IŞIĞIN ANISI

ZAMAN ÇARKI · SON

ROBERT JORDAN

BRANDON SANDERSON

Robert Jordan
&
Brandon Sanderson

Işığın Anısı

Zaman Çarkı 14

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 868

Zaman Çarkı 14. Cilt
Işığın Anısı
Robert Jordan - Brandon Sanderson

Özgün Adı:
The Wheel of Time 14
A Memory of Light

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

1. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Nisan 2020
Eylül 2013 tarihli 1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Niran Elçi, 2013
© The Bandersnatch Group, Inc., 2013
© İthaki, 2013

Kapak Resmi: Michael Whelan
Harita: Ellisa Mitchell

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0 216) 348 36 97 - Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

BRANDON SANDERSON, 1975'te, Lincoln, Nebraska'da doğdu. Biyokimya bölümünde bir dönem okuduktan sonra kendine geldi ve asıl eğiliminin yazarlık alanında olduğunu fark etti. İngilizce bölümüne geçti ve Brigham Young Üniversitesi'nden mezun oldu, sonra okuluna geri dönerek yaratıcı yazarlık konusunda yüksek lisans yaptı. O zamandan bu yana hem yetişkinler hem de genç okuyucular için kitaplar yazmıştır. Bunların arasında Mistborn üçlemesi, Warbreaker ve Alcatraz serisi bulunmaktadır.

Karısı ve çocukları ile birlikte Utah'ta yaşamaktadır, sık sık Magic: The Gathering oynamaktadır, düzenli olarak peynirli makarna yemektedir ve zaman zaman da BYU'da yazarlık öğretmektedir.

Daha fazla bilgi için: brandonsanderson.com

Bay Jordan'ın hayatının ışığı
Harriet
ve benim hayatımın ışığı
Emily için.

Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
İki Nehir
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
FALME
Andahar Nehri
Emond Meydu
Gareth Duva
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
Eldor Nehri
AMADICIA
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

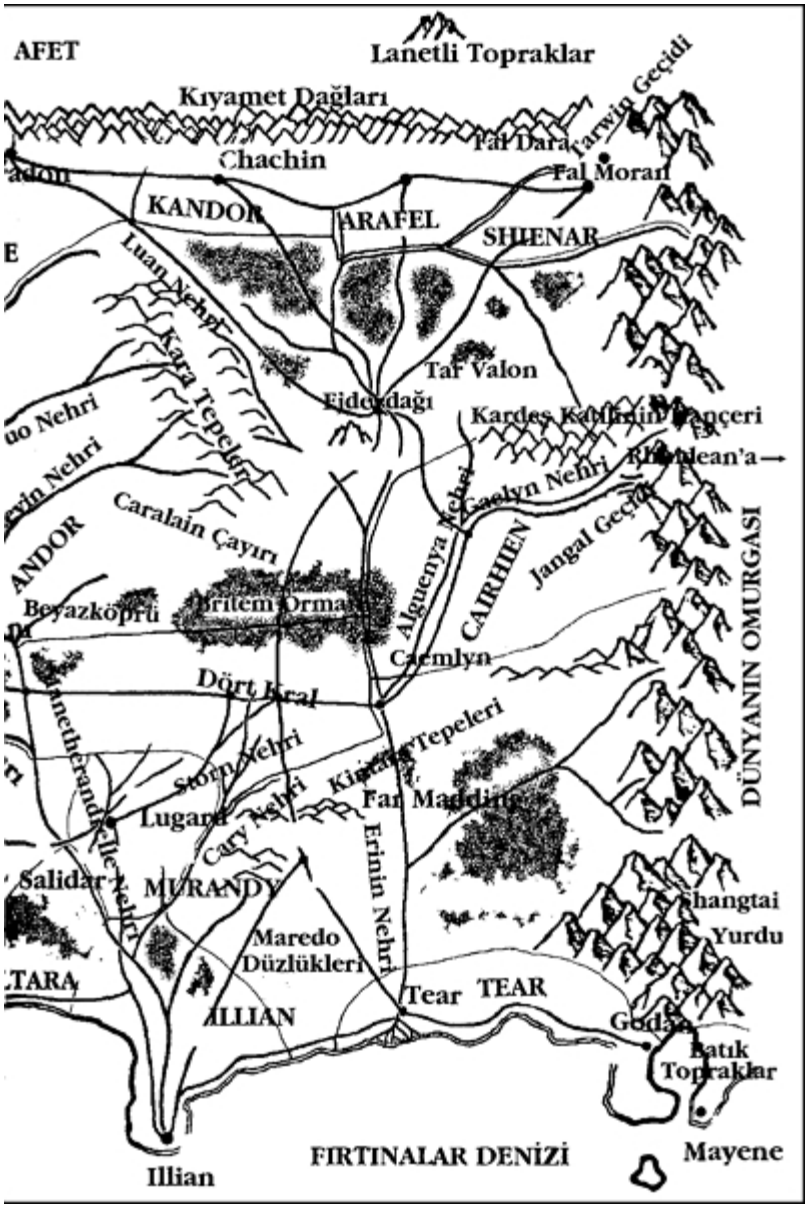
AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeleri
Tar Valon
Fidezdağı
Kardeş Katilinin Hançeri
Rhuidean'a
Caralain Çayırı
Gaelyn Nehri
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
Jangal Geçidi
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Britem Ormanı
Caemlyn
Dört Kral
Manetherandelle Nehri
Storn Nehri
Kimatra Tepeleri
Far Madding
Lugard
Cary Nehri
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Shangtai
Yurdu
Maredo Düzlükleri
Tear
TEAR
ILLIAN
Godan
Batık Topraklar
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene
Illian

Ve Diyar'ın üzerine bir Gölge düştü ve taş taş üzerinde kalmadı. Okyanuslar çekildi, dağlar yerle bir oldu ve uluslar Dünya'nın dört bir köşesine dağıldı. Ay kana büründü ve güneş küle döndü. Denizler kaynadı ve yaşayanlar ölülere imrendi. Her şey dağıldı ve anılar hariç her şey kayboldu, ama öne çıkan bir anı vardı: Gölge'yi getirenin, Dünya'yı Kıran'ın anısı. Ona Ejder dediler.

Aleth nin Taerin alta Camora,
Dünyanın Kırılışı'ndan.
Yazarı bilinmiyor.
Dördüncü Çağ.

Önsöz
İnayet ve Düşmüş Bayraklar Adına

Bayrd madeni parayı başparmağıyla işaret parmağı arasında sıktı. Metalin ıslak bir ses çıkararak ezildiğini hissetmek sinir bozucuydu.

Başparmağını çekti. Sert bakırın üzerinde başparmağının izi çıkmıştı ve titrek meşale ışığını yansıtıyordu. Bütün geceyi mahzende geçirmiş gibi, içi ürperdi.

Midesi guruldadı. Yine.

Kuzey rüzgârı hızlanarak meşalelerin kesik kesik dans etmesine sebep oldu. Bayrd sırtını savaş kampının merkezindeki iri bir kayaya vermiş, oturuyordu. Aç adamlar ateşlerin çevresinde mırıldanarak ellerini ısıtıyorlardı; erzakları uzun zaman önce bozulmuştu. Yakındaki diğer adamlar, kuruması için çamaşır serer gibi, tüm metal eşyalarını –kılıçlar, zırh tokaları, zincir zırhlar– yere dizmeye başlamışlardı. Belki de güneş doğduğunda metalin normal haline döneceğini umuyorlardı.

Bayrd, biraz önce madeni para olan şeyi parmakları arasında yuvarlayarak miskete çevirdi. *Işık bizi korusun,* diye düşündü. *Işık...* Misketi çimenlerin arasında bıraktı, sonra uzandı ve alet olarak kullandığı taşları eline aldı.

"Burada ne olduğunu bilmek istiyorum Karam," diye terslendi Lord Jarid. Jarid ve danışmanları yakında, haritalarla kaplı bir masanın önünde dikiliyorlardı. "Nasıl bu kadar yaklaşabildiklerini bilmek istiyorum. O kahrolası Karanlıkdostu Aes Sedai'nin kellesini istiyorum!" Jarid yumruğunu masaya indirdi. Eskiden gözlerinde böyle çılgın bir hararet yoktu. Yaşadığı bunca baskı –bozulan erzak, gece ortaya çıkan tuhaf şeyler– onu değiştiriyordu.

Jarid'in arkasında, kumanda çadırı bir yığın halinde yatıyordu. Jarid'in –sürgün sırasında uzayan– saçları serbestçe uçuşuyor, titrek

meşale ışıkları yüzüne yansıyordu. Emekleyerek çadırdan çıkarken ceketine kuru otlar yapışmıştı.

Şaşkın hizmetkârlar –kamptaki tüm metaller gibi– yumuşamış olan demirden çadır kazıklarını dürtüklüyordu. Çadırı tutturmakta kullandıkları halkalar uzamış, ılık mum gibi kopmuştu.

Gecenin kokusu da yanlıştı. Senelerce girilmemiş odalar gibi bayat kokuyordu. Ormanda bir açıklık, çok eski toz gibi kokmamalıydı. Bayrd'ın midesi yine guruldadı. Işık, yiyecek bir şey bulmayı ne kadar isterdi. Dikkatini işine verdi ve taşlardan biriyle diğerini dövmeye devam etti.

Taşları eski pappilinin ona çocukken öğrettiği gibi tuttu. Taşın taşa çarpma hissi açlığı ve soğukluğu uzaklaştırmasına yardımcı oldu. En azından bir şey bozulmamıştı bu dünyada.

Lord Jarid kaşlarını çatarak ona baktı. Bayrd, dün gece Jarid'in onu korumasında ısrar ettiği on adamdan biriydi. "Elayne'in kellesini *alacağım* Karam," dedi Jarid, subaylarına dönerek. "Bu garip gece onun cadılarının işi."

"Kellesini mi?" diye yükseldi Eri'nin kuşkulu sesi içeriden. "Peki biri onun kellesini tam olarak nasıl getirecek?"

Lord Jarid ve meşale ışığıyla aydınlanan masanın çevresindeki diğerleri döndüler. Eri gökyüzüne baktı; omzunda, kırmızı bir mızrağın önünde saldıran altın ayı simgesi vardı. Bu, Lord Jarid'in kişisel korumalarının simgesiydi, ama Eri'nin sesinde saygı tınısı pek yoktu. "Kadının kafasını kesmek için ne kullanacak Jarid? Dişlerini mi?"

Bu korkunç derecede saygısız cümle karşısında kamp suskunlaştı. Bayrd duraksayarak taş dövmeyi bıraktı. Evet, Lord Jarid'in ne kadar dengesiz olduğu hakkında söylentiler vardı. Ama bu?

Jarid öfkeden kıpkırmızı kesilerek kekeledi. "Benim karşımda bu ses tonuyla konuşmaya cüret mi ediyorsun? Hem de kendi *korumalarımdan* biri?"

Eri bulutlarla kaplı gökyüzünü incelemeye devam etti.

"İki aylık maaşını kesiyorum," diye terslendi Jarid, ama sesi titriyordu. "Rütbeni alıyorum ve ben aksine karar verene kadar seni tuvalet temizleme görevine atıyorum. Bir daha bana karşılık verirsen dilini keserim."

Bayrd soğuk rüzgârda ürperdi. Eri, asi orduda kalan askerlerin en iyisiydi. Diğer korumalar bakışlarını indirerek kıpırdandılar.

Eri lorda döndü ve gülümsedi. Tek kelime etmedi, ama bir

şekilde, etmesi de gerekmiyordu. Dilini kesmek? Kamptaki bütün metal parçalar donyağı kadar yumuşamıştı. Jarid'in kendi çarpılmış ve bükülmüş hançeri masanın üzerindeydi –kınından çekilirken uzayıp incelmişti. Jarid'in ceketinin önü açıktı ve rüzgârla savruluyordu; düğmeleri gümüştendi.

"Jarid..." dedi Karam. Sarand'a bağlı düşük bir evin genç lorduydu. İnce bir yüzü, geniş dudakları vardı. "Sen gerçekten de... bu iş gerçekten Aes Sedailerin işi mi? Kamptaki bunca metal?"

"Elbette," diye bağırdı Jarid. "Başka ne olabilir ki? Kamp ateşinin etrafında anlatılan masallara inandığını söyleme bana. Son Savaş? Hah!" Masaya döndü. Masada, köşeleri taşlarla tutturulmuş bir Andor haritası vardı.

Bayrd taşlarına geri döndü. *Pat, pat, pat.* Arduvaz ve granit. Her ikisinden de uygun parçalar bulmak için çok aramak gerekmişti, ama pappil, Bayrd'a her tür taşı tanımayı öğretmişti. Bayrd'ın kendi babası, aile mesleğini sürdürmek yerine gidip şehirde kasap olduğunda yaşlı adam ihanete uğradığını hissetmişti.

Yumuşak, pürüzsüz arduvaz. Kaba, çıkıntılı granit. Evet, dünyada katı olan bazı şeyler vardı hâlâ. Birkaç şey. Bugünlerde güvenebileceğiniz çok şey bulamıyordunuz. Eskinin sarsılmaz lordları şimdi... eh, metal kadar yumuşak olmuştu. Gökyüzünde karanlık çalkalanıyordu ve yiğit adamlar –Bayrd'ın eskiden beri saygıyla baktığı adamlar– geceleri titriyor, inliyordu.

"Endişeliyim Jarid," dedi Davies. Jarid'in bir sırdaş kadar güvendiği tek kişi olsaydı, o da yaşça kendinden büyük olan Lord Davies olurdu. "Günlerdir kimseyi görmedik. Ne çiftçi, ne kraliçenin askeri. Bir şeyler oluyor. Yanlış bir şeyler."

"Kadın insanları temizledi," diye hırladı Jarid. "Saldırmaya hazırlanıyor."

"Bence o bizi görmezden geliyor Jarid," dedi Karam, gökyüzüne bakarak. Orada hâlâ bulutlar çalkalanıyordu. Bayrd açık gökyüzü görmeyeli aylar olmuştu sanki. "Neden görmeye zahmet etsin ki? Adamlarımız açlıktan kırılıyor. Yiyeceklerimiz bozulmaya devam ediyor. İşaretler..."

"Bizi sıkıştırmaya çalışıyor," dedi Jarid, gözleri çakmak çakmak. "Bu Aes Sedailerin işi."

Kampa aniden bir durgunluk çöktü. Bayrd'ın taşları dışında, sessizlik. Kasaplık yapmaktan hiçbir zaman memnun olmamıştı, ama lordun korumaları arasında kendine bir yuva bulmuştu. İnek kesmek ya da adam kesmek, birbirine çarpıcı şekilde benziyordu.

Birinden diğerine bu kadar rahat geçebilmiş olması onu rahatsız ediyordu.

Pat, pat, pat.

Eri döndü. Jarid, bağıra çağıra daha da sert bir ceza vermeye hazırlanıyormuş gibi, korumayı süzdü.

Eskiden bu kadar kötü değildi, değil mi? diye düşündü Bayrd. *Tahta kendi karısının oturmasını istiyordu, ama hangi lord istemez ki bunu?* İsmi göz ardı etmek zordu. Bayrd'ın ailesi nesillerdir saygıyla Sarand ailesini takip ediyordu.

Eri uzun adımlarla kumanda çadırından uzaklaştı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağırdı Jarid.

Eri omzuna uzandı ve Sarand Evi korumalarının rozetini söktü. Rozeti kenara fırlattı ve meşale ışığından uzaklaşarak gecenin içine, kuzeyden esen rüzgârların içine yürüdü.

Kamptaki adamların çoğu uyumamıştı. Işığın ve sıcaklığın yakınında olma arzusuyla, ateşlerin çevresinde toplanmışlardı. Birkaç çömlek tencerede ot, yaprak ya da deri parçaları kaynıyordu... yiyecek bir şey, herhangi bir şey.

Kalkıp Eri'nin uzaklaşmasını izlediler.

"Asker kaçağı," diye tükürdü Jarid. "Yaşadığımız onca şeyden sonra yürüyüp gidiyor. Sırf işler güçleşti diye."

"Adamlar *açlıktan kırılıyor* Jarid," diye tekrarladı Davies.

"Farkındayım. *Her kahrolası nefesinde* sorunlardan bahsettiğin için çok teşekkür ederim." Jarid titrek avucuyla alnını sildi, sonra elini hızla haritaya indirdi. "Şehirlerden birine saldırmamız lazım; o nerede olduğumuzu bilirken kadından kaçmamız imkânsız. Beyazköprü. Orayı ele geçireceğiz ve erzakımızı tamamlayacağız. Bu gece çektikleri numaradan sonra Aes Sedaileri zayıflamış olmalı, aksi halde saldırırdı."

Bayrd gözlerini kısarak karanlığa baktı. Diğer adamlar ayaktaydı, değnekler ya da sopalar taşıyorlardı. Bazıları silahsızdı. Şiltelerini dürüyor, giysi bohçalarını omuzlarına atıyorlardı. Sonra sessiz hayaletler gibi, kamptan ayrılmaya başladılar. Ne zincir tıngırtısı ne de zırh tokalarının tıkırtısı vardı. Tüm metaller gitmişti. Ruhu sökülüp alınmış gibi.

"Elayne tüm gücünü bizim üzerimize sürmeye cesaret edemez," dedi Jarid, belki de kendi kendini ikna etmek için. "Caemlyn'de çatışma olmalı. Raporladığın onca paralı asker, Shiv. Belki isyanlar çıkmıştır. Elenia, Elayne'in aleyhine çalışıyor olmalı elbette. Beyazköprü. Evet, Beyazköprü mükemmel olur.

“Onu ele geçirirsek ulusu ikiye bölmüş oluruz. Orada asker toplarız ve batı Andor’daki adamları kendi bayrağımız altına girmeye zorlarız... Sonra... neydi oranın adı? İki Nehir. Oraya gideriz. Orada da eli silah tutan adamlar bulabiliriz.” Jarid burnunu çekti. “Onyıllardır topraklarında lord görmediklerini duydum. Bana dört ay ver, sana oradan sağlam bir ordu çıkarırım. Öyle bir ordu ki, Elayne bir daha cadılarıyla bize saldırmaya cesaret edemez...”

Bayrd taşını meşale ışığına tuttu. İyi bir mızrak başı yapmanın püf noktası, dıştan başlayıp içe doğru çalışmaktı. Şekli tebeşirle arduvaza çizmiş ve sonra şekli bitirmek için merkeze doğru çalışmıştı. Oradan taşı dövmeyi bırakıp, küçük darbelerle küçük parçaları tıraşlamanız lazımdı.

Bir yanı daha önce bitirmişti, bu ikinci yanı da bitmek üzereydi. Pappilinin ona fısıldadığını duyabiliyordu neredeyse. *Biz taştan gelmişiz Bayrd. Baban ne derse desin, içten içe, biz taştan gelmişiz.*

Askerler kamptan ayrılmaya devam ediyordu. Ne kadar azının konuştuğu tuhaftı. Jarid sonunda fark etti. Sırtını dikleştirdi ve meşalelerden birini kapıp havaya kaldırdı. “Ne yapıyorsunuz siz? Ava mı çıkıyorsunuz? Haftalardır av hayvanı görmedik. Tuzak mı kuracaksınız?”

Kimse yanıt vermedi.

“Belki bir şey görmüşlerdir,” diye mırıldandı Jarid. “Ya da belki gördüklerini sanıyorlardır. Ruh muh saçmalıklarını duymak istemiyorum bir daha; cadılar bizim sinirlerimizi bozmak için hayaletler yaratıyor. Olan... olan bu olmalı.”

Yakından bir hışırtı geldi. Karam yıkılmış çadırının içini karıştırıyordu. Elinde küçük bir bohçayla doğruldu.

“Karam?” dedi Jarid.

Karam, Lord Jarid’e baktı, sonra başını eğdi ve beline bir para kesesi bağlamaya başladı. Durdu, güldü ve keseyi boşalttı. İçindeki altın paralar erimiş, kavanozdaki domuz kulağı gibi tek bir kütleye dönüşmüştü. Karam yumruyu cebine attı. Kesenin içini karıştırdı ve bir yüzük çıkardı. Yüzüğün ortasındaki kan kırmızısı mücevher hâlâ sağlamdı. “Muhtemelen bugünlerde bir elma almaya bile yetmez,” diye mırıldandı.

“Neler olup bittiğini söylemeni *emrediyorum,*” diye hırladı Jarid. “Bu senin işin mi?” Elini uzaklaşan askerlere doğru salladı. “İsyan düzenliyorsun. Bu mu?”

“Bu benim işim değil,” dedi Karam, utançla. “Aslında senin de değil. Ben... üzgünüm.”

Karam yürüyüp gitti, meşalenin aydınlığından çıktı. Bayrd şaşkındı. Lord Karam ve Lord Jarid çocukluk arkadaşıydılar.

Sonra Lord Davies ayrıldı; Karam'ın peşinden koştu. Genç adamı vazgeçirmeye mi çalışacaktı? Hayır, Karam'ın yanında yürümeye başladı. Karanlıkta kayboldular.

"Bunun için tutuklatacağım seni!" diye bağırdı Jarid peşlerinden, tiz bir sesle. Çılgın bir sesle. "Kraliçe'nin eşi olacağım ben! Tek bir kişi bile sana ya da Evlerinizden birine barınak vermeyecek, en ufak yardım etmeyecek. Hem de on nesil boyunca!"

Bayrd elindeki taşa baktı. Tek bir adım kalmıştı: cilalama. İyi bir mızrak başının tehlikeli olması için pürüzsüz olması gerekiyordu. Bu amaç için bulduğu bir başka granit parçasını aldı ve dikkatle arduvazın kenarına sürtmeye başladı.

Bunu beklediğimden daha iyi hatırlıyorum gibi, diye düşündü, Lord Jarid atıp tutmaya devam ederken.

Bir mızrak başı yapmakta kudretli bir taraf vardı. Bu basit eylem kasveti kovalıyor gibiydi. Son günlerde Bayrd ve kampın geri kalanı üzerinde bir *gölge* vardı. Sanki... ne kadar çabalarsa çabalasın ışıkta duramıyormuş gibi. Her sabah, dün sevdiği biri ölmüş gibi hissederek uyanıyordu.

O çaresizlik sizi ezebilirdi. Ama bir şey –herhangi bir şey– yaratma eylemi o duyguyla mücadele ediyordu. *Onunla* mücadele etmenin bir yolu buydu. Kimsenin adını ağzına almadığı varlıkla. Lord Jarid ne derse desin, bütün bunların ardında olduğunu herkesin bildiği varlıkla.

Bayrd ayağa kalktı. Daha sonra mızrak başını yine cilalayacaktı, ama aslında şimdiden oldukça iyi görünüyordu. Tahtadan mızrak sapını kaldırdı –şer kampa vurduğunda metal ucu kurtulup düşmüştü– ve tıpkı pappilinin seneler önce öğrettiği gibi, mızrak başını değneğe bağladı.

Diğer korumalar ona bakıyordu. "Bunun gibi daha fazla mızrak başına ihtiyacımız olacak," dedi Morear. "Yapmak istersen."

Bayrd başını salladı. "Buradan giderken arduvazı bulduğum yamaca uğrayabiliriz."

Jarid sonunda bağırmayı bırakmıştı. Meşale ışığı altında, gözlerini iri iri açmıştı. "Hayır. Sen benim kişisel korumamsın. Bana meydan okuyamazsın!"

Jarid, yüzünde bir katilin ifadesiyle Bayrd'a saldırdı, ama Morear ve Rosse lordu arkadan yakaladılar. Rosse kendi asi davranışı karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Yine de lordu

bırakmadı.

Bayrd dürülmüş şiltesiyle beraber birkaç parça eşya daha toparladı. Ondan sonra diğerlerine başını salladı ve onlar da Bayrd'a katıldılar –Lord Jarid'in kişisel korumalarından sekiz adam. Öfkeyle kekeleyen lordu da kamptan kalanların arasından sürükleyerek götürdüler. İçin için yanan ateşlerin ve yıkılmış çadırların önünden geçtiler. Kampı terk eden adamlar şimdi daha da kalabalıklaşmıştı ve hepsi kuzeye gidiyordu. Rüzgârın geldiği yere.

Kampın kenarında, Bayrd güzel, sağlam bir ağaç seçti. Diğerlerine el etti ve adamlar onun getirdiği halatı alıp Jarid'i ağaca bağladılar. Morear bir mendille ağzını tıkayana kadar kekeledi adam.

Bayrd, Jarid'e yaklaştı. Bir su tulumunu Jarid'in kolunun üzerine sıkıştırdı. "Fazla çabalama, yoksa bunu düşürürsün Lordum. Ağzındaki tıkacı çıkarabilirsin –o kadar sıkı görünmüyor– ve ondan sonra kolunu kaldırıp su içebilirsin. Al, su tulumunun mantarını da çıkardım."

Jarid fırtına gibi bir yüz ifadesiyle Bayrd'a baktı.

"Bunun seninle ilgisi yok Lordum," dedi Bayrd. "Sen aileme her zaman iyi davrandın. Ama peşimizden gelip hayatımızı güçleştirmene izin veremeyiz. Yapmamız gereken bir iş var ve sen de herkesin bu işi yapmasını engelliyorsun. Belki biri bunu daha önceden söylemeliydi. Eh, bunu da yaptık işte. Bazen eti askıda fazla bırakırsın ve koca bir but bozulur gider."

Diğer adamlara başını salladı ve adamlar koşarak gidip şiltelerini toparladılar. Bayrd, Rosse'ye yakındaki arduvaz kayasını gösterdi ve ona iyi bir mızrak başı için ne araması gerektiğini söyledi.

Bayrd çabalamaya başlamış olan Lord Jarid'e döndü. "Bu cadıların işi değil Lordum. Bu Elayne'in işi değil... ona Kraliçe demem gerek sanırım. Ne tuhaf, öyle güzel, genç bir şeyi kraliçe olarak düşünmek. Önünde eğilmektense bir handa dizimle hoplatmayı tercih ederdim, ama Andor'un Son Savaş'a giderken bir lidere ihtiyacı var ve o kişi senin karın değil. Üzgünüm."

Jarid bağları içinde çöktü. Öfkesi akıp gitmiş gibiydi. Şimdi ağlıyordu. Bunu görmek çok garipti.

"Yolda karşılaştığımız insanlara –eğer biriyle karşılaşırsak– seni nerede bulabileceklerini söyleyeceğim," diye söz verdi Bayrd. "Muhtemelen üzerinde mücevher de olduğunu söyleyeceğim. Seni bulmak için gelebilirler. Belki." Duraksadı. "Bizi engellememeliydin.

Senin dışında herkes neyin yaklaştığını biliyor gibi. Ejder yeniden doğdu, eski bağlar kırıldı, eski yeminler bozuldu... ve Andor'un Son Savaş'a bensiz yürümesine izin vermektense *asılırım* daha iyi."

Bayrd oradan ayrıldı; yeni mızrağını omzuna dayayarak gecenin içine yürüdü. *Zaten ailene ettiğimiz yeminden daha eski bir yemin etmiştik. Yenidendoğan Ejder'in bile bozamayacağı bir yemin.* Bu, diyara ettikleri bir yemindi. Taşlar onun kanına işlemişti ve kanı da Andor'un taşlarına işlemişti.

Bayrd diğerlerini toparladı ve kuzeye doğru yola çıktılar. Arkalarında, gecenin içinde, hayaletler kampın içinde dolanmaya başlarken, lordları yapayalnız inliyordu.

* * *

Talmanes, Selfar'ın dizginlerini çekerek atın dans etmesine ve başını sallamasına sebep oldu. Demir kırı at hevesli görünüyordu. Belki de Selfar efendisinin kaygısını hissetmişti.

Gece havası dumanla yoğunlaşmıştı. Duman ve çığlıklar. Talmanes Birlik'i kurum kaplı mültecilerle dolu yolun kenarında yürütüyordu. Mülteciler, çamurlu bir ırmaktaki döküntüler gibi ilerliyorlardı.

Birlik'in adamları mültecileri endişeyle süzüyordu. "Sakin olun!" diye bağırdı Talmanes onlara. "Caemlyn'e kadar koşamayız. Sakin olun!" Adamları cesaret edebildiğince hızlı, koşar adım yürütüyordu. Zırhları tangırdıyordu. Elayne Birlik'in yarısını yanında Merrilor Çayırı'na götürmüştü ve Estean'le süvarilerin büyük kısmı da onunla birlikte gitmişti. Belki de hızla geri çekilmelerinin gerekebileceğini düşünüyorlardı.

Eh, Talmanes sokaklarda süvarileri kullanamayacaktı zaten. Orası da bu yol kadar tıkanmış olmalıydı. Selfar kişnedi ve başını salladı. Yaklaşmışlardı; şehir duvarları hemen ilerideydi; gecenin içinde, öfkeli bir ışık altında görünüyordu. Şehir bir ateş çukuruna düşmüş gibiydi.

İnayet ve düşmüş bayraklar adına, diye düşündü Talmanes ürpererek. Şehrin üzerinde devasa duman bulutları kabarıyordu. Bu fenaydı. Aiellerin Cairhien'i ele geçirdiği zamandan çok daha fena.

Talmanes sonunda Selfar'ın dizginlerini gevşetti. Kır at bir süre yol kenarında dörtnala koştu. Sonra Talmanes, yardım dilenenleri duymazdan gelerek gönülsüzce kalabalığı yarıp diğer yana geçti. Mat'le geçirdiği zamanların ardından, bu insanlara sunabileceği

daha fazla şey olduğunu diliyordu. Matrim Cauthon'un insanı nasıl etkilediği apaçık tuhaftı. Talmanes artık sıradan insanlara çok farklı bir ışık altında bakıyordu. Belki de Mat'i bir lord olarak düşünüp düşünmemeye hâlâ karar verememiş olması yüzündendi.

Yolun diğer yanında, adamlarının yetişmesini bekleyerek, yanan şehri inceledi. Hepsini ata bindirebilirdi –süvari olarak eğitim almamış olsalar da, Birlik'teki tüm adamların uzun mesafeli yolculuklarda kullanabilecekleri atları vardı. Bu gece buna cesaret edemezdi. Trolloclar ve Myrddraaller sokaklarda kol gezerken, Talmanes'in adamlarının savaşmaya hazır olması gerekiyordu. Kargılı asker sıralarının ortasında, arbaletçiler silahlarını kurmuş, hazır tutarak yürüyorlardı. Görevleri ne kadar acil olursa olsun, askerlerini Trolloc saldırılarına açık bırakmayacaktı.

Ama o ejderleri kaybederlerse...

Işık bizi aydınlatsın, diye düşündü Talmanes. Üzerinde çalkalanan onca dumanla, şehir kaynıyor gibi görünüyordu. Ama –tepenin üzerinde yükselen ve duvarların üzerinden görülebilen– İç Şehir'in bazı yerleri henüz alevlerle kaplanmamıştı. Saray yanmıyordu. Oradaki askerler saldırıya dayanmayı başarabiliyor muydu acaba?

Kraliçe'den haber yoktu ve Talmanes'in görebildiği kadarıyla, şehre yardım gelmemişti. Kraliçe durumun farkında değil gibiydi ve bu kötüydü.

Çok, çok kötü.

İleride, Talmanes Birlik izcilerinden bazılarıyla birlikte duran Sandip'i gördü. Zayıf adam bir grup mülteciden sıyrılmaya çalışıyordu.

"Lütfen iyi efendimiz," diye ağlıyordu genç bir kadın. "Çocuğum, kızım, kuzey otlağının yükseklerinde..."

"Dükkânıma ulaşmam lazım!" diye bağırdı tıknaz bir adam. "Züccaciyem..."

"Benim iyi halkım," dedi Talmanes, atını zorlayıp aralarından geçirmeye çalışarak, "yardım etmemizi istiyorsanız geri çekilip, kahrolası şehre ulaşmamıza izin vermeniz gerekir bana sorarsanız."

Mülteciler gönülsüzce geriledi ve Sandip, Talmanes'e bakarak başını sallayıp teşekkür etti. Güneş yanığı tenli, siyah saçlı Sandip, Birlik'in kumandanlarından biriydi ve başarılı bir şifacıydı. Cana yakın bir adam olsa da, bugün yüzünde haşin bir ifade vardı.

"Sandip," dedi Talmanes, işaret ederek, "orada."

Biraz ötede, bir grup savaşçı adam toplanmış, şehre bakıyordu.

"Paralı askerler," dedi Sandip homurdanarak. "Onlardan çok

gördük. Teki bile parmağını oynatmaya hazır görünmüyor.”

“Onu göreceğiz,” dedi Talmanes. İnsanlar öksürerek, ufak tefek eşyalarını göğüslerine bastırarak, ağlayan çocukları sürükleyerek şehir kapılarından dışarı akın ediyordu hâlâ. Yakında insan seli seyrelecekti. Caemlyn pazar günü bir handan beklenebileceği kadar doluydu; kaçabilecek kadar şanslı olanlar, içeride kalanlara kıyasla küçük bir azınlık olarak kalacaktı.

“Talmanes,” dedi Sandip sessizce, “o şehir yakında bir ölüm tuzağına dönüşecek. Yeterince çıkış yolu yok. Birlik’in içeride kısılı kalmasına izin verirsek...”

“Biliyorum. Ama...”

Kapıda mülteciler bir duygu dalgasına kapılıyordu. Neredeyse fiziksel bir şeydi, bir ürperti. Çığlıklar yoğunlaştı. Talmanes hızla döndü; kapıların arkasındaki gölgelerde iri yarı şekiller saklanıyordu.

“Işık!” dedi Sandip. “Nedir bu?”

“Trolloclar,” dedi Talmanes, Selfar’ı çevirerek. “Işık! Kapıyı ele geçirip mültecileri durdurmaya çalışacaklar.” Şehrin beş kapısı vardı. Trolloclar hepsini ele geçirirse...

Bu iş zaten katliama dönüşmüştü. Trolloclar korkmuş insanların kaçmasını engellemeyi başarırsa, durum çok daha kötü olurdu.

“Saflar acele etsin!” diye bağırdı Talmanes. “Bütün adamlar şehir kapılarına!” Selfar’ı dörtnala kaldırdı.

* * *

Bina başka yerde olsa han olarak bilinirdi, ama Isam içeride, dökümtü odalara bakan ve tatsız yemekler hazırlayan donuk bakışlı kadınlardan başka kimseyi görmemişti. Buraya yaptığı ziyaretlerde hiç rahat etmiyordu. Oturduğu sert taburenin önündeki çam masa eskilikten o kadar yıpranmıştı ki, daha Isam doğmadan önce grileşmiş olmalıydı. Aiellerin mızraklarından daha fazla kıymık batmasın diye yüzeye pek dokunmamaya çalışıyordu.

Isam’ın çentik kupası koyu renk bir sıvıyla doluydu, ama onu içmiyordu. Duvarın dibinde, hanın tek penceresinin önünde oturmuş, binaların dışına asılmış birkaç paslı fenerin aydınlattığı loş sokağı seyrediyordu. Kirli camda yüzünü göstermemeye dikkat ediyordu. Dışarıya asla doğrudan bakmıyordu. Kasaba’da dikkat çekmemek her zaman en iyisiydi.

Bir ismi olduğu söylenebilse bile, mekânın sahip olduğu tek isim

buydu. İki bin sene içinde virane binalar defalarca inşa edilmiş ve değiştirilmişti. Gözlerinizi kısarak bakarsanız büyükçe bir kasabaya benziyordu aslında. Binaların çoğunu, inşaattan anlamayan ya da pek az anlayan mahkûmlar yapmıştı. Evlerin büyük kısmı, yanındaki evler olmasa yıkılıp gidermiş gibi görünüyordu.

Isam gizlice sokağı izlerken yüzünden terler damlıyordu. Onun için gelecek olan hangisiydi acaba?

Uzakta, gece göğünü yaran bir dağın siluetini zar zor seçebiliyordu. Kasaba'nın içinde bir yerde, metale çarpan metalin sesi çelikten bir nabız gibi çınlıyordu. Sokakta şekiller süzülüyordu. Ağır pelerinli, başlıklarını takmış, kan kızılı peçelerini gözlerine dek çekmiş adamlar.

Isam gözlerini onlara dikmemeye özen gösteriyordu.

Gök gürledi. Dağın yamaçları yukarı, her daim mevcut kurşuni bulutlara doğru akan garip şimşeklerle doldu. Shayol Ghul'ün tepeden baktığı Thakan'dar vadisinden o kadar uzak olmayan bu Kasaba'yı pek az insan bilirdi. Onun varlığına dair *söylentileri* pek az insan bilirdi. Isam da o cahillerin arasında olmayı tercih ederdi.

Birkaç adam daha geçti. Kızıl peçeler. Onları asla indirmiyorlardı. Eh, çoğu indirmiyordu. Birinin peçesini indirdiğini görmüşseniz, onu öldürmeniz gerekirdi. Çünkü siz öldürmezseniz o sizi öldürürdü. Kızıl peçeli adamların çoğunun, birbirlerine dik dik bakmak ve belki yollarına çıkan –sıska ve vahşi– sokak köpeklerini tekmelemek dışında bir işi yok gibiydi. Barınaklarından çıkmış birkaç kadın, başlarını eğerek sokakların kenarında koşturuyordu. Görünürde çocuk yoktu; muhtemelen kasabada pek fazla çocuk yoktu zaten. Kasaba, çocuklara uygun bir yer değildi. Isam biliyordu. Bebekliğinden beri buradaydı.

Sokaktan geçen adamların biri başını kaldırıp Isam'ın penceresine baktı ve durdu. Isam donakaldı. *Samma N'Sei,* Kör Edenler, her zaman alıngan ve aşırı kibirli olurdu. Hayır, alıngan demek hafif kaçardı. Yetisizlerden birine bıçak çekmek için kendi kaprislerinden daha fazlasını aramazlardı. Genelde bunu bedelini hizmetkârlardan biri öderdi. Genelde.

Kızıl peçeli adam ona bakmaya devam etti. Isam kendini sakinleşmeye zorladı ve adamın dik bakışlarına karşılık vermedi. Buraya acil bir çağrıyla gelmişti ve insan yaşamak istiyorsa bu tür şeyleri göz ardı etmezdi. Ama yine de... adam binaya doğru tek adım atarsa, Isam *Tel'aran'rhiod*'a kaçacaktı. Seçilmişlerden birinin bile onu orada takip etmeyeceğinden emindi.

Samma N'Sei aniden pencereden döndü. Bir an sonra, hızlı adımlarla binadan uzaklaşıyordu. Isam kaslarının biraz gevşediğini hissetti, ama gerginlik asla tam olarak geçmezdi, burada değil. Burada büyümüş olsa da, burası onun yuvası değildi. Burası bir ölüm mekânıydı.

Isam hareket sezdi. Sokağın ucuna baktı. Siyah ceket ve pelerinli bir başka uzun boylu adam, yüzünü açık bırakmış, ona doğru yürüyordu. İnanılmaz bir biçimde, adamın önünde *Samma N'Sei*'ler başka sokaklara ve aralıklara kaçışıyor, sokak boşalıyordu.

Demek bu Moridin'di. Seçilmiş, Kasaba'yı ilk defa ziyaret ederken Isam orada değildi, ama kulağına gelmişti. *Samma N'Sei*'ler Moridin'i Yetisizlerden biri sanmıştı, ama Moridin onlara göstermişti. Onları kısıtlayan şeyler onu kısıtlamıyordu.

Ölü *Samma N'Sei*'lerin sayısı her söylentide değişiyordu, ama asla bir düzinenin altına düşmüyordu. Isam, gözlerinin gördüğüne bakarak, buna inanabilirdi.

Moridin hana ulaştığında sokakta köpeklerden başka kimse kalmamıştı. Moridin hanı geçip gitti. Isam cesaret edebildiğince dikkatle izledi. Moridin onunla ya da hanla ilgilenmiyor gibiydi. Isam'a orada beklemesi emredilmişti. Belki de Seçilmiş'in bir başka işi vardı ve Isam öncelikli değildi.

Moridin geçtikten sonra, Isam sonunda koyu renk içkisinden bir yudum aldı. Yereller ona kısaca 'ateş' diyordu. Adını hak ediyordu. Sözde, Kıraç içkilerinden birine benziyordu. Kasaba'daki başka her şey gibi bu da orijinalinin yoz bir çeşidiydi.

Moridin onu ne kadar bekletecekti acaba? Isam burada olmaktan hoşlanmıyordu. Ona çocukluğunu çok fazla hatırlatıyordu. Bir hizmetkâr geçti –kadının elbisesi o kadar eskimiş, öyle lime lime olmuştu ki, paçavradan farkı kalmamıştı– ve masaya bir tabak bıraktı. Birbirleriyle konuşmadılar.

Isam yemeğine baktı. İnce ince dilimlenmiş ve kaynatılmış sebze –daha çok biber ve soğan. Birini aldı ve tadına baktı, sonra içini çekti ve yemeğini kenara itti. Sebzeler çeşni katılmamış darı lapası kadar tatsızdı. İçinde et yoktu. Aslında bu iyi bir şeydi; nasıl öldürüldüğünü ve kesildiğini görmediği sürece et yemekten hoşlanmıyordu. Bu da çocukluğundan gelen bir şeydi. Nasıl kesildiğini görmemişseniz emin olamazdınız. Kesin olarak değil. Burada, et bulmuşsanız, güneyde yakalanmış bir şey, belki burada yetiştirilmiş bir hayvan, bir inek ya da keçi olması *ihtimali* vardı.

Başka bir şey de olabilirdi. Burada kumarı kaybeden, kaybını

ödeyemeyen ve sonra ortadan kaybolan insanlar olabiliyordu. Bazen de, üretiminde sorun çıkmış *Samma N'Sei*'ler eğitim aşamasında elenebiliyordu. Bedenler kayboluyordu. Cesetler, gömülene kadar bile duramayabiliyordu.

Kavrulası yer, diye düşündü Isam, midesi kalkarak. *O da kavrulsun...*

Biri hana girdi. Ne yazık ki oturduğu yerden kapının iki yanını birden izleyemiyordu. İçeri giren, kırmızı kenarlı siyah bir elbise giymiş güzel bir kadındı. Isam onun ince vücudunu ve narin yüzünü tanımıyordu. Tüm Seçilmişleri tanıdığından gittikçe daha emin oluyordu; düşlerinde onları sık sık görüyordu. Onlar bunu bilmiyordu elbette. Onlar kendilerini buraların efendisi sayıyordu ve bazıları da gerçekten çok yetenekliydi.

Isam da aynı ölçüde yetenekliydi ve aynı zamanda görülmemek konusunda çok başarılıydı.

Bu gelen her kimse, kılık değiştirmişti demek ki. Neden burada kendini saklamaya zahmet ediyordu ki? Her durumda, onu buraya çağıran kişi bu olmalıydı. Hiçbir kadın Kasaba'da bu azametli ifadeyle, sıçramalarını emretse taşların bile itaat edeceğini beklermiş gibi, böyle bir özgüvenle dolaşmazdı. Isam sessizce tek dizinin üzerine çöktü.

Bu hareket karnındaki yaranın sancımasına sebep oldu. Kurtla savaşında aldığı yaralar hâlâ iyileşmemişti. İçinde bir kıpırtı hissetti; Luc, Aybara'dan nefret ediyordu. Sıradışı. Asıl uyumlu olan Luc, haşin olan ise Isam'dı normalde. Eh, en azından kendisi öyle düşünüyordu.

Her durumda, bu kurt söz konusu olduğunda aynı fikirdeydiler. Isam bir yandan sevinçliydi; bir avcı olarak, Aybara gibi zor bir avla nadiren karşılaşıyordu. Ama nefreti daha derindi. Aybara'yı *mutlaka* öldürecekti.

Isam acıdan yüzünü buruşturmamaya çalışarak başını eğdi. Kadın onu yerde diz çöker halde bıraktı ve masaya oturdu. Parmağını birkaç kez teneke kupanın kenarında tıkırdatarak içindeki içkiye baktı, ama konuşmadı.

Isam yerinden kıpırdamadı. Kendine Karanlıkdostu diyen pek çok aptal, bir başkası gücünü onlar üzerinde kullandığı zaman kıvranırdı. İsteksizce de olsa, itiraf etmesi gerekirdi, Luc da onlardan biriydi.

Isam avcıydı. Onun ilgilendiği tek şey buydu. Ne olduğunuzu biliyorsanız, haddinizi bildirmelerine kızmanız için sebebiniz de

olmazdı.

Kavrulası, karnı *gerçekten* sancıyordu.

“Onun ölmesini istiyorum,” dedi kadın. Sesi yumuşak, ama vurguluydu.

Isam yanıt vermedi.

“Onun hayvan gibi boğazlanmasını, bağırsaklarının yere dökülmesini, kanının süt kâsesi içinde kuzgunlara içirilmesini, kemiklerinin ağarmaya, sonra grileşmeye bırakılmasını ve sonra güneşin sıcağında çatlamasını istiyorum. Onu *ölü* istiyorum avcı.”

“Al’Thor.”

“Evet. Geçmişte başarısız oldun.” Kadının sesi buz gibiydi. Isam’ın içi ürperdi. Bu kadın sertti. Moridin kadar sert.

Hizmet ettiği seneler içinde Seçilmişlerin çoğunu küçümsemeyi öğrenmişti. Sahip oldukları onca güce ve sözde bilgeliğe rağmen çocuk gibi didişiyorlardı. Bu kadın ise onu duraksatıyordu. Isam gerçekten de bu kadını daha önce görüp görmediğini merak etti. Bu, farklı görünüyordu.

“Ee?” diye sordu kadın. “Başarısızlıkların için bir açıklaman var mı?”

“Ne zaman diğerlerinden biri bana bu avı emretse,” dedi Isam, “bir başkası geldi, beni işimden aldı ve bir başka göreve yolladı.”

Aslında kurdu avlama işine devam etmeyi tercih ederdi. Ama doğrudan Seçilmişlerden gelen emirlere itaatsizlik edemezdi. Aybara olmasa, onun için bir avın diğerinden farkı yoktu. Gerekirse bu Ejder denen adamı öldürecekti.

“Bu sefer olmayacak,” dedi Seçilmiş, kupaya bakmaya devam ederek. Isam’a bakmamıştı ve ona ayağa kalkma izni de vermemişti, bu yüzden Isam diz çökmeye devam etti. “Diğer herkes senin üzerinde hak iddia etmekten vazgeçti. Yüce Efendi aksini söylemediği sürece –seni *bizzat çağırmadığı sürece*– bu görevle ilgileneceksin. Al’Thor’u öldür.”

Pencerenin dışındaki bir hareketlilik Isam’ın o yana bakmasına sebep oldu. Bir grup siyah başlıklı şekil pencerenin önünden geçerken Seçilmiş o tarafa dönmedi. Şekillerin pelerinleri rüzgârda dalgalanmıyordu.

Şekillere binek arabalar eşlik ediyordu; Kasaba’da sıradışı bir görüntü. Arabalar ağır ağır hareket ediyordu, ama yine de engebeli sokakta sarsılıp sallanıyorlardı. İçeride on üç kadın ve aynı sayıda Myrddraal olduğunu bilmek için Isam’ın arabaların perdeli pencerelerinin içini görmesi gerekmiyordu. *Samma N’Sei*’lerin

hiçbiri sokağa dönmemişti. Bu tür kervanlardan kaçınıyorlardı. Açık sebeplerden dolayı, bu tür şeyler hakkında... güçlü duyguları vardı.

Arabalar geçip gitti. Demek öyle. Bir tane daha yakalanmıştı. Isam, leke temizlendikten sonra bu uygulamanın sona ereceğini sanırdı.

Bakışlarını yere indirmeden önce, daha da uygunsuz bir şey takıldı gözüne. Sokağın karşısındaki aralıktan onları izleyen küçük, kirli bir yüz. İri iri açılmış gözler, ama sinsi bir duruş. Moridin'in geçişi ve on üçlülerin geçişi *Samma N'Sei*'leri sokaktan uzaklaştırmıştı. Sokak çocukları onların olmadığı yere güvendeydiler. Belki.

Isam çocuğa uzaklaşmasını bağırmak istedi. Afet'ten geçme riski pahasına kaçmasını. Bir Solucan'ın midesinde ölmek, bu Kasaba'da yaşamaktan ve onun size yaptıklarını çekmekten daha iyiydi. Kaç! Git! *Öl!*

O an çabucak geçti ve sokak çocuğu gölgelerin içine çekildi. Isam o çocuk gibi yaşadığı zamanları hatırlayabiliyordu. O zamanlar çok şey öğrenmişti. Hemen hemen güvenebileceğin yemek bulmak, içinde ne olduğunu öğrendikten sonra kusmamak. Hançer kullanarak dövüşmek. Görülmekten ve fark edilmekten kaçınmak.

Ve, elbette, adam öldürmek. Kasaba'da yeterince uzun süre hayatta kalan herkes bu dersi öğrenirdi.

Seçilmiş hâlâ Isam'ın kupasına bakıyordu. Isam onun kendi yansımasına baktığını fark etti. Orada ne görüyordu?

"Yardıma ihtiyacım olacak," dedi Isam sonunda. "Yenidendoğan Ejder'in korumaları var ve düşlere nadiren giriyor."

"Yardım ayarlandı," dedi kadın usulca. "Ama onu *bulacaksın* avcı. Önceden oynadığın oyunları oynamayacaksın, onu kendine çekmeye çalışmayacaksın. Lews Therin böyle bir tuzağı sezer. Dahası, artık hedefinden de şaşmaz. Zaman dar."

İki Nehir'deki, sonu felaket olan operasyondan bahsediyordu. O sırada kontrol Luc'taydı. Isam gerçek kasabalardan, gerçek insanlardan ne anlardı ki? Bu tür şeylere karşı bir özlem hissediyordu neredeyse, ama bunun aslında Luc'un özlemi olduğunu tahmin ediyordu. Isam yalnızca bir avcıydı. Yüreğe saplanması için okunu nereye yöneltmesi gerektiği dışında, insanlar onu ilgilendirmiyordu.

Ama o İki Nehir operasyonu... çürümeye bırakılmış leş gibi kokuyordu. Hâlâ bilmiyordu. Amaç gerçekten de al'Thor'u oraya çekmek miydi, yoksa Isam'ı önemli olaylardan uzak tutmak mı?

Yeteneklerinin Seçilmişleri büyülediğini biliyordu; onların yapamadığı bir şeyi yapabiliyordu. Ah, düşe girmesini taklit edebiliyorlardı, ama bunun için yönlendirmeye, kapıyollara, zamana ihtiyaçları oluyordu.

Isam onların oyunlarında piyon olmaktan bıkmıştı. O avlanmak istiyordu; her hafta avı değiştirmeyi bırakmalarını diliyordu.

İnsan, Seçilmişlerden birine bunu söylemezdi. Isam itirazlarını kendine sakladı.

Han kapısı gölgelerle karardı ve hizmetkâr kadın arka tarafa çekilerek ortadan yok oldu. Odada Isam ve Seçilmiş'ten başka kimse kalmamıştı.

"Ayağa kalkabilirsin," dedi kadın.

Isam telaşla ayağa kalkarken odaya iki adam girdi. Uzun boylu, kaslı ve kızıl peçeli adamlar. Aieller gibi kahverengi giysiler içindeydiler, ama mızrak ya da yay taşımıyorlardı. Bu yaratıklar çok daha ölümcül silahlarla öldürüyorlardı.

Duygularını yüzüne yansıtmasa da, Isam'ın içinde bir duygu kabardı. Acı, açlık ve ölümle geçen bir çocukluk. Buna benzer adamların bakışlarından kaçınarak geçen bir ömür. Adamlar, doğal avcıların zarafetiyle masaya yürürken, titrememek için elinden geleni yaptı.

Adamlar peçelerini indirdiler ve dişlerini çıkardılar. *Kavrulayım.* Dişleri eğelenmişti.

Bunlar Dönüşmüşlerdi. Gözlerinde görebiliyordunuz –tam olarak doğru olmayan, tam olarak *insan olmayan* gözler.

Isam o anda neredeyse düşe kaçacaktı. Bu adamların ikisini birden öldüremezdi. Birini öldürmeden önce küle dönüşmüş olurdu. *Samma N'Sei*'lerin nasıl öldürdüğünü görmüştü; genellikle, sırf güçlerini kullanmanın yeni yollarını keşfetmek için öldürüyorlardı.

Ama saldırmadılar. Bu kadının Seçilmiş olduğunu biliyorlar mıydı? O zaman neden peçelerini indirmişlerdi? *Samma N'Sei*'ler, öldürdükleri zamanlar dışında asla peçelerini indirmezlerdi –ve yalnızca hevesle bekledikleri bir av için indirirlerdi.

"Bunlar sana eşlik edecekler," dedi Seçilmiş. "Al'Thor'un korumaları konusunda yardım etmek için birkaç da Yetisiz olacak." Ona döndü ve ilk defa Isam'la göz göze geldi. Kadın... tiksinmiş görünüyordu. Onun yardımına ihtiyaç duymaktan iğrenir gibi.

"Sana eşlik edecekler," demişti. *"Sana hizmet edecekler,"* dememişti.

Kahrolası it eniği. Bu iğrenç bir iş olacaktı.

* * *

Talmanes kendini kenara attı ve Trolloc'un baltasından kıl payı kurtuldu. Balta kaldırım taşlarını parçalarken yer sarsıldı. Talmanes eğildi ve kılıcını yaratığın buduna sapladı. Yaratıkta boğa burnu vardı; başını arkaya atıp böğürdü.

"Yak beni, nefesin iğrenç kokuyor," diye hırladı Talmanes, kılıcını kurtarıp gerileyerek. Yaratık tek dizinin üzerine çöktü ve Talmanes onun silah tutan elini biçti.

Talmanes nefes nefese geri sekerken, iki yoldaşı mızraklarını Trolloc'un sırtına sapladılar. Trolloclarla her zaman gruplar halinde savaşmak gerekirdi. Eh, *kiminle* savaşıyor olursanız olun yanınızda bir ekip isterdiniz, ama cüsseleri ve güçleri hesaba katılınca, Trollocların karşısında ekip daha da önemliydi.

Gecenin içinde, cesetler çöp yığınları gibi birikmişti. Talmanes ışık için şehir kapılarındaki bekçi kulübelerini ateşe vermek zorunda kalmıştı. Kalan yarım düzine kadar bekçi şimdilik Birlik'in yeni askerleri olmuştu.

Trolloclar, siyah bir dalga gibi kapıdan geri çekilmeye başladı. Kapılara saldırırken güçlerini harcamışlardı. Daha doğrusu, kapılara saldırmaya *zorlanırken.* Bu grubun yanında bir Yarı-insan vardı. Talmanes elini böğründeki yaraya götürdü. Yara ıslaktı.

Bekçi kulübelerindeki yangın dinmeye yüz tutmuştu. Dükkânlardan birkaçının da yakılmasını emretmesi gerekecekti. Bu, yangının yayılma riskini arttırıyordu, ama şehri kaybetmişlerdi zaten. Bundan kaçınmak için sebep yoktu. "Brynt!" diye bağırdı. "Şu ahırı tutuştur!"

Brynt elinde bir meşaleyle koşarak geçerken Sandip yaklaştı. "Dönecekler. Muhtemelen yakında."

Talmanes başını salladı. Savaşın bittiğini gören kasabalılar ara sokaklardan ve kuytulardan çıkmaya, çekine çekine kapıya ve –muhtemelen– güvenliğe doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Burada durup bu kapıyı tutamayız," dedi Sandip. "Ejderler..."

"Biliyorum. Kaç adam kaybettik?"

"Henüz sayı elimde değil. En az yüz."

Işık, Mat bunu duyduğunda derimi yüzecek. Mat asker kaybetmekten nefret ediyordu. Adamda, dehasına denk bir yumuşaklık vardı –tuhaf ama ilham verici bir birleşim. "Şehre gelen yollara izci yolla da yaklaşan Gölgedöllerine karşı nöbet tutsunlar. Şu Trolloc leşlerinin bir kısmını kullanarak set çekin; çok işe

yararlar. Sen, asker!"

Oradan geçmekte olan bitkin askerlerden biri yerinde dondu. Üzerinde Kraliçe'nin renkleri vardı. "Lordum?"

"Bu şehir kapısının güvenli olduğunu insanlara bildirmemiz lazım. Andorlu köylülerin tanıdığı bir boru sesi var mı? Onları buraya getirecek bir şey?"

"'Köylüler,'" dedi adam düşünceli düşünceli. Sözcüğü sevmiyormuş gibiydi. Burada, Andor'da pek sık kullanılmıyordu. "Evet, Kraliçe'nin Marşı."

"Sandip?"

"Borazancılara emir vereceğim Talmanes," dedi Sandip.

"Güzel." Talmanes ölen Trolloc'un gömleğini kullanarak kılıcını temizlemek için diz çöktü ve yarası sancıdı. Ciddi değildi. Normal yaralar dikkate alındığında değil. Yalnızca bir sıyrık sayılırdı.

Gömlek o kadar pisti ki, silahını temizlemekte duraksadı, ama Trolloc kanı çelik için kötüydü, bu yüzden yine de sildi. Böğründeki acıyı duymazdan gelerek doğruldu, sonra kapıya, Selfar'ı bağladığı yere doğru yürüdü. Gölgedöllerine karşı ata güvenememişti. İyi bir iğdiş attı, ama Sınırboylu eğitimine sahip değildi.

Selfar'a biner, atı batıya doğru çevirir, şehir kapısından çıkarak daha önce gördüğü paralı askerlere doğru sürerken adamlarının hiçbiri onu sorgulamadı. Talmanes paralı askerlerin şehre yaklaştığını gördüğünde şaşırmadı. Bir kış gecesinde ateş nasıl üşümüş yolcuları kendine çekerse, savaş da savaşçıları kendine çekerdi.

Savaşa katılmamışlardı. Talmanes yaklaşırken, kılıçsatanlardan küçük bir grup tarafından karşılandı: kalın kollu ve –muhtemelen– kıt akıllı altı adam. Onu ve Birlik'i tanıyorlardı. Mat bugünlerde çok ünlüydü ve onunla ilişkisinden dolayı Birlik de ünlü olmuştu. Talmanes'in giysilerindeki Trolloc kanı lekelerini ve böğründeki sargıyı fark etmiş olmalıydılar.

O yara şu anda tuhaf bir biçimde yanmaya başlamıştı. Talmanes Selfar'ı dizginledi, sonra sabırla heybeleri yokladı. *Buraya bir yere tütün saklamıştım...*

"Ee?" diye sordu paralı askerlerden biri. Önderlerini seçmek kolaydı; en iyi zırh ondaydı. Genellikle bir adam böyle bir grubun önderliğine, hayatta kalmayı başararak gelirdi.

Talmanes heybeden en iyi ikinci piposunu çıkardı. Şu tütün neredeydi? En iyi piposunu asla savaşa götürmezdi. Babası bunun kötü şans getireceğini söylerdi.

Ah, diye düşündü, tütün kesesini çıkararak. Piposuna biraz tütün koydu, sonra bir parça çıra çıkardı ve uzanarak tetikte bir paralı askerin taşıdığı meşaleye tuttu.

"Para almazsak savaşmayız," dedi grubun önderi. Tıknaz ve şaşırtıcı ölçüde temiz bir adamdı, ama sakalına biraz şekil verse fena olmazdı.

Talmanes piposunu yaktı ve duman üfledi. Arkasında borular çalınmaya başladı. Kraliçe'nin Marşı güzel bir ezgiydi. Borulara bağırışlar eşlik ediyordu. Talmanes arkasına baktı. Ana caddede Trolloclar vardı; bu sefer daha büyük bir grup.

Arbaletçiler saf tuttu ve Talmanes'in duyamadığı bir emre uyarak atış yapmaya başladı.

"Para olmazsa..." diye başladı adam yine.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Talmanes usulca, piposunu ağzından çıkarmadan. "Bu sonun başlangıcı. Bu, ulusların düşüşü ve insanlığın birleşmesi. Bu *Son Savaş,* seni lanet aptal."

Adamlar huzursuzca kıpırdandı.

"Sen... sen Kraliçe adına mı konuşuyorsun?" dedi önderleri, bir şeyler kurtarmaya çalışarak. "Ben yalnızca adamlarıma iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

"Savaşırsanız," dedi Talmanes, "size büyük bir ödül vadediyorum."

Adam bekledi.

"Nefes almaya devam edeceğinize söz veriyorum," dedi Talmanes, piposundan bir nefes daha alarak.

"Bu bir tehdit mi Cairhienli?"

Talmanes duman üfledi, sonra eyerinde eğildi ve yüzünü önderinkine yaklaştırdı. "Bu gece bir Myrddraal öldürdüm Andorlu," dedi usulca. "Thakan'dar kılıcıyla yaraladı beni ve yara karardı. Bu, kılıcın zehri içimi kavurmadan ve bir insanın ölebileceği en acı verici şekilde ölmeden önce, en iyi ihtimalle birkaç saatim var demek. Bu yüzden, dostum, sana kaybedecek hiçbir şeyin olmadığını söylediğimde bana güvenmeni öneririm."

Adam gözlerini kırptı.

"İki seçeneğin var," dedi Talmanes, atını çevirip adamlarla yüksek sesle konuşarak. "Bizim gibi savaşabilir, bu dünyanın yeni günler görmesine yardım edebilirsiniz ve belki bu işin sonunda birkaç kuruş da kazanabilirsiniz. Buna söz veremem. Diğer seçeneğiniz de burada oturmak, insanların katledilmesini seyretmek

ve kendi kendinize, parasız çalışmayacağınızı söylemek. Şanslıysanız ve geri kalanımız dünyayı sizsiz kurtarabilirse, korkak boyunlarınıza ilmek geçirilene kadar nefes alabilirsiniz.”

Sessizlik. Arkalarındaki karanlıkta borular çalınıyordu.

Kılıçsatanların şefi yoldaşlarına baktı. Adamlar hep birden başlarını salladılar.

“Gidin şu kapıyı tutmalarına yardım edin,” dedi Talmanes. “Ben diğer paralı asker grubunu da ikna edip yardıma yollarım.”

* * *

Leilwin, Merrilor Çayırı olarak bilinen mekâna dağılmış kampları inceledi. Karanlıkta, ayın doğmasına bir süre daha varken, yemek pişirmek için yakılmış ateşlerin geceleyin kalabalık bir limandaki gemi fenerleri olduğunu hayal edebiliyordu neredeyse.

Bu, muhtemelen bir daha göremeyeceği bir manzaraydı. Leilwin Gemisiz, bir kaptan değildi; bir daha asla kaptan olamayacaktı. Aksini dilemek, şimdi olduğu şeyin doğasına meydan okumak olurdu.

Bayle elini onun omzuna koydu. Uzun günler boyunca çalışmaktan kabalaşmış, kalın parmaklar. Leilwin uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. Tar Valon’da açtıkları o kapıyolların birinden geçmek kolay olmuştu. Bayle şehri tanıyordu, ama orada olmaktan şikâyetçiydi de. “Burası kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor,” demişti. Bir de: “Bu sokaklarda bir daha yürümemeyi dilemiştim. Dilemiştim bunu.”

Yine de onunla gelmişti. İyi bir adamdı Bayle Domon. Geçmişteki tatsız ticaret alışkanlıklarına rağmen, bu yabancı topraklarda bulabildiği en iyi adam. Bayle bütün bunları geride bırakmıştı. İşlerini yürütmenin doğru yolunu anlamasa da, elinden geleni yapıyordu.

“Bu görülecek manzara,” dedi Bayle, sessiz ışık denizinde göz gezdirerek. “Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Nynaeve al’Meara ya da Elayne Trakand’ı bulacağız.”

Bayle sakallı çenesini kaşıdı; Illian tarzında, üst dudağını tıraşlıyordu. Kafasındaki saçlar farklı farklı boyutlardaydı; Leilwin onu azat ettikten sonra, başının bir kısmını tıraş etmeyi bırakmıştı. Leilwin bunu evlenebilmeleri için yapmıştı elbette.

Bu iyiydi; tıraşlı bir kafa burada dikkat çekerdi. Bazı... meseleler çözüldükten sonra, *so’jhin* olarak oldukça başarı göstermişti. Ama

sonunda, Leilwin'in Bayle Domon'un *so'jhin* olmaya uygun olmadığını itiraf etmesi gerekmişti. Fazla yontulmamıştı ve hiçbir dalga o keskin kenarları yumuşatamazdı. Asla sesli olarak söylemeyecek olsa da, Leilwin onu bu şekilde istiyordu.

"Geç oldu Leilwin," dedi Bayle. "Belki de sabaha kadar beklememiz lazım."

Hayır. Kamplarda bir sessizlik vardı, orası doğruydu, ama tam olarak uyku sessizliği değildi bu. Doğru rüzgârları bekleyen gemilerin sessizliğiydi.

Leilwin burada neler olup bittiğini bilmiyordu –aksanından Seanchan olduğu anlaşılmasın diye, ağzını açıp soru sormaya cesaret edememişti. Böyle bir kalabalık, uzun uzadıya plan yapmadan olmazdı. Kampın genişliği onu şaşırtmıştı; buradaki, Aes Sedailerin büyük çoğunluğunun katılmaya geldiği toplantı kulağına gelmişti. Bu tüm beklentilerini aşıyordu.

Yürümeye başladı ve Bayle de takip etti. İkisi, Bayle'in verdiği rüşvet sayesinde eşlik etmelerine izin verilen Tar Valon hizmetkârlarına katıldılar. Bayle'in yöntemleri Leilwin'i memnun etmiyordu, ama onun aklına da başka yol gelmemişti. Bayle'in Tar Valon'daki eski tanıdıkları hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordu. Eh, Leilwin bir daha bir gemiye ayak basmazsa, Bayle de kaçakçılık yapmaya fırsat bulamazdı. Küçük bir teselliydi bu.

Sen bir gemi kaptanısın. Tek bildiğin, tek istediğin bu. Bir de şimdiki haline bak Gemisiz. Leilwin ürperdi ve kollarını kendine dolamamak için yumruklarını sıktı. Hayatının geri kalanını bu değişmez topraklarda geçirmek, bir atın sağlayabileceğinden daha büyük bir hızda ilerleyememek, derin denizin havasını bir daha koklayamamak, bir daha pruvasını ufka çevirememek, demir alıp yelken açamamak...

Silkelendi. Nynaeve ve Elayne'i bul. Gemisiz olabilirdi, ama derinliklere dalıp boğulmayacaktı. Yönünü belirledi ve yürümeye başladı. Bayle hafifçe kamburunu çıkardı. Kuşkuyla, aynı anda her yönü izlemeye çalıştı. Birkaç kere, gergin dudaklarla Leilwin'e de baktı. Leilwin bunun anlamını biliyordu artık.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Leilwin, burada ne işimiz var?"

"Sana söyledim. Bulmamız gereken..."

"Evet, ama neden? Ne yapabileceğini sanıyorsun? Onlar Aes Sedai."

"Daha önce bana saygı gösterdiler."

“Bu yüzden bizi yanlarına kabul edeceklerini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Belki.” Leilwin onu süzdü. “Söyle Bayle. Aklında bir şey var.”

Bayle içini çekti. “Neden bizi kabul etmelerine ihtiyacımız olsun Leilwin? Arad Doman’da bir yerlerde kendimize bir gemi bulabiliriz. Tek bir Aes Sedai *ya da* Seanchan’ın olmadığı bir yerde.”

“Senin tercih ettiğin türden gemilerde çalışmam ben.”

Bayle ifadesiz bir yüzle baktı ona. “Ben dürüst bir iş yürütmeyi bilirim Leilwin. Buna hiç gerek...”

Leilwin elini kaldırarak onu susturdu, sonra elini onun omzuna koydu. Yolda durdular. “Biliyorum aşkım. Biliyorum. Hiçbir yere gitmeyen bir akıntıya kapılırken dikkatimiz dağılsın diye konuşuyorum.”

“Neden?”

O tek sözcük Leilwin’in içini, tırnağının altına saplanmış kıymık kadar acıttı. Neden? Neden *gerçekten* Matrim Cauthon’la yolculuk ederek ta buralara kadar gelmişti, neden Dokuz Ayın Kızı’na bu kadar yaklaşmayı göze almıştı? “Halkım dünya hakkında ciddi bir yanılgı içinde yaşıyor Bayle. Bunu yaparken adaletsizlik yaratıyorlar.”

“Seni reddettiler Leilwin,” dedi Bayle usulca. “Artık onlardan biri değilsin.”

“Ben *her zaman* onlardan biri olacağım. Adım geri alındı, ama kanım yerinde akıyor.”

“Hakaret için özür dilerim.”

Leilwin sertçe başını salladı. “Ben hâlâ İmparatoriçe’ye sadığım, sonsuza dek yaşasın. Ama *damane*’ler... onun *hükümranlığının* temelini oluşturuyorlar. Onları kullanarak düzeni koruyor, onlar sayesinde İmparatorluğu bir arada tutuyor. Ve *damane*’ler bir yalan.”

Sul’dam’lar yönlendirebiliyordu. Yeti öğrenilebiliyordu. Şimdi, bu gerçeği keşfettikten aylar sonra, zihni bu keşfin işaret ettiği tüm gerçekleri kavrayamıyordu. Başkası olsa siyasi avantaj elde etmekle daha fazla ilgilenebilirdi; başkası olsa Seanchanların arasına geri dönebilir, bu keşfi güç elde etmek için kullanabilirdi.

Leilwin bunu yaptığını dileyecekti neredeyse. Neredeyse.

Ama *sul’dam*’ların yakarıları... hiç de ona öğretildiği gibi olmayan Aes Sedaileri tanımaya başlaması...

Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Ama bunu yaparken tüm İmparatorluğun yıkılması tehlikesini yaratıyor olabilir miydi? Tıpkı

bir *shal* oyunun son turları gibi, hareketlerini çok ama çok dikkatli düşünmesi gerekiyordu.

İkisi karanlıkta hizmetkâr sırasını takip etmeye devam ettiler; Aes Sedailer sık sık Beyaz Kule'de bıraktıları bir şeyler almaları için geriye hizmetkâr gönderiyorlardı, bu yüzden hizmetkârların gidip gelmesi olağandı –Leilwin için iyi bir şey. Sorgulanmadan Aes Sedai kampının sınırını geçtiler.

Leilwin işin bu kadar kolay olmasına şaşıyordu. Ta ki, yollarının üzerinde bekleyen adamlar görene kadar. Onları gözden kaçırmak çok kolaydı; adamlarda bir şey çevredeki manzaraya karışıyordu, özellikle de karanlıkta. Onları yalnızca aralarından biri hareket ettiğinde fark etti. Adam diğerlerinin yanından ayrıldı ve Leilwin ile Bayle'in hemen arkasında yürümeye başladı.

Birkaç saniye sonra, onların peşine düştüğü belli oldu. Belki yürüyüş tarzları, genel hal ve tavırları yüzündendi. Sade giyinmeye özen göstermişlerdi, ama Bayle'in sakalı onun Illianlı olduğunu gösteriyordu.

Leilwin durdu –elini Bayle'in koluna koydu– ve peşlerinden gelen adamla yüzleşmek üzere döndü. Tariflere bakarak, bir Muhafız olduğunu varsayıyordu.

Muhafız uzun adımlarla yaklaştı. Hâlâ kampın sınırına yakındılar, çadırlar halkalar halinde dikilmişti. Leilwin bazı çadırların, bir mumdan ya da lambadan gelemeyecek kadar istikrarlı bir ışıkla aydınlatıldığını huzursuzlukla fark etmişti.

"Ah," dedi Bayle, elini dost canlısı bir tavırla Muhafız'a kaldırarak. "Nynaeve al'Meara adlı bir Aes Sedai'yi arıyoruz. Eğer burada değilse, Elayne Trakand da olur."

"İkisi de burada kalmıyor," dedi Muhafız. Uzun kollu bir adamdı ve hareketleri zarifti. Uzun, siyah saçlarla çerçevelenmiş yüzü... bitmemiş görünüyordu. Projenin yarısında ilgisini yitirmiş bir heykeltıraş tarafından kayadan oyulmuş gibi.

"Ah," dedi Bayle. "Bizim hatamız. Nerede kamp kurduklarını söyleyebilir misin madem? İşimiz biraz acil de." Rahatça konuşuyordu. Bayle istediğinde oldukça cana yakın olabiliyordu. Leilwin'in yapabildiğinden çok daha fazla.

"Duruma bağlı," dedi Muhafız. "Yoldaşın da mı bu Aes Sedaileri bulmak istiyor?"

"O..." diye başladı Bayle, ama Muhafız elini kaldırdı.

"Kendisi anlatsın," dedi adam, Leilwin'i süzerek.

"Benim istediğim de bu," dedi Leilwin. "İhtiyar büyükannem! Bu

kadınlar bize ödeme yapmaya söz verdiler ve ben o parayı almaya kararlıyım. Aes Sedailer yalan söylemez. Bu gerçeği herkes bilir. Sen bizi onlara götürmeyeceksen, bizi götürebilecek birilerini bul."

Sözcük seli karşısında gözleri irileşmiş olan Muhafız duraksadı. Sonra, neyse ki, başını salladı. "Bu taraftan." Onları kampın ortasından uzaktaki bir yere yönlendirdi, ama artık kuşkulanıyormuş gibi görünmüyordu.

Leilwin sessizce nefes verdi ve Bayle ile birlikte Muhafız'ın peşine takıldı. Bayle ona gururla baktı. Sırıtışı öyle genişti ki, Muhafız arkasına dönecek olsa kesinlikle onları ele verirdi. Leilwin de gülümsemekten kendini alamadı.

Illianlı aksanını taklit etmek onun için kolay olmamıştı, ama Seanchan aksanının tehlikeli olduğu konusunda hemfikirdiler, özellikle de Aes Sedailer arasında yolculuk ederken. Bayle hiçbir Illianlının aksanına kanmayacağını iddia etmişti, ama Leilwin'in Illianlı olmayan birini kandırabilecek kadar iyi olduğu açıktı.

Aes Sedai kampından çıkıp karanlığa girdiklerinde rahatladı. İki Aes Sedai dostu olması –yaşadıkları sorunlara rağmen dosttular– Aes Sedailerle dolu koca bir kampta bulunmak istediği anlamına gelmiyordu. Muhafız onları Merrilor Çayırı'nın ortasına yakın bir açıklığa götürdü. Burada, pek çok küçük çadırdan oluşan çok geniş bir kamp vardı.

"Aieller," dedi Bayle usulca ona. "On binlercesi var."

İlginç. Aieller hakkında korkunç hikâyeler anlatılıyordu, tamamen doğru olamayacak efsaneler. Yine de hikâyeler –abartılı olsalar da– bunların okyanusun bu tarafındaki en iyi savaşçılar olduğunu gösteriyordu. Farklı koşullar altında, Leilwin onlardan bir ikisiyle çarpışmak isterdi. Elini çantasının kenarına koydu; sopasını çantanın yanındaki, kolayca ulaşabileceği uzun bir cebe saklamıştı.

Bu Aiellerin *uzun boylu* bir halk olduğu kesindi. Rahat rahat ateşlerin yanında aylaklık edermiş gibi görünen bazı Aiellerin önünden geçti. O gözler onları Muhafızlarınkinden daha keskin gözlerle izliyordu. Ateşlerin başında otururken bile öldürmeye hazır, tehlikeli bir halk. Bu kampın üzerinde, gecenin içinde dalgalanan bayrakları çıkartamıyordu.

"Bu kampa hangi kral ya da kraliçe hükmediyor Muhafız?" diye seslendi.

Adam ona döndü. Yüzü gecenin gölgelerinin arasında kaybolmuştu. "Senin kralın Illianlı."

Yanında, Bayle gerildi.

Benim...

Yenidendoğan Ejder. Leilwin tökezlemediği için kendisiyle gurur duydu, ama kolay olmamıştı. Yönlendirebilen bir adam. Bu daha kötüydü, Aes Sedailerden çok daha kötü.

Muhafız onları kampın ortasındaki bir çadıra götürdü. "Şanslısınız; ışığı yanıyor." Çadırın girişinde nöbetçi yoktu, bu yüzden adam seslendi ve içeri girme izni aldı. Çadır kapağını tek koluyla kenara çekti ve ikisine başını salladı, ama diğer eli kılıcındaydı ve savaş pozisyonunda duruyordu.

Leilwin sırtını o kılıca dönmekten nefret ediyordu, ama emredildiği gibi içeri girdi. Çadır, o tuhaf ışık kürelerinden biriyle aydınlatılmıştı ve yeşil elbiseli tanıdık bir kadın bir yazı masasında oturmuş, mektup yazıyordu. Nynaeve al'Meara, Seanchan'da *telarti* dedikleri kadınlardandı –ruhunda ateş olan bir kadın. Leilwin, Aes Sedailerin durgun sular kadar sakin olması gerektiğini öğrenmişti. Eh, bu kadın zaman zaman öyle olabiliyordu –ama öfkeli bir çağlayandan bir dönemeç berideki durgun sulardandı.

Onlar içeri girerken Nynaeve yazı yazmaya devam etti. Saçlarını örmemişti; serbestçe omuzlarına bırakmıştı. Direği olmayan bir gemi kadar tuhaf bir manzaraydı.

"Birazdan yanında olacağım Sleete," dedi Nynaeve. "Son zamanlarda bu şekilde tepemde dolanıp durmanız aklıma yumurtasını kaybetmiş ana kuşları getiriyor. Aes Sedailerinizin size verecek işi yok mu?"

"Lan çoğumuz için önemli Nynaeve Sedai," dedi Muhafız –Sleete– sakin, boğuk bir sesle.

"Öyle mi? Benim için önemli değil mi yani? Sizi odun falan kesmeye mi göndersek diye düşünüyorum gerçekten. Bir Muhafız daha gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını..."

Başını kaldırdı ve sonunda Leilwin'i gördü. Nynaeve'in yüzü hemen ifadesizleşti. Soğuk. Kavurucu bir soğuk. Leilwin ter bastığını hissetti. Bu kadın onun hayatını ellerinde tutuyordu. Neden Sleete onları Elayne'e götürememişti ki? Belki de Nynaeve'den bahsetmemeliydiler.

"Bu ikisi sizi görmek istedi," dedi Sleete. Kılıcını kınından çekmişti. Leilwin bunu görmemişti. Domon kendi kendine mırıldandı. "Onlara para ödemeye söz verdiğinizi ve parayı almaya geldiklerini iddia ettiler. Ama Kule'de kendilerini tanıtmadılar ve kapıların birinden gizlice girmenin bir yolunu buldular. Adam Illianlı. Kadın başka bir yerden. Aksanını gizliyor."

Eh, belki de Leilwin'in aksanı sandığı kadar iyi değildi. Leilwin adamın kılıcına baktı. Adam göğsüne ya da boynuna savurursa, yana yuvarlanarak darbeyi savuştururdu muhtemelen. Sopasını çekebilir ve...

Karşısında bir Aes Sedai vardı. Yerden bir daha asla kalkamazdı. Tek Güç'ten bir örgüyle yakalanırdı. Belki daha kötüsü.

"Onları tanıyorum Sleete," dedi Nynaeve soğuk bir sesle. "Onları bana getirerek iyi yaptın. Teşekkür ederim."

Adam kılıcını bir kez daha kınına sokmuştu. Adam bir fısıltı kadar sessizce çadırdan dışarı süzülürken Leilwin boynunda soğuk bir esinti hissetti.

"Af dilemek için geldiyseniz," dedi Nynaeve, "yanlış kişiye geldiniz. Sizi sorgulamaları için Muhafızlara teslim etmek aklımdan geçmiyor değil. Belki bir parça kan dökerek o hain zihinlerinizden halkınız hakkında birkaç işe yarar şey kopartmayı başarabilirler."

"Seni de yeniden görmek güzel Nynaeve," dedi Leilwin soğuk soğuk.

"Ee, ne oldu?" diye sordu Nynaeve.

Ne mi oldu? Bu kadın neden bahsediyordu?

"Denedim," dedi Bayle aniden, üzüntüyle. "Onlarla savaştım, ama beni kolaylıkla ele geçirdiler. Gemime ateş açıp hepimizi batırabilir, adamlarımı öldürebilirlerdi."

"Sen ve gemindeki herkes ölse daha iyi olurdu Illianlı," dedi Nynaeve. "*Ter'angreal* Terkedilmişlerden birinin eline geçti; Semirhage bir tür yargıç numarası yaparak Seanchanların arasında saklanıyordu. Gerçeksöyleyen? Sözcük bu mu?"

"Evet," dedi Leilwin usulca. Şimdi anlıyordu. "Yeminimden döndüğüm için pişmanım, ama..."

"*Pişman mısın* Egeanin?" dedi Nynaeve. Ayağa kalkarken sandalyesini geriye devirdi. "Dünyayı tehlikeye atmak, hepimizi karanlığın kıyısına kadar götürmek ve kenardan aşağı itmek söz konusu olduğunda 'pişmanlık' benim kullandığım sözcük olmazdı! Semirhage o aracın kopyalarını yaptırdı, kadın. Biri Yenidendoğan Ejder'in boynuna takıldı. *Yenidendoğan Ejder'in kendisi,* Terkedilmişlerden birinin kontrolünde!"

Nynaeve ellerini havaya fırlattı. "Işık! Senin yüzünden sonun gelmesine bir *yürek atımı* kadar zaman kalmıştı. Her şeyin sonu. Desen'in, dünyanın, her şeyin! Senin dikkatsizliğin yüzünden milyonlarca can sönüp gidecekti."

"Ben..." Leilwin'in başarısızlıkları aniden devasa görünmeye

başlamıştı. Hayatı... kaybolmuştu. Hatta adını kaybetmişti. Gemisi, bizzat Dokuz Ayın Kızı tarafından elinden alınmıştı. Bunun ışığında hiçbirinin önemi yoktu.

"Savaştım," dedi Bayle daha kararlı bir sesle. "Tüm gücümle savaştım."

"Öyle görünüyor ki benim de sana katılmam gerekirdi," dedi Leilwin.

"Bunu açıklamaya çalıştım," dedi Bayle sertçe. "Defalarca açıklamaya çalıştım, kavrulayım, ama denedim."

"Hah," dedi Nynaeve, elini alnına kaldırarak. "Burada ne işin var Egeanin? Öldüğünü umuyordum. Yemin ettiğin şeyi yapmaya çalışırken ölseydin seni suçlamazdım."

Onu kendi ellerimle Suroth'a teslim ettim, diye düşündü Leilwin. *Canım karşılığında ödediğim bir bedel, tek çıkış yolu.*

"Ee?" Nynaeve dik dik baktı ona. "Söyle Egeanin."

"Artık o adı taşımıyorum." Leilwin dizleri üzerine çöktü. "Her şeyim elimden alındı, ki görünüşe göre buna şerefim de dahil. Bedel olarak sana kendimi veriyorum."

Nynaeve hıhladı. "Siz Seanchanların aksine, biz insanları hayvanmış gibi tutsak etmeyiz."

Leilwin yerden kalkmadı. Bayle elini onun omzuna koydu, ama onu ayağa kaldırmaya çalışmadı. Leilwin'in bunu neden yapması gerektiğini anlıyordu artık. Adam hemen hemen uygarlaşmıştı.

"Ayağa kalk," diye terslendi Nynaeve. "Işık, Egeanin. Eskiden öyle güçlüydün ki, taşları çiğneyip kum tükürebilirdin."

"Beni güden de gücüm zaten," dedi Leilwin, gözlerini yere indirerek. Nynaeve bunun ne kadar zor olduğunu anlamıyor muydu? Kendi boğazını kesmek daha kolay olurdu, ama bu denli kolay bir son talep edecek kadar şerefi kalmamıştı.

"Ayağa kalk!"

Leilwin denileni yaptı.

Nynaeve pelerinini yatağın üzerinden kaptı ve üzerine aldı. "Gel. Seni Amyrlin'e götürelim. Belki o seninle ne yapacağını bilir."

Nynaeve gecenin içine fırladı ve Leilwin de takip etti. Kararını vermişti. Mantıklı gelen tek bir yol kalmıştı, bir kırıntı da olsa şerefini koruyabileceği tek bir yol. Belki bunca uzun zamandır onlara söylenen yalanlardan sonra halkının yok olmasını engellemenin tek bir yolu.

Leilwin Gemisiz artık Beyaz Kule'ye aitti. Onlar ne derse desin, ona ne yapmaya çalışırlarsa çalışsınlar, bu gerçek değişmeyecekti.

Leilwin'in sahibiydiler. Bu Amyrlin'e *da'covale* olacaktı ve yelkeni rüzgârda parçalanmış bir gemi gibi bu fırtınada yol alacaktı.

Belki kalan o şeref kırıntısıyla bu kadının güvenini kazanabilirdi.

* * *

"Acıya karşı eski bir Sınırboylu çaresinin parçası," dedi Melten, Talmanes'in böğründeki sargıyı kaldırarak. "İrinyaprağı lanetli metalin bıraktığı lekeyi yavaşlatır."

Melten ince yapılı, saçları düz kesilmiş bir adamdı. Andorlu bir oduncu gibi, basit bir gömlek ve pelerin giymişti, ama Sınırboylu aksanıyla konuşuyordu. Kesesinde, zaman zaman Birlik'in diğer üyeleri için jonglörlük yapmakta kullandığı bir dizi renkli top vardı. Başka bir yaşamda, âşık olabilirdi.

Birlik'e katılmış olması tuhaftı, ama öyle ya da böyle, Birlik'in tüm üyeleri sıradışıydı.

"Zehri nasıl dindirdiğini bilmiyorum," dedi Melten. "Ama dindiriyor. Bu doğal bir zehir değil ama. Emip çıkaramıyorsun."

Talmanes elini böğrüne bastırdı. Derisinin altında dikenli sarmaşıklar dolaşıyormuş, sürünerek yayılıyor, her hareketinde etini kıyıyormuş gibi yanıyordu. Zehrin vücudunda dolaştığını *hissedebiliyordu.* Işık, canı çok yanıyordu.

Yakında, Birlik'in adamları Caemlyn'de savaşa savaşa Saray'a doğru ilerliyordu. Güney kapısından girmişlerdi ve paralı asker birliklerini –Sandip'in komutası altında– batı kapısını tutmak üzere geride bırakmışlardı.

Şehrin herhangi bir yerinde insan direnişi kaldıysa, o da Saray'da olmalıydı. Ne yazık ki, Talmanes'in bulunduğu yerle Saray arasındaki bölgede Trolloc yumrukları dolaşıyordu. İkide bir canavarlarla karşılaşıyorlar ve savaşa girmek zorunda kalıyorlardı.

Talmanes Saray'a ulaşmadan orada direniş olup olmadığını öğrenemeyecekti. Bu, adamlarını savaşa savaşa oraya götürmek ve o Trolloc yumrukları arkalarına dolanırsa gerideki güçlerinden yalıtılmak anlamına geliyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Saray savunmasından geriye ne kaldığını –eğer bir şey kalmışsa– öğrenmesi gerekiyordu. Oradan şehrin içine saldırabilir, ejderleri ele geçirmeye çalışabilirdi.

Hava kan ve duman kokuyordu. Savaşa verdikleri kısa bir mola sırasında, geçmek için yer açılsın diye ölü Trollocları caddenin sağ tarafına yığdılar.

Şehrin bu kısmında da mülteciler vardı, ama o kadar kalabalık değildiler. Selden çok dere denebilirdi onlara, Talmanes ve Birlik Saray'a giden caddeyi adım adım ele geçirirken karanlıktan dışarı sızıyorlardı. Bu mülteciler Birlik'in mallarını korumasını ya da evlerini kurtarmalarını talep etmiyordu. İnsan direnişi görünce sevinçten ağlıyorlardı. Birlik'in açtığı güvenlik koridorunu kullanarak onları özgürlüğe götürmek Madwin'in sorumluluğundaydı.

Talmanes, gecenin içinde zar zor görülebilen Saray'a doğru harekete geçti. Şehrin büyük kısmı yanıyordu, ama Saray tutuşmamıştı. Dumanlı gecede beyaz duvarları hayalet gibi yükseliyordu. Ateş yoktu. Bu, direniş olduğunu gösteriyor olmalıydı, değil mi? Trolloclar şehirde ilk oraya saldırmazlar mıydı?

Talmanes adamlarına –ve kendine– bir mola verirken izcileri önden yukarıya yollamıştı.

Melten, Talmanes'in merhemini sarmayı bitirdi.

"Teşekkür ederim Melten," dedi Talmanes, adama başını sallayarak. "Merhemin işe yaradığını şimdiden hissedebiliyorum. Bunun acıyı tedavi etmenin bir parçası olduğunu söyledin. Diğer parçası nedir?"

Melten kemerinden metal bir matara çekti ve uzattı. "Sapasağlam bir Shienar brendisi."

"Savaş sırasında içmek iyi bir fikir değil adam."

"Alın," dedi Melten usulca. "Matarayı alın ve bol bol için Lordum. Yoksa bir sonraki çanda ayakta olmazsınız."

Talmanes duraksadı, sonra matarayı kaptı ve büyük bir yudum aldı. İçki de yara gibi yakıyordu. Öksürdü, sonra matarayı kaldırdı. "Bence şişelerini karıştırmışsın Melten. Bu tabaklama fıçısından alınmış bir şey."

Melten hıhladı. "Bir de sizin espriden anlamadığınızı söylerler Lord Talmanes."

"Anlamam da," dedi Talmanes. "Kılıcınla birlikte, yakınımda kal."

Melten ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Dehşetbelası," diye fısıldadı.

"O nedir?"

"Sınırboylu unvanı. Bir Soluk biçtiniz. Dehşetbelası."

"Çoktan on yedi okun hedefi olmuştu."

"Fark etmez." Melten elini onun omzuna koydu. "Dehşetbelası. Acıya dayanamaz olduğunuzda iki yumruğunuzu bana doğru

kaldırın. Ben işi görürüm."

Talmanes inleyerek doğruldu. İkisi de anlıyordu. Birlik'teki pek çok Sınırboylu da aynı fikirdeydi. Thakan'dar kılıcının açtığı yaralar öngörülemezdi. Bazıları hızla işlerdi, diğerleri adamı hasta ederdi. Ama Talmanes'inki gibi karardığında... en kötüsü buydu. Birkaç saat içinde bir Aes Sedai bulmaktan başka hiçbir şey kurtaramazdı onu.

"Gördün mü," diye mırıldandı Talmanes, "iyi ki espriden anlamıyorum, yoksa Desen'in bana şaka yaptığını düşünürdüm. Dennel! Yakında harita var mı?" Işık, Vanin'i özlüyordu.

"Lordum," dedi Dennel, elinde bir meşale ve çarçabuk çizilmiş bir haritayla karanlık sokakta koşarak gelirken. Birlik'in ejder yüzbaşılarından biriydi. "Aludra'nın ejderlerini depoladığı yere gitmenin daha hızlı bir yolunu buldum sanırım."

"İlk önce savaşa savaşa Saray'a gideceğiz," dedi Talmanes.

"Lordum." Dennel'in sözcükleri geniş dudaklarından usulca dökülüyordu. "Gölge o ejderlere ulaşırsa..."

"Tehlikelerin farkındayım Dennel, teşekkür ederim. Onlara ulaşabildiğimizi varsayarsak, onları ne kadar hızlı nakledebiliriz? Kendimizi fazla zorlayacağımızdan korkuyorum. Bu şehir, bir Yüksek Lord'un metresine yazdığı yağa bulanmış aşk mektuplarından daha hızlı tutuşuyor. Silahları almak ve şehirden bir an önce ayrılmak istiyorum."

"Bir iki atışta düşman istihkâmını yerle bir edebilirim Lordum, ama ejderler hızlı *taşınmaz.* Arabalara bağlılar, bu işe yarar, ama erzak arabalarından daha hızlı gidemezler. Ve doğru düzgün kurup ateşlemek de zaman alır."

"O zaman Saray'a doğru yolumuza devam ederiz," dedi Talmanes.

"Ama..."

"Saray'da," dedi Talmanes sertçe, "bizim için doğrudan Aludra'nın deposuna kapıyol açabilecek, yönlendirebilen kadınlar bulabiliriz. Dahası, hâlâ savaşan Saray Askerleri bulursak, arkamızı kollayan bir dostumuz olduğunu biliriz. O ejderleri *alacağız,* ama bunu akıllıca yapacağız."

Ladwin ile Mar'ın koşar adım yaklaştığını fark etti. "Yukarıda Trolloclar var!" dedi Mar, Talmanes'e doğru seğirterek. "En az yüz tane. Caddeyi kesmişler."

"Saf tutun askerler!" diye bağırdı Talmanes. "Saray'a gidiyoruz!"

* * *

Ter çadırı tamamen sessizleşti.

Aviendha hikâyesine inanmamalarını beklemişti. Soruları kesinlikle beklemişti. Ama bu acılı sessizliği beklememişti.

Beklememiş olsa da, anlıyordu. Gelecekte, Aiellerin *ji'e'toh*'u yavaş yavaş kaybettiği görüsünü izlerken o da hissetmişti. Halkının ölümüne, şerefsizliğine, yıkımına tanık olmuştu. En azından şimdi bu yükü paylaşabileceği birileri vardı.

Tenceredeki kızgın taşlar hafif hafif hışırdıyordu. Biri üstlerine daha fazla su dökmeliydi, ama odadaki altı kişinin hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Diğer beşi –tıpkı Aviendha gibi– ter çadırlarının âdetince çıplak olan Bilgelerdi. Sorilea, Amys, Bair, Melaine ve Tomanelle Aiellerinden Kymer. Hepsi dümdüz önlerine bakıyorlardı, her biri bir anlığına kendi düşünceleriyle baş başaydı.

Teker teker sırtlarını dikleştirdiler ve yeni bir yükü kabullenirmiş gibi doğruldular. Bu Aviendha'nın içini rahatlattı. Haberin onları yıkacağını beklediğinden değil. Yine de, yüzlerini tehlikeden çevirmek yerine tehlikeye çevirdiklerini görmek güzeldi.

"Köreden artık dünyaya daha yakın," dedi Melaine. "Desen bir şekilde çarpıldı. Düşte hâlâ olabilecek ya da olmayabilecek pek çok şey görüyoruz, ama olasılıklar çok fazla. Olacağı olmayacaktan ayırt edemiyoruz. Düşgezginleri için halkımızın kaderi belirsiz. Son Gün'de Köreden'in gözüne tükürdükten sonra *Car'a'carn*'ın kaderi de öyle. Aviendha'nın gördüğünün doğru olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bunu sınamalıyız," dedi Sorilea, taş gibi bakışlarla. "Bilmek zorundayız. Artık her kadın diğeri yerine bu görüyü mü görüyor, yoksa bu deneyim sana mı özel?"

"Darynelerden Elenar," dedi Amys. "Eğitimi tamamlanmak üzere; Rhuidean'ı ziyaret edecek bir sonraki kadın o. Hayde ile Shanni'den onu cesaretlendirmelerini isteyebiliriz."

Aviendha ürpertisini bastırdı. Bilgelerin ne kadar 'cesaret verici' olabildiğini çok iyi biliyordu.

"Bu iyi olur," dedi Bair, öne eğilerek. "Belki de biri cam sütunlardan ikinci kez geçince bu oluyordur. Belki de bu yüzden yasaklanmıştır."

Hiçbiri Aviendha'ya bakmıyordu, ama Aviendha onların onu değerlendirdiklerini hissedebiliyordu. Yaptığı şey yasaktı. Rhuidean'da olanlardan bahsetmek de tabuydu.

Onu paylamayacaklardı. Rhuidean onu öldürmemişti; bu Çark'ın dokuduğu bir şeydi. Bair uzaklara bakmaya devam etti. Aviendha'nın yüzünün ve göğüslerinin yanlarından ter akıyordu.

Banyo yapmayı özlemiyorum, dedi kendi kendine. O, yumuşak bir ıslaktopraklı değildi. Yine de, dağların bu yanında ter çadırı o kadar da gerekli değildi. Geceleri acı bir soğuk yoktu, bu yüzden çadırın içindeki sıcak rahatlatıcı değil, boğucu geliyordu. Ve banyo yapmak için bol bol su vardı...

Hayır. Çenesini kaldırdı. "Konuşabilir miyim?"

"Aptal olma kızım," dedi Melaine. Kadının karnı şişmişti, doğum yakındı. "Sen artık bizden birisin. İzin alman gerekmiyor."

Kızım mı? Onların Aviendha'yı aralarından biri olarak görmeleri zaman alacaktı, ama çaba harcadıkları kesindi. Kimse ondan çay yapmasını ya da tencereye su atmasını istemiyordu. İçeride çırak ya da hazır bekleyen bir *gai'shain* yokken, bu işleri sırayla yapıyorlardı.

"Ben görünün tekrarlanıp tekrarlanmayacağından çok gösterdiği şey hakkında endişeleniyorum. Gördüklerim olacak mı? Durdurabilir miyiz?"

"Rhuidean iki tür görü gösterir," dedi Kymer. Genç bir kadındı, Aviendha'yla aralarında on sene bile yoktu. Koyu kızıl saçları ve uzun, güneş yanığı bir yüzü vardı. "Sütunlara yaptığın ilk ziyaret neler olabileceğini gösterir. İkincisi ise neler olduğunu."

"Üçüncüsü ikisi de olabilir," dedi Amys. "Sütunlar geçmişi her zaman tam olarak doğru gösterir; geleceği de aynı ölçüde doğru neden göstermesin?"

Aviendha'nın yüreği hopladı.

"Ama neden," dedi Bair usulca, "neden sütunlar değiştiremeyeceğimiz bir çaresizliği göstersin? Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Rhuidean bize her zaman görmemiz gereken şeyleri gösterdi. Bizi yok etmek için değil, bize yardım etmek için. Bu görünün de bir amacı olmalı. Bizi daha büyük bir şerefe teşvik etmek için olabilir mi?"

"Bu önemli değil," dedi Sorilea sertçe.

"Ama..." diye başladı Aviendha.

"Bu önemli değil," diye tekrarladı Sorilea. "Eğer bu görü değiştirilemezse, eğer kaderimiz söylediğin gibi... düşmekse... tekimiz bile onu değiştirmeye çalışmayı bırakır mıyız?"

Oda sessizleşti. Aviendha başını iki yana salladı.

"Ona, değiştirilebilirmiş gibi yaklaşmamız lazım," dedi Sorilea. "Sorunu düşünmemek en iyisi Aviendha. Ne yol seçeceğimize karar

vermeliyiz.”

Aviendha başını salladı. “Ben... Evet, evet, haklısın Bilge.”

“Ama ne yapacağız?” diye sordu Kymer. “Neyi değiştireceğiz? Şimdilik, Son Savaş *kazanılmalı.*”

“Görünün değiştirilemez olduğunu dileyeceğim neredeyse,” dedi Amys. “Çünkü en azından bu savaşı kazanacağımızı kanıtlıyor.”

“Hiçbir şeyi kanıtlamıyor,” dedi Sorilea. “Köreden’in zaferi Desen’i parçalar. Bu yüzden geleceğe dair hiçbir görü kesin değildir ve güvenilemez. Gelecek Çağlarda neler olabileceğine dair kehanetlerde bile, eğer Köreden bu savaşı kazanırsa, her şey yok olur.”

“Gördüğüm görünün Rand’ın planladığı bir şeyle ilgisi olması lazım,” dedi Aviendha.

Ona döndüler.

“Yarın,” dedi. “Bana anlattıklarınıza bakarak, önemli bir şey açıklamaya hazırlanıyor.”

“*Car’a’carn*... dramatik açıklamalardan hoşlanıyor,” dedi Bair, sevgi dolu bir sesle. “Sırf bütün sabah şakıya şakıya dinleyen herkese anlatmak için bütün gece çalışıp yuva yapan krokokuş gibi.”

Aviendha Merrilor’daki toplantıyı duyduğunda şaşırmıştı; sırf Rand al’Thor’la arasındaki bağı kullanarak onun nerede olduğunu belirleyerek öğrenmişti bunu. Buraya gelip bunca insanı bir arada bulunca, ıslaktopraklı güçlerinin toparlandığını görünce, bunun gördüğü şeylerin bir parçası olup olmadığını merak etmişti. Bu toplantı, görüsünde olacakların başlangıcıydı.

“Bilmem gerekenden daha fazlasını biliyormuşum gibi hissediyorum.” Neredeyse kendi kendine konuşuyordu.

“Geleceğin neleri saklıyor olabileceğine dair derin bir bakışa sahip oldun,” dedi Kymer. “Bu seni değiştirecek Aviendha.”

“Yarın anahtar olacak,” dedi Aviendha. “Onun planı.”

“Söylediklerine bakarak,” diye yanıt verdi Kymer, “Aielleri, kendi halkını göz ardı etmeye niyeti varmış gibi görünüyor. Neden başka herkese iltimaslar bağışlasın, ama bunu en çok hak edenlerden esirgesin? Bize hakaret etmeye mi çalışıyor?”

“Sebebin bu olduğunu sanmıyorum,” dedi Aviendha. “Bence katılanlardan taleplerde bulunmayı planlıyor, onlara armağanlar vermeyi değil.”

“Bir bedelden bahsetti,” dedi Bair. “Diğerlerine ödetmeyi düşündüğü bir bedel. Bu bedelin ne olduğunu kimse ağzından

koparamadı.”

“Bu akşam kapıyol kullanarak Tear’a gitti ve bir şey alıp döndü,” dedi Melaine. “Kızlar raporladı –artık onları yanında götürme yeminine uyuyor. Bedeli sorduğumuz zaman, Aiellerin endişelenmesi gereken bir şey olmadığını söyledi.”

Aviendha kaşlarını çattı. “Yapması gerektiğini hepimizin bildiği şeyi yapmak için insanlardan bir bedel mi talep edecek? Belki de Deniz Halkı’nın gönderdiği bakıcıyla çok fazla zaman geçiriyor.”

“Hayır, bu iyi bir şey,” dedi Amys. “Bu insanlar *Car’a’carn*’dan çok fazla şey istiyor. Karşılığında onun da onlardan bir şeyler istemesi doğru. Onlar yumuşak bir halk; belki de *Car’a’carn* onları sertleştirmeyi hedefliyordur.”

“Bu yüzden de bizi devre dışı bırakıyor,” dedi Bair usulca, “çünkü bizim zaten zorlu olduğumuzu biliyor.”

Çadıra sessizlik çöktü. Amys kaygılı bir ifadeyle kazandaki kızgın taşlara kepçeyle su döktü. Taşlar tısladı ve buharlar yükseldi.

“İşte bu,” dedi Sorilea. “Bize hakaret etmek gibi bir niyeti yok. Kendine göre, bizi şereflendiriyor.” Başını iki yana salladı. “Bu işlerden anlaması gerekirdi.”

“Genellikle,” diye onayladı Kymer, “*Car’a’carn,* tıpkı bir çocuk gibi, yanlışlıkla hakaret ediyor. Biz güçlüyüz, bu yüzden talebi –her ne ise– önem taşımıyor. Diğerlerinin ödeyebileceği bir bedelse biz de ödeyebiliriz.”

“Bizim âdetlerimizi doğru düzgün öğrenmiş olsa bu tür hatalar yapmazdı,” diye mırıldandı Sorilea.

Aviendha onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Hayır, onu gerektiği gibi eğitememişti –ama Rand al’Thor’un inatçı olduğunu biliyorlardı. Dahası, artık Aviendha diğer kadınların dengiydi. Gerçi, Sorilea’nın dudakları gergin, kınamayla dolu yüzüne bakarken bu şekilde hissetmekte güçlük çekiyordu.

Belki de Elayne gibi ıslaktopraklılarla çok fazla zaman geçirdiği içindi, ama aniden her şeyi Rand’ın gözleriyle görmeye başlamıştı. Aielleri bu bedelden muaf tutmak –eğer gerçekten de kastı buysa– şerefli bir eylemdi. Diğerleriyle birlikte Aiellerden de bir bedel talep etmiş olsa, bu aynı Bilgeler diğer ıslaktopraklılarla aynı kaba konmaktan alınırlardı.

Rand ne planlıyordu? Aviendha görülerde buna dair ipuçları yakalıyordu, ama bir sonraki gün Aielleri sonlarına götürecek yolculuğun başlayacağından gittikçe daha emin oluyordu.

Bunun olmasını engellemek *zorundaydı.* Bir Bilge olarak ilk işi

buydu ve muhtemelen ona verilen en önemli görev olacaktı. Başarısızlığa *uğramayacaktı.*

"Aviendha'nın görevi yalnızca *Car'a'carn*'a ders vermek değildi," dedi Amys. "İyi bir kadının dikkatli gözleri altında sağ ve salim olduğunu bilmek için neler vermezdim." Anlamlı bir ifadeyle Aviendha'ya baktı.

"O benim olacak," dedi Aviendha kararlılıkla. *Ama senin için değil Amys, halkımız için de değil.* İçinde yükselen duygunun gücü onu şok etti. O bir Aiel'di. Halkı onun için her şey demekti.

Ama bu seçim onların seçimi değildi. Bu, Aviendha'nın seçimiydi.

"Seni uyarayım Aviendha," dedi Bair, elini onun bileğine koyarak. "Sen yanından ayrıldığından beri değişti. Güçlendi."

Aviendha kaşlarını çattı. "Hangi açıdan?"

"Ölüme kucak açtı," dedi Amys, gururlu bir sesle. "Hâlâ kılıç kuşanıyor ve ıslaktopraklı giysileri giyiyor olabilir, ama artık sonunda tam olarak bizden biri."

"Bunu görmeliyim," dedi Aviendha. "Planları hakkında neler öğrenebiliyorsam öğreneceğim."

"Fazla zamanımız kalmadı," diye uyardı Kymer.

"Bir gece kaldı," dedi Aviendha. "Yeterli olur."

Diğerleri başlarını salladılar ve Aviendha giyinmeye başladı. Beklenmedik bir şekilde, diğerleri de ona katılarak giyinmeye başladılar. Öyle görünüyordu ki, Aviendha'nın verdiği haberi önemli bulmuşlardı ve burada oturup konuşmaya devam etmek yerine, diğer Bilgelerle paylaşmaya gidiyorlardı.

Dışarı çıkan ilk kişi Aviendha oldu. Ter çadırının boğucu sıcağından uzak, serin hava tenine iyi geldi. Derin bir nefes aldı. Zihni yorgunluktan ağırlaşmıştı, ama uykunun beklemesi gerekecekti.

Çadır kapakları diğer Bilgelerin ardından hışırdadı. Melaine ve Amys kendi aralarında usul usul konuşarak gecenin içine seğirttiler. Kymer amaçlı bir tavırla, kampın Tomanelle kısmına doğru yürüdü. Belki de kardeş-babası olan, Tomanelle şefi Han ile konuşacaktı.

Aviendha da oradan ayrılacak oldu, ama kemikli bir el kolunu yakaladı. Omzunun üzerinden arkaya baktığı zaman, Bair'in bluzu ve eteği içinde arkasında olduğunu gördü.

"Bilge," dedi Aviendha, düşünmeden.

"Bilge," diye yanıt verdi Bair gülümseyerek.

"Bir şey mi vardı..."

“Rhuidean’a gitmek istiyorum,” dedi Bair, gökyüzüne bakarak. “Bana bir kapıyol açma nezaketini gösterir misin?”

“Cam sütunlardan geçeceksin.”

“Birimizin geçmesi gerek. Amys ne derse desin, Elenar hazır değil, özellikle de... bu nitelikte bir şey görmeye hazır değil. O kız günlerinin yarısını çürümeye yüz tutmuş leşin başına çökmüş akbaba gibi gaklayarak geçiriyor.”

“Ama...”

“Ah, sen de başlama. Sen bizden birisin Aviendha, ama yine de *büyükannen* çocukken ona göz kulak olmuş olabilecek kadar yaşlıyım.” Bair başını iki yana salladı; beyaz saçları ay ışığı altında parlıyordu neredeyse. “Gidebilecek en uygun kişi benim,” diye devam etti. “Yönlendiricilerin gelecek savaş işin esirgenmesi gerekiyor. Bir çocuğun o sütunların arasından geçmesine izin verememem artık. Ben yaparım. Şimdi, şu kapıyol? Talebimi yerine getirecek misin, yoksa Amys’in başına bela olmam mı gerekecek?”

Aviendha birinin Amys’in başına bela olmasını görmek isterdi. Belki Sorilea yapabilirdi bunu. Ama yanıt vermedi ve kapıyolu açan örgüyü ördü.

Gördüğü şeyleri bir başkasının da görmesi fikri midesini düğüm düğüm ediyordu. Bair de tıpatıp aynı görüyle geri dönerse, bu ne anlama gelirdi? Bu geleceğin daha olası olduğu anlamına mı gelirdi?

“O kadar mı korkunçtu?” diye sordu Bair usulca.

“Dehşet verici. Mızrakları ağlatacak, taşları unufak edecek bir görüntü Bair. Köreden’le bizzat savaşmayı tercih ederim.”

“O zaman bir başkası yerine benim gitmem çok daha iyi olur. Bunu aramızda en güçlü kişinin yapması gerek.”

Aviendha tek kaşını kaldırmaktan alıkoydu kendini. Bair sağlam kösele kadar zorluydu, ama diğer Bilgeler de çiçek yaprağı sayılmazdı tam olarak. “Bair,” dedi Aviendha. Aklına bir fikir gelmişti. “Nakomi adlı bir kadınla karşılaştın mı hiç?”

“Nakomi,” dedi Bair. “Eski bir isim. Bu ismi kullanan kimseyle karşılaşmadım. Neden?”

“Rhuidean’a giderken bir Aiel kadınla karşılaştım,” dedi Aviendha. “Bilge olmadığını iddia etti, ama üzerinde Bilge hali vardı...” Başını iki yana salladı. “Öylesine, meraktan sordum.”

“Eh, bu görülerin doğru olup olmadığını göreceğiz,” dedi Bair, kapıyoldan geçerek.

“Ya *doğruysa* Bair?” diye sordu Aviendha. “Ya yapabileceğimiz

hiçbir şey yoksa?"

Bair döndü. "Çocuklarını gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

Aviendha başını salladı. Görünün o kısmından ayrıntılı olarak bahsetmemişti. Kişisel bir şey gibi gelmişti.

"Çocuklardan birinin adını değiştir," dedi Bair. "Görüde çocuğun adının ne olduğundan kimseye bahsetme, bize bile. O zaman anlarsın. Eğer bir şey değişikse, başka şeyler de farklı olabilir. *Olacaktır.* Bu bizim kaderimiz değil Aviendha. Bu bizim kaçınacağımız yol. Birlikte."

Aviendha başını salladı. Evet. Basit bir değişiklik, küçük ama çok anlamlı bir değişiklik. "Teşekkür ederim Bair."

Yaşlı Bilge ona başını salladı, sonra kapıyoldan geçti ve gecenin içinde koşarak şehre doğru uzaklaştı.

* * *

Talmanes kaba zincir zırh kuşanmış iri yarı, yabandomuzu yüzlü Trolloc'u omuzladı. Yaratık korkunç kokuyordu; duman, ıslak post ve yıkanmamış et gibi. Trolloc Talmanes'in saldırısı karşısında homurdandı; bu yaratıklar Talmanes'in saldırısı karşısında hep şaşırıyorlardı.

Talmanes geriledi ve kılıcını yere yıkılan canavarın böğründen kurtardı. Sonra öne atıldı ve bacağını tırmalayan çentik çentik tırnaklara aldırmadan, kılıcını yaratığın boğazına sapladı. Yaratığın aşırı insansı gözlerindeki can soldu.

Adamları savaşıyor, bağırıyor, homurdanıyor ve öldürüyordu. Sokak, dik bir yokuşla saraya doğru yükseliyordu. Trolloc sürüleri oraya yerleşmiş sokağı tutuyor, Birlik'in en tepeye ulaşmasını engelliyorlardı.

Talmanes bir binaya yaslandı –bir yanındaki bina yanıyor, sokağı vahşi renklerle aydınlatıyor, Talmanes'i ısıya boğuyordu. O yangın, yarasının alev alev, korkunç acısıyla karşılaştırılınca soğuk geliyordu. Yangı bacağından ayağına uzanıyordu ve omzuna doğru tırmanmaya başlamıştı.

Kan ve lanet küller, diye düşündü. *Pipom ve kitabımla, birkaç yalnız ve huzurlu saat için neler vermezdim.* Savaşta ihtişamla ölmekten bahsedenler kahrolası aptallardı. Bu ateş ve kanla dolu kargaşanın ortasında ölmekte ihtişamlı bir taraf yoktu. Ona kalsa, sessiz bir ölümü tercih ederdi.

Talmanes, yüzünden terler akarak, zorla ayağa kalktı. Aşağıda,

Trolloclar Talmanes'in gerideki güçlerinin ardına toplanmışlardı. Geri dönüş yolunu kapatmışlardı, ama Talmanes ilerideki Trollocları biçerek ilerleyebiliyordu.

Geri çekilmek zor olurdu. Bu yol Trolloclarla doluydu ve şehirde savaş olması, Talmanes'in güçleri ilerlerken ve daha sonra geri çekilirken Trollocların küçük gruplar halinde sokaklarda dolanıp yandan saldırmasının mümkün olması anlamına geliyordu.

"Bütün gücünüzle saldırın!" diye bağırdı Talmanes. Kendini sokaktan yukarı, yolu kesen Trolloclara doğru fırlattı. Saraya çok yaklaşmışlardı. Keçi suratlı bir Trolloc'un kılıcını, Dennel'in kafasını uçuracakken kalkanıyla karşıladı. Talmanes yaratığın silahını geri itmeye çalıştı, ama *Işık,* Trolloclar güçlüydü. Dennel kendini toparlar, Trolloc'un baldırına saldırarak onu yere devirirken, Talmanes yaratığın onu yere yıkmasını zar zor önleyebildi.

Yanında Melten'le birlikte yürümeye başladı. Sınırboylu, Talmanes'in hayatını sona erdirecek bir kılıca ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, yanından ayrılmama sözünü tutmuştu. İkisi saldırının başını çekiyorlardı. Trolloclar gevşediler, sonra hırlayarak, gözleri ve silahları ateşlerin ışığında çakmak çakmak, kükreyen bir kürk yığını halinde toparlandılar.

Sayıları çok fazlaydı.

"Dayanın!" diye bağırdı Talmanes. "Lord Mat ve Kızıl El Birliği adına!"

Mat burada olsa, muhtemelen çok küfreder, çok yakınır, sonra gider, bir tür savaş meydanı mucizesiyle herkesi kurtarırdı. Talmanes, Mat'in çılgınlık ve deha karışımını taklit edemezdi, ama narası adamlara cesaret vermiş gibiydi. Adamları safları sıkılaştırdılar. Gavid iki düzine arbaletçisini –Talmanes'in elinde kalan son arbaletçileri– yanmamış bir binanın tepesine dizdi. Trolloc sürüsüne ok yağdırmaya başladılar.

Ok yaylımı insanlardan oluşmuş bir düşman ordusunu dağıtabilirdi, ama Trolloclar üzerinde fazla etkili olmadı. Oklar birkaç Trolloc'u devirdi, ama Talmanes'in umduğu kadar çok değil.

Arkada bir yerde bir Soluk daha olmalı, diye düşündü. *Trollocları öne sürüyor. Işık, bir taneyle daha savaşamam. Devirdiğim Trolloc'la da savaşmamam gerekirdi!*

Ayakta bile olmaması gerekirdi. Melten'in brendi matarası tükenmişti, acısını dindirebildiği kadar dindirmişti. Zihni, izin verebildiğince bulanıktı şimdiden. Adamlarının önünde, Dennel ve Londraed ile birlikte, savaşmaya yoğunlaşmıştı. Döktükleri Trolloc

kanı yokuştan aşağı akıyordu.

Birlik iyi bir savaş veriyordu, ama sayıca azınlıktaydılar ve bitkin düşmüşlerdi. Aşağıda, arkalarındaki Trolloclara yeni bir Trolloc yumruğu katıldı.

İşte buydu. Ya arkadaki sürüye saldıracaktı –ve sırtını öndeki sürüye dönecekti– ya da adamlarını daha küçük birliklere ayıracak ve yan sokaklardan çekilip aşağıdaki kapıda yeniden toplanmalarını emredecekti.

Talmanes emir vermeye hazırlandı.

"İleri Beyaz Aslan!" diye bağırdı birileri. "Andor ve Kraliçe adına!"

Talmanes hızla döndü ve kırmızı beyazlı adamların tepedeki Trolloc saflarını yardığını gördü. Andorlu kargılı askerlerden oluşan ikinci bir güç bir yan sokaktan fırlayarak, Talmanes'in adamlarını sarmış olan Trolloc sürüsünü arkadan kuşattı. Saldıran kargılı askerlerin karşısında Trolloclar dağıldı ve birkaç dakika içinde tüm sürü –tıpkı irin dolu bir kabarcık gibi– patladı ve Trolloclar her yöne saçıldı.

Talmanes sendeleyerek geriledi ve kılıcına yaslanmak zorunda kaldı. Madwin karşı saldırının kumandasını ele aldı ve adamları kaçan Trollocların çoğunu biçti.

Kanlı Kraliçe'nin Askerleri üniformaları içinde bir grup subay yokuştan aşağı koştu. Durumları Birlik askerlerinden daha iyi görünmüyordu. Kumandanları Guybon'du. "Paralı asker," dedi Talmanes'e, "geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Talmanes kaşlarını çattı. "Biz sizi kurtarmışız gibi konuşuyorsun. Bana sorarsan tam tersi oldu."

Guybon yangınların ışığında yüzünü buruşturdu. "Biraz soluklanmamıza izin verdiniz; o Trolloclar Saray kapılarına saldırıyordu. Size ulaşmamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim –başta onları bu yöne çeken şeyin ne olduğunu anlamadık."

"Işık. Saray hâlâ direniyor mu?"

"Evet," dedi Guybon. "Ama içerisi mültecilerle dolu."

"Ya yönlendirenler?" diye sordu Talmanes umutla. "Neden Andor orduları Kraliçe ile birlikte dönmedi?"

"Karanlıkdostları." Guybon kaşlarını çattı. "Majesteleri Kandaş Kadınların çoğunu yanında götürdü; en azından en güçlü olanları. Geride, birlikte çalıştıklarında kapıyol açabilecek güçte dört kadın bıraktı, ama –saldırı– bir suikastçı ikisini öldürdü ve diğer ikisi bunu önleyemedi. O ikisi yalnız başlarına, yardım çağrısı yapmak

üzere birini göndermemizi sağlayacak kadar güçlü değil. Güçlerini Şifa için kullanıyorlar."

"Kan ve lanet küller," dedi Talmanes, ama bunu söylerken içinde bir umut yeşermişti. Belki bu kadınlar kapıyol açamıyordu, ama yarasına Şifa verebilirlerdi. "Mültecileri şehirden götürmen lazım Guybon. Adamlarım güney kapısını tutuyor."

"Harika," dedi Guybon, sırtını dikleştirerek. "Ama mültecileri senin götürmen gerek. Ben Saray'ı savunmalıyım."

Talmanes tek kaşını kaldırarak ona baktı; Guybon'dan emir almıyordu. Birlik'in kendi kumanda yapısı vardı ve yalnızca Kraliçe'ye hesap verirdi. Mat anlaşmayı kabul ederken bunu açık seçik ifade etmişti.

Ne yazık ki, Guybon da Talmanes'ten emir almıyordu. Talmanes derin bir nefes aldı, ama başı dönerek sallandı. Melten kolunu tutarak düşmekten kurtardı onu.

Işık, canı yanıyordu. Böğrü doğru olanı yapıp uyuşamaz mıydı? Kan ve lanet küller. O Kandaşlara ulaşması gerekiyordu.

"O iki kadın Şifa verebiliyor mu?" dedi Talmanes umutla.

"Onları çoktan çağırttım," dedi Guybon. "Buradaki gücü görür görmez."

Eh, bu da bir şeydi.

"Ben burada kalmaya kararlıyım," diye uyardı Guybon. "Buradan ayrılmayacağım."

"Neden? Şehri kaybettik be adam!"

"Kraliçe kapıyollar aracılığıyla düzenli olarak rapor yollamamızı emretmişti," dedi Guybon. "Kraliçe eninde sonunda neden haberci yollamadığımızı merak edecektir. Neden rapor vermediğimizi öğrenmek için bir yönlendirici yollayacaktır ve o haberci Saray'ın Yolculuk alanına gelecek. Bu..."

"Lordum!" diye seslendi biri. "Lord Talmanes!"

Guybon sustu ve Talmanes döndüğü zaman –izcilerinden biri olan– Filger'ın kanlı parke taşları üzerinde, yokuş yukarı ona doğru koştuğunu gördü. Filger saçları seyrelmeye yüz tutmuş, sakalları uzamış, zayıf bir adamdı ve onu görünce Talmanes'in içi dehşetle doldu. Filger, şehir kapısını korumak için bıraktığı adamlardan biriydi.

"Lordum," dedi Filger nefes nefese, "Trolloclar şehir duvarlarını ele geçirdi. Surları doldurdular ve yaklaşan herkesi ok ve mızrak yaylımına tutuyorlar. Teğmen Sandip size haber vermem için yolladı beni."

“Kan ve küller! Kapı ne durumda?”

“Dayanıyoruz,” dedi Filger. “Şimdilik.”

“Guybon,” dedi Talmanes, geri dönerek. “Biraz merhamet et adam; birinin o kapıyı savunması gerek. Lütfen, mültecileri çıkar ve adamlarıma destek ver. Şehirden çekilmek için kullanabileceğimiz tek yer o kapı.”

“Ama Kraliçe’nin habercisi...”

“Kraliçe buraya bakmayı akıl ettiğinde burada ne haltlar döndüğünü anlayacak zaten. Çevrene bir bak! Saray’ı savunmaya çalışmak çılgınlık olur. Artık burası bir şehir değil, cenaze ateşi.”

Guybon kararsızdı, dudakları gerilip ince bir çizgi oluşturmuştu.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” dedi Talmanes, yüzünü acıyla buruşturarak. “Yapabileceğin en iyi şey güney kapısındaki adamlarıma destek vermek ve kapıyı olabildiğince çok mültecinin geçmesi için açık tutmak.”

“Belki,” dedi Guybon. “Ama Saray’ı yanmaya mı bırakacağız?”

“Bir anlamı olmasını sağlayabilirsin,” dedi Talmanes. “Saray’da savaşması için bir kısım askerini geride bırakmaya ne dersin? Trollocları olabildiğince uzun süre durdursunlar. Bu Trollocları bu taraftan kaçan insanlardan uzak tutar. Saray’ı tutamayacak hale geldiklerinde aksi yönü kullanarak Saray’dan kaçarlar ve sonra güney kapısına dolanırlar.”

“İyi bir plan,” dedi Guybon istemeye istemeye. “Önerdiğin gibi yapacağım, ama ya sen?”

“Benim ejderlere ulaşmam lazım,” dedi Talmanes. “Onların Gölge’nin eline geçmesine izin veremem. İç Şehir’in sınırına yakın bir depodalar. Kraliçe onların gözlerden uzakta, dışarıdaki paralı askerlerden uzakta tutmak istedi. Onları bulmam lazım. Eğer mümkünse yanıma alacağım. Değilse, yok edeceğim.”

“Pekâlâ,” dedi Guybon, sırtını dönerek. Kaçınılmaz olanı kabullenmek canını sıkmış gibiydi. “Adamların dediğin gibi yapacak; yarısı mültecileri saraydan çıkaracak, sonra askerlerinin güney kapısını tutmasına yardım edecek. Diğer yarısı Saray’ı bir süre daha tutacak ve sonra geri çekilecek. Ama *ben* seninle geliyorum.”

* * *

“Gerçekten de burada bu kadar çok lambaya ihtiyaç var mı?” diye sordu Aes Sedai, odanın arka tarafındaki taburesinden.

Taburede değil, bir tahtta oturuyordu adeta. “Boşa harcadığın yağı düşün.”

“Lambalara ihtiyacımız var,” diye homurdandı Androl. Gece yağmuru pencereyi dövüyordu, ama Androl sesi duymazdan geliyor, dikkatini diktiği deriye odaklamaya çalışıyordu. Eyer yapıyordu. Şu anda, atın karnını dolanacak kolan üzerinde çalışıyordu.

Deriye iki sıra delik açtı ve işin onu sakinleştirmesine izin verdi. Kullandığı dikiş keskisi elmas şeklinde delikler açıyordu –istese hız için çekiç de kullanabilirdi, ama şu anda delikleri çekiçsiz, bastırarak açmanın verdiği hissin keyfini çıkarıyordu.

Dikiş işaretleme tekerleğini aldı, bir sonraki dikişlerin yerini ölçtü, sonra yeni delikler üzerinde çalıştı. Bu tür deliklerde elmas şeklindeki deliklerin uzun kenarlarını birbirine paralel açmanız gerekiyordu ki, deri gerildiği zaman delikleri de germesin. Dikişlerin düzenli olması, eyerin seneler boyunca şeklini kaybetmemesini sağlayacaktı. Sıralarının birbirine yakın olması, birbirlerini güçlendirmesini sağlıyordu, ama birbirlerini yırtacak kadar da yakın olmamalıydılar. Çapraz delikler işe yarıyordu.

Ufak ayrıntılar. Ufak ayrıntıları doğru yapmalıydınız ve...

Parmakları kaydı ve elmas şeklindeki deliğin ucu yanlış yönü gösteren bir delik açtı. Hareket yüzünden iki delik çakıştı.

Androl deriyi neredeyse öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatacaktı. Bu gece beşinci defa oluyordu bu!

Işık, diye düşündü, ellerini masaya dayayarak. *Özkontrolüme ne oldu?*

Ne yazık ki bu soruyu kolaylıkla yanıtlayabilirdi. *Olan şey Siyah Kule.* Gelgit dalgaları çekildiğinde kuruyan gölette kısılı kalmış, bir grup çocuğun elinde kovalarla, lezzetli görünen her şeyi toplaya toplaya kumsalda yaklaşmasını izleyerek çaresizlik içinde gelgit dalgalarının dönmesini bekleyen bir *nachi* gibi hissediyordu.

Nefes aldı, sonra verdi ve deriyi eline aldı. Senelerdir yaptığı en özensiz iş olacaktı, ama yine de bitirecekti. İşi bitirmeden bırakmak, ayrıntılara özen göstermemek kadar kötüydü.

“İlginç,” dedi Aes Sedai –adı Pevara’ydı ve Kızıl Ajah’tandı. Androl kadının gözlerini ensesinde hissedebiliyordu.

Bir *Kızıl.* Eh, eski Tear deyiminin dediği gibi, ortak rota sıradışı yol arkadaşları getirebiliyordu. Belki bunun yerine Saldaea atasözünü kullanmalıydı. *Eğer kılıcı düşmanının gırtlağındaysa, o kılıcın ne zaman senin gırtlağında olduğunu hatırlamaya çalışarak zaman kaybetme.*

“Ee,” dedi Pevara, “Siyah Kule’ye gelmeden önceki hayatını anlatıyordun?”

“Anlattığımı sanmıyorum,” dedi Androl, dikiş dikmeye başlayarak. “Neden? Ne bilmek istiyorsun?”

“Yalnızca merak ettim. Buraya sınanmak için kendiliğinden gelenlerden misin, yoksa avlanırken yakaladıklarından biri mi?”

Androl ipliği çekip sıkılaştırdı. “Dün Evin’e beni sorduğunda onun sana söylediğini sandığım gibi, kendim geldim.”

“Hımm,” dedi Pevara. “Görüyorum ki beni izliyorsun.”

Androl deriyi indirerek ona baktı. “Sana öğrettikleri şeylerden biri mi bu?”

“Ne?” diye sordu Pevara masum masum.

“Konuşmayı bu şekilde saptırmak. Orada oturmuş, beni seni gizlice gözetlemekle suçluyorsun neredeyse –halbuki arkadaşlarım arasında beni soruşturan sensin.”

“Kaynaklarımın ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bir erkeğin neden Siyah Kule’ye gelmeyi *seçtiğini* bilmek istiyorsun. Tek Güç yönlendirmeyi öğrenmek için.”

Pevara yanıt vermedi. Androl onun Üç Yemin’i ihlal etmeyen bir yanıt bulmaya çalıştığını görebiliyordu. Bir Aes Sedai’yle konuşmak, ıslak çimenlerin arasında kayıp giden bir yeşil yılanı takip etmeye çalışmaktan farksızdı.

“Evet,” dedi Pevara.

Androl şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Evet, bilmek istiyorum,” diye devam etti Pevara. “Biz istesek de istemesek de müttefikiz. Nasıl biriyle yatağa girdiğimi bilmek istiyorum.” Androl’ü süzdü. “Lafın gelişi elbette.”

Androl derin bir nefes aldı ve kendini sakin olmaya *zorladı.* Her lafı çarpıtan Aes Sedailerle konuşmaktan nefret ediyordu. Gecenin gerginliği ve eyeri bir türlü doğru düzgün yapamaması ile birleşince...

Sakin olmalıydı. Işık kavurasıca!

“Halka olmayı çalışmalıyız,” dedi Pevara. “Taim’in adamları peşimize düşecek olursa, onlara karşı –küçük de olsa– bir avantaj olur.”

Androl kadından hoşlanmadığı gerçeğini aklından çıkardı –endişelenmesi gereken başka şeyler vardı– ve kendini nesnel bir biçimde düşünmeye zorladı. “Halka mı?”

“Halkanın ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Korkarım bilmiyorum.”

Pevara dudaklarını büzdü. “Bazen hepinizin ne kadar cahil olduğunu unutuyorum...” Fazla konuştuğunu fark etmiş gibi duraksadı.

“Bütün erkekler cahildir Aes Sedai,” dedi Androl. “Ne konularda cahil olduğumuz değişebilir, ama dünya öyle bir yer ki, hiçbir erkek her şeyi bilemiyor.”

Bu da kadının beklediği yanıt değil gibiydi. O sert gözler onu inceledi. Pevara yönlendirebilen erkeklerden hoşlanmıyordu –çoğu insan hoşlanmazdı zaten– ama Pevara’da bu duygu daha da güçlüydü. Pevara tüm hayatını Androl gibi adamları avlayarak geçirmişti.

“Bir halka,” dedi Pevara, “kadınlar ve erkeklerin Tek Güç’teki becerilerini birleştirmesidir. Bunu yapmanın özel bir yolu vardır.”

“M’Hael biliyordur o zaman.”

“Halka oluşturmak için erkeklerin kadınlara ihtiyacı olur,” dedi Pevara. “Aslında birkaç örnek dışında, bir halkada erkeklerden çok kadın olmalıdır. Bir kadın ve bir erkek, bir kadınla iki erkek, iki kadınla iki erkek halka kurabilir. Bu yüzden, yapabileceğimiz en büyük halka üç kişiden oluşabilir, ben ve sizden iki kişi. Yine de işimize yarayabilir.”

“Çalışman için sana iki kişi bulurum,” dedi Androl. “Güvendiklerim arasında, en güçlü olan Nalaam’dır derim. Emarin de çok güçlüdür ve henüz gücünün doruğuna ulaştığını sanmıyorum. Jonneth için de aynısı geçerli.”

“En güçlü onlar mı?” diye sordu Pevara. “Sen değil misin?”

“Hayır,” dedi Androl, işine dönerek. Dışarıda yağmur hızlanmıştı ve kapının altından içeri soğuk hava sızıyordu. Odadaki lambalardan biri sönmeye yüz tutmuştu ve odaya gölgeler düşürüyordu. Androl huzursuzlukla karanlığa baktı.

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum Androl Efendi,” dedi Pevara. “O adamların hepsi sana saygı gösteriyor.”

“Neye istiyorsan ona inan Aes Sedai. Aralarında en zayıf olan benim. Belki Siyah Kule’deki en zayıf adam.”

Bu Pevara’yı susturdu ve Androl sönmeye yüz tutmuş lambayı doldurmak için kalktı. Tekrar yerine oturduğunda kapı çalındı ve Emarin’le Canler içeri girdi. İkisi de yağmurdan ıslanmıştı, ama bunun dışında, birbirine ne kadar zıt olunabilirse o kadar zıttılar. Biri uzun boylu, görgülü ve dikkatliydi. Diğeri ise huysuz ve dedikoducu. Bir şekilde, aralarında ortak bir yan bulmuşlardı ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyor gibi görünüyorlardı.

“Ee?” diye sordu Androl.

“İşe *yarayabilir,*” dedi Emarin, yağmurdan sırılsıklam olmuş ceketini çıkarıp kapının yanındaki çengele asarak. Altında, Tear tarzında işlemeli giysiler vardı. “Güçlü bir yağmur fırtınası olması lazım. Nöbetçiler çok dikkatli izliyor.”

“Panayırdaki ödüllü boğa gibi hissediyorum,” diye homurdandı Canler, ceketini astıktan sonra ayaklarını yere vurarak çizmelerindeki çamuru temizlerken. “Gittiğimiz her yerde, Taim’in gözdeleri bizi göz ucuyla izliyor. Kan ve küller Androl. *Biliyorlar.* Kaçmayı deneyeceğimizi biliyorlar.”

“Zayıf nokta buldun mu?” diye sordu Pevara, öne eğilerek. “Duvarların o kadar dikkatli korunmadığı bir yer?”

“Seçtikleri nöbetçilere bağlı gibi görünüyor Pevara Sedai,” dedi Emarin, ona doğru başını sallayarak.

“Hımm... öyledir herhalde. Aranızda bana en çok saygı gösteren kişinin bir Tearlı olmasını ilginç bulduğumu söylemiş miydim?”

“Birine nazik davranmak, ona saygı göstermekle aynı şey değildir Pevara Sedai,” dedi Emarin. “Yalnızca iyi yetiştirildiğini ve dengeli bir mizacın olduğunu gösterir.”

Androl gülümsedi. Emarin hakaret konusunda tam bir ustaydı. Zamanın yarısında, karşısındaki kişi alay edildiğini ancak Emarin’in yanından ayrıldıktan sonra anlıyordu.

Pevara dudaklarını büzdü. “Pekâlâ o zaman. Nöbetçi değişimini izleyeceğiz. Bir sonraki fırtına patladığında onu kullanacağız ve dikkatsiz olduğunu düşündüğümüz nöbetçilerin koruduğu duvarın üzerinden aşarak kaçacağız.”

İki adam Androl’e döndü. Androl masanın gölgesinin düştüğü köşeyi izlerken buldu kendini. Gölge büyüyor muydu? Ona doğru mu uzanıyordu?

“Adamlarımızı geride bırakmak hoşuma gitmiyor,” dedi, kendini köşeye bakmamaya zorlayarak. “Burada, henüz Taim’in kontrolü altında olmayan düzinelerce adam ve çocuk var. Dikkat çekmeden hepsini birden kaçıramayız. Onları geride bırakırsak, asıl risk...”

Söyleyemedi. Neler olduğunu tam olarak bilmiyorlardı. İnsanlar *değişiyordu.* Eskiden güvenilir müttefikleri olan kişiler bir gecede düşmana dönüşüyordu. Aynı görünüyorlardı, ama bambaşka kişilere dönüşüyorlardı. Gözlerinin ardında farklı. Androl ürperdi.

“Asi Aes Sedailerin gönderdiği kadınlar hâlâ kapıların dışında bekliyor,” dedi Pevara. Kamp kurmuş, bir süredir orada kalıyorlardı ve Yenidendoğan Ejder’in onlara Muhafız vadettiğini iddia

ediyorlardı. Henüz Taim onları içeri almamıştı. “Eğer onlara ulaşabilirsek, Kule’ye saldırabiliriz ve geride kalanları kurtarabiliriz.”

“O kadar kolay olur mu?” diye sordu Emarin. “Taim’in bir köy dolusu rehinesi olacak. Adamların çoğu ailelerini de getirdi.”

Canler başını salladı. Kendi ailesi de onların arasındaydı. Onları geride bırakmak istemezdi.

“Bunun ötesinde,” dedi Androl usulca, taburesinin üzerinde Pevara’ya doğru dönerek, “gerçekten de burada Aes Sedailerin kazanacağına inanıyor musun?”

“Çoğunun onyılları bulan deneyimi var –bazılarının deneyimi yüzyılları buluyor.”

“Bunun ne kadarını savaşarak geçirmişler?”

Pevara yanıt vermedi.

“Burada yönlendirebilen yüzlerce adam var Aes Sedai,” diye devam etti Androl. “Her biri *silah* olmak için –uzun süre– eğitim aldı. Biz siyaset ve tarih öğrenmiyoruz. Biz ulusları nasıl etkimiz altına alacağımızı öğrenmiyoruz. Biz öldürmeyi öğreniyoruz. Buradaki her adam, her çocuk, yeteneğinin ötesinde zorlanır; gerilmek, büyümek zorunda kalır. Daha fazla güç kazanır. Yok etmeyi öğrenir. Ve çoğu da çılgındır. Aes Sedailerin bununla savaşabilir mi? Özellikle de güvendiğimiz adamların –kurtarmaya çalıştığımız adamların– çoğu Aes Sedailerin kampı işgal etmeye çalıştığını görünce Taim’in adamlarının yanında savaşırsa?”

“Savlarında haklı bir taraf var,” dedi Pevara.

Tıpkı bir kraliçe gibi, diye düşündü Androl, elinde olmadan kadının duruşundan etkilenerek.

“Ama mutlaka dışarıya bilgi yollamamız gerek,” diye devam etti Pevara. “Topyekûn saldırı akıllıca olmayabilir, ama hepimiz teker teker ele geçene kadar burada oturmak...”

“Birilerini göndermek akıllıca olur sanırım,” dedi Emarin. “Lord Ejder’i uyarmamız gerek.”

“Lord Ejder,” dedi Canler hıhlayarak. Duvarın dibinde bir tabureye oturdu. “O bizi terk etti Emarin. Onun için hiçbir önemimiz yok. Bu...”

“Yenidendoğan Ejder dünyayı omuzlarında taşıyor Canler,” dedi Androl usulca, Canler’in sözünü keserek. “Bizi neden burada bıraktığını bilmiyorum, ama kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi düşündüğü için olduğunu varsaymayı tercih ederim.” Androl deri kayışları yokladı, sonra ayağa kalktı. “Bu

bizim kendimizi kanıtlama zamanımız; Siyah Kule'nin testi. Bizi kendimizden olanlara karşı korumaları için Aes Sedailere koşarsak, kendimizi onların yetkesine bırakmış oluruz. Eğer Lord Ejder'e koşarsak, o gittikten sonra bir hiç oluruz."

"Artık Taim'le uzlaşmamız imkânsız," dedi Emarin. "Onun ne yaptığını hepimiz biliyoruz."

Androl, Pevara'ya bakmadı. Neler olup bittiği konusundaki tahminlerini anlatmıştı ve –duygularını kontrol altında tutmak konusunda senelerce eğitim almış olmasına rağmen– konuşurken sesine sızan korkuyu bastıramamıştı. Dehşet verici bir tören içinde bir araya gelmiş on üç Myrddraal ve on üç yönlendiren, yönlendirme yeteneğine sahip herkesi Gölge'ye döndürebilirdi. Kendisi istemese bile. "Onun yaptığı şey düpedüz şer," dedi Pevara. "Bu artık bir önderi takip eden adamlarla bir başka önderi takip eden adamlar arasında bir bölünmüşlük değil. Bu Karanlık Varlık'ın işi Androl. Siyah Kule, Gölge'ye düştü. Bunu kabul etmek zorundasın."

"Siyah Kule bir düş," dedi Androl, onunla göz göze gelerek. "Yönlendirebilen erkekler için bir sığınak, kendimize ait, artık korkmamıza, kaçmamıza, nefret edilmemize gerek olmayan bir yer. Bunu Taim'in ellerine bırakmayacağım. *Bırakmayacağım.*"

Oda, pencerelere vuran yağmurun sesi dışında suskunlaştı. Emarin başını salladı. Canler ayağa kalktı ve Androl'ün kolunu tuttu.

"Haklısın," dedi Canler. "Işık kavursun beni, haklısın Androl. Ama ne *yapabiliriz?* Zayıfız, sayıca azınlıktayız."

"Emarin," dedi Androl, "Knoks İsyanı'nı duydun mu hiç?"

"Duydum. Murandy dışında bile olay olmuştu."

"Lanet Murandyliler," dedi Canler tükürürcesine. "Sırtındaki ceketi çalarlar ve ayakkabılarını da vermezsen dayak atarlar."

Emarin tek kaşını kaldırdı.

"Knoks, Lugard'ın epey dışındaydı Canler," dedi Androl. "Oradaki insanların Andorlulara benzediğini görürdün bence. İsyan... ah, on sene kadar önce oldu."

"Bir grup çiftçi lordlarını devirdi," dedi Emarin. "Anlatılanlara bakarak, bunu hak etmişti –Desartin korkunç bir insandı, özellikle de astlarına karşı. Bir grup askeri vardı, Lugard dışındaki en büyük askeri güç, ve kendi küçük krallığını kurmayı planlıyordu. Kral'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Desartin'i devirdiler mi?" diye sordu Canler.

“Zalimliğinden bıkmış basit erkekler ve kadınlar tarafından devrildi,” dedi Androl. “Sonunda, eskiden onun için savaşan pek çok paralı asker de bizim tarafımıza geçti. Desartin çok güçlü görünüyordu, ama içten çürümüş olması düşüşüne yol açtı. Burası kötü görünüyor, ama Taim’in adamlarının büyük kısmı ona sadık değil. Onun gibi adamlar başkalarının içinde sadakat duyguları uyandırmaz. Onlar yaltakçı toplar, gücünü ya da servetini paylaşmayı uman adamlar. Onu devirmenin yolunu *bulabiliriz* ve *bulacağız da.*”

Diğerleri başlarını salladılar, ama Pevara dudaklarını büzerek onu izlemekle yetindi. Androl aptal gibi hissetti; diğerlerinin onun gibi birini değil, Emarin gibi seçkin ya da Nalaam gibi güçlü birini dikkate almaları gerektiğini düşünüyordu.

Göz ucuyla, masanın altındaki gölgelerin uzadığını, ona doğru süründüğünü gördü. Dişlerini sıktı. Bu kadar çok kişinin yanındayken onu ele geçirmeye cesaret edemezlerdi, değil mi? Gölgeler onu yutacaksa, yalnız kalıp uyumaya çalıştığı bir zamana kadar beklerlerdi.

Geceler onu dehşete düşürüyordu.

Artık saidin *tutmazken de geliyorlar,* diye düşündü. *Yak beni. Kaynak temizlendi! Artık aklımı yitirmemem gerekiyordu!*

Karanlık çekilene, dehşet dinene kadar taburenin oturağına tutundu. Sıradışı ölçüde neşeli görünen Canler içecek bir şeyler getireceğini söyledi. Mutfağa yollandı, ama kimsenin yalnız başına dışarı çıkmaması gerekiyordu, bu yüzden duraksadı.

“Bir içki benim de hoşuma giderdi sanırım,” dedi Pevara içini çekerek. Mutfağa giden Canler’e katıldı.

Androl işine devam etmek üzere oturdu. O bunu yaparken, Emarin bir tabure çekti ve yanına oturdu. Bunu kayıtsızca, yalnızca rahat edeceği ve pencereden dışarıyı görebileceği bir yer ararmış gibi yaptı.

Ama Emarin amaçsızca hareket eden biri değildi. “Knoks İsyanı’nda savaştın,” dedi usulca.

“Ben öyle mi dedim?” Androl deri üzerinde çalışmaya başladı.

“Paralı askerler taraf değiştirdiğinde, sizinle savaştıklarını söyledin. İsyancılardan bahsederken ‘biz’ sözcüğünü kullandın.”

Androl duraksadı. *Yak beni. Gerçekten de dilime hâkim olmam lazım.* Eğer Emarin fark etmişse, Pevara da fark etmiş olmalıydı.

“Yalnızca oradan geçiyordum,” dedi Androl. “Beklenmedik bir şeye karıştım.”

“Garip ve karmaşık bir geçmişin var dostum,” dedi Emarin. “Geçmişin hakkında ne kadar çok bilgi edinirsem o kadar meraklanıyorum.”

“İlginç bir geçmişi olan tek kişi ben değilim,” dedi Androl usulca. “Penaloan Evi’nden Lord Algarin.”

Emarin gözleri irileşerek geriledi. “Nereden biliyorsun?”

“Fanshir’de Tear soyağaçlarını içeren bir kitap var,” dedi Androl. Fanshir, Kule’ye gelmeden önce âlim olan bir Asha’manlardan biriydi. “Kitapta ilginç bir dipnot vardı. Tarihinde, adı ağza alınmayacak türden bir sorunu olan adamlar barındıran bir ev. Bu adamların sonuncusu birkaç düzine sene önce evine utanç getirmiş.”

“Anlıyorum. Eh, asil bir adam olmam o kadar da büyük bir sürpriz değildir sanırım.”

“Aes Sedailerle deneyimi olan biri,” diye devam etti Androl. “Aes Sedailerin ailesine yaptıklarına rağmen –ya da belki bu yüzden– onlara saygı gösteren bir adam. Hem de bunu yapan *Tearlı* bir asil. Senin çiftçi diyeceğin türden birinin emrinde çalışmaya aldırmayan, bir şehrin asilerine duygudaşlıkla yaklaşan biri. Söylemek zorundayım dostum, bu hemşerilerin arasında öne çıkan bir yaklaşım *değildir.* Rahatlıkla, senin de ilginç bir geçmişin olduğunu tahmin edebilirim.”

Emarin gülümsedi. “Kabul ediyorum. Evler Oyunu’nda çok başarılı olurdun Androl.”

“Ben öyle demezdim,” dedi Androl, yüzünü buruşturarak. “En son denediğimde neredeyse...” Durdu.

“Ne?”

“Söylememeyi tercih ederim,” dedi Androl, kızararak. Hayatının o dönemini anlatmayacaktı. *Işık, bu şekilde devam edersem insanlar Nalaam kadar palavracı olduğumu düşünecek.*

Emarin döndü ve pencereye vuran yağmuru seyretmeye başladı. “Eğer doğru hatırlıyorsam Knoks İsyanı çok kısa bir süre için başarılı oldu. İki sene içinde soylu aile yeniden başa geçmişti ve asiler ya sürülmüş ya da idam edilmişlerdi.”

“Evet,” dedi Androl usulca.

“Bu yüzden burada daha iyi iş çıkarmamız gerek,” dedi Emarin. “Senin adamınım Androl. Hepimiz öyleyiz.”

“Hayır,” dedi Androl. “Biz *Siyah Kule’nin* adamlarıyız. Gerekliyse size önderlik ederim, ama bu ben, sen ya da bireysel olarak herhangi birimiz hakkında değil. Yalnızca Logain geri dönene kadar

başta kalırım.”

Eğer geri dönerse, diye düşündü Androl. *Artık Siyah Kule’ye giden kapıyollar çalışmıyor. Acaba geri dönmeye çalışıyor ama başaramıyor mu?*

“Pekâlâ,” dedi Emarin. “Ne yapacağız?”

Dışarıda gök gürledi. “Düşüneyim,” dedi Androl, deri parçasını ve aletlerini eline alarak. “Bana bir saat ver.”

* * *

“Üzgünüm,” dedi Jesamyn usulca, Talmanes’in yanında diz çökerek. “Yapabileceğim hiçbir şey yok. Yara çok işlemiş, benim yeteneğim tedavi etmeye yetmez.”

Talmanes başını salladı ve sargıyı geri örttü. Böğründeki deri, buz yangısı gibi kararmıştı.

Kandaş kadın kaşlarını çatarak ona baktı. Saçları altın rengi, genç görünüşlü bir kadındı, ama yönlendiriciler söz konusu olunca, yaş bahsi aldatıcı olabiliyordu. “Hâlâ yürüyebilmene şaşıyorum.”

“Buna yürümek denebileceğinden emin değilim,” dedi Talmanes, aksaya aksaya askerlerinin yanına dönerken. Genellikle kendi başına hareket edebiliyordu hâlâ, ama artık baş dönmeleri sıklaşmıştı.

Guybon, Dennel’le tartışıyordu ve Dennel elini kolunu sallayarak haritasını gösteriyordu. Hava dumanla puslanmıştı ve adamların çoğu yüzlerine mendil bağlamışlardı. Lanet Aiellerden bir çeteye benziyorlardı.

“...Trolloclar bile o bölgeden çekiliyor,” diye ısrar etti Guybon. “Çok fazla yangın var.”

“Trolloclar şehrin her yerinde duvarlara doğru geriliyor,” diye yanıt verdi Dennel. “Şehrin bütün gece yanmasına izin verecekler. Şu anda yanmayan tek yer Yolkapısı’nın olduğu yer. Bir ateş duvarı yapmak için oradaki bütün binaları yıktılar.”

“Tek Güç kullandılar,” dedi Jesamyn, Talmanes’in arkasından. “Hissettim. Kara Aes Sedailer. O yöne gitmeyi önermem.”

Kalan tek Kandaş Jesamyn’di; diğerleri düşmüştü. Jesamyn kapıyol açacak kadar güçlü değildi, ama işe yaramadığı da söylenemezdi. Talmanes, saflarını aşan altı Trolloc’un yanmasını izlemişti.

O çatışmayı, acıdan kıpırdayamaz halde, geride oturarak geçirmişti. Neyse ki Jesamyn ona çiğneyebileceği bazı bitkiler

vermişti. Otlar kafasını uyuşturmuştu, ama acıyı da dayanılabilir kılmıştı. Bedeni bir mengenede yavaş yavaş eziliyormuş gibi hissediyordu, ama en azından ayağa kalkabiliyordu.

"En kısa yoldan gideceğiz," dedi Talmanes. "Yanmayan mahalle ejderlere fazla yakın; Gölgedöllerinin Aludra'yı ve silahlarını keşfetmesi riskine giremem." *Şimdiye kadar çoktan keşfetmemişlerse.*

Guybon ona dik dik baktı, ama bu Birlik'in operasyonuydu. Guybon da aralarına kabul edilmişti, ama emir-komuta zincirinin bir parçası değildi.

Talmanes'in güçleri, pusulara karşı ihtiyat içinde, karanlık şehirde ilerlemeye devam ettiler. Deponun yerini yaklaşık olarak bilseler de, oraya ulaşmak sorunluydu. Pek çok cadde enkaz, yangın ya da düşmanlarca tıkanmıştı. Güçlerinin geçmesi gereken ara sokaklar o kadar dolaşıktı ki, Guybon ve diğer Caemlynliler bile doğru yönü takip etmekte güçlük çekiyordu.

Yollarının geçtiği mahalleler öyle bir sıcaklıkla yanıyordu ki, muhtemelen parke taşları eriyordu. Talmanes gözleri kuruyana kadar alevlere baktı, sonra adamlarını başka dolaylı yollara yönlendirdi.

Aludra'nın deposuna santim santim yaklaştılar. İki kez, öldürecek mülteci bulmak için kol gezen Trolloclara denk geldiler. Onları öldürdüler; Trolloclar durumun farkına varıp karşılık veremeden, kalan arbaletçiler onların yarısını yere deviriyordu.

Talmanes durup izliyordu, ama artık çatışmaya katılacak kadar güvenemiyordu kendine. O yara onu çok zayıflatmıştı. Işık, neden atını geride bırakmıştı ki? Aptalca bir karardı. Eh, Trolloclar atı korkutup kaçırırdı zaten.

Düşüncelerim dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Kılıcıyla bir yol kavşağını gösterdi. İzciler önden koşarak iki tarafı kontrol ettiler ve ilerinin temiz olduğunu işaret ettiler. *Doğru düzgün düşünemiyorum. Karanlığın beni ele geçirmesine çok kalmadı.*

İlk önce ejderlerin korumaya alındığından emin olacaktı. Buna mecburdu.

Talmanes ara sokaktan çıktı ve tanıdık bir sokağa geldi. Yaklaşmışlardı. Sokağın bir yanında binalar yanıyordu. Oradaki heykeller, alevlerin arasında kısılı kalmış zavallılara benziyordu. Ateşler çevrelerini sarmıştı ve beyaz mermerleri yavaş yavaş karartıyordu.

Sokağın diğer tarafı sessizdi, orada hiçbir şey yanmıyordu. Heykellerin düşürdüğü gölgeler, düşmanlarının yanmasını

seyrederek eğlenirmiş gibi, oynayıp dans ediyordu. Havada baskın bir duman kokusu vardı. O gölgeler –ve yanan heykeller– Talmanes'in bulanık zihnine, hareket ediyormuş gibi geliyordu. Dans eden gölge yaratıkları. Ölen güzellikler, derilerindeki bir hastalığın tükettiği, kararttığı, kendine ziyafet çektiği, ruhunu öldürdüğü...

"Yaklaştık!" dedi Talmanes. Sallanarak koşmaya başladı. Adamlarını yavaşlatmayı göze alamazdı. *Eğer o yangın depoya ulaşırsa...*

Kavrulmuş bir alana geldiler; görünüşe göre yangın buraya gelmiş ve geçmişti. Eskiden burada büyük, tahta bir depo vardı, ama çökmüştü. Geriye yalnızca dumanı tüten tahtalar kalmıştı ve aralarında molozlar ve yarı yanmış Trolloc leşleri vardı.

Adamlar sessizlik içinde çevresini aldılar. Alevlerin çıtırtısından başka ses yoktu. Talmanes'in yüzünden soğuk terler damlıyordu.

"Çok geç kaldık," diye fısıldadı Melten. "Onları aldılar, değil mi? Alevler ejderlere ulaşsa, havaya uçarlardı. Gölgedölleri geldi, ejderleri aldı ve mekânı yaktı."

Talmanes'in çevresinde, Birlik'in bitkin üyeleri dizleri üzerine çöktü. *Üzgünüm Mat,* diye düşündü Talmanes. *Elimizden geleni yaptık. Biz...*

Aniden, gök gürültüsüne benzeyen bir patlama sesi şehirde yankılandı. Ses Talmanes'i kemiklerine kadar sarstı. Hep birden başlarını kaldırdılar.

"Işık," dedi Guybon. "Gölgedölleri ejderleri mi kullanıyor?"

"Belki de değildir," dedi Talmanes. İçine bir güç doldu ve yine koşmaya başladı. Adamları ona yetişerek çevresini aldılar.

Her adım böğrüne bir sancı saplanmasına sebep oluyordu. Alevleri sağına alarak, solunda soğuk bir kıpırtısızlıkla, heykelli sokaktan geçti.

GÜM.

O patlamalar ejderlerin çıkaracağı kadar yüksek gelmiyordu. Aes Sedailerin geldiğini ummaya cesaret edebilir miydi? Jesamyn sesleri duyunca dikkat kesilmişti ve etekli olmasına rağmen erkeklerle birlikte koşuyordu. Grup depodan iki sokak ileride, bir köşeyi dolandı ve hırlayan bir Gölgedölü grubunun arkasına çıktı.

Talmanes ürkütücü bir öfkeyle bağırdı ve iki eliyle kılıcını kaldırdı. Yarasının yangısı tüm vücuduna yayılmıştı; parmakları bile yanıyordu. Şehirle birlikte yanmaya mahkûm edilmiş heykellerden biri gibi hissediyordu.

Onun varlığını fark etmesine fırsat vermeden bir Trolloc'un kellesini uçurdu, ardından bir sonraki yaratığın üzerine atıldı. Yaratık akışkan bir zarafetle geriledi ve rüzgârda kıpırdamayan bir pelerinin içinde, gözleri olmayan bir yüzle ona döndü. Soluk dudaklar bir hırlamayla gerildi.

Talmanes kendini kahkaha atarken buldu. *Neden olmasın?* Bir de adamları onun espriden anlamadığını söylerdi. Talmanes, Rüzgârdaki Elma Çiçekleri duruşunu aldı ve onu öldüren yangının gücüne denk bir güç ve öfkeyle, çılgınca saldırdı.

Myrddraal karşısında dezavantajlı konumda olduğu açıktı. En iyi durumda bile, onunla savaşırken yardıma ihtiyacı olurdu. Yaratık gölge gibi hareket ediyor, bir formdan diğerine akıyor, korkunç kılıcını Talmanes'e savuruyordu. Talmanes'i yaralamasının yeterli olacağını düşünüyordu açık ki.

Soluk, Talmanes'in yanağını yaraladı; kılıcı derisine denk geldi ve etinde düzgün bir yarık açtı. Talmanes bir kahkaha attı ve kılıcıyla Soluk'un kılıcına vurdu. Yaratığın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. İnsanların bu şekilde davranmaması gerekiyordu. Alev alev bir acıyla sendelemeleri, hayatlarının sona erdiğini bilerek haykırmaları gerekiyordu.

"Kavrulası kılıçlarınızdan birini yedim zaten, seni keçinin oğlu," diye bağırdı Talmanes, tekrar tekrar saldırarak. Demirci Kılıcı Döver. Ne kadar da kaba bir duruş. Ama ruh haline çok uyuyordu.

Myrddraal sendeledi. Talmanes rahat bir hareketle kolunu kaldırdı ve kılıcı yaratığın böğrüne savurarak, soluk beyaz kolunu dirseğinden uçurdu. Kol havada dönerek uçtu ve Soluk'un kılıcı, kasılmış parmaklarından düştü. Talmanes dönerek hız aldı ve kılıcı iki eliyle savurarak Soluk'un kellesini boynundan ayırdı.

Koyu renk bir kan fışkırdı ve yaratık devrildi, yere yıkılırken kalan eliyle kanlı boynunu kavradı. Talmanes yaratığın tepesine dikildi. Aniden kılıcı taşınamayacak kadar ağır gelmeye başlamıştı. Kılıç parmaklarından kaydı ve tangırdayarak parke taşlarının üzerine düştü. Talmanes dengesini yitirdi ve yüzüstü düşmeye başladı, ama bir el onu arkadan yakaladı.

"Işık!" diye bağırdı Melten, leşe bakarak. *"Bir tane daha mı?"*

"Onları yenmenin sırrını buldum," diye fısıldadı Talmanes. "Çoktan ölmüş olman gerekiyor." Kendi kendine güldü, ama Melten şaşkın şaşkın bakmakla yetindi.

Çevrelerinde, düzinelerce Trolloc yerde kıvranıyordu. Soluk'a bağlılardı. Birlik Talmanes'in çevresinde toplandı. Bazıları yaralıydı,

birkaçı kalkmamacasına düşmüştü. Yorgundular, bitkin düşmüşlerdi; bu Trolloc grubu sonlarını getirebilirdi.

Melten, Talmanes'in kılıcını aldı ve silerek temizledi, ama Talmanes ayakta duramıyordu, bu yüzden kılıcı kınına soktu ve adamlardan birine Talmanes'in yaslanabileceği bir Trolloc mızrağı bulmasını söyledi.

"Hey, sokağın arkasındakiler!" diye seslendi biri uzaktan. "Her kimseniz, teşekkür ederim!"

Talmanes aksayarak yürüdü. Filger ve Mar emre gerek kalmadan önden gitmiş, sokağı kolaçan ediyorlardı. Sokak burada karanlıktı ve birkaç dakika önce öldürülmüş Trolloclarla doluydu, bu yüzden Talmanes'in leşlerin üzerinden aşması ve ona seslenenin kim olduğunu görmesi biraz zaman aldı.

Biri sokağın sonuna barikat kurmuştu. Barikatın tepesinde insanlar duruyordu ve birinin elinde meşale vardı. Meşaleyi tutan kadın saçlarını örmüştü ve sade kahverengi elbise giymiş, beyaz bir önlük takmıştı. Aludra'ydı bu.

"Cauthon'un askerleri," dedi Aludra, etkilenmemiş gibi. "Beni almaya gelmekte hiç acele etmediniz kesinlikle." Bir elinde, bir erkek yumruğundan daha geniş, güdük bir silindir tutuyordu. Silindirin ucunda kısa, siyah bir fitil vardı. Talmanes onların, fitilleri yakılıp fırlatıldıktan sonra patladığını biliyordu. Onları Birlik de kullanmıştı; sapanlarla fırlatmışlardı. Ejderler kadar yıkıcı değillerdi, ama yine de güçlüydüler.

"Aludra," diye seslendi Talmanes, "ejderler sende mi? Lütfen onları kurtardığını söyle."

Aludra burnunu çekti ve birilerine barikatı kenara çekip adamları içeri almasını işaret etti. Buraya yüzlerce –belki binlerce– şehirli toplamış gibiydi; sokağı doldurmuşlardı. Ona yol açarlarken, Talmanes harika bir manzara gördü. Şehir sakinlerinin ortasında, yüz ejder duruyordu.

Bronz silindirler, iki at tarafından çekilen tahta ejder arabalarına yerleştirilmişti. Bu arabalar kolaylıkla manevra yapabiliyordu. Talmanes, geri tepmeye karşı yere sabitlenebildiklerini ve atlar çözüldükten sonra patlatıldıklarını biliyordu. Burada, normalde atların yaptığı işi yapabilecek, yeterinden de fazla insan vardı.

"Onları geride *bırakacağımı* mı sandın?" diye sordu Aludra. "Buradaki adamlar onları patlatacak eğitime sahip değil. Ama pekâlâ araba çekebiliyorlar."

"Onları buradan çıkarmamız lazım," dedi Talmanes.

“Bu aklına şimdi mi geldi?” diye sordu Aludra. “Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışmıyorum sanki. Yüzüne ne oldu?”

“Bir keresinde çok keskin bir peynir yemiştim; ondan sonra düzelmedi.”

Aludra başını yana eğerek ona baktı. *Espri yaparken gülümsemem lazım belki de,* diye düşündü Talmanes aylak aylak. *O zaman ne kastettiğimi anlarlardı.* Bu akla bir soru getiriyordu elbette. İnsanların anlamasını istiyor muydu? Genellikle anlamadıkları zaman daha komik oluyordu. Dahası, gülümsemek fazla *gösterişli* bir şeydi. İncelik neredeydi? Ve...

Ve odaklanmakta *sahiden* güçlük çekiyordu. Gözlerini kırpıştırarak Aludra’ya baktı. Meşale ışığı altında, kadının yüzüne endişeli bir ifade gelmişti.

“Yüzüme ne olmuş?” Talmanes elini yanağına götürdü. Kan. Myrddraal. Doğru ya. “Yalnızca bir kesik.”

“Ya damarlar?”

“Damarlar mı?” diye sordu Talmanes, sonra elini fark etti. Derisinin altında bir sarmaşık büyüyormuş gibi, siyah damarlar bileğine dolanmış, elinin sırtını kaplamış, parmaklarına uzanıyordu. O izlerken daha da karardılar sanki. “Ah. Şu. Ne yazık ki ölüyorum. Son derece trajik. Yanında brendi yoktur, değil mi?”

“Ben...”

“Lordum!” diye seslendi biri.

Talmanes gözlerini kırpıştırdı, sonra kendini mızrağa yaslanarak dönmeye zorladı. “Evet Filger?”

“Daha fazla Trolloc, Lordum. Bir sürü! Arkamızdan geliyorlar.”

“Harika. Masayı kurun. Umarım yeterince porselen vardır. Hizmetçiyi gönderip beş bin yedi yüz otuz birinci takımı getirtmemiz gerektiğini *biliyordum.*”

“Sen... iyi misin?” diye sordu Aludra.

“Kan ve lanet küller, kadın; iyi hissediyormuş gibi *görünüyor* muyum? Guybon! Arkamız kesildi. Doğu kapısından ne kadar uzaktayız?”

“Doğu kapısı mı?” diye seslendi Guybon. “Yaklaşık yarım saatlik yürüyüş var muhtemelen. Yokuş aşağı inmemiz gerek.”

“Gidelim o zaman,” dedi Talmanes. “İzcileri al ve oraya git. Dennel, sen de şehir sakinlerini organize et, şu ejderleri çeksinler! Silahları kurmaya hazır olun.”

“Talmanes,” dedi Aludra, araya girerek. “Ejder yumurtaları ve toz çok az kaldı. Baerlon’dan gelen malzemeye ihtiyacımız olacak.

Bugün ejderleri kurarsan... Ejder başına birkaç atıştan daha fazlasını veremem."

Dennel başını salladı. "Ejderler kendi başlarına ön safları oluşturamaz Lordum. Düşmanın fazla yaklaşıp silahları yok etmesini önlemek için desteğe ihtiyaçları olur. O ejderleri kullanacak kadar adamımız var, ama piyademiz olmadan fazla dayanamayız."

"İşte bu yüzden koşacağız," dedi Talmanes. Döndü, bir adım attı, ama başı o kadar dönüyordu ki, düşecek gibi oldu. "Ve bana öyle geliyor ki... öyle geliyor ki, bir ata ihtiyacım olacak..."

* * *

Moghedien, açık bir denizin ortasında yüzen taş platforma adım attı. Camsı, mavi sular zaman zaman esintiyle kırışıyordu, ama dalga yoktu. Görünürde kara da yoktu.

Moridin ellerini arkasında kavuşturmuş, platformun kenarında duruyordu. Önünde, deniz yanıyordu. Ateş duman vermiyordu, ama sıcaktı ve yakınındaki su tıslıyor, kaynıyordu. Sonsuz bir denizin ortasında taş zemin. Yanan su. Moridin düşkırıntılarının içinde imkânsızlıklar yaratmaktan her zaman hoşlanmıştı.

"Otur," dedi Moridin, Moghedien'e, o tarafa dönmeden.

Moghedien itaat etti ve aniden platformun ortasına doğru beliren dört sandalyeden birini seçti. Gökyüzü koyu mavi ve bulutsuzdu. Güneş zirvesine giden yolun dörtte üçünü aşmıştı. *Tel'aran'rhiod*'da güneş görmeyeli ne kadar olmuştu? Son zamanlarda, o her daim mevcut fırtına gökyüzünü kaplıyordu. Ama, diğer yandan, bu tam olarak *Tel'aran'rhiod* sayılmazdı. Moridin'in düşü de değildi, ama... ikisinin bir karışımıydı. Düş dünyasına yaslanmış geçici bir baraka gibi. Birleşmiş gerçekliklerden oluşan bir kabarcık.

Moghedien'in üzerinde altın siyah bir elbise vardı. Kol yenlerindeki danteller belli belirsiz, bir örümcek ağını hatırlatıyordu. Yalnızca belli belirsiz. Belli bir temayı çok da fazla kullanmamak gerekirdi.

Moghedien otururken kontrol ve özgüven saçıyordu. Eskiden iki tavrı da kolaylıkla takınabiliyordu. Bugün ise, ikisini de yakalamak, havadaki karahindiba tohumlarını yakalamaya çalışmak ama onların uçuşarak elinden kaçmasını seyretmek gibiydi. Moghedien kendine kızarak dişlerini sıktı. O *Seçilmişlerden* biriydi. Karşısında krallar ağlamış, ordular titremişti. Nesiller boyunca, anneler onun

ismini çocuklarını korkutmak için kullanmıştı. Ve şimdi...

Boynunu yokladı ve kolyesini orada asılı buldu. Hâlâ güvendeydi. Güvende olduğunu biliyordu, ama ona dokunmak Moghedien'i sakinleştiriyordu.

"Onu takmaya fazla alışma," dedi Moridin. Üzerinden bir rüzgâr esti ve masmavi okyanus yüzeyini kırıştırdı. Moghedien rüzgârda hafif çığlıklar duyabiliyordu. "Tamamen affedilmiş değilsin Moghedien. Bu, şartlı af. Bir daha başarısız olduğunda, zihintuzağını Demandred'e verebilirim."

Moghedien burnunu çekti. "Demandred canı sıkıldığında bir kenara fırlatıp atar onu. Demandred tek bir şey istiyor. Al'Thor'u. Onu hedefine götürmeyen hiç kimsenin onun için bir önemi yok."

"Onu hafife alıyorsun," dedi Moridin usulca. "Yüce Efendi, Demandred'den memnun. Çok memnun. Buna karşın sen..."

Moghedien, çektiği işkenceleri bir kez daha hissederek sandalyesine çöktü. Bu dünyada pek az kişinin çektiği türden acılar. Bir bedenin dayanabileceğinin ötesinde acılar. *Cour'souvra*'yı kavradı ve *saidar*'a kucak açtı. Bu onu biraz rahatlattı.

Eskiden, *cour'souvra* ile aynı odada yönlendirmek ıstırap vericiydi. Artık kolyeyi Moridin değil o taktığı için, acı çekmiyordu. *Yalnızca bir kolye değil,* diye düşündü, onu tutarak. *O benim ruhum.* İçerideki karanlık! Onca insanın içinde kendisinin onun kölesi olacağı hiç aklıma gelmezdi. Her hareketini dikkatle planlayan örümcek o değil miydi?

Diğer elini kaldırdı ve kolyeyi tutan elini kavradı. Ya düşerse? Ya biri alırsa? Onu kaybedemezdi. Onu kaybetmeyi göze alamazdı!

Bu hale mi düştüm? Hasta gibi hissediyordu. *Kendime gelmem lazım. Bir şekilde.* Kendini zihintuzağını bırakmaya zorladı.

Son Savaş gelip çatmıştı; Trolloclar güney topraklarına akın ediyordu. Bu yeni bir Gölge Savaşı'ydı, ama Tek Güç'ün derin sırlarını yalnızca o ve diğer Seçilmişler biliyordu. O korkunç kadınlara açıklamadığı sırlar...

Hayır, bunu düşünme. Acı, ıstırap, *başarısızlık.*

Bu savaşta karşılarında Yüz Yoldaş yoktu, yüzyılların deneyimine ve becerisine sahip Aes Sedailer yoktu. Moghedien kendini kanıtlayacaktı ve geçmişteki hataları affedilecekti.

Moridin o imkânsız alevlere bakmaya devam etti. Ateşin ve yakınında kaynayan suyun sesinden başka ses yoktu. Onu neden çağırdığını sonunda açıklayacaktı, değil mi? Son zamanlarda gittikçe daha tuhaf davranıyordu. Belki de deliliği geri dönüyordu.

Eskiden, Moridin –veya Ishamael ya da Elan Morin Tedronai– denen adam rakiplerinin *cour'souvra*'larından birini elinde bulundurmaktan büyük zevk alırdı. Yeni yeni cezalar uydurur, çektirdiği acının keyfini çıkarırdı.

Başlangıçta bir süre yapmıştı bunu; sonra... ilgisini yitirmişti. Yapayalnız, alevlere bakarak, kara kara düşünerek daha fazla zaman geçiriyordu. Moghedien'e ve Cyndane'e verdiği cezalar neredeyse tekdüzeydi.

Moghedien onun bu halini daha tehlikeli buluyordu.

Platformun hemen yanında bir kapıyol havayı yardı. "Gerçekten de iki günde bir bunu yapmak zorunda mıyız Moridin?" diye sordu Demandred, kapıdan geçip Düşler Dünyası'na girerek. Uzun boylu ve yakışıklıydı; simsiyah saçları, belirgin bir burnu vardı. Moghedien'e bir bakış attı ve boynundaki zihintuzağını gördü. Sonra sözlerine devam etti. "Yapacak önemli işlerim var ve sen onları yapmamı engelliyorsun."

"Tanışman gereken kişiler var Demandred," dedi Moridin usulca. "Yüce Efendi bana haber vermeden seni Nae'blis seçmediyse, sana ne diyorsam onu *yapacaksın.* Oyuncakların bekleyebilir."

Demandred'in yüzü karardı, ama bir daha itiraz etmedi. Kapıyolun kapanmasına izin verdi, sonra kenara çekildi ve denize bakmaya başladı. Kaşlarını çatmıştı. Sulardaki şeyler neydi? Moghedien bakmamıştı. Bakmadığı için aptal gibi hissetti. İhtiyatına ne olmuştu?

Demandred, Moghedien'in yanındaki sandalyelerin birine yürüdü, ama oturmadı. Ayakta dikildi ve Moghedien'in sırtına bakmaya başladı. Demandred ne yapıyordu? Zihintuzağına bağlı olduğu sürede Moghedien, Moridin ne isterse onu yapmıştı, ama Demandred'in işlevine herhangi bir yanıt bulamamıştı.

Moridin'in kontrolü altında geçirdiği ayları düşünürken yine ürperdi. *İntikamımı alacağım.*

"Moghedien'i serbest bırakmışsın," dedi Demandred. "Ya bu... Cyndane?"

"O seni ilgilendirmez," dedi Moridin.

Moridin, Cyndane'in zihintuzağını takmıştı; Moghedien'in gözünden kaçmamıştı bu. Cyndane. Kadim Lisan'da 'son şans' demekti, ama kadının gerçek doğası, Moghedien'in keşfetmeyi başardığı sırlardan biriydi. Moridin, Lanfear'ı *Sindhol*'den ve yönlendirme yeteneğiyle beslenen yaratıkların elinden bizzat kurtarmıştı.

Moridin onu kurtarmak ve elbette cezalandırmak için, onu öldürmüştü. Bu, Yüce Efendi'nin Lanfear'ın ruhunu yakalayıp yeni bir bedene yerleştirmesini mümkün kılmıştı. Tam da Yüce Efendi'nin tercih edeceği türden bir çözüm.

Moridin yarattığı alevlere, Demandred ise ona odaklanmıştı, bu yüzden Moghedien fırsattan faydalanarak sandalyesinden kalktı ve yüzer taş platformun kenarına yürüdü. Aşağıdaki su berraktı. İçindeki insanları açık seçik görebiliyordu. Bacakları derindeki bir şeye zincirlenmiş, kolları arkalarından bağlanmış, suyun içinde yüzüyorlardı. Deniz yosunu gibi salınıyorlardı.

Binlercesi vardı. Her biri iri iri açılmış, dehşet dolu gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Bitmek tükenmek bilmez bir boğulma halinde kısılı kalmışlardı. Ölü değillerdi, ölmelerine izin verilmiyordu; devamlı nefes almaya çalışıyorlar, ama yalnızca su soluyorlardı. Moghedien izlerken, karanlık bir şey aşağıdan uzandı ve bir tanesini yakalayıp derinlere çekti. Kanlar, bir çiçeğin açması gibi yayıldı; bu diğerlerinin daha da büyük bir telaşla çabalamasına sebep oldu.

Moghedien gülümsedi. Bir başkasının acı çekmesini izlemek ona iyi geliyordu. Bunlar hayali insanlar olabilirdi, ama Yüce Efendi'yi hayal kırıklığına uğratan insanlar olmaları da mümkündü.

Platformun yanında bir başka kapıyol açıldı ve tanımadığı bir kadın kapıyoldan geçti. Yaratığın ürkütücü ölçüde nahoş yüz hatları vardı. Burnu hem gaga hem patates gibiydi. Soluk gözleri simetrik değildi. Üzerinde sarı ipekten, kaliteli olmaya çalışan, ama kadının çirkinliğini vurgulamaktan başka işe yaramayan bir elbise vardı.

Moghedien alayla güldü ve sandalyesine döndü. Moridin neden görüşmelerine bir yabancıyı çağırmıştı? Bu kadın yönlendirebiliyordu; bu Çağ'da kendilerine Aes Sedai denen işe yaramaz kadınlardan biri olmalıydı.

Gerçi, diye düşündü Moghedien, yerine oturarak, *güçlü bir kadın.* Moghedien Aes Sedailer arasında bu kadar yetenekli biri olduğunu nasıl fark etmemişti? Kaynakları o sefil hafifetek Nynaeve'i hemen ayırt etmiş, ama bu kocakarıyı gözden kaçırmıştı, öyle mi?

"Tanışmamızı istediğin kişi bu mu?" dedi Demandred, dudak bükerek.

"Hayır," dedi Moridin dalgın daldın. "Hessalam'la daha önce tanışmıştınız."

Hessalam? Kadim Lisan'da adı... 'affedilmez' anlamına geliyordu. Kadın Moghedien'in gözlerine gururla baktı. Duruşunda tanıdık bir

şeyler vardı.

"İlgilenmem gereken işler var Moridin," dedi kadın. "Umarım önemli bir gerekçen..."

Moghedien'in nefesi kesildi. O ses tonu...

"Benimle böyle konuşamazsın," diye araya girdi Moridin yumuşak bir sesle, ama kadına dönmeden. "Hiçbirimizle bu şekilde konuşamazsın. Şu anda, Moghedien bile senden daha iltimaslı konumda."

"Graendal?" diye sordu Moghedien dehşet içinde.

"O ismi kullanma!" dedi Moridin, hızla ona dönerek. Yanan suyun alevi harlandı. "O ismi kullanma hakkı elinden alındı."

Graendal –Hessalam–, Moghedien'e bir daha bakmadan oturdu. Evet, kadının hali ve tavrı doğruydu. Bu *gerçekten* oydu.

Moghedien neredeyse zevkten gülecekti. Graendal öteden beri Moghedien'in görünüşünü sopa olarak kullanmıştı. Eh, artık farklı türden bir sopa olacaktı. Ne kadar da kusursuz! Kadın içten içe *kıvranıyor olmalıydı.* Böyle bir cezayı hak etmek için ne yapmıştı acaba? Graendal'ın statüsü –yetkesi, hakkındaki mitler– güzelliğiyle bağlantılıydı. Şimdi ne olacaktı? Artık gözde olarak, yaşayan en çirkin insanları, kendi çirkinliğiyle yarışabilecek kişileri mi aramaya başlayacaktı?

Moghedien bu sefer güldü. Sessiz bir kahkaha, ama Graendal işitti. Kadın, okyanusun bir parçasını tutuşturabilecek bir bakış fırlattı.

Moghedien, kendine daha çok güvenerek, sakin bakışlarla karşılık verdi. *Cour'souvra*'yı okşama dürtüsüne direndi. *Ne yaparsan yap Graendal,* diye düşündü. *Artık dengiz. Bakalım bu yarışı kim önde bitirecek.*

Daha güçlü bir rüzgâr esti ve çevrelerinde dalgalar belirmeye başladı, ama platformun kendisi hâlâ kıpırtısızdı. Moridin ateşin sönmesine izin verdi ve yakında dalgalar kabardı. Moghedien o dalgaların içinde, gölgeden farksız bedenler seçebiliyordu. Bazıları ölüydü. Diğerleri yüzeye çıkmak için çabalıyorlardı, zincirleri hareket ediyordu, ama açık havaya yaklaştıklarında, bir şey onları geri çekiyordu.

"Sayımız pek az kaldı," dedi Moridin. "Biz dördümüz ve en fazla cezalandırılan kişiden başka kimse kalmadı. Tanım gereği, bu bizi en güçlü kişiler yapıyor."

Bazılarımız öyle, diye düşündü Moghedien. *Birimiz al'Thor tarafından öldürüldü Moridin ve geri dönmek için Yüce Efendi'nin*

müdahalesi gerekti. Moridin neden başarısızlığı için cezalandırılmamıştı? Eh, Yüce Efendi'de fazla adalet aramamak en iyisiydi.

"Yine de sayımız çok az." Moridin elini salladı ve platformun yanında taş bir kapı belirdi. Kapıyol değil, yalnızca bir kapı. Bu Moridin'in düşkırıntısıydı; onu kontrol edebiliyordu. Kapı açıldı ve bir adam kapıdan geçerek platforma geldi.

Siyah saçlı adamda Saldaealı hatları vardı –hafifçe çengel bir burun, çekik gözler. Uzun boylu ve yakışıklıydı; Moghedien onu tanıyordu. "O çaylak erkek Aes Sedailerin önderi mi? Ben bu adamı biliyorum, Mazri..."

"Bu isimden vazgeçildi," dedi Moridin. "Seçildiğimizde her birimizin yaptığı gibi, kimliğimizi ve insanların bize verdiği ismi geride bıraktığımız gibi. Şu andan itibaren, bu adam yalnızca M'Hael olarak bilinecek. Seçilmişlerden biri."

"Seçilmiş mi?" Hessalam sözcüğü söylerken neredeyse boğulacaktı. "Bu *çocuk mu?* O..." Sustu.

Birinin Seçilmesine itiraz etmek onlara düşmezdi. Kendi aralarında tartışabilirler, hatta komplo kurabilirlerdi, ama bunu dikkatle yaparlardı. Fakat Yüce Efendi'yi sorgulamak... buna izin yoktu. Asla.

Hessalam başka bir şey söylemedi. Yüce Efendi öyle karar vermese, Moridin bu adama Seçilmiş demeye cesaret edemezdi. İtiraz edilecek bir şey yoktu. Yine de, Moghedien ürperdi. Taim'in... M'Hael'in... güçlü olduğu söyleniyordu, belki de geri kalan onlar kadar güçlü, ama olanca cehaletleriyle, bu Çağ'dan birini yükseltmek... Bu M'Hael'in onun dengi olacağını düşünmek Moghedien'in gururunu incitiyordu.

"Gözlerinizdeki meydan okumayı görebiliyorum," dedi Moridin, üçüne bakarak, "ama yalnızca biriniz bunu dile getirmeye kalkacak kadar aptaldı. M'Hael ödülünü kazandı. Aramızdaki çok fazla kişi, henüz zayıf olduğu düşünülürken, al'Thor'la boy ölçüşmeye çalıştı. M'Hael bunun yerine Lews Therin'in güvenini kazandı, sonra silahlarını eğitme görevini üstlendi. *O* Gölge'nin ülküsü için yeni bir Dehşetlordu nesli yetiştiriyor. Serbest kaldığınızdan beri, siz üçünüz ne işe yaradınız?"

"Hasat ettiğim meyveleri göreceksin," dedi Demandred alçak sesle. "Sepet sepet, sürü sürü. Koşulumu hatırla yeter: savaş meydanında al'Thor'la ben yüzleşeceğim. Onun kanı benimdir, başka hiç kimsenin değil." Herkesle teker teker göz göze geldi. En

son M'Hael'e baktı. Aralarında bir aşinalık var gibiydi. İkisi daha önce tanışmıştı.

O konuda rakiplerin olacak Demandred, diye düşündü Moghedien. *O da al'Thor'u en az senin kadar istiyor.*

Demandred son zamanlarda değişiyordu. Eskiden olsa –Lews Therin ölü olduğu sürece– Lews Therin'i kimin öldürdüğüne aldırmazdı. Demandred'in bunu bizzat yapmakta ısrar etmesinin sebebi neydi acaba?

"Moghedien," dedi Moridin. "Demandred'in yaklaşan savaş konusunda planları var. Sen ona yardım edeceksin."

"Ona *yardım etmek mi?*" dedi Moghedien. "Ben..."

"Konumunu bu kadar çabuk mu unutuyorsun Moghedien?" Moridin'in sesi ipek gibiydi. "Sana söyleneni yapacaksın. Demandred, şu anda doğru düzgün idarecisi olmayan ordularından birine göz kulak olmanı istiyor. Tek bir yakınma duyarsam, şimdiye kadar çektiğin acıların, gerçek ıstırabın yalnızca gölgesi olduğunu görürsün."

Moghedien'in eli boynundaki *cour'souvra*'ya gitti. Moridin'in gözlerine bakarken, yetkesinin buharlaşıp gittiğini hissetti. *Senden nefret ediyorum,* diye düşündü. *Bunu bana diğerlerinin önünde yaptığın için daha da fazla nefret ediyorum.*

"Son günler yaklaştı," dedi Moridin, onlara sırtını dönerek. "Bu saatlerde nihai ödüllerinizi kazanacaksınız. Gareziniz varsa geride bırakın. Komplolarınız varsa tamamlayın. Son oyunlarınızı oynayın, çünkü... son geldi."

* * *

Talmanes sırtüstü yatmış, karanlık gökyüzüne bakıyordu. Yukarıdaki bulutlar ölüm döşeğindeki şehrin ışıklarını yansıtıyor gibiydi. Bu yanlıştı. Işık yukarıdan gelirdi, değil mi?

Şehir kapısına doğru yola çıkmasından kısa süre sonra attan düşmüştü. Bunu hatırlayabiliyordu... çoğu zaman. Acı düşünmeyi güçleştiriyordu. İnsanlar bağrışıyordu.

Mat'e... Mat'e daha fazla sataşmalıydım, diye düşündü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken. *Bu tür şeyler düşünmek için aptalca bir zaman. Benim... benim ejderleri bulmam gerek. Yoksa onları çoktan bulmuş muyduk?*

"Size söylüyorum, lanet şeyler o şekilde çalışmıyor!" Dennel'in sesi. "Onlar lanet tekerlekli Aes Sedailer değil. Ateşten duvar

yapamayız. Bu metal topları Trolloclara doğru fırlatabiliriz."

"Patlıyorlar." Bu da Guybon'un sesiydi. "Fazlalıkları benim söylediğim gibi kullanabiliriz."

Talmanes'in gözleri kapandı.

"Toplar patlıyor, evet," dedi Dennel. "Ama ilk önce onları fırlatmamız gerekiyor. Onları sıraya dizmek ve Trollocların üzerinden aşmalarına izin vermek pek işe yaramaz."

Bir el Talmanes'in omzunu sarstı. "Lord Talmanes," dedi Melten. "Şu anda bitmesine izin vermekte onursuzluk yok. Acının çok büyük olduğunu biliyorum. Annenin son kucağı sana sığınak olsun."

Çekilen bir kılıcın sesi. Talmanes kendini hazırladı.

Sonra gerçekten, ama gerçekten ölmek istemediğini fark etti.

Gözlerini açılmaya zorladı ve elini, tepesine dikilen Melten'e doğru kaldırdı. Jesamyn, endişeli bir yüz ifadesiyle kollarını kavuşturmuş, yakında duruyordu.

"Ayağa kalkmama yardım et," dedi Talmanes.

Melten duraksadı, sonra söyleneni yaptı.

"Ayağa kalkmaman gerekiyor," dedi Jesamyn.

"Şerefli bir biçimde kellemin uçurulmasından iyidir," diye homurdandı Talmanes, acıya karşı dişlerini sıkarak. Işık, o kendi eli miydi? O kadar kararmıştı ki, ateşte kömürleşmiş gibi görünüyordu. "Ne... neler oluyor?"

"Köşeye kıstırıldık Lordum," dedi Melten sertçe, ciddi bakışlarla. Sonlarının geldiğini düşünüyordu. "Dennel ve Guybon son bir direniş için ejderleri nereye koyacağımız konusunda tartışıyorlar. Aludra da patlayıcı tozu ölçüyor."

Talmanes sonunda ayağa kalkmayı başardı ve Melten'e yaslandı. Önünde, geniş şehir meydanında iki bin kişi toplanmıştı. Yabanda, soğuk bir gecede birbirlerinin sıcaklığını arayan insanlar gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Dennel ve Guybon ejderleri dışarı, şehir merkezine bakan bir yay şeklinde dizmişti ve mülteciler topların arkasında kalmıştı. Birlik ejderlerin başındaydı. Her silah için üçer kişi gerekiyordu. Birlik'in hemen hemen tamamı, en azından biraz eğitim almıştı.

Yakındaki binalar tutuştu, ama ışık tuhaf şeyler yapıyordu. Neden sokaklara ulaşmıyordu? Sokaklar fazla karanlıktı. Boyanmış gibi. Sanki...

Gözlerini kırpıştırarak ıstırap gözyaşlarını temizledi. Sonunda ne gördüğünü anladı. Trolloclar sokakları mürekkep gibi doldurmuştu ve onlara dönük ejder yayına doğru akıyorlardı.

Şimdilik bir şey Trollocları engelliyordu. *Saldırmak için hepsinin toplanmasını bekliyorlar,* diye düşündü Talmanes.

Arkadan bağırışlar ve hırlamalar geldi. Talmanes hızla döndü ve sonra dünyası dönünce Melten'e tutundu. Baş dönmesinin geçmesini bekledi. Acı... acı aslında geçmeye başlamıştı. Üzerine kömür atılmayan alevler gibi. Acı onunla besleniyordu, ama artık yiyeceği pek bir şey kalmamıştı.

Baş dönmesi geçtiği zaman Talmanes hırlamaların kaynağını gördü. Bulundukları meydanın yanında şehir duvarı vardı, ama şehir sakinleri ve askerler duvardan uzak duruyordu, çünkü duvar, kalın bir kir tabakası gibi, Trolloclarla kaplıydı. Yaratıklar silahlarını havaya kaldırdılar ve insanlara kükrediler.

"Fazla yaklaşanlara mızraklarını fırlatıyorlar," dedi Melten. "Duvara ulaşmayı ve sonra onu takip ederek kapıya gitmeyi umuyorduk, ama yapamıyoruz –o yaratıklar üzerimize ölüm yağdırırken değil. Tüm diğer yollar kapalı."

Aludra, Guybon ile Dennel'e yaklaştı. "Ejderlerin altına patlayıcı toz yerleştirebilirim," dedi usulca. Ama gerektiği kadar kısık sesle değil. "Bu toz silahları yok eder. Ama insanlara çok nahoş bir biçimde zarar da verebilir."

"Yerleştir," dedi Guybon çok alçak bir sesle. "Trollocların yapabilecekleri çok daha kötü ve ejderlerin Gölge'nin eline geçmesine izin veremeyiz. Bu yüzden bekliyoruz işte. Önderleri, aniden üzerimize saldırırlarsa bizi zamanında alt edebileceklerini ve silahları ele geçirebileceklerini umuyor."

"Harekete geçiyorlar!" diye seslendi bir asker, ejderlerin arkasından. "Işık, geliyorlar!"

Gölgedöllerinden oluşan o kara tabaka sokaklarda kabarıyordu. Dişler, tırnaklar, pençeler, aşırı insansı gözler. Trolloclar, öldürme hevesiyle, her yönden yaklaşıyordu. Talmanes nefes almaya çabaladı.

Duvarların üzerinde, bağırışlar yükseldi. *Kuşatıldık,* diye düşündü Talmanes. *Sırtımız duvara geldi, ağa yakalandık. Biz...*

Duvara yaslanmış.

"Dennel!" diye bağırdı Talmanes şamatanın üzerinden. Ejderlerin kumandanı, sahip oldukları mühimmatla açabilecekleri tek yaylımı açmak üzere, ellerinde ateşlerle bekledikleri yerden ona döndü.

Talmanes derin bir nefes aldı ve ciğerleri yandı. "Birkaç atışla düşman istihkâmını yıkabileceğini söylemiştin."

“Elbette,” diye seslendi Dennel. “Ama biz duvarı aşıp bir yere girmeye çalışmı...” Sustu.

Işık, diye düşündü Talmanes. *Hepimiz çok yorulduk. Bunu görebilmiş olmalıydık.* “Siz ortadakiler, Ryden’ın ejder birliği, geriye dönün!” diye haykırdı Talmanes. “Kalanlarınız yerinde kalsın ve yaklaşan Trolloclara ateş açsın! Çabuk, çabuk, *çabuk!*”

Ejderciler harekete geçti. Ryden ve adamları, tekerlek gıcırtıları eşliğinde, telaşla silahlarını çevirdiler. Diğer ejderler ateş açarak, meydana açılan sokakları taramaya başladı. Gümlemeler sağır ediciydi. Mültecilerin bağırarak kulaklarını kapatmalarına sebep oldu. Dünyanın sonu gelmişti sanki. Ejder yumurtaları ortalarında patladığında yüzlerce, binlerce Trolloc kan birikintileri içinde yere yıkıldı. Meydan, ejderlerin ağzından dökülen beyaz dumanlarla doldu.

Arkadaki, tanık oldukları şeyler yüzünden zaten dehşet içinde olan mülteciler Ryden’ın ejderleri onlara döndüğünde haykırdılar ve çoğu korku içinde yere düşerek yolu açtı. Trolloc kaplı duvara açılan bir yol. Ryden’ın ejder sırası, arkadaki Trolloclara ateş açan ejder sırasının aksine, tas gibi içe kıvrılıyordu ve bu yüzden silindirler duvarın aynı kısmına yönelmişti.

“Verin bana şu lanet çıralardan birini!” diye bağırdı Talmanes, elini uzatarak. Ejderciler itaat ettiler ve ona ucu kırmızı kırmızı parlayan bir çıra uzattılar. Talmanes, bir anlığına bile olsa tek başına ayakta durmaya kararlı, Melten’i itip uzaklaştırdı.

Guybon yaklaştı. Adamın sesi Talmanes’in zorlanan kulaklarına yumuşak geldi. “O duvarlar yüzlerce senedir duruyor. Zavallı şehrim. Benim zavallı şehrim.”

“Artık o senin şehrin değil,” dedi Talmanes. Sırtı alevler içindeki şehre dönük, duvarları kaplayan Trolloclara meydan okuyarak yanan çırayı havaya kaldırdı. “Şehir artık onların.”

Talmanes kırmızı bir iz bırakarak çırayı yere doğru savurdu. İşareti üzerine ejderler kükreyerek patladı ve gümbürtü meydanda yankılandı.

Trolloclar –en azından Trolloc parçaları– havaya uçtu. Altlarındaki duvar, tekmelenmiş oyuncak bloklar gibi dağıldı. Talmanes gözleri kararararak sallanırken, duvarın dışarı doğru yıkıldığını gördü. Yere düşer, kendini kaybederken, düşüşünün hızıyla toprak sarsıldı adeta.

1
Doğuya Esti Rüzgâr

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da Puslu Dağlar'da bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve sonlar yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr doğuya esti, yüce dağlardan indi ve ıssız tepelerin üzerinden geçti. Batıormanı denen yere geldi; eskiden çam ve meşinyapraklarla yemyeşil bir yer. Rüzgâr burada dolaşık çalılıklardan başka pek bir şey bulamadı. Tek tük koca meşelerin çevresi haricinde, pek gürdü çalılıklar. Meşeler de hastalıklı görünüyordu, kabukları soyulmaya yüz tutmuştu ve dalları sarkıktı. Çamlar iğne yapraklarını dökmüş, yeri kahverengi bir battaniye gibi kaplamıştı. Batıormanı'ndaki iskelet dalların hiçbiri tomurcuk vermemişti.

Rüzgâr, sallanırken çıtırdayıp kırılan çalıların üzerinden kuzeydoğuya esti. Gece vaktiydi ve sıska tilkiler çürük zeminde dolaşıyor, boş yere av ya da leş arıyordu. Bahar kuşları ötmüyordu ve –daha da önemlisi– her yerde kurtların ulumaları kesilmişti.

Rüzgâr ormandan çıktı ve Taren Salı'nı geçti. Taren Salı'ndan geriye kalanları. Eskiden, yerel standartlara göre güzel bir kasabaydı. Kızıltaştan temeller üzerinde koyu renk binaları ve parke taşı döşeli sokaklarıyla İki Nehir olarak bilinen bölgenin başlangıcına kurulmuştu.

Yanan binalardan yükselen dumanlar uzun zaman önce kesilmişti, ama kasabadan geriye, yeniden inşa edilecek pek bir şey kalmamıştı. Vahşi köpekler moloz yığınlarının arasında et arıyordu. Rüzgâr geçerken, aç gözlerle başlarını kaldırdılar.

Rüzgâr ırmağı geçip doğuya doğru yoluna devam etti. Burada, meşale taşıyan mülteci kümeleri, geceye aldırmadan, Baerlon'dan Beyazköprü'ye giden uzun yolda yürüyorlardı. Başlarını eğmiş, omuzlarını kaldırmış, acınası bir gruptu. Bazıları Domanlıların bakır rengi tenine sahipti; yıpranmış giysileri, pek az erzakla dağları aşarken yaşadıkları güçlükleri yansıtıyordu. Diğerleri daha uzaklardan geliyorlardı. Kirli peçelerinin üzerinde ürkek bakışlarıyla Tarabonlular. Ghealdan'ın kuzeyinden çiftçiler ve karıları. Hepsi, Andor'da yiyecek olduğu söylentilerini duymuşlardı. Andor'da umut vardı.

Şimdiye dek ikisini de bulamamışlardı.

Rüzgâr, ekinsiz çiftliklerin arasından dolaşarak, ırmak boyunca doğuya esti. Çimenleri olmayan otlaklar. Meyvesi olmayan bahçeler.

Terk edilmiş köyler. Eti kemirilmiş kemiklerden farksız ağaçlar. Kuzgunlar dallarda toplanmıştı. Aç tavşanlar ve bazen daha büyük av hayvanları dalların altındaki ölü otların altında aranıyordu. Hepsinin üzerinde, her daim mevcut bulutlar araziyi kaplıyordu. Bazen o bulut örtüsü, gece mi gündüz mü olduğunu anlamayı güçleştiriyordu.

Rüzgâr büyük Caemlyn şehrine yaklaşırken kuzeye, yanan şehirden uzağa döndü –turuncu, kızıl ve yukarıdaki aç bulutlara doğru vahşice püsküren kara dumanlar. Savaş Andor'a gecenin sessizliğinde gelmişti. Yaklaşan mülteciler yakında tehlikeye doğru yürüdüklerini fark edecekti. Bu şaşırtıcı değildi. Tehlike her yerdeydi. Ona doğru yürümekten kaçınmanın tek yolu, olduğunuz yerde kalmaktı.

Rüzgâr kuzeye eserken, ümitsiz gözlerle bakarak yol kenarında oturan, yalnız ya da gruplar halinde insanların üzerinden geçti. Bazıları açlık içinde uzanmış, o gürleyen, kaynayan bulutlara bakıyorlardı. Diğerleri bata çıka ilerliyorlardı, ama neye doğru, bilmiyorlardı. Kuzeydeki Son Savaş'a, her ne anlama geliyorsa. Son Savaş umut değildi. Son Savaş ölümdü. Ama *olunacak* yerdi, *gidilecek* yerdi.

Akşamın loşluğunda, rüzgâr Caemlyn'in epey kuzeyinde, büyük bir insan topluluğuna ulaştı. Bu geniş alan ormanları bölüyordu, ama çürüyen bir kütüğün üzerindeki yosunlar gibi çadırlarla kaplanmıştı. On binlerce asker, bölgedeki kütükleri hızla tüketen kamp ateşlerinin başında bekliyordu.

Rüzgâr ateşlerin arasında eserek askerlerin yüzüne duman

çarptı. Buradaki insanlar mültecilerdeki umutsuzluk hissini yaymıyordu, ama yine de üstlerinde bir dehşet vardı. Hastalıklı toprakları görebiliyorlardı. Yukarıdaki bulutları hissedebiliyorlardı. Biliyorlardı.

Dünya ölüyordu. Askerler gözlerini alevlere dikmiş, odunların yanmasını izliyordu. Köz köz, eskiden canlı olan şey küle dönüyordu.

Bir asker birliği, iyice yağlanmış olmasına rağmen paslanmaya başlamış olan zırhları denetliyordu. Bir grup beyaz cüppeli Aiel su çekiyordu –*toh*'larını ödemiş olmalarına rağmen ellerine silah almayı reddeden eski savaşçılar. Yarının Beyaz Kule ile Yenidendoğan Ejder arasında savaş getireceğinden emin bir grup korkmuş hizmetkâr, rüzgârın salladığı çadırların içindeki erzakı düzenliyorlardı.

Erkekler ve kadınlar gerçeği geceye fısıldıyorlardı. *Son geldi. Son geldi. Her şey yok olacak. Son geldi.*

Bir kahkaha havada çınladı.

Kampın ortasındaki geniş bir çadırdan sıcak ışık saçıldı, çadır kapağının çevresinden ve duvarların altından parladı.

O çadırın içinde Rand al'Thor –Yenidendoğan Ejder– kafasını arkaya devirmiş, kahkahalar atıyordu.

"O ne yaptı peki?" diye sordu Rand, kahkahası dindiğinde. Kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu, sonra Perrin'e de koydu. Perrin soru karşısında kızarmıştı.

Sertleşti, diye düşündü Rand, *ama bir şekilde masumluğunu da yitirmemiş. Tamamen değil.* Bu Rand'a harika geliyordu. Bir alabalığın içinde inci bulmak gibi, mucizevi. Perrin güçlüydü, ama gücü onu kırmamıştı.

"Eh," dedi Perrin, "Marin'in nasıl olduğunu bilirsin. Bir şekilde Cenn'e bile annelik edilmesi gereken bir çocuk gibi bakmayı başarıyor. Faile'i ve beni orada iki aptal delikanlı gibi yatarken bulunca... şey, sanırım bize gülse mi, yoksa başımızı belaya sokmamamız için ayrı ayrı bulaşık yıkatmak için mutfağa mı gönderse, bilemedi."

Rand sahneyi gözlerinin önüne getirmeye çalışarak gülümsedi. Perrin –iri yarı, sağlam Perrin– yürüyemeyecek kadar zayıf. Uyumsuz bir düşünceydi. Rand arkadaşının abarttığını düşünmek istedi, ama Perrin'in kafasında tek bir yalancı saç teli yoktu. Bir insanın özünde hep aynı kalarak bu kadar değişebilmesi ne tuhaftı.

"Her neyse," dedi Perrin, şarabından bir yudum aldıktan sonra,

“Faile beni yerden kaldırdı ve atımın üzerine oturttu ve ikimiz kasıla kasıla etrafta dolaştık. Ben pek bir şey yapmadım. Savaşı diğerleri verdi –benim bir bardağı alıp dudaklarıma götürecek kadar bile takatim yoktu.” Durdu ve altın rengi gözleri daldı. “Onlarla gurur duymalısın Rand. Dannil, baban ve Mat’in babası, hepsi birden yanımda olmasa, yaptıklarımın yarısını bile yapamazdım. Hayır, onda birini yapamazdım.”

“İnanırım.” Rand şarabına baktı. Lews Therin şarabı çok severdi. Rand’ın bir parçası –o uzak parça, eskiden olduğu insanın parçası– bu şaraptan memnun kalmamıştı. Şimdiki dünyada pek az şarap Efsaneler Çağı’nın kaliteli şaraplarıyla boy ölçüşebilirdi. En azından kendi tattıkları arasında.

Ufak bir yudum aldı, sonra kadehi kenara koydu. Min hâlâ çadırın diğer tarafında, bir perdeyle ayrılmış köşesinde uyuyordu. Rand’ın düşlerindeki olaylar onu uyandırmıştı. Perrin’in gelmesinden ve aklını dağıtmasından memnundu.

Mierin... Hayır. O kadının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Muhtemelen gördüklerinin amacı da buydu.

“Benimle yürü,” dedi Rand. “Yarın için bazı şeyleri kontrol etmem gerek.”

Geceye çıktıklarında pek çok Mızrağın Kızı peşlerine takıldı. Perrin’in Rand’a ödünç verdiği Sebban Balwer’e doğru yürüdüler. Balwer, Rand’a hizmet etmeye aldırmıyordu; en güçlü kişilere doğru meylediyordu zaten.

“Rand?” diye sordu Perrin, bir eli *Mah’alleinir*’de, yanında yürürken. “Bütün bunları, İki Nehir’in kuşatılmasını, savaşı... hepsini sana daha önce anlattım. Neden bir daha soruyorsun?”

“Önceden olayları sordum Perrin. Neler olduğunu sordum, ama bütün bunları yaşayan insanları sormadım.” Gecenin içinde yürürken önlerini görmeleri için bir ışık küresi yaparak Perrin’e baktı. “*İnsanları* hatırlamalıyım. İnsanları hatırlamamak, geçmişte çok sık yaptığım bir hata.”

Esen rüzgâr Perrin’in yakındaki kampından duman kokuları ve silahlar üzerinde çalışan demircilerin seslerini taşıyordu. Rand hikâyeleri duymuştu: Güç’le dövülmüş silahlar yine keşfedilmişti. Perrin’in adamları fazla mesai yapıyor, iki Asha’man’ı bitkin düşürme pahasına, yapabildiklerince çok silah yapıyorlardı.

Rand, sırf –haberi duyar duymaz– düzinelerce Kız’ın gelip Güç’le dövülmüş mızrak başı istemeye başlaması sebebiyle olsa bile Perrin’e verebildiğince çok Asha’man vermişti. *Çok mantıklı Rand*

al'Thor, diye açıklamıştı Beralna. *Perrin'in demircileri bir kılıca karşılık dört mızrak başı yapabilir.* 'Kılıç' sözcüğünü telaffuz ederken, deniz suyu yutmuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Rand deniz suyunun tadına hiç bakmamıştı. Lews Therin bakmıştı. Bu tür gerçekleri bilmek eskiden onu çok rahatsız ediyordu. Artık o parçasını kabullenmeyi öğrenmişti.

"Başımıza gelenlere inanabiliyor musun?" diye sordu Perrin. "Işık, bazen bütün bu süslü kıyafetlerin sahibi olan adamın beni yakalayıp bağırmaya başlayacağını, sonra da haddimi aştığım için beni ahırları küremeye yollayacağını sanıyorum."

"Çark dilediği gibi dokur Perrin. Ne olmamız gerekiyorsa o olduk."

Perrin başını salladı. Çadırların arasında, Rand'ın elinin üzerinde süzülen ışığın parıltısıyla aydınlanan patikada yürüdüler.

"Nasıl... bir his?" diye sordu Perrin. "Edindiğin o anılar?"

"Uyandığın zaman açık seçik hatırladığın düşlerden gördün mü hiç? Çabucak solan bir düş değil, gün boyunca aklında olan bir düş?"

"Evet," dedi Perrin, tuhaf bir ketumlukla. "Evet, gördüğümü söyleyebilirim."

"Onun gibi işte," dedi Rand. "Lews Therin olduğumu hatırlayabiliyorum, onun yaptıklarını yaptığımı hatırlayabiliyorum, ama bir insanın rüyasında gördüklerini gördüğü gibi hatırlıyorum. Onları *yapan* bendim, ama hatırladıklarımdan hoşlandığımı söyleyemem –uyanıkken aynı seçimleri yapacağımı da sanmıyorum. Ama bu, düşteyken doğru seçimlermiş gibi geldiği gerçeğini değiştirmiyor."

Perrin başını salladı.

"O benim," dedi Rand. "Ben de oyum. Ama aynı zamanda, değilim."

"Eh, hâlâ kendin gibi görünüyorsun," dedi Perrin, ama Rand 'görünüyorsun' sözcüğünde hafif bir duraksama yakaladı. Perrin onun yerine 'kokuyorsun' mu demek istemişti? "*O kadar da* değişmemişsin."

Rand deli biri gibi görünmeden açıklayabileceğinden emin değildi. Yenidendoğan Ejder örtüsünü giydiği zaman olduğu insan... o yalnızca bir oyun değildi, bir maske değildi.

O kişi kendisiydi. Değişmemişti, dönüşmemişti. Yalnızca *kabul etmişti.*

Bu, tüm yanıtları bildiği anlamına gelmiyordu. Beynine

yuvalanmış dört yüz senelik anılara rağmen, hâlâ ne yapması gerektiği konusunda endişeleniyordu. Lews Therin, Delik'i nasıl kapatacağını bilmiyordu. Kapatma teşebbüsü felakete yol açmıştı. Leke, Kırılış, hepsi şimdi iyice kırılganlaşan mühürlerle kapatılmış kusurlu bir zindan yüzündendi.

Aklına bir yanıt geliyordu sürekli. Tehlikeli bir yanıt. Lews Therin'in aklına gelmeyen bir yanıt.

Ya yanıt Karanlık Varlık'ı bir kez daha mühürlemek *değilse?* Ya yanıt, nihai yanıt, başka bir şeyse? Daha kalıcı bir şey.

Evet, diye düşündü Rand kendi kendine, yüzüncü defa. *Ama mümkün mü?*

Kâtiplerin çalıştığı çadıra geldiler. Rand ile Perrin içeri girerken Kızlar arkalarında çadırın çevresini aldılar. Kâtipler geç saatlere kadar çalışıyorlardı elbette ve Rand'ın içeri girdiğini gördüklerinde şaşırmadılar.

"Lord Ejder," dedi Balwer, haritalar ve kâğıt desteleriyle kaplı bir masanın yanında durduğu yerde resmiyetle eğilerek. Kara kuru ufak tefek adam kâğıtlarını sinirli sinirli düzeltti. Üzerine büyük gelen kahverengi paltosundaki delikten boğum boğum dirseği görünüyordu.

"Rapor ver," dedi Rand.

"Roedran gelecek," dedi Balwer, ince ve titiz bir sesle. "Andor Kraliçesi onu çağırttı ve yanında çalıştırdığı Kandaşlara kapıyol açtırmayı vadetti. Saraydaki gözlerimiz, Roedran'ın toplantıya katılmak için onun yardımına ihtiyaç duymasına bozulduğunu, ama bu görüşmeye gitmesi gerektiği konusunda ısrarcı olduğunu söylüyor –sırf dışlanmış görünmemek için bile olsa."

"Harika," dedi Rand. "Elayne'in casuslarından haberi yok, değil mi?"

"Lordum!" dedi Balwer kızgınlıkla.

"Bizim kâtiplerimiz arasında kimin onun adına casusluk yaptığını belirledin mi?" diye sordu Rand.

Balwer kekeledi. "Kimse..."

"Biri vardır mutlaka Balwer," dedi Rand gülümseyerek. "Ne de olsa bana bunu yapmayı o öğretti. Fark etmez. Yarından sonra herkes niyetimi öğrenecek. Sırlara gerek kalmayacak."

Yüreğime en yakın tuttuğum sırlar dışında.

"Bu, herkesin toplantıya geleceği anlamına geliyor, değil mi?" diye sordu Perrin. "Her önemli hükümdar? Tear ve Illian'dan?"

"Amyrlin onları katılmaya ikna etti," dedi Balwer. "Görmek

isterseniz, mektuplarının kopyaları burada Lordlarım.”

“İsterim,” dedi Rand. “Mektupları çadırıma yolla. Bu gece gözden geçiririm.”

Aniden yer sarsıldı. Kâtipler kâğıt yığınlarını tutarak masaya yapıştırdılar ve çevrelerinde mobilyalar yere devrilirken bağrıştılar. Dışarıda, kırılan ağaçların ve çınlayan metallerin gürültüsünün üzerinden zar zor duyulan bağırtılar geliyordu. Toprak, uzak bir gürlemeyle inledi.

Rand, acı verici bir spazm gibi hissetti bunu.

Uzaklardan gök gürültüsü, gelecek şeylerin vaadiyle gökyüzünü sarstı. Sarsıntı dindi. Kâtipler, bırakırlarsa devrileceklerinden korkarmış gibi, kâğıt yığınlarını tutmaya devam ettiler.

Gerçekten geldi çattı, diye düşündü Rand. *Hazır değilim –hazır değiliz– ama yine de geldi çattı.*

Aylarını bugünden korkarak geçirmişti. Trollocların gece baskınından bu yana, Lan ile Moiraine’in onu İki Nehir’den alıp gitmesinden bu yana, olacaklardan korkuyordu.

Son Savaş. Bitiş. Ama artık gelip çatmıştı ve korkmadığını fark ediyordu. Endişeliydi, ama korkmuyordu.

Sana geliyorum, diye düşündü Rand.

“İnsanlara söyleyin,” dedi Rand kâtiplere. “Uyarılar yayınlayın. Depremler sürecek. Fırtınalar. Gerçek, korkunç fırtınalar. Bir Kırılış olacak ve bundan kaçınamayız. Karanlık Varlık bu dünyayı ezip toza çevirmeye çalışacak.”

Kâtipler lamba ışığında endişeyle bakışarak başlarını salladılar. Perrin düşünceliydi, ama kendi kendine bir şeyi onaylarmış gibi, hafifçe başını salladı.

“Başka haber var mı?” diye sordu Rand.

“Bu gece Andor Kraliçesi bir şeyin peşindeymiş gibi Lordum,” dedi Balwer.

“‘Bir şey’ pek açıklayıcı bir laf değil Balwer,” dedi Rand.

Balwer yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim Lordum. Henüz size verebileceğim başka bilgi yok; bu notu yeni aldım. Kraliçe Elayne kısa süre önce danışmanları tarafından uyandırıldı. Nedenini öğrenecek kadar yakında adamım yoktu.”

Rand elini belindeki Laman’ın kılıcına götürerek kaşlarını çattı.

“Yarına plan yapmak için olabilir yalnızca,” dedi Perrin.

“Doğru,” dedi Rand. “Bir şey öğrenirsen haber ver Balwer. Teşekkür ederim. Burada iyi iş çıkarıyorsunuz.”

Adam sırtını dikleştirdi. Bu son günlerde –böylesine karanlık

günlerde– herkes yapacak faydalı bir şeyler arıyordu. Balwer yaptığı işin en iyisiydi ve yeteneklerine güveniyordu. Yine de, onu çalıştıran kişinin ağzından duymasının bir zararı dokunmazdı, özellikle de onu çalıştıran kişi Yenidendoğan Ejder'se.

Rand, peşinde Perrin'le, çadırdan çıktı.

"Seni endişelendirdi," dedi Perrin. "Elayne'i uyandıran her neyse."

"İyi bir sebep olmasa onu uyandırmazlardı," dedi Rand usulca. "Durumu düşünülürse."

Elayne hamileydi. *Rand'ın* çocuklarına hamileydi. Işık! Bunu yeni öğrenmişti. Neden bunu Elayne'den öğrenmemişti ki?

Yanıt basitti. Nasıl Rand onun duygularını hissediyorsa, Elayne de onunkileri hissediyordu. Son zamanlarda nasıl hissettiğini biliyordu. Ejderdağı'ndan önce. O zamanlar...

Eh, Rand o durumdayken hamile olduğu haberiyle karşısına çıkmak istememişti. Bunun ötesinde, o günlerde Rand'ı bulmak o kadar da kolay değildi.

Yine de şok olmuştu.

Baba olacağım, diye düşündü bir kez daha. Evet, Lews Therin'in de çocukları vardı ve Rand onları ve onlara duyduğu sevgiyi hatırlayabiliyordu. Ama aynı şey değildi.

O, Rand al'Thor, baba olacaktı. Son Savaş'ı kazanırsa.

"İyi bir sebep olmasa Elayne'i uyandırmazlardı," diye devam etti, işine dönerek. "Neler olmuş olabilir diye endişelenmiyorum, bunun onun dikkatini dağıtabileceğinden endişeleniyorum. Yarın önemli bir gün olacak. Gölge yarının ne kadar önemli olduğunu sezerse, bizim toplanmamızı, birlik oluşturmamızı önlemek için elinden geleni yapar."

Perrin sakalını kaşıdı. "Elayne'e yakın adamlarım var. Benim adıma her şeyi izleyen kişiler."

Rand elini kaldırdı. "Gidip onlarla konuşalım. Bu gece yapacak çok işim var, ama... Evet, bunun gözden kaçmasına izin veremem."

İkisi Perrin'in yakındaki kampına doğru dönüp hızlandılar. Rand'ın korumaları, peçeleri ve mızrakları ile, gölge gibi takip ettiler.

* * *

Gece fazla sessizdi. Egwene, çadırının içinde, Rand'a yazdığı mektup üzerinde çalışıyordu. Onu göndereceğinden emin değildi.

Göndermek önemli değildi. Yazarken düşüncelerini düzene sokuyor, ona söylemeyi dilediği şeyleri belirliyordu.

Gawyn eli kılıcında, Muhafız pelerini hışırdayarak, çadıra girdi.

"Bu sefer kalacak mısın?" diye sordu Egwene, kalemini mürekkebe batırarak, "yoksa yine hemen dışarı mı çıkacaksın?"

"Bu geceden hoşlanmadım Egwene." Omzunun üzerinden arkaya baktı. "Bu gecede yanlış bir şeyler var."

"Dünya nefesini tuttu Gawyn, yarının olaylarını bekliyor. İstediğim gibi Elayne'e haber yolladın mı?"

"Evet. Uyanık değildir. Saat onun için çok geç."

"Göreceğiz."

Kısa süre sonra Elayne'in kampından bir haberci geldi. Küçük, katlanmış bir mektup taşıyordu. Egwene mektubu okudu ve gülümsedi. "Gel," dedi Gawyn'e, ayağa kalkıp birkaç parça eşya toparlayarak. Elini salladı ve bir kapıyol havayı yardı.

"Oraya Yolculuk yaparak mı gideceğiz?" diye sordu Gawyn. "Gideceğimiz yer çok yakın."

"Yürüyerek gidersek Amyrlin'in Andor Kraliçesi'ni ziyaret etmesi gerekir," dedi Egwene, Gawyn önden kapıyoldan geçip diğer yanı kontrol ederken. "Bazen insanların sorular sormaya başlamasına sebep olacak şeyler yapmak istemiyorum."

Siuan bu yetenek için cinayet işleyebilirdi, diye düşündü Egwene, kapıyoldan geçerken. O kadın diğerlerini bu kadar çabuk, sessizce ve kolayca ziyaret edebiliyor olsaydı, daha kaç komplo daha kurardı?

Diğer tarafta, Elayne sıcak bir mangalın yanında dikiliyordu. Kraliçe'nin üzerinde açık yeşil bir elbise vardı. Karnı, içerideki bebeklerle şişmişti. Egwene'e doğru seğirtti ve yüzüğünü öptü. Birgitte, kollarını kavuşturmuş, çadır kapaklarının bir tarafında duruyordu. Üzerinde kısa kırmızı bir ceket ve gök mavisi bol bir pantolon vardı. Altın rengi örgüsünü bir omzundan sarkıtmıştı.

Gawyn tek kaşını kaldırarak kız kardeşine baktı. "Uyanık olmana şaşırdım."

"Bir rapor bekliyorum," dedi Elayne, Egwene'e mangalın yanındaki minderlerde ona katılmasını işaret ederek.

"Önemli bir şey mi?" diye sordu Egwene.

Elayne kaşlarını çattı. "Jesamyn, Caemlyn'den rapor vermeyi unuttu yine. Kadına iki saatte bir rapor vermesi konusunda *çok katı* bir emir vermiştim, ama yine de oyalanıyor. Işık, muhtemelen önemli bir şey değildir. Yine de Serinia'dan Yolculuk sahasına gidip

bir göz atmasını istedim. Umarım aldırmazsın.”

“Dinlenmeye ihtiyacın var,” dedi Gawyn, kollarını kavuşturarak.

“Tavsiyen için çok teşekkür ederim,” dedi Elayne, “ama duymazdan geleceğim. Tıpkı aynı şeyi söylediğinde Birgitte’i duymazdan geldiğim gibi. Anne, konuşmak istediğin şey neydi?”

Egwene üzerinde çalıştığı mektubu uzattı.

“Rand’a mı?” diye sordu Elayne.

“Sen onu başka bir açıdan görüyorsun. Bu mektup hakkında ne düşündüğünü söyle. Mektubu ona göndermeyebilirim. Henüz karar vermedim.”

“Mektubun havası... buyurgan,” diye yorum yaptı Elayne.

“Başka hiçbir şeye tepki vermiyor.”

Elayne bir süre okuduktan sonra mektubu indirdi. “Belki de ne istiyorsa onu yapmasına izin vermeliyiz.”

“Mühürleri kırmasına mı?” diye sordu Egwene. “Karanlık Varlık’ı serbest bırakmasına mı?”

“Neden olmasın?”

“Işık, Elayne!”

“Olması gerekiyor, değil mi?” diye sordu Elayne. “Demek istediğim, Karanlık Varlık kaçacak. Zaten şimdiden neredeyse özgür kaldı.”

Egwene şakaklarını ovaladı. “Dünyaya dokunması ile özgür olması arasında fark var. Güç Savaşı sırasında, Karanlık Varlık dünya üzerinde tam olarak özgür kalmadı. Delik onun dünyaya dokunmasına izin veriyordu, ama o kaçamadan Delik mühürlendi. Karanlık Varlık dünyaya gelse, Çark’ın kendisi kırılırdı. İşte, sana göstermek için bunu getirdim.”

Egwene çantasından bir tomar not çıkardı. Notları On Üçüncü Depo’daki kütüphaneciler telaşla toparlamıştı. “Mühürleri kırmamalıyız demiyorum,” dedi Egwene. “Bu konuda Rand’ın kafadan çatlak entrikalarından birini göze alamayız diyorum.”

Elayne sevgiyle gülümsedi. Işık, gerçekten tutkundu. *Ona güvenebilirim, değil mi?* Bugünlerde Elayne söz konusu olunca emin olamıyordu. Kandaş kadınlar hakkındaki planı...

“Ne yazık ki kütüphane *ter’angreal*’inde ilgili hiçbir şey bulamadık.” Gülümseyen sakallı adam heykeli Kule’de neredeyse isyan çıkaracaktı. Bütün Aes Sedailer onun sakladığı binlerce kitabı okumak istemişti. “Bütün kitaplar Delik açılmadan önce yazılmış gibi görünüyor. Aramaya devam ediyorlar, ama mühürler, zindan ve Karanlık Varlık hakkında toparlayabildiğimiz her şey bu

notlarda. Mühürleri yanlış zamanda kırarsak, korkarım bu her şeyin sonunu getirir. Al, bunu oku.” Elayne’e bir sayfa uzattı.

“Karaethon Döngüsü mü?” diye sordu Elayne merakla. “‘Ve ışık sönecek ve şafak gelmeyecek, ama tutsak yine de sayıp sövecek.’ Tutsak Karanlık Varlık mı?”

“Sanırım,” dedi Egwene. “Kehanetler asla çok açık olmuyor. Rand, Son Savaş’a girmeyi ve mühürleri hemen kırmayı düşünüyor, ama bu korkunç bir fikir. Bizi uzun bir savaş bekliyor. Karanlık Varlık’ı şimdi serbest bırakmak Gölge’nin güçlerini kuvvetlendirir ve bizi zayıflatır.

“Yapılması gerekiyorsa –yapılması gerektiğinden hâlâ emin değilim– olası son ana kadar beklememiz gerekiyor. En azından bunu tartışmamız gerek. Rand pek çok konuda haklıydı, ama *hata* yaptığı da oldu. Bu, tek başına vermemesi gereken bir karar.”

Elayne kâğıtları karıştırdı, sonra bir tanesinde durdu. “‘Kanı bize Işık verecek.’” Düşüncelere dalmış gibi, kâğıdı başparmağıyla ovaladı. “‘Işık’ı bekle.’ Bu notu kim eklemiş?”

“Bu Doniella Alievin’in *Karaethon Döngüsü*’nün Termendal çevirisi kopyası,” dedi Egwene. “Doniella kendi notlarını alıyormuş. Âlimler arasında neredeyse Kehanetlerin kendisi kadar tartışma konusu olmuş. Doniella bir Düşgören’di, biliyorsun. Düşgören olduğunu bildiğimiz tek Amyrlin. En azından benden önce.”

“Evet,” dedi Elayne.

“Benim için bunları toparlayan Aes Sedailer de benimle aynı sonuca vardılar,” dedi Egwene. “Mühürleri kırma zamanı gelebilir, ama Rand ne düşünürse düşünsün, o zaman Son Savaş’ın başlangıcı değil. Doğru anı beklemeliyiz ve Mühürlerin Gözetmeni olarak, o anı seçmek benim görevim. Rand’ın aşırı dramatik stratejilerinden biri için dünyayı tehlikeye atamam.”

“İçinde epey bir âşık hali var,” dedi Elayne, yine sevgiyle. “Savın sağlam Egwene. Ona da açıkla. Seni dinleyecektir. Aklı iyi çalışıyor ve onu ikna edebilirsin.”

“Göreceğiz. Şimdilik ben...”

Egwene birdenbire Gawyn’den gelen ani alarm hissini aldı. Ona baktığı zaman Gawyn’in döndüğünü gördü. Dışarıdan nal sesleri geliyordu. Gawyn’in kulakları onunkilerden keskin değildi, ama bu tür şeylere kulak kabartmak onun işiydi.

Egwene Gerçek Kaynak’a kucak açtı ve Elayne’in de aynısını yapmasına sebep oldu. Birgitte, eli kılıcında, çadır kapaklarını açmıştı bile.

Dışarıda, saçı başı dağınık bir haberci, iri iri açılmış gözlerle atından atladı. Kadın çadıra koştu ve Birgitte'le Gawyn de hemen peşinden girerek, fazla yaklaşması ihtimaline karşı dikkat kesildiler.

Kadın fazla yaklaşmadı. "Caemlyn saldırıya uğradı Majesteleri," dedi kadın, nefes nefese.

"Ne?" Elayne ayağa fırladı. "Nasıl? Jarid Sarand sonunda..."

"Trolloclar," dedi haberci. "Alacakaranlıkta başladı."

"İmkânsız!" dedi Elayne, haberciyi kolundan yakalayıp çadırdan dışarı sürükleyerek. Egwene de telaşla peşlerinden gitti. "Alacakaranlıktan bu yana altı saat geçti," dedi Elayne haberciye. "Neden şimdiye kadar haberim olmadı? Kandaşlara ne oldu?"

"Bana bilgi verilmedi Kraliçem," dedi haberci. "Hemen sizi getirmem için Yüzbaşı Guybon gönderdi beni. O da az önce kapıyol aracılığıyla geldi."

Yolculuk alanı Elayne'in çadırından çok uzakta değildi. Bir kalabalık toplanmıştı, ama insanlar Amyrlin ile Kraliçe'ye yol açtı. Biraz sonra ikisi kalabalığın önüne geçtiler.

Kanlı giysiler içinde bir grup adam, Elayne'in yeni silahlarıyla, ejderlerle dolu arabaları çeke çeke açık kapıyoldan geçiyorlardı. Adamların çoğu yıkılmak üzere görünüyordu. Duman kokuyorlardı ve derileri isten kararmıştı. Elayne'in askerleri yardım etmek için arabaları ele aldıklarında pek çoğu düşüp bayıldı. Arabaların atlar tarafından çekilmek üzere tasarlandığı açıktı.

Serinia Sedai ve güçlü Kandaşlardan –Egwene onları Elayne'in Kandaşları olarak düşünmeyecekti– bazıları yakında başka kapıyollar açtı. Aniden yıkılan setten taşan sular gibi, bir mülteci seli içeri aktı.

"Git," dedi Egwene Gawyn'e, kendi kapıyolunu örerek – yakındaki Beyaz Kule kampındaki Yolculuk alanına açmıştı. "Bulabildiğince çok Aes Sedai'yi buraya çağır. Bryne'a söyle, askerlerini hazırlasın ve Elayne ne emrediyorsa onu yapmalarını söylesin. Kapıyollar aracılığıyla Caemlyn eteklerine yollasın. Andor'a destek vereceğiz."

Gawyn başını salladı ve eğilip kapıyoldan geçti. Egwene kapıyolu kapattı, sonra yaralı, şaşkın askerlerin yanındaki Elayne'e katıldı. Kandaşlardan Sumeko, durumu acil olanlara Şifa verme işini yönetiyordu.

Havada duman kokusu vardı. Egwene, Elayne'in yanına seğirtirken kapıyollardan birinin ardından bir şey gördü. Alevler içindeki Caemlyn.

Işık! Bir an sersemleyerek durdu, sonra Elayne'in yanına gitti. Elayne Kraliçe'nin Askerleri'nin kumandanı Guybon ile konuşuyordu. Yakışıklı adam ayakta zor duruyor gibiydi. Giysileri ve kolları korkutucu ölçüde kanlıydı.

"Karanlıkdostları mesaj iletmek için bıraktığınız kadınlardan ikisini öldürdü Majesteleri," diyordu yorgun bir sesle. "Bir başkası savaş esnasında öldü. Ama ejderleri kurtardık. Biz... biz..." Bir şey ona acı veriyor gibiydi. "Biz şehir duvarındaki delikten kaçtığımızda, pek çok paralı asker birliğinin Lord Talmanes'in ayakta bıraktığı şehir kapısına doğru ilerlediğini gördük. Tesadüf eseri, kaçmamıza yardım edebilecek kadar yakındaydılar."

"İyi iş başarmışsınız," dedi Elayne.

"Ama şehir..."

"İyi iş başardınız," diye tekrarladı Elayne, kararlı bir sesle. "Ejderleri aldınız ve onca insanı kurtardınız, değil mi? Bunun için seni ödüllendireceğim Kumandan."

"Ödülünüzü Birlik'in adamlarına verin Majesteleri. Onların başarısıydı. Ve lütfen, Lord Talmanes için bir şey yapabilirseniz..." Birlik'in bazı üyelerinin az önce kapıyoldan geçirdiği yaralı adamı gösterdi.

Elayne, Lord Talmanes'in yanında diz çöktü. Egwene de ona katıldı. Egwene başta onun öldüğünü düşündü. Derisi çok kararmıştı. Sonra adam perişan bir nefes aldı.

"Işık," dedi Elayne, baygın adama Araştırma yaparak. "Hiç böyle şey görmedim."

"Thakan'dar kılıçları," dedi Guybon.

"Bu iş ikimizi de aşar," dedi Egwene, Elayne'e, ayağa kalkarak. "Ben..." Askerlerin inlemelerinin ve araba gıcırtılarının üzerinden bir şey duyarak sustu.

"Egwene?" diye sordu Elayne usulca.

"Onun için elinden geleni yap," dedi Egwene. Ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı. Sesi takip ederek, şaşkın kalabalığı itip geçti. Bu... evet, *orada.* Yolculuk alanının kenarında açık bir kapıyol buldu. Farklı farklı giysiler içinde Aes Sedailer yaralılara yardımcı olmak için seğirtiyordu. Gawyn işini iyi yapmıştı.

Nynaeve, epey yüksek bir sesle, bu kargaşadan kimin sorumlu olduğunu soruyordu. Egwene ona yandan yaklaştı ve omzunu yakalayarak onu şaşırttı.

"Anne?" diye sordu Nynaeve. "Bu Caemlyn'in yandığı lafları da nedir? Ben..."

Yaralıları görünce sustu. Gerildi, sonra yanlarına gitmeye kalktı.

"İlk önce görmen gereken bir başkası var," dedi Egwene, onu Talmanes'in yattığı yere götürerek.

Nynaeve nefesini sertçe içine çekti, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve Elayne'i nazikçe kenara itti. Nynaeve, Talmanes'e Araştırma yaptı, sonra iri iri açılmış gözlerle donakaldı.

"Nynaeve?" dedi Egwene. "Şifa verebilir misin?.."

Aniden bulutların arasından sıyrılan bir güneşin parlaması gibi, Nynaeve'den bir örgü *patlaması* fışkırdı. Nynaeve parlak bir sütun halinde Beş Güç'ü bir arada ördü ve Talmanes'in bedenine yolladı.

Egwene onu işiyle baş başa bıraktı. Talmanes'in durumu çok ağır görünüyordu, ama belki de Nynaeve'in Şifası yeterli olurdu. Işık izin verse de adam yaşasaydı. Egwene, Talmanes'ten etkilenmişti. Tam da Birlik'in –ve Mat'in– ihtiyaç duyduğu türden bir adama benziyordu.

Elayne ejderlerin yanındaydı ve saçları örgülü bir kadını sorguluyordu. Bu, ejderleri yapan Aludra olmalıydı. Egwene silahların yanına gitti ve elini uzun bronz silindirlerin üzerine koydu. Onlar hakkında raporlar almıştı elbette. Bazıları onların metalden dökülmüş, havaifişek tozlarıyla patlayan Aes Sedailer gibi olduğunu söylüyordu.

Gittikçe daha fazla mülteci kapıyoldan dışarı akıyordu ve çoğu şehir sakiniydi. "Işık," dedi Egwene kendi kendine. "Sayıları çok fazla. Caemlyn'in tamamını burada, Merrilor'da barındıramayız."

Elayne konuşmasını bitirdi ve Aludra'yı arabaları denetlemek üzere yalnız bıraktı. Kadın geceleyin dinlenip, arabalarla sabah ilgilenmeyi düşünmüyormuş gibiydi. Elayne kapıyollara doğru yürüdü.

"Askerler şehrin dışındaki bölgenin güvenli olduğunu söylüyor," dedi Elayne, Egwene'in yanından geçerken. "Gidip bir göz atacağım."

"Elayne..." dedi Birgitte, arkasından gelerek.

"Gidiyoruz! Hadi."

Egwene, Kraliçe'yi dediğini yapmak üzere yalnız bıraktı ve işlere göz kulak olmak üzere geri çekildi. Romanda Aes Sedailerin başındaydı ve yaralıları düzenliyor, onları yaralarının aciliyetine göre ayrı gruplara ayırıyordu.

Egwene karmaşayı incelerken yakında dikilen iki kişiyi fark etti. Görünüşlerine göre Illianlı bir kadın ve bir erkek. "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

Kadın önünde diz çöktü. Uzun, ince yapısına rağmen açık tenli, siyah saçlı kadının yüz hatlarında bir sertlik vardı. “Adım Leilwin,” dedi kadın, tanınmaması imkânsız bir aksanla. “Şifa çağrısı yapıldığında Nynaeve Sedai’nin yanındaydım. Buraya onun peşinden geldim.”

“Sen Seanchan’sın,” dedi Egwene şaşırarak.

“Size hizmet etmeye geldim Amyrlin Makamı.”

Seanchan. Egwene hâlâ Tek Güç tutuyordu. Işık, karşısına çıkan *her* Seanchan onun için tehlikeli değildi; yine de işi şansa bırakmayacaktı. Kule Askerleri’nin bazı üyeleri kapıyolların birinden geçerken Egwene, Seanchan ikiliyi gösterdi. “Bu ikisini güvenli bir yere götürün ve başlarına nöbetçi dikin. Onlarla daha sonra ilgileneceğim.”

Askerler başlarını salladılar. Adam gönülsüzce, kadın daha kolaylıkla gitti. Yönlendiremiyordu, bu yüzden özgür kalmış *damane*’lerden olamazdı. Ama bu onun *sul’dam* olmadığı anlamına gelmiyordu.

Egwene, hâlâ Talmanes’in yanında diz çökmekte olan Nynaeve’e döndü. Adamın derisindeki hastalık çekilmişti ve teni soluktu. “Dinlenmesi için bir yere götürün,” dedi Nynaeve yorgun yorgun, Birlik’in pek çok üyesinin bakışları altında. “Elimden geleni yaptım.”

Adamlar Talmanes’i götürürken başını kaldırıp Egwene’e baktı. “Işık,” diye fısıldadı Nynaeve, “bu beni tüketti. Hem de *angreal*’ime rağmen. Onca zaman önce, Moiraine’in aynısını Tam’e yapabilmiş olması çok etkileyici...” Nynaeve’in sesinde gurur vardı.

Tam’e şifa vermek istemişti, ama yapamamıştı –ama elbette Nynaeve o sırada ne yaptığını bilmiyordu. O zamandan bu yana, çok ama çok ilerleme kaydetmişti.

“Doğru mu Anne?” diye sordu Nynaeve, ayağa kalkarak. “Caemlyn hakkında duyduklarım?”

Egwene başını salladı.

“Bu uzun bir gece olacak,” dedi Nynaeve, kapıyollardan dökülen yaralılara bakarak.

“Yarın daha da uzun olacak,” dedi Egwene. “Gel, bağ kuralım. Sana gücümden vereyim.”

Nynaeve şok geçirdi. “Anne?”

“Sen Şifa’da benden daha iyisin.” Egwene gülümsedi. “Amyrlin olabilirim Nynaeve, ama hâlâ Aes Sedai’yim. Herkesin hizmetkârı. Gücüm işine yarayabilir.”

Nynaeve başını salladı ve bağ kurdular. İkisi Romanda'nın ağır yaralılara atadığı Aes Sedai grubuna katıldılar.

* * *

"Faile göz ve kulak ağımı idare ediyor," dedi Perrin Rand'a, ikisi Perrin'in kampına doğru seğirtirken. "Bu gece orada, onların yanında olabilir. Seni uyarayım, senden hoşlandığından emin değilim."

Benden hoşlanmak için aptal olması gerekir, diye düşündü Rand. *Muhtemelen bu iş bitmeden önce senden ne isteyeceğimi biliyor.*

"Eh," dedi Perrin, "seni tanıyor olmam hoşuna gidiyordur sanırım. Ne de olsa o bir kraliçenin kuzeni. Sanırım hâlâ senin delirip bana zarar vereceğinden korkuyor."

"Delilik geldi bile," dedi Rand, "ve avucumun içinde. Sana zarar vermeye gelince, muhtemelen haklı. Çevremdekileri incitmekten kaçınabileceğimi sanmıyorum. Bu öğrenmesi zor bir dersti."

"Delirdiğini ima ettin," dedi Perrin, yürürken elini yine çekicine koyarak. İri olmasına rağmen onu belinde taşıyordu. Onun için özel bir kın yaptırması gerektiği açıktı. Hayret verici bir eser. Rand, Asha'manların yaptığı Güç'le dövülmüş silahlardan biri mi olduğunu sormayı düşünüp duruyordu... "Ama Rand, sen deli değilsin. Bana hiç de deli gibi gelmiyorsun."

Rand gülümsedi ve zihninin bir köşesinde bir düşünce kıpırdandı. "Ben *gerçekten* deliyim Perrin. Deliliğim bu anılar, bu dürtüler. Lews Therin onların kontrolünü ele geçirmek istedi. Kendi üzerimde kontrol savaşı veren iki kişiydim. Ve onlardan biri tamamen deliydi."

"Işık," diye fısıldadı Perrin, "kulağa korkunç geliyor."

"Hoş değildi. Ama... mesele şu Perrin. Bu anılara ihtiyacım olduğundan gittikçe daha emin oluyorum. Lews Therin iyi bir adamdı. Ben iyi bir adamdım, ama bir şeyler yanlış gitti –aşırı kibirlendim, her şeyi tek başıma yapabileceğimi varsaydım. Bunu hatırlamam gerekiyordu; delilik olmadan... o anılar olmadan, yine tek başıma saldırmaya kalkabilirdim."

"Yani başkalarıyla birlikte mi çalışacaksın?" diye sordu Perrin, Egwene ve Beyaz Kule'nin diğer üyelerinin kamp kurduğu yere bakarak. "Bu, birbiriyle savaşmak üzere toplanan ordulara *çok fazla* benziyor."

"Egwene'in mantıklı yolu görmesini sağlayacağım," dedi Rand.

“Ben haklıyım Perrin. Mühürleri kırmamız gerek. Bunu neden inkâr ettiğini bilmiyorum.”

“O artık Amyrlin.” Perrin çenesini ovaladı. “O Mühürlerin Gözetmeni, Rand. Onlara gerekli özenin gösterildiğinden emin olmak ona düşüyor.”

“Öyle. İşte bu yüzden onlar hakkındaki niyetimin doğru olduğuna dair onu ikna etmem gerekiyor.”

“Onları kırmak konusunda *emin misin* Rand?” diye sordu Perrin. “Tam olarak emin misin?”

“Söyle bana Perrin. Metal bir alet veya silah kırıldığı zaman, parçaları yapıştırıp doğru düzgün işlemesini sağlayabilir misin?”

“Eh, *yapabilirsin,*” dedi Perrin. “Ama yapmamak daha iyi. Çeliğin yapısı... eh, onu yeniden dövmek her zaman daha iyidir. Onu eritirsin ve en baştan başlarsın.”

“Bu da aynı. Mühürler tıpkı bir kılıç gibi kırıldı. Parçaları yamayamayız. İşe yaramaz. Parçaları almalıyız ve yerlerine koyacak yeni bir şey yapmalıyız. Daha iyi bir şey.”

“Rand,” dedi Perrin, “bu, bu konuda söylenmiş en mantıklı şey. Egwene’e böyle açıkladın mı?”

“O bir demirci değil dostum.” Rand gülümsedi.

“O akıllı bir kadın Rand. İkimizden de akıllı. Doğru şekilde açıklarsan anlayacaktır.”

“Göreceğiz,” dedi Rand. “Yarın.”

Perrin yürümeyi bıraktı. Rand’ın Güç’te çağırdığı kürenin parıltısı yüzünü aydınlatıyordu. Rand’ın kampının yanındaki kampı, alandaki diğer hepsi kadar büyüktü. Rand, Perrin’in bu kadar büyük bir ordu toplayabilmesine –hem de aralarında Beyazpelerinler olan bir ordu– hâlâ şaşıyordu. Rand’ın göz ve kulakları Perrin’in kampındaki herkesin ona sadık göründüğünü raporlamıştı. Yanındaki Bilgeler ve Aes Sedailer bile Perrin ne derse onu yapmaya eğilimliydi.

Rüzgâr ve gökyüzü kadar kesin, Perrin bir kral olmuştu. Rand’dan farklı bir türden kral –halkının arasında yaşayan, halkının kralı. Rand aynı yolu seçemezdi. Perrin bir insan olabilirdi. Rand’ın, en azından bir süreliğine daha, daha fazlası olması gerekiyordu. Onun bir simge, herkesin güvenebileceği bir güç olması gerekiyordu.

Bu korkunç ölçüde yorucu bir şeydi. Hepsi fiziksel yorgunluk değildi, daha derin bir şeydi. İnsanların ihtiyaç duyduğu şey olmak onu tüketiyor, bir ırmağın bir dağ yamacını yontması gibi

bitiriyordu. Sonunda hep ırmak kazanırdı.

"Bu konuda seni destekleyeceğim Rand," dedi Perrin. "Ama işi kavgaya vardırmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Elayne'le savaşmam. Aes Sedailere karşı çıkmak daha da kötü ölür. Didişmeyi göze alamayız."

"Çatışma olmayacak."

"Söz ver bana." Perrin'in yüzü o kadar sertleşti ki, kayaları parçalayabilirdi. "Söz ver Rand."

"Söz veriyorum dostum. Son Savaş'a birlik halinde gireceğiz."

"Tamam o zaman." Perrin nöbetçilere başını sallayarak kampına yürüdü. İkisi de İki Nehirliydi –Reed Soalen ve Kert Wagoner. Perrin'e selam verdiler ve sonra Rand'a bakarak beceriksizce eğildiler.

Reed ve Kert. Rand ikisini de tanıyordu –Işık, çocukken ikisine de hayrandı– ama Rand tanıdığı insanların ona bir yabancıymış gibi davranmasına alışmıştı. Yenidendoğan Ejder'in örtüsünün sırtında ağırlaştığını hissetti.

"Lord Ejder," dedi Kert. "Biz... demek istediğim..." Yutkundu ve gökyüzüne baktı, bulutlar –Rand'ın varlığına rağmen– tepelerinde toplanıyor gibiydi. "İşler kötü görünüyor, değil mi?"

"Fırtınalar hep kötüdür Kert," dedi Rand. "Ama İki Nehir onlardan sağlam çıkar. Bu sefer de sağlam çıkacak."

"Ama..." dedi Kert yine. "Kötü görünüyor. Işık beni kavursun, kötü görünüyor."

"Çark ne dilerse o olacak," dedi Rand, kuzeye bakarak. "Huzur, Kert, Reed," dedi Rand usulca. "Kehanetlerin hemen hepsi yerine geldi. Bugün öngörülmüştü, geçeceğimiz sınavlar biliniyordu. Habersiz yürümüyoruz bu yolda."

Onlara kazanacaklarını ya da hayatta kalacaklarını vadetmemişti, ama her iki adam da sırtlarını dikleştirdiler ve gülümseyerek başlarını salladılar. İnsanlar bir plan olduğunu bilmekten hoşlanırdı. Birinin her şeye hâkim olduğunu bilmek, Rand'ın onlara sunduğu en büyük teselli olabilirdi.

"Sorularınızla Lord Ejder'i rahatsız ettiğiniz yeter," dedi Perrin. "Burayı iyi korumaya bakın –uyumak yok Kert, zar atmak da yok."

Perrin ile Rand kampa girerken iki adam yine selam verdiler. Burada, Çayır'daki diğer kamplara göre daha fazla neşe vardı. Kamp ateşleri daha parlak, kahkahalar biraz daha yüksekti. Bir şekilde, İki Nehirliler *memleketlerini* yanlarında getirmeyi başarmış gibiydiler.

"Onlara iyi önderlik ediyorsun," dedi Rand usulca, gecenin

içindekilere başını sallayarak selam veren Perrin'e yanaşarak.

"Ne yapacaklarını söylemem için bana ihtiyaç duymamaları gerekir, işte o kadar." Ama bir haberci koşarak kampa girince Perrin hemen kontrolü ele aldı. Sıska delikanlıya adıyla seslendi ve oğlanın kızarmış yüzünü ve titrek bacaklarını fark edince –oğlan Rand'dan korkuyordu– Perrin onu kenara çekti ve usulca ama kararlılıkla konuştu.

Perrin delikanlıyı Leydi Faile'i bulmaya yolladı, sonra Rand'a yaklaştı. "Rand'la yine konuşmam lazım."

"Zaten Rand'la..."

"Gerçek Rand'a ihtiyacım var, Aes Sedai gibi konuşmayı öğrenmiş olan adamla değil."

Rand içini çekti. "Bu *gerçekten* benim Perrin," diye itiraz etti. "Çağlardır olmadığım kadar benim."

"Evet, pekâlâ, sen duygularını maskelerken seninle konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Bir grup İki Nehirli selam vererek geçti. Rand onları görünce ve bir daha asla onlardan biri olamayacağını fark edince içi aniden buz kesti. İki Nehirlilerin karşısında, başka herkesten daha zordu. Ama Perrin'in hatırı için biraz... gevşedi.

"Ee, ne var?" diye sordu. "Haberci ne dedi?"

"Endişelenmekte haklıymışsın," dedi Perrin. "Rand, Caemlyn düştü. Trolloc istilasına uğradı."

Rand yüzünün sertleştiğini hissetti.

"Şaşırmadın," dedi Perrin. "Endişelendin, ama şaşırmadın."

"Hayır, şaşırmadım," diye itiraf etti Rand. "Güneye saldıracaklarını düşünmüştüm –orada Trolloc görüldüğünü duydum ve Demandred'in işi olduğundan yarı yarıya eminim. Bir ordusu olmadan asla rahat edememiştir. Ama Caemlyn... evet, akıllıca bir darbe. Dikkatimizi dağıtmaya çalışacaklarını söylemiştim sana. Eğer Andor'u koparıp alabilirlerse, ittifakım sarsılır."

Perrin, Elayne'in Egwene'in hemen yanı başındaki kampına baktı. "Ama Elayne kaçıp gitse senin için iyi olmaz mı? Bu yüzleşmede o karşında."

"Bu işte karşı taraf yok Perrin. *Bir* taraf var; yalnızca o tarafın nasıl ilerleyeceği konusunda anlaşmazlık var. Elayne burada kalıp bu toplantının bir parçası olmazsa, başarmaya çalıştığım her şeyi bozar. O muhtemelen tüm hükümdarlar arasında en güçlü olanı."

Rand bağ aracılığıyla onu hissedebiliyordu elbette. Ondan gelen korkuyu hissedince, bu haberi aldığını anlamıştı. Yanına gitmeli

miydi? Belki Min'i gönderebilirdi. Min kalkmış, onu bıraktığı çadırdan uzaklaşıyordu. Ve...

Gözlerini kırpıştırdı. Aviendha. Buradaydı, Merrilor'da. Daha birkaç dakika önce burada değildi, değil mi? Perrin ona baktı, ama Rand yüzündeki şok ifadesini silmeye zahmet etmedi.

"Elayne'in gitmesine izin veremeyiz," dedi Rand.

"Elayne'in anayurdunu korumak için bile olsa mı?" diye sordu Perrin inanmazlıkla.

"Trolloclar Caemlyn'i çoktan ele geçirmişse, Elayne'in anlamlı bir şey yapabilmesi için çok geç. Elayne'in güçleri tahliye işlemine odaklanır. Bunun için onun orada olmasına gerek yok, ama burada olması şart. Yarın sabah."

Onun kalmasını nasıl sağlayacaktı? Elayne ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı –hiçbir kadın hoşlanmazdı– ama eğer Rand ima ederse...

"Rand," dedi Perrin, "Asha'manları göndersek? Hepsini birden? Caemlyn'de direnmeyi başarabiliriz."

"Hayır," dedi Rand, bu yanıtı vermek içini yaksa da. "Perrin, eğer şehir gerçekten istila edilmişse –emin olmak için kapıyollarla adam göndereceğim– orayı kaybettik demektir. O duvarları geri almak çok fazla çaba gerektirir, en azından şu anda. Bu koalisyonun, ben birliği sağlamadan dağılmasına *izin veremeyiz.* Birlik bizi koruyacak. Her birimiz kendi memleketimizdeki yangınları söndürmek için koşup gidersek, bu savaşı kaybederiz. Bu saldırının amacı da o."

"Bu mümkün, sanırım..." dedi Perrin, çekicini elleyerek.

"Saldırı Elayne'in sinirlerini bozabilir, harekete geçmeye daha hevesli olmasına sebep olabilir," dedi Rand, bir düzine ayrı eylem planını değerlendirerek. "Belki de bu onun daha zayıf hissetmesine ve planımı kabul etmesine yol açar. Belki de iyi bir şeydir."

Perrin kaşlarını çattı.

Başkalarını kullanmayı ne kadar çabuk öğrendim. Yeniden gülmeyi de öğrenmişti. Kaderini kabullenmeyi ve ona gülümseyerek koşmayı öğrenmişti. Kim olduğuyla, yaptıklarıyla barışmayı öğrenmişti.

Bu anlayış, ona verilen aletleri kullanmasını engellemeyecekti. Onlara ihtiyacı vardı, hepsine ihtiyacı vardı. Şimdi fark, onları yalnızca kullanacağı araçlar olarak değil, insan olarak görecek olmasıydı. Kendi kendine böyle diyordu.

"Ben yine de Andor'a yardım etmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Perrin, sakalını kaşıyarak. "Şehre

girmeyi nasıl başardılar sence?"

"Yolkapısı aracılığıyla," dedi Rand dalgın dalgın.

Perrin homurdandı. "Eh, Trollocların kapıyol kullanarak Yolculuk yapamadığını söylemiştin; bunu değiştirmenin bir yolunu bulmuş olabilirler mi?"

"Işık'a dua et de olmasınlar," dedi Rand. "Kapıyol kullanabilen, yapmayı başardıkları tek Gölgedölü *gholam*'lar ve Aginor *onlardan* bir avuçtan fazlasını yapacak kadar aptal değildi. Hayır, bunun için Caemlyn Yolkapısı'nı kullandıkları üzerine, Mat'e karşı bile iddiaya girebilirim. Elayne'in o şeyin başına nöbetçi diktiğini sanıyordum!"

"Eğer *gerçekten* Yolkapısı kullanmışlarsa bir şeyler yapabiliriz," dedi Perrin. "Trollocların Andor'u kasıp kavurmasına izin veremeyiz. Caemlyn'den çıkarlarsa, bize arkamızdan yaklaşırlar ve bu bir felaket olur. Ama eğer tek bir noktadan çıkıyorlarsa, o noktaya saldırarak istilayı kesebiliriz."

Rand sırıttı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"En azından *benim* hiçbir İki Nehirli gencin bilip anlamaması gereken şeyleri bilmem için bir bahanem var."

Perrin hıhladı. "Git de Badeçayı'na atla. Gerçekten de bunun Demandred'in işi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tam olarak onun deneyeceği türden bir şey. Düşmanlarını böl ve sonra onları ayrı ayrı ez. Savaş sanatındaki en eski stratejilerden biridir."

Demandred'in kendisi bunu eski yazmalarda keşfetmişti. Delik ilk açıldığında savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ah, anladıklarını *sanıyorlardı,* ama eski, tozlu bir şeye bakan bir âlimin anlayışıydı bu.

Gölge'ye dönen onca insan arasında, en trajik olanı Demandred'in ihanetiydi. Adam bir kahraman olabilirdi. Bir kahraman *olmalıydı.*

Bunun suçlusu da benim, diye düşündü Rand. *Alayla gülmek yerine yardım teklif etseydim, boy ölçüşmek yerine tebrik etseydim. Şimdi olduğum adam olsaydım...*

Boş ver onu. Elayne'e haber yollaması gerekiyordu. Şehrin tahliye edilmesi için yardım göndermesi en doğru yol olacaktı. Asha'manlar ve sadık Aes Sedailer kapıyollar açabilir, mümkün olduğunca çok insanı kurtarabilirdi –ve Trollocların şimdilik Caemlyn'de kalacağından emin olurlardı.

"Eh, sanırım anıların bir işe yarıyor," dedi Perrin.

“Beynimi düğüm düğüm yapan şeyin ne olduğunu bilmek ister misin Perrin?” dedi Rand usulca. “Gölge’nin soğuk nefesi gibi tüylerimi ürperten şeyin? Beni delirten *ve* geçmiş hayatımdaki anıları veren şey lekeydi. Lews Therin’in bana fısıldaması şeklinde geldi. Ama kazanmak için ihtiyaç duyduğum ipuçlarını bana veren de o delilik. Anlamıyor musun? Bunu kazanırsam, bizi Karanlık Varlık’ın düşüşüne götüren şey lekenin kendisi olacak.”

Perrin alçak sesle ıslık çaldı.

Kefaret, diye düşündü Rand. *Bunu en son denediğimde deliliğim bizi mahvetti.*

Bu sefer, bizi kurtaracak.

“Karına git Perrin,” dedi Rand, gökyüzüne bakarak. “Sondan önce huzura benzeyen son şeyi bu gece göreceksin. Araştırıp, Andor’daki durumun ne kadar kötü olduğunu öğreneceğim.” Arkadaşına baktı. “Sözümü unutmayacağım. *Birlik* her şeyden önce gelmeli. Son seferinde, birliği kenara fırlattığım için kaybettim.”

Perrin başını salladı, sonra elini Rand’ın omzuna koydu. “Işık seni aydınlatsın.”

“Seni de dostum.”

2
Bir Ajah Seçimi

Pevara dehşete düştüğünü belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bu Asha'manlar onu tanısa, sessiz ve kıpırtısız oturmanın onun doğal hali olmadığını fark ederlerdi. Pevara temel Aes Sedai eğitimine çekildi: hiç öyle hissetmediği halde, kendine hâkimmiş gibi *görünmek*.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Canler ile Emarin İki Nehirlileri ziyaret etmek ve herkesin ikişer ikişer dolaşacağından emin olmak için çekilmişti. Geriye yine yalnızca o ve Androl kalmıştı. Dışarıda yağmur devam ederken, adam sessiz sessiz deri kayışlarla uğraşıyordu. Dikiş dikmek için aynı anda iki iğne kullanıyor, iki yandaki deliklerin arasına çapraz dikişler atıyordu. Usta bir zanaatçının konsantrasyonuna sahipti.

Pevara, Androl'ün yanına gitti ve yaklaştığı zaman adamın hızla başını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Pevara gülümsemesini bastırdı. Öyle görünmüyor olabilirdi, ama gerektiğinde sessiz hareket edebiliyordu.

Pencerelerden dışarı baktı. Yağmur şiddetlenmişti, cama sudan perdeler çarpıyordu. "Haftalar boyunca fırtına kopacakmış gibi *göründükten* sonra, sonunda geldi."

"O bulutların eninde sonunda yağması gerekiyordu," dedi Androl.

"Yağmur doğal gelmiyor," dedi Pevara, ellerini arkasında kavuşturarak. Camların arkasındaki soğuğu hissedebiliyordu. "Hiç azalıp çoğalmıyor. Hep aynı tekdüze sel. Bol bol şimşek çakıyor, ama gök pek az gürlüyor."

"Onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Androl. 'Onlar' derken neyi kastettiğini söylemesine gerek yoktu. Hafta

başında, Kule'deki sıradan insanlar –Asha'manlar değil– aniden parlayıp tutuşmaya başlamıştı. Açıklanamaz bir biçimde yalnızca... alev. Kırk kişiyi bu şekilde kaybetmişlerdi. Asha'manlar yakında kimsenin yönlendirmediğine yemin etse de, pek çok kişi hâlâ bunu hain bir Asha'man'ın yaptığını düşünüyordu.

Pevara başını iki yana sallayarak, dışarıdaki çamurlu sokakta bata çıka ilerleyen bir grup insanı izledi. Başta kendisi de onlardan biriydi, ölümler için delirmiş Asha'manları suçluyordu. Artık bu olayları ve başka tuhaflıkları daha kötü bir şey olarak kabul ediyordu.

Dünya çözülüyordu.

Güçlü olması gerekiyordu. Asıl öneren Tarna olsa da, bu adamlarla bağ kurmak için buraya Aes Sedai getirme planını Pevara'nın kendisi kurmuştu. Burada kısılıp kalmayı, bir insanı Gölge'ye dönmeye zorlayabilen düşmanlarla yüz yüze yaşamayı ne kadar rahatsız edici bulduğunu anlamalarına izin veremezdi. Yegâne müttefikleri, daha birkaç ay önce olsa titizlikle izini süreceği ve acımasızca ehlileştireceği adamlardı.

Daha önce Emarin'in kullandığı tabureye oturdu. "Geliştirdiğin bu 'planı' tartışalım."

"Henüz bir plan geliştirdiğimden o kadar emin değilim Aes Sedai."

"Bazı önerilerde bulunabilirim."

"Onları işitmeye hayır demem," dedi Androl, ama gözlerini kıstı.

"Sorun nedir?" diye sordu Pevara.

"Dışarıdaki insanlar. Onları tanımıyorum. Ve..."

Pevara pencereden dışarı baktı. Binalardan gelen ışık dışında aydınlık yoktu; yağmurlu gecede arada bir kızıl turuncu bir ışıkla parlıyorlardı. Sokaktan gelip geçenler çok yavaş hareket ediyor, pencerelerin ışığına girip çıkıyorlardı.

"Giysileri ıslak değil," diye fısıldadı Androl.

Pevara, içi ürpererek onun haklı olduğunu fark etti. Öndeki adam, başında geniş siperlikli, sarkık bir şapkayla yürüyordu, ama şapka yağmuru kesmiyor ya da su akıtmıyordu. Adamın eski moda giysilerine hiç yağmur dokunmuyordu. Ve yanındaki kadının elbisesi rüzgârda savrulmuyordu. Pevara şimdi genç adamlardan birinin, bir yük hayvanı çekiyormuş gibi elini arkada tuttuğunu görebiliyordu –ama orada hayvan yoktu.

Pevara ve Androl sessizlik içinde şekillerin geçip gitmesini ve gecenin içinde gözden kaybolmasını izledi. Ölü görüntüleri gittikçe

olağanlaşıyordu.

“Bir önerin olduğunu mu söylemiştin?” Androl’ün sesi titriyordu.

“Ben... Evet.” Pevara bakışlarını pencereden zorla kopardı. “Şimdiye dek Taim, Aes Sedailere odaklandı. Kız kardeşlerimin hepsi yakalandı. Ben sonuncuyum.”

“Yem olarak kendini öneriyorsun.”

“Beni yakalamaya *geleceklerdir,*” dedi Pevara. “Yalnızca zaman meselesi.”

Androl deri kayışı elledi ve ondan memnun olmuş göründü. “Seni gizlice buradan kaçırmalıyız.”

“Öyle mi?” dedi Pevara, kaşlarını kaldırarak. “Kurtarılmaya ihtiyaç duyan genç kız payesine kavuştum, öyle mi? Ne kadar da yiğitsin.”

Androl kızardı. “İstihza? Bir Aes Sedai’den? Bunu duyacağım hiç aklıma gelmezdi.”

Pevara kahkaha attı. “Ah, Işık, Androl. Hakkımızda gerçekten de *hiçbir şey* bilmiyorsun, değil mi?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse hayır. Hayatımın çoğunda türünüzden kaçındım.”

“Eh, doğuştan gelen eğilimlerin düşünülürse, bu belki de akıllıcaydı.”

“Önceden yönlendiremiyordum.”

“Ama şüpheleniyordun. Buraya öğrenmek için geldin.”

“Merak etmiştim,” dedi Androl. “Daha önce denemediğim bir şeydi.”

İlginç, diye düşündü Pevara. *O zaman seni güden bu mu deri işçisi? Seni rüzgâra kapılıp diyar diyar gezmeye sevk eden ne?*

“Herhalde,” dedi, “daha önce bir uçurumdan aşağı atlamayı hiç denememişsindir. Daha önce bir şeyi yapmamış olman, onu denemen için *her zaman* bir sebep olmamalı.”

“Aslında bir uçurumdan aşağı atladım. Pek çok uçurumdan.”

Pevara tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“Deniz Halkı yapıyor,” diye açıkladı Androl. “Okyanusa atlıyorlar. Ne kadar cesursan, o kadar yüksek bir uçurum seçiyorsun. Ve yine konuşmanın konusunu değiştirdin Pevara Sedai. Bu konuda epey yeteneklisin.”

“Teşekkür ederim.”

“Seni gizlice buradan kaçırmayı önermemin sebebi,” dedi Androl, bir parmağını kaldırarak, “bunun senin savaşın olmaması. Burada ölmemelisin.”

“İşinize karışmasın diye bir Aes Sedai’yi kışkışlamak değil yani?”

“Buraya senden yardım istemek için geldim,” dedi Androl. “Senden kurtulmak istemiyorum; seni seve seve kullanırım. Ama burada ölürsen, sana ait olmayan bir savaşta ölmüş olursun. Bu adil değil.”

“Sana bir şeyi açıklayayım Asha’man,” dedi Pevara, ona doğru eğilerek. “Bu benim savaşım. Gölge bu kuleyi ele geçirirse, bunun Son Savaş için anlamı korkunç olur. Senin ve arkadaşlarının sorumluluğunu kabul ettim; o sorumluluktan kolay kolay vazgeçmem.”

“Bizim ‘sorumluluğumuzu’ mu kabul ettin? Bunun anlamı nedir?”

Ah, belki de bunu paylaşmamalıydım. Yine de, müttefik olacaklarsa, belki de bilmesi gerekiyordu.

“Siyah Kule’nin rehberliğe ihtiyacı var,” diye açıkladı.

“Demek bizimle bağ kurmak istemenizin sebebi bu, öyle mi?” diye sordu Androl. “Uslanması gereken asi aygırlarmışız gibi, bizi çitler arasına kapatmak için?”

“Aptal olma. Beyaz Kule’nin deneyiminin değerini kabul ediyorsundur kuşkusuz.”

“Öyle diyeceğimden emin değilim,” dedi Androl. “Deneyimle birlikte, âdetlerini değiştirmeme ve yeni deneyimlerden kaçınma kararlılığı geliyor. Siz Aes Sedailer, hepiniz işlerin öteden beri yapılageldiği gibi yapılmaya devam etmesi gerektiğini varsayıyorsunuz. Eh, Siyah Kule size tabi olmayacak. Biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz.”

“Şimdiye kadar *harika* iş çıkardınız, değil mi?”

“Bu haksızlık,” dedi Androl usulca.

“Belki öyle,” diye itiraf etti Pevara. “Özür dilerim.”

“Amaçların beni şaşırtmıyor,” dedi Androl. “Burada yaptığın işi en zayıf asker bile anlamıştı. Kafamdaki soru şuydu: onca kadın varken, Beyaz Kule bizimle bağ kurmak için neden *Kızıl* Aes Sedaileri yolladı?”

“Bu işe daha uygun kim olabilir? Tüm hayatımızı yönlendirebilen erkeklerle başa çıkmaya adıyoruz.”

“Ajahınızın sonu geldi.”

“Öyle mi?”

“Yönlendirebilen adamları avlamak için varsınız,” dedi Androl. “Onları ehlileştirmek için. Onlardan... kurtulmak için. Eh, Kaynak temizlendi...”

“Hepiniz öyle diyorsunuz.”

“*Gerçekten* temizlendi Pevara. Her şey gelir geçer ve Çark döner. Eskiden temizdi, bu yüzden bir gün yine temiz olmak zorundaydı. Ve oldu.”

Ya gölgelere bakış şeklin Androl? Bu temizlik işareti mi? Nalaam’ın bilinmeyen bir dilde mırıldanması? Bu tür şeyleri fark etmediğimizi mi sanıyorsun?

“Bir Ajah olarak iki seçeneğiniz var,” diye devam etti Androl. “Ya bizi avlamaya devam edersiniz –Kaynak’ın temiz olduğuna dair bizim sunduğumuz kanıtı görmezden gelirsiniz– ya da Kızıl Ajah olmaktan vazgeçersiniz.”

“Saçmalık. Tüm Ajahlar içinde, en büyük müttefikiniz Kızıllar olmalı.”

“Bizi yok etmek için varsınız!”

“Yönlendirebilen erkeklerin kazayla kendilerine ya da çevrelerine zarar vermeyeceğinden emin olmak için varız. Siyah Kule’nin de amacının bu olduğunda hemfikir değil misin?”

“Kısmen öyle olabilir. Bana söylenen tek amaç, Yenidendoğan Ejder’in silahları olacağımız, ama iyi adamların doğru düzgün eğitim olmadan kendilerine zarar vermelerini engellemek de önemli.”

“O zaman bu fikir çevresinde birleşebiliriz, değil mi?”

“Buna inanmayı isterim Pevara, ama senin ve senin gibilerin bize nasıl baktığını gördüm. Bizi... temizlenmesi gereken bir leke ya da şişelenmesi gereken zehir olarak görüyorsunuz.”

Pevara başını iki yana salladı. “Eğer söylediğin doğruysa ve Kaynak temizlendiyse bazı değişiklikler *gelecektir* Androl. Kızıl Ajah ve Asha’manlar zaman içinde ortak bir amaç çevresinde birlikte büyüyecektir. Ben burada, şu anda seninle çalışmaya gönüllüyüm.”

“Bizi kontrol altına almak için.”

“Size rehberlik etmek için. Lütfen. Güven bana.”

Androl odadaki lambaların ışığı altında Pevara’yı inceledi. Adamın sahiden de samimi bir yüzü vardı. Pevara, aralarında en zayıf kişi olmasına rağmen diğerlerinin neden onu önder kabul ettiğini görebiliyordu. Tuhaf bir tutku ve tevazu karışımına sahipti. Keşke... eh... eh her ne ise, o olmasaydı.

“Keşke sana inanabilseydim,” dedi Androl, bakışlarını kaçırarak. “İtiraf etmek zorundayım, sen diğerlerinden farklısın. Bir Kızıl’a hiç benzemiyorsun.”

“Sandığının aksine, aramızda çok farklı kadınlar olduğunu

göreceksin bence," dedi Pevara. "Bir kadının Kızılları seçmesinin ardında tek bir amaç bulunmaz."

"Erkeklere yönelik nefret dışında."

"Sizden nefret etseydik, sizinle bağ kurmak için buralara kadar gelir miydik?" Aslında doğrudan yanıt vermekten kaçınıyordu. Pevara'nın kendisi erkeklerden nefret etmese de pek çok Kızıl ediyordu –en azından, erkeklere kuşkuyla bakıyorlardı. Pevara bunu değiştirmeyi umuyordu.

"Aes Sedailerin amaçları bazen tuhaftır," dedi Androl. "Bunu herkes bilir. Her neyse, sen diğer Aes Sedailerden farklı olsan da, gözlerindeki o bakışı gördüm." Başını iki yana salladı. "Buraya bize yardım etmek için geldiğine inanmıyorum. Erkek yönlendiricileri avlayan Aes Sedailerin aslında o adamlara yardım ettiğine inanmadığım gibi. Bir celladın suçluyu öldürerek ona aslında iyilik yaptığına inanmadığım gibi. Bir şeyin yapılması gerekiyorsa bile, bu o işi yapanı dostun kılmaz Pevara Sedai, üzgünüm."

Deri işlemeye döndü ve masanın üzerindeki fenerin loş ışığında çalışmaya devam etti.

Pevara sinirlerinin kabardığını hissetti. Adamı ikna etmesine ramak kalmıştı. Pevara erkekleri *severdi;* sık sık Muhafızların faydalı olduğunu düşünürdü. Aptal adam uçurumun üzerinden uzatılmış bir el gördüğünde tanımıyor muydu?

Sakin ol Pevara, diye düşündü. *Öfkene kapılırsan hiçbir yere varamazsın.* Bu adamı yanına çekmeye ihtiyacı vardı.

"Yaptığın şey bir eyer olacak, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Dikişler çarpık değil."

"Bu benim kendi yöntemim," dedi Androl. "Yırtıkların yayılmasını önlüyor. Bence güzel de görünüyor."

"Kaliteli keten ipliktir sanırım? Mumlu mu? O delikler için tek başlı keski mi kullanıyorsun, yoksa çift başlı mı? Doğru düzgün bakmadım."

Androl ihtiyatla ona baktı. "Deri işlemekten anlar mısın?"

"Amcamdan biliyorum," dedi Pevara. "Bana birkaç şey öğretmişti. Küçükken dükkânında çalışmama izin verirdi."

"Onunla karşılaşmış olabilirim."

Pevara sustu. Androl'ün onun konuşma konusunu dilediği gibi yönlendirdiği konusundaki yorumlarına rağmen, beceriksizlik edip bu sohbeti gitmesini hiç istemediği bir yöne götürmüştü.

"Ee?" diye sordu Androl. "Amcan nerede yaşıyor?"

“Kandor’da.”

“Sen *Kandorlu* musun?” diye sordu Androl şaşkınlıkla.

“Elbette Kandorluyum. Öyle görünmüyor muyum?”

“Aksanın olduğunu düşünmüştüm yalnızca,” dedi Androl, iki dikişi çekip sıkıştırarak. “Kandor’a gittim. Belki amcanı tanıyorumdur.”

“Öldü,” dedi Pevara. “Karanlıkdostları tarafından öldürüldü.”

Androl sustu. “Başın sağ olsun.”

“Yüz seneden fazla oldu. Ailemi özlüyorum, ama Karanlıkdostları onları öldürmüş olmasaydı bile, şimdiye kadar çoktan ölmüş olacaklardı. Ama senin ailen? Kardeşlerin? Yeğenlerin?”

“Her birinden bol bol var,” dedi Androl.

“Onlarla hiç görüşüyor musun?”

Androl onu süzdü. “Benim yanımda rahatsız hissetmediğini kanıtlamak için benimle dostça sohbet ediyorsun. Ama siz Aes Sedailerin benim gibi adamlara nasıl baktığınızı gördüm.”

“Ben...”

“Bizi itici bulmadığını söyle.”

“Bununla kafanı meşgul etmen gerektiğini hiç...”

“Açık cevap ver Pevara.”

“Pekâlâ, tamam. Yönlendirebilen erkekler beni *gerçekten* rahatsız ediyor. Senin yanında her yanım kaşınıyor ve burada, sizlerle çevrili yaşarken daha da kötü oldu.”

Androl, sonunda gerçeği kadının ağzından alabilmenin tatminiyle başını salladı.

“Bununla beraber,” diye devam etti Pevara, “bu şekilde hissetmemin sebebi onyıllardır bu duygunun bana aşılanmış olması. Yaptığınız şey hiç mi hiç doğal değil, ama siz kişisel olarak beni tiksindirmiyorsunuz. Sen yalnızca elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir adamsın ve ben bunun iğrenç olduğunu düşünmüyorum. Her durumda, ortak bir amaç uğruna kendi sınırlarımın ötesine bakmaya razıyım.”

“Bu beklediğimden daha iyi diyebilirim.” Androl yağmurun dövdüğü pencerelere baktı. “Leke temizlendi. Bu artık doğal bir şey. Keşke... keşke sana *gösterebilseydim* kadın.” Sertçe Pevara’ya baktı. “Bahsettiğin şu halkalardan biri nasıl kuruluyor?”

“Eh,” dedi Pevara, “erkek bir yönlendirenle hiç yapmadım elbette. Buraya gelmeden önce bazı kitaplar okudum, ama bildiklerimizin büyük kısmı söylentiden ibaret. Çok şey kayboldu.

Başlangıç olarak, Kaynak'a kucak açmanın sınırına gelmen ve sonra kendini bana açman lazım. Bu şekilde zincir kurabiliriz."

"Tamam," dedi Androl. "Ama sen Kaynak tutmuyorsun."

Bu apaçık haksızlıktı. Bir erkek bir kadının Tek Güç tutup tutmadığını anlayabiliyordu, ama kadın anlayamıyordu. Pevara Kaynak'a kucak açtı ve içini *saidar*'ın tatlı nektarıyla doldurdu.

Bir kadınla yapacağı gibi, Androl'le zincir kurmak için uzandı. Kayıtlara göre, bu şekilde başlaması gerekiyordu. Ama aynı değildi. *Saidin* bir sel gibiydi ve okudukları doğruydu; akışlarla hiçbir şey yapamıyordu.

"İşe yarıyor; gücüm sana doğru akıyor."

"Evet," dedi Pevara. "Ama bir erkekle kadın bağ kurduğunda, kontrol erkekte olmalı. Zinciri sen kontrol etmelisin."

"Nasıl?" diye sordu Androl.

"Bilmiyorum. Kontrolü sana aktarmaya çalışacağım. Akışları senin kontrol etmen lazım."

Androl onu süzdü ve Pevara kontrolü ona aktarmaya hazırlandı. Bunun yerine, Androl onu *yakaladı.* Pevara fırtına gibi bir zincire çekildi, adeta –saçlarından yakalanmış gibi– sürüklendi.

Deneyimin kuvvetiyle Pevara'nın dişleri takırdadı neredeyse. Sanki derisi sökülüp alındı. Pevara gözlerini yumdu ve derin derin nefes alarak, mücadele etme dürtüsünü bastırdı. Bunu denemeyi kendisi istemişti; işe yarayabilirdi. Ama bir anlığına büyük bir panik hissetmekten de kendini alamadı.

Erkek bir yönlendirenle zincir kurmuştu, bu diyarın bildiği en korkutucu şeylerden biri. Şimdi onlardan biri onu tamamen kontrolü altına almıştı. Pevara'nın Gücü içinden aktı, Androl'e doğru taştı ve Androl'ün nefesi kesildi.

"Bu kadar çok..." dedi. "Işık, çok güçlüsün."

Pevara gülümsedi. Zincir ona bir farkındalık fırtınası getirmişti. Androl'ün duygularını hissedebiliyordu. O da kendisi kadar korkuyordu. Aynı zamanda *sağlamdı.* Deliliği yüzünden onunla zincir kurmanın dehşet verici olacağını sanmıştı, ama hiç öyle bir şey hissetmiyordu.

Ama *saidin...* Androl'ün güreştiği, onu yemeye çalışan bir yılana benzeyen, sıvı bir ateş. Pevara geriledi. Lekeli miydi? Pevara farkı anlayabileceğinden emin değildi. *Saidin* çok farklıydı, çok yabancı. Eski günlerden kalan bölük pörçük anlatılar lekeden, bir ırmağı kaplayan yağ tabakası gibi bahsediyordu. Eh, ırmağı görebiliyordu – aslında, daha çok bir çay. Androl ona karşı dürüst davranmıştı

anlaşılan. O kadar da güçlü değildi. Pevara lekeyi hissedemiyordu – ama diğer yandan, ne araması gerektiğini de bilmiyordu.

"Acaba..." dedi Androl. "Acaba bu güçle kapıyol açabilir miyim?"

"Artık Siyah Kule'nin içinde kapıyol açılmıyor."

"Biliyorum," dedi Androl. "Ama parmaklarımın ucundaymış gibi hissediyorum."

Pevara gözlerini açarak ona baktı. Zincirdeyken onun dürüstlüğünü hissedebiliyordu, ama kapıyol açmak *çok* Tek Güç gerektiriyordu, en azından bir kadın için. Androl o örgü için fazla zayıf olmalıydı. Bir erkek için farklı düzeyde güç gerektiriyor olabilir miydi?

Androl elini uzattı, bir şekilde Pevara'nın Gücünü kendisininkine kattı. Pevara, onun kendi içinden Tek Güç çektiğini hissedebiliyordu. Kendine hâkim olmaya çalıştı, ama kontrolün onda olması hiç hoşuna gitmiyordu. Pevara çaresizdi!

"Androl," dedi. "Beni serbest bırak."

"Bu harika..." diye fısıldadı Androl, dalgın gözlerle ayağa kalkarak. "Diğerleri böyle mi hissediyor? Güç'te kuvvetli olanlar?"

Pevara'nın gücünü daha da çekti ve kullandı. Odadaki eşyalar havalanmaya başladı.

"Androl!" Panik. Annesiyle babasının öldüğünü duyduğu zaman hissettiği panikti. Yüz senedir, şal sınavına girdiği günden beri, böyle bir dehşet hissetmemişti.

Yönlendirme gücü Androl'ün kontrolündeydi. Mutlak kontrolü altında. Pevara kesik kesik nefes alarak Androl'e ulaşmaya çalıştı. Androl onu serbest bırakmadan Pevara *saidar* kullanamazdı –ama Androl ona karşı kullanabilirdi. Adamın kendi gücünü kullanarak onu Hava'yla bağladığını hayal etti. Zincire son veremiyordu. Bunu yalnızca o yapabilirdi.

Aniden Androl fark etti ve gözleri irileşti. Zincir bir anda yok oluverdi ve Pevara gücüne geri kavuştu. Hiç düşünmeden saldırdı. Bu bir daha asla olmayacaktı. Kontrol *kendisinde* olmalıydı. O ne yaptığını anlamadan örgüler fırladı.

Androl dizleri üzerine çöktü, başını arkaya atarken eli masayı süpürdü ve masanın üzerindeki aletleri, deri parçalarını yere düşürdü. Androl inledi. "Ne yaptın?"

"Taim aranızdan istediğimiz kişiyi seçebileceğimizi söylemişti," diye mırıldandı Pevara, ne yaptığını fark ettiğinde. Onunla bağ kurmuştu. Bir anlamda, Androl'ün ona yaptığının tersi. Gümleyen

kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Zihninin arkasında, Androl'e ait bir farkındalık doğdu. Zincirde hissettikleri gibi, ama bir şekilde daha kişisel. Daha mahrem.

"Taim bir canavar!" diye hırladı Androl. "Bunu biliyorsun. Ne yapabileceğin konusunda onun lafına uydun ve benim iznimi almadan yaptın, öyle mi?"

"Ben... ben..."

Androl çenesini sıktı ve Pevara o anda *bir şey* hissetti. Yabancı bir şey, tuhaf bir şey. Kendine bakma gibiydi. Kendi duyguları sonsuzca kendine yansıtılmış gibi.

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca kendi benliği Androl'ünkine karıştı. O olmak, onun düşüncelerini düşünmek nasıl bir his, anladı. Göz açıp kapayana dek, Androl'ün hayatını gördü, anılarını içti. Pevara inledi ve Androl'ün önünde dizleri üzerine çöktü.

Duygu soldu. Tam olarak geçmedi, ama soldu. Kaynayan suda yüz fersah yüzmek ve normal duyguların nasıl olduğunu unutmuş bir halde sudan çıkmak gibiydi.

"Işık..." diye fısıldadı. "O da neydi?"

Androl sırtüstü uzandı. Ne zaman düşmüştü? Androl gözlerini kırpıştırdı ve tavana baktı. "Diğerlerinden birinin yapmasını izlemiştim. Asha'manlardan bazıları karılarıyla bağ kurmuştu."

"Sen benimle *bağ mı kurdun?*" dedi Pevara dehşet içinde.

Androl homurdanarak döndü. "Önce sen benimle kurdun."

Pevara, dehşet içinde, Androl'ün duygularını hâlâ hissedebildiğini fark etti. Onun benliğini. Düşündüklerini bile kısmen anlayabiliyordu. Düşüncelerin kendisini değil, izlenimlerini.

Androl'ün kafası karışıktı, endişeliydi ve... meraklıydı. Yeni deneyim konusunda meraklıydı. *Aptal adam!*

İki bağın bir şekilde birbirini iptal ettiğini ummuştu, ama etmemişti. "Buna bir son vermemiz gerek," dedi Pevara. "Seni serbest bırakacağım. Yemin ederim. Ama... ama beni serbest bırak."

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum," dedi Androl, ayağa kalkıp derin derin nefes alarak. "Üzgünüm."

Doğruyu söylüyordu. "Halka kötü bir fikirdi," dedi Pevara. Androl elini uzatarak, ayağa kalkması için yardım teklif etti. Pevara yardım almadan kalktı.

"Benden önce *senin* kötü fikrindi diye hatırlıyorum."

"Öyleydi," diye itiraf etti Pevara. "İlki değil, ama en kötüsü olabilir." Oturdu. "Bu konuda düşünmemiz lazım. Bir yolunu bulup..."

Androl'ün atölyesinin kapısı çarpılarak açıldı.

Androl hızla döndü ve Pevara Kaynak'a kucak açtı. Androl delik açma aletini kapıp silah gibi kaldırdı. Tek Güç'ü de kavradı. Pevara onun içindeki kızgın gücü hissedebiliyordu –yetenek düzeyi yüzünden zayıf, adeta tek bir magma fışkırtısı gibi, ama yine de sıcak ve alev alev. Ondaki huşu duygusunu hissedebiliyordu. Demek onun için de benzer bir deneyimdi. Tek Güç tutmak, ilk defa gözlerinizi açmak ve dünyanın canlanması gibiydi.

Neyse ki, ne silaha ne de Tek Güç'e ihtiyaç vardı. Kapıda genç Evin duruyordu ve yanaklarından yağmur damlaları süzülüyordu. Evin kapıyı kapattı ve Androl'ün tezgâhına doğru seğirtti.

"Androl..." Pevara'yı görerek dondu.

"Evin," dedi Androl. "Yalnızsın."

"Nalaam'ı gözetlemeye bıraktım," dedi Evin, hızla nefes alıp vererek. "Bu önemli Androl."

"*Asla* yalnız kalmamamız gerekiyor Evin," dedi Androl. "Asla. Her zaman ikişer ikişer gezeceğiz. Durum ne kadar acil olursa olsun."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Evin. "Üzgünüm. Yalnızca... haber var Androl." Pevara'ya baktı.

"Konuş," dedi Androl.

"Welyn ve Aes Sedaisi geri döndü," dedi Evin.

Pevara, Androl'ün ani gerginliğini hissetti. "O... hâlâ bizden biri mi?"

Evin hasta bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Onlardan biri. Muhtemelen Jenare Sedai de. Onu yeterince tanımadığımdan kesin olarak bilemiyorum. Ama Welyn... artık gözleri ona ait değil ve artık Taim'e hizmet ediyor."

Androl homurdandı. Welyn, Logain'in yanındaydı. Androl ve diğerleri, Mezar ele geçmiş olsa da, Logain ile Welyn'in hâlâ özgür olduğunu umuyorlardı.

"Logain?" diye fısıldadı Androl.

"Burada değil," dedi Evin, "ama Androl, Welyn yakında Logain'in geleceğini söylüyor –Taim'le buluştuğunu ve anlaşmazlıklarını giderdiklerini de söyledi. Welyn bunu kanıtlamak için Logain'in yarın geleceğine söz verdi. Androl... bitti. Artık itiraf etmemiz lazım. Onu ele geçirdiler."

Pevara, Androl'ün onunla aynı fikirde olduğunu ve dehşetini hissedebiliyordu. Kendisi de aynı dehşete kapılmıştı.

* * *

Aviendha karanlık kamplardan sessizlik içinde geçiyordu.

Ne çok grup vardı. Burada, Merrilor Çayırı'nda en az yüz bin insan toplanmış olmalıydı. Hepsi bekliyordu. Sıçramadan önce nefes almış ve tutuyor gibi.

Aieller onu gördü, ama Aviendha onlara yaklaşmadı. Islaktopraklılar onu fark etmedi; Aes Sedai kampının çevresinden dolanırken onun farkına varan bir Muhafız dışında. O kamp hareketliydi. Ne olduğunu tam olarak yakalayamamış olsa da, bir şeyler olmuştu. Bir yerlere Trolloc saldırısı gibi bir şey miydi?

Saldırının Andor'da, Caemlyn şehrine yapıldığını anlayacak kadar dinledi. Trollocların şehirden çıkıp bölgeyi kasıp kavuracakları korkusu mevcuttu.

Aviendha'nın daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı; bu gece mızraklar dans edecek miydi? Belki Elayne haberleri onunla paylaşırdı. Aes Sedai kampından sessizce çıktı Aviendha. Gür bitkileriyle, bu ıslaktopraklarda sessiz hareket etmek için Üç Kat Topraklar'da gerektiğinden farklı yetenekler gerekiyordu. Orada, kuru zemin genellikle tozluydu ve bu da ayak seslerini boğuyordu. Burada, ıslak çimenlerin arasında açıklanamaz bir biçimde kuru bir dal saklanmış olabiliyordu.

O çimenlerin ne kadar ölü göründüğü hakkında düşünmemeye çalıştı. Eskiden olsa, bu kahverengi otları da gür bitkiler olarak görürdü. Artık bu ıslaktoprak bitkilerinin bu kadar solgun ve... ve boş görünmemesi gerektiğini biliyordu.

Boş bitkiler. Neler düşünüyordu böyle? Başını iki yana salladı ve gölgelerin arasında, Aes Sedai kampından çıktı. Bir anlığına, o Muhafız'ı hazırlıksız yakalamak için sessizce geri dönmeyi düşündü –adam eski, yıkılmış bir binanın molozları arasında, yosun bürümüş bir yarığa saklanmış, Aes Sedai kampının sınırını gözetliyordu– ama vazgeçti. Elayne'e ulaşmak ve ondan saldırının ayrıntılarını öğrenmek istiyordu.

Aviendha bir başka meşgul kampa yaklaştı, bir ağacın yapraksız dallarının altına daldı –ne tür bir ağaç olduğunu bilmiyordu, ama dalları yaygın ve yüksekti– ve korunan sınırından içeri süzüldü. Kırmızı beyazlı iki ıslaktopraklı bir ateşin yanında 'nöbet' tutuyordu. Onu görmeye yaklaşamadılar bile, ama dokuz metre uzakta, bodur bir çalının içinde bir hayvan hareket edince ayağa fırladılar ve kargılarını o tarafa doğrulttular.

Aviendha başını iki yana salladı ve adamların yanından geçti.

İleri. İlerlemeye devam etmesi gerekiyordu. Rand al'Thor hakkında ne yapmalıydı? Yarın için planları neydi? Elayne'e sormak istediği diğer sorular da bunlardı.

Rand al'Thor'un onlarla işi bitince, Aiellerin bir amaca ihtiyacı olacaktı. Görülere bakılırsa bu kesindi. Aviendha'nın onlara bir amaç vermenin yolunu bulması gerekiyordu. Belki de Üç Kat Topraklar'a dönmeleri gerekiyordu. Ama... hayır. Hayır. Bunu itiraf etmek yüreğini paralıyordu, ama Aiellerin geri dönmesi, mezara yürümek olacaktı. Bir halk olarak ölümleri yakın olmazdı, ama mutlaka gelirdi. Yeni araçları ve yeni savaş yöntemleriyle değişen dünya Aielleri yakalardı ve Seanchanlar onları asla rahat bırakmazdı. Yönlendirebilen kadınları varken değil. Her an istilaya girişebilecek, mızraklarla dolu ordular varken değil.

Bir devriye kolu yaklaştı. Aviendha kamuflaj için üzerine yere dökülmüş kahverengi yapraklardan çekti, sonra ölü bir çalının yanına uzandı ve hiç kıpırdamadan bekledi. Nöbetçiler ondan iki karış uzaktan geçtiler.

Seanchanlara şimdi saldırabiliriz, diye düşündü. *Görümde, saldırmak için neredeyse bir nesil beklediler –ve bu da Seanchanların pozisyonlarını güçlendirmesine izin verdi.*

Aieller, Seanchanlardan ve kaçınılmaz olarak gelecek yüzleşmeden bahsetmeye başlamıştı bile. Bunu Seanchanlar zorlayacak diye fısıldıyordu herkes. Yalnız Aviendha'nın görüsünde, Seanchanlar saldırmadan seneler geçmişti. Neden? Onları engelleyen neydi?

Aviendha ayağa kalktı ve nöbetçilerin gittiği yolda sessizce süzüldü. Bıçağını çıkardı ve yere sapladı. Onu orada, bir sıngın ucuna takılmış fenerin yanında, ıslaktopraklı gözlerinin bile rahatça görebileceği şekilde bıraktı. Sonra gecenin içine süzülerek, hedeflediği geniş çadırın arkasına saklandı.

Çömeldi ve nefesini sessizleştirme egzersizini yaparak sakinleşti. Çadırın içinde alçak, endişeli sesler vardı. Aviendha söylediklerini dinlememek için elinden geleni yaptı. Kulak misafiri olmak doğru olmazdı.

Devriye kolu yeniden geçerken ayağa kalktı. Adamlar Aviendha'nın hançerini bulunca bağırdılar ve o sırada Aviendha çadırın ön tarafına gitti. Orada, kargaşanın çektiği nöbetçilerin gözüne çarpmamaya çalışarak çadır kapağını kaldırdı ve adamların sırtı dönükken içeri girdi.

Büyük çadırın uzak ucunda bir grup, bir lambanın ışığı altında, bir masanın çevresinde toplanmıştı. Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki Aviendha'yı görmediler, bu yüzden Aviendha minderlere oturdu ve beklemeye başladı.

Bu kadar yakındayken dinlememek çok zordu.

"...güçlerimizi geri göndermemiz gerek!" diye bağırdı bir adam. "Başkentin düşmesi bir simge Majesteleri. Bir *simge!* Caemlyn'in elimizden çıkmasına izin veremeyiz, aksi halde tüm ulus yıkılır ve kargaşaya kapılır."

"Andor halkının gücünü hafife alıyorsun," dedi Elayne. Her şey kontrolü altındaymış gibi görünüyordu, çok güçlü; kızıl altın saçları lamba ışığında parlıyordu. Savaş kumandanlarının çoğu arkasında durmuş, toplantıya otorite ve bir istikrar duygusu kazandırıyorlardı. Aviendha birincil-kardeşinin gözlerindeki ateşi görünce memnun oldu.

"Ben Caemlyn'e gittim Lord Lir," diye devam etti Elayne. "Ve şehri izleyip, Trolloclar şehirden çıkacak olursa haber verecek küçük bir askeri güç bıraktım. Casuslarımız kapıyollar kullanarak şehri tarayacak ve kalan Trollocların tutsakları nerede tuttuğunu öğrenecek. O zaman, Trolloclar şehri tutmaya devam ederse, kurtarma operasyonları yapabiliriz."

"Ama şehrin kendisi!" dedi Lord Lir.

"Caemlyn'i kaybettik Lir," diye payladı onu Leydi Dyelin. "Şu anda Caemlyn'e saldırı düzenlemek için aptal olmamız gerekir."

Elayne başını salladı. "Diğer Yüksek Makamlarla görüştüm ve onlar da benim değerlendirmeme katılıyorlar. Şimdilik, kaçan mülteciler güvende –onları askerlerle birlikte Beyazköprü'ye doğru yolladım. İçeride canlı kalmışsa, onları kapıyollar aracılığıyla kurtarmaya çalışacağız, ama güçlerimi Caemlyn duvarlarına topyekûn saldırı düzenlemek için *kullanmayacağım.*"

"Ama..."

"Şehri ele geçirmek faydasız olur," dedi Elayne, sert bir sesle. "O duvarlara saldırı düzenleyen bir orduya nasıl zarar verilebileceğini çok iyi biliyorum! Andor, tek bir şehir kaybettik diye yıkılmaz. O şehir ne kadar önemli olursa olsun." Yüzü maske gibiydi ve sesi iyi çelik kadar soğuktu.

"Trolloclar eninde sonunda şehirden ayrılacak," diye devam etti Elayne. "Onu ellerinde tutarak hiçbir şey kazanamazlar –hiçbir şey olmasa bile, açlıktan ölürler. Onlar şehri terk ettiği zaman onlarla savaşabiliriz –daha adil bir zeminde. Eğer diliyorsan, Lord Lir, şehri

bizzat ziyaret edebilir ve söylediklerimin doğru olduğunu görebilirsin. Oradaki askerler bir Yüksek Makam'dan ilham alabilirler böylece."

Lir kaşlarını çattı, ama başını salladı. "Sanırım gideceğim."

"O zaman planımı bilerek git. Şafaktan önce keşif kolları göndermeye başlayacağız ve tutsak edilmiş sivilleri arayacağız. *Aviendha, lanet keçinin sol taşı aşkına ne yapıyorsun sen!*"

Aviendha ikinci bıçağıyla tırnaklarını kestiği yerden başını kaldırdı. *Lanet keçinin sol taşı?* Bu yeniydi. Elayne en ilginç küfürleri biliyordu.

Masadaki Üç Yüksek Makam yerlerinden sıçradılar ve telaşla kılıçlarına uzanırken sandalyelerini devirdiler. Elayne, ağzı ve gözleri ardına dek açılmış, yerinde oturuyordu.

"Kötü bir alışkanlık," diye itiraf etti Aviendha, bıçağı çizmesinin içine sokarak. "Tırnaklarım uzuyor, ama bunu senin çadırında yapmamam gerekirdi Elayne. Özür dilerim. Umarım seni gücendirmemişimdir."

"Kahrolası tırnaklarından bahsetmiyorum Aviendha," dedi Elayne. "Nasıl... ne zaman geldin? Neden nöbetçiler geldiğini haber vermedi?"

"Beni görmediler," dedi Aviendha. "Şamata yaratmak istemedim ve ıslaktopraklılar çok alıngan olabiliyor. Sen artık Kraliçe olduğuna göre, beni geri çevirebilirler diye düşündüm." Son cümleyi söylerken gülümsedi. Elayne'de çok şeref vardı; ıslaktopraklılar arasında önder olmak, doğru olan yoldan farklıydı –burada her şey ters olabiliyordu– ama Elayne işi iyi idare etmiş, tahtını ele geçirmişti. Aviendha bir klan şefini *gai'shain* alan bir mızrak-kardeşiyle bile daha fazla gururlanamazdı.

"Seni görmediler..." dedi Elayne. Aniden gülümsedi. "*Koca kampı* gizlice geçtin, kampın ortasındaki çadırıma geldin, sonra içeri süzüldün ve benden iki metre uzakta oturdun. Ve kimse seni görmedi."

"Şamata yapmak istemedim."

"Şamata yapmama yöntemin bir tuhaf."

Elayne'in yanındakiler onun kadar sakin tepki vermemişti. Üç adamdan biri, Lord Perival, başka davetsiz misafirler arıyormuş gibi, endişeli gözlerle çevresine bakınıyordu.

"Kraliçem," dedi Lir. "Bu güvenlik ihlalini cezalandırmamız gerek! Görevlerini ihmal eden adamları bulacağım ve onların..."

"Sakin ol," dedi Elayne. "Ben nöbetçilerle konuşur, gözlerini

biraz daha açmalarını öneririm. Yine de bir çadırın önünü korumak aptalca bir önlem –her zaman öyle olmuştur–, çünkü biri pekâlâ arka taraftaki çadır bezini keserek içeri girebilir."

"İyi bir çadırı mahvetmek için mi?" dedi Aviendha, dudak bükerek. "Bunu ancak kan davan varsa yaparsın Elayne."

"Lord Lir, istiyorsan sen gidip şehri inceleyebilirsin –iyi bir mesafeden," dedi Elayne, ayağa kalkarak. "Sizin aranızda ona eşlik etmek isteyen varsa, o da gidebilir. Dyelin, seninle yarın görüşeceğim."

"Pekâlâ," dedi lordlar sırayla, sonra çadırdan çıktılar. İkisi de çıkarken güvensiz gözlerle Aviendha'ya baktılar. Dyelin başını iki yana salladıktan sonra onları takip etti ve Elayne savaş kumandanlarını da şehre göndereceksi devriyeleri koordine etmeye yolladı. Elayne ile Aviendha çadırda yalnız kalmışlardı.

"Işık, Aviendha," dedi Elayne, ona sarılarak, "beni öldürmek isteyen insanlar senin yeteneğinin yarısına sahip olsaydı..."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi Aviendha.

"Bir suikastçı gibi gizlice çadırıma girmek dışında mı?"

"Ama sen benim birincil-kardeşimsin..." dedi Aviendha. "İzin mi almam gerekiyordu? Ama bir çatı altında değiliz. Ya da... ıslaktopraklılar arasında çadır da mezradaki gibi çatı mı sayılıyor? Üzgünüm Elayne. *Toh* edindim mi? O kadar anlaşılmaz bir halksınız ki, sizi neyin gücendirip neyin gücendirmeyeceğini tahmin etmek zor."

Elayne kahkaha attı. "Aviendha, âlemsin. Gerçekten *âlemsin.* Işık, yüzünü görmek çok güzel. Bu gece dost bir yüz görmeye hasrettim."

"Caemlyn düştü mü?" diye sordu Aviendha.

"Hemen hemen," dedi Elayne, yüzündeki ifade soğuyarak. "O lanet Yolkapısı yüzünden. Onun güvenli olduğunu sanıyordum –o şeyin önüne duvar ördürmüştüm, kapısına elli nöbetçi dikmiştim ve *Avendesora* yapraklarını da alarak ikisini de dışarı koydurmuştum."

"O zaman onları içeri Caemlyn'den biri aldı."

"Karanlıkdostları," dedi Elayne. "Kraliçe'nin Askerleri'nden on iki kişi –ihanet eden adamlardan biri hayatta kaldığı ve dışarı çıkmayı başardığı için şanslıyız. Işık, neden şaşırıyorum, bilmiyorum. Beyaz Kule'de Karanlıkdostları varsa, Andor'da da vardır. Ama bunlar Gaebril'i reddeden, sadık görünen adamlardı. Sırf şimdi ihanet etmek için bunca zaman beklemişler."

Aviendha yüzünü buruşturdu, ama yerde oturmaya devam

etmek yerine sandalyelerden birini alarak masada Elayne'e katıldı. Birincil-kardeşi o şekilde oturmayı tercih ediyordu. Taşıdığı çocukla karnı şişmişti.

"Ne yapılabileceğine bakması için Birgitte'i askerlerle birlikte şehre yolladım," dedi Elayne. "Ama bu gecelik yapabileceğimizi yaptık. Şehir izleniyor ve mültecilerle de ilgilenildi. Işık, keşke daha fazlasını yapabilseydim. Kraliçe olmanın en kötü tarafı yapman gereken işler değil, yapamadığın şeyler."

"Yakında savaşı onlara götüreceğiz," dedi Aviendha.

"Götüreceğiz," dedi Elayne çakmak çakmak gözlerle. "Onlara ateş ve gazap götüreceğim. Halkıma getirdikleri yangına aynı şekilde karşılık vereceğim."

"O adamlara şehre saldırmayacağını söylediğini duydum."

"Hayır," dedi Elayne. "Benim duvarlarımı bana karşı savunma tatminini vermeyeceğim onlara. Birgitte'e bir emir verdim – Trolloclar eninde sonunda Caemlyn'i terk edecek, bundan eminiz. Birgitte bunu hızlandırmanın bir yolunu bulacak. Böylece onlarla şehrin dışında savaşacağız."

"Savaş meydanını düşmanın seçmesine izin verme," dedi Aviendha başını sallayarak. "İyi bir strateji. Ya... Rand'ın toplantısı?"

"Katılacağım," dedi Elayne. "Katılmak zorundayım, bu yüzden katılacağım. Bize dramatik oyunlar oynamayacağını ve bizi oyalamayacağını umuyorum. Halkım ölüyor, şehirlerim yanıyor, dünya bir uçurumun iki adım berisinde. Yalnızca bir akşam kalacağım; ondan sonra Andor'a döneceğim." Duraksadı. "Benimle gelir misin?"

"Elayne..." dedi Aviendha. "Halkımı bırakamam. Artık ben bir Bilge'yim."

"Rhuidean'a mı gittin?" diye sordu Elayne.

"Evet," dedi Aviendha. Birincil-kardeşinden sır saklamak ona acı verse de, orada gördüğü görüler hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Harika. Ben..." diye başladı Elayne, ama sözü kesildi.

"Kraliçem?" diye seslendi çadırın önündeki nöbetçi dışarıdan. "Bir haberci sizi görmek istiyor."

"İçeri al."

Nöbetçi çadır kapaklarını açtığı zaman ceketinde haberci kurdelesi taşıyan genç bir Askerkadın içeri girdi. Süslü bir biçimde eğilerek, bir eliyle şapkasını çıkarıp diğeriyle bir mektup uzattı.

Elayne mektubu aldı, ama açmadı. Haberci çekildi.

“Belki yine de birlikte savaşabiliriz Aviendha,” dedi Elayne. “Benim istediğim gibi olursa, Andor’u geri alırken yanımda Aieller de olacak. Caemlyn’deki Trolloclar hepimiz için ciddi bir tehdit; ana kuvvetlerini püskürtsem bile, Gölge o Yolkapısı’ndan yine de bir Gölgedölü seli getirmeye devam edebilir.

“Benim ordularım Caemlyn dışında Trollocların ana gücüyle savaşırken –bir şekilde Gölgedöllerinin şehirde barınamamasını sağlamalıyım– kapıyol aracılığıyla daha ufak bir gücü gönderip o Yolkapısı’nı ele geçireceğim. Bunun için Aiellerin yardımını alabilirsem...”

O konuşurken Kaynak’a kucak açtı –Aviendha parıltıyı görebiliyordu– ve dalgın dalgın mektubun mührünü bir Hava kurdelesiyle kırarak açtı.

Aviendha tek kaşını kaldırdı.

“Affedersin,” dedi Elayne. “Hamileliğimde istikrarlı bir biçimde yönlendirebildiğim bir noktaya ulaştım ve her bahaneyle Güç kullanıyorum...”

“Bebekleri tehlikeye atma,” dedi Aviendha.

“Onları tehlikeye atmıyorum,” dedi Elayne. “Sen de Birgitte kadar kötüsün. En azından burada kimse keçi sütü bulamıyor. Min diyor ki...” Gözleri mektupta gezinirken sesi soldu gitti. Elayne’in yüzü karardı ve Aviendha kendini bir şoka hazırladı.

“Ah, şu adam...” dedi Elayne.

“Rand mı?”

“Bugünlerden birinde boğabilirim onu.”

Aviendha çenesini çıkardı. “Eğer seni gücendirdiyse...”

Elayne mektubu çevirdi. “Halkımla ilgilenmek için Caemlyn’e dönmem konusunda *ısrar ediyor*. Bunu neden yapmam gerektiği konusunda bir düzine sebep veriyor ve beni yarın onunla görüşme ‘görevimden azledecek’ kadar da ileri gidiyor.”

“Herhangi bir konuda sana ısrar etmemesi gerek.”

“Özellikle de bu kadar kuvvetli bir şekilde ısrar etmemesi gerek,” dedi Elayne. “Işık, bu çok akıllıca. Beni *kalmam* için böyle zorladığı çok açık. Bunda bir parça *Daes Dae’mar* var.”

Aviendha duraksadı. “Gururlanmış görünüyorsun. Ama bu mektubun hakarete varmasına bir adım kaldığını anlıyorum!”

“Gururlanıyorum,” dedi Elayne. “Ve aynı zamanda ona kızgınım. Ama gururlandım, çünkü beni bu şekilde kızdırabileceğini biliyordu. Işık! Seni bir kral yapabileceğiz Rand. Neden toplantıya katılmamı bu kadar istiyor? Sırf onu sevdiğim için onu

savunacağımı mı düşünüyor?”

“O zaman ne planladığını bilmiyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Tüm hükümdarları ilgilendirdiği açık. Bu gece hiç uyumayacağım anlamına gelse de toplantıya katılacağım. Bir saat içinde Birgitte ve diğer kumandanlarımla toplanıp Trollocları şehirden dışarı çekme ve sonra da onları yok etme planlarımızın üzerinden geçeceğiz.” Gözlerinin ardından hâlâ bir ateş yanıyordu. Elayne gerçek bir savaşçıydı, Aviendha’nın gördüğü en sağlam savaşçı.

“Benim ona gitmem lazım,” dedi Aviendha.

“Bu gece mi?”

“Bu gece. Son Savaş yakında başlayacak.”

“Beni ilgilendirdiği kadarıyla, o kahrolası Trolloclar Caemlyn’e ayak bastığı zaman başladı,” dedi Elayne. “Işık bize gülsün. Son Savaş geldi.”

“O zaman ölüm günü de gelecek,” dedi Aviendha. “Pek çoğumuz yakında bu düşten uyanacağız. Rand ve benim için bir gece daha olmayabilir. Buraya kısmen bunu sormak için geldim.”

“Benim için sakıncası yok,” dedi Elayne usulca. “Sen benim birincil-kardeşimsin. Min’le zaman geçirdin mi?”

“Yeterince değil. Başka koşullar altında, bu eksikliği hemen telafi ederdim, ama zaman yok.”

Elayne başını salladı.

“Benim varlığım hakkında daha iyi hissettiğini düşünüyorum,” dedi Aviendha. “Bilge olmanın son adımını anlamama yardım ederek bana büyük şeref verdi. Bazı gelenekleri esnetmek uygun olabilir. Bu koşullar altında iyi iş çıkardık. Zaman olsa, seninle birlikteyken, onunla konuşurdum.”

Elayne başını salladı. “Toplantılar arasında birkaç dakika ayırabilirim. Onu çağırtayım.”

3
Tehlikeli Bir Yer

"Lord Logain ile Taim gerçekten de anlaşmazlıklarını giderdiler," dedi Welyn, Büyük Toplantı'nın salonunda oturarak. Siyah örgülerine çanlar takmıştı ve geniş geniş gülümsüyordu. Her zaman fazla gülüyordu zaten. "İkisi de Siyah Kule'deki bölünmüşlük hakkında endişeleniyordu ve bunun moral açısından iyi olmadığı konusunda hemfikirdi. Son Savaş'a odaklanmamız gerekiyor. Didişmek için zaman yok."

Androl kapının hemen içinde duruyordu ve Pevara da yanındaydı. Bu binanın –eski bir depoydu– bir meyhaneye bu kadar çabuk dönüşebilmiş olması şaşırtıcıydı. Lind işini iyi yapmıştı. Düzgün bir bar tezgâhıyla tabureler vardı ve odaya yerleştirilmiş olan masa ve sandalyeler henüz uyumlu olmasa da salon düzinelerce kişiyi alabilirdi. Lind bir de, epey kitabı olan bir kütüphane koymuştu, ama kitapları kimin kullanabileceği konusunda çok titizdi. İkinci katta özel yemek odaları ve Siyah Kule'nin misafirleri için yatak odaları vardı. Taim'in yine misafir kabul ettiği varsayılırsa.

Oda epey doluydu ve kalabalığın içinde Siyah Kule'ye yeni katılanlar vardı, gittikçe büyüyen anlaşmazlıkta henüz taraf olmamış adamlar –Taim ve adamları ya da Logain'e sadık olanlar arasında seçim yapmamış adamlar.

Androl içi ürpererek Welyn'i dinliyordu. Welyn'in Aes Sedaisi Jenare yanında oturmuş, elini sevgiyle Welyn'in koluna koymuştu. Androl kadını çok iyi tanımıyordu, ama Welyn'i *tanıyordu.* Ve Welyn'in yüzünü ve sesini taşıyan bu şey aynı adam *değildi.*

"Lord Ejder'le görüştük," diye devam etti Welyn. "Sınırboyları'nı inceliyor ve insan ırkının Gölge'ye düzenleyeceği saldırıya hazırlanıyor. Her ulustan orduları kendi bayrağı altında topladı.

Onu desteklemeyen kimse yok, Seanchanlar dışında elbette –ama onlar da geri sürüldü.

"Artık zamanımız geldi ve yakında saldırıya katılmaya davet edileceğiz. Son bir kez yeteneklerimize odaklanmalıyız. Gelecek iki hafta içinde Kılıç ve Ejder serbestçe ödüllendirilecek. Sıkı çalışın. Karanlık Varlık'ın bu topraklardaki egemenliğini yıkan silahlar olacağız."

"Logain geliyor dedin," diye seslendi biri. "Neden hâlâ dönmedi?"

Androl döndü. Jonneth Dowtry, Welyn'in masasının yanında dikiliyordu. Kollarını kavuşturmuş, dik dik Welyn'e bakmaktaydı ve bu ürkütücü bir manzaraydı. İki Nehirli adam genellikle dost canlısıydı ve sizden bir baş daha uzun olduğunu ve kollarının ayı kollarından farksız olduğunu unutmanız kolaydı. Üzerinde siyah Asha'man ceketi vardı, ama ceketin yüksek yakasında hiç iğne yoktu –adamın Tek Güç'te tüm diğer Adanmışlar kadar kuvvetli olduğu gerçeğine rağmen.

"O neden burada değil?" diye sordu Jonneth. "Onunla birlikte döndüğünü ve Logain'le Taim'in konuştuğunu söyledin. Ee, nerede?"

Israr etme evlat, diye düşündü Androl. *Bırak yalanlarına inandığımızı sansın.*

"M'Hael'i alıp Lord Ejder'i ziyaret etmeye gitti," dedi Welyn. "İkisi yarın, en geç sonraki gün döner."

"Taim neden Logain'in yol göstermesine ihtiyaç duysun?" dedi Jonneth inatla. "Taim kendi başına gidebilirdi."

"Bu çocuk aptal," diye fısıldadı Pevara.

"Dürüst bir çocuk," diye yanıt verdi Androl sessizce, "ve dürüst yanıtlar istiyor." Bu İki Nehirli delikanlılar iyi adamlardı –dobra ve sadık. Ama örtmeceler konusunda çok deneyimli sayılmazlardı.

Pevara sustu, ama Androl onun yönlendirmeyi ve Jonneth'i Hava akışları ile susturmayı düşündüğünü *hissedebiliyordu.* Ciddi düşünceler değildi, yalnızca boş hayallerdi, ama Androl onları sezebiliyordu. Işık! Birbirlerine ne yapmışlardı?

Kadın benim kafamda, diye düşündü. *Kafamın içinde bir Aes Sedai var.*

Pevara donakaldı, sonra ona baktı.

Androl boşluğu, askerlerin savaştan önce berraklık için kullandığı o eski numarayı aradı. *Saidin* oradaydı elbette. Ona uzanmadı.

“Sen ne yaptın?” diye fısıldadı Pevara. “Orada olduğunu hissedebiliyorum, ama düşüncelerini sezmek güçleşti.”

Eh, bu da bir şeydi.

“Jonneth,” diye seslendi Lind salonun üzerinden, delikanlının bir sonraki sorusunu engelleyerek. “Adamın ne kadar çok yolculuk yaptığını duymadın mı? Bitkin düştü. Bırak da sen hikâyelerini anlatmasını istemeden önce birasını içsin de biraz dinlensin.”

Jonneth incinmiş gözlerle ona baktı. Delikanlı çekilir, kalabalığı iterek salondan çıkarken Welyn geniş geniş gülümsedi. Lord Ejder’in ne kadar başarılı olduğu, ikisine de ne kadar çok ihtiyaç duyulacağı konusunda konuşmaya devam etti.

Androl biraz daha gevşemiş hissederek boşluğu salıverdi. Odada çevresine bakınarak buradaki kimlere güvenebileceğini kestirmeye çalıştı. Bu adamların çoğunu seviyordu ve çoğu tam olarak Taim’e kanmış değildi, ama yine de onlara güvenemezdi. Taim artık Kule’yi tamamen kontrol ediyordu ve onunla seçilmiş adamlarının verdiği özel dersler yeni gelenler arasında çok arzu edilen bir şeydi. Androl’ün hedefine destek vermesi için yalnızca İki Nehirlilere güvenebilirdi –Jonneth dışında onların çoğu da bir işe yaramayacak kadar deneyimsizdi.

Evin odanın diğer yanında Nalaam’a katılmıştı ve Androl başını ona sallayarak, fırtınaya dalan Jonneth’in peşine yolladı. Kimsenin yalnız kalmaması gerekiyordu. Bu iş de bitince Androl, Welyn’in böbürlenmelerini dinlemeye geri döndü ve Lind’in kalabalığın içinden ona doğru geldiğini fark etti.

Lind Taglien kısa boylu, siyah saçlı bir kadındı; elbisesi güzel işlemelerle kaplıydı. Androl’e her zaman, Siyah Kule’nin ne *olabileceğinin* bir modeli gibi görünmüştü. Uygar. Eğitimli. Önemli.

Odadaki adamlar kadın için yol açtı; Lind’in hanında içkilerini dökmemeye ve kavga çıkartmamaya özen gösteriyorlardı. Lind’in öfkesi, akıllı bir adamın tanık olmak istemeyeceği bir şeydi. Kadının hanı bu kadar disiplinli yönetmesi iyiydi. Erkek yönlendiricilerle dolu bir şehirde, basit bir meyhane kavgası bile çok ama çok tehlikeli bir şeye dönüşebilirdi.

“Bu seni de beni rahatsız ettiği kadar rahatsız ediyor mu?” diye sordu Lind usulca, Androl’ün yanına gelerek. “Bu adam, daha birkaç hafta önce, Taim’in yaptığı bazı şeylerden dolayı yargılanıp idam edilmesi gerektiğini savunmuyor muydu?”

Androl yanıt vermedi. Ne diyebilirdi ki? Welyn olarak tanıdıkları adamın öldüğünü tahmin ettiğini mi? Tüm Siyah

Kule'nin yakında bu, bakışları yanlış, gülümsemeleri sahte, ruhları ölü canavarlardan oluşacağını mı?

"Logain konusunda söylediklerine inanmıyorum," dedi Lind. "Burada bir şeyler oluyor Androl. Bu gece Frask'ten onu takip etmesini isteyeceğim. Bakalım nereye..."

"Hayır," dedi Androl. "Hayır. Sakın yapma." Frask, Lind'in kocasıydı. Siyah Kule'de, Henre Haslin'in öğrencilere kılıç dersi vermesine yardım ediyordu. Taim, Asha'manlara kılıç dersi vermenin faydasız olduğunu düşünüyordu, ama Lord Ejder adamların kılıç öğrenmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Lind onu süzdü. "Sakın bana bunlara inandığını..."

"Benim dediğim, şu anda büyük tehlike altında olduğumuz Lind ve Frask'in durumu daha da kötüleştirmesini istemiyorum. Bana bir iyilik yap. Bu gece Welyn'in söylediklerini dikkatle dinle. Belki bir kısmını bilmem faydalı olabilir."

"Tamam," dedi Lind, kuşkulu bir sesle.

Androl, Nalaam ile Canler'e başını salladı. İki adam yerlerinden kalktılar ve ona doğru geldiler. Dışarıda yağmur çatıyı ve verandayı dövüyordu. Welyn konuşmaya, adamlar da dinlemeye devam ettiler. Evet, Welyn'in bu kadar çabuk taraf değiştirmesi inanılmazdı ve bu bazılarını şüphelendirecekti. Ama pek çok adam ona saygı gösteriyordu ve adamın hafifçe *yanlış* olduğu da, eğer onu önceden tanımıyorsanız, çok da göze batmıyordu.

"Lind," dedi Androl, kadın uzaklaşmaya niyetlenince.

Lind geri döndü.

"Sen... bu gece burayı sıkıca kilitle. Sonra belki de sen ve Frask yanınıza erzak alıp mahzene kapanmalısınız, tamam mı? Mahzen kapısı sağlam, değil mi?"

"Evet," dedi Lind. "Ne işe yarayacaksa." Tek Güç kullanan biri sizi aramaya gelmişse, kapının ne kadar kalın olduğu fark etmezdi.

Nalaam ile Canler yanlarına geldi. Androl gitmek üzere döndü, ama arkasında, kapıda duran adama çarptı. Adamın yaklaştığını duymamıştı. Asha'man'ın yüksek yakasında Kılıç ve Ejder olan ceketinden yağmur damlıyordu. Atal Mishraile baştan beri Taim'in tarafındaydı. Gözleri boş bakmıyordu; adamın kötülüğü kendine aitti. Uzun boylu, altın saçlıydı ve gözlerine asla ulaşmayan bir gülümsemesi vardı.

Pevara onu gördüğünde yerinde sıçradı ve Nalaam bir küfür sallayarak Tek Güç kavradı.

"Bak bak," dedi bir ses. "Çatışmaya hiç gerek yok." Mezar,

Mishraile'in ardından içeri girdi. Kısa boylu Domanlının saçları kırlaşmıştı ve dönüşümüne rağmen bilge bir havaya sahipti.

Androl, Mezar'ın gözlerine baktı ve derin bir mağaraya bakıyormuş gibi hissetti. Hiç ışık görmemiş bir mağara.

"Selam Androl," dedi Mezar, ikisi eski dostlarmış gibi, elini Mishraile'in omzuna koyarak. "Neden bu iyi kadın, Lind, korkup kendini mahzene kapatacakmış? Kuşkusuz Siyah Kule bulunabilecek en güvenli yer?"

"Fırtınalarla dolu karanlık bir geceye güvenmiyorum," dedi Androl.

"Belki de bu akıllıca," diye yanıt verdi Mezar. "Ama yine de o geceye çıkıyordun. Neden burada, bu sıcak odada kalmıyorsun? Nalaam, hikâyelerinden birini dinlemek isterim. Belki bana babanla birlikte Shara'yı ziyaret ettiğin zamanı anlatırsın."

"Güzel bir hikâye değil," dedi Nalaam. "O kadar iyi hatırladığımdan emin değilim."

Mezar bir kahkaha attı ve Androl, Welyn'in arkasından yaklaştığını hissetti. "Ah, işte buradasın! Ben de onlara Arafel'deki savunmaları anlatacağını söylüyordum."

"Gel de dinle," dedi Mezar. "Bu Son Savaş için önemli olacak."

"Belki sonra dönerim," dedi Androl soğuk bir sesle. "İşim bittikten sonra."

İkisi birbirlerine baktılar. Kenarda, Nalaam Tek Güç tutuyordu. Mezar kadar güçlüydü, ama hem o hem de Mishraile'le asla savaşamazdı –özellikle de odadakiler muhtemelen iki tam Asha'man'ın tarafını tutacakken.

"Zamanını uşak için harcama Welyn," dedi Coteren arkadan. Mishraile kenara çekilerek dışarıdan gelen üçüncü kişiye yer açtı. İri yarı, boncuk gözlü adam elini Androl'ün göğsüne dayadı ve onu kenara iterek geçti. "Ah, bir dakika. Artık uşak rolü yapamıyorsun, değil mi?"

Androl boşluğa büründü ve Kaynak'ı kavradı.

Aynı anda odada gölgeler hareket etmeye, uzamaya başladı.

Yeterince ışık yoktu! Neden daha fazla lamba yakmıyorlardı? Karanlık o gölgeleri davet ediyordu ve Androl onları göremiyordu. Bunlar gerçekti, her biri bir karanlık kol, ona doğru uzanıyordu. Onu içlerine çekmek, yok etmek için.

Ah, Işık. Delirdim. Delirdim...

Boşluk yıkıldı ve gölgeler –neyse ki– çekildi. Kendini duvara yaslanmış, nefes nefese kalmış, titrerken buldu. Pevara onu ifadesiz

bir yüzle izliyordu, ama Androl onun endişesini hissedebiliyordu.

"Ah, bu arada," dedi Coteren. Taim'in en nüfuzlu yardakçılarından biriydi. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" demeyi başardı Androl.

"Rütben söküldü uşak çocuk," dedi Coteren, kılıç iğnesini göstererek. "Taim'in emri. Bugün itibarıyla. Yine er oldun Androl."

"Ah, evet," diye seslendi Welyn odanın ortasından. "Bahsetmeyi unuttuğum için özür dilerim. Lord Ejder'den de onay alındı korkarım. Zaten hiç terfi etmemeliydin Androl. Üzgünüm."

Androl yakasındaki iğneye uzandı. Onun için fark etmemeliydi; ne anlamı vardı ki sahiden?

Ama fark *ediyordu.* Hayatı boyunca aramıştı. Bir düzine farklı meslekte çıraklık yapmıştı. İsyanlarda savaşmış, iki denizde yelken açmıştı. Arayış içinde olduğu bunca zaman, tarif edemediği bir şeyi aramıştı.

Aradığını, Siyah Kule'ye geldiğinde bulmuştu.

Korkuyu uzaklaştırdı. Gölgeler *kavrulsun!* Yine *saidin*'i kavradı ve içini Güç doldurdu. Sırtını dikleştirdi ve Coteren'in gözlerinin içine baktı.

İri yarı adam gülümsedi ve o da Tek Güç kavradı. Mezar ona katıldı ve odanın ortasında Welyn ayağa kalktı. Nalaam endişe içinde bakınarak kendi kendine söyleniyordu. Canler pes etmiş gibi bir ifadeyle *saidin*'i kavradı.

Androl'ün tutabildiği her şey –toplayabildiğince Tek Güç– içini doldurdu. Diğerlerininkiyle karşılaştırıldığında pek azdı. Androl odadaki en zayıf adamdı; en yeni askerler bile ondan daha fazla tutabiliyordu.

"Şansını mı deneyeceksin?" diye sordu Coteren usulca. "Seninle ilgilenmemelerini söyledim, çünkü eninde sonunda deneyeceğini biliyordum. Bu tatmini istedim uşak çocuk. Hadi. Saldır. Görelim bakalım."

Androl uzandı ve yapabildiği bir şeyi yapmaya, kapıyol açmaya çalıştı. Onun için bu örgülerin ötesinde bir şeydi. Yalnızca o ve Güç içeren bir şeydi, mahrem bir şey, *içgüdüsel* bir şey.

Şimdi kapıyol açmaya çalışmak, tırnaklarından başka tutunacak hiçbir şeyi olmadan otuz metrelik cam duvara tırmanmaya çalışmak gibiydi. Sıçradı, tırmaladı, *çabaladı.* Hiçbir şey olmadı. Çok yakın hissediyordu; biraz daha zorlasa belki...

Gölgeler uzadı. Yine içinde panik yükseldi. Androl dişlerini sıkarak yakasına uzandı ve iğneyi koparıp aldı. Onu bir tıngırtıyla

Coteren'in önüne attı. Odadaki kimse konuşmadı.

Sonra, utancını bir kararlılık dağının altına gömerek, Tek Güç'ü salıverdi ve Mezar'ı itip geceye çıktı. Nalaam, Canler ve Pevara da endişeli adımlarla peşinden gittiler.

Yağmur Androl'ü sırılsıklam etti. O iğneyi kaybetmek, elini kaybetmek gibi gelmişti.

"Androl..." dedi Nalaam. "Üzgünüm."

Gök gürledi. Toprak sokaklarda, çamurlu birikintilerin arasından yürüdüler. "Fark etmez," dedi Androl.

"Belki de savaşmalıydım," dedi Nalaam. "Oradaki delikanlılardan bazıları bizi desteklerdi; hepsi onun cebinde değil. Bir seferinde babam ve ben altı Karanlıktazısıyla savaşıp yenmiştik –Işık mezarını aydınlatsın, ama başarmıştık. Biz ondan canlı kurtulduysak, birkaç Asha'man itiyle de başa çıkabiliriz."

"Bizi katlederlerdi," dedi Androl.

"Ama..."

"Bizi *katlederlerdi!*" dedi Androl. "Savaş meydanını onların seçmesine izin vermeyeceğiz Nalaam."

"Ama bir savaş olacak mı?" diye sordu Canler, Androl'e yetişip diğer yanına geçerek.

"Logain ellerinde," dedi Androl. "Olmasa vadettikleri şeyleri vadetmezlerdi. Logain'i kaybedersek her şey ölür –isyanımız, Siyah Kule'yi birleştirme şansımız."

"O zaman..."

"O zaman onu kurtaracağız," dedi Androl, yürümeye devam ederek. "Bu gece."

* * *

Rand bir *saidin* küresinin yumuşak, değişmeyen ışığında çalışıyordu. Ejderdağı'ndan önce Tek Güç'ü bu tür sıradan işler için kullanmaktan kaçınmaya başlamıştı. Onu kavramak Rand'ı hasta ediyordu ve kullanmak da gittikçe daha fazla tiksindiriyordu.

Bu değişmişti. *Saidin* onun bir parçasıydı ve leke gittiğinden beri ondan korkmasına gerek kalmamıştı. Daha da önemlisi, onu –ve kendisini– yalnızca bir silah olarak düşünmekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Her fırsatta ışık kürelerinin ışığında çalışacaktı. Flinn'e gidip ona Şifa öğretmesini isteyecekti. Şifa yeteneği azdı, ama bir parça yetenek yaralı birinin hayatını kurtarabilirdi. Rand bu mucizeyi –bu

armağanı– daha çok yok etmek ve öldürmek için kullanmıştı. İnsanların ona korkuyla bakması şaşırtıcı mıydı? Tam olsa ne derdi?

Ona sorabilirim sanırım, diye düşündü Rand aylak aylak, bir kâğıt parçasının üzerine kendisi için not alarak. Tam'in orada, bir sonraki kampta olması fikrine alışmak zor geliyordu. Rand onunla akşam yemeği yemişti. Rahatsız bir yemek olmuştu, köylü babasını 'yemeğe' davet eden bir kralınkinden daha rahatsız değil. Bu konuda gülüşmüşlerdi ve bu da Rand'ın daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Rand, Tam'e şeref ve servet vermek yerine Perrin'in kampına dönmesine izin vermişti. Tam, Yenidendoğan Ejder'in babası olarak yüceltilmek istemiyordu. Her zaman neyse o olmak istiyordu –Tam al'Thor, herkesin gözünde sağlam ve güvenilir bir adam, bir lord değil.

Rand önündeki belgeye geri döndü. Tear'daki memurlar ona düzgün yazı dilinin nasıl olması gerektiği konusunda tavsiyeler vermişlerdi, ama mesajı kendisi yazmıştı; bu belgeyi hazırlamak konusunda başka bir ele –ya da başka gözlere– güvenmemişti.

Dikkatli olma gerekliliğini abartıyor muydu? Düşmanları tahmin edemedikleri bir şeye karşı çalışamazlardı da. Semirhage'in onu yakalamasına ramak kaldıktan sonra hiç kimseye güvenmez olmuştu. Bunun farkındaydı. Ama öyle uzun süredir sır saklıyordu ki, bu alışkanlığından vazgeçmek zor geliyordu.

Belgenin başına dönerek, bir kez daha okumaya başladı. Bir seferinde Tam, Rand'ı bir çitteki zayıf noktaları saptamaya yollamıştı. Rand denileni yapmıştı, ama geri döndüğünde, Tam onu aynı şeyi yapması için bir kez daha yollamıştı.

Rand değiştirilmesi gereken gevşemiş direği ancak üçüncü gidişinde bulabilmişti. Tam'in direkten haberi var mıydı, yoksa babası yalnızca her zamanki gibi dikkatli mi davranmıştı, hâlâ bilmiyordu.

Bu belge, bir çitten çok daha önemliydi. Rand bu gece onu bir düzine kez gözden geçirmiş, öngöremediği sorunlar aramıştı.

Ne yazık ki yoğunlaşmakta güçlük çekiyordu. Kadınlar bir şeyin peşindeydi. Zihninin arkasındaki duygu yumakları aracılığıyla hissedebiliyordu onları. Onlardan dört tane vardı –Alanna hâlâ oradaydı, kuzeyde bir yerde. Diğer üçü bütün gece birbirlerinin yakınında kalmışlardı; şimdi de Rand'ın çadırının çok yakınındaydılar. Neyin *peşindeydiler* acaba? Bu...

Bir dakika. Bir tanesi diğerlerinden ayrılmıştı. Oraya varmak

üzereydi. Aviendha?

Rand ayağa kalktı, çadırın önüne yürüdü ve kapakları arkaya attı.

Aviendha çadıra gizlice girmeyi hedeflemiş gibi, olduğu yerde donakaldı. Çenesini kaldırarak Rand'la göz göze geldi.

Aniden gecenin içinde bağırışlar yükseldi. Rand ilk defa nöbetçilerinin yerinde olmadığını fark etti. Ama Mızrağın Kızları çadırının yanında kamp kurmuştu ve ona bağırıyormuş gibi görünüyorlardı. Rand'ın bekleyeceği gibi sevinçle değil. Hakaretlerle. Korkunç hakaretlerle. Çoğu onu yakaladıkları zaman vücudunun belli yerlerine ne yapacakları hakkında bağırıyorlardı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Rand.

"Ciddi değiller," dedi Aviendha. "Beni onların arasından çekip alman karşısında verdikleri simgesel bir tepki –ama ben Bilgelere katılmak için onlardan ayrılmıştım zaten. Bu... Kızlara özgü bir şey. Aslında bir saygı gösterisi. Seni sevmeseler böyle davranmazlardı."

Aieller. "Bir dakika," dedi Rand. "Ben nasıl seni onlardan almış oluyorum?"

Aviendha onun gözlerine baktı, ama yanakları kızardı. Aviendha? Kızarıyor ha? İşte bu beklenmedik bir şeydi.

"Artık anlıyor olman lazımdı," dedi Aviendha. "Bizim hakkımızda anlattığım şeyleri dinliyor olsaydın..."

"Ne yazık ki öğrenci olarak sana tam bir yün kafa verdiler."

"O öğrenci şanslıymış ki eğitimi uzatmaya karar verdim." Aviendha bir adım yaklaştı. "Hâlâ öğretmem gereken çok şey var." Yüzü daha da koyu bir kırmızı oldu.

Işık. Çok güzeldi. Ama Elayne de öyleydi... Min de... ve...

Rand tam bir aptaldı. Işık körü bir aptal.

"Aviendha," dedi. "Seni seviyorum, gerçekten seviyorum. Ama bu bir sorun, kavrulası! *Üçünüzü de* seviyorum. Sanmıyorum ki bunu kabullenip bir seçim..."

Aviendha aniden kahkaha atmaya başladı. "*Gerçekten de* aptalın tekisin, değil mi Rand al'Thor?"

"Genellikle. Ama ne..."

"Biz birincil-kardeşiz Rand al'Thor, Elayne ve ben. Min'i daha iyi tanıdığımızda, o da bize katılacak. Üçümüz her şeyi paylaşacağız."

Birincil-kardeş mi? Rand o tuhaf bağ kurma olayından sonra tahmin etmeliydi. Kafasını tuttu. *Seni paylaşacağız,* demişlerdi ona.

Bağ kurduğu dört kadını kendi acılarıyla baş başa bırakmak yeterince kötüydü, ama bağ kurduğu üç kadının ona âşık olması?

Işık, onlara acı vermek istemiyordu!

"Değiştiğini söylediler," dedi Aviendha. "Geri döndüğünden beri geçen kısa süre içinde o kadar çok kişi söyledi ki bunu, senin hakkında söylenenleri dinlemekten bıktım. Eh, yüzün sakin olabilir, ama duyguların değil. Üçümüzle birlikte olmak o kadar korkunç bir düşünce mi?"

"Bunu ben de istiyorum Aviendha. Bu yüzden kendi derimi yüzmem lazım, ama istiyorum. Fakat acı..."

"Ona kucak açtın, değil mi?"

"Korktuğum benim acım değil. Sizinki."

"Senin taşıyabildiğin acıyı taşıyamayacak kadar zayıf mıyız biz?"

Aviendha'nın gözlerindeki bakış ürkütücüydü.

"Elbette hayır," dedi Rand. "Ama sevdiklerimin acı çekmesini nasıl isteyebilirim?"

"Acı bizim, kabullenmek bize kalmış," dedi Aviendha, çenesini kaldırarak. "Rand al'Thor, vereceğin karar basit, ama sen zorlaştırmaya çalışıyorsun. Evet ya da hayır diyeceksin. Ama seni uyarayım: ya üçümüzü birden kabul edeceksin ya da hiçbirimizi. Aramıza girmene izin vermeyeceğiz."

Rand duraksadı, sonra –tam bir zampara gibi hissederek– Aviendha'yı öptü. Arkasında, onları izlediklerini fark etmediği Kızlar daha yüksek sesle hakaretler haykırmaya başladılar, ama Rand şimdi seslerinde uyumsuz bir sevinç işitebiliyordu. Geri çekildi, sonra uzanıp Aviendha'nın yüzünü avucuna aldı. "Hepiniz kahrolası aptallarsınız. Üçünüz birden."

"O zaman her şey yolunda. Senin dengin olduk. Artık bir Bilge olduğumu bilmen gerek."

"O zaman belki de denk değiliz," dedi Rand, "çünkü ne kadar az bilgeliğe sahip olduğumu daha yeni yeni anlamaya başladım."

Aviendha burnunu çekti. "Bu kadar konuşmak yeter. Şimdi benimle yatacaksın."

"Işık!" dedi Rand. "Biraz atılgan değil misin? Aieller bu işleri böyle mi yapıyor?"

"Hayır," dedi Aviendha yine kızararak. "Ben yalnızca... bu konuda çok yetenekli değilim."

"Buna siz üçünüz karar verdiniz, değil mi? Bana hanginizin geleceğine?"

Aviendha duraksadı, sonra başını salladı.

"Benim asla seçme şansım olmayacak, değil mi?"

Aviendha başını iki yana salladı.

Rand güldü ve onu kendine çekti. Aviendha başta gergindi, ama sonra eriyerek Rand'a yaslandı. "Ee, ilk önce gidip onlarla mı savaşmam gerekiyor?" Başını Kızlara doğru salladı.

"O yalnızca düğün için geçerli. Biz senin evlenmeye değer bir adam olduğuna karar verirsek, seni aptal. Ve topluluklarımızın üyeleriyle değil, ailelerimizle savaşman gerekecek. Dersleri gerçekten de dinlemedin, değil mi?"

Rand ona baktı. "Eh, savaşmam gerekmeyeceğine memnun oldum. Ne kadar zamanımız olduğundan emin değilim ve bu gece biraz uyumayı umuyordum. Ama..." Aviendha'nın gözlerindeki bakışı görünce sesi solup gitti. "Ben... fazla uyuyamayacağım, değil mi?"

Aviendha başını iki yana salladı.

"Ah. Pekâlâ. En azından bu sefer senin donup ölmen hakkında endişelenmem gerekmeyecek."

"Evet. Ama gevezelik etmeyi bırakmazsan can sıkıntısından ölebilirim Rand al'Thor."

Aviendha onun kolunu tuttu ve nazikçe ama kararlılıkla çadırın içine çekti –Kızların bağırışları yükseldi, aynı zamanda hem daha küstah hem de daha coşkulu oldu.

* * *

"Sebebin bir tür *ter'angreal* olduğunu tahmin ediyorum," dedi Pevara. Androl'le birlikte Siyah Kule'nin depolarından birindeki arka odada çömelmişti ve bu pozisyonu hiç de rahat bulmuyordu. Oda toz, tahıl ve ahşap kokuyordu. Siyah Kule'deki pek çok bina yeniydi ve burası da istisna değildi, sedir keresteler hâlâ tazeydi.

"Kapıyol açılmasını engelleyen bir *ter'angreal* biliyor musun?" diye sordu Androl.

"Sırf bu amaç için olan bilmiyorum, hayır," diye yanıt verdi Pevara, rahat etmek için kıpırdanarak. "Ama *ter'angreal*'ler hakkındaki bilgimizin, eskiden bildiklerimizin yalnızca küçük bir kırıntısı olduğu genel olarak kabul edilen bir gerçektir. Binlerce farklı *ter'angreal* türü olmalı ve eğer Taim Karanlıkdostuysa, Terkedilmişlerle görüşebiliyordur –ona bizim ancak düşlerimizde görebileceğimiz şeylerin nasıl yapılıp nasıl kullanıldığını açıklayabilirler."

"O zaman bu *ter'angreal*'i bulmamız lazım," dedi Androl. "Onu

engellemeli ya da en azından nasıl çalıştığını anlamalıyız.”

“Kaçmak için mi?” diye sordu Pevara. “Buradan ayrılmanın kötü bir seçim olacağını söylememiş miydin?”

“Şey... evet,” diye itiraf etti Androl.

Pevara yoğunlaştı ve Androl’ün düşüncelerinden yansımalar sezdi. Muhafız bağının duygu paylaşımına izin verdiğini duymuştu. Bu bağ daha derin gibiydi. Androl... evet, *gerçekten de* kapıyol açabilmeyi diliyordu. Onlar olmadan savunmasız hissediyordu.

“Benim Yetim bu,” dedi Androl istemeye istemeye. Pevara’nın sebebi eninde sonunda anlayacağını biliyordu. “Kapıyol açabilirim. En azından, yapabiliyordum.”

“Gerçekten mi? Tek Güç’teki kuvvetinle mi?”

“Ya da zayıflığımla demek istiyorsun,” dedi Androl. Pevara onun ne düşündüğünü biraz sezebiliyordu. Androl zayıflığını kabullense de, bunun onun önderliğe uygun olmadığı anlamına gelmesinden endişeleniyordu. Tuhaf bir özgüven ve mahcubiyet karışımı.

“Evet,” diye devam etti. “Yolculuk çok Tek Güç gerektiriyor, ama ben büyük kapıyollar yapabiliyorum. İşler yolundan çıkmadan önce, açabildiğim en büyük kapıyol on metre genişliğindeydi.”

Pevara gözlerini kırpıştırdı. “Abartıyorsun.”

“Elimden gelse sana gösterirdim.” Androl tamamen dürüst gibiydi. Ya doğruyu söylüyordu ya da deliliği yüzünden söylediğine inanıyordu. Pevara, duruma nasıl yaklaşacağını bilemediğinden sessiz kaldı.

“Sorun değil,” dedi Androl. “Bende bazı... sorunlar olduğunu biliyorum. Çoğumuzda var. Kapıyollarımı diğerlerine sorabilirsin. Coteren’in bana uşak demesinin bir sebebi var. Yapabildiğim tek şey bir şeyleri bir yerden ötekine götürmek olduğu için öyle diyor.”

“Bu olağanüstü bir Yeti, Androl. Kule’nin Yetini incelemeyi çok isteyeceğinden eminim. Acaba kaç kişi bu Yetiyle doğuyordur ama Yolculuk örgüleri bilinmediği için bundan habersiz yaşıyordur?”

“Ben Beyaz Kule’ye gitmiyorum Pevara,” dedi Androl, *Beyaz* sözcüğünü vurgulayarak.

Pevara konuyu değiştirdi. “Yolculuk yapmayı özlüyorsun, ama Siyah Kule’den ayrılmak istemiyorsun. O zaman bu *ter’angreal* ne fark yaratacak?”

“Kapıyollar... faydalı olabilir,” dedi Androl.

Aklına bir şey geldi, ama Pevara ne olduğunu yakalayamadı. Hızlı bir imgeler ve izlenimler dizisi.

“Ama hiçbir yere gitmeyeceksek...” diye itiraz etti Pevara.

“Bilsen şaşarsın,” dedi Androl. Başını kaldırıp, pencere pervazının üzerinden ara sokağa baktı. Dışarıda ince bir yağmur vardı; sağanak sonunda kesilmeye başlamıştı. Ama gökyüzü hâlâ karanlıktı. Daha şafağa saatler vardı. “Ben... deneyler yapıyordum. Kimsenin daha önce denemediğini düşündüğüm bazı şeyleri deniyordum.”

“*Hiç* denenmemiş şeyler olduğundan kuşkuluyum,” dedi Pevara. “Terkedilmişler Çağların bilgisine ulaşabiliyordu.”

“Gerçekten de burada bir Terkedilmiş’in parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Neden olmasın?” diye sordu Pevara. “Son Savaş’a hazırlanıyor olsan ve düşmanlarının sana direnemeyeceğinden emin olmak istesen, bir sürü yönlendirenin bir arada eğitim görmesine, birbirlerine ders vermelerine ve güçlenmelerine izin verir miydin?”

“Evet,” dedi Androl usulca. “Verirdim ve sonra onları çalardım.”

Pevara ağzını kapattı. Muhtemelen bu doğruydu. Terkedilmişlerden bahsetmek Androl’ü huzursuz ediyordu; Pevara onun düşüncelerini öncekinden daha açık seçik hissedebiliyordu.

Bu bağ tuhaftı. Ondan kurtulması gerekiyordu. Ondan sonra, Androl’le doğru düzgün bağ kurmaya bir şey demezdi.

“Bu durumun sorumluluğunu ben *üstlenmeyeceğim* Pevara,” dedi Androl, yine dışarı bakarak. “İlk önce sen benimle bağ kurdun.”

“Sen, halka oluşturmayı önererek sunduğum güven duygusuna ihanet ettikten sonra.”

“Seni incitmedim. Ne olmasını *bekliyordun ki?* Halka oluşturmanın amacı güçlerimizi birleştirmek değil miydi?”

“Bu tartışma hiçbir yere gitmiyor.”

“Sırf kaybettiğin için öyle diyorsun.” Androl bunu sakince söylemişti ve duyguları da sakindi. Pevara, Androl’ün kolay kolay kızmayan bir adam olduğunu fark etmeye başlamıştı.

“Doğru olduğu için söylüyorum,” dedi. “Buna itiraz mı ediyorsun?”

Pevara onun eğlendiğini hissetti. Androl, Pevara’nın konuşmanın kontrolünü nasıl ele aldığını görmüştü. Ve... eğlenmesinin yanında etkilenmiş de görünüyordu. Pevara’nın yaptığı şeyi kendisinin de öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Odanın iç kapısı gıcırdayarak açıldı ve Leish başını içeri uzattı. Kır saçlı, tombul, hoş bir kadındı; evlendiği aksi Asha’man Canler’le tuhaf bir ikili oluşturuyorlardı. Kadın Pevara’ya başını sallayarak yarım saat geçtiğini haber verdi, sonra kapıyı kapattı. Canler’in

kadınla bağ kurduğunu söylüyorlardı ve bu da onu... ne yapıyordu? Kadın Muhafız mı?

Bu adamlarda her şey tersti. Pevara, sırf nerede olduğunu bilmenin rahatlığı için bile olsa, insanın eşiyle bağ kurmasının ardındaki sebebi anlayabildiğini düşünüyordu, ama bağın böylesine sıradan bir şey için kullanılmasını yanlış buluyordu. Bu Aes Sedailer ve Muhafızları içindi, karı kocalar için değil.

Androl, ne düşündüğünü anlamaya çalışarak ona bakıyordu – ama bu düşünceler karmaşık olduğu için ona güçlük çıkarıyordu. Ne tuhaf adamdı bu Androl Genhald. Kararlılık ve çekingenliği, birlikte bükülmüş iki sicim gibi, nasıl böyle bir araya getirebiliyordu? Androl hem ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu, hem de onu yapan kişinin kendisi olmaması gerektiğini düşünerek endişeleniyordu.

"Bunu ben de anlamıyorum," dedi Androl.

Bu *çileden çıkartıcıydı.* Pevara'nın ne düşündüğünü anlamak konusunda nasıl bu kadar başarılı olmuştu? Pevara'nın onun ne düşündüğünü anlamak için hâlâ epey dikkat etmesi gerekiyordu.

"Bunu bir daha düşünebilir misin?" diye sordu Androl. "Tam olarak yakalayamadım."

"Ahmak," diye mırıldandı Pevara.

Androl gülümsedi, sonra yine pencere pervazının üzerinden baktı.

"Daha zamanı gelmedi," dedi Pevara.

"Emin misin?"

"Evet," dedi Pevara. "Ve ikide bir dışarı bakarsan, gelirken onu korkutup kaçırtabilirsin."

Androl gönülsüzce çömeldi yine.

"Şimdi," dedi Pevara. "Geldiği zaman benim başı çekmeme izin vermelisin."

"Zincir kurmamız lazım."

"Hayır." Pevara bir daha kendini onun ellerine *bırakmayacaktı.* Son seferinde olanlardan sonra değil. Ürperdi ve Androl ona baktı.

"Zincir kurmamak için çok iyi sebepler var," dedi Pevara. "Sana hakaret etmek istemem Androl, ama senin yeteneğin bu alışverişi adil kılmak için yeterli değil. Ayrı olsak daha iyi. Bunu kabul etmek zorundasın. Savaş meydanında hangisini tercih ederdin? Bir asker mi? Yoksa ayrı ayrı görevlere gönderebileceğin –biri daha az yetenekli– iki asker mi?"

Androl düşündü, sonra içini çekti. "Tamam, pekâlâ. Bu sefer

mantıklı konuşuyorsun."

"Ben her zaman mantıklı konuşurum," dedi Pevara ayağa kalkarak. "Zamanı geldi. Hazır ol."

İkisi ara sokağa çıkan kapının iki yanına geçtiler. Kapıyı aralık bırakmışlardı ve dışarıdaki sağlam kilidi, biri kilitlemeyi unutmuş gibi, orada asılı bırakmışlardı.

Sessizce beklediler ve Pevara yanlış hesap yaptığından korkmaya başladı. Androl buna epey gülecekti ve...

Kapı itilip açıldı. Dobser başını içeri uzattı. Evin, Leish'in kapıyı kilitlemediğini görünce arka odadan bir şişe şarap yürüttüğünü adama kayıtsızca açıklamıştı. Androl'e göre Dobser ayyaşın tekiydi ve Taim şarap içtiği için onu defalarca dövmüştü.

Pevara, Androl'ün adam hakkındaki duygularını hissedebiliyordu. Hüzün. Derin, ezici bir hüzün. Dobser'ın gözlerinin ardında aynı karanlık vardı.

Pevara hemen saldırdı, Dobser'ı Hava'yla bağladı ve her şeyden habersiz adamla Kaynak arasına bir kalkan oturttu. Androl'ün elinde bir sopa vardı, ama ona gerek kalmadı. Dobser kendini havada bulunca gözleri irileşti; Pevara ellerini arkasında kavuşturarak, adamı inceledi.

"Bundan emin misin?" diye sordu Androl usulca.

"Olmasam da artık çok geç," diye yanıt verdi Pevara, Hava örgülerini düğümleyerek. "Anlatılanlar da onaylıyor *gibi.* Bir insan ele geçmeden önce Işık'a ne kadar sadıksa, düştükten sonra Gölge'ye de o kadar sadık oluyormuş. Bu yüzden..."

Bu yüzden, öteden beri güvenilmez olan bu adamın direncini kırmak, rüşvet vermek ya da Işık'a döndürmek, diğerlerine göre daha kolay olmalıydı. Bu önemliydi, çünkü Taim'in adamları neler olduğunu yakında öğrenirdi...

"Dobser?" diye sordu bir adam. Kapıda iki şekil vardı. "Şarabı aldın mı? Ön kapıyı izlemeye gerek yok; kadın..."

Welyn ve Taim'in gözdelerinden bir başkası, Leems, kapıda duruyordu.

Pevara hemen harekete geçerek iki adama örgüler fırlattı ve bu arada bir Ruh ipliği ördü. Adamlar onun kalkan koyma teşebbüsünü püskürttüler –Tek Güç kullanan biriyle Kaynak arasına Kalkan koymak zordu– ama Pevara'nın tıkaçları yerini bularak adamların bağırmasını engelledi.

Hava akışlarının çevresine dolandığını hissetti ve bir kalkan Kaynak'la arasına girmeye çalıştı. Pevara Ruh'la karşılık vererek,

örgülerin olduğunu tahmin ettiği yeri biçti.

Örgüleri yok olunca Leems hayretle geriledi. Pevara öne atıldı ve adamı omuzlayarak duvara çarparken, bir kalkan daha örüp adamla Kaynak arasına oturttu. Adamın dikkatini dağıtması işe yaradı ve kalkan Tek Güç'le Leems'in arasına girdi.

Pevara, Welyn'e ikinci bir kalkan fırlattı, ama adam ona kendi Hava örgüleriyle saldırdı. Örgüler Pevara'yı odanın arka tarafına fırlattı. Pevara Hava örerken duvara çarptı ve homurdandı. Gözleri bulandı, ama o tek Hava ipliğini bırakmadı ve bir içgüdüyle onu savurarak odadan kaçmaya çalışan Welyn'i ayağından yakaladı.

Toprağın yere düşen birinin gücüyle sarsıldığını hissetti. Adam tökezlemişti, değil mi? Başı dönüyordu ve göremiyordu.

Her yanı ağrıyarak doğrulup oturdu, ama tıkaç olarak ördüğü Hava ipliklerini tutmaya devam etti. Bırakırsa Taim'in adamları bağırırdı. Bağırırlarsa Pevara ölürdü. Hepsi ölürdü. Ya da daha kötüsü.

Acıdan yaşaran gözlerini kırpıştırarak görmeyi başardığında, Androl'ün sopası elinde, iki Asha'man'ın tepesinde dikilmekte olduğunu gördü. Göremediği kalkanlara güvenmeyerek ikisini de bayıltmış gibiydi. Bu iyi olmuştu, çünkü Pevara'nın ikinci kalkanı yerini bulmamıştı. Pevara kalkanı şimdi oturttu.

Dobser hâlâ onu bıraktığı yerde asılı duruyordu ve gözleri daha da irileşmişti. Androl, Pevara'ya baktı. "Işık!" dedi. "Pevara, inanılmazdın. Kendi başına iki Asha'man'ı yendin!"

Pevara tatminle gülümsedi, başı dönerek Androl'ün elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Kızıl Ajah'ın zamanını nasıl değerlendirdiğini sanıyordun Androl? Oturup erkeklerden yakınmak dışında bir şey yapmadığımızı mı düşünüyordun? Biz yönlendirenlerle savaşmak üzere eğitiliriz."

Androl'ün saygısını hissedebiliyordu. Androl, Welyn'i binaya çekti, kapıyı kapattı, sonra kimsenin onları görmediğinden emin olmak için pencereleri kontrol etti. Çabucak perdeleri çekti ve sonra yönlendirerek ışık yaktı.

Pevara bir nefes aldı, sonra elini kaldırdı ve duvara yaslandı.

Androl başını kaldırıp baktı. "Şifa için seni diğerlerinden birine götürmemiz lazım."

"Ben iyiyim," dedi Pevara. "Yalnızca kafama darbe aldım ve bu yüzden oda sallanıyor. Geçer."

"Bir bakayım," dedi Androl yaklaşarak –ışığı da yanında geldi. Pevara gözlerini kapatarak onun kafasında yumru aramasına izin

verdi. Androl ışığı biraz daha yaklaştırdı. “Işığa bakmak canını acıtıyor mu?”

“Evet,” diye itiraf etti Pevara, bakışlarını kaçırarak.

“Mide bulantısı var mı?”

“Biraz.”

Androl homurdandı ve sonra cebinden bir mendil çıkarıp matarasındaki suyla ıslattı. Bir an odaklandı ve ışığı söndü. Mendil hafifçe çıtırdadı. Pevara’ya uzattığında mendil donmuştu. “Bunu yaraya koy,” dedi. “Uykun gelmeye başlarsa söyle. Uyursan daha kötü olabilir.”

“Benim için endişeleniyor musun?” diye sordu Pevara neşeyle, Androl’ün dediğini yaparak.

“Yalnızca... daha önce bana ne demiştin? Avantajlarıma göz kulak oluyorum.”

“Eminim,” dedi Pevara, buzdan mendili kafasına koyarak. “Demek sahra tıbbından da anlıyorsun?”

“Bir seferinde bir kasabanın Bilge Kadınının yanında çıraklık yapmıştım,” dedi Androl dalgın dalgın, yerdeki adamları bağlamak için diz çökerken. Pevara adamları tutan Hava örgülerini salıverdiğine memnundu, ama kalkanları bırakmadı.

“Bilge Kadın *erkek* çırak mı aldı?”

“Başta almadı,” dedi Androl. “Bu... uzun bir hikâye.”

“Harika; diğerleri bizi bulmaya gelene kadar uykuya dalmamam için uzun bir hikâye.” Emarin ve diğerlerine, Dobser’ın yokluğunun fark edilmesi ihtimaline karşı, grubun başka yerde olduğu izlenimi uyandırmak için gidip kendilerini göstermeleri söylenmişti.

Androl onu süzerek ışığı yeniden yaktı. Sonra omuzlarını silkti ve işine devam etti. “Mayene’de gümüşturna avlarken bir arkadaşı hummadan kaybettiğimde başladı. Karaya çıktığımda, ne yapmamız gerektiğini bilsek Sayer’ı kurtarabileceğimizi düşünüyordum. Bu yüzden bana ders verebilecek birini aramaya başladım...”

4
Bir Bağın Avantajları

“Ve böylece sonları bu oldu,” dedi Pevara, sırtını duvara verip oturarak.

Androl onun duygularını sezebiliyordu. Taim’in adamlarıyla savaştıkları depoda oturmuş, Emarin’i bekliyorlardı –Emarin, Dobser’ı konuşturabileceğini iddia etmişti. Androl’ün sorgulama konusunda fazla yeteneği yoktu. Tahıl kokusu yerini ekşi bir kokuya bırakmıştı. Bazen tahıl aniden bozuluyordu.

Pevara ailesinin eski dostları tarafından öldürülmesini anlattıktan sonra hem dıştan hem de içten sessizleşmişti.

“Onlardan hâlâ nefret ediyorum,” dedi. “Acı çekmeden ailemi düşünebiliyorum, ama Karanlıkdostları... onlardan *nefret ediyorum*. En azından intikamlarını biraz aldım. Karanlık Varlık onları kesinlikle korumadı. Onun kuracağı yeni dünyada bir yer edinme umuduyla, bütün hayatlarını onu takip ederek geçirdiler, ama Son Savaş ölümlerinden çok zaman sonra geldi. Şimdi yaşayanların da onlardan daha iyi durumda olacağını sanmıyorum. Biz Son Savaş’ı kazandığımızda Karanlık Varlık onların ruhunu alacak. Umarım cezaları uzun sürer.”

“Kazanacağımızdan bu kadar emin misin?” diye sordu Androl.

“Elbette kazanacağız. Bu bir soru değil Androl. Bunu bir soruymuş gibi düşünmeyi göze alamayız.”

Androl başını salladı. “Haklısın. Devam et.”

“Söyleyecek başka şey yok. Bunca sene sonra bu hikâyeyi anlatmak tuhaf. Uzun süre ağzıma bile alamadım.”

Oda sessizleşti. Dobser bağları içinde, duvara dönük, kulakları Pevara’nın örgüleriyle tıkanmış halde asılı duruyordu. Diğer ikisi hâlâ baygındı. Androl onlara sıkı vurmuştu ve yakın zamanda uyanmalarına izin vermeye de niyeti yoktu.

Pevara onlara kalkan koymuştu, ama adamlar serbest kalmak için çabalarken üç kalkanı birden yerinde tutamazdı. Aes Sedailer genellikle bir adamı tutmak için birden fazla Aes Sedai kullanırdı. Güçlü olsa da olmasa da, üç adam bir yönlendiren için imkânsız olurdu. Pevara o kalkanları düğümleyebilirdi, ama Taim Asha'manlara düğümlenmiş bir kalkandan kurtulma egzersizleri yaptırıyordu.

Evet, diğer ikisinin uyanmayacağından emin olmak en iyisiydi. Boğazlarını kesmek işe yarayacak olsa da, Androl'de o mide yoktu. Bunun yerine, adamların göz kapaklarına dokunan minik bir Ruh ve Hava ipliği yolladı. Tek bir zayıf örgü kullanması gerekmişti, ama bütün göz kapaklarına dokunmayı başarmıştı. İçlerinden biri gözlerini aralarsa haberi olacaktı. Bu yeterli olmalıydı.

Pevara hâlâ ailesini düşünüyordu. Gerçeği söylemişti; Karanlıkdostlarından nefret ediyordu. Hepsinden. Bu kontrolsüz değil, ölçülü bir nefretti, ama yine de bunca sene sonra bile güçlüydü.

Androl bu kadar sık gülümseyen bir kadında böyle bir nefret olacağını tahmin edemezdi. Onun içindeki acıyı hissedebiliyordu. Ve tuhaf da olsa, yalnızlık duygusunu.

"Babam kendini öldürdü," dedi Androl hiç planlamadan.

Pevara ona baktı.

"Annem seneler boyunca bu bir kazaymış gibi davrandı," diye devam etti Androl. "Ormanda yaptı. Uçurumdan atladı. Önceki gece annemi oturtup ne yapacağını açıklamıştı."

"Annen onu durdurmaya çalışmadı mı?" diye sordu Pevara hayretle.

"Hayır," dedi Androl. "Annem, ananın son kucaklayışına kavuşmadan birkaç sene önce ağzından bazı yanıtlar koparmayı başardım. Babamdan korkuyormuş. Bu beni şok etmişti; babam her zaman çok nazik bir insandı. O birkaç sene içinde ne değişmişti de annem ondan korkmaya başlamıştı?" Androl, Pevara'ya döndü. "Babamın gölgelerde bir şeyler gördüğünü söyledi. Delirmeye başladığını."

"Ah..."

"Neden Siyah Kule'ye geldiğimi sormuştun. Sınanmayı neden *talep ettiğimi* bilmek istemiştin. Büründüğüm bu kimlik benim için bir soruyu yanıtlıyor. Babamın kim olduğunu ve yaptığı şeyi neden yapma ihtiyacı hissettiğini açıklıyor.

"İşaretleri şimdi görebiliyorum. İşimiz çok iyi gidiyordu. Babam

kimsenin bulamadığı taş ocaklarını ve metal damarlarını bulabiliyordu. İnsanlar değerli madenler bulması için onu tutuyordu. O en iyisiydi. Tekinsiz ölçüde iyi. Ben... onun durumunu görebiliyordum Pevara. Daha on yaşındaydım, ama hatırlıyorum. Gözlerindeki korkuyu. Artık o korkuyu *biliyorum.*" Duraksadı. "Babam ailesinin canını kurtarmak için atladı o uçurumdan."

"Üzgünüm," dedi Pevara.

"Benim kim olduğumu, *onun* kim olduğunu bilmenin faydası oluyor."

Yine yağmur yağmaya başladı. Şişman damlalar cama çakıltaşı gibi çarpıyordu. Dükkânın kapısı açıldı ve sonunda Emarin başını içeri uzattı. Dobser'ı orada asılı görünce rahatlamış göründü. Sonra diğer ikisini fark etti ve irkildi. "Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Yapılması gerekeni," dedi Androl ayağa kalkarak. "Neden bu kadar geciktin?"

"Neredeyse Coteren'le yeni bir kavga başlatacaktım," dedi Emarin, iki tutsak Asha'man'a bakmaya devam ederek. "Zamanımız kısa Androl. Bizi kışkırtmalarına izin vermedik, ama Coteren sinirlenmiş görünüyordu –her zamankinden daha fazla. Bize daha fazla tahammül edeceklerini sanmıyorum."

"Eh, bu adamları tutsak aldıktan sonra çok fazla süremiz kalmış olamaz zaten," dedi Pevara, Emarin'e yer açmak için Dobser'ı biraz öteye iteleyerek. "Sahiden de bu adamı konuşturabileceğine inanıyor musun? Daha önce de Karanlıkdostlarını sorgulamayı denedim. Çetin ceviz olabiliyorlar."

"Ah," dedi Emarin, "ama bu bir Karanlıkdostu *değil.* Bu yalnızca Dobser."

"Ben gerçekten o olduğunu düşünmüyorum," dedi Androl, bağları içinde havada asılı duran adamı inceleyerek. "Bir insanın Karanlık Varlık'a hizmet etmeye *zorlanabileceğini* kabul edemem."

Pevara'nın onunla aynı fikirde olmadığını hissedebiliyordu; kadın gerçekten de bu şekilde olduğunu düşünüyordu. Yönlendirebilen herkes Döndürülebilir, diye açıklamıştı. Eski metinler bundan bahsediyordu.

Ama fikir Androl'ün midesini bulandırıyordu. Bir insanı kötü olmaya zorlamak? Bu imkânsız olmalıydı. Kader insanı oradan oraya sürükler, korkunç durumlara sokar, hayatına, hatta bazen aklına mal olurdu. Ama Karanlık Varlık'a ya da Işık'a hizmet etme seçimi... kuşkusuz bu konuda insanın seçim hakkı elinden alınamazdı.

Dobser'ın gözlerinin ardında gördüğü gölge Androl için yeterli kanıttı. Onun tanıdığı adam gitmişti, öldürülmüştü ve bedenine başka bir şey konmuştu –kötücül bir şey. Yeni bir ruh. Bu olmuş olmalıydı.

"O her ne ise," dedi Pevara. "Ben yine de onu konuşmaya zorlayabileceğinden kuşkuluyum."

"En iyi ikna yöntemi," dedi Emarin, ellerini arkasında kavuşturarak, "zorlama içermeyendir. Pevara Sedai, kulaklarını tıkayan örgüleri salıverebilirsen, işitebilmesini istiyorum –ama birazcık sal; örgü düğümlenmiş ve çözülmeye başlamış gibi. Söylemek üzere olduğum şeylere kulak misafiri olsun."

Pevara denileni yaptı. En azından Androl yaptığını varsaydı. Aralarında çifte bağ kurulmuş olması, birbirlerinin örgülerini görebilmeleri anlamına gelmiyordu. Ama Androl onun endişesini hissedebiliyordu. Pevara sorguladığı Karanlıkdostlarını düşünüyordu ve... bir şeye sahip olmayı diliyordu. Onlara karşı kullandığı bir araç mı?

"Mülklerimde saklanabileceğimizi düşünüyorum ben," dedi Emarin kibirli bir sesle.

Androl gözlerini kırpıştırdı. Adam daha dik, daha gururlu duruyordu, daha... buyurgan. Sesi güçlü ve önemsemezdi. Göz açıp kapayana dek asil bir adama dönüşmüştü.

"Kimse bizi orada aramayı akıl edemez," diye devam etti Emarin. "Sizi de ortak olarak kabul edeceğim. Daha düşük düzeyli olanlar –genç Evin gibileri– hizmetkâr olarak hizmet edebilir bana. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak, rakip bir Siyah Kule kurabiliriz."

"Ben... ben bunun ne kadar akıllıca olacağından emin değilim," dedi Androl, oyuna katılarak.

"Sessiz ol," dedi Emarin. "Gerektiğinde fikrini sorarım. Aes Sedai, Beyaz Kule ve Siyah Kule'yle boy ölçüşebilmemizin *tek* yolu, kadın ve erkek yönlendirenlerin birlikte çalışması. Buna... Gri Kule de diyebiliriz."

"İlginç bir öneri."

"Akla yatkın olan tek öneri," dedi Emarin. Sonra tutsaklarına döndü. "Söylediklerimizi duyamıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Pevara.

"O zaman salıver onu. Onunla konuşmak istiyorum."

Pevara tereddütle denileni yaptı. Dobser yere indi ve düşmekten zor kurtuldu. Bir anlığına sallandı, sonra hemen kapıya baktı.

Emarin arkasına uzandı ve kemerinden bir şey çıkarıp yere attı.

Küçük bir kese. Kese yere çarpınca şıngırdadı. “Dobser Efendi,” dedi Emarin.

“Bu nedir?” diye sordu Dobser, çekinerek çömelip keseyi alarak. İçine baktı ve gözleri kocaman oldu.

“Ödeme,” dedi Emarin.

Dobser gözlerini kıstı. “Ne için?”

“Beni yanlış anlıyorsun Dobser Efendi,” dedi Emarin. “Senden herhangi bir şey yapmanı istemiyorum. Bu bir özür ödemesi. Androl’ü buraya yardımını istemesi için yolladım, ama o... aldığı talimatın sınırlarını aşmış gibi görünüyor. Ben yalnızca seninle konuşmak istemiştim. Seni Hava’yla bağlanmış, işkence çekerken görmeyi değil.”

Dobser kuşkuyla çevresine bakındı. “Bu kadar parayı nereden buldun Emarin? Emirler yağdırmaya başlayabileceğini düşünmenin sebebi ne? Sen yalnızca bir askersin...” Yine kesenin içine baktı.

“Görüyorum ki birbirimizi anlıyoruz,” dedi Emarin gülümseyerek. “O zaman benim için görüntüyü kurtaracaksın?”

“Ben...” Dobser kaşlarını çattı. Yerde baygın yatan Welyn ile Leems’e baktı.

“Evet,” dedi Emarin. “Bu sorun olacak, değil mi? Acaba Androl’ü Taim’e teslim etsek ve bunu suçunu ona atsak ne olur?”

“Androl mü?” dedi Dobser hıhlayarak. “Uşak mı? İki Asha’man’ı yenecek. Buna kimse inanmaz. Hiç kimse.”

“Haklısın Dobser Efendi,” dedi Emarin.

“Onlara Aes Sedai’yi ver,” dedi Dobser, parmağını Pevara’ya doğru bükerek.

“Heyhat, ona ihtiyacım var. Ne kargaşa. Hem de ne kargaşa.”

“Eh,” dedi Dobser, “belki senin adına M’Hael’le konuşabilirim. Bilirsin, işleri yoluna koymak için.”

“Bunu çok takdir ederdim,” dedi Emarin, duvarın dibinden bir sandalye alıp yerleştirerek. Sonra bir sandalye daha aldı. Oturdu ve Dobser’a da oturmasını işaret etti. “Androl, bir işe yara. Dobser Efendi ve benim için içecek bir şey bul. Çay. Şeker ister misin?”

“Hayır,” dedi Dobser. “Aslında, buralarda bir yerde şarap olduğunu duymuştum...”

“Şarap getir Androl,” dedi Emarin, parmaklarını şıklatarak.

Eh, diye düşündü Androl, *rolümü oynasam iyi olacak.* Dobser’a dik dik bakarak eğildi, sonra depodan kadeh ve şarap getirdi. Geri döndüğü zaman Dobser ile Emarin dostça sohbet ediyorlardı.

“Anlıyorum,” dedi Emarin. “Siyah Kule’nin içinde doğru düzgün

hizmetkâr bulmakta *o kadar* güçlük çektim ki. Anlarsın, kimliğimi korumam çok önemli."

"Bunu görebiliyorum Lordum," dedi Dobser. "Aramızda bir Tear Yüksek Lordu bulunduğu öğrenilse, çizme yalayıcılardan geçilmez. Bunu söyleyebilirim size. M'Hael de, eh, bu kadar etkili birinin burada bulunmasından hoşlanmaz. Hem de hiç hoşlanmaz!"

"O zaman neden mesafemi korumam gerektiğini görebiliyorsundur," diye açıkladı Emarin, elini uzatıp Androl'ün doldurduğu bir kadeh şarabı kabul ederek.

Tear Yüksek Lordu mu? diye düşündü Androl neşeyle. Dobser her şeyi sert içki gibi yutuyora benziyordu.

"Biz de aptal olduğunuz için Logain'e yaltakçılık ettiğinizi sanıyorduk!" dedi Dobser.

"Heyhat, ne hallere düştüm. Taim'in yanında çok fazla zaman geçirsem kim olduğumu hemen anlardı. Bu yüzden Logain'in tarafını seçmek zorunda kaldım. O ve Ejder denen adam, ikisi de çiftçi ve asil birini tanımazlar."

"Söylemeliyim ki Lordum," dedi Dobser, "ben kuşkulanmıştım."

"Tam da düşündüğüm gibi," dedi Emarin, şarabını yudumlayarak. "Zehirli olmadığını kanıtlamak için," diye açıkladı, sonra kadehi Dobser'a uzattı.

"Sorun değil Lordum," dedi Dobser. "Size güveniyorum." Şarabı başına dikti. "Bir Yüksek Lord'a güvenemeyeceksem, kime güvenebilirim, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Emarin.

"Size şunu söyleyebilirim," dedi Dobser, kadehini uzatıp Androl'ün doldurması için sallayarak. "Taim'den uzak durmak için daha iyi bir yol bulmanız lazım. Logain'i takip etmek artık işe yaramaz."

Emarin düşünceli düşünceli şarabını yudumladı. "Logain, Taim'in elinde. Anlıyorum. Böyle olacağını tahmin etmiştim zaten. Welyn ve diğerlerinin gelmesi yeterince açıklayıcıydı."

"Evet," dedi Dobser, Androl'e yine kadehini doldurtarak. "Ama Logain güçlü bir adam. Öyle bir adamı Döndürmek için çok çalışmak gerekiyor. İrade, bilirsiniz. Onu Döndürmek birkaç gün alır. Her neyse, Taim'e gidip ne peşinde olduğunuzu açıklasanız da olur. Anlayış gösterecektir. Döndürmek zorunda olmadığı adamların onun için daha faydalı olduğunu söyleyip duruyor zaten. Neden bilmiyorum. Ama Logain'i Döndürmek dışında seçeneği yok. Berbat bir işlem." Dobser ürperdi.

“O zaman gidip onunla konuşacağım Dobser Efendi. Bana kefil olur musun? Bunun için... ödüllendiririm seni.”

“Elbette, elbette,” dedi Dobser. “Neden olmasın?” Şarabını başına dikti, sonra sallanarak ayağa kalktı. “Logain’i kontrol ediyor olmalı. Hep bu saatte yapıyor.”

“Nerededir o zaman?” dedi Emarin.

“Gizli odalarda,” dedi Dobser. “İnşa ettiğimiz temellerde. Doğu kısmını bilirsiniz. Yıkıldığı için fazladan kazı yapmamız gereken yer? Aslında yıkıntı falan yoktu, yalnızca yaptığımız fazladan çalışmayı saklamak için bir bahaneydi. Ve...” Dobser duraksadı.

“Bu yeterli,” dedi Pevara, adamı yine havayla bağlayıp kulaklarını tıkayarak. Kollarını kavuşturup Emarin’e baktı. “Etkilendim.”

Emarin alçakgönüllülükle ellerini açtı. “İnsanları rahat hissettirmek konusunda her zaman yetenekli olmuşumdur. Aslında rüşvet almayı kolaylıkla kabul edeceği için Dobser’ı seçmeyi önermiştim. Onun... eh, göze çarpmayan algısal ifade gücü için seçtim onu.”

“Birini Gölge’ye Döndürmek onu daha az aptal kılmıyor,” dedi Androl. “Ama madem bunu yapabiliyordun, neden adama saldırdık?”

“Durumu kontrol altına alma meselesi Androl,” dedi Emarin. “Dobser gibi bir adamla kendi ortamında, kendinden daha akıllı arkadaşlarının yanında yüzleşmemeli. Onu korkutmalı, titretmeli, sonra durumdan sıyrılması için bir yol sunmalıydık.” Emarin, Dobser’a bakarak duraksadı. “Dahası, Taim’e gitmesi riskine girmek istemezdik. Ona şiddet tehdidi olmadan, gizlice yaklaşsaydım pekâlâ yapabilirdi bunu.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Pevara.

“Şimdi,” dedi Androl, “onu Bel Tine’a kadar uyutacak bir şey içireceğiz. Nalaam, Canler, Evin ve Jonneth’i toplayacağız. Taim’in Logain’i denetlemeyi bitirmesini bekleyeceğiz. Sonra gizli odalara girip Logain’i kurtaracağız ve Kule’yi Gölge’nin elinden alacağız.”

Bir an, tek bir titrek lambanın ışığıyla aydınlanan odada sessizlik içinde durdular. Yağmur pencereyi dövüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Pevara. “*Zor* bir iş önermediğin sürece olur Androl...”

* * *

Rand, uykuya daldığına şaşarak, gözlerini düşe açtı. Aviendha sonunda uyumasına izin vermişti. Aslında, muhtemelen kendisinin uyumasına da izin vermişti. Onun kadar yorgun görünüyordu. Belki daha fazla.

Rand ölü otlarla kaplı bir çimenlikte ayağa kalktı. Aviendha'nın endişesini yalnızca bağ aracılığıyla değil, ona sarılış şeklinden de sezebiliyordu. Aviendha bir savaşçıydı, ama bazen bir savaşçının bile sarılacak bir şeye ihtiyacı olurdu. Işık biliyordu ya, kendisi de ihtiyaç duyuyordu.

Çevresine bakındı. Bu *Tel'aran'rhiod* gibi değildi, tam olarak değil. Ölü çimenler her yönde, muhtemelen sonsuza kadar uzanıyordu. Bu gerçek Düşler Dünyası değildi; bir düşkırıntısıydı, güçlü bir Düşgören ya da düşgezgini tarafından yaratılmış bir dünya.

Rand yürümeye başladı. Çimenler ayaklarının altında çıtırdıyordu. Hiç ağaç yoktu. Muhtemelen kendi düşlerine geri dönebilirdi. Düşlerde yürümek konusunda hiçbir zaman Terkedilmişler kadar iyi olmamışsa da o kadarını başarabilirdi. Yine de meraktan yürümeye devam etti.

Burada olmamam gerekiyordu, diye düşündü. *Koruma örgüleri koymuştum.* Buraya nasıl gelmişti ve burayı kim yaratmıştı? Bir tahmini vardı. Sık sık düşkırıntıları kullanan tek bir kişi vardı.

Rand yakında bir varlık hissetti. Dönmeden yürümeye devam etti, ama şimdi birinin yanında yürüdüğünü biliyordu.

"Elan," dedi Rand.

"Lews Therin." Elan hâlâ en yeni bedenini kullanıyordu, kırmızı siyahlara bürünmüş uzun boylu yakışıklı adam. "Her şey ölüyor ve yakında toz hüküm sürecek. Toz... sonra hiçlik."

"Koruma örgülerimi nasıl aştın?"

"Bilmiyorum," dedi Moridin. "Bu mekânı yaratırsam, senin bana katılacağını biliyordum. Benden uzak duramazsın. Desen buna izin vermez. Sen ve ben birbirimize çekiliyoruz. Her seferinde. Aynı kumsala demir atmış, her dalgada birbirine çarpan iki gemi gibi."

"Çok şairane," dedi Rand. "Sonunda Mierin'i tasmasından salıverdiğini görüyorum."

Moridin durdu ve Rand da durup ona baktı. Adamın öfkesini sıcak dalgaları gibi hissedebiliyordu.

"Sana mı geldi?" diye sordu Moridin.

Rand yanıt vermedi.

"Onun hâlâ hayatta olduğunu bildiğini söylemeye kalkma.

Bilmiyordun, bilemezdin.”

Rand hiç kıpırdamadı. Lanfear’la –ya da artık kendine ne isim veriyorsa onunla– ilgili duyguları karmaşıktı. Lews Therin onu küçümsüyordu, ama Rand onu ilk Selene olarak tanımıştı ve sevmişti –en azından Selene, Egwene ile Aviendha’yı öldürmeye kalkışana kadar.

Onu düşününce aklına Moiraine geldi. Moiraine, asla ummaması gereken şeyleri ummaya teşvik etmişti onu.

Eğer Lanfear hâlâ yaşıyorsa... Moiraine de yaşıyor olabilir mi?

Sakin bir özgüvenle Moridin’e döndü. “Şimdi onu salıvermek anlamsız olur,” dedi Rand. “Artık üzerimde gücü yok.”

“Evet,” dedi Moridin. “Sana inanıyorum. Senin üzerinde gücü yok, ama hâlâ seçtiğin kadına karşı bir tür... hınç beslediğini düşünüyorum. Adı ne demiştin? Kendine Aiel diyen, ama silah taşıyan kadın?”

Rand, Moridin’in kışkırtmasına kanmadı.

“Zaten artık Mierin senden nefret ediyor,” diye devam etti Moridin. “Başına gelenler için seni suçluyor sanırım. Ona Cyndane diye hitap etmen gerek. Kendi aldığı ismi kullanması yasaklandı.”

“Cyndane...” dedi Rand, sözcüğü deneyerek. “Son Şans mı? Görüyorum ki efendin mizah anlayışı edinmiş.”

“Komik olması hedeflenmemişti,” dedi Moridin.

“Hayır, hedeflenmemiştir herhalde.” Rand ölü çimenler ve yapraklardan oluşan sonsuz manzaraya baktı. “İlk günlerde senden bu kadar çok korktuğuma inanmak zor. O zamanlar düşlerime mi giriyordun, yoksa beni bu düşkırıntılarından birine mi getiriyordun? Bunu hiç çözemedim.”

Moridin hiçbir şey söylemedi.

“Bir tanesini hatırlıyorum...” dedi Rand. “Ateşin yanında oturuyordum ve *Tel’aran’rhiod* hissi veren kâbuslarla çevrilmiştim. Birini tamamen Düşler Dünyası’na çekemiyor olman lazım, ama ben de düşgezgini değilim, kendi kendime Düşler Dünyası’na giremem.”

Moridin, pek çok Terkedilmiş gibi, genellikle *Tel’aran’rhiod*’a bedenen giriyordu ve bu tehlikeliydi. Bazıları bedenen girmenin kötü bir şey olduğunu, insanlığınızın bir kısmını kaybetmenize sebep olduğunu söylüyordu. Aynı zamanda, sizi daha güçlü kılıyordu.

Moridin o gece ne olduğuna dair herhangi bir ipucu vermedi. Rand, Tear’da yolculuk ettiği o günleri zar zor hatırlayabiliyordu. Gece gördüğü görüleri, ailesinin ve dostlarının onu öldürmeye

çalıştığı görüleri hatırlıyordu. Moridin... Ishamael... isteği hilafına onu *Tel'aran'rhiod*'la kesişen düşlere çekiyordu.

"O günlerde deliydin," dedi Rand usulca, Moridin'in gözlerine bakarak. Orada yanan ateşleri görebiliyordunuz neredeyse. "Hâlâ delisin, değil mi? Yalnızca kontrol altına aldın. Kimse en azından birazcık delirmeden ona hizmet edemez."

Moridin bir adım attı. "İstediğin kadar sataş Lews Therin. Son yaklaşıyor. Her şey Gölge'nin büyük boğuculuğuna teslim edilecek, gerilecek, yırtılacak, *boğulacak*."

Rand da bir adım atarak Moridin'in dibine geldi. Aynı boydaydılar. "Kendinden nefret ediyorsun," diye fısıldadı. "Bunu *hissedebiliyorum* Elan. Eskiden güç için hizmet ediyordun ona. Şimdi ise onun zaferi –ve her şeyin sona ermesi– bulabileceğin tek özgürlük olacağı için. Kendin olmaktansa, var olmamayı tercih ederdin. Ama onun serbest bırakmayacağını biliyor olman lazım. Asla. Seni değil."

Moridin alayla güldü. "Bu iş bitmeden önce seni öldürmeme izin verecek Lews Therin. Seni, altın saçlı kadını, Aiel kadını ve siyah saçlı ufak tefek..."

"Bu ikimizin arasındaki bir yarışmış gibi davranıyorsun Elan," diye sözünü kesti Rand.

Moridin başını arkaya devirerek kahkaha attı. "Elbette öyle! *Hâlâ* görmedin mi? Kan çağlayanları adına Lews Therin! İkimiz hakkında. Tıpkı geçmiş Çağlarda, tekrar tekrar savaştığımız gibi. Sen ve ben."

"Hayır," dedi Rand. "Bu sefer değil. Seninle işim bitti. Benim verecek daha büyük bir savaşım var."

"Sakın benden..."

Yukarıdaki bulutlardan güneş ışıkları çağladı. Düşler Dünyası'nda genellikle güneş olmazdı, ama şimdi Rand'ın çevresindeki bölgeyi kaplıyordu.

Moridin sendeleyerek geriledi. Işığa baktı, sonra Rand'a dönerek gözlerini kıstı. "Sakın... sakın basit hilelerine inanacağımı sanma Lews Therin. Weiramon'a yaptıkların onu sarstı, ama *saidin* tutmak ve insanların nabızlarının hızlanmasını dinlemek o kadar zor bir şey değil."

Rand iradesini dayattı. Ayaklarının altında çıtırdayan yapraklar değişmeye, yeşile dönmeye başladı ve yaprakların arasından taze çimenler fışkırdı. Yeşillik, dökülmüş boya gibi yayıldı ve yukarıdaki bulutlar kaynayıp gitti.

Moridin'in gözleri daha da irileşti. Bulutların çekildiği gökyüzüne bakarak sendeledi... Rand onun şokunu hissedebiliyordu. Bu gerçekten de *Moridin'in* düşkırıntısıydı.

Ama bir başkasını düşkırıntısına çekmek için, onu *Tel'aran'rhiod*'a yakın yapmak zorundaydı. Aynı kurallar geçerliydi. Bir şey daha vardı, ikisi arasındaki bağlantı hakkında bir şey...

Rand kollarını yanlara açarak yürüdü. Dalgalar halinde çimenler fışkırdı, yeryüzü kızarıyormuş gibi yerden kırmızı çiçekler çıktı. Fırtına dindi ve ışık karanlık bulutları buharlaştırdı.

"Efendine söyle!" diye emretti Rand. "Ona bu savaşın diğerleri gibi olmayacağını söyle. Ona hizmetkârlarından bıktığımı ve piyonlarıyla oynadığı küçük oyunlarla işimin bittiğini söyle. Ona söyle, bu sefer *ONUN için geliyorum!*"

"Bu yanlış," dedi Moridin. Sarsıldığı açıktı. "Bu..." Bir an, alev alev güneşin altında durarak Rand'a baktı, sonra yok oldu.

Rand nefesini bıraktı. Çimenler çevresinde öldü, bulutlar geri geldi ve güneş soldu. Moridin gitmiş olsa da, düşte gerçekleştirdiği değişimi sürdürmek zordu. Rand nefes nefese çöktü ve dinlendi.

Burada, bir şeyin olmasını dilemek onu gerçek kılıyordu. Keşke gerçek dünyada da işler bu kadar kolay olsaydı.

Gözlerini kapattı ve kalkma zamanı gelene kadar biraz uyumak için kendini geri yolladı. Kalkıp dünyayı kurtaracaktı. Yapabilirse.

* * *

Pevara yağmurlu gecenin içinde Androl'ün yanında çömeldi. Pelerini sırılsıklam olmuştu. Bunun için kullanabileceği birkaç örgü biliyordu, ama yönlendirmeye cesaret edemezdi. O ve diğerleri Dönmüş Aes Sedailer ve Kara Ajah'tan kadınlarla yüzleşecekti. Yönlendirirse hissederlerdi.

"Bu bölgeyi korudukları kesin," diye fısıldadı Androl. İleride, yer bir tuğlalar ve çukurlar labirenti halinde kırılmıştı. Sonradan Siyah Kule binası olacak odaların temelleriydi bunlar. Dobser haklıysa, temellerin arasında başka odalar yapılmıştı –çoktan bitmiş, Kule inşa edilirken sır olarak kalacak gizli odalar.

Taim'in Asha'manlarından ikisi yakında durmuş, gevezelik ediyordu. Rahat davranmaya çalışsalar da, hava durumu etkiyi bozuyordu. Böyle bir gecede kim dışarıda dikilmeyi *seçerdi ki?* Adamları aydınlatan sıcak mangala ve yağmuru uzak tutan Hava örgüsüne rağmen, varlıkları kuşkuluydu.

Nöbetçiler. Pevara düşünceyi doğrudan Androl'e yollamaya çalıştı.

İşe yaradı. Düşünce kendi kafasına girince Androl'ün hissettiği şaşkınlığı sezebiliyordu.

Androl'den bulanık bir düşünce geldi. *Bundan faydalanmalıyız.*

Evet, diye karşılık verdi Pevara. Ama bir sonraki düşünce fazla karmaşıktı, bu yüzden fısıldadı. "Temellerin başına nöbetçi diktiğini daha önce neden fark etmedin? Gerçekten de gizli odalar varsa, geceleri de onlar üzerinde çalışıyor olmalılar."

"Taim belli bir saatten sonra dışarı çıkma yasağı uyguluyor," diye fısıldadı Androl. "Yalnızca işine geldiğinde yasağı ihlal etmemize izin veriyor –Welyn'in bu gece dönmesi gibi. Dahası bu bölge, bunca çukurla çok tehlikeli. Buraya nöbetçi koymak iyi bir fikir. Yalnız..."

"Yalnız," dedi Pevara, "Taim çocukların burada gezinirken boyunlarını kırması hakkında endişelenecek türden biri değil."

Androl başını salladı.

Pevara ve Androl nefeslerini sayarak yağmurda beklediler. Sonunda gecenin içinde üç ateş kurdelesi uçtu ve nöbetçilerin kafasına çarptı. İki Asha'man tahıl çuvalları gibi oldukları yere yığıldı. Nalaam, Emarin ve Jonneth işlerini kusursuzca yapmışlardı. Hızla yönlendirmişlerdi ve şansları varsa, ya fark edilmezdi ya da Taim'in nöbetçilerinin işi sanılırdı.

Işık, diye düşündü Pevara. *Androl ve diğerleri gerçekten de birer silah.* Emarin ve diğerlerinin ölümcül saldırılara girişeceklerini hiç düşünmemişti. Bir Aes Sedai olarak kendi deneyiminden çok uzaktı. Aes Sedailer, ellerinden geldiği takdirde, sahte Ejderleri bile öldürmemişti.

"Ehlileştirmek de öldürür," dedi Androl önüne bakarak. "Ama yavaş yavaş."

Işık. Evet, bağın avantajları olabilirdi –ama aynı zamanda hayli rahatsızlık vericiydi. Düşüncelerini koruma egzersizleri yapması gerekecekti.

Emarin ve diğerleri karanlıktan çıktı ve mangalın yanında Pevara ile Androl'e katıldı. Canler, iki İki Nehirliyle birlikte geride kaldı. Bu gece işler yolunda gitmezse, onları Siyah Kule'den kaçırmaya çalışacaktı. Canler'in itirazlarına rağmen onu geride bırakmak mantıklıydı. Adamın bir ailesi vardı.

Cesetleri gölgelerin içine çektiler, ama mangalı yanar halde bıraktılar. Nöbetçileri arayan biri ışığın hâlâ orada olduğunu

görecekti, ama gece o kadar puslu ve yağmurluydu ki, nöbetçilerin ortadan kaybolduğunu görmek için yaklaşması gerekecekti.

Androl sık sık başkalarının neden onu takip ettiğini anlamadığından yakınsa da, hemen grubun önderliğini ele aldı ve Nalaam ile Jonneth'i temelin kenarında nöbet tutmaya yolladı. Jonneth yayını yanında taşıyordu, ama bu ıslak gecede kirişini çözmüştü. Yağmurun dineceğini ve yönlendirme riskine girmek istemediklerinde onu kullanabileceklerini umuyorlardı.

Androl, Pevara ve Emarin çamurlu yokuşların birinden kayarak indiler ve kazılmış temel çukurlarından birinin içine girdiler. Pevara inerken her yanına çamur sıçradı, ama zaten sırılsıklamdı ve yağmur çamuru akıtıyordu.

Temel, taşlardan örülmüştü ve duvarların arasında odalar ve koridorlar oluşturulmuştu. Burada yapı bir labirente dönüşmüştü ve yukarıdan yağmur suları akıyordu. Sabahları Asha'man askerler temeli kurutma işine girişiyorlardı.

Girişi nasıl bulacağız? diye düşündü Pevara.

Androl diz çöktü ve elinin üzerinde küçük bir ışık küresi belirdi. Yağmur damlaları ışığından içinden geçiyor, bir anlığına minik meteorlara benzedikten sonra çakarak yok oluyorlardı. Androl parmaklarını yerdeki su birikintisine soktu.

Başını kaldırdı ve işaret etti. "Bu tarafa akıyor," diye fısıldadı. "Su bir yere gidiyor. Taim'i orada bulacağız."

Emarin takdirle homurdandı. Androl elini kaldırarak Jonneth ile Nalaam'ı yanlarına, temelin içine çağırdı, sonra hafif adımlarla başı çekti.

Sen. Başarıyla. Sessizce. Hareket ediyorsun, diye düşündü Pevara.

İzci olarak eğitim aldım, diye yanıt verdi Androl. *Ormanda. Puslu Dağlar'da.*

Bu adam hayatı boyunca kaç işte çalışmıştı? Pevara onun için endişeleniyordu. Böyle bir hayat Androl'ün yaşadığı dünyadan mutlu olmadığını ve sabırsız biri olduğunu gösteriyor olabilirdi. Ama Siyah Kule'den bahsetme tarzı... bu uğurda savaşma arzusu... bu bambaşka bir şey söylüyordu. Bu yalnızca Logain'e sadakatiyle açıklanamazdı. Evet, Androl ve diğerleri Logain'e saygı duyuyordu, ama onlar için Logain çok daha büyük bir şeyi temsil ediyordu. Onlar gibi adamların kabul gördüğü bir yer.

Androl'ünkü gibi bir hayat, herhangi bir işte sebat etmeyen, asla tatmin olmayan biri olduğuna işaret ediyor olabilirdi, ama bambaşka bir şeye daha işaret ediyor olabilirdi: arayış içindeki bir

adam. Arzuladığı hayatın orada bir yerde olduğunu bilen bir adam. Onu bulması yeterli olacaktı.

Androl, "Beyaz Kule'de sana insanları bu şekilde analiz etmeyi mi öğretiyorlar?" diye fısıldadı Pevara'ya, bir kapının yanında durup ışık küresini içeri yollar, sonra diğerlerine de takip etmelerini işaret ederken.

Hayır, diye yanıt verdi Pevara, düşüncelerini daha rahat aktarabilmek amacıyla bu iletişim yöntemini denemeye devam ederek. *İlk yüz senesinden sonra bir kadının kendiliğinden öğrendiği bir şey.*

Androl'den gergin bir neşe hissi geldi. Bir dizi bitmemiş odadan geçtiler. Hiçbirinin çatısı yoktu. Sonra işlenmemiş topraktan oluşan bir yere geldiler. Burada bazı fıçıların içinde zift vardı, ama fıçılar kenara çekilmişti ve normalde fıçıların üzerinde durduğu tahtalar yana kaydırılmıştı. Burada, yerde bir delik vardı. Su çukurun kenarından taşıyor, aşağıdaki karanlığa dökülüyordu. Androl diz çöktü ve dinledi, sonra diğerlerine başını sallayıp çukura girdi. Bir an sonra yere inerken çıkardığı şapırtıyı duydular.

Pevara peşinden gitti ve yalnızca bir metre kadar düştü. Ayaklarını kaplayan su soğuktu, ama zaten sırılsıklam olmuştu. Androl eğilerek topraktan bir çıkıntının altından geçti, sonra diğer yanda ayağa kalktı. Küçük ışık küresi bir tüneli aydınlattı. Yağmur suyunu tutması için bir siper kazılmıştı burada. Pevara nöbetçileri vururken tam olarak buranın tepesinde durduklarını tahmin etti.

Dobser haklı, diye düşündü, diğerleri sular sıçratarak arkalarından gelirken. *Taim gizli tüneller ve odalar yapıyor.*

Siperi aştılar ve yürümeye devam ettiler. Biraz sonra bir koridor kesişimine geldiler. Burada toprak duvarlar, tıpkı bir madende olduğu gibi, tahtalarla desteklenmişti. Beşi orada toplanıp bir o yana bir bu yana baktılar. İki yol vardı.

"O yol yukarı doğru eğimli," diye fısıldadı Emarin, sol tarafı göstererek. "Belki bu tünellere bir başka giriştir."

"Muhtemelen daha derine gitmemiz lazım," dedi Nalaam. "Sizce de öyle değil mi?"

"Evet," dedi Androl, parmağını yalayıp havaya kaldırarak. "Rüzgâr sağa esiyor. İlk önce o tarafa gideceğiz. Dikkatli olun. Başka nöbetçiler de olmalı."

Grup tünellerde daha derine ilerledi. Taim kaç zamandır bu tünel labirenti üzerinde çalışıyordu acaba? O kadar da geniş görünmüyordu –başka kesişimden geçmediler– ama yine de

etkileyiciydi.

Androl aniden durdu ve diğerlerini de durmaya zorladı. Tünelde bir homurtu yankılanıyordu. Sözcükleri seçemeyecekleri kadar alçaktı ve duvarlara vuran titrek bir ışık da vardı. Pevara, Kaynak'a kucak açtı ve örgüler hazırladı. Yönlendirirse, temeldeki biri fark eder miydi? Androl'ün de tereddütlü olduğu açıktı; yukarıda nöbetçileri öldürmek için yönlendirmek yeterince kötüydü. Taim'in buradaki adamları Tek Güç kullanıldığını sezerse...

Işığın aydınlattığı bir şekil yaklaşıyordu.

Pevara'nın yanından bir gıcırtı geldi ve Jonneth kirişini tekrar taktığı İki Nehir yayını çekti. Tünelde buna yetecek kadar yer ancak vardı. Bir şaklamayla oku bıraktı ve havada bir ıslık sesi duyuldu. Homurtu kesildi ve ışık düştü.

Gruptakiler koşarak gittikleri zaman Coteren'i yerde buldular. Ok göğsüne saplanmıştı ve gözleri camlaşmıştı. Feneri yanında, yerde kesik kesik yanıyordu. Jonneth okunu aldı ve cesedin giysilerine sildi. "İşte *bu yüzden* hâlâ yay taşıyorum, seni keçinin çocuğu."

"Bakın," dedi Emarin, kalın bir kapıyı göstererek. "Coteren bu kapıyı koruyordu."

"Hazırlıklı olun," diye fısıldadı Androl, sonra kalın tahta kapıyı itip açtı. Kapının arkasında toprağa oyulmuş bir dizi kaba hücre buldular –her biri, kapısı ve çatısı olan birer delikten daha fazlası değildi. Pevara boş bir tanesinin içine baktı. Hücrenin içi ayakta durulabilecek kadar yüksek değildi ve aydınlatılmamıştı. O hücrelere kapatılmak, mezardan farksız bir delikte, karanlıkta kısılı kalmaktan farksız olurdu.

"Işık!" dedi Nalaam. "Androl! O burada! Logain!"

Diğerleri de koşarak gelip ona katıldı. Androl şaşırtıcı bir beceriyle kapıdaki kilidi açtı. Hücrenin kapısını açtılar ve Logain bir homurtuyla dışarı yuvarlandı. Çamurla kaplanmıştı ve korkunç görünüyordu. Eskiden o kıvırcık siyah saçlar ve güçlü yüzle yakışıklı görünüyordu. Şimdi ise bir dilenci kadar zayıftı.

Logain öksürdü, sonra Nalaam'ın yardımıyla dizlerinin üzerinde doğruldu. Androl hemen diz çöktü, ama saygıyla değil. Emarin Asha'manların önderine içmesi için bir matara uzatırken Androl, Logain'in gözlerine baktı.

Ee? diye sordu Pevara.

Bu o, diye düşündü Androl. Bağ aracılığıyla büyük bir rahatlama duygusu geldi. *Hâlâ kendisi.*

Onu Döndürmüş olsalardı serbest bırakırlardı, diye düşündü Pevara. Bu iletişim yöntemine gittikçe daha fazla alışıyordu.

Belki. Eğer bu bir tuzak değilse. "Lord Logain."

"Androl." Logain'in sesi hırıltılıydı. "Jonneth. Nalaam. Ve bir Aes Sedai?" Pevara'yı inceledi. Günler, belki haftalardır bir hücrede yatan biri için olağanüstü canlı görünüyordu. "Seni hatırlıyorum. Hangi Ajah'tansın kadın?"

"Fark eder mi?" diye yanıt verdi Pevara.

"Çok fark eder," dedi Logain, ayağa kalkmaya çalışarak. Çok zayıftı ve Nalaam ona destek olmak zorunda kaldı. "Beni nasıl buldunuz?"

"Bunu güvenliğe kavuştuğumuz zaman anlatırız Lordum," dedi Androl. Kapıdan dışarıya baktı. "Harekete geçelim. Bizi zor bir gece bekliyor. Ben..."

Androl donakaldı, sonra kapıyı çarparak kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Pevara.

"Biri yönlendiriyor," dedi Jonneth. "Hem de kuvvetle."

Koridordan kapının ve toprak duvarların boğduğu bağırışlar geldi.

"Biri nöbetçileri buldu," dedi Emarin. "Lord Logain, savaşabilecek misin?"

Logain kendi başına ayakta durmaya çalıştı, ama sonra yine çöktü. Yüzüne bir kararlılık gelmişti, ama Pevara, Androl'ün hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Logain'e çatalkök vermişlerdi, ya bu ya da yönlendiremeyecek kadar yorgundu. Bu şaşırtıcı değildi. Pevara ondan daha iyi durumda olmasına rağmen Kaynak'a kucak bile açamayacak kadar bitkin düşmüş kadınlar görmüştü.

"Geriye!" diye bağırdı Androl, kapının yanına çekilip toprak duvara yaslanarak. Kapı bir ateş örgüsüyle patladı ve parçalandı.

Pevara dökün tülerin yere düşmesini beklemeden Ateş ördü ve ötedeki koridora bir yıkım dalgası yolladı. Karşısında Karanlıkdostları, hatta daha kötüsü olduğunu biliyordu. Üç Yemin onu burada sınırlamıyordu.

Bağırışlar duydu, ama bir şey ateşi sektirdi. Bir kalkan Pevara ile Kaynak arasına girmeye çalıştı. Pevara onu zorla savuşturdu ve kenara çekilip derin derin nefes aldı.

"Oradaki her kimse, güçlü biri," dedi Pevara.

Uzaktan bir sesin yağdırdığı emirler koridorda yankılandı.

Jonneth, Pevara'nın yanında diz çökerek yayını çıkardı. "Işık, bu Taim'in sesi!"

“Burada kalamayız,” dedi Logain. “Androl. Kapıyol.”

“Deniyorum,” dedi Androl. “Işık, deniyorum!”

“Peh,” dedi Nalaam ve Logain’i duvara yasladı. “Daha önce bundan daha zor durumlarda kaldığım oldu!” Kapıda diğerlerine katıldı ve koridora örgüler fırlatmaya başladı. Duvarlar patlamalarla sarsılıyordu ve tavandan toprak yağıyordu.

Pevara kapının önüne atladı, bir örgü salıverdi, sonra Androl’ün yanında diz çöktü. Androl görmeyen gözlerle önüne bakıyordu ve yoğunlaşma çabasıyla yüzü bir maskeye dönüşmüştü. Pevara bağdan gelen kararlılığı ve hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Onun elini tuttu.

“Yapabilirsin,” diye fısıldadı.

Kapı patladı ve kolu yanan Jonneth geriye devrildi. Yer sarsılıyordu; duvarlar dağılmaya başladı.

Androl’ün yüzünden ter damlıyordu. Dişlerini sıktı, yüzü kızardı ve gözleri iri iri açıldı. Kapıdan içeri duman doluyordu. Emarin öksürdü. Nalaam, Jonneth’e Şifa veriyordu.

Androl bağırdı ve Pevara onun zihnindeki duvarı aşacak gibi olduğunu hissetti. Başarmak üzereydi! Başara...

Bir örgü odaya çarparak *gümledi,* yer dalgalandı ve zorlanan tavan sonunda çöktü. Üstlerine toprak yağdı ve her şey karardı.

5
Bir İyilik İstemek

Rand al'Thor uyandı ve derin bir nefes aldı. Çadırında, battaniyelerden sıyrıldı, Aviendha'yı orada uyurken bıraktı ve sabahlığını üzerine aldı. Hava ıslak kokuyordu.

Gençliğindeki sabahlar geldi aklına. Şafaktan önce inekleri sağmak için kalkması. İneklerin günde iki kez sağılması gerekiyordu. Gözlerini kapattı ve ahırda yeni çit direkleri kesen – ondan önce kalkmış– Tam'in gürültüsünü hatırladı. Soğuk havayı, çizmelerini ayağına geçirmesini, yüzünü ısınması için sobanın yanına bırakılmış suyla yıkamasını.

O günlerde çiftçiler sabahları kapılarını açıp yepyeni bir dünyaya bakabilirdi. Gevrek kırağı. Kuşların ilk çekingen ötüşleri. Dünya sabah sabah esniyormuş gibi, ufku kızartan güneş ışığını.

Rand çadır kapaklarına gitti, onları geri çekti ve nöbet tutan kısa boylu, kızıl saçlı Mızrağın Kızı Katerin'e başını sallayarak selam verdi. Yeni olmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir dünyaya baktı. Bu dünya, ta Dünyanın Omurgası'na kadar yaya olarak gidip dönmüş bir çerçi gibi yaşlı ve yorgundu. Merrilor Çayırı çadırlarla kaplıydı. Ateşlerden hâlâ karanlık olan sabah göğüne doğru dumandan sütunlar yükseliyordu.

Her yerde, insanlar çalışıyordu. Askerler zırhlarını yağlıyordu. Demirciler mızrak başlarını biliyordu. Kadınlar oklar için tüy hazırlıyordu. Daha iyi uyumuş olması gereken adamlara yemek arabalarından kahvaltı dağıtılıyordu. Herkes bunun fırtına patlamadan önceki son anlar olduğunu biliyordu.

Rand gözlerini yumdu. Soluk bir Muhafız bağından gelirmiş gibi, toprağın kendisini *hissedebiliyordu.* Ayaklarının altında, toprağın içinde solucanlar sürünüyordu. Çimenlerin kökleri, yavaşça yayılarak besin arıyordu. İskeletsi ağaçlar ölü değildi, çünkü

içlerinde su dolaşıyordu. Ağaçlar uyuyordu. Yakındaki ağaçta mavikuşlar toplanmıştı. Söken şafakla cıvıldaşmıyorlardı. Sıcaklık ararmış gibi birbirlerine sokulmuşlardı.

Toprak hâlâ yaşıyordu. Parmak uçlarıyla bir uçurum kenarına tutunmuş bir adam gibi yaşıyordu.

Rand gözlerini açtı. "Kâtiplerim Tear'dan döndü mü?"

"Evet Rand al'Thor," dedi Katerin.

"Diğer hükümdarlara haber yollayın," dedi Rand. "Onlarla bir saat sonra meydanın ortasında, çadır dikilmemesini emrettiğim yerde buluşacağım."

Katerin emrini iletmek için uzaklaştı ve yakındaki üç diğer Kız'ı nöbete bıraktı. Rand çadır kapaklarının önünde kapanmasına izin verdi ve döndü, sonra Aviendha'yı –doğduğu günkü kadar çıplak– çadırın içinde dikilirken bulunca yerinde sıçradı.

"Sana gizlice yaklaşmak çok zor Rand al'Thor," diye bildirdi Aviendha gülümseyerek. "Bağ sana çok fazla avantaj veriyor. Gece yarısı gezen kertenkele gibi çok ağır hareket etmem gerekiyor ki, bulunduğum yer çok hızlı değişmesin."

"Işık, Aviendha! Neden bana gizlice yaklaşmak isteyesin ki?"

"Bunun için," dedi Aviendha, sonra öne atıldı, Rand'ın kafasını yakaladı ve bedenini onunkine yaslayarak öptü.

Rand gevşedi ve öpücüğün sürmesine izin verdi. "Şaşırtıcı değil, ama," diye mırıldandı Aviendha'nın dudaklarına, "nerelerimin donacağı konusunda endişelenmezken bu daha eğlenceli oluyor."

Aviendha geriledi. "O olaydan bahsetmemelisin Rand al'Thor."

"Ama..."

"*Toh*'umu ödedim ve artık Elayne'le birincil-kardeşim. Unutulmuş bir utancı hatırlatma bana."

Utanç mı? Neden utanacaktı ki? Daha demin... Rand başını iki yana salladı. Toprağın nefes alıp verdiğini duyabiliyordu yarım fersah uzakta, bir yaprağın üzerindeki böceği sezebiliyordu, ama bazen Aielleri çözemiyordu. Ya da belki yalnızca kadınları.

Bu durumda, muhtemelen ikisini birden.

Aviendha çadırdaki temiz su fıçısının yanında duraksadı. "Banyo yapmak için zamanımız olmaz sanırım."

"Ah, artık banyo yapmaktan hoşlanmaya mı başladın?"

"Onları hayatın bir parçası olarak kabullendim," dedi Aviendha. "Islaktopraklarda yaşayacaksam, bazı ıslaktopraklı geleneklerine de alışmam lazım. Aptalca olmadıkları zaman." Ses tonu çoğunun aptalca olduğunu anlatıyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Rand, ona yaklaşarak.

“Sorun mu?”

“Bir şey seni rahatsız ediyor Aviendha. İçinde görebiliyorum, içinde hissedebiliyorum.”

Aviendha onu inceledi. Işık, çok güzeldi. “Eski benliğinin kadim bilgeliğini almadan önce seni idare etmek daha kolaydı Rand al’Thor.”

“Öyle mi?” diye sordu Rand gülümseyerek. “O zamanlar öyleymiş gibi davranmıyordun.”

“O zaman küçük bir çocuk gibiydim, Rand al’Thor’un sonsuz kızdırma yeteneği konusunda deneyimsizdim.” Aviendha ellerini suya daldırdı ve yüzünü yıkadı. “Sorun değil; senin ne tür koşullarla geldiğini bilseydim beyaz giyip bir daha da çıkarmazdım muhtemelen.”

Rand gülümsedi, sonra yönlendirerek Su ördü ve fıçıdan kendine su çekti. Aviendha geriledi ve merakla izledi.

“Artık yönlendirebilen bir erkek fikri seni rahatsız etmiyor gibi,” dedi Rand, suyu havaya yayar, bir Ateş ipliğiyle ısıtırken.

“Artık rahatsız olmam için bir sebep yok. Sen yönlendirirken rahatsız olmak, *toh*’u temizlendikten sonra bir kadının utancını unutmasına izin vermeyen bir adam gibi davranmak olurdu.” Aviendha onu süzdü.

“Kimsenin o kadar budalaca davranabileceğini hayal edemiyorum,” dedi Rand, sabahlığını kenara atıp ona yaklaşarak. “İşte. Bu kadar can sıkıcı bulduğun ‘kadim bilgelik’ten bir hatıra sana.”

Kusursuzca ılıtılmış suyu yaklaştırdı ve yoğun bir serpinti halinde üzerlerine yağdırdı. Aviendha inleyerek onun koluna tutundu. Islaktopraklı âdetlerine alışmış olabilirdi, ama su hâlâ onu hem huzursuz ediyor hem de içinde bir huşu duygusu uyandırıyordu.

Rand Hava’yla bir kalıp sabun aldı ve bir parçasını tıraşlayarak su serpintisine karıştırdı. Köpüren su bedenlerini kapladı, saçlarını savurdu, Aviendha’nın saçlarını bir sütun halinde havaya kaldırdı, sonra hafifçe omuzlarına bıraktı.

Rand bir başka ılık su dalgasıyla sabunu arındırdı, sonra ıslaklığın çoğunu alarak ikisini nemli bıraktı. Suyu yeniden fıçıya gönderdi ve gönülsüzce *saidin*’i salıverdi.

Aviendha nefes nefeseydi. “Bu... bu tamamen kaçıklıktı ve sorumsuzcaydı.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rand, bir havlu alıp ona fırlatarak. “Efsaneler Çağı’nda yaptığımız çoğu şeyi kaçıkça ve sorumsuzca bulurdun. O farklı bir zamandı Aviendha. Çok daha fazla yönlendiren vardı ve küçük yaştan itibaren eğitim alıyorduk. Nasıl savaşılacağını, nasıl öldürüleceğini bilmemiz gerekmiyordu. Acıyı, açlığı, ıstırabı, savaşı yok etmiştik. Bunun yerine, Tek Güç’ü sıradan görünen şeyler için kullanıyorduk.”

“Savaşı yok ettiğinizi yalnızca varsaymıştınız,” dedi Aviendha burnunu çekerek. “Ama yanıldınız. Cehaletiniz yüzünden zayıf düştünüz.”

“Öyle. Ama bunu değiştirir miydim, bilemiyorum. Pek çok güzel sene vardı. Güzel onyıllar, güzel yüzyıllar. Cennette yaşadığımıza inanıyorduk. Belki de bu düşüşümüz oldu. Hayatlarımızın kusursuz olmasını istedik, bu yüzden kusurları görmezden geldik. İlgi göstermediğimiz sorunlar büyüdü. Delik’i yaratmasaydık savaş kaçınılmaz olabilirdi.” Havluyla kurulandı.

“Rand,” dedi Aviendha, ona yaklaşarak. “Bugün senden bir iyilik isteyeceğim.” Elini onun koluna koydu. Elinin derisi, Mızrağın Kızı olarak geçirdiği günler yüzünden kaba ve nasırlıydı. Aviendha asla Cairhien ve Tear saraylarındaki süt kadar yumuşak hanımefendiler gibi olmayacaktı. Rand onu böyle seviyordu. Elleri, iş bilen birinin elleriydi.

“Nasıl bir iyilik?” diye sordu. “Bugün istediğin hiçbir şeyi reddedebileceğimi sanmıyorum Aviendha.”

“İyiliğin ne olacağından henüz emin değilim.”

“Anlamadım.”

“Anlaman gerekmiyor,” dedi Aviendha. “Kabul edeceğine dair söz vermen de gerekmiyor. İnsan sevgilisine pusu kurmaz, bu yüzden seni önceden uyarmam gerektiğini düşündüm. İsteyeceğim iyilik, planlarını belki büyük ölçüde değiştirmeni gerektirecek ve bu önemli olacak.”

“Tamam...”

Aviendha, her zamanki kadar gizemli, başını salladı ve giyinmek üzere giysilerini toparlamaya başladı.

* * *

Egwene düşünde donmuş bir su sütununun çevresinde yürüyordu. Buz, adeta bir ışık sütunu gibi görünüyordu. Bunun anlamı neydi? Yorumlayamıyordu.

Görüntü değişti ve bir küre buldu. Bir şekilde, onun dünya olduğunu biliyordu. Dünya çatlıyordu. Egwene çılgın gibi onu iple bağladı, bir arada tutmaya çalıştı. Kırılmasını engelleyecekti, ama çok çaba gerektiriyordu...

Düş soldu ve uyanmaya başladı. Hemen Kaynak'a kucak açtı ve ışık ördü. Neredeydi?

Üzerinde geceliği vardı ve Beyaz Kule'deki yatağında yatıyordu. Kendi odasında değil. Suikastçının saldırısından sonra henüz onarılmamıştı orası. Çalışma odasında küçük bir yatak odası vardı ve orada yatmıştı.

Başı zonkluyordu. Bir önceki gece, gözlerinden yorgunluk akarak Merrilor Çayırı'ndaki çadırında, Caemlyn'in düşüşü hakkındaki raporları dinlediğini hatırlayabiliyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, Gawyn bir noktada onun yerde bir şiltede değil bir yatakta uyuyabilmesi için Nynaeve'e bir kapıyol açtırmıştı.

Egwene kendi kendine homurdanarak kalktı. Muhtemelen Gawyn haklıydı, ama ses tonuna sinir olduğunu *açık seçik* hatırlayabiliyordu. Kimse kullandığı ses tonu için Gawyn'i paylamamıştı, Nynaeve bile. Egwene şakaklarını ovaladı. Baş ağrısı, Halima ona 'bakarken' gelen baş ağrıları kadar kötü değildi, ama yine de epey canını yakıyordu. Kuşkusuz bedeni son haftalarda çok az uyumasına itiraz ediyordu.

Kısa süre sonra –giyinmiş, yıkanmış ve *birazcık* daha iyi hisseder halde– odadan çıktı ve Gawyn'i Silviana'nın masasına oturmuş kapının yanında duran çömezi görmezden gelerek bir raporu okurken buldu.

"Bunu yaptığını görse Silviana seni ayak parmaklarından pencerenin dışına asar," dedi Egwene kuru kuru.

Gawyn ayağa fırladı. "Onun raporlarından biri değil," diye itiraz etti. "Yalnızca kız kardeşim Caemlyn'den son haberleri yolladı. Daha birkaç dakika önce, kapıyolla geldi."

"Ve sen de okuyorsun, öyle mi?"

Gawyn kızardı. "Yak beni Egwene. Orası benim *evim.* Mühürlü değildi. Düşündüm ki..."

"Sorun değil Gawyn," dedi Egwene içini çekerek. "Bakalım ne diyor."

"Çok haber yok," dedi Gawyn yüzünü buruşturarak. Mektubu ona uzattı. Çömeze bakarak başını sallayınca çömez koşturarak çıktı. Kısa süre sonra kız buruşmaya başlamış çanmeyve, ekmek ve bir sürahi sütü koyduğu tepsiyle geri döndü.

Egwene kahvaltısını etmek üzere çalışma odasındaki masaya oturdu. Çömez çıkarken vicdan azabı duydu. Kendisi, ne kadar eski olursa olsun, rahat bir yatakta uyurken ve meyveyle kahvaltı ederken Kule'nin Aes Sedailerinin ve askerlerinin büyük kısmı Merrilor Çayırı'nda kampta kalıyordu.

Yine de Gawyn'in savları mantıklı gelmişti. Herkes onun Merrilor'daki çadırda olduğunu düşünürse, suikastçılar oraya saldırırdı. Seanchan suikastçıların teşebbüsünün başarılı olmasına ramak kalmışken birkaç ek önlem daha almaya razıydı. Özellikle de güzel bir uyku çekmesine yardım ediyorsa.

"O Seanchan kadın," dedi Egwene, fincanının içine bakarak. "Illianlıyla gelen. Onunla konuştun mu?"

Gawyn başını salladı. "Başlarına birkaç Kule Askeri diktim. Bir açıdan Nynaeve de onlara kefil oldu zaten."

"Bir açıdan mı?"

"Kadına pek çok farklı şekilde yün kafalı dedi, ama muhtemelen sana *bilerek* zarar vermeyeceğini belirtti."

"Harika." Eh, konuşmaya gönüllü bir Seanchan Egwene'in işine yarayabilirdi. Işık. Ya aynı anda hem onlarla hem Trolloclarla savaşması gerekirse?

"Kendi tavsiyene kendin uymamışsın," dedi Egwene, masanın önündeki sandalyeye oturan Gawyn'in gözlerini fark ederek.

"Birinin kapıyı gözetlemesi gerekiyordu," dedi Gawyn. "Nöbetçi çağıracak olsam senin Merrilor'da olmadığını herkes öğrenirdi."

Egwene ekmekten bir lokma aldı –neyden yapılmıştı bu ekmek?– ve rapora göz gezdirdi. Gawyn haklıydı, ama onun böyle bir günde uykusuz kalması fikri hoşuna gitmiyordu. Muhafız bağı ancak bir yere kadar işe yarardı.

"Demek şehri gerçekten kaybettik," dedi. "Duvarlar aşılmış, saray ele geçirilmiş. Trollocların şehrin tamamını yakmadığını anlıyorum. Çoğunu yakmışlar, ama tamamını değil."

"Evet," dedi Gawyn. "Ama Caemlyn'i kaybettiğimiz açık." Egwene bağda onun gerginliğini hissetti.

"Üzgünüm."

"Pek çok kişi kaçmış, ama bunca mülteci varken saldırıdan önce şehrin nüfusunun ne olduğunu bilmek zor. Muhtemelen yüz binlerce insan öldü."

Egwene nefes verdi. Bir gecede bir ordu insan yok olmuştu. Muhtemelen bu, yaklaşan zulmün yalnızca başlangıcıydı. Şimdiye kadar Kandor'da kaç kişi ölmüştü? Ancak tahmin yürütebilirlerdi.

Andor ordusunun erzakının büyük kısmı Caemlyn'deydi. Onca insanın –yüz binlerce– yanan bir şehirden kaçarak yollara düşmesini hayal etmek Egwene'i hasta ediyordu. Ama bu düşünce Elayne'in ordusunun açlıktan kırılmasını hayal etmek kadar korkunç değildi.

Silviana için bir not yazdı ve Şifa verebilecek gücü olan tüm Aes Sedaileri mültecilere yardım etmeye yollamasını ve bunun için Beyazköprü'de kapıyollar açtırmasını istedi. Beyaz Kule'nin erzak stokları da azalmıştı, ama yine de belki oraya bir miktar erzak yollayabilirdi.

"En dipteki notu gördün mü?" diye sordu Gawyn.

Egwene görmemişti. Kaşlarını çattı, sonra Silviana'nın el yazısıyla en dibe eklenmiş cümleyi okudu. Rand al'Thor herkesin toplanmasını istemişti. Saat...

Egwene odanın eski ahşap ayaklı saatine baktı. Toplantı yarım saat sonraydı. İnledi, sonra kahvaltısının kalanını ağzına tıkıştırmaya başladı. Zarif bir yöntem değildi, ama Rand'ın karşısına boş mideyle çıkacaksa Işık *kavursundu* onu.

"O çocuğu boğacağım," dedi, yüzünü silerek. "Hadi artık, gidelim."

"En son biz gidebiliriz," dedi Gawyn, ayağa kalkarak. "Bize emirler yağdıramayacağını gösteririz."

"Ve ben orada olup söylediklerine karşı çıkmadan başka herkesle görüşmesi olanağını veririz, öyle mi? Bundan hoşlanmıyorum, ama şu anda dizginler Rand'ın elinde. Herkes onun ne yapacağını çok merak ediyor."

Çadırına, Yolculuk için ayırdığı köşeye açılan bir kapıyol yarattı. Birlikte kapıyoldan geçtiler ve çadırdan çıkıp Merrilor Çayırı'nın şamatasına girdiler. Dışarıda insanlar bağırıyordu; birlikler uzak nal gümbürtüleri eşliğinde at koşturarak toplantı için pozisyon alıyorlardı. Rand burada ne yaptığının farkında mıydı? Askerleri bu şekilde bir araya getirmek ve onları kararsız ve sinirli bir halde bırakmak? Yahni tenceresine bir demet havaifişek atmak ve sonra onu sobanın üzerine yerleştirmekten farksızdı. Eninde sonunda bir şeyler patlamaya başlardı.

Egwene'in bu kargaşayı idare etmesi gerekiyordu. Uzun adımlarla çadırından çıktı ve yüzündeki ifadeyi yok etti. Gawyn de solunda, bir adım peşinden yürüyordu. Dünyanın bir Amyrlin'e ihtiyacı vardı.

Silviana, Kule Salonu toplantısına gidiyormuş gibi etol ve asasıyla resmi bir biçimde giyinmiş, dışarıda bekliyordu.

“Toplantı başladığında bununla ilgilen,” dedi Egwene, notu ona uzatarak.

“Peki Anne,” dedi kadın, sonra Egwene’in sağına geçerek peşine takıldı. Silviana ile Gawyn’in birbirlerini görmezden geldiğini bilmek için Egwene’in arkasına bakması gerekmiyordu.

Kampın batısında, Egwene birbiriyle tartışan bir grup Aes Sedai buldu. Aralarından geçti ve kadınlar sustular. Bir seyis ona atı Elek’i –aksi bir iğdiş attı– getirdi ve Egwene atına binerken Aes Sedailere baktı. “Yalnızca Temsilciler.”

Bu kadınlara bir sakinlik ve Aes Sedai buyurganlığıyla yapılmış terbiyeli şikâyetler getirdi. Her biri toplantıda bulunmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Egwene onlara dik dik baktı ve kadınlar yavaş yavaş hizaya girdi. Onlar Aes Sedai’ydi; didişmenin onlara yakışmadığını biliyorlardı.

Temsilciler toplandı ve Egwene beklerken Merrilor Çayırı’na baktı. Shienar çayırlarında, üçgen şeklinde geniş bir alandı ve iki yanında, bir araya gelen iki nehir –Mora ve Erinin– ile üçüncü yanda ise ormanla sınırlanmıştı. Otuz metre yüksekliğinde sarp bir kayalık olan Dashar Tepesi çayırı bölüyordu. Mora’nın Arafel tarafında Polov Yaylası vardı; on iki metre kadar yüksekliği olan, üç yanı hafif eğimli, nehre bakan yeri uçurum, üzeri yassı bir tepe. Polov Yaylası’nın güneybatısında bataklık uzanıyordu ve yakında, Mora Nehri’nin Hawval Geçidi olarak bilinen sığlıkları vardı. Bu sığlıklar, Arafel ile Shienar arasında rahat bir geçiş sağlıyordu.

Yakında, kuzeydeki eski taş yıkıntıların karşısında bir Ogier *yurdu* bulunuyordu. Egwene buraya geldikten kısa süre sonra Ogierleri ziyaret etmişti, ama Rand Ogierleri toplantıya davet etmemişti.

Ordular toplanıyordu. Batıdan, Rand’ın kamp kurduğu taraftan Sınırboylu bayrakları yaklaşıyordu. Aralarında Perrin’in kendi bayrağı da vardı. Perrin’in bir bayrağı olması tuhaftı.

Güneyden, Elayne’in alayı dolana dolana toplantı yerine, Çayır’ın tam ortasına yaklaşıyordu. Kraliçe en önde at sürüyordu. Sarayı yanmıştı, ama o önüne bakıyordu. Perrin ve Elayne, Tearlılar ve Illianlılar –Işık, bu orduların birbirine bu kadar yakın kamp kurmasına kim izin vermişti?– ayrı alaylar halinde yürüyordu ve her biri neredeyse ordusunun tamamını getirmişti.

Hızlı davranmak en iyisiydi. Egwene’in varlığı hükümdarları sakinleştirecek, belki sorunları önleyecekti. Bu kadar çok Aiel’in yakınında olmaktan hoşlanmayacaklardı. Shaidolar dışında tüm

klanlar buradaydı. Egwene onların Rand'ı mı, yoksa kendisini mi destekleyeceklerini *hâlâ* bilmiyordu. Bilgelerin bazıları Egwene'in savlarını dinlemiş gibiydi, ama herhangi bir yorum yapmamışlardı.

"Şuraya bak," dedi Saerin, atını Egwene'inkine yaklaştırarak. "Deniz Halkı'nı sen mi davet ettin?"

Egwene başını iki yana salladı. "Hayır. Rand'a karşı durma ihtimalleri olmadığını düşündüm." Aslında, *Tel'aran'rhiod*'da Rüzgârbulanlarla görüştükten sonra, onlarla bir daha pazarlığa dalmak istememişti. Uyandığında yalnızca bebeğini değil, Beyaz Kule'yi de onlara vermeyi kabul ettiğini öğrenmekten korkuyordu.

Deniz Halkı oldukça gösterişli bir giriş yapıyordu; rengârenk giysiler içinde, Rand'ın kampının yanındaki kapıyollardan geliyorlardı. Dalgahanımları ve Kılıçefendileri, krallar kadar azametliydi.

Işık, diye düşündü Egwene. *Acaba en son ne zaman bu ölçekte bir toplantı yapıldı?* Hemen hemen her ulusun temsilcisi vardı. Deniz Halkı ve Aieller sayılırsa daha da fazla. Yalnızca Murandy, Arad Doman ve Seanchan elindeki uluslar eksikti.

Son Temsilci de sonunda atına bindi ve yanına geldi. Harekete geçmeye hevesliydiler, ama bunu göstermeye cesaret edemiyorlardı. Egwene atını yavaş yavaş toplantı yerine doğru sürmeye başladı. Bryne'ın askerleri de çevrelerini aldı ve yere vuran botlarıyla, dimdik tuttukları kargılarıyla, bir eşlikçi alayı oluşturdular. Beyaz önlüklerine Tar Valon Alevi işlenmişti, ama Aes Sedailerden daha gösterişli görünmüyorlardı. Yürüyüşleri, ortalarındaki kadınları vurguluyordu. Diğer ordular silahlarının gücüne güvenirdi. Beyaz Kule'de daha iyisi vardı.

Bütün ordular meydanın ortasındaki toplanma yerine yöneldiler, Rand'ın çadır dikilmemesini emrettiği yere. Saldırı düzenlemek için kusursuz bir alanda, bunca ordu bir arada. Bu iş yolunda gitse iyi olacaktı.

Elayne güçlerinin büyük çoğunluğunu yarı yolda bırakıp, yaklaşık yüz adamdan oluşan daha küçük bir koruma grubuyla devam ederek örnek teşkil etti. Egwene de aynısını yaptı. Diğer önderler de ilerlediler ve maiyetleri merkezdeki alanın çevresinde geniş bir halka oluşturarak durdular.

Merkeze yaklaşırken Egwene'in üzerine güneş ışığı düşüyordu. Egwene alanın üzerinde bulutların geniş, kusursuz bir halka oluşturacak şekilde dağıldığını fark etmeden geçemedi. Rand gerçekten de dünyayı tuhaf şekillerde etkiliyordu. Orada olduğunu

ilan eden bir duyuruda bulunması, sancak dalgalandırması gerekmiyordu. Onun olduğu yerde bulutlar çekiliyor, güneş ışığı üzerine düşüyordu.

Ama henüz merkeze gelmemiş gibiydi. Egwene, Elayne'in yanına gitti. "Elayne, çok üzgünüm," dedi bir kez daha.

Altın saçlı kadın önüne bakmaya devam etti. "Şehri kaybettik, ama şehir ulusun kendisi değildir. Bu toplantıyı yapmamız lazım, ama çabuk olmalıyız ki Andor'a dönebilelim. Rand nerede?"

"Oyalanıyor," dedi Egwene. "Her zaman böyleydi."

"Aviendha'yla konuştum," dedi Elayne. Doru atı kıpırdandı ve hıhladı. "Dün geceyi onunla geçirdi, ama Rand ona bugün ne yapmayı planladığını söylememiş."

"Taleplerden bahsetmişti," dedi Egwene, hükümdarların maiyetleriyle birlikte toplanmasını izleyerek. İlk gelen, Tear Kralı Darlin Sisnera'ydı. Tacını Rand'a borçlu olmasına rağmen Egwene'i destekleyecekti. Seanchan tehdidi onu hâlâ çok rahatsız ediyordu. Siyah, sivri sakallı orta yaşlı adam pek yakışıklı değildi, ama kendine hâkim ve özgüvenliydi. Atının sırtında Egwene'e dönerek eğildi ve Egwene yüzüğünü uzattı.

Darlin duraksadı, sonra atından indi, yaklaştı ve başını eğerek yüzüğü öptü. "Işık sizi aydınlatsın Anne."

"Seni burada gördüğüme memnun oldum Darlin."

"Sözünüz geçerli olduğu sürece. İstediğim anda, ülkeme kapıyol."

"Açılacak."

Darlin diğer yandan Egwene'e doğru at süren bir başka adamı gözleyerek yine eğildi. Illian Naibi Gregorin pek çok açıdan Darlin'in dengiydi –ama tam olarak değil. Rand, Darlin'i Tear Naibi atamıştı, ama Yüksek Lordlar onun kral olarak taç giymesini istemişti. Gregorin ise Naip olarak kalmıştı. Uzun boylu adam son zamanlarda kilo vermişti, yuvarlak yüzü –geleneksel Illian sakalıyla– süzülmeye başlamıştı. Egwene'in dürtüklemesini beklemedi; atından indi ve süslü bir biçimde eğilerek elini yakalayıp yüzüğü öptü.

"Siz ikinizin anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakarak bu girişimde bana katılmanıza pek memnun oldum," dedi Egwene, birbirine dik dik bakmaya başlamış olan adamların dikkatini dağıtarak.

"Lord Ejder'in niyeti... huzursuzluk verici," dedi Darlin. "Tear'ı yönetmem için beni seçti, çünkü gerekli gördüğümde ona karşı

çıktığımı biliyor. Ona sağduyuyla yaklaşırsam yine dinleyeceğine inanıyorum.”

Gregorin hıhladı. “Lord Ejder kesinlikle sağduyulu bir adamdır. Ona iyi bir sav sunmamız yeterli. Dinleyecektir.”

“Vakanüvisimin size söyleyeceği şeyleri var,” dedi Egwene. “Lütfen onu dinleyin. İşbirliğiniz hatırlanacaktır.”

Silviana atının sırtında öne çıktı ve Gregorin’i kenara çekerek konuştu. Söyleyecek çok önemli şeyleri yoktu, ama Egwene bu ikisinin sonunda kavga edeceğinden korkuyordu. Silviana, onları birbirinden uzak tutma talimatı almıştı.

Darlin onu süzdü. Ne yaptığını anlamış görünüyordu, ama şikâyet etmeden atına bindi.

“Sıkıntılı görünüyorsunuz Kral Darlin,” dedi Egwene.

“Bazı eski düşmanlıklar okyanustan da derindir Anne. Neredeyse bu toplantının Karanlık Varlık’ın işi olduğunu, işini onun adına yapıp birbirimize düşmemizi beklediğini düşüneceğim.”

“Anlıyorum,” dedi Egwene. “Belki de, buraya gelmeden önce – çoktan yapmadıysan– adamlarına bugün *hiçbir* kazaya izin olmadığını söylemelisin.”

“Bilgece bir öneri.” Darlin eğildi ve geriledi.

İkisi de Egwene’in tarafındaydılar. Elayne de öyle. Elayne’in Kraliçe Alliandre hakkında söyledikleri doğruysa Ghealdan, Rand’ı savunacaktı. Ghealdan o kadar güçlü değildi; Alliandre, Elayne’i endişelendirmiyordu –ama Sınırboyları başka meseleydi. Rand onları kazanmış görünüyordu.

Bayrakları ordularının üzerinde dalgalanıyordu ve Kraliçe Ethenielle dışında tüm hükümdarlar oradaydı. Ethenielle, Kandor’daydı ve yurdundan kaçan mültecileri organize etmeye çalışıyordu. Burada her ne olacaksa, Kandor’un yaşaması için sınırda savaşmak kadar önemli olduğunu düşündüğünü ifade edermiş gibi, bu toplantıya büyükçe bir birlik göndermişti –en büyük oğlu Antol de aralarındaydı.

Kandor. Son Savaş’ın ilk kurbanı. Tüm ülkenin yangın yerine döndüğü söyleniyordu. Sırada Andor mu vardı? İki Nehir? *Sakin ol,* diye düşündü Egwene.

Kimin kimi destekleyeceğini düşünmek korkunç bir duyguydu, ama bunu yapmak onun göreviydi. Kuşkusuz kendisi öyle istiyor olsa da Rand, Son Savaş’ı bizzat yönetemezdi. Onun görevi Karanlık Varlık’la savaşmaktı; aynı zamanda orduların kumandanlığını yapacak zamanı olmayacaktı, muhtemelen Karanlık Varlık’la

savaşırken aklına bile gelmeyecekti. Bu toplantıdan, Gölge güçlerine karşı birleşen güçleri Beyaz Kule'nin yöneteceği kararıyla çıkmaya kararlıydı. Mühürlerin sorumluluğundan vazgeçmeye de niyeti yoktu.

Bu yeni Rand'a ne kadar güvenebilirdi? Birlikte büyüdüğü Rand değildi. Daha ziyade, Aiel Kıraçları'nda tanıdığı, daha özgüvenli Rand'a benziyordu. Belki aynı zamanda daha kurnaz. Evler Oyunu'nda bayağı ustalaşmıştı.

Onunla sağduyulu bir biçimde konuşmaya başardığı sürece, bu değişimlerin hiçbiri korkunç şeyler değildi.

Oradaki Arad Doman bayrağı mı? diye düşündü hayretle. Yalnızca Arad Doman bayrağı değildi, *Kral'ın* bayrağıydı ve meydana yeni gelen güçlerle birlikte at sürdüğünü anlatıyordu. Rodel Ituralde sonunda tahta mı çıkmıştı, yoksa Rand başka birini mi seçmişti? Doman Kralı'nın bayrağı, Saldaea Kraliçesi'nin amcası Davram Bashere'in bayrağının yanında dalgalanıyordu.

"Işık." Gawyn atını dürtükleyerek Egwene'in yanına yaklaştı. "O bayrak..."

"Görüyorum," dedi Egwene. "Siuan'ı yakalamam lazım; kaynakları tahta kimin geçtiğini söylüyor muydu? Domanlıların savaşa önderleri olmadan at süreceğinden korkuyordum."

"Domanlılar mı? Ben *şundan* bahsediyordum."

Egwene onun baktığı yere döndü. Kırmızı boğa bayrağı altında, telaşla yaklaşan yeni bir güç katılmıştı aralarına. "Murandy," dedi Egwene. "İlginç. Roedran sonunda dünyanın geri kalanına katılmaya karar vermiş."

Yeni gelen Murandyliler muhtemelen hak ettiklerinden daha fazla gösteriş yapıyorlardı. En azından kıyafetleri güzeldi: zincir zırh üzerine sarı ve kırmızı tunikler, geniş siperlikli pirinç miğferler. Geniş kırmızı kemerlerinde saldıran boğa simgesi vardı. Andorlulardan uzak durdular ve kuzeybatıdan yaklaşarak Aiel güçlerinin çevresinden dolandılar.

Egwene, Rand'ın kampına döndü. Ejder'den hâlâ haber yoktu.

"Gel," dedi, Elek'i Murandy ordusuna doğru topuklayarak. Gawyn de peşine takıldı. Chubain, koruma olarak yirmi kişilik bir birlik getirdi.

Roedran kızıl altın renklere bürünmüş şişman bir adamdı. Egwene adamın atının her adımda inlediğini duyabiliyordu neredeyse. Seyrelmeye yüz tutmuş saçlarında siyahtan çok ak vardı ve Egwene'i beklenmedik ölçüde keskin bir ifadeyle izliyordu.

Murandy Kralı tek bir şehirden, Lugard'dan biraz daha fazlasına hâkimdi, ama Egwene'in aldığı raporlar bu adamın hükümranlık alanını genişletmek konusunda hiç de başarısız olmadığını anlatıyordu. Birkaç sene sonra, kendine ait gerçek bir krallığı bile olabilirdi.

Roedran etli elini kaldırarak alayı durdurdu. Egwene de atını dizginledi ve âdet olduğu üzere, Roedran'ın yaklaşmasını bekledi. Roedran yerinden kıpırdamadı.

Gawyn bir küfür savurdu. Egwene'in dudaklarında bir gülümseme dolandı. Sonunda atını dürtükleyerek öne çıkardı.

"Demek öyle." Roedran onu tepeden tırnağa süzdü. "Yeni Amyrlin sensin. Bir Andorlu."

"Amyrlin'in ulusu yoktur," dedi Egwene serinkanlılıkla. "Seni burada gördüğüme şaşırdım Roedran. Ejder seni ne zaman davet etti?"

"Etmedi." Roedran bir kadeh taşıyıcısına, şarap getirmesini işaret etti. "Murandy'nin olayların dışında bırakılmasına bir son verme vaktinin geldiğine karar verdim."

"Peki buraya gelmek için kullandığın kapıyolları kim açtı? Buraya gelmek için Andor'dan geçmemişsindir herhalde."

Roedran duraksadı.

"Güneyden geldin," dedi Egwene, onu inceleyerek. "Andor'dan. Seni Elayne mi çağırdı?"

"Beni *çağırmadı,*" diye terslendi Roedran. "Lanet Kraliçe, onu desteklersem Murandy'yi işgal etmemeye söz veren bir niyet bildirgesi yayınlayacağına söz verdi." Duraksadı. "Dahası, bu sahte Ejder'i görmek istiyordum. Konu o olduğunda dünyadaki herkesin aklı başından gidiyor gibi."

"Bu toplantının konusunu biliyorsun, değil mi?" dedi Egwene.

Roedran elini salladı. "Bu adamı işgalci alışkanlıklarından vazgeçirmek gibi bir şey."

"Bu yeterli." Egwene öne eğildi. "Hükümranlığını güzelce sağlamlaştırdığını ve Lugard'ın bu sefer Murandy üzerinde gerçek bir yetkesi olabileceğini duydum."

"Evet," dedi Roedran, biraz daha dik oturarak. "Bu doğru."

Egwene biraz daha öne eğildi. "Bir şey değil," dedi yumuşak bir sesle, sonra gülümsedi. Elek'i çevirdi ve maiyetini de peşine takarak uzaklaştı.

"Egwene," dedi Gawyn usulca, atını onunkinin yanında koşturarak, "gerçekten yaptın mı bunu?"

“Rahatsız olmuş mu görünüyor?”

Gawyn omzunun üzerinden arkaya baktı. “Çok.”

“Harika.”

Gawyn bir an sonra geniş geniş sırıttı. “Bu gerçekten fesattı.”

“Adam raporların anlattığı kadar kaba ve hödük,” dedi Egwene. “Birkaç gecesini Beyaz Kule’nin nasıl olup da onun bölgesinde kukla oynattığını merak ederek geçirse de olur. Gerçekten intikam almak istersem, açığa çıkarabileceği birkaç güzel sır da ayarlayabilirim. Nerede bu çoban? Nasıl bir cürettir ki...”

Rand’ın geldiğini görünce sustu. Rand kırmızı altın bir kıyafet içinde, kahverengileşmiş çayırda yürüyerek yaklaşıyordu. Yanında, havada, Egwene’in görmediği örgülerin tuttuğu çok büyük bir bohça asılıydı.

Ayak bastığı yerde çimenler yeşeriyordu.

Büyük bir değişim değildi. Geçtiği yerde çimenler canlanıyor ve aralık kepenkten gelen yumuşak bir ışık dalgası gibi yayılıyordu. Adamlar geriledi; atlar toynaklarıyla yeri dövdü. Birkaç dakika sonra halka olmuş bekleyen tüm birlikler yeşil çimenlerin üzerinde duruyordu.

Egwene basit, yeşil bir çimenlik görmeyeli ne kadar olmuştu? Egwene nefes verdi. Günün kasveti biraz hafiflemişti. “Bunu nasıl yaptığını bilmek için neler vermezdim,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Bir örgü mü?” diye sordu Gawyn. “Aes Sedailerin kışın çiçek açtırdığını görmüştüm.”

“Bu kadar geniş bir alanı etkileyebilecek örgü bilmiyorum,” dedi Egwene. “Çok *doğal* geliyor. Git bak bakalım, bunu nasıl yaptığını öğrenebilecek misin. Belki Asha’man Muhafızları olan Aes Sedailerden biri gerçeği söyler.”

Gawyn başını salladı ve yanından ayrıldı.

Rand, peşinde havada süzülen büyük bohçayla yürümeye devam etti. Arkasında siyahlı Asha’manlar ve Aiellerden oluşan bir şeref muhafızı grubu vardı. Aieller düzenli sıralar halinde yürüme fikrine burun kıvırdığından araziye yayılmış, karınca sürüsü gibi geliyorlardı. Rand’ı takip eden askerler bile Aiellerden uzak duruyordu. Pek çok eski askere göre böyle bir kahverengi sarı dalga, ölüm demekti.

Rand sakin sakin, amaçlı bir tavırla yürüyordu. Hava akışlarıyla taşıdığı kumaş bohça önünde çözülmeye başladı. Rand’ın önünde çadır bezinden geniş parçalar açıldı, kuyrukları rüzgârda

dalgalanarak iç içe geçti. İçlerinden tahta direkler ve metal kazıklar düştü ve Rand onları da görünmez Hava iplikleriyle yakalayarak çevirdi.

Adımlarını hiç yavaşlatmadı. Bezler önünde derinliklerden çıkan balıklar gibi savrulurken kumaş, tahta ve demir kargaşasına bakmadı bile. Yerden küçük toprak kesekleri fışkırdı. Bazı askerler ürkerek yerlerinden sıçradı.

Tam bir gösteri adamı oldu, diye düşündü Egwene direkler dönüp açılan deliklere girerken. Çadır bezleri direklere dolandı ve bağlandı. Birkaç saniye içinde dev bir kameriye kurulmuştu. Bir ucunda Ejder bayrağı, diğerinde kadim Aes Sedai bayrağı dalgalanıyordu.

Rand kameriyeye geldiğinde de duraksamadı. Kumaşlar onun için aralandı. "Her biriniz beşer kişi getirebilirsiniz," diye bildirdi içeri girerken.

"Silviana," dedi Egwene, "Saerin, Romanda, Lelaine. Gawyn döndüğü zaman beşinci olacak."

Arkadaki Temsilciler kararına sessizlik içinde razı oldular. Güvenlik için Muhafızını, destek için Vakanüvisini almasına itiraz edemezlerdi. Seçtiği diğer üç kişi de Kule'den en etkili kadınlar olarak görülüyorlardı. Dört Aes Sedai'nin içinde Salidar'dan iki, Beyaz Kule'ye sadık kalan gruptan iki kişi vardı.

Diğer hükümdarlar Egwene'in önden girmesini beklediler. Bu yüzleşmenin, özünde, Rand ile Egwene arasında olduğunu biliyorlardı. Daha doğrusu, Ejder'le Amyrlin Makamı arasında.

Kameriyede sandalye yoktu, ama Rand köşelere *saidin*'den ışık küreleri asmıştı. Asha'manlardan biri ortaya küçük bir masa bıraktı. Egwene çabucak saydı. On üç ışık küresi.

Rand, kolları arkasında, âdet edindiği üzere bir eliyle diğer ön kolunu tutarak karşısında duruyordu. Min yanındaydı ve elini onun koluna koymuştu.

"Anne," dedi Rand, başını sallayarak.

Demek saygı gösterisinde bulunacaktı, öyle mi? Egwene de başını sallayarak karşılık verdi. "Lord Ejder."

Diğer hükümdarlar ve eşlikçileri kameriyeye doluştu. Çoğu çekinerek hareket ediyordu. Ama Elayne azametle girdi ve Rand ona sıcak bir gülümseme bahşedince yüzündeki hüzün yok oldu. Yün kafalı kadın hâlâ Rand'dan etkileniyordu ve herkesi zorbalıkla buraya getirme tarzından pek memnun olmuş görünüyordu. Elayne, Rand'ın başarısıyla gurur duyuyordu.

Sen de bir parça gurur duymuyor musun peki? diye sordu Egwene kendi kendine. *Eskiden basit bir köylü olan, evlenmene ramak kalan Rand al'Thor, şimdi dünyanın en güçlü adamı. Yaptığı işlerle gurur duymuyor musun?*

Belki birazcık.

Sınırboylular, Shienar Kralı Easar'ın önderliğinde girdiler ve hiç de çekingen bir halleri yoktu. Domanlıların başında, Egwene'in tanımadığı yaşlı bir adam vardı.

"Alsalam," diye fısıldadı Silviana şaşkın bir sesle. "Geri dönmüş."

Egwene kaşlarını çattı. Neden haber kaynakları ona Alsalam'ın geldiğini bildirmemişti? Işık. Rand, Beyaz Kule'nin onu göz altına almaya çalıştığını biliyor muydu? Egwene bu gerçeği daha birkaç gün önce, Elaida'nın kâğıtlarını karıştırırken öğrenmişti.

Cadsuane de girdi ve Rand izin verircesine, ona bakarak başını salladı. Cadsuane yanında beş kişi getirmemişti, ama Rand onu Egwene'in beş kişilik grubuna saymayı da gerekli görmedi. Bu Egwene'e can sıkıcı bir yenilik gibi geldi. Perrin karısıyla geldi ve kenarda durdular. Perrin kütüğe benzeyen kollarını kavuşturdu. Yeni çekici, kemerinden sarkıyordu. Perrin'i okumak Rand'ı okumaktan çok daha kolaydı. Perrin endişeliydi, ama Rand'a güveniyordu. Nynaeve de öyle, kavrulası. O da Perrin ve Faile'in yanında yerini aldı.

Aiel klan şefleri ve Bilgeler büyük bir kalabalık halinde geldiler –Rand'ın 'sadece beş kişi getirme kuralı' muhtemelen her klan şefinin beşer kişi getirmesi anlamına geliyordu. Sorilea ve Amys dahil, bazı Bilgeler Egwene'in tarafına geçtiler.

Işık onları kutsasın, diye düşündü Egwene, nefesini tutarak. Rand kadınlara göz attı ve Egwene onun dudaklarının gerildiğini gördü. Son adamına ve kadınına kadar tüm Aiellerin onu desteklememesine şaşırmıştı.

Kameriyeye en son giren, Murandy Kralı Roedran oldu ve o sırada Egwene ilginç bir şey fark etti. Rand'ın pek çok Asha'manı –Narishma, Flinn, Naeff– Roedran'ın arkasına geçmişti. Rand'ın yanında kalan diğerleri, yakınından kurt geçen kediler kadar tetikte görünüyordu.

Rand kısa boylu, şişman adama yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. Roedran bir an kekeledi, sonra mendille alnını sildi. Rand bakmaya devam etti.

"Nedir bu?" diye sordu Roedran. "Sen Yenidendoğan

Ejder'mişsin, öyle diyorlar. Ben olsam sana izin vermez..."

"Dur," dedi Rand, bir parmağını kaldırarak.

Roedran hemen sustu.

"Işık beni yaksın," dedi Rand. "Sen osun, değil mi?"

"Kim?" diye sordu Roedran.

Rand sırtını döndü ve Narishma ve diğerlerine yerlerinde kalmalarını işaret etti. Gönülsüzce denileni yaptılar. "Bir anlığına düşündüm ki..." dedi Rand, başını iki yana sallayarak. "Neredesin?"

"Kim?" diye sordu Roedran yüksek sesle, ciyaklarcasına.

Rand onu duymazdan geldi. Herkes içeri girdikten sonra, kameriyenin örtüleri sonunda durdu. "Evet," dedi Rand. "Hepimiz buradayız. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğimiz olduğu söylenemez," diye homurdandı Gregorin. Beş kişilik eşlikçi grubuna ilaveten, Dokuzlar Konseyi'ne üye, bir avuç da Illian asili getirmişti. "Seninle Beyaz Kule arasında sıkışıp kaldık. Işık kavursun bizi."

"Kandor'un düştüğünü ve Caemlyn'in Gölge'nin eline geçtiğini öğrenmişsinizdir," diye devam etti Rand. "Malkier'den geriye kalanlar Tarwin Geçidi'nde saldırı altında. Son yaklaşıyor."

"O zaman neden burada duruyoruz Rand al'Thor?" diye sordu Arafel Kralı Paitar. Yaşlı adamın kafasında ince bir kır saç şeridi kalmıştı, ama hâlâ geniş omuzlu ve ürkütücüydü. "Bu poz kesmelere bir son verelim ve işimize bakalım adam! Verilecek bir savaşımız var."

"Savaşacağına dair söz veriyorum Paitar," dedi Rand usulca. "Midenin kaldırabileceğinden fazla savaş. Üç bin sene önce Karanlık Varlık'ın güçleriyle savaşta yüz yüze geldim. Efsaneler Çağı'nın harikalarına sahiptik, başınızı döndürecek şeyler yapabilen Aes Sedailer, insanları uçuran ve her tür saldırıdan koruyan *ter'angreal*'ler. *Zar zor* kazanabildik. Bunu düşündünüz mü? Karşısına çıkacağımız Gölge'nin gücü hemen hemen hiç değişmedi, Terkedilmişler hiç yaşlanmadı. Ama biz aynı insanlar değiliz, yakın bile değiliz."

Çadır sessizleşti. Çadır bezleri esintiyle dalgalanıyordu.

"Ne diyorsun Rand al'Thor?" dedi Egwene, kollarını kavuşturarak. "Sonumuzun geldiğini mi?"

"Plan yapmamız gerektiğini söylüyorum," dedi Rand, "ve birlik içinde saldırmamız gerektiğini. Son seferinde yeterince başarılı olmadığımızı ve bunun neredeyse galibiyetimize mal olacağını söylüyorum. Her birimiz bu işin nasıl yapılması gerektiğini en iyi

kendimizin bildiğini düşünüyorduk." Egwene'in gözlerine baktı. "O günlerde her adam, her kadın kendini savaş meydanının önderi sayıyordu. Generallerden oluşmuş bir ordu. İşte *bu yüzden* neredeyse kaybediyorduk. *Bu yüzden* leke, Kırılış ve delilik geldi. Ben de herkes kadar suçluydum. Belki herkesten daha fazla.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Bu dünyayı, ikinci defa kırılsın diye kurtarmayacağım! Son Trolloc da öldükten sonra birbirine düşsünler diye bu insanlığın ulusları hatırına ölmeyeceğim. Bunu planlıyorsunuz. Işık yaksın beni, bunu planladığınızı *biliyorum!*"

Gregorin ile Darlin'in birbirlerine fırlattıkları bakışları ya da Roedran'ın Elayne'i nasıl bir kıskançlıkla izlediğini gözden kaçırmak kolaydı. Bu çatışmada hangi uluslar yıkılırdı ve hangileri –sırf iyilik için– komşularına yardım etmek amacıyla müdahale ederdi? O iyilik ne kadar zamanda hırsa ve bir başka tahta el koyma fırsatına dönüşürdü?

Buradaki hükümdarların çoğu iyi insanlardı. Onca güce sahip olup daha fazlasını arzulamamak için iyi bir insandan daha fazlası olmak gerekirdi. Elayne bile fırsat bulduğunda bir başka ülkeye el koymuştu. Bunu yine yapardı. Bu hükümdarların, ulusların doğasında vardı. Elayne'in durumunda, doğru olan bu gibi görünmüştü, çünkü onun hükümdarlığı Cairhien için önceki durumdan daha iyiydi.

Kaç kişi aynı şeyi varsayardı? Elbette kendilerinin bir başka diyarda daha iyi hüküm süreceğini –ya da düzen sağlayabileceğini?

"Kimse savaş istemiyor," dedi Egwene, kalabalığın dikkatini kendi üzerine çekerek. "Bununla birlikte, burada yapmaya çalıştığın şeyin senin görevini aştığını düşünüyorum Rand al'Thor. İnsan doğasını değiştiremezsin ve dünyayı kendi isteklerine göre hizaya getiremezsin. Bırak insanlar kendi hayatlarını yaşasınlar ve kendi yollarını seçsinler."

"*Bırakmayacağım* Egwene," dedi Rand. Tıpkı Aielleri kendi ülküsüne bağlamaya çalıştığı günlerde olduğu gibi, gözlerinde bir ateş vardı. Evet, o duygu Rand'a çok uygundu –insanların dünyayı kendi gördüğünü sandığı berraklıkla görmemesinden kaynaklanan bir hayal kırıklığı ve kızgınlık.

"Başka ne yapabilirsin, bilemiyorum," dedi Egwene. "Hepimize hükmedecek bir imparator mu atayacaksın? Gerçek bir tiran mı olacaksın Rand al'Thor?"

Rand ters bir yanıt vermedi. Elini yana kaldırdı ve

Asha'manlardan biri rulo haline getirilmiş bir kâğıt verdi. Rand kâğıdı aldı ve masaya bıraktı. Güç kullanarak açtı ve düz tuttu.

Aşırı büyük belge küçük, sıkışık bir yazıyla kaplıydı. "Buna Ejder'in Barışı adını verdim," dedi Rand yumuşak bir sesle. "Sizden isteyeceğim üç şeyden biri. Hayatım karşılığında ödeyeceğiniz bedel."

"Görelim bakalım." Elayne kâğıda uzandı ve Rand ona izin verdi. Elayne şaşkına dönmüş hükümdarlardan önce kâğıdı masadan kapmayı başardı.

"Uluslarınızın sınırlarını şimdiki halinde sabitliyor," dedi Rand, kollarını yine arkasına götürerek. "Herhangi bir ülkenin bir başka ülkeye saldırmasını yasaklıyor ve her başkentte büyük bir okul açılmasını şart koşuyor –tüm masrafları karşılanan ve kapıları öğrenmek isteyen herkese açık birer okul."

"Bundan daha fazlasını yapıyor," dedi Elayne, bir parmağını belgede dolaştırarak okurken. "Bir başka ülkeye saldırırsan ya da küçük bir silahlı sınır çatışmasına girersen, dünyanın diğer ulusları saldırıya uğrayan ülkeyi koruma yükümlülüğü altında. Işık! Ekonomilerin zarara uğramaması için dış ticaret vergisi sınırlamaları, iki hükümdar soyu açıkça ayrılmadığı sürece ulusların hükümdarlarının evlenmesinin yasaklanması, çatışma başlatan lordun topraklarının elinden alınması... Rand, bunu imzalamamızı *gerçekten* bekliyor musun?"

"Evet."

Diğer hükümdarlar çok öfkelendi, ama Egwene sakin kaldı ve diğer Aes Sedailere birkaç bakış fırlattı. Aes Sedailer endişeli görünüyorlardı. Olmaları da gerekirdi –bu Rand'ın istediği 'bedelin' yalnızca bir parçasıydı.

Hükümdarlar, belgeyi görmek isteyerek mırıldandılar, ama diğerlerini omuzlayıp Elayne'in arkasından bakmak istemediler. Neyse ki Rand ileri görüşlüydü. Belgenin daha küçük versiyonları dağıtıldı.

"Ama bazen çatışma için çok iyi sebepler vardır!" dedi Darlin, elindeki belgeye bakarak. "Seninle saldırgan komşun arasında tampon bölge oluşturmak gibi."

"Ya ülkemizin vatandaşlarından bazıları sınırın ötesinde yaşıyorsa?" diye ekledi Gregorin. "Onlar zulme uğrarsa müdahale edip onları korumamız gerekmez mi? Ya da Seanchanlar gibi biri ülkemizin onlara ait olduğunu iddia ederse? Savaşı yasaklamak saçma!"

“Katılıyorum,” dedi Darlin. “Lord Ejder, bize ait toprakları savunma *yetkimiz* olmalı!”

“Ben,” dedi Egwene, araya girerek, “Rand’ın diğer iki talebini işitmekle daha çok ilgileniyorum.”

“Bir tanesini biliyorsun,” dedi Rand.

“Mühürler,” dedi Egwene.

“Bu belgeyi imzalamanın Beyaz Kule için bir anlamı yok,” dedi Rand, yorumu duymazdan gelerek. “Tüm Aes Sedaileri başkalarını etkilemekten alıkoyamam; bu aptallık olurdu.”

“*Zaten* aptallık,” dedi Elayne.

Elayne artık onunla o kadar da gurur duymuyor, diye düşündü Egwene.

“Ve oynanacak siyasi oyunlar olduğu sürece,” diye devam etti Rand, Egwene’e hitaben, “Aes Sedailer o oyunların ustası olacak. Aslında bu belge sizin çıkarınıza. Beyaz Kule her zaman savaşın dar görüşlülük olduğuna inanmıştır. Sizden başka bir şey istiyorum. Mühürleri.”

“Ben onların Gözetmeniyim.”

“Yalnızca ismen. Mühürler daha yeni keşfedildi ve onlar bende. Sırf geleneksel unvanına saygımdan mühürler konusunda ilk önce sana başvurdum.”

“Baş mı vurdun? Herhangi bir şey sormadın,” dedi Egwene. “*Talepte* bile bulunmadın. Bana geldin, ne yapacağını söyledin ve sırtını dönüp gittin.”

“Mühürler bende,” diye tekrarladı Rand. “Ve onları kıracağım. Dünyayı korumakla arama hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim, senin bile.”

Çevrelerinde belge hakkındaki tartışmalar sürüyordu. Hükümdarlar sırdaşları ve komşularıyla fısıldaşmaktaydı. Egwene öne çıktı ve küçük masanın üzerinden Rand ile yüzleşti. Diğerleri şimdilik onları görmezden geliyordu. “Ben seni durdurursam onları kıramazsın Rand.”

“Neden beni durdurmak isteyesin Egwene? Bana bunun neden kötü bir fikir olduğunu açıklayan tek bir sebep sun.”

“Karanlık Varlık’ın dünya üzerinde serbest kalmasına yol açacağı dışında tek bir sebep mi?”

“Güç Savaşı sırasında serbest değildi,” dedi Rand. “Dünyaya dokunabiliyordu, ama Delik’in açılması onu serbest bırakmadı. Hemen değil.”

“Onun dünyaya dokunmasına izin verilmesinin bedeli ne oldu

peki? Şimdi bedel ne olacak? Korku, dehşet ve yıkım. Dünyaya neler olduğunu biliyorsun. Ölüler yürüyor. Desen çarpılıyor. Mühürler yalnızca zayıfladığında olanlar bunlar! Onları gerçekten kırarsak ne olur? Yalnızca Işık bilir."

"Bu göze alınması gereken bir risk."

"Sana katılmıyorum. Onu mühürlerinden salıvermenin ne yapacağını bilmiyorsun Rand –onun kaçmasına izin verip vermeyeceğini bilmiyorsun. Delik en son mühürlendiğinde kaçmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyorsun. O mühürleri kırmak dünyayı yok edebilir! Ya bu sefer tek umudumuz onun tamamen özgür olmaması ve sınırlanmış olmasıysa?"

"İşe yaramaz Egwene."

"Bunu bilemezsin. Nasıl bilebilirsin?"

Rand duraksadı. "Hayatta çok şey belirsizdir."

"Demek ki bilmiyorsun," dedi Egwene. "Eh, ben izliyor, okuyor ve dinliyordum. Bu konuda çalışmış, düşünmüş insanların eserlerini okudun mu?"

"Aes Sedai söylentileri."

"Elimizdeki tek bilgi bu Rand! Karanlık Varlık'ın zindanını açarsan her şeyi kaybederiz. Daha dikkatli olmak zorundayız. Amyrlin Makamı'nın varlık amacı bu. Beyaz Kule kısmen bu yüzden kuruldu!"

Rand duraksadı. Işık, *düşünüyordu.* Egwene onu etkilemeyi başarmış olabilir miydi?

"Bundan hoşlanmıyorum Egwene," dedi Rand usulca. "Onun karşısına çıkarsam ve mühürler kırılmamış olursa, tek seçeneğim bir başka kusurlu çözüm bulmak. Son seferkinden de kötü bir yama – çünkü eski, zayıflamış mühürler oradayken derin çatlakların üzerine yeni alçı sıvıyor olacağım. Bu sefer mühürlerin ne kadar dayanacağını kim bilebilir? Birkaç yüzyıl sonra aynı savaşı tekrar vermek zorunda kalabiliriz."

"Bu o kadar kötü mü?" dedi Egwene. "En azından emin bir yol. Son seferinde Delik'i mühürledin. Nasıl yapacağını biliyorsun."

"Leke geri dönebilir."

"Bu sefer ona hazırız. Hayır, ideal olmaz. Ama Rand... gerçekten bu riske girmeyi istiyor musun? Bütün canlıların kaderini tehlikeye atmak istiyor musun? Neden basit yolu, bilinen yolu seçmiyorsun? Mühürleri yine onar. Zindanı kuvvetlendir."

"Hayır Egwene." Rand geriledi. "Işık! Amacın bu mu? *Saidin*'in yine lekelenmesini istiyorsun. Siz Aes Sedailer... yönlendiren ve

yetkenizi zayıflatan erkekler fikri sizi korkutuyor!"

"Rand al'Thor, bu kadar aptal olmaya *cüret* bile etme."

Rand onunla göz göze geldi. Dünyanın kaderinin bu tartışmaya bağlı olmasına rağmen hükümdarlar onlara dikkat etmiyordu. Rand'ın belgesini inceliyor, kızgınlık içinde homurdanıyorlardı. Belki de belgenin amacı buydu, onların dikkatini dağıtmak ve sonra asıl darbeyi indirmek.

Yavaş yavaş, Rand'ın yüzündeki öfke eriyip gitti. Rand elini kafasına kaldırdı. "Işık, Egwene. Hâlâ başarıyorsun. Hiç sahip olmadığım ablam gibi davranıyorsun –kafamı karmakarışık ediyorsun, seni sevmeme rağmen sana kızıp bağırmama sebep oluyorsun."

"En azından tutarlıyım," dedi Egwene. Şimdi masanın üzerinden birbirlerine doğru eğilerek, çok alçak sesle konuşuyorlardı. Kenarda, Perrin ve Nynaeve muhtemelen kulak misafiri olacak kadar yakındı ve Min de onlara katılmıştı. Gawyn geri dönmüştü, ama mesafesini koruyordu. Cadsuane odada dolaşarak başka yerlere bakıyordu – ama bunu fazla göstere göstere yapıyordu. O da onları dinliyordu.

"Lekeyi geri getirmek gibi aptalca bir umutla girmedim bu tartışmaya," dedi Egwene. "Bu kadar düşmeyeceğimi biliyorsun. Amacım insanlığı kurtarmak. Küçük bir şans için her şeyi tehlikeye atacağına inanamıyorum."

"Küçük bir şans mı?" dedi Rand. "Yeni bir Efsaneler Çağı kurmak yerine karanlığa boğulmaktan bahsediyorum. Barış kurabiliriz, acıya son verebiliriz. Ya da yeni bir Kırılış'a gidebiliriz. Işık, Egwene. Mühürleri onarıp onaramayacağım da, yeni mühürleri yapıp yapamayacağım kadar belirsiz. Karanlık Varlık böyle bir plana hazırlıklı olmalı."

"Senin başka planın mı var?"

"Söyledim ya. Eski, kusurlu mühürleri kıracağım ve onları yeni bir şekilde yapacağım."

"Başarısızlığının bedeli dünyanın kendisi Rand." Egwene bir an düşündü. "Daha fazlası var. Bana söylemediğin ne?"

Rand duraksadı ve Egwene bir anlığına, Mat'le birlikte Cauthon Hanım'ın turtalarından lokmalar çalan çocuğu gördü karşısında. "Onu öldüreceğim Egwene."

"Kimi?"

"Karanlık Varlık'ı."

Egwene şokla geriledi. "Anlamadım? Sen ne?.."

"Onu *öldüreceğim,*" dedi Rand tutkuyla, ona doğru eğilerek.

“Karanlık Varlık’a son vereceğim. O burada olduğu, sinsi işler çevirdiği sürece asla gerçek huzuru bulamayacağız. Zindanı açacağım, içine gireceğim ve onunla yüzleşeceğim. Gerekirse yeni bir zindan yapacağım, ama ilk önce bütün bunlara son vermeye çalışacağım. Desen’i, Çark’ı sonsuza dek koruma altına alacağım.”

“Işık, Rand, sen *delisin!*”

“Evet. Ödediğim bedelin parçası. Neyse ki. Ancak aklını kaçırmış bir adam bunu yapmaya cüret edebilir.”

“Seninle savaşırım Rand,” diye fısıldadı Egwene. “Hepimizi birden bu işin içine çekmene izin vermeyeceğim. Sağduyuya kulak ver. Burada sana Beyaz Kule rehberlik ediyor olmalı.”

“Beyaz Kule’nin rehberliğini tecrübe ettim Egwene,” diye yanıt verdi Rand. “Bir kutunun içinde, her gün dayak yiyerek.”

İkisi masanın üzerinden göz göze geldi. Yakında, diğer tartışmalar sürüyordu.

“Bunu imzalamaya itirazım yok,” dedi Tenobia. “Bana düzgün görünüyor.”

“Hah!” diye hırladı Gregorin. “Siz Sınırboylular güney siyasetiyle hiç ilgilenmezsiniz. İmzalayacaksın, öyle mi? Eh, aferin sana. Ama ben ülkemi duvara zincirlemeyeceğim.”

“İlginç,” dedi Easar. Sakin adam, bembeyaz tepe tutamını savurarak başını iki yana salladı. “Anladığım kadarıyla o senin ülken değil Gregorin. Lord Ejder’in öleceğini ve Mattin Stepaneos’un tahtını geri istemeyeceğini varsayıyorsan başka tabii. Mattin Stepaneos Defne Tacı’nın Lord Ejder’in takmasına razı olmuş olabilir, ama senin takmana göz yumacağından o kadar emin değilim.”

“Bütün bunlar anlamsız değil mi?” diye sordu Alliandre. “Artık bizi asıl endişelendirmesi gereken *Seanchanlar* değil mi? Onlar burada olduğu sürece barış asla kurulamaz.”

“Evet,” dedi Gregorin. “Seanchanlar ve o lanet Beyazpelerinler.”

“Biz imzalayacağız,” dedi Galad. Bir şekilde Işığın Evlatları’nın Lord Kumandanı belgenin orijinalini ele geçirmeyi başarmıştı. Egwene ona bakmadı. Galad’ı seyre dalmamak zordu. Egwene Galad’a değil, Gawyn’e âşıktı, ama... eh... adama bakıp kalmamak zordu.

“Mayene de imzalayacak,” dedi Berelain. “Ben Lord Ejder’in iradesini son derece adil buldum.”

“Elbette *sen* imzalarsın,” diye burnunu çekti Darlin. “Lord Ejder, bu belge bazı ulusların çıkarını diğerlerinden daha fazla

koruyormuş gibi görünüyor.”

“Ben üçüncü talebini işitmek istiyorum,” dedi Roedran. “Mühür bahsi beni hiç ilgilendirmiyor; o Aes Sedai işi. Lord Ejder üç talep olduğunu söyledi ve şimdiye dek yalnızca iki tanesini duyduk.”

Rand tek kaşını kaldırdı. “Üçüncü ve son bedel –Shayol Ghul yamaçlarında canımı vermem karşılığında bana ödeyeceğiniz son şey– şu: Son Savaş’ta ordularınıza ben kumanda edeceğim. Mutlak hâkimiyetle. Ben ne dersem onu yapacak, nereye gönderirsem oraya gidecek, nerede savaşmanızı söylersem orada savaşacaksınız.”

Bu daha büyük bir tartışma patlamasına yol açtı. Üç talep arasında en kolayı olduğu açıktı, ama Egwene’in önceden düşündüğü sebeplerden dolayı imkânsızdı.

Hükümdarlar buna, egemenliklerine bir saldırı gibi tepki verdiler. Gregorin şamatanın üzerinden dik dik Rand’a baktı ve saygılı görünüşünü zar zor korudu. Komikti; aralarında en az yetke sahibi oydu. Darlin başını iki yana salladı ve Elayne’in beti benzi attı.

Çoğunu Sınırboyluların oluşturduğu Rand’ın tarafındakiler onlara karşılık verdi. *Çaresizler,* diye düşündü Egwene. *Ülkeleri işgal ediliyor.* Muhtemelen kumanda Ejder’de olursa, onun hemen Sınırboyları’nı savunma emri vereceğini düşünüyorlardı. Darlin ve Gregorin bunu asla kabul etmezdi. Seanchanlar enselerindeyken değil.

Işık, ne karmaşa.

Egwene, Rand’ı sinirlendireceğini umarak tartışmaları dinledi. Eskiden olsa Rand böyle şeylere kızardı. Şimdi, kollarını arkasında birleştirmiş, durup izliyordu. Yüzü dingindi, ama Egwene bunun bir maske olduğundan gittikçe daha emin oluyordu. O maskenin ardında öfke emareleri görmüştü. Rand artık kendine daha hâkimdi, ama duygusuz da değildi.

Egwene gülümserken buldu kendini. Aes Sedailerden bu kadar şikâyet etmesine rağmen, onlar tarafından kontrol edilmeyeceği ısrarına rağmen Rand Aes Sedai alışkanlıklarını gittikçe daha fazla sahipleniyordu. Egwene konuşmaya ve kontrolü ele almaya hazırlandı, ama çadırda bir şey değişmişti. Havada bir... his vardı. Gözleri Rand’a döndü. Dışarıdan sesler geliyordu, çıkartamadığı sesler. Hafif bir çıtırtı mıydı o? Rand ne yapıyordu?

Tartışmalar solup gitti. Hükümdarlar teker teker Rand’a döndü. Dışarıdaki gün ışığı soldu ve Egwene, Rand’ın yaptığı o ışık küreleri için şükretti.

“Size ihtiyacım var,” dedi Rand onlara usulca. “Dünyanın size ihtiyacı var. Tartışıyorsunuz, tartışacağınızı biliyordum, ama artık tartışmaya zamanımız yok. Bunu bilin. Beni planlarımdan vazgeçiremezsiniz. Size itaat etmeye zorlayamazsınız. Ne silah gücü, ne Tek Güç örgüsü beni sizin adınıza Karanlık Varlık’la yüzleşmeye zorlayabilir. Bunu kendi seçimimle yapmalıyım.”

“Gerçekten de bunun için dünyayı bir kenara atar mısınız Lord Ejder?” diye sordu Berelain.

Egwene gülümsedi. Hafifetek aniden seçtiği taraftan kuşku etmeye başlamıştı.

“Bunu yapmak zorunda kalmayacağım,” dedi Rand. “İmzalayacaksınız. İmzalamamak, ölüm demek.”

“Zorbalık bu,” diye terslendi Darlin.

“Hayır,” dedi Rand, Deniz Halkı’na dönüp gülümseyerek. Perrin’in yanında duran Deniz Halkı temsilcileri hiçbir şey söylememişti. Yalnızca belgeyi okumuş ve hiç etkilenmemişler gibi, kendi aralarında başlarını sallamışlardı. “Hayır Darlin. Bu zorbalık değil... bir anlaşma. Bende sizin istediğiniz, ihtiyaç duyduğunuz bir şey var. Ben. Kanım. Ben öleceğim. Bunu hepimiz en baştan biliyorduk; Kehanetler bunu gerektiriyor. Eğer benden bunu istiyorsanız, son seferde dünyaya getirdiğim yıkım mirasını dengeleyecek bir barış mirası karşılığında satarım size.”

Toplananlar üzerinde göz gezdirdi ve her biriyle teker teker göz teması kurdu. Egwene onun kararlılığını, adeta fiziksel bir şeymiş gibi hissetti. Belki de *ta’veren* doğasıydı ya da belki yalnızca bu anın ağırlığı. Kameriyenin içinde basınç yükseldi, nefes almak güçleşti.

Başarıyor, diye düşündü Egwene. *Yakınacaklar, ama iradesine uyacaklar.*

“Hayır,” dedi Egwene yüksek bir sesle, oluşan ortamı bozmak için. “Hayır Rand al’Thor, belgeni imzalamaya, bu savaşın kontrolünü yalnızca sana vermeye zorlayamayacaksın bizi. Sana karşı çıkarsak dünyayı –babanı, arkadaşlarını, seni seven herkesi, tüm insanlığı– Trolloclar tarafından katledilmeye bırakacağına inandığımı düşünüyorsan tam bir aptalsın demektir.”

Rand’la göz göze geldi ve aniden kuşkuya kapıldı. Işık, *gerçekten* reddetmezdi, değil mi? Gerçekten de dünyayı feda eder miydi?

“Lord Ejder’e aptal demeye mi cüret ediyorsun?” diye sordu Narishma.

“Amyrlin’le bu şekilde *konuşamazsın,*” dedi Silviana, Egwene’in yanına yaklaşarak.

Daha da şiddetli tartışmalar başladı. Rand, Egwene'in gözlerine bakmaya devam etti ve Egwene onun yüzünün öfkeden kızarmaya başladığını gördü. Bağırışlar yükseldi ve gerilim arttı. Huzursuzluk. Öfke. Eski nefretler dehşetten güç alarak yeniden alevlendi.

Rand elini bugünlerde kuşandığı –kınında ejderler olan– kılıca koydu ve diğer kolunu arkasına doğru büktü.

"İstediğim bedeli *alacağım* Egwene," diye homurdandı.

"Dilediğin talepte bulun Rand. Sen Yaratıcı *değilsin.* Son Savaş'a bu aptallıkla girersen hepimiz ölürüz zaten. Seninle savaşırsam, belki fikrini değiştirebilirim."

"Beyaz Kule öteden beri gırtlağıma dayanmış bir mızrak," diye terslendi Rand. "Öteden beri Egwene. Ve şimdi sen de gerçekten onlardan biri oldun."

Egwene onun bakışlarına karşılık verdi. Ama içten içe kuşkusu büyüyordu. Ya pazarlıklar başarısız olursa? Gerçekten de askerlerini Rand'ın üzerine sürecek miydi?

Bir uçurumun tepesinde ayağı taşa takılmış ve düşmek üzereymiş gibi hissediyordu. Bunu durdurmanın, durumu kurtarmanın bir yolu olmalıydı!

Rand sırtını dönecek oldu. Kameriyeden çıkarsa, her şeyin sonu olurdu.

"Rand!" dedi Egwene.

Rand yerinde dondu. "Fikrimi değiştirmeyeceğim Egwene."

"Bunu yapma," dedi Egwene. "Her şeyi bir kenara fırlatıp atma."

"Başka çare yok."

"Evet, var! Tek yapman gereken bir sefer olsun böylesine Işık körü, yün kafalı, inatçı bir aptal gibi davranmayı bırakmak!"

Egwene geriledi. Bütün bunlar başlamadan önce, Emond Meydanı'ndayken onunla konuştuğu gibi nasıl konuşabilmişti?

Rand bir an ona baktı. "Eh, sen de bir sefer olsun kendinden hiç kuşku etmeyen arsız şımarığın teki gibi davranmayı bırakabilirsin Egwene." Kollarını havaya fırlattı. "Kan ve küller! Bu yalnızca bir zaman kaybı."

Söylediği hemen hemen doğruydu. Egwene kameriyeye yeni birinin girdiğini fark etmemişti. Ama Rand fark etti. Örtüler aralanır ve içeri ışık sızarken Rand hızla döndü.

Kaşlarını çatarak toplantıyı bölen kişiye baktı.

Moiraine oradaydı.

6
Yetenek

Kameriye yine sessizleşti. Perrin kargaşadan nefret ederdi. İnsanların birbirine karışan kokuları kargaşadan farksızdı. Hayal kırıklığı, öfke, korku. Dehşet.

Bu duyguların çoğu kameriyenin hemen girişinde duran kadına yöneltilmişti.

Mat, seni kutsanası aptal, diye düşündü Perrin, sırıtarak. *Başardın. Gerçekten başardın.*

Bir süredir ilk defa Mat hakkında düşünmek gözlerinin önünde renklerin dönmesine sebep oldu. Mat'i bir at sırtında, elinde tuttuğu bir şeyle uğraşarak, tozlu bir yolda ilerlerken gördü. Perrin görüntüyü kovaladı. Mat şimdi neredeydi? Neden Moiraine'le birlikte geri dönmemişti?

Fark etmezdi. Moiraine dönmüştü. Işık, Moiraine! Perrin kucaklamak için yaklaşacak oldu, ama Faile onu kolundan yakaladı. Perrin onun baktığı yere döndü.

Rand. Yüzü solmuştu. Başka her şeyi unutmuş gibi sallanarak masadan uzaklaşmış, başkalarını itip Moiraine'e yaklaşmıştı. Tereddütle uzandı ve yüzüne dokundu. "Annemin mezarı adına," diye fısıldadı, sonra kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Nasıl?"

Moiraine gülümsedi ve elini onun omzuna koydu. "Çark dilediği gibi dokur Rand. Unuttun mu yoksa?"

"Ben..."

"Senin dilediğin gibi değil Yenidendoğan Ejder," dedi Moiraine nazikçe. "Bizlerin dilediği gibi değil. Belki bir gün kendi kendini yok edecek şekilde dokur. O günün bugün olduğunu düşünmüyorum. Yakında bir gün de olmayacak bu."

"Bu kadın kim?" dedi Roedran. "Ne saçmalıyor? Ben..."

Görünmez bir şey kafasına fiske atarak yerinde sıçramasına sebep olunca sustu. Perrin, Rand'a baktı ve Egwene'in dudaklarındaki gülümsemeyi fark etti. Kameriyedeki onca insanın arasında, onun hissettiği memnuniyetin kokusunu aldı.

Yakında duran Nynaeve ve Min büyük şok içinde kokuyordu. Işık izin verse de Nynaeve bir süre daha bu ruh halinde kalsaydı. Şu anda Moiraine'e bağırması hiç işe yaramazdı.

"Sorumu yanıtlamadın," dedi Rand.

"Yanıtladım halbuki," diye yanıt verdi Moiraine sevgiyle. "Senin istediğin yanıt değil, o kadar."

Rand diz çöktü, sonra başını arkaya devirdi ve bir kahkaha attı. "Işık, Moiraine! Hiç değişmedin, değil mi?"

"Hepimiz her gün değişiriz," diye yanıt verdi Moiraine gülümseyerek. "Son zamanlarda ben diğerlerinden biraz daha fazla değiştim. Ayağa kalk. Benim senin önünde diz çökmem gerekir Lord Ejder. Hepimizin senin önünde diz çökmesi gerekir."

Rand kalktı ve Moiraine'in kameriyeye girebilmesi için geriye çekildi. Perrin bir koku daha aldı ve Moiraine'in arkasından Thom Merrilin içeri girerken gülümsedi. Yaşlı âşık Perrin'e göz kırptı.

"Moiraine," dedi Egwene, öne çıkarak. "Beyaz Kule sana mutlulukla hoş geldin diyor. Hizmetlerin unutulmadı."

"Hmm," dedi Moiraine. "Evet, gelecekteki Amyrlin'i keşfetmenin benim için iyi olacağını düşünmeliydim. Bu içimi rahatlattı, çünkü önceden, idama olmasa bile yalıtılmaya doğru gidiyordum yanlış hatırlamıyorsam."

"Her şey değişti."

"Açık ki değişmiş." Moiraine başını salladı. "Anne." Perrin'in yanından geçerken, ışıl ışıl gözlerle kolunu sıktı.

Sınırboylu hükümdarlar teker teker kılıçlarını ellerine aldılar ve eğildiler ya da diz kırdılar. Her biri Moiraine'i şahsen tanıyormuş gibiydi. Çadırdaki diğerleri şaşkın görünüyordu, ama Darlin'in onun kim olduğunu bildiği açıktı. O şaşkından çok... düşünceli görünüyordu.

Moiraine, Nynaeve'in önünde duraksadı. Perrin, Nynaeve'in o andaki kokusunu yakalayamadı. Bu ona uğursuz bir alametmiş gibi geldi. *Ah, Işık. İşte geliyor...*

Nynaeve, Moiraine'e sıkı sıkı sarıldı.

Moiraine bir an, elleri iki yanında, şok kokarak durdu. Sonunda kucaklamaya anaç bir biçimde yanıt verdi ve Nynaeve'in sırtını okşadı.

Nynaeve onu bıraktı, geriledi, sonra gözündeki yaşı sildi. “Lan’e bundan *sakın* bahsetme,” diye hırladı.

“Aklıma bile gelmez,” dedi Moiraine, gidip kameriyenin ortasında durarak.

“Çekilmez kadın,” diye homurdandı Nynaeve, diğer gözünü de silerek.

“Moiraine,” dedi Egwene. “Tam zamanında geldin.”

“Bu konuda özel bir yeteneğim vardır.”

“Eh,” diye devam etti Egwene, Rand masanın yanına geri dönerken, “Rand... Yenidendoğan Ejder... talepleri karşılığında dünyayı rehin aldı ve biz isteklerini kabul etmezsek görevini yapmayı reddediyor.”

Moiraine dudaklarını büzdü ve Galad’ın onun için masaya bıraktığı Ejder’in Barışı anlaşmasını eline aldı. Belgede göz gezdirdi.

“Bu kadın kim?” dedi Roedran. “Ve neden biz- Şunu yapmayı bırakır mısın?” Hava ipliğinden oluşmuş bir tokat yemiş gibi elini kaldırdı, sonra dik dik Egwene’e baktı –ama bu sefer memnun kokan, yakındaki Asha’manlardan biriydi.

“İyi atış Grady,” diye fısıldadı Perrin.

“Teşekkür ederim Lord Perrin.”

Grady, Moiraine’i yalnızca anlatılanlardan biliyordu elbette, ama Moiraine’in hikâyesi Rand’ı takip edenler arasında yayılmıştı.

“Ee?” dedi Egwene.

“‘Ve insanın yaptığı her şey parçalanacak,’” diye fısıldadı Moiraine. “‘Gölge, Çağın Deseni üzerinde yayılacak ve Karanlık Varlık bir kez daha insanoğlunun dünyasına el uzatacak. Dünyanın ulusları çürük kumaş gibi dağılırken kadınlar ağlayacak ve erkekler sinecek. Ayakta hiçbir şey kalmayacak, hiçbir şey direnemeyecek.’”

İnsanlar ayak değiştirdiler. Perrin sorgularcasına Rand’a baktı.

“‘Ama Gölge ile yüzleşecek biri doğacak,’” dedi Moiraine daha yüksek sesle. “‘Daha önce doğduğu gibi ve sonsuza dek hep doğacağı gibi, bir kez daha doğacak! Ejder yeniden doğacak ve onun doğumunda feryatlar kopacak, dişler gıcırdatılacak. Halkı çuval bezlerine ve küllere bürüyecek ve gelişiyle dünyayı bir kez daha kıracak, bağlayan tüm bağları koparacak!

“‘Ketsiz şafak gibi bizi kör edecek ve kavuracak, ama Yenidendoğan Ejder Son Savaş’ta Gölge’nin karşısına dikilecek ve onun kanı bize Işık verecek. Aksın gözyaşları. Ey dünyanın halkları. Kurtuluşunuz için ağlayın!’”

“Aes Sedai,” dedi Darlin, “affedersiniz, ama bu pek uğursuz bir

deyiş oldu.”

“En azından bir kurtuluş olacak,” dedi Moiraine. “Söyle bana Majesteleri. Bu kehanet sana gözyaşı dökmeni emrediyor. Kurtuluşun böylesine büyük acı ve endişeyle geleceği için mi ağlayacaksın? Yoksa kendi kurtuluşun için mi ağlayacaksın? Senin adına acı çekecek adam için? Bu savaştan ayakta çıkmayacağını kesin olarak bildiğimiz tek adam için mi?”

Rand’a döndü.

“Bu talepler adil değil,” dedi Gregorin. “Bizden sınırlarımızı olduğu gibi tutmamızı talep ediyor!”

“‘O barış kılıcıyla halkını biçecek,’” dedi Moiraine, “‘ve yaprakla yok edecek onları.’”

Bu Karaethon Döngüsü. *Bu sözleri daha önce duydum.*

“Mühürler, Moiraine,” dedi Egwene. “Onları kırmayı planlıyor. Amyrlin Makamı’nın yetkesine meydan okuyor.”

Moiraine şaşırmış görünmedi. Perrin onun içeri girmeden önce içeriyi dinlediğini tahmin etti. Tam da Moiraine’in yapacağı şeydi.

“Ah, Egwene,” dedi Moiraine. “Unuttun mu? Lekelenmemiş kule kırılıyor ve unutulmuş simgenin önünde diz kırıyor...”

Egwene kızardı.

“‘İçimizde sağlık kalamaz, iyi şeyler yetişemez,’” diye alıntı yaptı Moiraine, “‘çünkü diyar Yenidendoğan Ejder’le birdir ve o da diyarla bir. Ateşin ruhu, taşın yüreği.’”

Gregorin’e baktı. “‘O gururla fetheder, kibirlileri boyun eğmeye zorlar.’”

Sınırboylulara döndü. “‘Dağlardan diz çökmesini ister...’”

Deniz Halkı’na. “‘...ve denizler yol verir.’”

Perrin’e, sonra Berelain’e. “‘...ve gökler önünde eğilir.’”

Darlin’e. “‘Dua edin ki taşın yüreği gözyaşlarını hatırlasın...’”

Son olarak Egwene’e. “‘...ateşin ruhu ise aşkı.’ Bununla mücadele edemezsiniz. Hiçbiriniz. Üzgünüm. Onun buraya kendiliğinden geldiğini mi düşünüyorsunuz?” Belgeyi kaldırdı. “Desen dengedir. O iyi ya da kötü değildir, bilgelik ya da budalalık değildir. Desen için bu tür şeylerin önemi yoktur, ama o dengeyi bulur. Son Çağ bir Kırılış’la sona erdi, bu yüzden bir sonraki barışla başlayacak – ağlayıp bağıran bir bebeğin boğazından dökülen ilaç gibi, size zorla yutturulsa bile.”

“Konuşmama izin verirseniz?” Kahverengi şal takmış bir Aes Sedai öne çıktı.

“Konuşabilirsin,” dedi Rand.

“Bu bilgece bir belge Lord Ejder,” dedi Kahverengi. Tıknaz bir kadındı ve Perrin’in bir Kahverengi’de beklemeyeceği kadar dobra bir ses tonu vardı. “Ama içinde büyük bir kusur görüyorum; daha önce gündeme getirilen bir kusur. Seanchanlar bu anlaşmadan muaf olduğu sürece, bir anlamı yok. Onlar fethettiği sürece barış olmayacaktır.”

“Bu bir sorun,” dedi Elayne kollarını kavuşturarak. “Ama tek sorun değil. Rand, ne yapmaya çalıştığını görüyorum ve bu yüzden seni seviyorum. Ama bu, bu belgenin savunulamaz olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir barış anlaşmasının işe yaraması için, iki tarafın da sunulan faydaların hatırına barış istiyor olması lazım.

“Bu, anlaşmazlıkları sona erdirmek için bir yol vermiyor. Anlaşmazlıklar çıkacaktır, hep çıkar. Buna benzer bir belge bu tür şeyleri çözmek için bir yol vermeli. Diğer ülkelerin topyekûn savaşa girmesi dışında, ihlalleri cezalandırmanın bir yolunu belirlemelisin. Bu değişiklik olmazsa küçük anlaşmazlıklar büyür ve seneler içinde öyle bir baskı oluşturur ki, sonunda patlar.

“Bu haliyle, anlaşma tüm ulusların barışı ilk bozan ulusun üzerine çullanmasını gerektiriyor. Onların yenilen krallıkta, hatta herhangi bir krallıkta bir kukla rejim kurmasını engellemiyor. Zaman içinde, korkarım bu anlaşma geçersiz hale gelecektir. Ulusları yalnızca kâğıt üzerinde koruyorsa ne faydası var? Bu anlaşmanın sonucu savaş olacak. Büyük, ezici bir savaş. Bir süre barış devam eder, özellikle de sana saygı duyanlar yaşadığı sürece. Ama kazandığın her barış senesine karşılık, bu barış dağıldıktan sonra, daha büyük yıkım dolu bir başka sene kazanmış olursun.”

Rand parmaklarını belgeye dayadı. “Seanchanlarla barış yapacağım. Bir koşul ekleyeceğiz. Onların hükümdarı anlaşmayı imzalamazsa, belge geçersiz olacak. O zaman kabul eder misin?”

“Bu küçük sorunu halleder,” dedi Elayne yumuşak bir sesle, “ama büyük sorunu çözmez Rand.”

“Burada daha da büyük bir mesele var,” dedi yeni bir ses.

Perrin şaşkınlıkla döndü. Aviendha? O ve diğer Aieller tartışmalara katılmamıştı. İzlemekle yetinmişlerdi. Perrin onların orada olduğunu unutmuştu neredeyse.

“Sen de mi?” dedi Rand. “Düşlerimin kalıntılarının üzerinde yürümek için mi geldin Aviendha?”

“Çocuk olma Rand al’Thor,” dedi kadın. Uzun adımlarla gelip parmağını belgeye dayadı. “*Toh* edindin.”

“Seni bu işin dışında tutmuştum,” diye itiraz etti Rand. “Sana ve

tüm Aiellere güveniyorum.”

“Aieller bu işin içinde değil mi?” dedi Easar. “Işık, bunu nasıl gözden kaçırdık?”

“Bu bir hakaret,” dedi Aviendha.

Perrin kaşlarını çattı. Aviendha çok ciddi kokuyordu. O keskin koku başka bir Aiel’den geliyor olsa, peçelerin çekilmesini ve mızrakların kaldırılmasını beklerdi.

“Aviendha,” dedi Rand gülümseyerek. “Diğerleri onları belgeye dahil ettiğim için beni asmak üzere ve sen dışarıda kaldığınız için öfkelisin, öyle mi?”

“Senden bir iyilik isteyecektim,” dedi Aviendha. “İşte bu. Aielleri de belgene, ‘Ejder’in Barışı’na ekle. Aksi halde seni terk ederiz.”

“Sen tüm Aiellerin adına konuşmuyorsun Aviendha,” dedi Rand. “Senin yetken...”

Çadırdaki tüm Bilgeler aynı anda Aviendha’nın arkasına geçti. Rand gözlerini kırpıştırdı.

“Aviendha şerefimizi taşıyor,” dedi Sorilea.

“Aptal olma Rand al’Thor,” diye ekledi Melaine.

“Bu kadınları ilgilendiren bir şey,” diye ekledi Sarinde. “Islaktopraklılarla eşit muamele görene kadar tatmin olmayacağız.”

“Bu belge bizim için çok mu zor?” diye sordu Amys. “Diğerlerinden daha zayıf olduğumuzu ima ederek bize hakaret mi ediyorsun?”

“Hepiniz delisiniz!” dedi Rand. “Bu belgenin sizi birbirinizle savaşmaktan *alıkoyacağının* farkında değil misiniz?”

“Savaşmaktan değil,” dedi Aviendha. “Sebepsiz yere savaşmaktan.”

“Sizin yaşama amacınız savaşmak,” dedi Rand.

“Eğer buna inanıyorsan, Rand al’Thor,” dedi Aviendha soğuk bir sesle, “seni gerçekten de eğitememişim.”

“Aviendha bilgece konuşuyor,” dedi Rhuarc, kalabalığın önüne çıkarak. “Bizim amacımız Son Savaş’ta bize ihtiyaç duyman olasılığına karşı hazırlanmaktı –bizim amacımız hayatta kalacak kadar güçlü olmaktı. Sonra bir başka amaca ihtiyacımız olacak. Seninle kan davalarını gömdüm Rand al’Thor. Bir daha başlatmam onları. Öldürmemeyi tercih edeceğim dostlarım var artık.”

“Delilik,” dedi Rand, başını iki yana sallayarak. “Tamam, sizi de dahil edeceğim.”

Aviendha tatmin olmuş göründü, ama bir şey Perrin’i rahatsız ediyordu. Aielleri anlamıyordu –Işık, uzun zamandır yanında

olmasına rağmen Gaul'u anlamıyordu. Yine de, Aiellerin bir şeyler yapıyor olmaktan hoşlandığını fark etmişti. Aylak aylak otururken bile tetikteydiler. Başka adamlar oyun oynar ya da zar atarken, Aieller genellikle sessizce oturmuş, faydalı bir şeyler yapıyor olurdu.

"Rand," dedi Perrin, yaklaşıp onun kolunu tutarak. "Bir dakikanı verir misin?"

Rand duraksadı, sonra başını salladı ve bir jest yaptı. "Diğerlerinden yalıtıldık; artık bizi duyamazlar. Ne söylemek istiyorsun?"

"Şey, bir şey fark ettim de. Aieller alet gibi."

"Tamam..."

"Paslanmaya alışık olmayan araçlar," dedi Perrin.

"Bu yüzden birbirlerine saldırıyorlar," dedi Rand, şakaklarını ovalayarak. "Becerilerini korumak için. Bu yüzden onları anlaşmaya dahil etmemiştim. Işık, Perrin! Bu işin sonu felaket olacak. Eğer onları da bu belgeye dahil edersek..."

"Artık bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Perrin. "Aieller dahil edilmezse diğerleri asla imzalamaz."

"Şimdi de imzalayacaklarından emin değilim," dedi Rand. Masadaki kâğıda özlemle baktı. "Çok güzel bir rüyaydı Perrin. İnsanlık için iyi bir kaderin düşü. Avucumda olduklarını düşünüyordum. Egwene blöfümü görene kadar, avucumda olduklarını düşünüyordum."

Diğerlerinin Rand'ın duygularının kokusunu alamıyor olmaları iyiydi, yoksa oradaki herkes Karanlık Varlık'ın karşısına çıkmaktan asla vazgeçmeyeceğini anlardı. Bu Rand'ın yüz ifadesine yansımıyordu, ama Perrin onun içten içe ilk koyununu kırpan oğlan çocuğu kadar endişeli olduğunu biliyordu.

"Rand, anlamıyor musun?" dedi Perrin. "Çözümü?"

Rand kaşlarını çattı.

"Aieller," dedi Perrin. "Kullanılması gereken bir araç. Dayatılması gereken bir anlaşma..."

Rand duraksadı, sonra geniş geniş sırıttı. "Sen bir dâhisin Perrin."

"Konu demircilikse, bir iki şey biliyorum sanırım."

"Ama bu... bu demircilik hakkında değil Perrin..."

"Elbette öyle," dedi Perrin. Rand bunu nasıl göremezdi?

Rand döndü ve kuşkusuz örgüsünü çözdü. Belgeye yürüdü, sonra onu alıp çadırın arka tarafındaki kâtiplerden birine doğru kaldırdı.

“İki madde eklenmesini istiyorum. İlk olarak, Seanchanların Dokuz Ayın Kızı ya da İmparatoriçesi tarafından imzalanmadığı sürece bu belge geçersiz olacak. İkinci olarak... Aieller –Shaidolar dışındaki tüm Aieller– bu belgede, barışın muhafızları ve uluslar arasındaki anlaşmazlıkların aracısı olarak yer alacaklar. Tehdit altında hisseden herhangi bir ulus onlara başvurabilir, böylece çözümü –düşman ordular değil– Aieller getirecek. Ulusal sınırların ötesinde suçluları avlayabilecekler. O sırada sınırları dahilinde oldukları ulusların yasalarına tabi olacaklar, ama o ulusa tabi olmayacaklar.”

Elayne’e döndü. “İşte, Elayne, küçük baskıların büyümesini engellemek için gerektiğini söylediğin koşullar burada.”

“Aieller mi?” diye sordu Elayne kuşkuyla.

“Bunu kabul eder misin Rhuarc?” diye sordu Rand. “Bael, Jheran, kalanlarınız? Amaçsız kaldığınızı iddia ediyorsunuz ve Perrin de sizi işlemesi gereken aletler olarak görüyor. Bu görevi üstlenir misiniz? Savaşı önlemek, suç işleyenleri cezalandırmak, ulusların hükümdarlarıyla çalışarak adaletin yerine gelmesini sağlamak için?”

“Bizim anladığımız şekliyle adalet mi, Rand al’Thor,” dedi Rhuarc, “yoksa onların anladığı şekliyle adalet mi?”

“Aiellerin vicdanına göre olması lazım,” dedi Rand. “Size başvururlarsa, sizin adaletinizi bulacaklarını bilmeleri lazım. Aieller basit piyonlara dönüşürse bu hiçbir işe yaramaz. Bu belgeyi etkili kılacak olan, sizin bağımsızlığınız.”

Gregorin ve Darlin şikâyet edecek oldu, ama Rand bir bakışla susturdu onları. Perrin kollarını kavuşturarak kendi kendine başını salladı. Şikâyetleri öncekinden daha zayıftı. İkisinden de... düşünceli kokular geliyordu.

Bunu bir fırsat olarak görüyorlar, diye düşündü Perrin. *Aielleri vahşiler olarak kabul ediyorlar ve Rand gittikten sonra onları yönlendirmenin kolay olacağına inanıyorlar.* Perrin, bunu denerlerse nasıl yenileceklerini hayal ederek sırıttı.

“Bu çok ani oldu,” dedi Rhuarc.

“Akşam yemeğine hoş geldiniz,” diye ekledi Elayne, sert sert Rand’a bakmaya devam ederek. “Çorbayı deneyin.” Tuhaf bir biçimde *gururlu* kokuyordu. Tuhaf kadın.

“Seni uyarıyorum Rhuarc,” dedi Rand. “Âdetlerinizi değiştirmeniz gerekecek. Aieller bu konularda birlik içinde hareket etmeli; şefler ve Bilgeler toplantı yaparak birlikte karar vermeli. Bir klan bir savaşta savaşırken, diğerleri ona karşı çıkıp karşı taraf için

savaşamaz.”

“Konuşacağız,” dedi Rhuarc, diğer Aiel şeflerine doğru başını sallayarak. “Bu, Aiellerin sonu demek.”

“Aynı zamanda başlangıcı,” dedi Rand.

Aiel klan şefleri ve Bilgeler bir yanda ayrı ayrı toplandılar ve alçak seslerle konuşmaya başladılar. Aviendha geride kaldı. Rand bakışlarını uzaklara dikmiş, endişeli bir ifadeyle düşünüyordu. Perrin onun usulca bir şey fısıldadığını duydu. Sesi o kadar alçaktı ki, Perrin’in kulakları zar zor seçebildi.

“...düşlerin... bu yaşamdan uyandığında, artık var olmayacağız...”

Rand’ın kâtipleri, telaşlı kokarak öne çıkıp, belgenin ek maddeleri üzerinde çalışmaya başladı. Cadsuane her şeyi sert bir ifadeyle izliyordu.

Kadın son derece gururlu kokuyordu.

“Bir madde ekleyin,” dedi Rand. “Aieller kendi sayılarının yetersiz olacağına karar verirse, diğer uluslardan destek kuvvet isteyebilir. Ulusların Aiellere nasıl başvuracağı ve bir düşmana saldırmak için nasıl izin isteyecekleri konusunda resmi bir yöntem de belirleyin.”

Kâtipler başlarını salladılar ve daha sıkı çalışmaya başladılar.

“Bu iş halledilmiş gibi davranıyorsun,” dedi Egwene, gözleri Rand’ın üzerinde.

“Ah, tam tersine,” dedi Moiraine. “Rand, sana söylemem gereken bir iki şey var.”

“Hoşuma gidecek sözler mi?” diye sordu Rand.

“Sanmam. Söyle bana, neden ordulara bizzat kumanda etmen gerekiyor? Sen Shayol Ghul’e gideceksin. Orada kimseyle iletişim kuramayacaksın.”

“Birinin kumanda etmesi gerekiyor Moiraine.”

“Bu noktada hepimizin hemfikir olduğundan eminim.”

Rand kollarını arkasında kavuşturdu. Rahatsız olmuş kokuyordu. “Bu insanların sorumluluğunu üzerime aldım Moiraine. Onların gözetildiğinden ve bu savaşın dehşetlerinin en aza indirildiğinden emin olmak istiyorum.”

“Korkarım bir savaşı bizzat idare etmek için yetersiz bir sebep,” dedi Moiraine usulca. “Birliklerini korumak için savaşmazsın; kazanmak için savaşırsın. Bu önder sen olmak zorunda değilsin Rand. Sen olmamalısın.”

“Bu savaşın karman çorman bir hale gelmesine izin

vermeyeceğim Moiraine," dedi Rand. "Son seferinde yaptığımız hataları, herkes kumandanın *kendisinde* olduğunu düşündüğünde oluşan kargaşayı bilebilseydin keşke. Savaşın kendisi kargaşadır, ama yine de kararları verecek, herkesi bir arada tutacak bir başkomutana ihtiyacımız var."

"Beyaz Kule'ye ne dersin?" diye sordu Romanda, diğerlerini ite kaka Egwene'in yanına gelerek. "Savaş meydanları arasında hızlı yolculuk etmemizi sağlayan kaynaklarımız var. Başka insanları yıkacak zamanlarda biz serinkanlılığımızı koruyabiliyoruz. Ve tüm uluslar bize güveniyor."

Bu son kısım Darlin'in tek kaşını kaldırmasına sebep oldu.

"Gerçekten de en iyi seçenek Beyaz Kule olacakmış gibi görünüyor Lord Ejder," diye ekledi Tenobia.

"Hayır," dedi Rand. "Amyrlin pek çok şey olabilir, ama bir savaşın önderi... bunun akıllıca bir seçim olacağını düşünmüyorum."

Tuhaf bir biçimde, Egwene hiçbir şey söylemedi. Perrin onu inceledi. Onun savaşı bizzat yönetme şansının üzerine atlayacağını sanırdı.

"Bizlerden biri olmalı," dedi Darlin. "Buradaki savaşa katılabilecek kişilerden seçilmeli."

"Sanırım öyle," dedi Rand. "Kumandanın kimde olduğunu hepiniz bildiğiniz sürece, bunu kabul ederim. Ama diğer taleplerimi kabul etmeniz gerek."

"Hâlâ mühürleri kırmak konusunda ısrarlı mısın?" dedi Egwene.

"Endişelenme Egwene," dedi Moiraine gülümseyerek. "Mühürleri kırmayacak."

Rand'ın yüzü karardı.

Egwene gülümsedi.

"Onları sen kıracaksın," dedi Moiraine, Egwene'e.

"Ne? Elbette kırmayacağım!"

"Sen Mühürlerin Gözetmeni'sin Anne," dedi Moiraine. "Daha önce ne dediğimi duymadın mı? 'İnsanların yapıldığı *kırılacak* ve Gölge, Çağın Deseni üzerine düşecek ve Karanlık Varlık bir kez daha insanoğlunun dünyasına el uzatacak...' Bunun olması gerek."

Egwene endişelenmiş görünüyordu.

"Bunu görmüştün, değil mi?" diye fısıldadı Moiraine. "Düşünde ne gördün Anne?"

Egwene başta yanıt vermedi.

"Ne gördün?" diye ısrar etti Moiraine, ona yaklaşarak.

“Onun ayakları eziyordu,” dedi Egwene, Moiraine’in gözlerinin içine bakarak. “Rand yürürken, ayakları Karanlık Varlık’ın zindanının parçalarını eziyordu. Onu bir başka düşte, zindanı açmak için kazarken gördüm. Ama onu zindanı *açarken* görmedim Moiraine.”

“Parçalar oradaydı Anne,” dedi Moiraine. “Mühürler kırılmıştı.”

“Düşler yoruma açıktır.”

“Bu düşün doğru olduğunu biliyorsun. Yapılması gerekiyor ve mühürler sana ait. Zamanı geldiğinde onları kıracaksın. Rand, Yenidendoğan Ejder, mühürleri ona verme zamanı.”

“Bundan hoşlanmıyorum Moiraine,” dedi Rand.

“O zaman çok şey değişmemiş, değil mi?” diye sordu Moiraine hafif bir sesle. “Yapman gerekenlere devamlı direniyordun zaten. Özellikle de ne yapman gerektiğini ben söylediğimde.”

Rand bir an duraksadı, sonra kahkaha atarak ceketinin cebine uzandı. Cebinden *cuendillar*’dan yapılmış üç disk çıkardı. Hepsi de ortasındaki kıvrımlı bir çizgiyle ikiye bölünmüştü. Rand onları masaya bıraktı.

“Zamanının geldiğini nasıl anlayacak?” diye sordu.

“Anlayacaktır,” dedi Moiraine.

Egwene kuşkulu kokuyordu ve Perrin onu suçlamıyordu. Moiraine her zaman Desen’in örgüsünü takip etmeye ve Çark’ın dönüşlerine boyun eğmeye inanmıştı. Perrin öyle görmüyordu. Ona göre kendi yolunuzu çizerdiniz ve yapılması gereken iş için kendi kollarınıza güvenirdiniz. Desen, güvenilecek bir şey değildi.

Egwene, Aes Sedai’ydi. Moiraine’e katılması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Ya bu ya da Moiraine’le hemfikir olup mühürleri ellerine almak istiyordu yalnızca. “Yapılması gerektiğini hissettiğimde kıracağım onları,” dedi, mühürleri alarak.

“O zaman imza atacaksın.” Rand, fazla acele çalışmaları gerektiğinden yakınan kâtiplerden belgeyi aldı. Belgenin arkasına pek çok ekleme yapılmıştı. Kâtiplerden biri bağırarak kuma uzandı, ama Rand Tek Güç’le bir şey yaptı ve mürekkebi bir anda kurutarak belgeyi Egwene’in önüne bıraktı.

“İmzalayacağım,” dedi Egwene, elini uzatıp kalem isteyerek. Diğer Aes Sedailer de omzunun üzerinden bakarken Egwene maddeleri dikkatle okudu. Her biri başlarını salladılar.

Egwene kalemi alarak belgeyi imzaladı.

“Şimdi de diğerleri,” dedi Rand, tepkileri ölçmek için dönerek.

“Işık, akıllanmış bu adam,” diye fısıldadı Perrin’in yanındaki

Faile. “Ne yaptığını fark ettin mi?”

“Ne yaptı?” dedi Perrin, sakalını kaşıyarak.

“Onu destekleyeceğini bildiği herkesi yanında getirdi,” diye fısıldadı Faile. “Ülkelerine yardım edilmesine yarayacak her şeyi imzalayacak olan Sınırboylular. Daha geçenlerde yardım ettiği Arad Domanlılar. Aieller... eh, tamam, Aiellerin ne zaman ne yapacağını kim bilebilir? Ama yine de dediğim geçerli.

“Sonra Egwene’in diğerlerini toplamasına izin verdi. Bu dâhiyane Perrin. Böylece, Egwene onun aleyhinde olanları çevresinde topladığında, tek yapması gereken Egwene’i ikna etmek oldu. Onu kendi tarafına çektikten sonra, diğerleri karşısında kalırlarsa aptal gibi görüneceklerdi.”

Gerçekten de, hükümdarlar belgeyi imzalarken –ilk imzalayan Berelain oldu ve bu konuda pek hevesli görünüyordu– Egwene’i destekleyenler kıpırdanmaya başladılar. Darlin yaklaştı ve kalemi eline aldı. Bir an duraksadıktan sonra imzaladı.

Ardından Gregorin geldi. Sonra Sınırboylular ve Arad Doman kralı. Hâlâ bütün bunları tam bir fiyasko olarak görmekte olan Roedran bile imzaladı. Perrin bunu ilginç buldu.

“Adam çok yaygara yapıyor,” dedi Faile’e, “ama bunun krallığı için faydalı olduğunu biliyor.”

“Evet,” dedi Faile. “Adam diğerlerini yanıltmak, onu ciddiye almamalarını sağlamak için hödük gibi davranıyor. Belge ulusların mevcut sınırlarını sabitliyor. Hükümdarlığını sağlamlaştırmaya çalışan biri için büyük bir avantaj. Ama...”

“Ama?”

“Seanchanlar?” dedi Faile usulca. “Rand onları ikna ederse, bu onların da ele geçirdikleri ülkeleri alıkoyacakları anlamına mı geliyor? Ya *damane* olan kadınlar? Sınırlarından içeri giren her kadına o tasmalardan birini takmalarına izin verileceği anlamına mı geliyor?”

Çadır suskunlaştı. Belki de Faile amaçladığından daha yüksek sesle konuşmuştu. Perrin sıradan insanların neyi işitip neyi işitemediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu.

“Seachanları ben halledeceğim,” dedi Rand. Masanın yanında durdu ve hükümdarların belgeyi gözden geçirmelerini, yanlarında getirdikleri danışmanlarla konuşmalarını ve sonra imzalamalarını izledi.

“Nasıl?” diye sordu Darlin. “Onlar sizinle barış yapmak *istemiyor* Lord Ejder. Onların bu belgeyi anlamsız kılacağını düşünüyorum.”

“Burada işimiz bittiği zaman,” dedi Rand usulca, “onlara gideceğim, imzalayacaklar.”

“Ya imzalamazlarsa?” diye sordu Gregorin.

Rand parmaklarını açarak elini masaya koydu. “Onları yok etmek zorunda kalabilirim. Ya da en azından yakın gelecekte savaşma yeteneklerini yok ederim.”

Kameriye sessizleşti.

“Bunu yapabilir misiniz?” diye sordu Darlin.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Rand. “Yapabilsem bile, tüm gücüme ihtiyacım olduğu bir zamanda zayıf düşebilirim. Işık, tek seçeneğim bu olabilir. Korkunç bir seçenek. Onları son bıraktığımda... Biz Gölge’yle savaşırken onların bize arkadan saldırmasına izin veremeyiz.” Başını iki yana salladı ve Min yaklaşarak kolunu tuttu. “Onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. Öyle ya da böyle, bir yol bulacağım.”

İmza süreci devam ediyordu. Bazıları bunu süslü jestlerle yapıyordu, diğerleri kayıtsızca. Rand belgeyi Perrin, Gawyn, Faile ve Gareth Bryne’a da imzalattı. Oradaki, önderlik pozisyonuna gelebilecek herkesin isminin belgede olmasını istiyor gibiydi.

Geriye yalnızca Elayne kaldı. Rand tüy kalemi ona uzattı.

“Benden zor bir şey istiyorsun Rand,” dedi Elayne, kollarını kavuşturarak. Altın rengi saçları Rand’ın kürelerinin ışığında parlıyordu. Neden dışarıdaki gökyüzü solmuştu? Rand endişelenmiş görünmüyordu, ama Perrin bulutların gökyüzünü yuttuğundan korktu. Rand’ın onları uzak tuttuğu bir yerde şimdi onlar hâkimse, tehlikeli bir işaret.

“Zor olduğunu biliyorum,” dedi Rand. “Belki sana karşılığında bir şey verirsem...”

“Ne?”

“Savaşı,” dedi Rand. Hükümdarlara döndü. “Son Savaş’ı içinizden birinin yönetmesini istediniz. Bu rol için Andor’u ve kraliçesini kabul eder misiniz?”

“O çok genç,” dedi Darlin. “Çok yeni. Alınmayın Majesteleri.”

Alsalam hıhladı. “Konuşana bak. Buradaki hükümdarların yarısı tahta bir seneden az süre önce geçti!”

“Ya Sınırboylular?” diye sordu Alliandre. “Onlar hayatları boyunca Afet’e karşı savaştı.”

“Bizi alt ettiler,” dedi Paitar. Başını iki yana salladı. “Bunu bizden biri koordine edemez. Andor iyi bir seçim.”

“Andor da işgal altında,” diye yorum yaptı Darlin.

“Hepiniz aynı durumdasınız ya da olacaksınız,” dedi Rand. “Elayne Trakand tam bir önderdir; bana önderlik hakkında bildiklerimi o öğretti. Büyük bir kumandandan taktik öğrendi ve tüm kumandanlardan tavsiye alacağından da eminim. Birinin önderlik etmesi *şart.* Bu pozisyona onun geçmesini hepiniz kabul eder misiniz?”

Diğerleri gönülsüzce başlarını sallayarak onayladılar. Rand, Elayne’e döndü.

“Tamam Rand,” dedi Elayne. “Bunu yapacağım ve imzalayacağım, ama Seanchanlarla başa çıkmanın bir yolunu bulsan iyi olur. Sen bir çözüm bulana kadar hiçbirimiz güvende olmayacağız.”

“Seanchanların elinde tuttuğu kadınlar ne olacak?” diye sordu Rhuarc. “İtiraf etmeliyim Rand al’Thor, bizim niyetimiz, daha önemli savaşlar kazanılır kazanılmaz bu işgalcilere kan davası açmaktı.”

“Eğer hükümdarları imzalarsa,” dedi Rand, “çaldıkları yönlendirenler karşılığında mal vermeyi teklif edeceğim. Onları ele geçirdikleri topraklardan çekilmeye ve kendi ülkelerine geri dönmeye ikna etmeye çalışacağım.”

“Ya reddederlerse?” diye sordu Egwene başını iki yana sallayarak. “Bu meseleleri kabul etmeden belgeyi imzalamalarına izin verecek misin? Binlerce kişiyi köleye çevirdiler Rand.”

“Onları yenemeyiz,” dedi Aviendha, yumuşak bir sesle. Perrin onu süzdü. Aviendha kızgın, ama kararlı kokuyordu. “Onlara savaş açarsak biz yeniliriz.”

“Aviendha haklı,” dedi Amys. “Aieller, Seanchanlarla *savaşmayacak.*”

Şaşıran Rhuarc bir birine, bir ötekine baktı.

“Korkunç şeyler yaptılar,” dedi Rand, “ama şimdiye kadar ele geçirdikleri topraklar onların getirdiği güçlü idareden faydalandı. Eğer zorunda kalırsam, daha fazla yayılmamaları şartıyla o toprakları onlara bırakmaya razıyım. Kadınlara gelince... olan oldu. Biz ilk önce dünyanın durumu hakkında endişelenelim. Sonra tutsaklar için elimizden geleni yaparız.”

Elayne, belki de dramatik etkisi için, belgeyi bir an daha tuttu, sonra eğildi ve altına süslü bir imza attı.

“Oldu,” dedi Moiraine, Rand belgeyi alırken. “Bu sefer barış *bulacaksın* Lord Ejder.”

“İlk önce hayatta kalmamız gerekiyor,” dedi Rand, belgeyi

saygıyla tutarak. “Sizi savaş hazırlıkları yapmak üzere yalnız bırakacağım. Benim Shayol Ghul’e gitmeden önce bazı işleri tamamlamam gerekiyor ve buna Seanchanlar da dahil. Ama sizden bir talebim var. Bize ihtiyaç duyan çok sevgili bir dostumuz hakkında...”

* * *

Öfkeli bir şimşek bulutlu göğü yaraladı. Gölgeye rağmen Lan’in ensesi terliydi ve miğferin altındaki saçlarını keçeleştiriyordu. Senelerdir miğfer takmamıştı. Moiraine’le geçirdiği zamanın çoğunda dikkat çekmemesi gerekmişti ve miğferler dikkat çekiciydi.

“Ne... ne kadar kötü?” Andere yüzünü buruşturdu. Bir kayaya yaslanmış, böğrünü tutuyordu.

Lan savaşa baktı. Gölgedölleri yine toplanıyordu. Canavarlar birbirine karışıyor, birleşiyorlardı sanki. Koskoca, uluyan bir karanlık gücü, hava kadar yoğun bir nefret tabakası –o hava, tıpkı bir tüccarın kaliteli halı biriktirmesi gibi, sıcaklığı ve rutubeti biriktiriyordu sanki.

“Kötü,” dedi Lan.

“Öyle olduğunu biliyordum zaten,” dedi Andere, hızlı hızlı nefes alarak. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. “Nazar?”

“Gitti,” dedi Lan. Kır saçlı adam neredeyse Andere’in canını alacak olan pusuya kurban gitmişti. Lan’in kurtarma teşebbüsü yeterince hızlı olmamıştı. “Onu öldüren Trolloc’u biçtiğini gördüm.”

“Annenin son kucağı...” Andere acıyla kasıldı. “Annenin...”

“Annenin son kucağı seni yuvana kabul etsin,” dedi Lan usulca.

“Bana o şekilde bakma Lan,” dedi Andere. “Sana katıldığımızda bunun... bunun nasıl bir savaş olacağını hepimiz biliyorduk.”

“Bu yüzden sizi durdurmaya çalıştım.”

Andere kaşlarını çattı. “Ben...”

“Barış, Andere,” dedi Lan, ayağa kalkarak. “İstediğim şey bencilceydi. Ben Malkier’e ölmek için geldim. Bu ayrıcalığı başkalarına reddetmeye hakkım yok.”

“Lord Mandragoran!” Prens Kaisel atının sırtında yaklaştı. Parlak zırhı çentilmiş ve kanlanmıştı. Kandor prensi hâlâ bu savaş için çok küçük görünüyordu, ama yıllanmış savaşçılar kadar serinkanlı olduğunu kanıtlamıştı. “Yine toparlanıyorlar.”

Lan kayalık zeminde, bir seyisin Mandarb’ı tuttuğu yere yürüdü. Siyah aygırın böğründe Trolloc silahlarının açtığı yaralar vardı.

Işık'a şükür yüzeysel yaralardı. Lan elini atın boynuna koydu. Mandarb kişnedi. Yakında, bayraktarı, Jophil adlı kel bir adam, Malkier'in Altın Turna bayrağını kaldırdı. Bu dünden beri beşinci bayraktarıydı.

Lan'in güçleri ilk saldırıda Geçit'i tutmuşlar, Gölgedölleri vadiye girmeyi başaramadan püskürtmüşlerdi onları. Lan bu kadarını beklemiyordu. Geçit kayalıkların ve zirvelerin arasına sokulmuş uzun, taşlı bir yoldu.

Burayı tutmak için çok akıllıca davranmak gerekmiyordu. Dururdunuz, ölürdünüz ve öldürürdünüz –direnebildiğiniz sürece.

Lan bir süvari birliğine kumanda ediyordu. Bu tür bir iş için ideal değildi –süvariler yayılabildikleri ve saldıracak kadar geniş yer bulabildikleri zaman etkili olurdu– ama Tarwin Geçidi o kadar dardı ki, aynı anda girebilen Trolloc sayısı sınırlıydı. Bu Lan'e bir şans veriyordu. En azından Trollocların sayılarından faydalanmasını zorlaştırıyordu. Kazandıkları her adım için kasabın bedelini ödemeleri gerekiyordu.

Trolloc leşleri, kanyona giden bir halı gibi serilmişti. Yaratıklar, ne zaman geçide saldıracak olsa Lan'in adamları kargılar ve baltalı mızraklarla, kılıçlar ve oklarla direniyor, binlercesini katlediyor ve diğer Trollocların üzerinden aşmasının gerekeceği yığınlar halinde bırakıyorlardı. Ama her çatışma Lan'in adamlarını da azaltıyordu.

Her saldırı, adamlarını biraz daha gerilemeye zorluyordu. Geçit'in ağzına doğru. Otuz metreden az kalmıştı.

Lan yorgunluğun iliklerine dek işlediğini hissediyordu.

"Bizim güçlerimiz mi?" diye sordu Lan, Prens Kaisel'e.

"Belki altı bin kişi at sürebilir Dai Shan."

Bir önceki günün yarısından az. "Onlara at binmelerini söyle."

Kaisel şok olmuş göründü. "Geri mi çekileceğiz?"

Lan delikanlıya döndü.

Kaisel soldu. Lan, bakışlarının insanları ürküttüğünü duymuştu. Moiraine onun taşları ürkütebileceğini ve bir meşenin sabrına sahip olduğunu söyleyerek takılırdı ona. Eh, insanların sandığı kadar kendinden emin değildi, ama bu çocuk geri mi çekileceklerini sormaması gerektiğini de bilmeliydi.

"Elbette," dedi Lan, "ondan sonra da saldıracağız."

"Saldıracak mıyız?" dedi Kaisel. "Ama savunma halindeyiz!"

"Bizi süpürürler," dedi Lan, kendini Mandarb'ın sırtına çekerek. "Yorulduk, tükendik ve dağılmak üzereyiz. Burada durup onların bize saldırmasına izin verirsek inlemeye zaman bulamadan

düşeriz.”

Lan bir son gördüğü zaman anlardı.

“Emirleri ilet,” dedi Lan, Prens Kaisel’e. “Yavaşça geçitten çekileceğiz. Birliklerin geri kalanı ovada toplansın. At binmiş ve Geçit’ten çıkan Gölgedöllerine saldırmaya hazır olsunlar. Saldırı onlara büyük zarar verecek. Onlara neyin çarptığını anlamayacaklar.”

“Geçitten çıkarsak bizi kuşatıp ezmezler mi?” diye sordu Kaisel.

“Elimizdeki kaynaklarla yapabileceğimizin en iyisi bu.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra, eninde sonunda bizi aşacaklar, güçlerimizi dağıtıp ezecekler.”

Kaisel bir an durdu, sonra başını salladı. Lan bir kez daha etkilendi. Bu oğlanın savaşta ihtişam bulmak, Dai Shan’ın yanında savaşmak ve düşmanları püskürtmek için geldiğini sanmıştı. Ama hayır. Kaisel iliklerine dek bir Sınırboyluydu. İhtişam için gelmemişti. Gelmek zorunda olduğu için gelmişti. *Aferin çocuğa.*

“Emri hemen ver. Adamlar at bindikleri için memnun olacaklar.” Çoğu, dar geçitte manevra yapmanın güçlüğü yüzünden yerde savaşmak zorunda kalmıştı.

Kaisel emirleri verdi ve o emirler Lan’in adamlarının içini güz ateşi gibi yaktı. Lan, Bulen’in Andere’i atının sırtına çıkarttığını gördü.

“Andere?” dedi Lan, Mandarb’ı o tarafa doğru topuklayarak. “At binecek durumda değilsin. Sen arka kamptaki yaralıların yanına git.”

“Orada yatıp, Trollocların sizin işinizi bitirdikten sonra beni katletmelerini bekleyeyim, öyle mi?” Andere hafifçe sallanarak eyerinde öne eğildi. Bulen endişe içinde başını kaldırıp ona baktı. Andere elini ona doğru salladı ve dik durmaya çalıştı. “Dağı yerinden oynattık zaten Lan. Bu tüyü de kaldırırsak işimiz bitecek.”

Lan itiraz etmedi. Geçit’te, önündeki adamlarına geri çekilme emrini verdi. Kalan adamları çevresine toplandı ve yavaşça ortaya doğru gerilemeye başladılar.

Trolloclar heyecanla bağırıp çağırdılar. Hareketlerini sınırlayan duvarlardan kurtuldukları zaman bu savaşı kolaylıkla kazanacaklarını biliyorlardı.

Lan ve küçük ordusu Geçit’in dar duvarlarından çıktılar. Yaya olanlar kanyonun ağzına yakın bağlanmış atlarına koştular.

Trollocların –bu sefer– saldırmak için Myrddraaller tarafından

güdülmeye ihtiyacı yoktu. Taş zeminde adımları gök gibi gürlüyordu.

Geçit'ten biraz uzaklaşınca Lan, Mandarb'ı yavaşlattı ve döndü. Andere atını güçlükle Lan'inkine yaklaştırdı ve diğer atlılar da onlara katılarak uzun süvari safları oluşturdular. Bulen atını Lan'in diğer yanına getirdi.

Gölgedölü fırtınası Geçit'in ağzına yaklaşmıştı. Kısa süre sonra geçitten binlerce Trolloc'tan oluşan bir sel boşanacaktı –ve onları yutmaya çalışacaktı.

Lan'in güçleri sessizce çevresine dizildi. Çoğu yaşlı adamlardı, yenik krallıklarının kalıntıları. Dar geçidi tıkayan bu güç, geniş ovada minicik kalmıştı.

"Bulen," dedi Lan.

"Evet Lord Mandragoran?"

"Seneler önce beni hayal kırıklığına uğrattığını iddia etmiştin, değil mi?"

"Evet Lordum. Ben..."

"Her tür başarısızlığın affedildi," dedi Lan, önüne bakarak. "*Hadori*'ni sana ben verdiğim için gurur duyuyorum."

Kaisel yaklaştı ve Lan'e başını salladı. "Hazırız Dai Shan."

"Bu en iyisi," dedi Andere, yüzünü buruşturarak. Hâlâ yarasını tutuyordu ve eyerde kalmakta güçlük çekiyordu.

"Nasıl olması gerekiyorsa öyle oluyor," dedi Lan. Bir itiraz değil. Tam olarak değil.

"Hayır," dedi Andere. "Bundan daha fazlası Lan. Malkier köklerini beyazkurtların yediği bir ağaç gibi. Dalları yavaş yavaş kuruyor. Ben bir anda yanıp kül olmayı tercih ederim."

"Ben saldırmayı tercih ederim," dedi Bulen, sesi sertleşerek. "Onların bizi ezmesini beklemektense, hemen saldırmayı tercih ederim. Kılıçlarımız memlekete dönük, saldırırken ölelim."

Lan başını salladı, döndü ve kılıcını başının üzerine kaldırdı. Söylev vermedi. Daha önceden söylev vermişti zaten. Adamları bunun ne olduğunu biliyordu. Henüz güçleri kalmışken son bir saldırı yapmanın bir anlamı olacaktı. Uygar topraklara akın edecek daha az Gölgedölü. Savaşamayacak olanları biçecek daha az Trolloc.

Düşman ordusunun ucu bucağı yoktu. Savaş disiplini olmayan, saf tutmayan salyalı bir katliamcı sürüsü. Binlercesi. Aniden sel kapakları açılmış gibi akıyor, kanyonu dolduruyorlardı.

Lan'in küçük ordusu selin önündeki çakıltaşından farksızdı.

Adamlar kılıçlarını sessizce ona doğru kaldırarak son bir selam verdiler.

"Şimdi!" diye bağırdı Lan. *Onlar yayılırken. En fazla zararı şimdi veririz.* Mandarb'ı topuklayarak başa geçti.

Andere iki eliyle eyer kaşına tutunmuş, Lan'in yanında dörtnala at sürüyordu. Silahını kaldırmaya çalışmadı; bunu yaparsa eyerinden düşerdi.

Nynaeve, bağdan duygularını hissedemeyeceği kadar uzaktı, ama bazen mesafeye rağmen çok güçlü duygular hissedilebiliyordu. Belki duyguları ona ulaşır diye özgüven göndermeye çalıştı. Adamlarıyla duyduğu gururu. Ona duyduğu aşkı. Onun kendisi hakkında hatırladığı son şeylerin bunlar olacağını umuyordu.

Kolum kılıcım olacak...

Nallar yeri dövüyordu. İlerideki Trolloclar, avlarının geri çekilmekten vazgeçerek, onların kucaklarına doğru at süren bir saldırı gücüne dönüştüğünü fark ederek sevinçle uludular.

Göğsüm ise kalkan...

Lan bu sözleri söyleyen sesi duyabildiğini sandı: babasının sesini. Bu aptalcaydı elbette. Malkier düştüğünde Lan daha bebekti.

Yedi Kule'yi savunmak için...

Yedi Kule'nin Afet'e direnişini hiç görmemişti. Yalnızca hikâyelerini duymuştu.

Karanlığı uzak tutmak için...

At nalları gök gürültüsüne dönüşmüştü. Çok yüksek, mümkün olacağını sanmadığı kadar yüksek. Dimdik durdu ve kılıcını uzattı.

Diğerleri düştüğünde ben direneceğim.

İki ordu arasındaki mesafe daralırken, yaklaşan Trolloclar mızraklarını doğrulttular.

Al Chalidholara Malkier. Benim tatlı memleketim Malkier.

Sınır'da ilk görevine atanan Malkierli bir askerin ettiği yemindi bu. Lan o yemini etmemişti.

Şimdi, yüreğinde ediyordu.

"Al Chalidholara Malkier!" diye haykırdı Lan. "Kargılar, hazır!" Işık, o nal sesleri çok yüksekti! Altı bin asker nasıl bu kadar gürültü çıkarabilirdi? Dönüp arkasına baktı.

Orada en az on bin asker vardı.

Ne?

Şaşkınlığı içinde Mandarb'ı mahmuzladı.

"İleri Altın Turna!"

Sesler, bağırışlar, güç ve coşku naraları.

İlerideki hava aniden dikey bir yarıkla *bölündü.* Üç düzine adım genişliğinde bir kapıyol –Lan'in gördüğü en geniş kapıyol– güneşin kendisi gibi açıldı. Diğer yandan aydınlık döküldü, adeta *patladı.* Kapıyoldan zırh kuşanmış adamlar boşandı ve Lan'in yan tarafına geçtiler. Arafel bayrağı taşıyorlardı.

Daha fazla kapıyol açıldı. Üç, dört, sonra bir düzine. Her biri koordinasyon içinde meydana çıktı, süvariler kargılarını uzatarak saldırıya geçtiler. Saldaea, Shienar, Kandor bayrakları taşıyorlardı. Birkaç saniye içinde altı bin kişilik ordusu yüz bini bulmuştu.

Ön saflardaki Trolloclar çığlık attılar ve bazıları koşmayı bıraktı. Bazıları oldukları yerde durarak mızraklarını yaklaşan atlara doğru uzattılar. Geriden gelenler –önde neler olduğunu görmediklerinden– arkalarına toplandılar. Öfkeli sürüler, palaya benzeyen geniş ağızlı kılıçlarını ve çift baltalı kargılarını sallayarak öne geçmek için itişip kakışmaya başladılar.

Öndeki, mızrak taşıyan Trolloclar patladılar.

Lan'in arkasından bir yerden Asha'manlar örgüler savurarak toprağı yardılar ve Trollocların ön saflarını tamamen yok ettiler. Leşler yere düşerken ortadaki Trolloclar kendilerini açıkta, bir nal, kılıç ve kargı fırtınasının tam karşısında buldular.

Lan kılıcını savurarak saldırdı, Mandarb'ı hırlayan Trollocların ortasına sürdü. Andere kahkahalar atıyordu.

"Geriye, seni budala!" diye bağırdı Lan ona, yakındaki Trollocları biçerken. "Asha'manları yaralıların yanına götür; kampı korusunlar!"

"Gülümsemeni istiyorum Lan!" diye bağırdı Andere, atının eyerine yapışarak. "Bir sefer olsun bir taş parçasından daha fazla duygu gösterisi yap! Bu savaş bunu hak ediyor!"

Lan kazanacağını hiç düşünmediği savaşa baktı, son direniş yerine umut vadeden bir savaş gördü ve kendini tutamadı. Gülümsemekle yetinmedi, kahkaha attı.

Andere emrine itaat etti ve Şifa aramak ve arka safları organize etmek için uzaklaştı.

"Jophil," diye seslendi Lan. "Bayrağımı yükseğe kaldır! Bugün Malkier yaşıyor!"

7
Savaşın Ortasında

Toplantıdan sonra Elayne kameriyeden çıktı –ve bir düzine kadar ağaçtan oluşan bir ağaçlığa girdi. Sıradan ağaçlar değillerdi: çok yüksek, sağlıklı, dev dalları olan, güzel ağaçlardı. Devasa gövdeleri olan, onlarca metre yüksekliğinde ağaçlar. Başka herkes de aynısını yapıyor olmasa, ağzı bir karış açık donakalması utanç verici olabilirdi. Elayne yana, Egwene'in ağzı bir karış açık durmuş, dev ağaçlara baktığı yere döndü. Güneş hâlâ yukarıda parlıyordu, ama yeşil yapraklar alanı gölgelemişti ve çadırın içindeki ışığın neden solduğunu açıklıyordu.

"Bu ağaçlar," dedi Perrin öne çıkarak ve elini kalın, pürüzlü ağaç kabuğuna koyarak. "Daha önce de böyle Ulu Ağaçlar gördüm. Bir *yurdun* içinde."

Elayne Kaynak'a kucak açtı. *Saidar*'ın parıltısı oradaydı, güneşin yanında bir sıcaklık. Güç'ü içine çekti ve *yurt* lafı geçtiği anda yönlendirebilen kadınların çoğunun da aynı şeyi yaptığını eğlentiyle fark etti.

"Eh, Rand şimdi ne olursa olsun," dedi Egwene, kollarını kavuşturarak, "bir *yurdun* öylece yoktan var olmasını sağlayamaz." Bu düşünceyi rahatlatıcı bulmuş gibiydi.

"O nereye gitti?" diye sordu Elayne.

"Şuraya doğru yürüdü," dedi Perrin, elini ağaçlara doğru sallayarak. "Ve yok oldu."

İnsanlar dev gövdelerin arasında yürüyorlardı; muhtelif kamplardan askerler başlarını kaldırmış, yukarıya bakıyorlardı. Egwene yakında bir Shienarlının Lord Agelmar'la konuşmasına kulak misafiri oldu. "Büyümelerini izledik Lordum. Yerden fışkırdılar; bu kadar büyümeleri beş dakikadan az zaman aldı. Yemin ederim Lordum, yalan söylüyorsam bir daha kılıç

çekemeyeyim.”

“Tamam,” dedi Elayne, Kaynak’ı bırakarak. “Başlayalım. Uluslar yanıyor. Haritalar! Haritalara ihtiyacımız var!”

Diğer hükümdarlar ona döndüler. Toplantıda, Rand orada dikilirken, önder olarak onun seçilmesine pek azı itiraz etmişti. Rand’ın yakınında olmak böyle bir şeydi; insan Rand’ın iradesinin dalgalarına kapılıyordu. O konuşurken söyledikleri çok mantıklı geliyordu.

Şimdi ise Elayne’in başa geçmesinden hiç memnun olmamış gibi görünüyorlardı. Onlara bu konuda düşünecek zaman bırakmamak en iyisiydi. “Norry Efendi nerede?” dedi Elayne, Dyelin’e. “O olsa...”

“Bende harita var Majesteleri,” dedi Gareth Bryne, kameriyeden çıkarken. Siuan da yanındaydı.

Bryne’ın saçları Elayne’in hatırladığından daha kır görünüyordu. Üzerinde sert beyaz ceket ve pantolon vardı ve göğsünde Tal Valon Alevi simgesini taşıyordu. Saygıyla eğildi, ama fazla yakına gelmedi. Üniforması kime sadık olduğunu açıkça anlatıyordu. Siuan’ın onu korurcasına koluna girmesi de öyle.

Elayne onu aynı sessiz ifadeyle, annesinin arkasında dururken hatırlıyordu. Asla haddini aşmayan, her daim Kraliçe’yi koruyan bir adam. O kraliçe onu sürgüne göndermişti. O olay Elayne’in hatası değildi, ama Bryne’ın yüzündeki ihanete uğramışlık ifadesini okuyabiliyordu.

Elayne olup bitmiş olayları değiştiremezdi. Yalnızca geleceğe bakabilirdi. “Bu bölgenin ve bize sunulan olası savaş meydanlarının haritaları varsa onları görmeyi çok isteriz Lord Bryne. Burasıyla Caemlyn arasındaki bölgenin haritalarını, Kandor’un ayrıntılı haritasını ve diğer Sınırboyu bölgelerinin en iyi haritalarını görmek isterim.” Hükümdarlara dönerek devam etti. “Kumandanlarınızı ve danışmanlarınızı toplayın! Hemen diğer büyük kumandanlarla toplanarak eylem planımızı konuşmalıyız.”

Uzun sürmedi, ama iki düzine farklı hizip işe giriştiğinde epey kargaşa oldu. Hizmetkârlar kameriyenin duvarlarını kaldırdılar ve Elayne, Sumeko’ya Kandaşları toplamasını, nöbetçilere ise kapıyol kullanarak kampından masalar ve sandalyeler getirmelerini emretti. Elayne aynı zamanda Geçit’te neler olduğuna dair rapor istedi. Rand, Lan’i kurtarmaları için Sınırboylu ordularının büyük kısmını oraya yollamıştı. Hükümdarlar ve büyük kumandanlar plan yapmak için geride kalmıştı.

Kısa süre sonra Elayne ve Egwene durmuş, Bryne’ın dört masaya

serilmiş ayrıntılı haritalarını inceliyorlardı. Hükümdarlar geri çekilmiş, kumandanların konuşmasına izin veriyordu.

"İyi iş çıkarmışsın Bryne," dedi Lord Agelmar. Shienarlı, kalan dört büyük kumandandan biriydi. Bryne ise bir diğeri. Diğer iki büyük kumandan –Davram Bashere ve Rodel Ituralde– bir başka masanın ucunda yan yana durmuş, batı Sınırboyları haritasındaki hataları düzeltmekteydiler. Ituralde'nin gözlerinin altında torbalar vardı ve bazen elleri titriyordu. Elayne'in duyduklarına bakılırsa Maradon'da epey sıkıntı çekmişti ve daha yeni kurtarılmıştı. Aslında Elayne onu burada gördüğüne şaşırmıştı.

"Tamam," dedi Elayne toplananlara. "Savaşmalıyız. Ama nasıl? Nerede?"

"Üç yer büyük Gölgedölü güçlerinin eline geçti," dedi Bryne. "Caemlyn, Kandor ve Tarwin Geçidi. Ordularımızın Lord Mandragoran'ın orayı tutmasına yardım edebileceğini varsayarak, Geçit terk edilmemeli. Bugünkü saldırımız büyük olasılıkla Gölgedöllerinin geçidin içine geri çekilmesiyle sonuçlanacak. Düşmanı orada kısılmış halde tutmak Malkier ağır süvarilerinin tek başına yapabileceği bir iş değil. Belki de kargılı birlikler yollamalıyız. Lord Mandragoran deliği tıkamaya devam ederse, güçlerimizin geri kalanını Andor ve Kandor'da savaşmaya yollayabiliriz."

Agelmar başını salladı. "Evet. Dai Shan'a doğru düzgün destek verebilirsek bu mümkün olur. Ama Shienar'ın da Kandor gibi işgal edilmesi riskine giremeyiz. Geçit'i aşıp geçerlerse..."

"Uzun bir savaşa hazırız," dedi Lord Easar. "Kandor'un direnişi ve Lan'in Geçit'te savaşması bize ihtiyaç duyduğumuz zamanı tanıdı. Halkımız kalelerimize çekiliyor. Geçit'i kaybetsek bile biz direniriz."

"Cesur sözler Majesteleri," dedi Gareth Bryne, "ama Shienarlıların bu şekilde sınanmaması daha iyi olurdu. Ne kadar güç gerekiyorsa gereksin, Geçit'i tutmak için plan yapalım."

"Caemlyn ne olacak?" diye sordu Elayne.

Ituralde başını salladı. "Hatlarımızın o kadar gerisinde bir düşman gücü, hem de destek için kullanabilecekleri bir Yolkapısı... sorun demek."

"Bu sabah erkenden gelen raporlar," dedi Elayne, "şimdilik yerlerinde durduklarını bildiriyor. Şehrin büyük kısmını yaktılar, ama bazı bölümleri sağlam bırakmışlar –ve şehir ellerine geçtikten sonra Trolloclar yangınları söndürmeye koşulmuş."

“Eninde sonunda şehri terk etmeleri gerek,” dedi Bryne. “Ama onları bir an önce püskürtebilsek daha iyi olurdu.”

“Kuşatma düzenlemeyi neden düşünmüyoruz?” diye sordu Agelmar. “Bence ordularımızın büyük kısmı Kandor’a gitmeli. Ben olsam, Bulutlar Tahtı ile Üç Ticaret Salonu’nun da Yedi Kule gibi düşmesine izin vermezdim.”

“Kandor düştü bile,” dedi Prens Antol alçak sesle.

Büyük kumandanlar Kandor kraliçesinin en büyük oğluna baktılar. Uzun boylu, sessiz sedasız bir adamdı. Ama şimdi cüretle konuştu. “Annem ülkemiz için savaşıyor,” dedi, “ama bu bir intikam ve kurtuluş savaşı. Kandor yanıyor ve bunu bilmek yüreğimi paralıyor, ancak olanları durduramıyoruz. Dikkatinizi Andor’a verin; taktik açıdan görmezden gelinemeyecek kadar önemli. Bir başka ülkenin benimkinin düştüğü gibi düşmesini istemiyorum.”

Diğerleri başlarını salladılar. “Akıllıca bir öğüt Ekselansları,” dedi Bashere. “Teşekkür ederim.”

“Shayol Ghul’ü de unutmayın,” dedi Rhuarc kenardan; Perrin, birkaç Aes Sedai ve pek çok başka Aiel şefiyle durduğu yerden. Büyük kumandanlar onun orada olduğunu unutmuş gibi Rhuarc’a döndüler.

“*Car’a’carn* yakında Shayol Ghul’e saldırır,” dedi Rhuarc. “Bunu yaparken arkasında mızraklara ihtiyacı olacak.”

“O mızrakları bulacaktır,” dedi Elayne. “Bu dört cephe demek olsa da. Shayol Ghul, Tarwin Geçidi, Kandor ve Caemlyn.”

“İlk önce Caemlyn’e odaklanalım,” dedi Ituralde. “Oraya kuşatma düzenleme fikri hoşuma gitmiyor. İlk önce Trollocları şehirden püskürtmemiz lazım. Kuşatma düzenlemekle yetinirsek, o Yolkapısı sayesinde destek getirmeleri için daha fazla zaman tanımış oluruz. Onları kendi koşullarımız altında şehirden çıkartmamız lazım.”

Agelmar bir homurtuyla başını salladı ve bir yardımcının masaya koyduğu Caemlyn haritasına baktı. “O akışı dindirebilir miyiz? Yolkapısı’nı geri alabilir miyiz?”

“Denedik,” dedi Elayne. “Bu sabah bir kapıyol aracılığıyla Yolkapısı’nın mahzenine üç ayrı birlik yolladık, ama Gölge hazırlıklı ve iyice yerleşmiş. Birliklerin hiçbiri geri dönmedi. Yolkapısı’nı geri alabilir miyiz, hatta yok edebilir miyiz, bilmiyorum.”

“Diğer yandan denesek?” diye sordu Agelmar.

“Diğer yan?” diye sordu Elayne. “Yollar’ın *içinden mi* demek istiyorsun?”

Agelmar başını salladı.

“Kimse Yollar’da yolculuk etmez,” dedi Ituralde hayretler içinde.

“Trolloclar ediyor,” dedi Agelmar.

“Ben Yollar’dan geçtim,” dedi Perrin, masaya yaklaşarak. “Üzgünüm Lordlarım, ama Yolkapısı’nı diğer yandan ele geçirmeye çalışmanın işe yarayacağını sanmıyorum. Anladığım kadarıyla onu yok edemeyiz –Tek Güç’le bile. Ve Kara Yel oradayken Yollar’ı içten de tutamayız. En iyi seçenek, bir şekilde o Trollocları Caemlyn’den çıkarmak ve sonra Yolkapısı’nın bu tarafını tutmak. Doğru düzgün korunursa, Gölge bir daha onu bize karşı kullanamaz.”

“Pekâlâ,” dedi Elayne. “Başka seçenekleri de değerlendireceğiz. Asha’man getirmek için Siyah Kule’ye de haber yollamamız gerektiği aklıma geldi. Kaç Asha’man var?”

Perrin boğazını temizledi. “O mekân konusunda dikkatli olmak isteyeceğini düşünüyorum Majesteleri. Orada bir şeyler dönüyor.”

Elayne kaşlarını çattı. “Bir şey derken?”

“Bilmiyorum,” dedi Perrin. “Rand’la bu konuda konuştum ve o endişeli. Araştıracağını söylemişti. Her neyse... dikkatli ol yeter.”

“Ben her zaman dikkatliyim,” dedi Elayne dalgın dalgın. “Ee, o Trollocları Caemlyn’den nasıl çıkaracağız?”

“Belki Braem Ormanı’nda büyük bir saldırı gücü saklayabiliriz. Burada, Caemlyn’in yaklaşık elli fersah kuzeyinde.” Bryne haritayı gösterdi. “Daha küçük bir birlik şehir kapısına gitse ve tuzağın ağzındaki yem gibi, Trollocların onları Orman’a kadar kovalamasını sağlasa... öteden beri işgalci bir ordunun Orman’ı şehre saldırırken gizli bir üs gibi kullanacağından endişelenmişimdir. Aynı seçeneği benim de düşüneceğim hiç aklıma gelmemişti.”

“İlginç,” dedi Agelmar, Caemlyn çevresindeki arazinin haritasını inceleyerek. “Sağlam bir fikir gibi görünüyor.”

“Ama ya Kandor?” diye sordu Bashere. “Prens, Kandor’un kurtarılamayacak durumda olduğu konusunda haklı, ama Trollocların diğer diyarlara akmasına izin veremeyiz.”

Ituralde çenesini kaşıdı. “Bütün bu mesele zor olacak. Üç Trolloc ordusu var ve biz dikkatimizi onların arasında bölüştürmek zorundayız. Evet, en iyi hamlenin o ordulardan birine odaklanmak ve diğer ikisine karşı da oyalayıcı güçler yollamak olduğundan gittikçe daha emin oluyorum.”

“Muhtemelen Gölge’nin en küçük ordusu Caemlyn’deki,” dedi Agelmar, “çünkü Yolkapısı’nın boyutları şehre girişi sınırlıyordu.”

“Evet,” diye onayladı Bashere. “Cephelerden birinde hızlı bir

zafer kazanmak istiyorsak, en fazla Caemlyn'de şansımız var. Saldırı güçlerimizin en büyüğüyle oraya vurmalıyız. Eğer Andor'da kazanabilirsek, savaşmamız gereken cephe sayısını azaltmış oluruz –ve bu bize büyük avantaj sağlar."

"Evet," dedi Elayne. "Lan'e destek verdik, ama ona söyleyin, onun oradaki işi mümkün olduğunca uzun süre dayanmak. Kandor sınırına da düşmanı oyalama görevini verdiğimiz ikinci bir güç yerleştiririz –belki koşullara bağlı olarak yavaş yavaş çekilebilirler de. O iki cephe tutulduğu sürece, asıl dikkatimizi –ve en büyük ordumuzu– Caemlyn'deki Trollocları bozguna uğratmaya verebiliriz."

"Güzel," dedi Agelmar. "Hoşuma gitti. Ama Kandor'a hangi gücü yerleştireceğiz? Hangi ordu Trollocları yavaşlatır, ama çok asker gerektirmez?"

"Beyaz Kule?" diye sordu Elayne. "Aes Sedaileri Kandor'a gönderirsek Trollocların sınırı geçişini yavaşlatabilirler. Bu da geri kalan bizlerin Caemlyn'e odaklanmasına izin verir."

"Evet," dedi Bryne. "Hoşuma gitti."

"Ya dördüncü cephe?" diye sordu Ituralde. "Shayol Ghul? Lord Ejder'in orası hakkında ne planladığını bilen var mı?"

Kimse konuşmadı.

"Aieller onun ihtiyaçlarıyla ilgilenir," dedi Amys klan şeflerinin yanından. "Bizim için endişelenmenize gerek yok. Siz kendi savaş planlarınızı yapın, biz kendimizinkini yapalım."

"Hayır," dedi Elayne.

"Elayne?" dedi Aviendha. "Biz..."

"Bu tam da Rand'ın kaçınmak istediği şeydi," dedi Elayne kuvvetle. "Aieller de bizimle çalışacak. Shayol Ghul'deki savaş en önemlisi olabilir. Bir grubun tek başına savaşmasına izin vermeyeceğim. Bizim yardımımızı kabul edeceksiniz."

İdaremizi de, diye ekledi kendi kendine. Aieller harika savaşçılardı, ama itiraf etmeyi reddettikleri bazı şeyler vardı. Örneğin süvarilerin ne kadar faydalı olduğu.

Aiellerin ıslaktopraklı yönetimi fikrinden hoşlanmadıkları açıktı. Gözlerini kısarak kabardılar.

"Aieller harika düzensiz birlikler oluyorlar," dedi Bryne, onlara bakarak. "Kanlı Kar'da karşınıza çıktım ve ne kadar ölümcül olabildiğinizi biliyorum. Bununla birlikte, Lord Ejder Shayol Ghul'e saldırırsa, muhtemelen vadiyi ele geçirmemiz ve sonra o Karanlık Varlık'la savaşırken tutmamız gerekecek. Bunun ne kadar süreceğini

bilmiyorum, ama saatler alabilir. Belki günler. Söyleyin bana, araziye yerleşip uzun bir savunma yapmanız gerekti mi hiç?"

"Yapılması gerekeni yapacağız," dedi Rhuarc.

"Rhuarc," dedi Elayne. "Ejder'in Barışı'nı imzalamakta kendiniz ısrarcı oldunuz. Koalisyonumuza katılmak için bizzat ısrar ettiniz. Sözünüzü tutmanızı bekliyorum. Size ne denilirse onu yapacaksınız."

Bryne ve Ituralde'nin soruları Aielleri kızdırmıştı, ama ne yapmaları gerektiği doğrudan söylenince gerilediler. Rhuarc başını salladı. "Elbette," dedi. "*Toh* edindim."

"Dinleyerek ve fikrini söyleyerek ödeyebilirsin," dedi Elayne. "Aynı anda dört farklı cephede savaşacaksak, savaşı iyi koordine etmemiz lazım." Toplanmış generallere baktı. "Aklıma bir şey geldi. Dört cephe ve dört büyük kumandanımız var..."

Bashere başını salladı. "Tesadüf değil."

"Eh, olabilir de."

"Hayatta tesadüf yoktur Ekselansları," dedi Bashere. "Lord Ejder'le yolculuk ederken bir şey öğrenmişsem, o da budur. Dört kişiyiz ve dört cephe var. Her birimiz bir cepheyi alacağız. Kraliçe Elayne bizi koordine edecek ve genel olarak savaşı yönetecek."

"Ben Malkierliye gideceğim," dedi Agelmar. "Sınırboyluların çoğu orada savaşıyor."

"Kandor ne olacak?" dedi Elayne.

"Aes Sedailer orada savaşırsa," dedi Bryne, "ben de savaşırım. Benim yerim Beyaz Kule'nin yanı."

Andor'da savaşmak istemiyor, diye düşündü Elayne. *Benim yanımda savaşmak istemiyor. Temiz bir ayrılık istiyor.* "O zaman kim benimle birlikte Andor'a gelecek?"

"Ben giderim," dedi Bashere.

"O zaman ben de Shayol Ghul'e giderim," dedi Ituralde, başını sallayarak. "Aiellerin yanında savaşmak için. Doğrusunu isterseniz, bunu yapacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Güzel," dedi Elayne, bir sandalye çekerek. "O zaman işe koyulalım ve ayrıntılara girelim. Çalışabileceğim merkezi bir yere ihtiyacım var ve Caemlyn'i kaybettik. Şimdilik Merrilor'u kullanacağım. Merkezi bir yer ve birlikle erzak nakletmek için bol bol alan var. Perrin, bu kamptaki lojistiğin idaresini sen alabilir misin? Bir Yolculuk alanı ayır ve iletişim ile malzeme operasyonlarına yardımcı olacak yönlendiricileri organize et."

Perrin başını salladı.

“Kalanlarınızla,” dedi Elayne, “güçleri nasıl böleceğimizi konuşalım ve planlarımızı ayrıntılandıralım. Bu Trollocları Caemlyn’den çıkartıp açık alanda savaşmaya nasıl çekebileceğimiz konusunda sağlam bir fikrimiz olması gerek.”

* * *

Saatler sonra, Elayne kameriyeden çıktığında taktik ayrıntılar, malzeme ihtiyaçları ve birlik yerleşimleriyle başı dönüyordu. Gözlerini kırpıştırdığı zaman gözlerinin önünde Gareth Bryne’ın sıkışık el yazısıyla kaplı haritalar yüzüyordu.

Toplantıya katılan diğerleri, yaptıkları savaş planlarını uygulamak üzere kendi kamplarına doğru uzaklaşmaya başladılar. Gökyüzü kararmaya başlamıştı; kameriyenin çevresine fenerler konulması gerekmişti. Elayne toplantıya öğle ve akşam yemekleri getirildiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Yemek yemişti, değil mi? Yapacak o kadar iş vardı ki.

Yanından geçen hükümdarlara başını sallayarak veda etti. Planlarındaki ilk ayrıntıları çıkartmışlardı. Yarın Elayne birliklerini Andor’a götürecek, Gölge’ye düzenleyecekleri karşı saldırının ilk ayağını başlatacaktı.

Burada zemin yumuşaktı ve kalın, esnek, taze bir çimen tabakasıyla kaplıydı. Rand gitmiş olsa da, etkisi hâlâ sürüyordu. Elayne o yüksek ağaçları incelerken Gareth Bryne yaklaştı.

Elayne onun kameriyeyi hâlâ terk etmemiş olmasına şaşırarak döndü. Burada hizmetkârlar ve Elayne’in korumaları dışında kimse kalmamıştı. “Lord Bryne?” diye sordu.

“Yalnızca gurur duyduğumu söylemek istedim,” dedi Bryne yumuşak bir sese. “İçeride iyi iş çıkardın.”

“Ekleyecek çok şeyim yoktu.”

“Önderliğini ekledin,” dedi Bryne. “Sen bir general değilsin Elayne ve kimse senden general olmanı beklemiyor. Ama Tenobia, Saldaea’nın savunmasız kaldığından yakındığında onun dikkatini asıl konuya çeken sendin. Hepimiz gerginiz, ama sen bizi bir arada tuttun, kötü duyguları giderdin ve birbirimize girmemizi engelledin. İyi iş çıkardın Majesteleri. *Çok iyi* iş çıkardın.”

Elayne sırıttı. Işık, adamın sözleri karşısında gülümsememek imkânsızdı. Bryne onun babası değildi, ama pek çok açıdan onun için bir babaya en yakın kişi oydu. “Teşekkür ederim. Bryne, taht senden özür dilemek ister...”

“Hiç lafını etme,” dedi Bryne. “Çark dilediği gibi dokur. Başıma gelenler için Andor’u suçlamıyorum.” Duraksadı. “Yine de Beyaz Kule’nin yanında savaşacağım Elayne.”

“Anlıyorum.”

Bryne onun önünde eğildi ve kampın Egwene’e ait olan kısmına doğru uzaklaştı.

Birgitte, Elayne’in yanına geldi. “O zaman kampımıza mı dönüyoruz?” diye sordu.

“Ben...” Elayne bir şey duyunca duraksadı. Hafif bir sesti, ama aynı zamanda pes ve gürdü. Elayne kaşlarını çatarak sese doğru yürüdü ve neler olduğunu soran Birgitte’i susturmak için elini kaldırdı.

İkisi kameriyenin çevresinden dolandı, çiçek açmış sabah havasında yeşil çimenliği aştı ve gittikçe yükselen sese doğru yürüdü. Bir şarkı. Daha önce hiç duymadığı cinsten, güzel bir şarkı. Çarpıcı gürlüğüyle içini titreten bir şarkı.

Şarkı Elayne’i sardı, sarmaladı, *içinde* titredi. Sözlerini anlamasa da neşeli bir şarkıydı, huşu ve hayret dolu bir şarkıydı. Elayne, gözlerini yummuş, ellerini Rand’ın büyüttüğü ağaçlara dayamış, ağaçların kendisi kadar yüksek yaratıklara yaklaştı.

Kaşları taze yağmış kar kadar beyaz olanlardan, Loial kadar genç olanlara kadar, farklı yaşlardan üç düzine Ogier vardı. Loial de yanlarındaydı ve şarkı söylerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Perrin kollarını kavuşturmuş, karısıyla birlikte yakınlarında duruyordu. “Sen Asha’manlara gitmekten bahsedince düşündüm de, eğer müttefike ihtiyacımız varsa Ogierlere ne dersin? Loial’i bulmaya çalışacaktım, ama daha yola çıkamadan onları bu ağaçların arasında buldum.”

Elayne başını sallayarak Ogier şarkısının zirvesine ulaşmasını dinledi. Ogierler başlarını eğdiler ve şarkı soldu. Bir an ağaçlığa huzur çöktü.

Sonunda çok yaşlı bir Ogier gözlerini açtı ve Elayne’e döndü. Beyaz sakalı beline kadar geliyordu ve beyaz bıyıkları ağzının iki yanına sarkıyordu. Ogier öne çıktı ve başka yaşlı kadın ve erkek Ogierler de ona katıldı. Loial de onlarla birlikte yaklaştı.

“Kraliçe sensin,” dedi yaşlı Ogier, başını eğerek. “Bu yolculuğun başını çeken kişi. Ben Morel oğlu Dal oğlu Haman’ım. Baltalarımızı savaşınıza ödünç vermeye geldik.”

“Memnun oldum,” dedi Elayne, ona başını sallayarak. “Üç

düzine Ogier savaşımıza güç katacaktır.”

“Üç düzine mi genç insan?” Haman gür bir kahkaha attı. “Büyük Kütük size üç *düzine* Ogier yollamak için toplanıp uzun uzun tartışmadı. Ogierler insanların yanında savaşacak. Hepimiz. Balta ya da uzun bıçak tutabilen her Ogier.”

“Harika!” dedi Elayne. “Sizi iyi kullanacağım.”

Yaşlı bir Ogier kadın başını iki yana salladı. “Çok telaşlı. Çok hızlı. Şunu bil genç insan. Sizi ve dünyayı Gölge’ye bırakmayı tercih edecek olanlar vardı.”

Elayne şokla gözlerini kırpıştırdı. “Gerçekten yapar mıydınız bunu? Bizi... yalnız bırakır mıydınız? Savaşta?”

“Bazıları bunu savundu,” dedi Haman.

“Ben o taraftaydım,” dedi kadın. “Doğru olduğuna gerçekten inanmasam da, bunu savundum.”

“Ne?” diye sordu Loial, öne çıkarak. Bunu o da bilmiyormuş gibiydi. “İnanmıyor muydun?”

Kadın ona baktı. “Karanlık Varlık bu dünyayı ele geçirirse ağaçlar büyümez.”

Loial şaşırmış göründü. “Ama o zaman neden...”

“Bir sav kendini kanıtlayacaksa, karşı çıkanlar da olmalı oğlum,” dedi kadın. “Gerçekten tartışan, karşı savlar sayesinde sadakatinin derinliğini öğrenir. En güçlü köklerin en rüzgârlı yerlerde geliştiğini öğrenmedin mi?” Başını iki yana salladı, ama oğluna sevgiyle bakıyordu. “Bu, *yurdu* terk etmekte haklı olduğun anlamına gelmiyor. Yalnız başına değil. Neyse ki o işin icabına bakıldı.”

“İcabına mı bakıldı?” diye sordu Perrin.

Loial kızardı. “Şey, anlarsın Perrin, artık evliyim.”

“Bundan daha önce bahsetmedin!”

“Her şey çok çabuk oldu. Ama Erith’le evlendim. Şuradaki. Şarkısını duydun mu? Çok güzel şarkı söylemiyor mu? Evli olmak o kadar kötü değil Perrin. O kadar kötü olmadığını neden söylemedin bana? Epey hoşuma gitti.”

“Senin için memnun oldum Loial,” diye araya girdi Elayne. Dikkat etmezseniz Ogierler uzun sohbetlere girişebiliyorlardı. “Ve bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim.”

“Sırf bu ağaçları görmek bile ödeyeceğimiz bedele değer,” dedi Haman. “Hayatım boyunca, insanları Ulu Ağaçları yalnızca *keserken* gördüm. Bir insanın onları büyüttüğünü görmek... Doğru kararı verdik. Evet evet, doğru kararı verdik. Diğerlerinin de bunu görmesi lazım...”

Loial, Perrin'e el etti. Hasret gidermek istediği açıktı. "Onu bir dakikalığına ödünç almama izin ver Loial," dedi Elayne, Perrin'i ağaçlığın ortasına götürerek.

Faile ve Birgitte de ona katıldı. Loial geride kaldı ve bekledi. Ulu Ağaçları seyretmeye dalmış görünüyordu.

Perrin'e usulca, "Sana vermek istediğim bir görev var," dedi Elayne. "Caemlyn'i kaybettiğimiz için, ordularımız bir erzak kriziyle karşı karşıya. Yiyecek fiyatları şikâyet çekiyor olsa da, herkesi besliyorduk ve bizi bekleyen savaş için stok da yapmıştık. O stoklar gitti."

"Cairhien?" diye sordu Perrin.

"Hâlâ bir miktar erzakı var," dedi Elayne. "Beyaz Kule ve Tear da öyle. Baerlon'da iyi bir metal ve barut tozu stoku var –diğer uluslardan ne alabileceğimi ve erzak durumlarını öğrenmem gerek. Tüm ordular için erzak ve malzeme koordinasyonu yapmak çok büyük bir iş. Bir kişinin hepsinden sorumlu olmasını istiyorum."

"Beni mi düşünüyordun?" dedi Perrin.

"Evet."

"Üzgünüm," dedi Perrin. "Elayne, Rand'ın bana ihtiyacı var."

"Rand'ın hepimize ihtiyacı var."

"Bana daha fazla ihtiyacı var," dedi Perrin. "Min'in gördüğünü söyledi. Ben Son Savaş'ta hazır bulunmazsam Rand ölecek. Dahası, bitirmem gereken birkaç savaş da var."

"Ben yaparım," dedi Faile.

Elayne kaşlarını çatarak ona döndü.

"Kocamın ordusunun işlerini yönetmek benim işim," dedi Faile. "Kocam size bağlı Majesteleri, bu yüzden sizin ihtiyacınız onun ihtiyacıdır. Son Savaş'a Andor kumanda edecekse, o zaman İki Nehir de Andor'u besleyecektir. Bana arabaların geçebileceği kadar geniş kapıyollar verin, nakliyeyi koruyacak birlikler verin, istediğim herkesin levazım kayıtlarını verin. Ben hallederim."

Mantıklı bir öneriydi, ama Elayne'in ihtiyacı olan şey değildi. Bu kadına ne kadar güvenebilirdi? Faile siyaset konusunda yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Bu işe yarardı, ama gerçekten de kendisini Andor'un bir parçası olarak görüyor muydu? Elayne onu süzdü.

"Bu iş için güvenebileceğin daha iyi birisi yok Elayne," dedi Perrin. "Faile gerçekten de halleder."

"Perrin," dedi Elayne. "Burada farklı bir konu var. Bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?"

"Konuşmamız bittiği zaman hepsini ona anlatacağım

Majesteleri," dedi Perrin. "Karımdan sır saklamam."

Faile gülümsedi.

Elayne ikisini süzdü, sonra hafifçe iç çekti. "Savaş hazırlıkları sırasında Egwene yanıma geldi. Teslim edilmesini istediği, Son Savaş için önem taşıyan belli bir... eşya var."

"Valere Borusu," dedi Perrin. "Umarım hâlâ sizdedir."

"Bizde. Kule'de saklı. Onu hemen kasadan aldık. Dün gece o odaya girilmiş. Sırf oraya bıraktığımız belli örgüler sayesinde biliyoruz. Gölge, Boru'nun bizde olduğunu biliyor Perrin ve Karanlık Varlık'ın hizmetkârları onu arıyor. Onu kullanamazlar; Mat ölene kadar Boru ona bağlı. Ama Gölge'nin hizmetkârları onu el geçirirse, Mat'in kullanmasını engelleyebilirler. Ya da daha kötüsü –onu öldürüp Boru'yu kendileri çalarlar."

"Gizlice yerini değiştirmek istiyorsunuz," dedi Faile. "Erzak nakliyesini kullanarak nereye götüreceğinizi saklamak istiyorsunuz."

"Onu Mat'e verip kurtulmayı tercih ederdik," dedi Elayne, "ama Mat bazen... zor biri olabiliyor. Bu toplantıya katılacağını umuyordum."

"Mat, Ebou Dar'da," dedi Perrin. "Seanchanlarla bir şey yapıyor."

"Size söyledi mi?" diye sordu Elayne.

"Tam olarak değil," dedi Perrin huzursuzca. "Aramızda... bir tür bağlantı var. Bazen nerede olduğunu ve ne yaptığını görüyorum."

"O adamı," dedi Elayne, "*asla* olması gerektiği yerde bulamıyorsun."

"Ama," dedi Perrin, "eninde sonunda oraya geliyor."

"Seanchanlar düşmanımız," dedi Elayne. "Yaptığı şeye bakılırsa Mat bunu anlamıyor gibi. Işık, umarım o adam bir şekilde başını belaya sokmamıştır."

"Bunu yaparım," dedi Faile. "Valere Borusu'na göz kulak olurum. Mat'e ulaşmasını sağlarım, onu korurum."

"İkiniz de alınmayın," dedi Elayne, "ama bu işi çok iyi tanımadığım birine emanet etmekte tereddütlüyüm. Bu yüzden sana başvurdum Perrin."

"Bu sorun olacak Elayne," dedi Perrin. "Gerçekten de Boru'yu izliyorlarsa, senin ve Egwene'in onu iyi tanıdığınız birine vermenizi *bekliyor olacaklar.* Faile'i seç. Ondan daha fazla güvendiğim kimse yok, ama Beyaz Kule'yle doğrudan ilişkisi olmadığı için ondan kuşkulanmazlar."

Elayne yavaşça başını salladı. “Pekâlâ. Nasıl teslim edileceğini daha sonra bildireceğim. Şimdilik erzak nakliyesine başla ki görsünler. Boru’dan çok fazla kişinin haberi var. Onu sana verdikten sonra, Beyaz Kule’den beş şüpheli heyet yollayacağım ve söylentiler yayacağım. Gölge’nin Boru’yu o heyetlerden birinin taşıdığını düşünmesini umalım. Onun kimsenin beklemediği bir yerde olmasını istiyorum. En azından Matrim’e teslim edilene kadar.”

* * *

“Dört cephe Lord Mandragoran,” diye tekrarladı Bulen. “Haberciler öyle diyor. Caemlyn, Shayol Ghul, Kandor ve burası. Trollocların önünü burada ve Kandor’da kesmek ve tüm güçlerini Andor’dakilerin üzerine sürmek istiyorlar.”

Mandarb’ı ölü Trolloc yığınlarının arasından geçirmekte olan Lan homurdandı. Beş Asha’man leşleri üst üste yığarak, Gölgedöllerinin toplanmakta olduğu Afet’in önüne karanlık, kanlı bir set çekmişti. Artık Trolloc leşleri istihkâm duvarı görevi görüyordu.

Koku iğrençti elbette. Savaş meydanını dolaşırken yanından geçtiği pek çok nöbetçi kokuyu örtmek için ateşlerine filizyaprak atmıştı.

Gece yaklaşıyor, en tehlikeli saatlerini yanında getiriyordu. Neyse ki yukarıdaki kara bulutlar geceyi öyle karanlık kılıyordu ki, Trolloclar önlerini görmekte güçlük çekiyorlardı. Ama alacakaranlık onların güçlü olduğu bir zamandı –insan gözlerinin zorlandığı, ama Gölgedöllerinin gözlerinin rahatça görebildiği bir zaman.

Birleşik Sınırboylu saldırısının gücü Trollocları Geçit’in ağzına geri itmişti. Geçit’i tutabilmesi için, gittikçe daha fazla kargılı asker ve piyade desteği geliyordu. Sonuçta burası bir önceki güne göre çok daha iyi durumda görünüyordu.

Yine de nahoş bir durumdaydılar. Bulen’in söyledikleri doğruysa, ordusu Gölgedöllerini oyalamak için burada konuşlanacaktı. Bu da istediğinden daha az asker demekti. Ama ona önerilen taktikte kusur bulamıyordu.

Lan, Shienarlı mızraklı askerlerin atlarına baktığı alana girdi. Aralarından biri çıktı ve atının sırtında Lan’e yaklaştı. Kral Easar tepe tutamı beyazlamış, tıknaz bir adamdı. Merrilor Çayırı’nda savaş planı yaparak geçen uzun bir günün ardından, daha yeni gelmişti. Lan at sırtında eğilecek oldu, ama Kral Easar *ona* eğilince

durdu.

“Majesteleri?” diye sordu Lan.

“Agelmar bu cephe için yaptığı planları getirdi Dai Shan,” dedi Kral Easar, yanında at sürmeye başlayarak. “Bizimle birlikte planların üzerinden geçmek istiyor. Orada olman önemli; Malkier bayrağı altında savaşıyoruz. Bunu hepimiz kabul ettik.”

“Tenobia da mı?” diye sordu Lan, içten bir şaşkınlıkla.

“Tenobia’yı biraz cesaretlendirmek gerekti. Ama sonunda ikna oldu. Kraliçe Ethenielle’in de Kandor’dan ayrılıp buraya geleceğini haber aldım. Bu savaşta Sınırboylular birlikte savaşacak ve bunu senin önderliğinde yapacağız.”

Solan gün ışığında birlikte at sürerlerken kargılı asker sıraları Easar’a selam veriyordu. Shienarlılar dünyadaki en iyi ağır süvarilerdi; güneydeki yeşil diyarları korumak için bu kayalıklarda defalarca savaşmışlardı –ve ölmüşlerdi.

“Geleceğim,” diye kabul etti Lan. “Bana verdiğiniz konumun ağırlığı üç dağ kadar ağır.”

“Biliyorum,” dedi Easar. “Ama seni takip edeceğiz Dai Shan. Gök yıkılana, yer ayaklarımızın altında yarılana ve Çark’ın kendisi dönmeyi bırakana kadar. Ya da, Işık bizi kutsarsa, her bir kılıç barış nimetini görene kadar.”

“Ya Kandor? Kraliçe buraya gelirse, o savaşı kim yönetecek?”

“Orada Gölgedölleri ile Beyaz Kule savaşacak,” dedi Easar. “Sen Altın Turna bayrağını göndere çektin. Biz yardımına koşmaya yemin ettik ve dediğimizi de yaptık.” Duraksadı, sonra sesi sertleşti. “Artık Kandor’u kurtarmak imkânsız Dai Shan. Bunu Kraliçe de itiraf ediyor. Beyaz Kule’nin işi orayı kurtarmak değil, Gölgedölü işgalinin yayılmasını engellemek.”

Döndüler ve kargılı asker sıralarının arasından geçtiler. Adamlara alacakaranlık boyunca atlarından birkaç adımdan fazla uzaklaşmamaları emredilmişti. Askerler zırhlarına, silahlarına ve atlarına bakım yaparak oyalanıyorlardı. Her biri sırtında bir, bazen iki uzun kılıç taşıyordu ve hepsinin kemerlerinden gürzler ve hançerler sarkıyordu. Shienarlılar yalnızca kargılarına güvenmezdi; onları saldıracak yer bırakmadan kıstırmayı düşünen bir düşman, yakın mesafeden de çok tehlikeli olabildiklerini öğrenirdi.

Adamların çoğu plaka ve zincir zırhlarının üzerine sarı ceketler giymişlerdi ve ceketlerinde siyah şahin simgesini taşıyorlardı. Sırtlarını dikleştirerek, ciddi ifadelerle selam verdiler. Shienarlılar gerçekten de ciddi insanlardı. Sınırboyları’nda yaşamanın

sonucuydu bu.

Lan duraksadı, sonra yüksek sesle konuştu. “Neden yas tutuyoruz?”

Yakındaki askerler ona döndü.

“Biz bunun için eğitim görmedik mi?” diye bağırdı Lan. “Amacımız bu değil mi? *Yaşamlarımız* bunun için değil mi? Bu savaş, yası tutulacak bir şey değil. Başkaları gevşemiş olabilir, ama biz gevşemedik. Biz hazırız ve bu zafer zamanı.

“Kahkahalar duyacağım! Coşku duyacağım! Düşenleri yüceltelim ve bizi iyi eğiten atalarımıza içelim. Yarın, yeniden doğumunuzu beklemek üzere ölürseniz gururlanın. Son Savaş geldi ve *biz hazırız!*”

Lan bunu neden söylediğinden tam olarak emin değildi. Sözleri üzerine çevresinden tezahüratlar yükseldi: “Dai Shan! Dai Shan! İleri Altın Turna!” Bazı adamların, başkalarına iletmek üzerine sözlerini yazdığını gördü.

“Sende önder hamuru var Dai Shan,” dedi Easar, tekrar yola koyulduklarında.

“O değil,” dedi Lan, gözleri önünde. “Kendilerine acımalarına tahammül edemem. Çok fazla adam, kendi kefenlerini hazırlıyormuş gibi görünüyordu.”

“Kasnağı olmayan davul,” dedi Easar, atının dizginlerini silkeleyerek. “Tutamacı olmayan tulumba. Sesi olmayan şarkı. Yine de benim. Yine de benim.”

Lan kaşlarını çatarak döndü, ama Kral okuduğu şiiri açıklamadı. Halkı ciddi bir halksa, kralları daha da ciddiydi. Easar’ın içinde, paylaşmak istemediği derin yaralar vardı. Lan bu yüzden onu suçlayamazdı; kendisi de aynı şeyi yapıyordu.

Ama bu gece Easar’ın şiirin dudaklarından dökülmesine sebep olan düşüncelerle gülümsediğini gördü.

“Rydding Ormanı’ndan Anasai mıydı o?” diye sordu Lan.

Easar şaşırmış göründü. “Anasai’ın eserlerini okudun mu?”

“Moiraine Sedai’nin en sevdiği şairlerden biriydi. Onun tarzı gibi geldi.”

“Her şiiri bir mersiye olarak yazılmıştır,” dedi Easar. “Bu babası içindi. Şiirle ilgili talimatlar da bırakmıştı. Şiir okunabilir, ama doğru anlar dışında sesli olarak söylenemez. Doğru zamanın ne zaman olduğunu açıklamamış.”

Savaş çadırlarına geldiler ve atlarından indiler. Ama onlar bunu yapar yapmaz alarm boruları ötmeye başladı. İki adam da harekete

geçtiler ve Lan hiç düşünmeden belindeki kılıca uzandı.

"Lord Agelmar'a gidelim," diye bağırdı Lan, bağrışmalar ve silah çınlamaları yükselirken. "Bayrağım altında çarpışırsanız, önderlik rolünü memnuniyetle üstlenirim."

"Hiç mi tereddüdün yok?" dedi Easar.

"Ben neyim?" diye sordu Lan atına binerek. "Unutulmuş bir köyün koyun çobanı mı? Görevimi yapacağım. Adamlar beni başlarına geçirecek kadar aptallarsa, onları da göreve yollayacağım."

Easar başını salladı, sonra dudakları bir başka gülümsemeyle bükülerek selam verdi. Lan selama karşılık verdi, sonra Mandarb'ı dörtnala kaldırarak kampın ortasına yollandı. Kampın eteklerindeki adamlar büyük ateşler yakıyorlardı; Asha'manlar askerlerin odun toplayabilmesi için güneydeki ölmeye yüz tutmuş ormanlara giden pek çok kapıyol açmıştı. Lan'in istediği olursa, o beş yönlendirici güçlerini Trolloc öldürmek için harcamayacaktı. Güçlerini boşa harcamayacak kadar faydalıydılar.

Lan geçerken Narishma selam verdi. Lan büyük kumandanların onun için özellikle mi Sınırboylu Asha'manlar seçtiğinden emin olamıyordu, ama tesadüfe benzemiyordu. Her Sınırboylu ulustan en az bir tane vardı –hatta birinin anne babası Malkierliydi.

Birlikte savaşıyoruz.

8
İçin İçin Yanan Şehir

Elayne Trakand, kraliyet tavlalarından gelmiş koyu kahverengi kısrağı Aygölgesi'nin sırtında, kendi açtığı kapıyoldan geçti.

O tavlalar şimdi Trollocların elindeydi ve Aygölgesi'nin tavla arkadaşları kuşkusuz şimdiye dek yemek kazanlarında yerlerini almışlardı. Elayne o kazanlara başka nelerin –başka *kimlerin*– atılmış olabileceği hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordu. Yüzüne kararlı bir ifade oturttu. Birlikleri kararsız bir kraliçe görmemeliydi.

Caemlyn'in bin adım kadar kuzeybatısında, yay menzilinin dışında, ama şehri görebilmesine yetecek kadar yakın bir tepeye gelmeyi tercih etmişti. Taht Kavgası'ndan sonraki haftalarda pek çok paralı asker grubu o tepelerde kamp kurmuştu. O adamlar ya Işık'ın güçlerine katılmış ya da dağılarak gezgin hırsızlara ve eşkıyalara dönüşmüşlerdi.

Öncü birlik bölgede güvenliği sağlamıştı zaten. Kraliçe'nin Askerleri –hem erkek, hem kadın askerler– Elayne'in atının çevresini alırken Kumandan Guybon selam verdi. Havada hâlâ duman kokusu vardı. Caemlyn'i Ejderdağı gibi dumanları tüterken görmek, Elayne'in içinde kaynayan duygu kazanına bir avuç acı toz atıyordu.

Eskinin gururlu Caemlyn'i ölmüştü, yukarıdaki fırtına bulutlarına yüz ayrı duman sütunu yollayan bir cenaze ateşine dönüşmüştü. Duman Elayne'e, baharda tarlalarında anız yakan çiftçilerin ateşlerini hatırlattı. Caemlyn'de yüz gün hüküm sürmeden kaybetmişti şehri.

Ejderler bir şehre bunu yapabiliyorsa, diye düşündü, Talmanes'in en yakın duvarda açtığı deliği inceleyerek, *dünyanın değişmesi gerek. Savaş hakkında bildiğimiz her şey değişecek.*

“Sayıları kaç dersin?” diye sordu yanında at süren adama. Talmanes, neredeyse canına mal olacak bir çatışmadan sonra yalnızca bir gün dinlenebilmişti. Muhtemelen Merrilor’da kalması gerekirdi; yakın gelecekte ön saflarda savaşamayacağı kesindi.

“Şehirde bu şekilde saklanmışlarken saymak zor Majesteleri,” dedi adam saygıyla eğilerek. “On binlerce, ama muhtemelen yüz binlerce değil.”

Adam onun yanında huzursuz oluyordu ve bunu tam bir Cairhienli gibi gösteriyordu –süslü bir saygıyla konuşarak. Mat’in en çok güvendiği subaylardan biri olduğu söyleniyordu; Elayne, Mat’in adamı şimdiye kadar çoktan yoldan çıkaracağını sanırdı. Adam tek bir kez bile küfretmemişti. Yazık.

Yakında, sararmış çimenlerin üzerinde başka kapıyollar açıldı. Elayne’in güçleri geçerek alanı doldurdu, tepelerin üzerini kapladı. Elayne büyük bir savaşçı ordusunun başına geçmişti ve aralarına, Kraliçe’nin Askerleri’ni desteklemek için, *siswai’aman*’lar da katılmıştı. Andor’un düzenli askerleri Birgitte ile Kumandan Guybon’un komutasındaydı. İkinci bir Aiel birliği –Mızrağın Kızları, Bilgeler ve kalan savaşçılar– Rand’la birlikte Shayol Ghul’e gitmek üzere seçilmişti.

Elayne’le birlikte yalnızca bir avuç Bilge gelmişti; Perrin’i takip edenler. Elayne daha fazla yönlendiricisi olsun isterdi. Yine de Birlik ve diğer ejderler elindeydi. Bu, elindeki tek diğer yönlendiricilerin Kandaş kadınlar olduğu gerçeğini telafi etmeliydi, hem de aralarında Güç’ten yana zayıf olanlar.

Perrin ve ordusu da onunla gelmişti. Aralarında Mayene’in Kanatlı Askerleri, Ghealdan süvarileri, Beyazpelerinler –Elayne *onlar* hakkında ne düşündüğünden hâlâ emin değildi– ve Tam’le beraber bir birlik İki Nehir okçusu vardı. Kendine Kurt Muhafızı diyen ve bir kısmı savaş eğitimi alarak askere dönüşmüş mültecilerden oluşan bir grup ordusunu kalabalıklaştırıyordu. Ve elbette Kumandan Bashere ile Ejderin Alayı vardı.

Elayne, Bashere’in Caemlyn savaşı için yaptığı planı onaylamıştı. *Savaşı koruluklara doğru çekmemiz gerekiyor,* diye açıklamıştı. *Okçular Trolloclar yaklaşırken yaylım açacak ve ölümcül olacak. Bu delikanlılar ormanda duyduğum kadar hızlı hareket edebiliyorsa, geri çekildikten sonra da aynı ölçüde tehlikeli olacaklardır.*

Aieller de ormanda ölümcül olurdu. Trolloclar orada cüsselerini kullanarak düşmanlarını ezemezlerdi. Bashere’in kendisi de yanında at sürüyordu. Görünüşe göre Rand ona Elayne’e göz kulak olmasını

söylemişti. Elayne'in yanında, her kıpırdandığında yerinden sıçrayan Birgitte yokmuş gibi.

Rand bu işten sağ salim kurtulsa iyi olur; hakkında ne düşündüğümü ona bizzat söylemek istiyorum, diye düşündü Elayne; Bashere, Birgitte'le usul usul konuşarak yaklaşırken. Bashere gür bıyıklı, çarpık bacaklı bir adamdı. Elayne'le, bir kraliçeyle konuşurmuş gibi konuşmuyordu... ama diğer yandan Saldaea Kraliçesi de yeğeniydi, bu yüzden belki hükümdarların yanında çok rahat hissediyordu.

Taht sırasında ilk o var, diye hatırlattı Elayne kendi kendine. Onunla çalışmak, Saldaea ile bağlarını güçlendirmek için bir fırsat verecekti. Çocuklarından birini o tahta geçirme fikri hâlâ hoşuna gidiyordu. Elini karnına koydu. Bebekler artık sık sık tekme ve dirsek atıyorlardı. Kimse ona hamileliğin... eh, hazımsızlığa bu kadar benzediğini söylememişti. Ne yazık ki Melfane, aksi yöndeki tüm beklentilerine rağmen, keçi sütü bulmayı başarmıştı.

"Ne haberler var?" diye sordu Elayne, Birgitte ve Bashere yanına geldiğinde. Talmanes onlara yer açmak için atını kaydırdı.

"Şehre giden keşif kollarının raporları geldi," dedi Bashere.

"Bashere haklıymış," dedi Birgitte. "Trolloclar dizginlendi ve yangınların çoğu söndü. Şehrin yarısı hâlâ sağlam. Gördüğümüz dumanların çoğu binalardan değil, yemek ateşlerinden geliyor."

"Trolloclar aptaldır," dedi Bashere, "ama Yarı-insanlar *değildir.* Trolloclara kalsa zevkle şehrin tamamını yakıp yağmalarlardı, ama bu, yangınların kontrolden çıkması riski demek olurdu. Her durumda, gerçek şu ki, Gölge'nin burası için ne planladığını bilmiyoruz, ama en azından, istedikleri buysa şehri bir süreliğine ellerinde tutmaları seçeneği var."

"Bunu denerler mi?" diye sordu Elayne.

"Gerçekten bilemiyorum," diye yanıt verdi Bashere. "Amaçlarını bilmiyoruz. Caemlyn saldırısı ordularımıza kaos ve korku getirmek için miydi, yoksa bir kale ele geçirip uzun vadede üs olarak kullanarak, güçlerimize buradan saldırmak için miydi? Trolloc Savaşları sırasında Soluklar bu amaç için şehirler ele geçirmişti."

Elayne başını salladı.

"Affedersiniz Majesteleri?" dedi bir ses. Elayne döndüğü zaman İki Nehirlilerden birinin yaklaştığını gördü. Önderlerinden biri, Tam'in yardımcısı. *Dannil,* diye düşündü Elayne, *adı bu.*

"Majesteleri," diye tekrarladı Dannil. Biraz kekeliyordu, ama bunun dışında iyi konuşuyordu. "Lord Altıngöz adamlarını ormana yerleştirdi."

“Lord Talmanes, ejderlerin yerlerini aldı mı?”

“Hemen hemen,” dedi Talmanes. “Affedersiniz Majesteleri, ama ejderler ateş açtığında oklara ihtiyaç olacağını sanmıyorum. İlk saldırıyı ejderlerle yapmak istemediğinizden emin misiniz?”

“Trollocları kışkırtıp savaşa çekmemiz lazım,” dedi Elayne. “Çizdiğim yerleşim şeması en iyisi. Bashere, şehrin kendisi için yaptığım plan ne durumda?”

“Herkesin hemen hemen hazır olduğunu düşünüyorum, ama kontrol edeceğim,” dedi Bashere, düşünceli düşünceli bıyıklarını sıvazlayarak. “Senin kadınlar iyi kapıyol açıyor. Mayene de bize yağ verdi. O kadar gösterişli bir şey yapmak istediğinden emin misin?”

“Evet.”

Bashere daha fazla tepki, belki bir açıklama bekledi. Elayne açıklama yapmayınca uzaklaşarak son emirlerini verdi. Elayne Aygölgesi’ni döndürerek, ormanın yakınına yerleşmiş ön saflardaki askerlerin önünden geçti. Kumandanlarının emirler verdiği bu son anlarda yapabileceği çok şey kalmamıştı artık, ama özgüvenle at sürerken görülebilirdi. O geçerken adamlar kargılarını daha yükseğe kaldırdılar ve başlarını dikleştirdiler.

Elayne dumanları tüten şehirden ayırmıyordu gözlerini. Bakışlarını kaçırmayacaktı ve öfkesine kapılmayacaktı. Öfkeyi kullanacaktı.

Kısa süre sonra Bashere yanına döndü. “Oldu. Ayaktaki binaların çoğunun mahzenine yağ dolduruldu. Talmanes ve diğerleri yerlerinde. Muhafızın Kandaşların yeniden kapıyollar açmaya hazır oldukları haberiyle döndüğünde başlayabiliriz.”

Elayne başını salladı, sonra Bashere’in karnına baktığını görünce elini karnından çekti. Elini yine karnına götürdüğünün farkında değildi. “Hamileyken savaşa katılmam konusunda ne düşünüyorsun? Hata mı yapıyorum?”

Bashere başını iki yana salladı. “Hayır. Yalnızca durumumuzun ne kadar çaresiz olduğunu kanıtlıyor. Askerlerin düşünmesine sebep olacak. Savaşı daha fazla ciddiye alacaklar. Dahası...”

“Ne?”

Bashere omuzlarını silkti. “Belki onlara dünyadaki *her şeyin* ölmediğini hatırlatır.”

Elayne dönerek uzaktaki şehre baktı. Çiftçiler baharda yeni hayata hazırlanmak için tarlalarını yakardı. Belki şu anda Andor’un yaşadığı da buydu.

“Söyle bana,” dedi Bashere. “Adamlara Lord Ejder’in çocuğunu

taşıdığını söyleyecek misin?"

Çocuklarını, diye düzeltti Elayne kendi kendine. "Doğru olabilecek ya da olmayabilecek bir şey hakkında tahminler yürütüyorsun Lord Bashere."

"Bir karım ve bir kızım var. Lord Ejder'i gördüğünde yüzünün aldığı hali görebiliyorum. Hiçbir kadın çocuğunun babası olmayan bir adama bakarken karnına o saygıyla dokunmaz."

Elayne dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neden saklıyorsun?" diye sordu Bashere. "Adamların bazılarının ne düşündüğünü duydum. Diğer adamdan, eskiden Askerkadınlarınızın Kumandanı olan Mellar adlı bir Karanlıkdostundan bahsediyorlar. Söylentilerin yalan olduğunu ben görebiliyorum, ama başkaları o kadar akıllı değildir. İstesen o söylentileri durdurabilirdin."

"Rand'ın çocukları hedef olur," dedi Elayne.

"Ah..." diye yanıt verdi Bashere. Bir anlığına bıyıklarını sıvazladı.

"Mantığıma katılmıyorsan aklından geçeni söyle Bashere. Ödleklere dayanamam."

"Ben ödlek değilim kadın," dedi Bashere şişinerek. "Ama yine de, çocuğunun şu anda olduğundan daha büyük bir hedefe dönüşeceğini sanmıyorum. Işık'ın ordularının başkumandanısın! Adamlarının tam olarak ne için savaştıklarını bilmeye hakkı var bence."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Elayne, "onları da."

Bashere tek kaşını kaldırdı. "Diyarın vârisi," dedi ifadesizce, "kullarını ilgilendirmez mi?"

"Haddini aştığını düşünüyorum *General.*"

"Belki de öyledir," dedi Bashere. "Belki Lord Ejder'le bu kadar çok zaman geçirmek alışkanlıklarımı değiştirmiştir. O adam... ne düşündüğünü asla bilemiyorsun. Zamanın yarısında ne düşündüğümü bilmek istiyordu ve olabildiğince açık bir şekilde söylememi istiyordu. Kalan yarısında ise sırf gökyüzü biraz karardı dediğim için beni ikiye biçmek istiyormuş gibi görünüyordu." Bashere başını iki yana salladı. "Biraz düşün Majesteleri. Bana kızımı hatırlatıyorsun. O benzer bir şey yapsa, ona vereceğim öğüt de aynı olurdu. Yenidendoğan Ejder'in vârisini taşıdığını bilirlerse adamların daha yiğitçe savaşır."

Erkekler, diye düşündü Elayne. *Genç olanları aptal kafalarına giren her tür pervasızlıkla beni etkilemeye çalışır. Yaşlı olanları da her genç*

kadının söyleve ihtiyacı olduğunu düşünür.

Birgitte yaklaşıp başını sallayınca Elayne bakışlarını yine şehre çevirdi. Mahzenler zift ve yağla dolmuştu.

"Yakın," dedi Elayne yüksek sesle.

Birgitte elini salladı. Kandaşlar kapıyollarını açtılar ve adamlar Caemlyn'in mahzenlerine yanan meşaleler fırlattılar. Şehrin üzerinde yükselen dumanların kararması, daha da uğursuz bir hal alması uzun sürmedi.

"Bunu o kadar çabuk söndüremezler," dedi Birgitte usulca. "Bu kuru havalarda değil. Tüm şehir samanlık gibi tutuşacak."

Ordu toplanmış, şehri seyrediyordu, özellikle de Kraliçe'nin Askerleri ve Andor ordusu. Birkaçı, şehit olmuş bir kahramanın cenaze ateşine selam verircesine selam durdu.

Elayne dişlerini sıktı ve sonra, "Birgitte, Askerler arasında haberi yay. Taşıdığım çocukların babası Yenidendoğan Ejder'dir," dedi.

Bashere'in gülümsemesi genişledi. *Çekilmez adam!* Haberi yaymak için uzaklaşırken Birgitte de gülümsüyordu. O da çekilmez kadının tekiydi.

Andorlu adamlar başkentlerinin yanmasını izlerken daha da dik, daha da gururlu duruyorlardı. Trolloclar, yangınlardan kaçarak kapılardan dışarı döküldü.

Elayne, Trollocların orduyu gördüklerinden emin oldu ve sonra, "Kuzeye!" diye emir verdi. Aygölgesi'ni çevirdi. "Caemlyn öldü. Ormana giriyoruz. Gölgedöllerinin takip etmesini sağlayın!"

* * *

Androl ağzında toprakla uyandı. İnleyerek dönmeye çalıştı, ama bir şekilde bağlanmış olduğunu fark etti. Tükürdü, dudaklarını yaladı ve çapak bağlamış gözlerini kırpıştırdı.

Jonneth ve Emarin'le birlikte toprak bir duvarın dibinde yatıyorlardı ve halatlarla bağlanmışlardı. Hatırladı... Işık! Tavan çökmüştü.

Pevara? diye düşüncesini yollamaya çalıştı. Bu iletişim yönteminin ne kadar doğal gelmeye başladığı inanılmazdı.

Pevara'dan gelen uyuşuk duyguyla ödüllendirildi. Bağ sayesinde onun yakında olduğunu ve muhtemelen onun da bağlı olduğunu anladı. Tek Güç'e ulaşamıyordu; çabaladı, ama bir kalkanla karşılaştı. Bağları arkasında, yere çakılmış bir tür kancaya tutturulmuştu ve hareketlerini kısıtlıyordu.

Androl içinde yükselen paniği biraz çabayla bastırdı. Nalaam'ı göremiyordu. Burada mıydı? Hepsi büyük bir odada yatıyordu ve havada ıslak toprak kokusu vardı. Hâlâ yeraltında, Taim'in gizli odalarının içindeydiler.

Eğer tavan çöktüyse, diye düşündü Androl, *muhtemelen hücreler de yok oldu.* Bu onun ve diğerlerinin neden bir hücreye kapatılmamış da bağlanmış olduğunu açıklıyordu.

Biri ağlıyordu.

Zorlanarak döndü ve Evin'i yakında, bağlanmış halde buldu. Genç adam sarsıla sarsıla ağlıyordu.

"Sorun yok Evin," diye fısıldadı Androl. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız."

Evin şok içinde ona baktı. Delikanlı farklı bir şekilde bağlanmıştı. Elleri arkasındaydı ve oturuyordu. "Androl? Androl, *çok üzgünüm.*"

Androl'ün içi burkuldu. "Ne için Evin?"

"Siz gittikten hemen sonra geldiler. Emarin'i arıyorlardı sanırım. Onu Döndürmek için. Onu orada bulamayınca sorular sormaya başladılar. İrademi kırdılar Androl. Çok kolay kırılıyorum. Üzgünüm..."

Demek Taim düşen nöbetçileri fark etmemişti. "Bu senin hatan değil Evin."

Yakından ayak sesleri geldi. Androl baygın numarası yaptı. Sonra biri onu tekmeledi. "Seni konuşurken gördüm uşak çocuk," dedi Mishraile, altın saçlı kafasını eğerek. "Coteren'e yaptıklarından dolayı seni zevkle öldüreceğim."

Androl gözlerini açtı ve Logain'in Mezar ile Welyn'in ellerinden sarktığını gördü. Onu yakına sürüklediler ve kaba zemine bıraktılar. Onu bağlarlarken Logain kıpırdandı ve inledi. Doğruldular ve biri Androl'e tükürdükten sonra Emarin'in yanına gitti.

"Hayır," dedi Taim yakından bir yerden. "Sırada delikanlı var. Yüce Efendi sonuç istiyor. Logain fazla uzun sürüyor."

Mezar ile Welyn onu koltuk altlarından tutup kaldırırken Evin'in hıçkırıkları yükseldi.

"Hayır!" dedi Androl, kıvranarak. "Hayır! Taim, kavrulası! Onu rahat bırak! Beni al!"

Taim yakında, elleri arkasında duruyordu. Üzerinde Asha'manlarınkine benzeyen simsiyah bir üniforma vardı, ama onunki gümüş biyeliydi. Yakasında iğne yoktu. Androl'e döndü, sonra alayla güldü. "Seni almak mı? Yüce Efendi'ye bir çakıltaşını

kırabilecek kadar bile yönlendiremeyen bir adamı mı sunacağım? Seni uzun zaman önce itlaf etmeliydim."

Taim, çılgına dönmüş Evin'i sürüklemekte olan diğer ikisinin peşinden gitti. Androl sesi kısılana kadar bağırıp çağırdı onlara. Evin'i odanın diğer tarafında bir yere –çok geniş bir odaydı– aldılar ve Androl, bağlanış şekli yüzünden onları göremedi. Başını yere dayadı ve gözlerini kapattı. Bu Evin'in korku dolu çığlıklarını duymasını engellemedi.

"Androl?" diye fısıldadı Pevara.

"Sessiz ol." Mishraile'in sesini bir gümleme ve Pevara'nın homurtusu izledi.

O adamdan gerçekten nefret etmeye başlıyorum, dedi Pevara, Androl'e.

Androl yanıt vermedi.

Yıkılan odayı kazıp bizi çıkarma zahmetine girdiler, diye devam etti Pevara. *Bana kalkan koyup bayıltana kadar olanları biraz hatırlıyorum. Üzerinden bir günden az geçmiş olmalı. Taim henüz Gölge'ye Döndürülmüş Dehşetlordları kotasını doldurmadı sanırım.*

Neredeyse keyifle düşünmüştü bunu.

Arkasında, Evin'in çığlıkları kesildi.

Ah, Işık! diye düşündü Pevara. *O Evin miydi?* Ruh halindeki alaycılık tamamen geçmişti. *Neler oluyor?*

Onu Döndürüyorlar, diye yanıt verdi Androl. *İrade gücü direnmeni sağlıyor. Bu yüzden Logain'i hâlâ Döndüremediler.*

Bağda Pevara'nın endişesinin sıcaklığını hissetti. Tüm Aes Sedailer onun gibi miydi? Androl onların duyguları olmadığını varsaymıştı, ama Pevara her tür duyguyu hissediyordu –ama o duyguların davranışlarına yansımaması için insanüstü bir kontrol uyguluyordu.

Nasıl kaçacağız? diye düşündü Pevara.

İpleri çözmeye çalışıyorum. Parmaklarım tutuldu.

Düğümü görebiliyorum. Sağlam bir düğüm, ama nasıl çözeceğini adım adım söyleyebilirim.

Androl başını salladı ve işe koyuldular. Pevara düğümün nasıl büküldüğünü tarif ediyor, Androl de ipi parmaklarıyla takip etmeye çalışıyordu. Düğümü doğru düzgün kavramayı başaramıyordu. Ellerini iplerden kurtarmaya çalıştı, ama ipler fazla sıkıydı.

Sonunda yenilgiyi kabul ettiğinde, parmakları kan dolaşımındaki zayıflıktan dolayı uyuşmuştu. *İşe yaramayacak,* diye düşündü.

Şu kalkanı ittirmeye çalışıyorum, diye yanıt verdi Pevara. *Bu*

mümkün. Kalkanlarımızı bağladıklarını düşünüyorum. Bağlanmış kalkanlar çözülür.

Androl onayladı, ama yine de hayal kırıklığını engelleyemiyordu. Evin ne kadar dayanabilirdi?

Sessizlik onu kışkırtıyordu. Neden ses duyamıyordu? Sonra bir şey sezdi. Yönlendirme. On üçüncü adam olabilir miydi? Işık. On üç de Myrddraal varsa durumları vahimdi. Kaçsalar bile ne yapabilirlerdi? Bu kadar çok kişiyle savaşamazlardı.

Hangi uçurumu seçtin? diye düşündü Pevara.

Ne?

Deniz Halkı'yla yaşarken, cesaretlerini kanıtlamak için uçurumlardan atladıklarını söylemiştin. Uçurum ne kadar yüksekse, atlayan o kadar cesur oluyormuş ya. Sen hangi uçurumu seçtin?

En yükseğini, diye itiraf etti Androl.

Neden?

İllaki uçurumdan atlayacaksan en yükseğini seçsen de olur diye düşündüm. En büyük ödülü amaçlamıyorsan neden riski kabul edesin ki?

Pevara düşünceleriyle onayladı. *Kaçacağız Androl. Bir şekilde.*

Androl, daha çok kendi kendine, başını salladı ve yine düğümü kurcalamaya başladı.

Birkaç dakika sonra Taim'in yardakçıları geri döndü. Evin, Androl'ün yanında çömeldi. Gözlerinin arkasında farklı bir şey vardı, korkunç bir şey. Gülümsedi. "Eh, bu kesinlikle sandığım kadar kötü olmadı Androl."

"Ah, Evin..."

"Sen benim için endişelenme," dedi Evin, elini Androl'ün omzuna koyarak. "Harika hissediyorum. Artık korku yok, endişe yok. Bunca zamandır karşı koyuyorduk, ama yanılmışız. Biz Siyah Kule'yiz. Birlikte çalışmamız gerek."

Sen benim dostum değilsin, diye düşündü Androl. *Yüzün onun yüzü olabilir, ama Evin... Ah, Işık. Evin öldü.*

"Nalaam nerede?" diye sordu Androl.

"Tavan çöktüğünde öldü korkarım." Evin başını iki yana salladı. Eğilerek yaklaştı. "Seni öldürmeyi planlıyorlar Androl, ama sanırım onları senin Döndürülmeye değer olduğuna ikna edebilirim. Bana teşekkür edeceksin."

Evin'in gözlerinin içindeki korkunç şey gülümsedi, Androl'ün omzunu okşadı, sonra kalkıp Mezar ve Welyn'le sohbet etmeye başladı.

Arkalarında, Androl on üç gölgenin Emarin'i yakaladığını ve Döndürülmek üzere sürükleyerek götürdüğünü zar zor gördü. Pelerinleri hiç kıpırdamayan Soluklar.

Androl, tavan yıkıldığında öldüğü için Nalaam'ın ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

9
İyi Ölümler

Lan, Myrddraal'in kafasını boynuna dek yardı. Mandarb'ın dizginlerini çekti ve at dans ederek geriledi. Soluk çırpınarak ölürken, kasılmaları boynundan çıkan kafatası parçalarını büktü. Daha önce düzinelerce kez kanlanmış olan kayaların üzerine kara kan döküldü.

"Lan Mandragoran!"

Lan çağrıyı duyunca döndü. Adamlarından biri kamplarını gösteriyordu. Kamptan havaya parlak kırmızı bir ışık fışkırıyordu.

Öğlen mi oldu? diye düşündü Lan, kılıcını kaldırıp Malkierlilere geri çekilme sinyalini vererek. Kandorlu ve Arafelli birlikler saldırıya geçmişlerdi. Okçu hafif süvariler Trolloc kitlesine dalga dalga ok gönderiyorlardı.

Koku dayanılır gibi değildi. Lan ve adamları ön saflardan uzaklaşırken, yönlendirerek Trolloc leşlerini ateşe veren iki Asha'man ve bir Aes Sedai'nin yanından geçtiler –Coladara, Kral Paitar'ın danışmanı olarak kalmakta ısrar etmişti. Bu, bir sonraki Gölgedölü dalgasının işini güçleştirecekti.

Lan'in orduları zorlu işlerine devam etmişler, tıpkı dibi delik bir tekneye dolan suyu tutan zift gibi, Geçit'teki Trollocları yerlerinde tutmuşlardı. Ordu bir saatlik değişimlerle savaşıyordu. Yaktıkları ateşler ve Asha'manlar geceleyin ışık sağlamış, Gölgedöllerinin ilerlemesine fırsat vermemişti.

İki günlük yorucu bir savaştan sonra, Lan bu taktiğin eninde sonunda Trollocların işine yarayacağını biliyordu. İnsanlar arabalar dolusu Trolloc öldürüyordu, ama Gölge senelerdir bu orduyu hazırlamaktaydı. Her gece, Trolloclar ölülerle besleniyordu. Erzak konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu.

Lan ön saflardan uzaklaşıp bir arkadaki birliklere doğru at

sürerken omuzlarının çökmesine izin vermedi, ama olduğu yere yıkılmak ve günlerce uyumak istiyordu. Yenidendoğan Ejder'in gönderdiği ordunun büyüklüğüne rağmen, gün boyunca adamlarının birden fazla kez ön saflarda savaşması gerekiyordu. Lan her zaman onlardan birkaç tur daha fazlasını yapıyordu.

Askerleri için uyumak kolay değildi, çünkü aynı zamanda araçlarının bakımını yapmaları, ateşler için odun toplamaları, kapıyollar aracılığıyla erzak getirmeleri gerekiyordu. Onunla birlikte ön saflardan ayrılanları izlerken, Lan onları güçlendirmenin bir yolunu aradı. Yakında, sadık Bulen'in omuzları çökmüştü. Adamlarının daha fazla uyumasını sağlaması gerekiyordu ya da...

Bulen eyerden kaydı.

Lan bir küfür savurarak Mandarb'ı durdurdu ve aşağı atladı. Bulen'in yanına koştu ve adamı boş gözlerle gökyüzüne bakarken buldu. Bulen'in böğründe çok büyük bir yara vardı. Zincir zırhı, çok fazla rüzgâr görmüş yelken gibi yırtılmıştı. Bulen ceketini zırhının üzerine örterek yarayı kapatmıştı. Lan onun darbe aldığını görmemişti, adamın yarayı örttüğünü de fark etmemişti.

Aptal! diye düşündü, Bulen'in boynunu yoklayarak.

Nabız yoktu. Ölmüştü.

Aptal! diye düşündü yine, başını eğerek. *Yanımdan ayrılmak istemedin, değil mi? Bu yüzden sakladın. Sen Şifa için geri döndüğünde benim orada öleceğimden korktun.*

Ya bu ya da yönlendiricilerin gücünü harcamak istemedin. Onların sınırlarının zorlandığını biliyordun.

Lan dişlerini sıkarak Bulen'in cesedini kaldırdı ve omzuna attı. Sonra bedeni atının sırtına kaldırdı ve eyere bağladı. Andere ile Prens Kaisel –Kandorlu genç ve yüz kişilik birliği genellikle Lan'le at sürüyordu– yakında oturup ciddi ifadelerle izlediler. Onların bakışlarının farkında olan Lan elini cesedin omzuna koydu.

"İyi iş başardın dostum," dedi. "Nesiller sana övgüler düzecek. Yaratıcı'nın avucunda sığınak bulasın. Annenin son kucaklayışı seni karşılasın." Diğerlerine döndü. "Yas tutmayacağım! Yas tutmak pişman olanlar içindir ve ben burada yaptığımız şeyden pişman olmayacağım! Bulen bundan daha iyi bir ölüm bulamazdı. Onun için ağlamayacağım, *sevineceğim!*"

Bulen'in atının dizginlerini tutarak Mandarb'ın sırtına tırmandı ve dimdik oturdu. Yorgunluğunu görmelerine izin vermeyecekti. Üzüntüsünü de. "Aranızda Bakh'ın düştüğünü gören oldu mu?" diye sordu yanındakilere. "Atının arkasına arbalet bağlamıştı. O şeyi her

zaman yanında taşırdı. O arbalet kazayla ateşlenecek olursa, o Asha'man'ı ayak parmaklarından bir uçurumun tepesine bağlayacağıma yemin etmiştim.

"Bakh dün, kılıcı bir Trolloc'un zırhına takıldığında öldü. Kılıcı bırakıp yedeğine uzandı, ama iki yeni Trolloc atını altından çekip aldı. O zaman onun öldüğünü sandım ve ona ulaşmaya çalıştım, ama onun o Işık kavurası arbaletle doğrulduğunu ve bir Trolloc'u altmış santim uzaktan, gözünden vurduğunu gördüm. Ok yaratığın kafatasını delip geçti. İkinci Trolloc Bakh'ın bağırsaklarını deşti, ama o çizme hançerini onun boynuna saplamadan değil." Lan başını salladı. "Seni hatırlıyorum Bakh. İyi öldün."

Birkaç dakika at sürdüler ve sonra Prens Kaisel ekledi. "Ragon. O da iyi öldü. Atını doğrudan yandan saldıran otuz Trollocluk grubun üzerine sürdü. Muhtemelen o hamleyle bize zaman kazandırarak bir düzine adamın hayatını kurtardı. Onu yere çekerlerken bir tanesinin yüzünü tekmeledi."

"Evet, Ragon kaçığın tekiydi," dedi Andere. "Kurtardığı adamlardan biri de benim." Gülümsedi. "O da iyi öldü. Işık, ama iyi öldü. Elbette, son birkaç gün içinde gördüğüm *en çılgın* şey Kragil'in o Soluk'la savaşırken yaptığıydı. Gördünüz mü..."

Kampa geldiklerinde adamlar kahkahalar atıyor, düşmüş adamların peşinden övgüler düzüyordu. Lan onlardan ayrıldı ve Bulen'i Asha'manlara götürdü. Narishma bir erzak arabası için kapıyol açmış, tutuyordu. Lan'e başını salladı. "Lord Mandragoran?"

"Onu soğuk bir yere koymam lazım," dedi Lan, atından inerek. "Bu iş bitip Malkier geri alındığı zaman, asil şehitlerimiz için doğru düzgün bir dinlenme yeri kurmak isteyeceğiz. O zamana kadar, onun yakılmasını ya da çürümeye bırakılmasını istemiyorum. Malkier kralına dönen ilk Malkierliydi o."

Narishma, örgülerinin ucundaki çanları çınlatarak başını salladı. Kapıyoldan gelen bir arabaya el etti, sonra elini kaldırarak diğerlerini durdurdu. O kapıyolu kapattı, sonra bir dağın tepesine açılan yeni bir kapıyol açtı.

Kapıyoldan buz gibi bir rüzgâr esti. Lan, Bulen'i atının sırtından indirdi. Narishma yardım etmek istedi, ama Lan elini sallayarak istemediğini belirtti. Homurdanarak cesedi omzuna aldı ve karların içine adım attı. Acı rüzgâr hançer kadar keskindi ve yanaklarını yakıyordu.

Lan, Bulen'i yere uzattı, sonra diz çöktü ve Bulen'in kafasındaki *hadori*'yi nazikçe aldı. Lan onu savaşa taşıyacaktı –Bulen'in

savaşmaya devam etmesi için– ve savaş bittiğinde cesede iade edecekti. Eski bir Malkier geleneği. "İyi iş başardın Bulen," dedi Lan usulca. "Benden umudunu kesmediğin için teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve karları ezerek, elinde *hadori*'yle kapıyoldan geçti. Narishma kapıyolu kapattı ve Lan dağın nerede olduğunu sordu –Narishma savaşta ölecek olursa– Bulen'i bir daha bulabilsin diye.

Tüm Malkierli cesetlerini bu şekilde saklayamazlardı, ama bir tanesini saklamak, hiçbirini saklamamaktan iyiydi. Lan deri *hadori*'yi kılıcının kabzasına, koruma parçasının hemen altına sardı ve sıkıca düğümledi. Mandarb'ın dizginlerini bir seyise uzattı, parmağını ata kaldırdı ve onun kara, parlak gözlerine baktı. "Bir daha seyis ısırmak yok," diye hırladı aygıra.

Bunun ardından Lan, Lord Agelmar'ı aramaya gitti. Kumandanı, kampın Saldaea kısmının dışında, Tenobia ile konuşurken buldu. Adamları yüzer kişilik iki sıra halinde, yayları ellerinde durmuş, gökyüzünü seyrediyorlardı. Bazı Draghkar saldırıları yaşanmıştı. Lan yaklaşırken yer sarsılmaya ve gürlemeye başladı.

Askerler bağırmadı. Buna alışmaya başlamışlardı. Toprak inledi.

Lan'in yakınında çıplak kayalar yarıldı. Lan korkuyla geri sıçradı. Sarsıntı devam etti ve kayalarda ince yarıklar açıldı –saç teli kadar ince yarıklar. Yarıklarda son derece *yanlış* bir taraf vardı. Fazla siyah, fazla derindiler. Bölge hâlâ sarsılsa da Lan yaklaştı, minik çatlaklara baktı ve gürleyen deprem eşliğinde ayrıntılarını çıkarmaya çalıştı.

Yarıklar hiçliğe açılıyor gibiydi. Işığı içlerine çekiyor, soğuruyorlardı. Gerçekliğin doğasında açılmış yarıklara bakıyordu sanki.

Sarsıntılar dindi. Çatlaklardaki karanlık birkaç nefes daha durdu, sonra onlar da soldu ve saç teli kadar ince yarıklar, taştaki sıradan kırıklara dönüştü. Lan ihtiyatla diz çöktü ve onları dikkatle inceledi. Gördüğünü sandığı şeyi mi görmüştü gerçekten? Bunun anlamı neydi?

Ürpererek ayağa kalktı ve yoluna devam etti. *Yorulan yalnızca adamlar değil,* diye düşündü. *Anne uyanıyor.*

Saldaea kampına seğirtti. Geçit'te savaşanların arasında en düzenli kamp Saldaealılara aitti ve subay eşlerinin disiplinli eliyle yönetiliyorlardı. Lan savaşmayan Malkierlilerin çoğunu Fal Dara'da bırakmıştı ve diğer güçler de yanlarında savaşçılardan başka pek az kişi getirmişti.

Saldaealıların âdetleri farklıydı. Kadınlar normalde Afet'e girmiyordu, ama bunun dışında, kocaları nereye gidiyorsa oraya gidiyorlardı. Her biri hançerle savaşmayı biliyordu ve gerekirse kampı ölümüne savunabilirlerdi. Burada, erzak toplayıp dağıtmak, yaralılara bakmak konusunda son derece faydalı olmuşlardı.

Tenobia yine Agelmar'la taktik tartışıyordu. Shienarlı büyük kumandan, Tenobia'nın taleplerine başını sallarken Lan de dinledi. Tenobia durumu iyi kavramıştı, ama aşırı cüretkârdı. Afet'e girmelerini ve savaşı Trolloc üretilen bölgelere götürmelerini istiyordu.

Sonunda Lan'i fark etti. "Lord Mandragoran," dedi onu süzerek. Çakmak çakmak gözleri ve uzun siyah saçlarıyla güzel bir kadın sayılırdı. "En son saldırın başarılı oldu mu?"

"Daha fazla Trolloc öldü," dedi Lan.

"Görkemli bir savaş veriyoruz," dedi Tenobia gururla.

"İyi bir dostumu kaybettim."

Tenobia duraksadı, sonra Lan'in gözlerine baktı, belki içlerinde bir duygu kırıntısı arayarak. Lan'de hiçbir duygu kırıntısı yoktu. Bulen iyi ölmüştü. "Savaşan adamlar görkem sahibi," dedi ona, "ama savaşın kendisi görkemli değildir. Savaş savaştır. Lord Agelmar, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Tenobia kenara çekildi ve Lan, Agelmar'ı alıp uzaklaştı. Yaşlı general Lan'e minnetle baktı. Tenobia bir an izledi, sonra peşinden seğirten iki korumasıyla, çekip gitti.

O kadına dikkat etmezsek başını alıp tek başına savaşmaya gider, diye düşündü Lan. *Kafası şarkılar ve hikâyelerle dolu.*

Biraz önce kendisi de adamlarını aynı türden hikâyeler anlatması için cesaretlendirmemiş miydi? Hayır. Bir fark vardı, bir fark olduğunu *hissedebiliyordu.* Adamlara ölebileceklerini ve düşenlerin şerefine saygı duymayı öğretmek... bu, ön saflarda savaşmanın ne kadar harika olduğu hakkında şarkılar söylemekten farklıydı.

Ne yazık ki farkı bilmek için savaşmış olmak gerekiyordu. Işık izin verse de Tenobia pervasız bir şey yapmasa. Lan gözlerinde o bakışı taşıyan çok genç görmüştü. Söz konusu genç adamlar olduğunda, çözüm onları tüketene kadar çalıştırmak ve bir gün bulacakları 'ihtişamı' değil, yalnızca yatıp uyumayı düşünebilecek hale gelene kadar idman yaptırmaktı. Bu çözümün Kraliçe için uygun olduğunu sanmıyordu.

"Kalyan, Ethenielle'le evlendiğinden beri daha da pervasız

oldu," dedi Lord Agelmar sessizce, Lan'le birlikte kampın arkasına yürür, yanından geçen askerlere baş sallayarak selam verirken. "Kalyan onu azıcık sakinleştirebiliyordu, ama şimdi –o ya da Bashere ona göz kulak olmazken..." İçini çekti. "Eh, ne olursa olsun. Benden ne istemiştin Dai Shan?"

"Burada iyi savaş veriyoruz," dedi Lan. "Ama adamların çok yorulduğundan endişeleniyorum. Trollocları tutmaya devam edebilecek miyiz?"

"Haklısın; düşman eninde sonunda bizi aşıp geçecek," dedi Agelmar.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Lan.

"Burada savaşacağız," dedi Agelmar. "Sonra, tutunamaz hale gelince, zaman kazanmak için geri çekileceğiz."

Lan gerildi. "Geri çekilmek mi?"

Agelmar başını salladı. "Buraya Trollocları yavaşlatmak için geldik. Bunu, bir süre burada tutunarak ve sonra Shienar boyunca geri çekilerek başaracağız."

"Ben Tarwin Geçidi'ne geri çekilmek için gelmedim Agelmar."

"Dai Shan, bana buraya ölmek için geldiğini söylediler."

Bu salt gerçekti. "Malkier'i ikinci defa Gölge'ye terk etmeyeceğim Agelmar. Geçit'e, Karanlık Varlık'a yenilmediğimizi göstermek için geldim –Malkierliler de beni takip etti. Buraya yerleşmeyi başardıktan sonra çekilmek..."

Yürürlerken, "Dai Shan," dedi Lord Agelmar daha yumuşak bir sesle, "savaşma kararına saygı duyuyorum. Hepimiz saygı duyuyoruz; buraya yürüyüşün binlerce kişiye ilham verdi. Amacın bu olmayabilir, ama Çark'ın senin için dokuduğu amaç bu. Adalet arayan bir adamın kararlılığı hafife alınacak, görmezden gelinecek bir şey değildir. Bununla birlikte, kendini bir kenara koyup daha önemli şeyleri görmenin de bir zamanı vardır."

Lan durdu ve yaşlı generali süzdü. "Dikkatli ol Lord Agelmar. Bana bencil dediğin izlenimi edineceğim neredeyse."

"Dedim zaten Lan," dedi Agelmar. "Bencilsin de."

Lan irkilmedi.

"Malkier uğruna hayatını harcamaya geldin. Bu kendi başına asil bir hareket. Bununla birlikte, Son Savaş gelmişken, aynı zamanda aptalca bir hareket. Senin inadın yüzünden insanlar ölecek."

"Beni izlemelerini ben istemedim. Işık! Onları durdurmak için elimden geleni yaptım."

"Görev dağdan ağırdır Dai Shan."

Bu sefer Lan irkildi. En son ne zaman biri onu sırf sözcüklerle irkiltmeyi başarmıştı? Aynı kavramı İki Nehirli bir delikanlıya öğrettiği günleri hatırladı. Bir koyun çobanı, dünyadan habersiz, Desen'in önüne serdiği kader karşısında ürkek.

"Bazı adamlar," dedi Agelmar, "ölmeye yazgılıdır ve bundan korkarlar. Diğerleri yaşamaya ve önderlik etmeye yazgılıdır ve bunu bir yük olarak görürler. Son adam düşene kadar burada savaşmayı istiyorsan yapabilirsin ve adamların savaşın görkemi hakkında şarkılar söyleyerek yaparlar bunu. Ya da ikimizin de yapması gereken şeyi yaparsın. Zorunlu olduğunda çekilirsin, uyum sağlarsın, Gölge'yi elinden geldiğince oyalamaya devam edersin. Ta ki diğer ordular bize yardım yollayana kadar.

"Olağanüstü hareketli bir ordumuz var. Her ordu sana en iyi süvarilerini yolladı. Dokuz bin Saldaealı hafif süvarinin karmaşık manevraları hatasızca yaptığını gördüm. Burada Gölge'ye zarar verebiliriz, ama sayıları çok fazla. Benim tahmin ettiğimden daha fazla. Geri çekilirken de onlara zarar vereceğiz. Geriye attığımız her adımda, onları cezalandırmanın yollarını bulacağız. Evet Lan. Beni saha komutanı yaptın. Sana tavsiyem bu. Bugün olmayacak, belki bir hafta olmayacak, ama eninde sonunda geri çekilmek zorunda kalacağız."

Lan sessizlik içinde yürümeye devam etti. Verecek bir yanıt bulamadan, havada mavi bir ışığın patladığını gördü. Geçit'ten gelen acil durum sinyali. Savaş meydanına yeni gelmiş birliklerin yardıma ihtiyacı vardı.

Dikkate alacağım, diye düşündü Lan. Bitkinliğini bir kenara iterek atların bağlandığı yere koştu. Seyis orada Mandarb'ı ona teslim edecekti.

Bu saldırıda at sürmesi gerekmiyordu. Daha yeni attan inmişti. Yine de gitmeye karar verdi ve Bulen'e atını hazırlamasını bağırırken kendine gelerek aptal gibi hissetti. Işık, adamın yardımına çok alışmıştı.

Agelmar haklı, diye düşündü Lan, seyisler Mandarb'ı eyerlemek için yarışırken. Aygır onun ruh halini sezmiş, huzursuzdu. *Beni takip edecekler. Bulen'in yaptığı gibi. Düşmüş bir krallık adına onları ölüme götüreceğim... kendimi de aynı ölüme götüreceğim... bunun Tenobia'nın tavrından ne farkı var?*

Kısa süre sonra, savunma hattına doğru dörtnala gidiyordu. Oraya varınca, Trollocların hattı aşmak üzere olduğunu gördü, savunmaya katıldı ve bu gece dayanmayı başardılar. Eninde

sonunda, dayanamayacakları bir gün gelecekti. O zaman ne olacaktı?

O zaman... o zaman Malkier'i yine terk edecek ve yapılması gereken şeyi yapacaktı.

* * *

Egwene'in ordusu Merrilor Çayırı'nın güneyinde toplanmıştı. Elayne'in ordusu Caemlyn'e ulaştıktan sonra Kandor'a Yolculuk etmeyi planlamışlardı. Rand'ın orduları henüz Thakan'dar'a ulaşmamıştı, bunun yerine Çayır'ın kuzeyindeki, erzakın daha kolay toparlanabileceği hazırlık alanlarına geçmişlerdi. Rand saldırı zamanının gelmediğini iddia ediyordu. Işık izin verse de, Seanchanlar konusunda ilerleme kaydetse...

Bu kadar çok insanın yerini değiştirmek feci bir baş ağrısıydı. Aes Sedailer büyük bir ziyafet salonunun duvarındaki kapılar gibi, uzun bir dizi halinde kapıyollar açıyorlardı. Askerler toplanmış, kapıyoldan geçme sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Bu işe yönlendirebilenlerin en güçlüleri verilmemişti; onlar yakında savaşta yönlendireceklerdi ve kapıyol açmak, asıl önemli iş başlamadan güçlerini tüketmekten başka işe yaramazdı.

Askerler Amyrlin'i görünce yol açtılar elbette. İleri güçleri yerli yerindeyken ve diğer tarafta kamp kurulmuşken, kapıyoldan geçme zamanı gelmişti. Egwene o sabahı Salon'la toplantı yaparak, erzak raporlarının ve bölge değerlendirmelerinin üzerinden geçerek harcamıştı. Salon'un savaşta daha büyük bir rol oynamasına izin verdiği için memnundu; çoğu yüz yaşını aşkın Temsilciler büyük bilgelik sahibiydi.

"Bu kadar beklemek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmiyor," dedi Gawyn, yanında at sürerek.

Egwene onu süzdü.

"Ben General Bryne'ın savaş meydanı değerlendirmesine güveniyorum. Salon da öyle," dedi Egwene, Illianlı Yoldaşların önünden geçerlerken. Her adamın plaka zırhının önüne Illian'ın Dokuz Arısı işlenmişti. Önü ızgaralı koni miğferleri yüzlerini saklayan askerler selam verdiler.

Egwene onların ordusunda bulunmasından memnun olduğundan emin değildi –ondan ziyade Rand'a sadık olmalıydılar– ama Bryne ısrar etmişti. Egwene'in ordusu büyük olsa da Yoldaşlar gibi seçkin bir gruptan yoksun olduğunu söylemişti.

“Ben hâlâ daha erken çıkmış olmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Gawyn, ikisi kapıyoldan Kandor sınırına geçerken.

“Daha birkaç gün oldu.”

“Kandor’un yandığı birkaç gün.” Egwene onun kızgınlığını hissedebiliyordu. Gawyn’in onu büyük bir aşkla sevdiğini de hissedebiliyordu. Gawyn artık onun kocasıydı. Bir önceki gece, Silviana’nın yaptığı basit bir törenle evlenmişlerdi. Kendi evliliğine izin vermiş olması Egwene’e hâlâ tuhaf geliyordu. En yüksek yetkili sizseniz, başka ne yapabilirdiniz ki?

Kandor tarafındaki kampta ilerlerlerken, Bryne keşif kollarına emirler yağdırarak yaklaştı. Egwene’in yanına geldiğinde eyerden indi ve yüzüğünü öperek yerlere kadar eğildi. Sonra yine atına bindi ve yoluna devam etti. Bu orduyu yönetme işinin zorla dayatıldığı düşünülürse, çok saygılıydı. Elbette Bryne taleplerde bulunmuştu ve o talepler karşılanmıştı, bu yüzden belki Bryne’ın da onlara bir şeyler dayattığı söylenebilirdi. Beyaz Kule’nin ordularına önderlik etmek onun için bir fırsattı; meraya salınmaktan kimse hoşlanmazdı. Büyük kumandan kendini orada hiç bulmamalıydı zaten.

Egwene, Siuan’ın Bryne’ın yanında at sürdüğünü fark etti ve tatminle gülümsedi. *Bryne artık bize sıkıca bağlı.*

Egwene, Kandor’un güneydoğu sınırındaki tepeleri inceledi. Artık –dünyadaki çoğu yer gibi– yeşillikten yoksun olsalar da huzurlu dinginlikleri arkalarındaki ülkenin yandığına dair ipucu vermiyordu. Başkent Chachin moloz yığınına dönüşmüştü. Kraliçe Ethenielle diğer Sınırboylularla birlikte savaşa katılmak üzere buradan ayrılmadan önce, kurtarma operasyonlarının yönetimini Egwene ve Salon’a devretmişti. Ellerinden geleni yapmışlar, kapıyollardan ana yollara izciler yollayarak mülteciler aramışlar, bulduklarını güvenliğe götürmüşlerdi –artık güvenli denebilecek bir yer kaldıysa.

Ana Trolloc ordusu artık şehir yakmayı bırakmış, güneydoğuya, Kandor-Arafel sınırını oluşturan tepelere ve ırmağa doğru harekete geçmişti.

Silviana, Egwene’in diğer yanına, Gawyn’in karşısına yaklaştı. Gawyn’e dik dik baktıktan sonra Egwene’in yüzüğünü öptü –bu ikisi gerçekten de birbirlerini terslemeyi bırakmalıydılar; bıkkınlık vermeye başlamıştı. “Anne.”

“Silviana.”

“Elayne Sedai’den yeni haber aldık.”

Egwene gülümsedi. İkisi de, birbirlerinden bağımsız olarak, Elayne’in sivil unvanını değil, Beyaz Kule unvanını kullanmaya başlamıştı. “Ve?”

“Yaralıların Şifa için gönderilebileceği bir mekân belirlememizi öneriyor.”

“Sarıların savaş meydanları arasında dolaşacağı konusunda konuşmuştuk,” dedi Egwene.

“Elayne Sedai Sarıların saldırıya açık olmasından kaygılanıyor,” dedi Silviana. “Sabit bir hastane istiyor.”

“Bu gerçekten de daha verimli olurdu Anne,” dedi Gawyn, çenesini ovalayarak. “Bir savaştan sonra yaralıları bulmak zor iştir. Ölülerin arasında canlı aramak için Aes Sedai göndermek konusunda ben ne düşünürdüm, bilmiyorum. Büyük kumandanlar haklıysa bu savaş haftalar, hatta aylar sürebilir. Gölge eninde sonunda savaş meydanındaki Aes Sedaileri hedef almaya başlayacaktır.”

“Elayne Sedai oldukça... ısrarcı,” dedi Silviana. Yüzü bir maske gibiydi ve ses tonu sakindi, ama aynı zamanda büyük bir hoşnutsuzluk ifade etmeyi başarmıştı. Silviana bu konuda ustaydı.

Elayne’in başa geçmesine yardım ettim, diye hatırlattı Egwene kendi kendine. *Önerisini reddetmek kötü bir başlangıç olur.* Ona itaat etmek de kötü bir başlangıç olurdu. Belki bütün bunları yaşarken arkadaş kalabilirlerdi.

“Elayne Sedai bilgece konuşmuş,” dedi Egwene. “Romanda’ya söyle, bu şekilde yapılsın. Tüm Sarı Ajah Şifa için toplansın, ama toplanacakları mekân Beyaz Kule olmasın.”

“Anne?” diye sordu Silviana.

“Seanchanlar,” dedi Egwene. Ne zaman onlar hakkında düşünse karnında kıvranan yılanı boğmak zorunda kalıyordu. “Sarıların Kule’de yalnızken ve Şifa vererek bitkin düşmüşlerken saldırıya uğraması riskine girmeyeceğim. Beyaz Kule saldırıya açık ve düşmanın dikkati üzerinde –Seanchanlar saldırmazsa Gölge saldırır.”

“Geçerli bir nokta.” Silviana’nın sesi gönülsüzdü. “Ama başka neresi olabilir? Caemlyn düştü ve Sınırboyları tehlikeye çok açık. Tear?”

“Olmaz,” dedi Egwene. Orası Rand’ın bölgesiydi ve fazla aşikârdı. “Elayne’e bir öneri ilet. Belki Mayene Başı uygun bir yer gösterebilir. Çok büyük bir bina olmalı.” Egwene eyerin yan tarafını

tıkırdattı. “Sarılarla birlikte Kabuledilmişleri ve çömezleri de yolla. O kadınları savaş meydanında istemiyorum, ama güçlerini Şifa için kullanabiliriz.”

Bir Sarı ile zincir kurmuşken, en zayıf çömez bile gücünün bir parçasını vererek hayat kurtarabilirdi. Çoğu çömez hayal kırıklığına uğrardı; onlar Trolloc biçmeyi hayal ediyordu. Eh, savaş eğitimi almamışlardı ve bu şekilde kimsenin ayağına dolaşmadan savaşa katılabilirlerdi.

Egwene omzunun üzerinden arkasına baktı. Kapıyollardaki hareketlilik yakın zamanda bitecek gibi değildi. “Silviana, sözlerimi Elayne Sedai’ye aktar,” dedi Egwene. “Gawyn, yapmanı istediğim bir şey var.”

Chubain’i ırmağın batısında, Kandor ile Arafel arasında sınır oluşturan bir vadide kumanda kampı kurulmasına göz kulak olurken buldular. Yaklaşan Trollocları karşılamak için bu tepelik bölgeyi kullanacaklar, yan vadilerdeki güçlerle Trollocları taciz edeceklerdi. Sırtlara yerleştirilmiş okçular savunma birliklerine destek verecekti. Plan, tepeleri ele geçirmek için saldıran Trolloclara şiddetle yanıt vermek ve mümkün olduğunca çok zarar oluşturmaktı. Savunma birlikleri tepeleri tutarken, taciz birlikleri düşmanın kanatlarını yok edebilirdi.

Eninde sonunda bu tepelerden Arafel sınırının ötesine püskürtülmeleri olasılığı yüksekti, ama Arafel’in geniş ovalarında süvarileri daha avantajlı bir biçimde kullanılabilirdi. Egwene’in güçleri de, tıpkı Lan’inkiler gibi, Elayne güneydekileri alt edene kadar Trollocları yavaşlatmak amaçlıydı. Destek kuvvetler gelene kadar dayanacakları umuluyordu.

Chubain selam verdi ve onları yakına dikilmiş çadıra götürdü. Egwene atından indi ve çadıra girecek oldu, ama Gawyn elini onun koluna koydu. Egwene içini çekti, başını salladı ve ilk önce onun girmesine izin verdi.

İçeride, Nynaeve’in Egeanin dediği Seanchan kadın bağdaş kurup oturmuştu. Kadın kendine Leilwin diye hitap edilmesi konusunda ısrar ediyordu. Kule Askerleri’nin üç üyesi kadını ve Illianlı kocasını izliyordu.

Egwene girerken Leilwin başını kaldırıp baktı, hemen dizleri üzerinde doğrularak zarifçe eğildi ve alnını çadır zeminine dokundurdu. Kocası da aynısını yaptı, ama onun hareketleri daha gönülsüz görünüyordu. Belki de yalnızca kadından daha kötü bir oyuncuydu.

“Dışarı,” dedi Egwene üç nöbetçiye.

Adamlar itiraz etmediler, ama çıkmakta da acele etmediler. Sanki Egwene, Muhafızı yanındayken, yönlendiremeyen iki kişiyle baş edemeyecekmiş gibi. Erkekler.

Gawyn çadırın kenarına geçti ve Egwene’i iki tutsakla konuşmak üzere yalnız bıraktı.

“Nynaeve bana senin güvenilir sayıldığını söyledi,” dedi Egwene, Leilwin’e. “Ah, doğrul. Beyaz Kule’de kimse o kadar eğilmez, en düşük hizmetkâr bile.”

Leilwin doğrulup oturdu, ama bakışlarını yerden kaldırmadı. “Bana verilen görevde çok başarısız oldum ve bu şekilde Desen’i tehlikeye attım.”

“Evet,” dedi Egwene. “Bileklikler. Farkındayım. Bu borcu ödeme şansı ister misin?”

Kadın yine eğilerek alnını yere dokundurdu. Egwene içini çekti, ama kadına kalkmasını emredemeden Leilwin konuştu. “Işık adına, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına,” dedi Leilwin, “sana hizmet etmeye ve seni korumaya yemin ederim, Beyaz Kule’nin hükümdarı, Amyrlin. Kristal Taht ve İmparatoriçe’nin kanı adına, kendimi sana bağlıyorum ve her konuda emredileni yapacağıma, kendi canımdan önce senin canını savunacağıma söz veriyorum. Işık altında, öyle olsun.” Yeri öptü.

Egwene şaşkın şaşkın bakakaldı. Böyle bir yeminden dönmek için Karanlıkdostu olmak gerekirdi. Elbette, Seanchanlar Karanlıkdostlarından o kadar da farklı değildi.

“İyi korunmadığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Egwene. “Bir hizmetkâra daha mı ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?”

“Yalnızca borcumu ödemeyi düşünüyorum,” dedi Leilwin.

Egwene kadının ses tonunda bir gerginlik, bir keskinlik sezdi. İçinde gerçeklik tınısı vardı. Bu kadın bu şekilde kendini alçaltmaktan hoşlanmıyordu.

Canı sıkılan Egwene kollarını kavuşturdu. “Bana Seanchan ordusu, birlikleri ve gücü hakkında, İmparatoriçe’nin planları hakkında ne anlatabilirsin?”

“Bazı şeyler biliyorum Amyrlin,” dedi Leilwin. “Ama ben bir gemi kaptanıydım. Bildiklerim Seanchan donanması hakkında ve sizin pek işinize yaramaz.”

Elbette, diye düşündü Egwene. Gawyn’e baktı ve o da omuz silkti.

“Lütfen,” dedi Leilwin alçak sesle. “Bir şekilde kendimi size

kanıtlamama izin verin. Bana kalmış pek az şey var. Artık adım bana ait değil."

"İlk önce," dedi Egwene, "Seanchanlardan bahsedeceksin. Senin ilgisiz olduğunu düşünmen umurumda değil. Bana söyleyeceğin her şey işe yarayabilir." Ya da Leilwin'in yalancı olduğunu kanıtlardı, ki bu da aynı ölçüde işe yarardı. "Gawyn, bana bir sandalye getir. Leilwin'in anlatacaklarını dinleyeceğim. Ondan sonra, bakacağız..."

* * *

Rand harita, not ve rapor yığınını karıştırdı. Kollarını arkasında kavuşturmuş, duruyordu. Masada tek bir lamba yanıyordu. Rand'ın tek başına durduğu çadırda esintiler dolaşırken cam fanusun koruduğu alev dans ediyordu.

Alev canlı mıydı? Besleniyordu, tek başına hareket ediyordu. Onu boğabilirdiniz, demek ki bir açıdan nefes alıyordu. Canlı olmak ne demekti?

Bir fikir yaşayabilir miydi?

Karanlık Varlıksız bir dünya. Şer olmayan bir dünya.

Rand haritalara döndü. Gördüklerinden etkilenmişti. Elayne'in hazırlıkları başarılıydı. Rand cephe savaşlarının planlandığı toplantılara katılmamıştı. O dikkatini kuzeye vermişti. Shayol Ghul'e. Kaderine. Mezarına.

Üzerine saflar ve birlikler hakkında notlar alınmış bu savaş haritalarının insanların hayatını bir kâğıt parçasındaki yazılara dönüştürmesinden nefret ediyordu. Sayılara ve istatistiklere. Ah, açıklığın –mesafenin– bir saha kumandanı için hayati öneme sahip olduğunu biliyordu. Yine de nefret ediyordu.

Burada, önünde, yaşayan bir alev vardı, ama aynı zamanda ölmüş adamlar vardı. Artık savaşı bizzat yönetemeyeceğinden, buna benzer haritalardan uzak durabilmeyi umuyordu. Bu hazırlıkları görünce, kurtaramayacağı askerler için yas tutmaya başlayacağını biliyordu.

Aniden her yanı ürperdi, kollarındaki tüyler diken diken oldu – heyecan ile dehşet arasında bir ürperti. Bir kadın yönlendiriyordu.

Rand başını kaldırdı ve Elayne'i çadır kapısında donakalmış halde buldu. "Işık!" dedi Elayne. "Rand! Burada ne yapıyorsun? Beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Rand döndü ve parmaklarını savaş haritalarına dayayarak Elayne'i süzdü. İşte bu hayattı. Kızarmış yanaklar, içinde bal ve gül

tonları olan altın rengi saçlar, çakmak çakmak gözler. Elayne'in kırmızı elbisesindeki kabarıklık, taşıdığı çocukları sergiliyordu. Işık, ne güzel bir kadındı.

"Rand al'Thor?" diye sordu Elayne. "Benimle konuşacak mısın, yoksa bir süre daha bön bön bakmayı mı tercih edersin?"

"Sana bön bön bakamayacaksam, kime bön bön bakayım?" diye sordu Rand.

"Bana öyle sırıtma çiftçi çocuk," dedi Elayne. "Çadırıma gizlice girmek? Gerçekten. İnsanlar ne derdi?"

"Seni görmek istediğimi söylerdi. Dahası, gizlice girmedim. Nöbetçiler aldı beni."

Elayne kollarını kavuşturdu. "Bana söylemediler."

"Söylememelerini istedim."

"Demek ki, benim açımdan bakılınca, gizlice girmişsin." Elayne, Rand'ın yanı başından geçti. Harika kokuyordu. "Gerçekten, Aviendha yetmezmiş gibi..."

"Sıradan askerlerin beni görmesini istemedim," dedi Rand. "Kampındaki düzeni bozacağından korktum. Nöbetçilerden, burada olduğumu kimseye söylememelerini istedim." Elayne'e yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Seni bir kez daha görmem gerekiyordu. Ondan sonra..."

"Beni Merrilor'da gördün."

"Elayne..."

"Özür dilerim," dedi Elayne, ona dönerek. "Seni gördüğüme mutlu oldum, geldiğine de sevindim. Yalnızca bütün bunlardaki rolünü kavramaya çalışıyorum. *Bizim* bütün bunlardaki yerimizi."

"Bilmiyorum," dedi Rand. "Ben hiç kavrayamadım. Üzgünüm."

Elayne içini çekti ve masasının yanındaki sandalyeye oturdu. "Elini sallayarak çözemeyeceğin şeyler olduğunu görmek iyi bir şey sanırım."

"Çözemediğim çok şey var Elayne." Rand masaya ve haritalara baktı. "Hem de çok."

O konuda düşünme.

Rand, Elayne'in önünde diz çöktü ve Elayne tek kaşını kaldırdı. Rand elini onun karnına koydu –başlangıçta tereddütle. "Bilmiyordum," dedi. "Toplantıdan önceki geceye kadar. İkiz diyorlar?"

"Evet."

"Tam dede olacak," dedi Rand. "Ben de..."

Bir erkek böyle bir habere nasıl tepki vermeliydi? Onu sarsması,

altüst etmesi mi gerekiyordu? Rand hayatı boyunca yeterince sürpriz görmüştü. Artık dünya değişmeden iki adım atamıyormuş gibi görünüyordu.

Ama bu... bu sürpriz değildi. İçten içe, bir gün baba olmayı umduğunu fark ediyordu. Olmuştu işte. Bu ona bir sıcaklık veriyordu. Bir sürü şey yolunda gitmese de, dünyada doğru olan bir şey vardı.

Çocuklar. *Onun* çocukları. Gözlerini yumdu, nefes aldı ve düşüncenin keyfini çıkardı.

Onları tanıyamayacaktı. Daha doğmadan babasız bırakacaktı onları. Ama diğer yandan, Janduin de Rand'ı babasız bırakmıştı –ve Rand iyi yetiştirilmişti. Yalnızca, orada burada bazı yontulması gereken tarafları vardı.

"Adlarını ne koyacaksın?" diye sordu Rand.

"İçlerinden biri erkek olursa Rand demeyi düşünmüştüm."

Rand, eli Elayne'in karnında, donakaldı. Hareketlenme mi vardı? Tekmelemiş miydi?

"Hayır," dedi Rand usulca. "Lütfen çocuğa benim adımı koyma Elayne. Bırak onlar kendi hayatlarını yaşasınlar. Gölgem yeterince uzun olacak zaten."

"Pekâlâ."

Rand onun gözlerinin içine baktı ve Elayne'in sevgiyle gülümsemekte olduğunu gördü. Elayne pürüzsüz elini Rand'ın yanağına koydu. "İyi bir baba olacaksın."

"Elayne..."

"Tek kelime etme," dedi Elayne, parmağını kaldırarak. "Ölümden ve görevden bahsetmek yok."

"Olacakları görmezden gelemeyiz."

"Kara kara düşünmemiz de gerekmiyor," dedi Elayne. "Sana hükümdar olmak hakkında çok şey öğrettim Rand. Bir dersi unutmuşum gibi görünüyor. En kötü olasılıklar için plan yapmak iyidir, ama onların ağırlığı altında ezilmemen gerek. Sabit fikir haline getirmemelisin. Bir kraliçe, her şeyden önce, umut sahibi olmalıdır."

"Umudum var," dedi Rand. "Dünya için, senin için, savaşması gereken herkes için umudum var. Bu, kendi ölümümü kabullendiğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Yeter," dedi Elayne. "Bu gece bundan bahsetme artık. Bu gece âşık olduğum adamla sakin bir akşam yemeği yiyeceğim."

Rand içini çekti, ama kalktı ve Elayne'in yanındaki sandalyeye

oturdu. Elayne çadır kapısındaki nöbetçilere seslenerek yemek istedi.

“En azından taktik konuşabilir miyiz?” diye sordu Rand. “Burada yaptıklarından gerçekten etkilendim. Ben olsam daha iyisini yapamazdım.”

“Çoğunu büyük kumandanlar yaptı.”

“Aldığın notları gördüm,” dedi Rand. “Bashere ve diğerleri harika generaller, hatta hepsi dâhi, ama onlar yalnızca belli savaşlar hakkında düşünüyor. Birinin onları koordine etmesi gerekiyor ve sen bunu olağanüstü başarıyla yapıyorsun. Bu konuda yeteneğin var.”

“Hayır, yok,” dedi Elayne. “Benim sahip olduğum şey, Andor’un Kız-Veliahtı olarak geçmiş bir ömür. Bende gördüklerin için General Bryne’a ve anneme teşekkür et. Notlarında, değiştirmek istediğin herhangi bir şey gördün mü?”

“Caemlyn’le Braem Ormanı arasında iki yüz kırk kilometreden fazla mesafe var. Gölge’yi orada pusuya düşürmeyi planlıyorsun,” dedi Rand. “Bu riskli. Ya güçlerin ormana varamadan alt edilirse?”

“Her şey onların ormana Trolloclardan önce varmasına bağlı. Taciz güçlerimiz bulabildiğimiz en güçlü, en hızlı atları kullanacak. Zor bir yarış olacak kuşkusuz. Atlar ormana vardığında ölmek üzere olacak. Ama Trollocların da o zamana kadar çok yorulmuş olacağını umuyoruz. Bu işimizi kolaylaştıracak.”

Taktik konuştular ve akşam geceye döndü. Hizmetkârlar çorba ve yabandomuzundan oluşan akşam yemeğiyle geri döndüler. Rand kampa geldiğini kimse bilmesin istemişti, ama artık hizmetkârlar da bildiğine göre elden bir şey gelmezdi.

Yemek yemeye oturdu ve Elayne’le sohbete daldı. En büyük tehlike altındaki savaş meydanı hangisiydi? Aralarında anlaşmazlık doğduğunda –ki bu sık sık oluyordu– Elayne hangi büyük kumandana arka çıkmalıydı? Hâlâ Shayol Ghul’e saldırmak için doğru zamanı bekleyen Rand’ın ordusunun bütün bunlardaki rolü neydi?

Sohbet ona Tear’da geçirdikleri zamanı, siyaset dersleri arasında Taş’ta gizlice öpüşmelerini hatırlattı. Rand, Elayne’e o günlerde âşık olmuştu. Gerçek aşk. Duvardan düşüp bir prensesle yüz yüze gelen bir oğlan çocuğunun hayranlığı değil –o zamanlar, kılıç sallayan bir çiftçi çocuk savaştan ne kadar anlarsa, Rand da aşktan o kadar anlıyordu.

Aşkları, paylaştıkları şeylerden doğmuştu. Elayne’le politika ve

hükümdarlığın nasıl bir yük olduğu hakkında konuşabiliyordu. Elayne onu anlıyordu. Sahiden anlıyordu, Rand'ın tanıdığı herkesten daha iyi. Binlerce insanın hayatını değiştiren kararlar almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bir ulusun halkının hizmetkârı olmayı anlıyordu. Rand, sık sık ayrı düşseler de, aralarındaki bağın sürmesini olağanüstü buluyordu. Aslında o bağın daha da güçlü olduğunu hissediyordu. Elayne kraliçe olduktan sonra, karnında büyüyen çocuklarıyla, güçlenmişti.

"İrkildin," dedi Elayne.

Rand çorbasından başını kaldırdı. Elayne yemeğini bitirmemişti –Rand onu daha fazla konuşturuyordu. Yine de artık yemiyormuş gibiydi ve elinde bir fincan sıcak çay vardı.

"Ne yaptım?" diye sordu Rand.

"İrkildin. Andor için savaşan birliklerden bahsettiğim zaman azıcık irkildin."

Fark etmiş olması şaşırtıcı değildi –konuştuğu kişilerin yüzlerindeki küçük ifade değişikliklerine dikkat etmesini ona Elayne öğretmişti.

"Bunca insan benim adıma savaşıyor," dedi Rand. "Hiç tanımadığın bunca insan benim için ölecek."

"Bu öteden beri savaşa giren hükümdarların yükü olmuştur."

"Onları koruyabilmem gerek," dedi Rand.

"Herkesi koruyabileceğini düşünüyorsan Rand al'Thor, göründüğünden çok daha akılsızsın."

Rand onun gözlerinin içine baktı. "Herkesi koruyabileceğime inanmıyorum, ama ölümleri bana ağır geliyor. Artık hatırlayabildiğime göre, daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyorum. O beni yıkmaya çalıştı ve başarısız oldu."

"O gün, Ejderdağı'nın zirvesinde olan bu muydu?"

Rand kimseye bundan bahsetmemişti. Sandalyesini Elayne'e yaklaştırdı. "Orada, gücüm hakkında çok fazla düşündüğümü fark ettim. *Sert* olmak istiyordum, çok sert. Sert olmaya çalışırken, insanları önemseme yeteneğimi kaybetmeme ramak kaldı. Bu yanlıştı. Kazanmam için insanları önemsemem lazım. Ne yazık ki bu, öldüklerinde acı çekmem anlamına geliyor."

"Lews Therin'i artık hatırlayabiliyor musun?" diye fısıldadı Elayne. "Onun bildiği her şeyi? Yalnızca hatırlıyormuş gibi davranmıyorsun yani?"

"Ben oyum. Her zaman oydum. Artık hatırlıyorum."

Elayne, gözleri irileşerek nefes verdi. "Ne büyük bir *avantaj*."

Rand'ın bunu anlattığı onca insan içinde, yalnızca Elayne böyle tepki vermişti. Ne harika bir kadın.

"Elimde bunca bilgi var, ama bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor." Rand ayağa kalktı ve çadırı adımlamaya başladı. "Bunu *çözebilmem* gerek Elayne. Artık kimsenin benim için ölmesi gerekmemeli. Bu benim savaşım. Neden başka herkes bunca ıstırabı çekmek zorunda olsun?"

"Savaşma hakkımızı inkâr mı ediyorsun?" dedi Elayne, sırtını dikleştirerek.

"Hayır, elbette etmiyorum," dedi Rand. "Sana hiçbir şeyi inkâr edemem. Ama keşke... keşke bir şekilde bütün bunların durmasını sağlayabilseydim. Benim fedakârlığım yeterli olmalı, değil mi?"

Elayne ayağa kalktı ve Rand'ın kolunu tuttu. Rand ona döndü.

Sonra Elayne onu öptü.

"Seni seviyorum," dedi Elayne. "Sen *gerçekten de* bir kralsın. Ama Andor'un iyi halkına kendilerini savunma, Son Savaş'ta direnme hakkını tanımazsan..." Elayne'in gözleri çakmak çakmak oldu, yanakları kızardı. Işık! Söyledikleri onu sahiden çok kızdırmıştı.

Rand onun ne söyleyeceğinden, ne yapacağından asla tam olarak emin olamıyordu ve bu onu heyecanlandırıyordu. Geceçiçeklerini izlemek, göreceklerinin güzel olacağını bilmek, ama o güzelliğin tam olarak hangi biçimi alacağını asla bilememek gibiydi.

"Sana savaşma hakkını reddetmeyeceğimi söyledim," dedi Rand.

"Bu benden daha fazlası hakkında Rand. Herkes hakkında. *Bunu* anlayabiliyor musun?"

"Anlayabiliyorum sanırım."

"Güzel." Elayne oturup arkasına yaslandı. Çayından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Bozulmuş mu?" diye sordu Rand.

"Evet, ama alıştım artık. Yine de, her şey böyle bozulurken, hiçbir şey içmemekten de kötü neredeyse."

Rand ona yaklaştı ve fincanı onun elinden aldı. Bir an durdu, ama yönlendirmedi. "Sana bir şey getirdim. Söylemeyi unutmuşum."

"Çay mı?"

"Hayır, yalnızca yanına bir şey." Fincanı ona geri verdi ve Elayne bir yudum aldı.

Elayne'in gözleri irileşti. "Bu *harika.* Nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım," dedi Rand, oturarak. "Desen yapıyor."

“Ama...”

“Ben bir *ta’veren*’im,” dedi Rand. “Benim çevremde beklenmedik olaylar oluyor. Çok uzun süre, bir denge vardı. Bir kasabada biri beklenmedik bir biçimde merdivenlerin altında büyük bir hazine keşfediyordu. Ziyaret ettiğim bir sonraki kasabada, insanlar paralarının sahte olduğunu, akıllı bir kalpazan tarafından onlara verildiğini fark ediyordu.

“İnsanlar korkunç şekillerde ölüyordu; başkaları mucize eseri ölümden kurtuluyordu. Ölümler ve doğumlar. Evlilikler ve ayrılıklar. Bir seferinde bir kuştüyünün gökyüzünden süzüle süzüle geldiğini, ucunun çamura saplandığını ve o şekilde dik durduğunu görmüştüm. Peşinden düşen on tüy de aynısını yaptı. Tamamen tesadüf eseri. Para attığında yazı ya da tura gelmesi gibi.”

“Bu çayın tatlanması tesadüf değil.”

“Evet, öyle,” dedi Rand. “Ama, anlarsın, bugünlerde bana devamlı paranın aynı yüzü denk geliyor. Kötülüğü bir başkası yapıyor. Karanlık Varlık dünyaya kötülük saçıyor; ölümlere, şerre, deliliğe sebep oluyor. Ama Desen... Desen dengedir. Bu yüzden, benim aracılığımla, insanlara diğer tarafı veriyor. Karanlık Varlık ne kadar çok kötülük yaparsa, benim çevremdeki etki o kadar güçleniyor.”

“Büyüyen çimenler,” dedi Elayne. “Aralanan bulutlar. Bozulmuşken düzelen yiyecekler...”

“Evet.” Eh, zaman zaman kendi yaptığı bazı numaralar da işe yarıyordu, ama Rand onlardan bahsetmedi. Cebinde küçük bir kese arandı.

“Eğer söylediğin doğruysa,” diye yanıt verdi Elayne, “o zaman dünyada asla iyilik olamaz.”

“Elbette olabilir.”

“Desen onu da dengelemez mi?”

Rand duraksadı. Bu mantık, Ejderdağı’na gitmeden önceki düşünce tarzına çok yakındı –hayatta hiçbir seçeneği olmadığını, hayatının onun adına planlandığını düşünüyordu. “Biz önemsediğimiz sürece,” dedi Rand, “iyilik olacaktır. Desen duygulara aldırmaz –iyiliğe ve kötülüğe bile aldırmaz. Karanlık Varlık, onun dışında bir güçtür ve güç kullanarak Desen’i etkiler.”

Ve Rand buna son verecekti. Elinden gelirse.

“İşte,” dedi Rand. “Bahsettiğim armağan bu.” Keseyi Elayne’e uzattı.

Elayne merakla Rand’a baktı. İpleri çözdü ve kesenin içinden

küçük bir kadın biblosu çıkardı. Biblodaki kadın dimdik duruyordu ve omuzlarında bir şal vardı, ama Aes Sedai'ye benzemiyordu. Olgun bir yüzü vardı; yaşlı ve bilge. Genel hal ve tavrında da bilgelik vardı ve gülümsüyordu.

"Bu bir *angreal* mi?" diye sordu Elayne.

"Hayır, bu bir Tohum."

"Bir... tohum mu?"

"Sen *ter'angreal* yapma Yetisine sahipsin," dedi Rand. "*Angreal* yapmak için farklı bir süreç gerekiyor. Bunlardan biriyle başlıyorsun. Bu nesne Gücünü çekiyor ve o Gücü bir başka şeye aşılıyor. Bu işlem zaman alıyor ve sebep olduğu zayıflık aylar sürüyor, bu yüzden savaş bitene kadar denememelisin. Ama onu bir yerde unutulmuş halde bulduğumda, aklıma sen geldin. Sana ne verebileceğimi merak ediyordum."

"Ah, Rand, benim de sana verecek bir armağanım var." Elayne bir kamp masasında duran fildişi mücevher kutusuna seğirtti ve içinden küçük bir nesne aldı. Çeliği kısa ve kör bir hançerdi ve geyik boynuzundan kabzasına altın tel sarılmıştı.

Rand hançeri inceledi. "Alınma, ama bu kötü bir silaha benziyor Elayne."

"Bu bir *ter'angreal,* Shayol Ghul'e gittiğinde işine yarayabilecek bir şey. Bunu kullandığında Gölge seni göremez." Uzanıp Rand'ın yüzüne dokundu.

Rand da elini onunkinin üzerine koydu.

Gecenin ilerleyen saatlerine dek çadırda kaldılar.

10
Ejderlerin Kullanımı

Perrin, Sağlam'ı sürüyordu. Elayne'in hafif süvarileri de peşinden geliyordu: Beyazpelerinler, Mayeneliler, Ghealdanlılar ve Kızıl El Birliği'nden bazıları. Ordularının yalnızca bir kısmı. Asıl amaç da buydu.

Caemlyn dışında kamp kurmuş Trolloclara doğru, çapraz saldırdılar. Şehir hâlâ için için yanıyordu. Elayne'in yağ kullanma planı yaratıkların çoğunun şehirden kaçırmıştı, ama bazıları hâlâ yukarıdaki duvarlarda tutunuyordu.

"Okçular," diye bağırdı Arganda, "ok bırak!" Saldırının gürültüsünde, atların kişnemesi nal sesleri arasında sesi boğulup gidecekti. Okların atılmaya başlanmasına yetecek kadar duyulacaktı ve geri kalanlar da emir verildiğini anlayacaktı.

Perrin, bu saldırıda çekicine ihtiyaç duyulmayacağını umarak eğildi. Ok yağdırarak Trollocların ön saflarını süpürüp geçtiler; sonra şehre sırtlarını döndüler.

Perrin at sürerken omzunun üzerinden arkasına baktı ve yere düşen Trollocların görüntüsüyle ödüllendirildi. Birlik Perrin'in süvarilerini takip ederek, ok atacak kadar yakına sokulmuştu.

Trolloc okları yağmaya başladı –devasa yaylardan bırakılan, mızrağa benzeyen, kalın ve siyah oklar. Perrin'in askerlerinden bazıları düştü, ama saldırı hızlı olmuştu.

Trolloclar şehir duvarlarının önündeki yerlerinden ayrılmadılar. Biniciler yavaşladı. Arganda, Perrin'in yanına gelerek omzunun üzerinden izledi.

"Hâlâ saldırmıyorlar," dedi Arganda.

"O zaman biz tekrar tekrar saldırırız," dedi Perrin. "Ta ki onlar dağılana kadar."

* * *

“Saldırılarımız sürüyor Majesteleri,” dedi haberci, atını iki Kandaş’ın açtığı kapıyoldan geçirip Elayne’in Orman’daki kampına gelerek. “Lord Altıngöz haber yolladı; gerekirse gün boyunca devam edecekler.”

Elayne başını salladı ve haberci geri döndü. Braem Ormanı uyuyordu. Ağaçlar, kış gelmiş gibi yapraksızdı. “Bana haber getirip götürmek çok emek gerektiriyor,” dedi Elayne hoşnutsuzlukla. “Keşke o *ter’angreal*’leri çalıştırabilseydik. Aviendha bir tanesinin uzakları görmene, diğerinin ise uzaklarla konuşabilmene yaradığını söyledi. Ama Lini’nin dediği gibi, dilekler ve istekler ayağına köstek olur. Yine de, savaşı kendi gözlerimle görebilseydim...”

Birgitte hiçbir şey söylemedi. Gözlerini ileriye dikmiş olan altın saçlı Muhafız, yorumu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

“Ne de olsa,” dedi Elayne, “daha önce sayısız defa kanıtladığım gibi, ben kendimi savunabilirim.”

Yanıt yok. İki at, yumuşak toprak üzerinde ses çıkarmadan, yan yana yürüyordu. Çevrelerindeki kamp aceleyle kaldırılıp nakledilebilecek şekilde kurulmuştu. Askerlerin ‘çadırları’ ağaçların arasına gerilmiş halatlara asılmış brandalardan ibaretti. Elayne’in kendi çadırındaki ve kumanda çadırındakiler haricinde kamp mobilyası yoktu. Kandaşlardan bir grup, Elayne ve kumandanlarını ormanın içlerine götürecek kapıyolları hazır etmişlerdi.

Elayne’in güçlerinin büyük kısmı, ok takılıp kirişi çekilmiş yay gibi gergin, bekliyordu. Ama Elayne, Trolloclarla onların seçtiği koşullar altında savaşmayacaktı. Raporlara göre, bazı Trolloc yumrukları şehir duvarlarını tutmuşlardı ve yukarıdan tepelerine ölüm yağarken, doğrudan saldırmak felaket olurdu.

Onları şehirden dışarı çekecekti. Eğer bu sabır gerektiriyorsa, öyle olsundu. “Kararımı verdim,” diye devam etti Elayne, Birgitte’e hitaben. “Bir kapıyoldan geçip Trolloc ordusunu kendi gözlerimle göreceğim. Güvenli bir mesafeden. Ben...”

Birgitte gömleğinin altına uzandı ve taktığı tilkibaşı madalyonu çıkardı. Madalyon, Elayne’in yaptığı üç kusurlu kopyadan biriydi. Orijinali ve bir kopyası Mat’teydi. Mellar üçüncü kopyayı alıp kaçmıştı.

“Öyle bir şey deneyecek olursan,” dedi Birgitte, gözlerini önünden ayırmadan, “şamatalı bir meyhanedeki bir ayyaşın hizmetkâr kadını omzuna attığı gibi atarım seni omzuma, kampa

kadar da indirmem. Işık bana yardım etsin, yaparım da Elayne."

Elayne kaşlarını çattı. "Sana o madalyonu tam olarak neden verdiğimi bir daha hatırlatsana bana."

"Emin değilim," dedi Birgitte. "Senin açından olağanüstü öngörülü bir hareketti ve kendi kendini koruma güdünün ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Hiç huyun değildir halbuki."

"Bu hiç adil değil Birgitte."

"Biliyorum! Seninle uğraşmak zorunda olmak gerçekten de bana büyük haksızlık. Fark ettiğini hiç sanmıyorum. Tüm genç Aes Sedailer senin kadar pervasız mı, yoksa bana mı öylesi düştü?"

"Sızlanmayı kes," diye mırıldandı Elayne, gülümsemesini bozmadan ve onlar yanlarından geçerken selam veren askerlere başını sallayarak. "Kule eğitimli bir Muhafızım olduğunu dilemeye başlıyorum. O zaman en azından bunca küstahlık duymazdım."

Birgitte kahkaha attı. "Muhafızlar hiç de sandığın gibi değil Elayne."

Yolculuk alanının yanından geçerlerken Elayne konunun kapanmasına izin verdi. Sumeko ve diğer Kandaş kadınlar orada, kampla savaş meydanları arasında mesaj getirip götürüyorlardı. Şimdilik Elayne'le yaptıkları anlaşmalar geçerliydi.

Elayne, Egwene'in –Amyrlin Makamı'nın– Kandaşlar ve Elayne'in yaptıklarıyla ilgili resmi cevabını elbisesinin cebinde taşıyordu. Mektubun hararetini neredeyse hissedebiliyordu, ama Egwene duygularını resmi bir dilin arkasında gizlemişti ve bu tür konularda endişelenme zamanı olmadığı konusunda hemfikir olduğunu ifade etmişti.

Elayne'in o konuda daha fazla çalışması gerekecekti. Egwene, Kandaşların Elayne'in gözetimi altında, Andor'da çalışmasına izin vermenin ne kadar mantıklı olduğunu eninde sonunda görecekti. Yolculuk alanının hemen ötesinde yorgun görünüşlü bir Shienarlının İki Nehirli adamların birinden bir su tulumu kabul ettiğini fark etti. Tepe tutamlı adamın göz yaması ve aşina gelen bir yüzü vardı.

"Uno?" diye sordu Elayne şokla, Aygölgesi'nin dizginlerini çekip durarak.

Uno irkildi ve içtiği suyu üzerine dökeyazdı. "Elayne?" diye sordu, alnını koluna silerek. "Senin kahrolası- Kraliçe olduğunu duydum. Lanet Kız-Veliaht olduğuna göre doğrudur herhalde diye düşündüm. Affedersin. Kız-Veliaht. Lanet falan değil." Shienarlı yüzünü buruşturdu.

“İstediğin kadar küfredebilirsin Uno,” dedi Elayne kuru kuru. “Nynaeve yakında değil. Burada ne işin var?”

“Amyrlin,” dedi adam. “Kahrolası bir haberci istedi ve seçtikleri lanet kişi de ben oldum. Egwene’in kahrolası raporunu kumandanlarından birine verdim bile, ne işe yarayacaksa. Lanet savaş saflarını kurduk ve Kandor’da kol gezmeye başladık. Koca bölge kahrolası bir kargaşa. Ayrıntı istiyor musun?”

Elayne gülümsedi. “Raporları kumandanlarımdan dinlerim Uno,” dedi. “Sen dinlen ve lanet bir banyo bul, seni çoban çıbanının veledi.”

Uno cümleyi duyunca ağzındaki suyu püskürttü. Elayne gülümsedi. Bu son küfrü bir önceki gün bir askerden duymuştu ve neden pis bir küfür sayıldığını hâlâ bilmiyordu. Ama istediği etkiyi yaratmıştı.

“Ben... Bana lanet banyo yok,” dedi Uno. “Şey, Majesteleri. Beş dakikalık molamı aldım. Lanet Kandor’da Trolloclar yakında saldırıya geçer ve diğerlerinin bensiz savaşmasına izin veremem.” Elini göğsüne götürerek selam verdi ve eğildi; sonra Yolculuk alanına seğirtti.

“Yazık,” dedi Birgitte, “iyi bir içki arkadaşıydı. Biraz daha kalmasını isterdim.” Elayne bağda, Uno’nun arkasını seyrederken onun daha farklı bir tepki verdiğini hissetti.

Elayne kızardı. “Şu anda buna zaman yok. O şeylerin *ikisine de* zaman yok.”

“Yalnızca bakıyordum,” dedi Birgitte masum masum. “Sanırım gidip diğer savaş meydanlarından gelen raporları dinlesek iyi olacak.”

“Bence de,” dedi Elayne kararlılıkla.

Birgitte sinirini dile getirmedi, ama Elayne hissedebiliyordu. Birgitte savaş planlarından nefret ediyordu; Elayne’e göre bin savaşa katılmış bir kadın, tarihin en büyük anlarının bazılarında sayısız hayat kurtarmış bir kahraman için tuhaf bir şeydi.

Kumanda çadırına geldiler. Ordunun yanında taşıdığı birkaç büyük çadırdan biriydi. İçeride, Bashere’i kumandanlarla konuşurken buldu; Abell Cauthon, Gallenne ve Beyazpelerinlerin kumandan yardımcısı Trom oradaydı. Perrin gibi, Galad da Caemlyn’de, taciz güçlerinin yanındaydı. Elayne, Trom’u şaşırtıcı ölçüde cana yakın bulmuştu –Galad’dan çok daha cana yakın.

“Ee?” diye sordu.

“Majesteleri,” dedi Trom, eğilerek. Elayne’in Aes Sedai olduğu

gerçeğinden hoşlanmıyordu, ama bunu saklamakta başarılıydı. Odadaki diğerleri selam verdiler, ama Bashere dostça el sallamakla yetindi ve sonra savaş haritalarını gösterdi.

"Tüm cephelerden rapor geldi," dedi. "Kandor mültecileri Amyrlin ve askerlerine doğru akın ediyor ve aralarında epey savaşçı da var. Çoğunluğu Ev askerleri ve tüccar korumaları. Lord Ituralde'nin güçleri hâlâ Shayol Ghul'e doğru yola çıkmak üzere Lord Ejder'i bekliyor." Bashere bıyıklarını sıvazladı. "O vadiye girdikten sonra geri çekilmeleri mümkün değil."

"Sınırboylu ordusu?" diye sordu Elayne.

"Dayanıyor," dedi Bashere, Shienar haritasını işaret ederek. Elayne aylak aylak, Uno'nun halkının geri kalanıyla birlikte Geçit'te savaşmayı dileyip dilemediğini merak etti. "Son haberci alt edilmekten korktuklarını ve kontrollü bir biçimde geri çekilmeyi düşündüklerini söyledi."

Elayne kaşlarını çattı. "Orada işler o kadar kötü mü? Ben Andor'daki Trollocların işini bitirip onlara katılana kadar dayanmaları gerekiyordu. Plan buydu."

"Öyleydi," diye onayladı Bashere.

"Bana savaş zamanında bir planın ancak ilk kılıç çekilene kadar sürdüğünü söyleyeceksin," dedi Elayne. "Ya da belki ilk ok düşene kadar?"

"İlk mızrak kalkana kadar," dedi Bashere kısık sesle.

"Bunun farkındayım," dedi Elayne, parmağını haritaya uzatarak. "Ama Lord Agelmar'ın bir Trolloc sürüsünü tutabilecek kadar iyi bir general olduğunu da biliyorum, özellikle de Sınırboylu ordular orada ona destek verirken."

"Şimdilik dayanıyorlar," dedi Bashere. "Ama yine de büyük baskı altındalar." Elayne itiraz edecek olunca elini kaldırdı. "Geri çekilme fikrinin seni endişelendirdiğini biliyorum, ama Agelmar'ın kararına saygı duymanı öneririm. Büyük bir kumandan olarak şöhretini hak ediyor ve o orada, biz ise çok uzaktayız. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Elayne derin bir nefes aldı. "Evet. Haklısın. Bak bakalım, Egwene ona asker gönderebilecek durumda mı. Bu arada, buradaki savaşı bir an önce kazanmamız gerek." Dört cephede savaşmak kaynaklarını hızla tüketecekti.

Elayne yalnızca tanıdığı bir arazide savaşma avantajına sahip olmakla kalmayıp sayıca da üstün durumdaydı. O Andor'da Trollocları temizlerken diğer ordular yerlerinde kalabilirse Lan ile

Agelmar'a katılıp Geçit'teki beraberliği zafere dönüştürebilirdi. Ondan sonra Egwene'e destek verir, Kandor'u ele geçirebilirdi.

Elayne'in ordusu tüm bu operasyonun anahtarıydı. Andor'da kazanmazsa, diğer ordular destek kuvvet bulamazdı. Lan ve Ituralde'nin güçleri harcanır gider, yavaş yavaş küçülerek yok olurdu. Gölge'nin onun üzerine ne gönderdiğine bağlı olarak, Egwene'in bir şansı olabilirdi. Elayne böyle bir durumun sonunda ne olacağını bilmek istemiyordu.

"Trollocların bize saldırması lazım," dedi. "Hemen."

Bashere başını salladı.

"Tacizleri hızlandırın," dedi Elayne. "Ok salvoları kesintisiz olsun. Saldırmazlarsa, onları erite erite bitireceğimizi açıkça anlasınlar."

"Ya şehrin içlerine çekilirlerse?" diye sordu Trom. "Yangınlar sönüyor."

"O zaman, istesek de istemesek de, o ejderleri getirip Caemlyn'i dümdüz edeceğiz. Daha fazla bekleyemeyiz."

* * *

Androl uyanık kalmaya çalıştı. Verdikleri içecek... onu uyuşturmuştu. Bunun amacı neydi?

Yönlendirmekle ilgili bir şey, diye düşündü Androl sersem sersem. Kalkan olmamasına rağmen Tek Güç'ü kavrayamıyordu. Ne tür bir içecek yapardı bunu?

Zavallı Emarin, bağları içinde yatmış ağlıyordu. Henüz onu Döndürmeyi başaramamışlardı, ama saatler ilerledikçe, kırılmaya gittikçe daha fazla yaklaşıyordu. Androl gerindi ve başını çevirdi. Taim'in bu süreç için kullandığı on üç adamı zar zor seçebiliyordu. Loş odadaki masanın çevresinde, kamburlarını çıkararak oturmuşlardı. Bitkin görünüyorlardı.

Androl hatırladı... Taim önceki gün bağırıp çağırmıştı. İşin çok ağır ilerlediğini söyleyerek adamlara sövüp saymıştı. Döndürdükleri ilk adamlara ve kadınlara çok fazla güç harcamışlardı ve şimdi daha fazla güçlük çekiyor gibiydiler.

Pevara uyuyordu. Çay onu kendinden geçirmişti. Ondan sonra Androl'e de çay vermişlerdi, ama sonradan akıllarına gelmiş gibi. Çoğu zaman onu tamamen unutuyorlardı. Taim aslında, yardakçılarının Pevara'ya çay verdiğini öğrendiğinde kızmıştı. Sırada Pevara'yı döndürmek vardı anlaşılan ve işlem kurbanın

yönlendirebilmesini gerektiriyordu.

"Beni bırakın!"

Androl yeni sese döndü. Abors ve Mishraile birini sürükleyerek kapıdan içeri girdiler. Bakır tenli, kısa boylu bir kadın. Logain'in bağ kurduğu Aes Sedailerden biri, Toveine.

Yakında –gözleri kapalı olan ve öfkeli bir güruhtan dayak yemiş gibi görünen– Logain kıpırdandı.

"Ne yapıyorsunuz!" diye sordu Toveine. "Işık! Ben..." Abors ağzını tıkayınca sesi kesildi. Kalın kaşlı adam, Döndürmeler başlamadan önce, kendi isteğiyle Taim'in tarafına geçmişti.

Androl, puslu bir zihinle, ellerini iplerden kurtarmaya çalıştı. Halatlar daha sıkı bağlanmıştı. Doğru. Evin halatları fark etmiş, yeniden bağlamıştı.

O kadar çaresiz hissediyordu ki. İşe yaramaz. O duygudan nefret ediyordu. Androl'ün hayatını adadığı bir şey varsa, o da asla işe yaramaz olmamaktı. Her zaman durum hakkında bir şeyler bilmek.

"Şimdi kadını Döndürün," dedi Taim'in sesi.

Androl döndü ve başını uzattı. Taim masada oturuyordu. Döndürme işlemi sırasında orada bulunmaktan hoşlanıyordu, ama Toveine'e bakmıyordu. Ellerindeki bir şeyi okşuyordu. Bir tür disk...

Aniden ayağa kalktı ve elindeki şeyi kemerindeki keseye tıktı. "Diğerleri bu kadar çok Döndürme işlemi yaptıkları için yorulduklarından yakınıyor. Eh, bunu Döndürürlerse, kadın da onlara katılır ve gücünü onlar için kullanabilir. Mishraile, sen benimle gel. Zamanı geldi."

Mishraile ve pek çok başkası Taim'e katıldı. Androl'ün göremediği bir yerde duruyorlardı.

Taim uzun adımlarla kapıya yürüdü. "Geri döndüğümde o kadını Döndürülmüş bulmak istiyorum," dedi.

* * *

Lan kayalık zeminde dörtnala ilerliyordu. Geçit'e yüzüncü defa gidiyormuş gibi hissediyordu. Halbuki orada savaşmaya başlayalı bir haftadan az zaman geçmişti.

Prens Kaisel ve Kral Easar, atlarını dörtnala sürerek yanına yaklaştılar. "Ne oldu Dai Shan?" diye bağırdı Kaisel. "Bir saldırı daha mı? Acil durum sinyalini görmedim?"

Lan alacakaranlıkta haşin bir ifadeyle eğildi. Yüzlerce Malkierliyi peşine katmış saldırırken, yakılan leşlerin ve odunların

ateşi iki yanında yanıyordu. Leşleri yakmak zordu, ama ışığa ihtiyacı vardı ve Trollocların beslenmesini engellemek istiyordu.

Lan ileriden bir haber almıştı; onu dehşete düşüren bir şey. Öteden beri korktuğu bir şey.

Patlamalar.

Uzak patlamalar, çarpışan kayaların sesi gibiydi. Her biri havayı sarsıyordu.

"Işık!" Kandor Kraliçesi Ethenielle de, beyaz iğdiş atının üzerinde dörtnala, onlara katıldı. Lan'e bağırdı. "Bu zannettiğim şey mi?"

Lan başını salladı. Düşman yönlendiriciler.

Ethenielle maiyetine, Lan'in çıkaramadığı bir şeyler bağırdı. Ethenielle tombul bir kadındı, bir Sınırboylu için fazla anaç görünüyordu. Maiyetinde Lord Baldhere –Ethenielle'in Kılıçtaşıyanı– ve yeni kocası, kır saçlı Kalyan Ramsin vardı.

Savaşçıların canavarları kontrol altında tutmaya çabaladıkları Geçit'e yaklaştılar. Aniden ön saflardaki şenlik ateşlerinin yakınında, bir grup Kandorlu süvari havaya fırladı.

"Lord Mandragoran!" Siyah ceketli biri onlara el salladı. Narishma koşar adım yaklaştı. Aes Sedaisi de onunla geldi. Lan her zaman ön saflarda bir yönlendirici bulunduruyordu, ama onlara savaşmamalarını emretmişti. Onların acil durumlar için dinlenmiş olmasını istiyordu.

Şimdiki gibi acil durumlarda.

"Yönlendiriyorlar mı?" diye sordu Lan, Mandarb'ı yavaşlatarak.

"Dehşetlordları, Dai Shan," dedi Narishma, nefes nefese. "İki düzine kadar olabilir."

"Yirmiden fazla yönlendiricileri var," dedi Agelmar. "Bahar kuzusunu biçen kılıç gibi biçecekler bizi."

Lan, eskiden anayurdu olan acı manzaraya baktı. Hiç tanımadığı bir anayurt.

Malkier'i terk etmek zorunda kalacaktı. Bunu itiraf etmek, içinde bir bıçak döndürülüyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu, ama yapacaktı. "İstediğin geri çekilmenin zamanı geldi Lord Agelmar," dedi Lan. "Narishma, senin yönlendiricilerin bir şey yapabilir mi?"

"Yeterince yaklaşabilirsek örgülerini havada kesmeyi deneyebiliriz," dedi Narishma. "Ama onlar yalnızca Ateş ve Toprak iplikleri kullanırken bu zor olur, neredeyse imkânsız. Dahası, onların tarafında bu kadar çok yönlendirici varken... eh, bizi hedef alırlar. Korkarım bizi yok ederler..."

Yakın bir patlama yeri sarstı. Mandarb şahlandı ve Lan düşmekten kıl payı kurtuldu. Lan, ateş çakmalarından neredeyse kör olmuş olan atını kontrol altına almaya çalıştı.

"Dai Shan!" dedi Narishma'nın sesi.

Lan yaşaran gözlerini kırpıştırdı.

"Kraliçe Elayne'e git!" diye bağırdı Lan. "Geri çekilirken bizi koruyacak yönlendiriciler getir. Onlar olmazsa bizi lime lime ederler. Gitsene adam!"

Agelmar adamlarına geri çekilmelerini bağırıyor, okçuları öne alarak yönlendiricileri hedef almalarını ve geri çekilecek güçlere koruma sağlamalarını emrediyordu. Lan kılıcını çekti ve süvarileri geri getirmek için dörtnala öne atıldı.

Işık bizi korusun, diye düşündü Lan, boğazını paralarcasına bağırarak, süvarisinden kalanları kurtarmaya çalışırken. Geçit'i kaybetmişlerdi.

* * *

Elayne, Braem Ormanı'nın hemen içinde, endişeyle bekliyordu.

Braem Ormanı eski bir ormandı; kendine has bir ruhu varmış gibi görünen ormanlardan. Kadim ağaçlar o ruhun, rüzgârı hissetmek için topraktan fırlamış boğum boğum parmaklarıydı.

Braem gibi bir ormanda minicik hissetmemek zordu. Ağaçların çoğu çıplak olsa da, Elayne bin gözün ormanın derinliklerinden onu izlediğini hissedebiliyordu. Kendini, çocukken dinlediği hikâyeleri düşünürken yakaladı. Orman'ın haydutlarla dolu olduğuna dair hikâyeler –bazıları iyi kalpli, diğerleri Karanlıkdostları kadar kötü yürekli haydutlar.

Aslında... diye düşündü Elayne, o hikâyelerden birini hatırlayarak. Birgitte'e döndü. "Bir seferinde bu ormanda bir haydut çetesine önderlik etmedin mi?"

Birgitte yüzünü buruşturdu. "O hikâyeyi duymadığını umuyordum."

"Aldeshar Kraliçesi'ni soydun!" dedi Elayne.

"Ama çok nazik davrandım," dedi Birgitte. "İyi bir kraliçe *değildi.* Çoğu kişi onun tahta oturmaya hakkı olmadığını söylüyordu."

"Ama işin özüne bakmak lazım!"

"Tam olarak bunun için yaptım." Birgitte kaşlarını çattı. "En azından... öyle olduğunu sanıyorum..."

Elayne daha fazla ısrar etmedi. Birgitte, geçmişine dair anıların solduğunu hatırladığında her zaman endişeye kapılırdı. Zaman zaman geçmiş yaşamlarını hiç hatırlamıyordu. Başka zamanlarda, aniden belli olayları büsbütün hatırlıyor, ama bir sonraki an yine unutuyordu.

Elayne gerideki güçleri yönetiyordu, düşmana en çok zarar verecek olanlar –teorik olarak– bu güçlerdi.

Nefes nefese kalmış bir haberci, yaprakları çıtırdatarak Yolculuk alanından geldi. "Caemlyn'den geliyorum Majesteleri," dedi kadın, atının üzerinde eğilerek. "Lord Aybara Trolloclara başarılı bir saldırı düzenledi. Şimdi yoldalar."

"Işık, yemi yuttular," dedi Elayne. "Şimdi hazırlıklarımızı yapalım. Sen git, biraz dinlen. Yakında tüm gücüne ihtiyacın olacak."

Haberci başını salladı ve dörtnala uzaklaştı. Elayne son haberleri Talmanes'e, Aiellere ve Tam al'Thor'a iletti.

* * *

Elayne ormanda bir şey işiterek elini kaldırdı ve rapor veren Askerkadın'ı susturdu. Aygölgesi sinirli sinirli adım attı ve Elayne'in çevresinde, çalıların arasında çömelmiş olan adamları geçti. Kimse konuşmadı. Askerler nefes bile almıyor gibiydi.

Elayne, Kaynak'a kucak açtı. Güç içini doldurdu ve Güç'ün tatlı hissiyle birlikte, dünyası genişledi. Ölmeye yüz tutmuş orman, *saidar*'a kucak açmışken daha renkli geliyordu. Evet. Yakında, tepelere tırmanan bir şey vardı. Askerleri, binlercesi, bitkin düşmüş atlarını kırbaçlayarak, hızla Orman'a yaklaşıyordu. Elayne dürbününü gözüne götürdü ve askerlerin arkasındaki Trolloc sürüsünün, gölgeli bir dünyaya akan siyah dalgalar gibi onları kovaladığını gördü.

"Sonunda!" diye bağırdı Elayne. "Okçular, ön saflara!"

İki Nehirliler koşarak ormandan çıktı ve ağaçların sınırının hemen içinde dizildiler. Elayne'in ordusundaki en küçük birliklerden biriydi, ama becerilerine dair anlatılanlar abartı değilse, üç kat daha büyük, sıradan bir okçu birliği kadar işe yarayacaklardı.

Gençlerden birkaçı kirişlere ok takmaya başladılar.

"Bekleyin!" diye bağırdı Elayne. "Üzerimize gelen *bizim* adamlarımız."

Tam ve önderleri emri tekrarladı. Adamlar endişe içinde yaylarını indirdiler.

"Majesteleri," dedi Tam, Elayne'in atına yaklaşarak. "Delikanlılar bu mesafeden onları vurabilir."

"Yine de askerlerimiz fazla yakın," dedi Elayne. "Yanlara çekilmelerini beklememiz gerek."

"Affedersiniz Leydim," dedi Tam. "Ama hiçbir İki Nehirli böyle bir durumda ıskalamaz. O biniciler güvende ve Trollocların da yayları var."

O konuda haklıydı. Trollocların bazıları kovalamacalarına ara veriyor, karaağaçtan devasa yaylarını çekiyorlardı. Perrin'in adamları, sırtları onlara dönük, at sürüyorlardı ve birkaçının kollarına, bacaklarına veya atlarına o kara tüylü oklar saplanmıştı.

"Bırakın," dedi Elayne. "Okçular ok bıraksın!" Birgitte atını saf boyunca sürerek emri iletti. Tam yakındakilere emirler bağırdı.

Ormandan bir rüzgâr esip kuru yaprakları çıtırdatır ve iskelet dalları sallarken Elayne dürbünü indirdi. İki Nehirli adamlar yay çektiler. Işık! *Gerçekten de* bu kadar uzaktan ok atıp hedefleri tutturabilirler miydi? Trolloclar yüzlerce adım uzaktaydı.

Oklar, yuvalarından havalanan şahinler gibi yükseldi. Elayne, Rand'ın okçuluğuyla böbürlendiğini duymuştu. Zaman zaman İki Nehirli uzun yaylarının nasıl kullanıldığını da görmüştü. Ama bu... bunda okun inanılmaz bir keskin nişancılıkla havaya fırlaması...

Oklar yay çizerek yükseldi ve sonra düştü; teki bile fazla yakına inmedi. Trolloc saflarına, ama özellikle de Trolloc okçularının üzerine yağdılar. Tek tük Trolloc okları karşılık verdi, ama İki Nehirliler büyük beceriyle saflarını bozmayı başarmıştı.

"İşte buna iyi okçuluk derim," dedi Birgitte, geri dönerek. "Gerçekten de çok iyi..."

Perrin'in süvarileri ormana girerken İki Nehirliler peş peşe salvolar yolladı.

"Arbaletçiler!" diye emretti Elayne, kılıcını çekip havaya kaldırarak. "Ejderin Alayı, ileri!"

İki Nehirliler ağaçların arasına çekildiler ve arbaletçiler öne çıktılar. Elayne, Ejderin Alayı'ndan iki tam arbaletçi birliği almıştı ve Bashere onları iyi çalıştırmıştı. Üç sıra oldular. Bir sıra ayağa kalkıp atış yaparken, iki sıra oturup arbaletlerini kuruyordu. Trollocların üzerine yıkıcı dalgalar halinde ölüm yolluyorlar, binlerce kayıp veren düşman ordusunun içine korku salıyorlardı.

Elayne kılıcını Trolloclara uzattı. İki Nehirliler sınırdaki ağaçlara

tırmanmışlardı ve ağaçlardan Trollocların üzerine ok yağdırıyorlardı. Dallarda doğru düzgün denge kuramayan adamlar önceki kadar keskin nişancı değildiler, ama öyle olmaları gerekmiyordu. Önden ve yukarıdan Trollocların üzerine ölüm yağıyordu ve ölüleri ayaklarına dolanmaya başlamıştı.

Hadi ama... diye düşündü Elayne.

Trolloclar ok yağmuruna rağmen okçulara doğru ilerledi. Büyük bir Trolloc grubu ileri koldan ayrıldı ve doğuya yöneldi. O tarafta Braem Ormanı'nın sınırındaki yol vardı ve Trollocların o yolu ele geçirmesi, sonra yol boyunca ilerleyerek Elayne'in güçlerini kuşatması mantıklı olurdu. Ya da Soluklar o şekilde düşünürdü.

"Orman'a gerileyin!" dedi Elayne, kılıcı sallayarak. "Acele edin!"

Arbaletçiler birer ok bıraktılar, sonra çalılara dalarak ormana dağıldılar. İki Nehirliler yere eğildiler, sonra dikkatle ağaçların arasından geçtiler. Elayne döndü ve atını tırıs kaldırarak ihtiyatla çekildi. Kısa süre ilerledikten sonra, kargılar ve baltalı mızraklarla saf tutmuş olan, Alliandre'nin Ghealdanlılarının bayrağına ulaştı.

"Onlar saldırır saldırmaz geri çekilin," diye bağırdı Elayne onlara. "Onları daha derinlere çekmek istiyoruz!" Ormanın derinlerine, *siswai'aman*'ların onları beklediği yere.

Askerler başlarını salladılar. Elayne, Alliandre'nin yanından geçti. Kadın çevresinde küçük bir koruma grubuyla birlikte atının sırtında oturuyordu. Siyah saçlı kraliçe, atının sırtından Elayne'e eğildi. Adamları kraliçenin, Mayene hastanesinde Berelain'e katılmasını istemişti, ama Alliandre reddetmişti. Belki Elayne'in kendi birliklerine doğrudan komuta ettiğini görünce kalmaya karar vermişti.

İlk Trolloclar bağırarak ve homurdanarak Orman'a girerken Elayne onları geride bıraktı. Trolloclar ormanda savaşmakta güçlük çekiyordu. İnsanlar ormanı çok daha etkili kullanabiliyordu; ormanın içinde koşan Trolloclara pusu kuruyor, onları arkadan şişliyor ya da diz ardı kirişlerini kesiyorlardı. Hareketli okçu ve arbaletçi güçleri saklandıkları yerlerden ok fırlatabiliyorlardı – işlerini doğru yaparlarsa, Trolloclar okların ne yönden geldiğini bile bilemezdi.

Elayne, Kraliçe'nin Askerleri'ni yola doğru götürürken, uzaktan patlama sesleri ve Trolloc çığlıkları duydu. Sapancılar ağaçların arasından Aludra'nın patlayıcı kükrerçubuklarını Trolloclara fırlatıyorlardı. Işık çakmaları loş ağaç gövdelerinden yansıyordu.

Elayne yola ulaştığında, simsiyah pelerinler içinde pek çok

Myrddraal'in başını çektiği Trollocların yola akın ettiğini gördü. Elayne'in güçlerini rahatlıkla çevirebilirlerdi –ama Kızıl El Birliği yola ejderleri yerleştirmişti bile. Talmanes ellerini arkasında kavuşturarak bir sandık yığınının üzerinde durmuş, güçlerini izliyordu. Kızıl El bayrağı arkasında dalgalanıyordu. Bayrak, kırmızı kenarlı beyaz fon üzerinde kanlı bir avuç iziydi. Aludra bağıra çağıra ölçüler bildiriyor, nişan talimatları veriyor, zaman zaman da hata yapan ya da çok yavaş davranan ejder askerlerine küfrediyordu.

Ejderler Talmanes'in önüne dizilmişti; neredeyse yüz ejder geniş yola dört sıra halinde yerleştirilmişti ve yolun kenarındaki çayırlara da taşıyordu. Elayne, Talmanes'in ateş talimatını duyamayacak kadar uzaktaydı. Belki de bu iyi bir şeydi, çünkü ardından gelen gürleme, Ejderdağı'nın kendisi patlamaya karar vermiş gibi, iliklerine dek sarstı onu. Aygölgesi kişneyerek şahlandı ve Elayne hayvanın onu sırtından atmaması için mücadele etmek zorunda kaldı. Sonunda, ejder askerleri silahlarını kenara çekip ikinci sıranın ateş etmesine izin verirken atın kulaklarını bir Hava akışıyla tıkadı.

Aygölgesi'ni sakinleştirirken kendi kulaklarını da tıkadı. Birgitte kendi korku içindeki atıyla mücadele etmeye devam etti ve sonunda atından aşağı atladı, ama Elayne ona dikkat etmedi. Yolu kaplamış olan duman bulutunun ötesine bakıyordu. Üçüncü ejder sırası ateş etmek üzere öne çıkıyordu.

Kulaklarını tıkamış olmasına rağmen patlamaların yeri sarstığını, ağaçları salladığını *hissedebiliyordu.* Dördüncü sıra da ateş ederek kemiklerini sarstı. Elayne kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışarak nefes alıp verdi ve dumanın dağılmasını bekledi.

İlk önce dimdik duran Talmanes'i seçti. İlk ejder sırası, tekrar doldurulmuş, tekrar yola dizilmişti. Diğer üç sıra telaşla doldurulmaktaydı; silindirlere barut tozu ve büyük metal küreler yerleştirilmekteydi.

Batıdan gelen sert bir rüzgâr, dumanı Elayne'in görmesine izin verecek kadar temizledi... Elayne hafifçe inledi.

Binlerce Trolloc, tüten yığınlar halinde yatıyordu; pek çoğu yoldan uzağa fırlamıştı. Yoldaki iki adım genişliğinde çukurların arasında kollar, bacaklar, kaba kıl tutamları ve başka parçalar yatıyordu. Eskiden binlerce Trolloc olan yerde şimdi yalnızca kan, kırık kemikler ve duman vardı. Pek çok ağaç da parçalanmıştı ve geride kıymık kıymık kütükler kalmıştı. Öndeki Myrddraallerden iz yoktu.

Ejder askerleri ateş çubuklarını indirdiler ve yeniden doldurdukları ejderleri ateşlemediler. Arkalardaki, hayatta kalmış birkaç Trolloc ormana koştu.

Elayne, Birgitte'e baktı ve sırıttı. Pek çok Askerkadın atını yakalamak için koştururken Birgitte ciddi bir ifadeyle onları izledi.

"Ee?" diye sordu Elayne, kulaklarındaki tıkaçları açarak.

"Bence..." dedi Birgitte. "O şeyler pis. Ve nişancılıkları iyi değil. Ve kahrolası *etkili.*"

"Evet," dedi Elayne gururla.

Birgitte başını iki yana salladı. Geri getirdikleri atına bindi. "Bir zamanlar bir adam ve yayının bu toprakların bildiği bileceği en tehlikeli ikili olduğunu düşünürdüm Elayne. Şimdi –erkeklerin açık açık yönlendirmesi yeterince kötü değilmiş gibi, Seanchanların savaşta yönlendirenler kullanması yeterince kötü değilmiş gibi– bu şeyleri de kullanıyoruz. Bu işin nereye gittiğini görmek hoşuma gitmiyor. Elinde metal bir silindir tutan herhangi bir çocuk koskoca bir orduyu yok edebilecekse..."

"Anlamıyor musun?" dedi Elayne. "Artık savaş olmayacak. Bu savaşı kazanacağız ve Rand'ın planlandığı gibi barış olacak. Karşılarına bu tür silahlar çıktığını bile bile, Trolloclardan başka kimse savaşa girmez!"

"Belki," dedi Birgitte. Başını iki yana salladı. "Belki de insanların bilgeliğine senin kadar inanç beslemiyorum."

Elayne burnunu çekti ve Talmanes'e bakarak kılıcını kaldırdı. Talmanes de kendi kılıcını çekip kaldırarak karşılık verdi. Bu Trolloc ordusunu yok etmek için ilk adımı tamamlamışlardı.

11
Sıradan Bir Kılıçsatan

"Geçmişte aramızda... bazı anlaşmazlıklar olduğunun farkındayım," dedi Adelorna Bastine, Egwene'le birlikte kampın içinde at sürerken. Adelorna ince, azametli bir kadındı. Çekik gözleri ve siyah saçları Saldaealı soyuna işaret ediyordu. "Bizi düşman olarak düşünmeni istemem."

"Hiç öyle düşünmedim," dedi Egwene dikkatle, "ve düşünmüyorum da." Adelorna'nın 'biz' derken kimi kastettiğini sormadı. Kadın bir Yeşil'di ve Egwene bir süredir onun Kumandan-General olduğunu tahmin ediyordu. Kumandan-General, Yeşillerin Ajah başına verdikleri isimdi.

"Bu iyi," dedi Adelorna. "Ajah içinde bazıları aptalca davrandı. Onlara... hataları bildirildi. Seni en çok sevmeleri gerekenlerden daha fazla direniş görmeyeceksin Anne. Her ne olduysa, geçmişte kalsın."

"Geçmişte kalsın," diye yanıt verdi Egwene eğlentiyle. *Şimdi,* diye düşündü. *Bunca şeyden sonra, şimdi Yeşiller beni sahiplenmeye çalışıyor, öyle mi?*

Eh, onları kullanabilirdi. Onlarla ilişkilerinin düzeltilemez olduğundan korkmuştu. Vakanüvisi olarak Silviana'yı seçmek pek çoğunun onu düşman olarak görmesine sebep olmuştu. Egwene pek çok kişinin, bir Muhafız edinmekle kalmayıp bir de onunla evlenmiş olmasa, Kızıl Ajah'a katılacağını düşündüğünü duymuştu.

"Sormama izin verirsen," dedi Egwene. "Bana... elinizi uzatmanıza... belli bir olay mı sebep oldu?"

"Bazıları Seanchan istilası sırasında yaptıklarını kabullenmeyi reddediyor Anne," dedi Adelorna. "Bir savaşçının ruhuna sahip olduğunu kanıtladın. Bir generalin ruhuna. Bu, Yeşil Ajah'ın görmezden gelmemesi gereken bir şey. Tersine, seni örnek bir Yeşil

olarak bağrımıza basmalıyız. Böyle yapılmasına karar verildi ve Ajah önderleri öyle emretti." Adelorna Egwene'in gözlerine baktı, sonra başını eğdi.

İma açıktı. Adelorna Yeşil Ajah'ın başıydı. Bunu açık açık söylemek uygun olmazdı, ama Egwene'e bu bilgiyi vermek, ona güvendiğinin ve saygı duyduğunun işaretiydi.

Gerçekten aramızdan terfi etmiş olsaydın, diyordu jest, *önderimizin kim olduğunu bilirdin. Sırlarımızı bilirdin. O sırları sana veriyorum.* Jestte minnet de vardı. Seanchanlar Beyaz Kule'ye saldırdığında Egwene, Adelorna'nın hayatını kurtarmıştı.

Amyrlin Ajahsız olurdu –ve Egwene bu erdemi, ondan önce gelenlerden daha fazla ifade etmişti, çünkü gerçekten de o hiçbir Ajah'a ait olmamıştı. Yine de bu jest onu duygulandırmıştı. Elini minnetle Adelorna'nın koluna koydu, sonra gitmesine izin verdi.

Gawyn, Silviana ve Leilwin kenarda, Adelorna onunla özel olarak konuşmak istediği zaman onları gönderdiği yerde at sürüyordu. O Seanchan... Egwene ona göz kulak olmak için yakında tutmak ile onu çok çok uzaklara göndermek arasında kararsızdı.

Leilwin'in Seanchanlar hakkında verdiği bilgiler faydalı olmuştu. Egwene'in anladığı kadarıyla, Leilwin ona gerçekleri anlatmıştı. Egwene şimdilik onu yakınında tutuyordu –sırf sık sık aklına Seanchanlar hakkında sorular geldiği için. Leilwin bir tutsaktan ziyade kişisel koruma gibi davranıyordu. Egwene güvenliğini bir Seanchan'a emanet edermiş gibi. Başını iki yana salladı. Toplanmış çadırların ve kamp ateşlerinin arasından geçiyorlardı. Bryne adamları saflara dizdiğinden ortalık ıssızdı. Bryne, Trollocların bir saat içinde yaklaşmasını bekliyordu.

Egwene, Bryne'ı kampın ortasındaki çadırda, sakin sakin haritalarını ve kâğıtlarını düzenlerken buldu. Yukiri de kollarını kavuşturmuş dikiliyordu. Egwene atından indi ve içeri girdi.

Bryne başını kaldırıp baktı. "Anne!" diye nida etti. Egwene yerinde donakaldı.

Başını eğip baktı. Çadırın zemininde bir çukur vardı ve Egwene neredeyse çukura düşecekti.

Çukur bir *kapıydı.* Diğer taraf havaya açılıyor gibiydi ve tepeleri aşan Trolloc ordusuna bakıyordu. Son hafta içinde pek çok çatışma yaşanmıştı. Egwene'in okçuları ve süvarileri büyük bir ordu halinde tepelere ve Arafel sınırına yürüyen Trollocları katletmişti.

Egwene yerdeki kapıyola baktı. Yüksekteydi, yay menzilinin dışında, ama delikten Trolloclara bakmak başını döndürdü.

“Bunun olağanüstü bir fikir mi, yoksa inanılmaz ölçüde aptalca bir fikir mi olduğuna karar veremiyorum,” dedi Bryne’a.

Bryne gülümsedi ve haritalarına geri döndü. “Savaşlar bilgiyle kazanılır Anne. Tam olarak ne yaptıklarını –bizi nereden kuşatmaya çalıştıklarını ve yedek kuvvetlerini nasıl getirdiklerini– görebilirsem, hazırlık yapabilirim. Bu bir savaş kulesinden daha iyi. Çok uzun zaman önce düşünmüş olmalıydım.”

“Gölge’nin yönlendirebilen Dehşetlordları var General,” dedi Egwene. “Bu kapıyoldan bakarken bir anda küle dönüşebilirsin. Drahgkarlardan bahsetmiyorum bile. Bir Draghkar sürüsü bu delikten geçmeye kalkarsa…”

“Draghkarlar Gölgedölü’dür,” dedi Bryne. “Kapıyollardan geçerken öldüklerini duymuştum.”

“Sanırım bu doğru,” dedi Egwene, “ama burada ölü bir Draghkar sürüsü olur. Yine de, yönlendiriciler kapıyoldan saldırabilir.”

“Bu riski göze alıyorum. Bize inanılmaz bir avantaj sunuyor.”

“Yine de, kendi gözlerini kullanmak yerine kapıyolların ötesine bakmak için izciler kullanmanı tercih ederdim,” dedi Egwene. “Sen bizim için bir kaynaksın. En kıymetli kaynaklarımızdan biri. Risk almak kaçınılmaz, ama lütfen riskleri en aza indirmeye çalış.”

“Peki Anne,” dedi Bryne.

Egwene örgüleri inceledi, sonra Yukiri’yi süzdü.

“Gönüllü oldum Anne,” dedi Yukiri, Egwene bir Temsilci’nin nasıl olup da bu basit kapıyol görevini yaptığını soramadan önce. “General Bryne bize haber yolladı ve bu tür –dikey değil yatay– bir kapıyol açmanın mümkün olup olmadığını sordu. Ben de ilginç bir problem olduğunu düşündüm.”

Egwene, Bryne’ın Grilere sormasına şaşırmamıştı. Griler arasında, Sarıların Şifa’da, Yeşillerin savaş konusunda uzmanlaşması gibi, Grilerin de özel Yolculuk örgülerinde uzmanlaşmaları gerektiği fikri hâkim olmaya başlamıştı. Yolculuk etmeyi, arabulucu ve elçi olarak görevlerinin doğal bir parçası olarak görüyor gibiydiler.

“Bizim hatlarımızı gösterebilir misin bana?” diye sordu Egwene.

“Elbette Anne,” dedi Yukiri, kapıyolu kapatarak. Bir başka kapıyol açtı ve Egwene’e, tepelerde savunma hatları oluşturmuş ordusunu gösterdi.

Bu haritalardan daha etkiliydi gerçekten. Hiçbir harita arazinin yapısını ve birliklerin nasıl hareket ettiğini tam olarak gösteremezdi. Egwene manzaranın minyatür kopyasına baktığını

hissetti.

Aniden yükseklik korkusuna kapıldı. Onlarca metre yüksekte duruyordu. Başı dönünce derin bir nefes alarak geri çekildi.

"Bu şeyin çevresine halat germen lazım," dedi Egwene. "Biri deliğe düşebilir." *Ya da aşağıya bakarken tepeüstü uçabilir...*

Bryne homurdandı. "Öyle bir şey ayarlaması için Siuan'ı gönderdim." Duraksadı. "Ama buradan gönderilmekten pek hoşlanmadı, bu yüzden işe yaramaz bir şeyle geri dönebilir."

"Merak edip duruyorum," dedi Yukiri. "Böyle bir kapıyolu içinden yalnızca ışık geçecek şekilde yaratmanın bir yolu var mıdır acaba? Pencere gibi. Üzerinde durup aşağı bakabilirsin, ama deliğe düşmekten korkmazsın. Doğru örgülerle, diğer yandan görülmemesini de sağlarsın..."

Üzerinde durmak mı? Işık, çıldırmış olman gerek.

"Lord Bryne," dedi Egwene, "savaş hatların çok sağlam görünüyor."

"Teşekkür ederim Anne."

"Aynı zamanda noksanlar."

Bryne başını kaldırdı. Başka adamlar hemen öfkelenirdi, ama Bryne öfkelenmemişti. Belki de Morgase'le başa çıkma deneyimi sayesinde. "Ne açıdan?"

"Birlikleri olağan şekilde dizmişsin," dedi Egwene. "Düşmanın ilerlemesini engellemek için okçular önde ve tepelerin üzerinde. Aniden saldırmak, vurmak ve geri çekilmek için ağır süvari. Safları korumak için kargılar, kanatları korumak ve bizi kuşatmalarını engellemek için hafif süvariler."

"En sağlam stratejiler genellikle zamanın sınadığı stratejilerdir," dedi Bryne. "Onca Ejderyeminliyle birlikte büyük bir ordumuz olabilir, ama yine de sayıca azınlıktayız. Burada planladığımdan daha saldırgan davranamayız."

"Evet, davranabiliriz," dedi Egwene sakin sakin. Bryne ile göz göze geldi. "Bu daha önce savaştığın savaşların hiçbirine benzemiyor ve ordun daha önce önderlik ettiğin hiçbir ordu gibi değil General. Hesaba katmadığın büyük bir avantajın var."

"Aes Sedaileri mi kastediyorsun?"

Kahrolası evet, onları kastediyorum, diye düşündü Egwene. Işık, Elayne'in yanında çok fazla zaman geçirmişti.

"Sizleri de hesaba kattım Anne," dedi Bryne. "Aes Sedaileri, birliklerin dinlenmiş olanlarla değişiminde, cepheden ayrılanlara yardım edecek yedek kuvvet olarak kullanmayı planlamıştım."

“Affedersin Lord Bryne,” dedi Egwene. “Planların akıllıca ve Aes Sedailerin bir kısmı kesinlikle bu şekilde kullanılabilir. Bununla birlikte, Beyaz Kule binlerce sene boyunca Son Savaş’ta *yedek* kuvvet olmak için hazırlanıp eğitim almadı.”

Bryne başını salladı ve belge yığınının altından yeni bir deste çıkardı. “Daha... dinamik olasılıkları düşünmüştüm, ama yetkemi aşmak istemedim.” Belgeleri Egwene’e uzattı.

Egwene tek kaşını kaldırarak belgeleri gözden geçirdi. Sonra gülümsedi.

* * *

Mat, Ebou Dar çevresinde bu kadar çok Tenekeci gördüğünü hatırlamıyordu. Sararmış çayırda parlak renklere boyanmış at arabaları mantar gibi bitmişti. Koskoca bir şehir oluşturacak kadar çok araba vardı. Bir Tenekeci şehri? Bu... bir Aiel şehri gibi olurdu. İnsana yanlış geliyordu.

Mat, Zar’ı yol boyunca tırıs koşturuyordu. Elbette bir Aiel şehri vardı. Belki bir gün bir Tenekeci şehri de olurdu. O şehir, dünyada üretilen tüm renkli boyaları satın alırdı ve dünyanın geri kalanının kahverengi giysiler giymesi gerekirdi. Şehirde kavga çıkmazdı, bu yüzden hayat çok sıkıcı olurdu, ama otuz fersah dahilinde dibi delik tek bir lanet tencere de olmazdı.

Mat, Zar’ı okşayarak gülümsedi. *Ashandarei*’ini elinden geldiğince örtmüş, atının sırtına bir yürüyüş asası bağlamış gibi görünmesini sağlamıştı. Şapkası heybeden sarkıttığı sırt çantasının içindeydi. Tüm iyi ceketleri de öyle. Üzerindeki ceketin dantellerini sökmüştü. Yazık olmuştu, ama tanınmak istemiyordu.

Başına kaba bir sargı dolayarak, eksik gözünü saklamıştı. Dal Eira kapısına yaklaşırken, içeri girme izni bekleyenlerin oluşturduğu sıranın arkasına geçti. Sığınak ya da belki iş arayarak şehre gelmiş yaralı bir kılıçsatana benzemeye çalışıyordu.

Eyerde kamburunu çıkararak oturmaya özen gösteriyordu. Başını eğ: hem savaş meydanında hem de insanların sizi tanıdığı bir şehre girerken iyi bir tavsiyeydi. Burada Matrim Cauthon olamazdı. Matrim Cauthon bu şehrin kraliçesini bağlayıp öldürülmek üzere bırakmıştı. Pek çok kişi cinayeti onun işlediğinden kuşkulanıyor olmalıydı. Işık, kendisi olsa o da *kendinden* şüphelenirdi. Beslan ondan nefret ediyor olmalıydı ve bu kadar zamanı ayrı geçirdikten sonra Tuon’un da onun hakkında neler hissettiğini bilmek

imkânsızdı.

Evet, başını kaldırmamak ve ses çıkarmamak en iyisiydi. Mekânı bir yoklayacaktı. Eğer şu lanet sıranın önüne geçebilirse. Şehre girmek için sıraya girildiği nerede görülmüştü?

Sonunda kapıya geldi. Kapıdaki sıkkın askerin yüzü, eskimiş küreğe benziyordu –kirle kaplıydı ve bir yerlerde bir barakaya kapatılsa daha iyi olurdu. Adam Mat'i tepeden tırnağa süzdü.

"Yeminlerini ettin mi yolcu?" diye sordu asker, tembel bir Seanchan aksanıyla. Kapının diğer yanında başka bir asker, sırada bekleyen bir sonraki adamı yanına çağırdı.

"Evet, ettim," dedi Mat. "Büyük Seanchan İmparatorluğu'na ve İmparatoriçe'nin kendisine, sonsuza dek yaşasın. Ben yalnızca fakir, gezgin bir kılıçsatanım. Eskiden, Murandyli asil bir aile olan Haak Evi'ne hizmet ediyordum. İki sene önce, ormanda bulduğum küçük bir çocuğu korurken Tween Ormanı'nda bazı haydutlarla kavgaya tutuştum ve gözümü kaybettim. Kızı kendi çocuğum gibi yetiştirdim, ama..."

Asker geçmesini işaret etti. Adam dinlememişti bile. Mat sırf ilke gereği yerinden ayrılmamayı düşündü. Askerler sizi dinlemeyeceklerse, neden bu kadar uzun bir sırada beklemeye zorluyor ve iyi bir hikâye uydurmaya yetecek kadar zaman veriyorlardı ki? Bu insanı gücendirebilirdi. Matrim Cauthon'u değil ama, o her zaman neşeliydi ve asla alınıp gücenmezdi. Ama başkası olsa mutlaka gücenirdi.

Sinirini bastırmaya çalışarak atını sürdü. Şimdi doğru meyhaneyi bulması gerekiyordu. Setalle'nin hanına gidemeyecek olması yazıktı. O han...

Mat eyerinde gerildi, ama Zar rahat adımlarla yürümeye devam etti. Mat kapıdaki diğer nöbetçiyi görmüştü. *Petra*'ydı, Valan Luca'nın sirkindeki güçlü adam!

Mat başını çevirdi ve yine eyerinde kamburunu çıkardı, sonra dönüp omzunun üzerinden tekrar baktı. Sahiden de Petra'ydı. O kütükten farksız kolları ve ağaç gövdesine benzeyen boynu tanımamak imkânsızdı. Petra uzun boylu bir adam değildi, ama o kadar genişti ki, gölgesine koca bir ordu sığabilirdi. Ebou Dar'da ne işi vardı? Neden üzerinde Seanchan üniforması vardı? Mat neredeyse gidip onunla konuşacaktı, çünkü o her zaman cana yakın biri olmuştu, ama o Seanchan üniforması yüzünden fikrini değiştirdi.

Eh, en azından şansı yaver gidiyordu. Konuştuğu nöbetçi yerine

Petra'ya gönderilseydi, Petra onu kesin tanırdı. Mat nefes verdi, sonra atından inerek Zar'ı yularından çekmeye başladı. Şehir kalabalıktı ve atının kimseyi devirmesini istemiyordu. Dahası –eğer bakan kişi attan anlamıyorsa– Zar yük atı gibi görünecek kadar yüklenmişti ve yürürse daha az insan onu hatırlardı.

Belki arayışına Rahad'da bir meyhanede başlamalıydı. Rahad'da söylenti bulmak, zar oyunu bulmak kadar kolaydı. Aynı zamanda, karnınıza saplanmış bir bıçağı en kolay bulabileceğiniz yer Rahad'dı; hem de Ebou Dar gibi bir şehirde. Rahad'da, insanlar sabahleyin günaydın dercesine rahatça, hançerlerini çıkarıp cinayet işlemeye başlayabilirdi.

Mat, Rahad'a gitmedi. Mekân artık farklı görünüyordu. Mahallenin dışında askerler kamp kurmuştu. Ebou Dar'da nesillerce hükümdar Rahad'ın kontrolsüzce irinlenmesine izin vermişti, ama Seanchanlar bunu yapmaya razı değillerdi.

Mat onlara şans diledi. Rahad şimdiye dek bütün istilaları püskürtmüştü. Rand gidip Son Savaş'ta savaşmak yerine orada saklanmalıydı. Trolloclar ve Karanlıkdostları onu yakalamak için gelirdi ve Rahad ceplerini tersyüz eder, ayakkabılarını çorba parası için satar, onları bir ara geçitte baygın bırakırdı. Mat'in gözlerinin önüne tıraş olan Rand'ın imgesi geldi, ama imgeyi bastırdı.

Kanalı aşan bir köprüde kalabalıkları omuzlayıp geçti. Heybelerine dikkat ediyordu, ama şimdiye kadar tek bir yankesici bile şansını denememişti. Her köşede bir Seanchan devriye kolu varken bunu anlayabiliyordu. Birkaç kuruşa söylentileri de aktaracağını ima ederek günün haberlerini haykıran bir adamın yanından geçerken gülümsedi. Bu şehrin ne kadar tanıdık geldiğine, burada ne kadar rahat hissettiğine şaşırmıştı. Burada olmaktan mutluluk duyuyordu. Buradan gitmeye can attığı hakkında homurdandığını belli belirsiz hatırlasa da –muhtemelen duvar üzerine yıkıldıktan hemen sonraydı; Matrim Cauthon çok şikâyet eden biri değildi– Ebou Dar'da geçirdiği günlerin hayatının en güzel günleri olduğunu şimdi anlıyordu. Bu şehirde kart oyunları da zar oyunları da boldu.

Tylin. Lanet küller, onunla oynadığı eğlenceli bir oyundu. Kadın çoğu zaman yenmişti onu. Işık ona bunu yapabilen pek çok kadın göndersindi, ama peş peşe değil ve yalnızca arka kapının yerini bildiği yerlerde. Tuon onlardan biriydi. Bir düşününce, muhtemelen bir daha asla başka kadına ihtiyaç duymazdı. Tuon herhangi bir erkeğe yeterdi de artardı bile. Mat, Zar'ın boynunu okşayarak

gülümsedi. At da karşılık olarak Mat'in ensesine hıhladı.

Tuhaf bir şekilde, burada İki Nehir'dekinden daha fazla rahat ediyordu. Evet, Ebou Darlılar alıngan insanlardı, ama her halkın kendine has tuhaflıkları vardı. Aslında bir düşününce, o ya da bu sebepten dolayı alınganlaşmayan halk görmemişti. Sınırboylular hayret vericiydi. Aieller de öyle –söylemeye bile gerek yoktu. Cairhienliler ve tuhaf oyunları; Tearlılar ve saçma hiyerarşileri; Seanchanlar ve... Seanchanlıkları.

İşin doğrusu buydu. İki Nehirliler ve bir ölçüye kadar Andorlular dışında herkes *kahrolası* deliydi. İnsanın buna hazırlıklı olması gerekirdi.

Karnında bir bıçak bulmamak için nezaketinden ödün vermemeye özen göstererek dikkatle yürüdü. Havada yüz ayrı tatlının kokusu vardı. Kalabalıkların gevezeliği kulaklarında uğulduyordu. Ebou Darlılar hâlâ rengârenk kıyafetler giyiyorlardı – belki Tenekeciler bu yüzden buraya gelmişlerdi, yemek kokusunun askerleri cezbetmesi gibi, parlak renkler de onları cezbetmişti–; her neyse, Ebou Darlı kadınlar dekoltelerini açıkta bırakan dantelli dar bluzlar giyiyordu. Mat dekoltelerine baktığından değil. Eteklerinin altına renkli iç etekleri giyiyorlardı ve onları teşhir etmek için eteklerinin kenarını ya da ön kısmını kaldırıp yukarı iğneliyorlardı. Bu Mat'e hiç mantıklı gelmiyordu. Neden renkli kısımları içe giyiyorlardı ki? Ve illa giyeceklerse, neden onları örtmeye zahmet edip sonra da eteklerini iğneleyerek teşhir ediyorlardı?

Adamların uzun yelekleri de aynı ölçüde renkliydi; belki de bıçaklandıklarında kan lekelerini saklamak için. Sırf giyen adam havanın nasıl olduğunu sorarken öldürüldü diye, pekâlâ güzel bir yeleği atmanın âlemi yoktu. Gerçi... Mat yürürken, beklediğinden çok daha az düelloya rast geldi. Şehrin bu kesiminde Rahad'daki kadar olağan değillerdi, ama bazı günlerde bıçaklarını çekmiş iki adama rastlamadan iki adım atamadığı olmuştu. Bugün tek bir çift bile yoktu.

Ebou Darlıların bazıları –zeytin renkli tenlerine bakarak seçebiliyordu onları– Seanchan giysileri içinde dolaşıyordu. Herkes çok nazikti. Mutfakta taze pişmiş elmalı turtanız olduğunu öğrenmiş altı yaşındaki oğlan çocuğu kadar nazik.

Şehir aynıydı, ama farklıydı. Rengi bir iki ton açılmış gibi. Ve sırf limanda artık Deniz Halkı gemileri olmadığı için değil. Sebebin Seanchanlar olduğu açıktı. Mat ayrıldığından beri şehri onlar yönetiyordu. Ne tür kurallarla?

Mat, Zar'ı düzgün görünen bir ahıra götürdü. Tek bir bakış bunu anlamasına yetmişti. Hayvanlara iyi bakıyorlardı ve hepsi iyi atlardı. Biraz daha pahalı olsa da, iyi atları olan bir ahıra güvenmek en iyisiydi.

Zar'ı bıraktı, bohçasını aldı ve beze sarılı *ashandarei*'i yürüyüş asası olarak kullandı. Doğru meyhaneyi seçmek, iyi bir şarap seçmek kadar zordu. Eski, ama bozulmamış bir tane isterdiniz. Temiz, ama fazla temiz de değil –lekesiz bir meyhane, hiç kullanılmamış bir meyhaneydi. Mat insanların sessizce oturup çay içtiği ve oraya sırf görülmek için geldiği türden yerlere tahammül edemiyordu.

Hayır, iyi bir meyhane, tıpkı iyi çizmeler gibi, kullanılmış ve yıpranmış bir yerdi. Aynı zamanda, yine iyi çizmeler gibi sağlam olmalıydı. Birası iyi çizmeler gibi kokmadığı sürece güzel bir meyhane olurdu orası. Bilgi alınacak en iyi yerler Rahad'daydı, ama giysileri Rahad ziyareti için fazla iyiydi ve Seanchanlar orada her ne yapıyorsa, ona rastlamak istemiyordu.

Kış Çiçeği adlı bir hana başını uzattı ve hemen dönüp uzaklaştı. Üniformalı Ölümnöbeti Askerleri. Furyk Karede'ye rastlama riskine girmek istemiyordu. Bir sonraki han fazla aydınlık, bir sonraki de fazla karanlıktı. Bir saat kadar aradıktan sonra –hâlâ tek bir düelloya rastlamamıştı– doğru yeri bulmaktan umudunu kesmeye başladı. Derken bir fincanda çalkalanan zarların sesini duydu.

Başta, kafasının içindeki o kahrolası zarlar olduğunu sanarak yerinde sıçradı. Neyse ki bunlar sıradan zarlardı. Kutsanası, harika zarlar. Bir sonraki anda sesler kaybolmuş, sokaklardaki insan kalabalıklarının arasında esen rüzgâra kapılıp gitmişti. Eli para kesesinde, bohçası omzunda, özürler dileyerek kalabalığı itip geçti. Yakın bir ara geçitte, duvardan sarkan bir tabela gördü.

Tabelaya yaklaştı ve bakır harflerle yazılmış 'Senelik Şamata' sözcüklerini okudu. Tabelada alkış tutan insan resimleri vardı ve zar seslerine şarap ve bira kokuları karışmıştı. Mat içeri girdi. Kapının hemen içinde, yuvarlak yüzlü bir Seanchan sırtını duvara vermiş kayıtsızca dikiliyordu. Adamın kemerinden bir kılıç sarkıyordu. Mat'e güvensiz bir bakış fırlattı. Eh, Mat içeri giren her adama böyle bakmayan bir kabadayı görmemişti. Mat adama selam vermek için şapkasına uzandı, ama elbette şapkasını takmamıştı. Lanet küller. Bazen şapkası olmadan çıplak hissediyordu.

"Jame!" diye seslendi bir kadın servis tezgâhının yanından. "Yine müşterilere dik dik bakmıyorsun, değil mi?"

“Yalnızca hak edenlere Kathana,” diye seslendi adam, peltek Seanchan aksanıyla. “Bu adamın hak ettiğinden eminim.”

“Ben yalnızca mütevazı bir yolcuyum,” dedi Mat, “bir zar oyunu ve biraz şarap arıyorum. Başka bir şey değil. Hele sorun hiç aramıyorum.”

“Taşıdığın ne peki, baltalı kargı mı?” diye sordu Jame. “Bu şekilde sarmışsın?”

“Ah, kes şunu,” dedi Kathana. Salonu aştı ve Mat’i ceketinin kolundan tutarak servis tezgâhına doğru sürükledi. Kısa boylu, siyah saçlı ve beyaz tenli bir kadındı. Mat’ten çok büyük değildi, ama tanınmaması imkânsız anaç bir havası vardı. “Sen ona aldırma. Başını belaya sokma yeter. O zaman seni bıçaklaması, öldürmesi falan gerekmez.”

Mat’i bir taburenin üzerine oturttu ve tezgâhın arkasında bir şeylerle meşgul olmaya koyuldu. Salon loştu, ama dost canlısı bir şekilde. Bir yanda insanlar zar atıyordu; iyi türden zar atma. İnsanların güldüğü ve kaybettikleri zaman iyi huylulukla arkadaşlarının sırtına şaplak attıkları türden bir zar oyunu. Son paralarını kumara yatırmış adamların ürkek gözleri yoktu.

“Yemeğe ihtiyacın var,” diye bildirdi Kathana. “Bir haftadır doğru düzgün yemek yememiş bir adama benziyorsun. Gözünü nasıl kaybettin?”

“Murandy’de bir lordun korumasıydım,” dedi Mat. “Bir pusuda kaybettim.”

“Kuyruklu yalan,” dedi Kathana, Mat’in önüne soslu domuz eti dilimleriyle dolu bir tabak bırakarak. “Ama çoğundan daha iyi. Gerçekten de iyi söyledin. Neredeyse inanacaktım. Jame, yemek istiyor musun?”

“Kapıyı korumam lazım!” diye seslendi adam.

“Işık, adam. Birinin kapıyı alıp götüreceğini mi sanıyorsun? Gel buraya.”

Jame homurdandı, ama gelip Mat’in yanında bir tabureye yerleşti. Kathana bir bira kupası bıraktı ve adam dümdüz önüne bakarak kupayı dudaklarına götürdü. “Gözüm sende,” diye mırıldandı Mat’e.

Mat bunun onun için doğru han olduğundan emin değildi, ama emredildiği gibi kadının yemeğini yemeden giderse kellesini kurtarabileceğinden de emin değildi. Yemeği tattı; epey güzeldi. Kadın uzaklaşmış, parmağını sallayarak masalardan birindeki adama haddini bildiriyordu. Yanlış yerde büyüdüğü için bir ağaca

haddini bildirecek bir kadına benziyordu.

Bu kadın, diye düşündü Mat, *Nynaeve'le aynı odaya girmemeli. En azından ben seslerini duyabilecek kadar yakındayken değil.*

Kathana telaşla geri döndü. Boynundan bir evlilik bıçağı sarkıyordu, ama evli bir adam olduğundan Mat birkaç saniyeden daha fazla bakmadı. Kadının eteği, Ebou Darlı sıradan insanların yaptığı gibi, kenardan iğnelenmişti. Kadın tezgâha dönüp Jame'in yemeğini hazırlarken Mat adamın kadına sevgiyle baktığını fark etti ve bir tahmin yürüttü. "Siz ikiniz evleneli çok oldu mu?" diye sordu.

Jame onu süzdü. "Hayır," dedi sonunda. "Okyanusun bu yanına geleli çok olmadı."

"Bu mantıklı sanırım," dedi Mat, Kathana'nın önüne bıraktığı biradan bir yudum alarak. Bugünlerde her şeyin tadının ne kadar berbat olduğu hesaba katılırsa, bira fena değildi. Birazcık berbattı yalnızca.

Kathana zar atan adamların yanına gitti ve solgun göründüklerini, daha fazla yemek yemeleri gerektiğini bildirdi. Bu Jame denen adamın iki at cüssesinde olmaması şaşılacak şeydi. Ama kadın konuşkandı, bu yüzden belki ondan öğrenmek istediği şeyleri öğrenebilirdi.

"Eskiden olduğu kadar çok düello yapılmıyor gibi," dedi Mat kadına, yanından geçerken.

"Seanchan kuralları yüzünden," dedi Kathana. "Yeni İmparatoriçe'nin kuralları, sonsuza dek yaşasın. Düelloları tamamen yasaklamadı ve yasaklamaması da çok iyi bir şey. Ebou Darlılar fethedilmek gibi önemsiz bir şey için isyan etmezler, ama düellolarımızı yasaklarsan... *o zaman* görürsün. Her neyse, artık bir hükümet görevlisi düellolara tanık olmak zorunda. Yüz ayrı soruyu yanıtlamadan ve ücretini ödemeden düello yapamıyorsun. Düellonun tüm eğlencesini kaçırdı."

"Pek çok hayat kurtardı," dedi Jame. "Eğer kararlıysalar, insanlar hâlâ birbirlerinin hançeriyle ölebiliyorlar. İlk önce biraz sakinleşmeleri ve düşünmeleri gerekiyor sadece."

"Düellonun düşünmekle alakası yok," dedi Kathana. "Ama senin güzel yüzünün sokakta doğranması hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor galiba."

Jame hıhladı ve elini kılıcına götürdü. Mat ilk defa, kılıcın kabzasına balıkçıllar işlenmiş olduğunu fark etti –ama çeliğinde balıkçıl olup olmadığını göremiyordu. Mat başka soru soramadan

Kathana uzaklaştı ve masalarına bira dökmüş birkaç adamı azarlamaya başladı. Uzun süre aynı yerde duramayan türden birine benziyordu.

"Kuzeyde hava nasıl?" diye sordu Jame, gözlerini önünden ayırmadan.

"Kasvetli," diye yanıt verdi Mat dürüstlükle. "Her yerde olduğu gibi."

"İnsanlar Son Savaş geldiği için diyor," dedi Jame.

"Öyle."

Jame homurdandı. "Eğer öyleyse, siyasete karışmak için kötü bir zaman demektir, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle," dedi Mat. "İnsanların oyunlar oynamayı bırakıp gökyüzüne bakması lazım."

Jame onu süzdü. "Doğru. Kendi öğüdünü dinlemen lazım."

Işık, diye düşündü Mat. *Benim bir tür casus olduğumu düşünüyor olmalı.* "Bu benim seçimim değil," dedi Mat. "Bazen insanlar yalnızca duymak istedikleri şeyi duyarlar." Etinden bir lokma daha aldı. Tadı beklediği kadar iyiydi. Bugünlerde yemek yemek, yalnızca çirkin kızların olduğu bir dansa gitmek gibiydi. Ama bu, son zamanlarda yeme talihsizliğine uğradığı yemekler arasında kötünün iyisiydi.

"Bilge bir adam gerçeği öğrenebilir," dedi Jame.

"Ama ilk önce gerçeği bulman lazım," dedi Mat. "Çoğu kişinin sandığından daha zordur."

Arkalarından geçmekte olan Kathana hıhladı. "Gerçek dediğin, adını hatırlayamayacak kadar sarhoş adamların barlarda tartıştığı bir şeydir. Bu da gerçeğin iyi yoldaşlara sahip olmadığı anlamına geliyor. Ben olsam ona fazla güvenmezdim yolcu."

"Adım Mandevwin," dedi Mat.

"Eminim öyledir," dedi Kathana, Mat'i süzdü. "Şapka takman gerektiğini söyleyen oldu mu hiç? Eksik göze çok yakışırdı."

"Öyle mi?" dedi Mat kuru kuru. "İnsanları zorla beslemeye ek olarak moda danışmanlığı da mı yapıyorsun?"

Kadın temizlik beziyle Mat'in kafasının arkasına vurdu. "Yemeğini ye."

"Bak dostum," dedi Jame, Mat'e dönerek. "Ne olduğunu ve neden burada olduğunu biliyorum. Sahte göz sargın beni kandıramaz. Kol yenlerine fırlatma bıçakları tıkmışsın ve sayabildiğim kadarıyla kemerinde altı tane daha var. Düzgün atış yapabilen tek gözlü adama rastlamadım hiç. Siz yabancıların

sandığı kadar kolay bir hedef değildir o. Değil kişisel korumalarını aşmak, saraya bile giremezsin. Git kendine dürüst bir iş bul, daha iyi."

Mat ağzı bir karış açık bakakaldı. Mat'in *suikastçı* olduğunu mu sanmıştı? Mat uzandı ve sargıyı çıkarıp eskiden gözünün olduğu çukuru gösterdi.

Jame göz boşluğuna bakakaldı.

"Tuon'un peşinde suikastçılar mı var?" dedi Mat sakin sakin.

"Adını öyle telaffuz etme," dedi Kathana, temizlik bezini yine savurarak.

Mat bakmadan elini kafasının arkasına uzattı ve bezin ucunu yakaladı. Tek gözünü kırpmadan Jame'e bakmaya devam etti.

"Tuon'un peşinde suikastçılar mı var?" diye yineledi.

Jame başını salladı. "Çoğu işin doğrusunu bilmeyen yabancılar. Bu handan onun gibi çok adam geçti. Neden burada olduğunu yalnızca bir tanesi itiraf etti. Adamın kadının düello arazilerinin tozunu beslemesini sağladım."

"O zaman seni dost sayıyorum," dedi Mat, ayağa kalkarak. Bohçasına uzandı ve şapkasını çıkarıp başına taktı. "Arkasında kim var? Onları kim getirdi, kim Tuon'un başına ödül koydu?"

Yakında, Kathana şapkayı inceledi ve tatminle başını salladı. Sonra duraksadı ve gözlerini kısarak Mat'in yüzüne baktı.

"Bu iş sandığın gibi değil," dedi Jame. "O adam en iyi suikastçıları tutmuyor. Adamlar yabancı, yani başarılı olmaları için tutulmuş değiller."

"Şanslarının ne kadar olduğu umurumda bile değil," dedi Mat. "Onları kim tutuyor?"

"Seni aşacak kadar önemli biri..."

"Kim?" dedi Mat usulca.

"General Lunal Galgan," dedi Jame. "Seanchan ordularının başı. Seni çözemedim dostum. Suikastçı mısın, yoksa buraya suikastçı bulmak için gelmiş biri mi?"

"Ben lanet olası bir suikastçı değilim," dedi Mat, şapkasının siperliğini aşağı çekip bohçasını alarak. "Kendisi istemediği sürece kimseyi öldürmem –ama öyle çığlıklar ve kükremelerle ister ki, talebi kabul etmemenin nezaketsizlik olacağına karar veririm. Seni bıçaklayacak olursam dostum, seni neyin beklediğini ve nedenini bilirsin. Buna yemin edebilirim."

"Jame," diye tısladı Kathana. "Bu *o*."

"Şimdi ne var?" diye sordu Jame, Mat yanından geçip

ashandarei'ini omzuna atarken.

"Nöbetçilerin aradığı adam!" dedi Kathana. Mat'e baktı. "Işık! Ebou Dar'daki bütün askerlere seni bulmaları emredildi. Şehir kapılarından nasıl geçtin?"

"Şans eseri," dedi Mat, sonra ara geçide çıktı.

* * *

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Moiraine.

Rand ona döndü. Shienar'da, Lan'in kumanda çadırında ayakta duruyorlardı. Rand yanan çayırlardan gelen duman kokusunu alabiliyordu. Lan ve Lord Agelmar'ın birlikleri Geçit'ten çekilirken yakmışlardı onları.

Savunmayı tercih edecekleri çayırları yakıyorlardı. Çaresiz ama iyi bir taktikti. Lews Therin ve Efsaneler Çağı'ndaki askerlerinin, en azından ilk başta denemekte tereddüt ettikleri cinsten tehlikeli bir taktik. Onlar denediğinde bedeli ağır olmuştu.

Sınırboylularda onların çekingenliği yoktu.

"Neden buradayız?" diye ısrar etti Moiraine, Rand'a yaklaşarak. Rand'ın Mızrağın Kızları çadırı içeriden koruyordu; Rand'ın burada olduğunu düşmana belli etmemek en iyisiydi. "Şu anda Shayol Ghul'de olman gerekiyor. Kaderin bu Rand al'Thor. Bu küçük savaşlar değil."

"Arkadaşlarım burada ölüyor."

"Bu tür zayıflıkları aştığını sanıyordum."

"Merhamet zayıflık değildir."

"Değil mi?" dedi Moiraine. "Ya merhamet için düşmanını esirgerken onun seni öldürmesine izin verirsen? O zaman ne olacak Rand al'Thor?"

Rand'ın buna verecek yanıtı yoktu.

"Kendini riske atamazsın," dedi Moiraine. "Ve merhametin zayıflık olabileceğini kabul etsen de etmesen de, merhamet yüzünden aptalca davranmak kesinlikle bir zayıflık."

Rand sık sık Moiraine'i kaybettiği an hakkında düşünmüştü. Onun ölümü Rand'ı perişan etmişti ve geri döndüğü için hâlâ mutluydu. Ama onun ne kadar... ısrarcı olabildiğini unuttuğu zamanlar olmuştu.

"Doğru zaman geldiğinde Karanlık Varlık'a karşı harekete geçeceğim," dedi Rand, "ama daha önce değil. Orduların yanında olduğumu, ona saldırmadan önce daha fazla toprak ele geçirmeye

çalıştığımı düşünmeli. Kumandanlarını, güçlerini güneye yollamaya zorlamalıyız. Aksi halde ben içeri girdikten sonra Shayol Ghul'de yeniliriz."

"Fark etmez," dedi Moiraine. "Sen onunla yüzleşeceksin ve karar anı o olacak. Her şey o anın çevresinde dönüyor Yenidendoğan Ejder. Desen'in tüm iplikleri sizin yüz yüze gelmeniz etrafında dokunuyor ve Çark'ın dönüşü seni oraya doğru çekiyor. Bunu hissettiğini inkâr etme."

"Hissediyorum."

"O zaman git."

"Henüz değil."

Moiraine derin bir nefes aldı. "Her zamanki kadar inatçısın."

"Ve bu iyi bir şey," dedi Rand. "Beni buraya kadar getiren inatçılığımdı." Rand duraksadı, sonra elini cebine soktu. Parlak, gümüşi bir şey çıkardı –bir Tar Valon sikkesi. "Al," dedi sikkeyi ona doğru uzatarak. "Bunu senin için sakladım."

Moiraine dudaklarını büzdü. "Olamaz..."

"Aynısı mı? Hayır. Korkarım uzun zaman önce kayboldu. Ne yaptığımın farkında olmadan, andaç olarak yanımda taşıyordum bunu."

Moiraine sikkeyi aldı ve parmaklarında çevirdi. O sikkeyi incelerken, Kızlar dikkat kesilerek çadır kapağına döndüler. Bir an sonra Lan kapağı kaldırdı ve yanında iki Malkierli adamla birlikte içeri girdi. O haşin ifadelere ve sert yüzlere bakılırsa üçü kardeş olabilirdi.

Rand yaklaştı ve elini Lan'in omzuna koydu. Adam yorgun görünmüyordu –bir taş yorgun görünemezdi– ama *yıpranmış* görünüyordu. Rand o duyguyu biliyordu.

Lan ona başını salladı, sonra Moiraine'e baktı. "Siz ikiniz tartışıyor muydunuz?"

Moiraine sikkeyi kaldırdı ve yüzü ifadesizleşti. Rand, Moiraine döndüğünden beri ikisinin arasındaki ilişkiyi çözememişti. Uygar davranıyorlardı, ama aralarında hiç beklemediği bir mesafe vardı.

"Moiraine'i dinlemelisin," dedi Lan, tekrar Rand'a dönerek. "Senin bütün hayatından daha uzun süredir bunun için hazırlanıyor. Bırak da o sana yol göstersin."

"Bu savaş meydanından ayrılmamı istiyor," dedi Rand. "Buradaki yönlendiricilerle savaşmaya çalışmak ve senin Geçit'i yeniden ele geçirmeye yardım etmek yerine, hemen Shayol Ghul'e saldırmamı istiyor."

Lan duraksadı. “O zaman belki de onun dediği gibi...”

“Hayır,” dedi Rand. “Buradaki durumun tehlikeli eski dostum. Bir şeyler yapabilirim ve yapacağım da. Bu Dehşetlordlarını durduramazsak, ta Tar Valon’a kadar sürerler sizi.”

“Maradon’da yaptıklarını duydum,” dedi Lan. “Bir mucize bizi bulmakta ısrar ediyorsa, onu geri çevirmeyeceğim.”

“Maradon bir hataydı,” dedi Moiraine aksi aksi. “Kendini teşhir etme riskine giremezsin Rand.”

“Kendimi teşhir etmeme riskine de giremem. Arkama yaslanıp halkımın ölmesine seyirci kalamam! Ben onları koruyabilecekken değil.”

“Sınırboyluların korunmaya ihtiyacı yoktur,” dedi Lan.

“Hayır,” diye yanıt verdi Rand, “ama ihtiyaç zamanında önerilen bir kılıcı reddeden Sınırboylu da tanımadım.”

Lan onunla göz göze geldi ve başını salladı. “Elinden geleni yap.”

Rand iki Kız’a başını salladı. Kızlar da başlarını sallayarak karşılık verdiler.

“Koyun çobanı,” dedi Lan.

Rand tek kaşını kaldırdı.

Lan, kolunu göğsüne yaslayarak ve başını eğerek onu selamladı.

Rand da başını sallayarak yanıt verdi. “Şurada, yerde senin için getirdiğim bir şey var Dai Shan.”

Lan kaşlarını çattı ve battaniye yığınına yürüdü. Bu çadırda masa yoktu. Lan çömeldi ve parlak, gümüşi bir tacı kaldırdı –ince ama sağlam bir taç. “Malkier tacı,” diye fısıldadı. “Bu kaybolmuştu!”

“Demircilerin eski çizimlere bakarak ellerinden geleni yaptılar,” dedi Rand. “Diğeri Nynaeve için. Ona yakışacağını düşünüyorum. Sen her zaman bir kraldın dostum. Elayne bana nasıl hükmedeceğimi öğretti, ama sen... sen nasıl dik duracağımı öğrettin. Teşekkür ederim.” Moiraine’e döndü. “Geri dönüşüm için açık bir alan bırakın.”

Rand, Tek Güç’ü kavradı ve bir kapıyol açtı. Lan’i, elinde taç, dizleri üzerinde bıraktı ve Kızların peşinden siyah bir çayıra çıktı. Yanık saplar çizmelerinin altında çıtırdadı. Dumanlar kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Kızlar hemen çayırdaki küçük bir çukura sığındılar ve kararmış toprağa sokularak, fırtınaya hazırlandılar.

Çünkü bir fırtınanın yaklaştığı *kesindi.* Rand’ın önünde Trolloclar

büyük bir kitle halinde çalkalanıyor, toprağı ve çiftlik evlerinin kalıntılarını araştırıyorlardı. Yakında Mora Nehri akıyordu. Bu, Tarwin Geçidi'nin güneyinde, işlenen ilk topraklardı. Lan'in güçleri Trollocların önünden ırmak aşağı çekilmeye hazırlanırken bu tarlaları yakmıştı.

Burada on binlerce canavar vardı. Belki daha fazla. Rand kollarını kaldırdı, tek yumruğunu sıktı ve derin bir nefes aldı. Kemerindeki kesede tanıdık bir nesne taşıyordu. Kılıcı olan küçük şişman adam; Dumai Kuyuları'nda bulduğu *angreal.* Son bir kez bakmak için oraya dönmüştü ve bibloyu çamura gömülmüş halde bulmuştu. Maradon'da işine yaramıştı. O *angreal*'in onda olduğunu kimse bilmiyordu. Bu önemliydi.

Ama burada hilelerden daha fazlasını yapacaktı. Rüzgârlar Rand'ın çevresinde yükselirken Trolloclar bağrıştı. Bu yönlendirmenin sonucu değildi, henüz değil.

Rand'dı. Burada olması. *Onun* karşısında olması.

Farklı akıntılar çarpıştığı zaman deniz dalgalanırdı. Sıcak havayla soğuk hava karıştığı zaman rüzgârlar sertleşirdi. Ve Işık Gölge'yle yüzleştiğinde... fırtınalar yükselirdi. Rand bağırdı ve doğasının fırtınayı çalkalamasına izin verdi. Karanlık Varlık onu boğmaya çalışarak kendi varlığını dünyaya dayattı. Desen'in eşitliğe ihtiyacı vardı. Dengeye ihtiyacı vardı.

Ejder'e ihtiyacı vardı.

Rüzgârlar güçlendi, şimşekler havayı yardı, siyah tozlar ve yanık saplar döne döne fırtınanın içinde yükseldi. Myrddraaller Trollocları ona saldırmaya zorlarken, Rand sonunda saldırdı. Yaratıklar rüzgâra karşı atıldılar ve Rand şimşeklerin yönünü değiştirdi.

Yönlendirmek, kontrol etmekten çok daha kolaydı. Hazır esen bir fırtına varken zorla şimşek yaratması gerekmiyordu –onu teşvik etmesi yeterliydi.

Peş peşe yüz şimşek, Trollocların ön saflarını yok etti. Kısa süre sonra, yanık etin ekşi kokusu fırtınanın içindeki buğday saplarına karışmış, dönüyordu. Trolloclar gelmeye devam ederken Rand kükredi. Çevresinde Ölümkapıları açıldı, yerin yüzeyinde sudayürüyenler gibi kayan ve Trollocları ölüme düşüren kapıyollar. Gölgedölleri Yolculuk'tan canlı çıkamazdı.

Rand ona ulaşmaya çalışan Trolloclara saldırırken, çevresinde fırtınalar yükseldi. Karanlık Varlık buraya hükmetmeyi mi düşünmüştü? Bu toprakların zaten bir kralı olduğunu görecekti! Görecekti ki bu savaş...

Bir kalkan, Rand'ı Kaynak'tan kesmeye çalıştı. Rand kahkahalar atarak döndü ve kalkanın kaynağını kestirmeye çalıştı. "Taim!" diye bağırdı, ama fırtına sesini aldı ve boğdu. "Geleceğini umut ediyordum!"

Bu, Lews Therin'in durmaksızın ondan talep ettiği savaştı, Rand'ın başlamaya cesaret edemediği savaş. Şimdiye dek değil, kontrolün onda olduğunu hissedene kadar değil. Gücünü topladı, ama sonra bir kalkan daha çarptı, bir tane daha.

Rand daha fazla Tek Güç çekti; şişman adam *angreal*'iyle çekebildiği kadar. Kalkanlar, sivrisinekler gibi gelmeye devam ettiler. Hiçbiri onu Kaynak'tan kesebilecek kadar güçlü değildi, ama onlardan *düzinelercesi* vardı.

Rand sakinleşti. Huzur aradı, yıkımın huzurunu. O hayattı, ama aynı zamanda ölümdü. O, bu dünyanın cisimleşmiş haliydi.

Saldırdı ve yakındaki moloz yığınında saklanan, göremediği bir Dehşetlordunu yok etti. Ateş çağırdı ve ikinci bir tanesine göndererek, onu da yakıp kavurdu.

Kadınların örgülerini göremiyordu –yalnızca kalkanlarını hissedebiliyordu.

Çok zayıf. Kalkanlar çok zayıftı, ama saldırıları Rand'ı endişelendiriyordu. Çok hızlı gelmişlerdi, en az üç düzine Dehşetlordu ve her biri onu Kaynak'tan kesmeye çalışıyordu. Bu tehlikeliydi –onun gelişini bekliyor olmaları. Bu yüzden Lan'e yönlendiriciler kullanarak, şiddetle saldırmışlardı. Rand'ı açığa çekmek için.

Rand saldırıları savuşturdu, ama hiçbiri gerçekten ona kalkan koyabilecek kadar güçlü değildi. Tek bir kişi, onun tuttuğu kadar *saidin* tutan birini kesemezdi. Bunun yerine...

Olmadan hemen önce anladı. Diğer saldırılar yalnızca örtmeceydi. Şimdi erkekler ve kadınlardan oluşmuş bir halkanın saldırısı gelecekti. Ve buna bir erkek önderlik edecekti.

İşte! Bir kalkan çarptı, ama Rand hazırlanacak kadar zaman bulmuştu. Boranın içine Ruh yönlendirdi, Lews Therin'in anılarını kullanarak düşünmeden ördü ve kalkanı savuşturdu. Onu ittirdi, ama yok edemedi.

Işık! Tam bir halka olmalıydı bu. Kalkan yaklaşırken Rand homurdandı. Gökyüzünde canlı bir desen oluşturmuştu kalkan; boraya rağmen kıpırtısızdı. Rand bir Ruh ve Hava dalgasıyla ona direndi ve boğazına dayanan bir bıçağı ittirir gibi ittirdi.

Boranın kontrolünü kaybetti.

Çevresinde şimşekler çakıyordu. Diğer yönlendiriciler fırtınayı güçlendirmek için ördüler –onu kontrol etmeye çalışmadılar, çünkü buna gerek yoktu. Fırtınanın kontrolden çıkması onların işine geliyordu, çünkü her an Rand'a çarpabilirdi.

Rand daha da yüksek sesle, daha büyük kararlılıkla kükredi. *Seni yeneceğim Taim! Aylar önce yapmış olmam gereken şeyi yapacağım sonunda!*

Ama öfkenin, çılgınlığın onu çatışmaya çekmesine izin vermedi. Bunu göze alamazdı. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmişti.

Burası yeri değildi. Burada savaşamazdı. Savaşırsa kaybederdi.

Rand bir güç dalgasıyla ittirdi ve Taim'in kalkanını geri fırlattı. Sonra bir anlık arayı kullanarak bir kapıyol ördü. Kızlar hemen kapıyoldan geçtiler ve Rand, rüzgâra karşı başını eğerek, gönülsüzce takip etti.

Lan'in çadırına atladı. Moiraine, Rand'ın talep ettiği gibi, orada açık bir alan bırakmıştı. Kapıyolu kapattı ve rüzgârlar kesildi, gürültü dindi.

Rand yumruğunu sıktı. Nefes nefese kalmıştı ve yüzünden ter akıyordu. Burada, Lan'in ordusunun olduğu yerde, fırtına uzakta kalıyordu, ama Rand gümbürtülerini duyabiliyordu ve hafif rüzgârlar çadırı sallıyordu.

Rand dizleri üzerine çökmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Derin derin nefes aldı. Zorlukla nabzını yavaşlattı ve yüzünü sakinleştirdi. Kaçmak değil *savaşmak* istiyordu! Taim'i yenebilirdi!

Ve bunu yaparken o kadar zayıflardı ki Karanlık Varlık onu kolaylıkla ele geçirebilirdi. Yumruğunu zorla açtı ve duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

Başını kaldırıp Moiraine'in sakin, bilgiç yüzüne baktı.

"Tuzak mıydı?" diye sordu Moiraine.

"Tuzaktan çok," dedi Rand, "iyi hazırlanmış ve yakınına nöbetçiler konmuş bir savaş meydanı. Maradon'da yaptıklarımı biliyorlar. Benim görüldüğüm yere Yolculuk edecek ve bana saldıracak Dehşetlordu ekipleri olmalı."

"Bu saldırı yöntemindeki hatayı gördün mü?" diye sordu Moiraine.

"Hata... hayır. Kaçınılmazlık, evet."

Bu savaşı tek başına veremezdi. Bu sefer değil.

Halkını korumak için başka bir yol bulması gerekecekti.

12
Bir Anın Kırıntısı

Birgitte, yaylarını kaldırmış otuz Aiel'le birlikte ormanda koşuyordu. Ses çıkarıyorlardı –çıkarmamak imkânsızdı– ama Aieller başkalarının çıkaracağından çok daha az ses çıkarıyorlardı. Devrilmiş kütüklerin üzerine atlıyor, beceriyle kütük boyunca koşuyor, sonra üzerine basacak taşlar buluyorlardı. Sarkan dallara çarpmamak için eğiliyor, kıvrılıyor, bükülüyorlardı.

"Burası," dedi Birgitte kısık sesle, kırık bir tepenin yamacını dolanarak. Neyse ki sarmaşıklarla kaplı mağara hâlâ buradaydı. Önünde küçük bir dere akıyordu. Aieller eğilerek içeri girdiler. Su, buradan geçtiklerini anlatacak her tür kokuyu yok etti.

İki adam yabani hayvan patikasını izleyerek yollarına devam ettiler. Şimdi daha fazla ses çıkarıyorlar, geçtikleri dallara sürtünüyorlardı. Birgitte mağarada saklanan diğerlerine katıldı. İçerisi karanlıktı; küf ve toprak kokuyordu.

Yüzyıllar önce, haydut olarak bu ormanda yaşarken de bu mağarada saklanmış mıydı? Bilmiyordu. Geçmiş yaşamlarını nadiren hatırlıyordu. Moghedien tarafından doğal olmayan bir şekilde bu dünyaya getirilmeden önce Düşler Dünyası'nda geçirdiği ara senelere dair anılar gelip geçiyordu bazen.

Bir iç bulantısıyla bu dünyaya nasıl geldiğini düşündü. Yepyeni, taptaze bir biçimde yeniden doğmak iyiydi. Ama anılarının –benlik duygusunun– koparılıp alınması? Düşler Dünyası'nda geçirdiği zamana dair anılarını kaybederse Gaidal'ı tamamen unutur muydu? Kendini unutur muydu?

Dişlerini sıktı. *Bu Son Savaş, aptal kadın,* diye düşündü. *Bu kimin umurunda?*

Ama onun umurundaydı. Bir soru aklından çıkmaz olmuştu. Ya Düşler Dünyası'ndan dışarı atılırken Boru ile bağlantısı kesildiyse?

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Artık bunu bilecek kadar hatırlamıyordu.

Ama eğer Boru'yla bağlantısı kesildiyse, Gaidal'ı sonsuza dek kaybetmiş demekti.

Dışarıda yapraklar çıtırdadı, ince dallar kırıldı. Patırtı o kadar yüksekti ki, mağaranın önünden bin asker geçtiğine yemin edebilirdi –ama Trolloc yumruğunda elli yaratık olduğunu biliyordu. Yine de elli Trolloc onun askerlerinden daha fazlaydı. Birgitte endişe etmiyordu. Elayne'e savaşmak hakkında çok şey bilmediğinden yakındığı halde, iyi eğitimli yoldaşlarla birlikte ormanda saklanmak... daha önce yaptığı bir şeydi. Düzinelerce defa. Belki yüzlerce defa, ama anıları o kadar bulanıklaşmıştı ki kesin olarak bilemiyordu.

Trolloclar geçip gitmek üzereyken, o ve Aieller mağaradan dışarı fırladılar. Yaratıklar, daha önce iki Aiel adamın bıraktığı sahte izi takip etmeye koyulmuştu. Birgitte onlara arkadan saldırdı ve kalanlar tepki veremeden birkaç Trolloc'u indirdi.

Trolloclar kolay kolay ölmezdi. Yavaşlamadan önce iki üç ok alabilirlerdi. Eh, bu yalnızca gözleri ya da gırtlağı ıskalarsanız gerçekleşirdi. Ve Birgitte asla ıskalamazdı. Yayının karşısında canavarlar teker teker düştü. Trolloclar eğimli mağara zemininden inmeye başlamıştı ve bu da onun ve Aiellerin öldürdüğü her Trolloc'un, diğerlerinin onlara ulaşmak için üzerinden aşması gereken bir ceset daha demek olduğu anlamına geliyordu.

Birkaç saniye içinde elli Trolloc otuz oldu. Bu otuzu yukarı koştu, Aiellerin yarısı mızraklarını çıkardı ve Birgitte ile diğerleri aşağı inmeye çalışırken birkaç adım attılar ve Trollocları kuşattılar.

Yirmi on oldu, bazıları kaçmaya çalıştı. Ormanda olmalarına rağmen onları hedeflemek kolaydı –ama önce bacaklarını ya da enselerini hedef almak, onlar devrildiğinde de mızraklarla işlerini bitirmek gerekiyordu.

Aiellerin on tanesi Trollocların işini bitiriyor, öldüklerinden emin olmak için mızraklarını leşlere saplıyorlardı. Diğerleri oklarını topluyordu. Birgitte, Aiellerin ikisine, Nichil'le Ludin'e işaret etti ve çevreyi araştırmak üzere ona katıldılar.

Attığı adımlar aşinaydı; bu orman tanıdık geliyordu. Sırf artık hatırlayamadığı geçmiş hayatlar yüzünden değil. Düşler Dünyası'nda yaşadığı yüzyıllar içinde, o ve Gaidal bu ormanlarda seneler harcamışlardı. Birgitte yanağını okşayan elini hatırladı. Boynunu...

Bunu kaybedemem, diye düşündü paniğini bastırmaya çalışarak. *Işık, yapamam. Lütfen.* Ona neler olduğunu bilmiyordu. Bir şeyler hatırlıyordu, bir konuda tartışma... ne hakkında? Unutmuştu. İnsanların Boru'yla bağlantısı kesilmezdi, değil mi? Şahinkanadı biliyor olabilirdi. Ona sorması gerekirdi. Daha önce sormadıysa.

Yak beni!

Ormanda hareket sezince yerinde kalakaldı. Bir kayanın yanında eğildi ve yayını önünde kaldırdı. Yakındaki çalılar çıtırdadı. Nichil ve Ludin ilk seste ortadan kaybolmuştu. Işık, bu işte çok başarılıydılar. Onların yakında saklandığını görmesi biraz zaman aldı.

Bir parmağını kaldırdı, kendini gösterdi, sonra parmağını önüne uzattı. O keşif yapacaktı; onlar da onu koruyacaktı.

Birgitte sessizce hareket etti. Bu Aiellere fark edilmeden hareket etmeyi bilen bir onlar olmadığını gösterecekti. Dahası, bu onun ormanıydı. Bir avuç çöl insanı *ona* gösteriş yapamayacaktı.

Kurumuş dikenli çalılardan kaçınarak sessizce hareket etti. Son zamanlarda daha fazla dikenli çalı mı görüyordu? Tamamen ölüp gitmemiş tek bitki türü onlar gibiydi. Yer, hiçbir ormanın kokmaması gerektiği kadar bayat kokuyordu, ama ölüm ve çürük kokusu o kokuyu bastırıyordu. Bir grup ölü Trolloc'un yanından geçti. Üstlerindeki kan kurumuştu. Öleli günler olmuş olmalıydı.

Elayne güçlerinin ölüleri geri getirmesini emretmişti. Binlerce Trolloc bu ormanda böcek sürüleri gibi dolanıyordu. Elayne onların yalnızca kendi ölülerini bulmasını istiyordu. Bunun onlara korkmak için bir sebep vereceğini umuyordu.

Birgitte seslere doğru yürüdü. Loş ışıkta iri gölgelerin yaklaştığını gördü. Havayı koklayan Trolloclar.

Yaratıklar ormanda ilerlemeye devam ettiler. Yollardan kaçınmak zorunda kalıyorlardı; Ejderler ile kurulmuş pusular ölümcüldü. Elayne'in planı, Birgitte'inkine benzer ekiplerin Trollocları yıpratmasını, onları grup grup ormana çekip sayıca azaltmayı öngörüyordu.

Ne yazık ki bu grup, ekibinin yok edemeyeceği kadar büyüktü. Birgitte geri çekildi, Aiellere takip etmelerini işaret etti ve sessizce kampa doğru süzüldü.

* * *

O gece, Lan'in ordusunun yanındaki başarısızlığın akabinde,

Rand düşlerine kaçtı.

Huzur vadisini aradı. Çiçek açmış yaban kirazlarının ortasında belirdi. Çiçeklerin kokusu her yere yayılmıştı. O güzelim pembe çanaklı beyaz çiçeklerle, ağaçlar alev almış gibi görünüyordu.

Rand'ın üzerinde sade İki Nehirli giysileri vardı. Parlak renkli, yumuşak dokulu kral giysileri giyerek geçirdiği aylardan sonra, bol yün pantolon ve keten çok rahat gelmişti. Büyürken giydiği türden sağlam çizmeler giydi. Ne kadar iyi yapılmış olursa olsun, hiçbir çizmenin olmadığı kadar iyi oluyordu ayaklarına.

Artık eski çizme giymesine izin verilmiyordu. Çizmeleri biraz yıprandığı anda, hizmetkârlardan biri onları ortadan yok ediyordu.

Rand düş tepelerde ayağa kalktı ve kendine bir yürüyüş asası yaptı. Sonra dağlara doğru yürümeye başladı. Burası gerçek bir yer değildi, artık değil. Onu anılarından ve arzularından yapmıştı. Bir şekilde tanıdık olanla keşif hissini birleştirmişti. Havada taze bir koku vardı. Altüst edilmiş yapraklar ve özsuyu kokusu. Çalılarda hayvanlar geziniyordu. Uzak bir yerlerde bir şahin çığlık attı.

Lews Therin buna benzer düşkırıntıları yaratmayı biliyordu. Bir Düşgören olmasa da, o çağın çoğu Aes Sedaisi öyle ya da böyle *Tel'aran'rhiod*'u kullanıyordu. Öğrendikleri bir şey, bir düşü kendilerine göre kesmek, kendi zihinlerinde bir sığınak, sıradan düşlerden daha kontrollü bir yer yaratmaktı. Böyle bir yere gelerek tefekküre dalıyorlar ve bir şekilde, bedene uyku kadar gerçek bir dinlenme sağlıyorlardı.

Lews Therin bunları ve daha fazlasını biliyordu. Düşkırıntısına giren birinin zihnine ulaşmayı. Bir başkasının kendi düşlerini işgal edip etmediğini sezmeyi. Düşlerini başkalarına göstermeyi. Bir gezginin çantasında her işe yarar şeyi bulundurmak istemesi gibi, Lews Therin de bir şeyler *bilmeyi* seviyordu.

Lews Therin bu araçları nadiren kullanmıştı. Onları zihninin bir köşesindeki rafta tozlanmaya bırakmıştı. Her gece böyle huzurlu bir vadide dolanmak için biraz zaman ayırsa her şey daha farklı olur muydu? Rand bilmiyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse bu vadi de artık güvenli değildi. Solundaki derin bir mağaranın önünden geçti. Onu oraya o koymamıştı. Moridin'in onu çekmek için bir başka teşebbüsü olabilir miydi? Rand mağaraya bakmadan geçti.

Orman biraz önce olduğu kadar canlı değildi. Rand iradesini çevresine dayatmaya çalışarak yürümeye devam etti. Ama bunda yeterince deneyimli değildi –o yürürken orman grileşti ve soldu.

Mağara yine belirdi. Rand mağaranın ağzında durdu. Mantar kokan soğuk, rutubetli bir rüzgâr esti ve tenini ürpertti. Rand asasını kenara fırlattı ve mağaraya girdi. Karanlığa girerken beyaz mavi bir ışık küresi ördü ve başının yanına astı. Parıltı ıslak taşlardan yansıdı, pürüzsüz girinti çıkıntıları aydınlattı.

Mağaranın derinlerinden nefes sesleri geldi. Ardından inlemeler duyuldu. Ve... şapırtılar. Rand ilerledi, ama bunun ne olduğunu tahmin etmişti. Kadının bunu tekrar deneyip denemeyeceğini merak ediyordu.

Tünelin sonunda, yaklaşık on adım genişliğinde küçük bir odaya geldi. Burada kayalar, kusursuz bir daire oluşturan berrak bir göle doğru alçalıyordu. Suyun mavi derinlikleri sonsuza dek gidiyormuş gibi görünüyordu.

Beyaz elbise içinde bir kadın göletin ortasında, yüzeyde kalmaya çalışıyordu. Elbisesi çember oluşturarak suyun içinde dalgalanıyordu. Yüzü ve saçları ıslaktı. Rand izlerken kadın inledi ve berrak sularda çabalayarak battı.

Bir an sonra, kesik kesik nefes alarak yüzeye çıktı.

"Selam Mierin," dedi Rand usulca. Elini yumruk yaptı. Onu kurtarmak için suya atlamayacaktı. Bu bir düşkırıntısıydı. O gölet su olabilirdi, ama başka bir şeyi temsil ediyor da olabilirdi.

Gelişi Mierin'i güçlendirmiş gibiydi. Çırpınmaları işe yaramaya başladı ve yüzeyde kaldı. "Lews Therin," dedi nefes nefese, bir eliyle yüzünü silerek.

Işık! Rand'ın aradığı huzur neredeydi? Yine bir çocuk gibi hissetti, dünyadaki en büyük şehrin Baerlon olduğunu sanan bir çocuk. Evet, Mierin'in yüzü farklıydı, ama artık yüzler Rand için önemli değildi. O hâlâ aynı kadındı.

Tüm Terkedilmişler içinde, yeni ismini yalnızca Lanfear seçmişti. Her zaman yeni bir isim istemişti.

Rand hatırladı. *Hatırladı.* Onu koluna takıp görkemli partilere gitmek. Müziği bastıran kahkahası. Yalnız geçirdikleri geceler. Bir başka kadınla seviştiği zamanları hatırlamak istemiyordu, özellikle de Terkedilmişlerden biriyle, ama zihnindeki anıları ayıklayamıyordu.

Onu Leydi Selene olarak arzuladığı zaman, o anılar kendi anılarına karışmıştı. Aptalca bir gençlik şehveti. Artık aynı şeyleri hissetmiyordu, ama anıları kalmıştı yine de.

"Beni kurtarabilirsin Lews Therin," dedi Lanfear. "O beni ele geçirdi. Yalvarmam mı gerekiyor? O beni ele geçirdi!"

“Sen kendini Gölge’ye adadın Mierin,” dedi Rand. “Ödülün bu. Sana acımamı mı bekliyorsun?”

Karanlık bir şey uzandı ve Mierin’in bacaklarına dolanarak onu suyun derinliklerine çekti. Rand sözlerine rağmen, gölete atlayacakmış gibi öne çıkarken buldu kendini.

Kendini tuttu. Sonunda, uzun bir mücadelenin ardından, eksiksiz bir kişi olarak hissediyordu kendini. Bu ona güç veriyordu, ama huzurunun içinde bir zayıflık vardı –her zaman korktuğu bir zayıflık. Moiraine’in onda gördüğü bir zayıflık. Merhamet zayıflığı.

Ona ihtiyacı vardı. Tıpkı bir miğferin, görmenizi sağlayacak bir deliğe ihtiyacı olduğu gibi. Her ikisi de kötüye kullanılabilirdi. Rand kendi kendine bunun doğru olduğunu itiraf etti.

Lanfear sular tükürerek çaresiz bir ifadeyle yüzeye çıktı. “Yalvarmam mı gerekiyor?” dedi yine.

“Yalvarma kabiliyetin olduğunu sanmıyorum.”

Lanfear bakışlarını indirdi. “Lütfen?..”

Rand’ın içi burkuldu. O da Işık’ı arayarak, kendi içindeki karanlıkla savaşmıştı. Kendisine ikinci bir şans vermişti; bir başkasına da aynı şansı vermemeli miydi?

Işık! O anda Gerçek Kaynak’ı kavramanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak tereddüde düştü. O acı ve heyecan, o güç ve dehşet. Lanfear kendini Karanlık Varlık’a vermişti. Ama bir açıdan Rand da bunu yapmıştı.

Rand onun gözlerine baktı, aradı, *bildi.* Sonunda başını iki yana salladı, “Bu tür aldatmacalarda daha da iyi oldun Mierin. Ama yeterince değil.”

Mierin’in yüzü karardı. Bir anda gölet gitti ve yerine taş bir zemin geldi. Lanfear, gümüş beyaz elbisesi içinde, taşın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Yeni yüzünü takınmıştı, ama hâlâ aynıydı.

“Demek döndün,” dedi, pek de memnun olmamış gibi. “Eh, artık basit bir çiftçi çocukla uğraşmam gerekmiyor demek ki. Küçük bir nimet.”

Rand hıhlayarak odaya girdi. Lanfear gerçekten hâlâ mahkûmdu –Rand onun çevresinde bir karartı hissediyordu, gölgeden bir kubbe, ve o kubbenin dışında kaldı. Ama gölet –boğulma numarası– yalnızca bir oyundu. Lanfear gururluydu, ama durum gerektirdiğinde zayıfmış gibi davranmaktan da kaçınmıyordu. Rand, Lews Therin’in anılarını daha önce kabullenebilmiş olsaydı, Kıraç’ta ona bu kadar kolay aldanmazdı.

“O zaman bir kahramana ihtiyaç duyan genç kız gibi davranmayacağım sana,” dedi Lanfear, Rand hapishanesinin çevresini adımlarken onu tepeden tırnağa süzerek. “İltica arzusunu bildiren dengin gibi davranacağım.”

“Denk mi?” dedi Rand gülerek. “Ne zamandan beri *herhangi birini* dengin o olarak görüyorsun Mierin?”

“Tutsak olmam umurunda değil mi?”

“Bana acı veriyor,” dedi Rand, “ama Gölge’ye yemin ettiğin zamankinden daha fazla değil. Bunu açıkladığın sırada orada olduğumu biliyor muydun? Görülmek istemediğim için sen beni görmedin, ama izliyordum. Işık, Mierin, beni *öldürmeye* yemin ettin.”

“İçten miydim peki?” diye sordu Lanfear, dönüp onun gözlerinin içine bakarak.

İçten miydi?.. Hayır, içten değildi. O anda değil. Lanfear işine yarayabileceğini düşündüğü insanları öldürmezdi ve Lews Therin’i her zaman faydalı bulmuştu.

“Eskiden seninle özel bir şeyi paylaşıyorduk,” dedi Lanfear. “Sen benim...”

“Senin için bir süsten daha fazlası değildim!” diye tersledi Rand onu. Sakinleşmeye çalışarak derin derin nefes aldı. Işık, onun yakınında olmak zordu. “Geçmiş geçmişte kaldı. Artık umurumda bile değil ve sana Işık altında yürümen için memnuniyetle ikinci bir şans verirdim. Ne yazık ki seni *tanıyorum.* Yine aynı şeyi yapıyorsun. Karanlık Varlık dahil hepimizle oyun oynuyorsun. Işık umurunda bile değil. Sen yalnızca güç istiyorsun Mierin. Değiştiğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?”

“Zannettiğin kadar iyi tanımıyorsun beni,” dedi Lanfear, Rand’ın hapishanesinin çevresinde dolaşmasını izleyerek. “Hiç tanımadın.”

“O zaman kanıtla,” dedi Rand, durarak. “Bana zihnini göster Mierin. Zihnini bana tamamen aç. Burada, düşlere hükmedilen yerde, seni kontrolüm altına almama izin ver. Eğer niyetin masumsa seni kurtaracağım.”

“İstediğin şey yasak.”

Rand güldü. “*Bu* seni ne zaman durdurdu ki?”

Lanfear düşünür göründü. Tutsaklığı konusunda gerçekten endişeli olmalıydı. Eskiden olsa böyle bir öneriye gülerdi. Burası görünürde tüm kontrolün Rand’da olduğu bir yer olduğuna göre, eğer Lanfear ona izin verirse, Rand onu savunmasız bırakabilir, zihnine dalabilirdi.

“Ben...” dedi Lanfear.

Rand hapishanenin kenarına yaklaştı. Lanfear’ın sesindeki o titreme... gerçek gibi gelmişti. Onda gördüğü ilk gerçek duygu.

Işık, diye düşündü, gözlerine bakarak. *Gerçekten de yapacak mı?*

“Yapamam,” dedi Lanfear. “Yapamam.” İkinci seferde daha da alçak sesle konuşmuştu.

Rand nefes verdi. Elinin titrediğini fark etti. O kadar yaklaşmıştı ki. Gecenin içinde, ateşle aydınlanan bir ahırın önünde ileri geri yürüyen bir yabankedisi gibi, Işık’a o kadar yaklaşmıştı! Öfkeli olduğunu fark etti, öncekinden de öfkeli. Lanfear bunu hep yapıyordu. Her seferinde aynı şey! Doğru olan şeyle cilveleşiyor, ama her zaman kendi yolunu seçiyordu.

“Seninle işim bitti Mierin,” dedi Rand, sırtını dönüp mağaradan çıkarak. “Sonsuza dek.”

“Beni yanlış anladın,” diye seslendi Lanfear. “Beni *hep* yanlış anlıyorsun! *Sen olsan* kendini bir başkasına o şekilde gösterir miydin? Ben yapamam. Güvenmem gereken insanlardan çok fazla tokat yedim. Beni sevmesi gerekenlerin ihanetini gördüm.”

“Suçu bana mı atıyorsun?” diye sordu Rand, topuğu üzerinde dönerek.

Lanfear bakışlarını kaçırmadı. Hapishanesi bir tahtmış gibi, azametle oturmaya devam etti.

“Gerçekten de o şekilde hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Rand. “Onun uğruna sana ihanet ettiğimi düşünüyorsun.”

“Beni sevdiğini söyledin.”

“Bunu hiç söylemedim. *Asla.* Söyleyemezdim. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Yüzyıllarca yaşadım ve onunla karşılaşana kadar aşkın ne olduğunu hiç bilmedim.” Duraksadı, sonra devam etti. Sesi o kadar yumuşaktı ki, küçük mağarada yankılanmıyordu bile. “Sen hiç âşık olmadın, değil mi? Elbette. Kime âşık olabilirdin ki? Yüreğini, bunca çok arzuladığın güç doldurdu. Aşka yer kalmadı.”

Rand boş verdi.

Lews Therin’in asla boş veremediği gibi boş verdi. Ilyena’yı bulduktan sonra bile, Lanfear’ın onu nasıl kullandığını fark ettikten sonra bile nefrete ve küçümsemeye tutunmuştu. *Sana acımamı mı bekliyorsun?* diye sormuştu Rand ona.

Ama şimdi tam olarak bunu hissediyordu. Aşkı hiç tanımamış bir kadına, kendine âşık olma izni vermeyen bir kadına acıyordu. Kendi tarafından başka hiçbir tarafı seçemeyen bir kadına acıyordu.

“Ben...” dedi Lanfear usulca.

Rand elini kaldırdı ve kendini ona açtı. Niyetleri, zihni, benliği çevresinde bir renk, duygu ve güç cümbüşü halinde döndü.

Cümbüş önünde, duvardaki resimler gibi dönerken Lanfear'ın gözleri irileşti. Rand hiçbir şeyi kendine saklamadı. Lanfear onun amaçlarını, arzularını, insanlık için dileklerini gördü. Niyetlerini gördü. Shayol Ghul'e gitmeyi. Karanlık Varlık'ı öldürmeyi hedeflediğini. Geçen seferkinden daha iyi bir dünya bırakmayı hedeflediğini.

Rand bunları ortaya sermekten korkmuyordu. Gerçek Güç'e dokunmuştu, bu yüzden Karanlık Varlık yüreğini biliyordu zaten. Burada sürpriz yoktu, en azından sürpriz olması gereken bir şey yoktu.

Lanfear yine de şaşırmıştı. Gerçeği gördüğünde ağzı açık kalmıştı –içten içe, derinlerde, Rand'ın özünün Lews Therin olmadığı gerçeğini. O öz Tam'in yetiştirdiği koyun çobanıydı. Geçmiş yaşamları birkaç saniye içinde geçip gitti, anıları ve duyguları ortaya serildi.

En son, Ilyena'ya duyduğu aşkı gösterdi –bir rafa yerleştirilen ve hayran hayran seyredilen parlak kristal gibi. Sonra Min, Aviendha ve Elayne'e duyduğu aşkı. Şenlik ateşi gibi sıcak, rahatlatıcı, tutkulu.

Gösterdiği duygular arasında Lanfear'a aşk yoktu. Kırıntısı bile. Lews Therin'in ona duyduğu tiksintiyi de yok etmişti. Bu yüzden Rand için Lanfear hiçbir şeydi.

Lanfear inledi.

Rand'ın çevresindeki parıltı söndü. "Üzgünüm," dedi Rand. "Söylediğimde içtendim. Seninle işim bitti Mierin. Yaklaşan fırtınada başını eğ. Bu savaşı ben kazanırsam ruhun için korkmana gerek kalmayacak. Sana işkence edecek kimse kalmayacak."

Ona yine sırtını döndü ve Lanfear'ı sessizlik içinde bırakarak mağaradan çıktı.

* * *

Braem Ormanı'nda akşama, çukurlarında yanan ateşlerin kokusu ve kılıçları ellerinde huzursuz bir uykuya dalmak üzere yerlerine yerleşen adamların alçak homurtuları eşlik ediyordu.

Perrin kampta, kumandası altındaki adamların arasında yürüyordu. Bu ormanda savaş zorlu olmuştu. Adamları Trolloclara zarar veriyordu, ama Işık, düşenlerin yerini daha fazla Trolloc

dolduruyordu sanki.

Adamlarının doğru düzgün beslendiğinden, nöbetçilerin yerlerine geçtiklerinden ve gece Gölgedölleri tarafından uyandırılırlarsa adamlarının ne yapacaklarını bildiklerinden emin olduktan sonra, Aielleri bulmaya gitti. Özellikle de Bilgeleri. Hemen hepsi Shayol Ghul'e giderken Rand'a eşlik etmek üzere toplanmıştı –şimdilik emrini bekliyorlardı–, ama birkaçı Perrin'in yanında kalmıştı ve Edarra da aralarındaydı.

O ve diğer Bilgeler, Perrin'den emir almıyordu. Ama tıpkı Gaul gibi, arkadaşları başka yere giderken onlar Perrin'in yanında kalmıştı. Perrin onlara neden kaldıklarını sormamıştı. Neden kaldıkları umurunda değildi. Yanında olmaları işine yarıyordu ve bunun için minnettardı.

Aieller onun bölgelerinin sınırından geçmesine izin verdiler. Edarra'yı, kıvılcım kaçmasını engellemek için taşlarla sağlamca çevrilmiş bir ateşin yanında otururken buldu. Ormandaki kuru ağaçlar, geçen senenin samanıyla dolu bir ahır kadar kolay tutuşabilirdi.

Edarra yanına oturan Perrin'e baktı. Aiel genç görünüyordu, ama sabır, merak ve kontrol kokuyordu. Bilgelik. Perrin'e neden geldiğini sormadı. Konuşmasını bekledi.

"Sen bir düşgezgini misin?" diye sordu Perrin.

Edarra gecenin içinde onu inceledi. Perrin bunun, bir erkeğin –hem de yabancı bir erkeğin– sormaması gereken bir soru olduğu izlenimini edindi.

Ama kadın yanıt verdiği zaman şaşırdı.

"Hayır."

"Düşgezginliği hakkında bilgin var mı?" diye sordu Perrin.

"Biraz."

"Düşler Dünyası'na cismen girmenin bir yolunu öğrenmem gerekiyor. Yalnızca düşlerimde değil, kendi bedenimle. Böyle bir şey duydun mu?"

Edarra keskin bir nefes çekti. "Bunu düşünme Perrin Aybara. Şer bu."

Perrin kaşlarını çattı. Kurt düşünde –*Tel'aran'rhiod*'da– güç, hassas bir şeydi. Perrin kendini düşe ne kadar kuvvetle verirse –ne kadar kuvvetle *orada* olursa– oradaki şeyleri değiştirmeyi, o dünyayı kullanmayı o kadar kolay buluyordu.

Ama bunun bir riski vardı. Düşe fazla kuvvetle girerse, gerçek dünyada uyuyan bedeniyle bağlantısını kesme tehlikesi o kadar

büyürdü.

Bu Katil'i rahatsız etmiyor gibiydi. Katil orada güçlüydü, *çok* güçlü. Adam cismen düşteydi. Perrin bundan gittikçe daha emin oluyordu.

Yarışımız bitmeyecek, diye düşündü Perrin. *Sen av olana kadar bitmeyecek Katil. Kurt avcısı. Ben seni bitireceğim.*

"Bulduğun onca şerefe rağmen," diye mırıldandı Edarra, ona bakarak, "pek çok açıdan hâlâ çocuksun." Perrin ondan en fazla bir iki yaş büyük olabilecek kadınların onunla böyle konuşmasına, işitmekten pek keyif almasa da alışmıştı. "Hiçbir düşgezgini sana bunu öğretmez. Şer bu."

"Neden şer?" dedi Perrin.

"Düşler Dünyası'na cismen girmek, insanlığından bir parçayı alıp götürür. Dahası, orada ölürsen –ve cisimleşmiş haldeysen– sonsuza dek ölebilirsin. Bir daha doğmazsın Perrin Aybara. Desen'deki ipliğin sonsuza dek yok olur, kendin yok olursun. Düşünmemen gereken bir şey bu."

"Gölge'nin hizmetkârları bunu yapıyor Edarra," dedi Perrin. "Hükmetmek için bu riskleri göze alıyorlar. Onları durdurmak için bizim de aynı riskleri göze almamız gerekiyor."

Edarra başını iki yana sallayarak usulca tısladı. "Yılan ısıracak diye ayağını kesip atma Perrin Aybara. Sırf daha kötü görünen bir şeyden korktuğun için korkunç bir hata yapma. Bu konuda bundan daha fazlasını söylemeyeceğim."

Ayağa kalktı ve Perrin'i ateşin yanında tek başına oturmaya bıraktı.

13
Yapılması Gereken

Egwene güneydoğu Kandor'da, orduların yakında düşmanla çatışacağı tepelere doğru at sürerken ordu önünde açıldı. Çoğu Yeşil Ajah'tan oluşan yüzden fazla Aes Sedai'ye komuta ediyordu. Bryne'ın taktik değişiklikleri hızlı ve etkili olmuştu. Gelen saldırıyı bozmak için okçulardan daha iyi bir şeyi vardı, ağır süvarilerden daha fazla hasar yaratabilecek bir şey.

Onu kullanma zamanı gelmişti.

Diğer iki küçük Aes Sedai gücü ordunun yan taraflarına geçti. Bu tepeler eskiden yemyeşil ve gür bitkilerle kaplı olabilirdi. Güneşte yanmış gibi sarı kahverengiydiler şimdi. Egwene avantajları görmeye çalıştı. En azından yerleri sağlamdı ve zaman zaman gökyüzü şimşeklerle yarılsa da yağmur yağacak gibi görünmüyordu.

Yaklaşan Trolloclar her iki yönde sonsuza dek uzanıyorlardı sanki. Egwene'in ordusu muazzamdı, ama aniden minicik görünmeye başlamıştı. Neyse ki Egwene'in tek bir avantajı vardı: Trolloc ordusu ilerlemeye devam etme dürtüsüyle hareket ediyordu. Devamlı ilerlemezlerse Trolloc orduları dağılırdı. Kendi aralarında didişmeye başlarlardı. Erzakları tükenirdi.

Egwene'in ordusu yollarını kesiyordu. Ve yem oluşturuyordu. Gölgedölleri kendi orduları kadar büyük bir orduyu başıboş bırakamazdı ve bu yüzden Egwene onları istediği yöne çekebilecekti.

Aes Sedailer cepheye ulaştı. Bryne ordusunu, Trollocların zayıf olduğu zamanlarda, zayıf oldukları yerlere saldırabilecek büyük, çok hareketli saldırı birimlerine bölmüştü.

Bryne'ın güçlerinin saldırgan yapısı Trollocların kafasını karıştırmış gibiydi. En azından, Egwene onların saflarındaki çalkantıları, değişimleri, gürültünün artmasını bu şekilde

yorumluyordu. Trolloclar nadiren savunma durumunda kalırdı. Trolloclar saldırır, insanlar savunurdu. İnsanlar endişelenirdi. İnsanlar yemekti.

Egwene alçak tepenin zirvesine ulaştı ve Trollocların toplandığı ovaya baktı. Aes Sedaileri iki yanında uzun bir sıra halinde dizildi. Arkalarında, ordudaki adamlar kararsız görünüyordu. Egwene ve diğerlerinin Aes Sedai olduğunu biliyorlardı ve hiçbir erkek Aes Sedailerin yanında rahat etmezdi.

Egwene yan tarafına uzandı ve kemerine bağladığı deri çantadan uzun, beyaz ve ince bir şey çıkardı. Yivli çubuk, Vora'nın *sa'angreal*'i. Elinde rahat ve tanıdık bir his veriyordu. Bu *sa'angreal*'i yalnızca bir kez kullanmış olsa da, birbirlerini sahiplenmişler gibi hissediyordu. Seanchanlarla savaşırken silahı buydu. İlk defa bir askerle kılıcı arasındaki bağı anlamıştı.

Sıradaki kadınların çevresinde, yakılan bir dizi fener gibi parıltılar belirdi. Egwene Kaynak'a kucak açtı ve Tek Güç'ün bir çağlayan gibi içine aktığını, onu doldurduğunu, gözlerini açtığını hissetti. Dünya daha da tatlı oldu, zırh yağlarının ve ezilmiş çimenlerin kokusu güçlendi.

Saidar'a kucak açarken Gölge'nin onların görmezden gelmesini istediği renk işaretlerini görebiliyordu. Çimenler tamamen ölmüş değildi. Çimenlerin hayata tutunduğu yerlerde minik yeşillikler vardı. Çimenlerin altında köstebekler vardı, Egwene topraktaki dalgaları rahatlıkla seçebiliyordu. Ölü kökleri yiyor, hayata tutunuyorlardı.

Egwene geniş geniş gülümseyerek yivli çubuk aracılığıyla Tek Güç çekti. O selin içinde, bir güç ve enerji denizinin yüzeyindeydi; rüzgâra kucak açıyor, yalnız bir gemide seyrediyordu. Sonunda Trolloclar kabararak harekete geçti. Bir silah, diş, leş kokusu ve aşırı insansı göz dalgası halinde kükrediler. Belki Myrddraaller öndeki Aes Sedaileri görmüşler, insan yönlendiricilere saldırıp yok etmeyi düşünmüşlerdi.

Diğer kadınlar Egwene'in işaretini beklediler. Halka oluşturmamışlardı –bir halka odaklanmış ve keskin tek bir Tek Güç saldırısına uygundu. Bugün hedefleri bu değildi. Bugün hedefleri basitçe yok etmekti.

Trolloclar yamacı yarıladığında Egwene saldırısını başlattı. Öteden beri Toprak'ta olağanüstü güçlüydü, bu yüzden en basit ve en yıkıcı örgülerle başı çekti. Uzun bir sıra halinde Trollocların altındaki zemine Toprak iplikleri gönderdi, sonra yukarı kaldırdı.

Vora'nın *sa'angreal*'inin yardımıyla, bir avuç çakıltaşını havaya fırlatmak kadar kolay geldi.

Bu işaret üzerine tüm kadın sırası örgüler örmeye başladı. Hava parlayan örgülerle dalgalandı. Saf ateş akışları, toprak patlamaları, Trollocları birbirine savuran, ayaklarının dolanıp düşmelerine yol açan rüzgârlar.

Egwene'in havaya fırlattığı Trolloclar yere geri düştüler. Çoğunun ayakları ya da bacakları eksikti. Arkadaşlarının altında kalan diğer Trollocların kemikleri kırıldı ve acı dolu çığlıklar yükseldi. Egwene ikinci sıranın düşen Trolloclara takılmasına izin verdi, sonra yine vurdu. Bu sefer toprağa değil *metale* odaklandı.

Zırhlardaki, silahlardaki ve bileklerdeki metallere. Baltaları, kılıçları, zırhları ve bazı plaka zırhları parçaladı. Bu, metal parçalarının ölümcül bir hızla çevreye saçılmasına sebep oldu. Hava fışkıran kanlarla kızardı. Arkadan gelen sıralar şarapnelden kaçınmak için durmaya çalıştı, ama arkalarındaki Trolloclar fazla hızlıydı. Arkadaşlarını öne, ölüm bölgesine ittiler ve sonra ezdiler.

Egwene bir sonraki dalgayı da metal patlamalarıyla öldürdü. Toprak fırlatmaktan daha zordu, ama arka saflara önde neler olduğunu çok fazla belli etmiyordu, bu yüzden arkalardaki arkadaşlarını öne iterek ne yaptıklarını anlamadan öldürmeye devam edebiliyordu.

Sonra Egwene toprak patlatmaya geri döndü. Ham güç kullanmakta, örgüleri en temel biçimleriyle yollamakta canlandırıcı bir şeyler vardı. O anda –sakatlar, yok eder, düşmana ölüm yağdırırken– toprakla bir olduğunu hissetti. Toprağın çok uzun zamandır birinin yapmasını dilediği işi yaptığını. Afet ve ürettiği Gölgedölleri bir hastalıktı. Bir cerahat. Egwene –Tek Güç'le tutuşmuş, bir ölüm ve yargı ateşi gibi yanıyordu– toprağa şifa verecek dağlayıcı alevdi.

Trolloclar Aes Sedai örgülerini aşıp geçmeye çalıştı, ama bu daha fazlasını Beyaz Kule'nin avuçlarına düşürmekten başka işe yaramadı. Yeşiller Ajahlarının şöhretini hak ettiklerini gösteriyordu –Trolloclara peş peşe yıkım dalgaları yolluyorlardı– ama diğer Ajahlar da başarılıydı.

Yer sarsıldı ve hava ölenlerin ulumalarıyla doldu. Bedenler parçalandı. Etler yandı. Manzara karşısında, ön saflardaki bazı askerler kustular. Ve Aes Sedailer Trolloc saflarına vurmaya devam ettiler. Belli Aes Sedailer, emredildiği gibi, Myrddraalleri hedef alıyorlardı. Egwene bir Myrddraal'e saldırdı ve bir Ateş ve Hava

örgüsüyle gözsüz kafasını boynundan ayırdı. Öldürdükleri her Solukla, onlara bağlı Trolloc yumrukları da düşüyordu.

Egwene saldırılarını iki katına çıkardı. Patlayan toprakla bir sıraya vurdu, sonra düşen bedenlere bir hava dalgasıyla çarptı ve iterek bir sonraki sıranın üzerine düşürdü. Yerde çukurlar açtı ve toprağın içindeki taşları patlattı. Trolloc katletmek saatler boyunca sürmüş gibi geliyordu. Sonunda Gölgedölleri bozuldu ve Myrddraallerin kırbaçlarına rağmen Trolloclar geri çekildi. Egwene derin bir nefes aldı –zayıf hissetmeye başlamıştı– ve yine Soluklara saldırdı. Sonunda onlar da dağıldılar ve tepelere geri kaçtılar.

Egwene *sa'angreal*'ini indirerek eyerinde çöktü. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Askerleri iri iri açılmış gözlerle önlerindeki manzaraya bakıyordu. Bugün onların kan dökmesine gerek kalmamıştı.

"Bu *etkileyiciydi,*" dedi Gawyn, atını Egwene'inkine yaklaştırarak. "Şehir duvarlarına saldırıyor ve kuşatma için merdivenlere tırmanıyor gibi görünüyorlardı... ama duvarlar ve merdivenler olmadan."

"Geri dönecekler," dedi Egwene yorgunluk içinde. "Yalnızca küçük bir kısımlarını öldürdük."

Ertesi gün, ya da en azından bir sonraki gün, yine deneyeceklerdi. Belki yeni taktiklerle –Aes Sedailerin aynı anda fazla sayıda Trolloc öldürmesini güçleştirmek için güçlerini yayabilirlerdi.

"Onları hazırlıksız yakaladık," dedi Egwene. "Bir dahaki sefere daha güçlü gelecekler. Şimdilik, bu gecelik, dayandık."

"Dayanmakla kalmadın Egwene," dedi Gawyn gülümseyerek. "Onları kaçırttın. Bir ordunun bu şekilde ezildiğini gördüğümü sanmıyorum."

Ordunun geri kalanı da Gawyn'le aynı fikirde gibiydi, çünkü silahlarını kaldırarak tezahürat yapmaya başlıyorlardı. Egwene bitkinliğini bastırdı ve yivli çubuğu yerine kaldırdı. Yakında, diğer Aes Sedailer küçük heykellerini, bilekliklerini, broşlarını, yüzüklerini ve çubuklarını indirdiler. Beyaz Kule'nin *angreal* ve *sa'angreal* deposunu –ellerinde ne kadar kaldıysa– boşaltmışlardı ve savaşa giden Aes Sedailere dağıtmışlardı. Her günün sonunda bunlar toplanıyor ve Şifa veren kadınlara dağıtılıyordu.

Aes Sedailer döndü ve tezahürat yapan askerlerin arasından geçti. Ne yazık ki keder zamanı gelecekti. Her savaşı Aes Sedailer veremezdi. Ama şimdilik, Egwene askerlerin bu zaferin keyfini

çıkarmasından memnundu, çünkü zaferlerin en iyisiydi. Kendi saflarında boşluklar bırakmayan türden bir zaferdi.

* * *

"Lord Ejder ve izcileri Shayol Ghul'ü keşfetmeye başladı," diye işaret etti Bashere, gölgeli haritalardan birini göstererek. "Kandor ve Shienar'daki direnişimiz Gölge'yi o savaşlara gittikçe daha fazla birlik akıtmaya zorluyor. Yakında Lanetli Topraklar, küçük bir savunma gücü dışında hemen hemen boşalacak. O zaman Lord Ejder daha rahat saldırabilecek."

Elayne başını salladı. Zihnin arkasında bir yerde Rand'ı hissedebiliyordu. Rand bir şey hakkında endişeleniyordu, ama bundan daha fazlasını hissedemeyeceği kadar uzaktaydı. Zaman zaman, Elayne'in Braem Ormanı'ndaki kampında onu ziyaret ediyordu, ama şu anda diğer savaş meydanlarından birindeydi.

Bashere devam etti. "Sahip olduğu yönlendirici sayısına bakarak, Amyrlin Kandor'da tutunabilmeli. Onun için endişelenmiyorum."

"Ama Sınırboylular için endişeleniyorsun," dedi Elayne.

"Evet. Tarwin Geçidi'nden püskürtüldüler."

"Keşke oldukları yerde tutunabilselerdi, ama düşman gücü fazla büyüktü. Onlara gönderebildiğimizce çok yardım göndermek dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Bashere başını salladı. "Belki Lord Mandragoran'ın daha fazla Aes Sedaisi ya da Asha'manı olsa, geri çekilmekten vazgeçip geçidi tekrar alabilirdi."

Ama ona gönderebilecekleri Aes Sedaileri ya da Asha'manları yoktu. Elayne baştaki geri çekilmesine yardımcı olmaları için Egwene'in ordusundan Aes Sedailer yollamıştı ve bu işe yaramıştı. Ama Rand'ın kendisi oradaki Dehşetlordları ile savaşamıyorsa...

"Lord Agelmar ne yapılması gerektiğini bilir," dedi Elayne. "Işık izin verirse, Trollocları daha kalabalık bölgelerden uzağa çekecektir."

Bashere homurdandı. "Böyle bir geri çekilme –neredeyse bir bozgun– genelde savaşın gidişatını yönetme şansı vermez." Bashere, Shienar haritasını gösterdi.

Elayne haritayı inceledi. Trollocların yolu şehirlerden geçiyordu. Fal Dara, Mos Shirare, Fal Moran... Ve Dehşetlordları varken şehir duvarları bir işe yaramazdı.

"Lan ve Shienar lordlarına haber yolla," dedi Elayne usulca. "Fal

Dara ve Ankor Dail'in yakılmasını emret. Fal Moran ve Medo gibi köylerin de. Zaten buldukları çiftlikleri yakmaya başladılar – şehirleri de boşaltıyorlar. Halkı Tar Valon'a göndersinler."

"Üzgünüm," dedi Bashere usulca.

"Yapılması gereken şey bu, değil mi?"

"Evet," dedi Bashere.

Işık, ne kargaşa. *Eh, ne bekliyordun? Düzen ve sadelik mi?*

Yaprakları ezen ayakların sesi Talmanes'in kumandanlarından biriyle birlikte geldiğini haber verdi. Cairhienli yorgun görünüyordu. Herkes gibi. Bir hafta süren savaş her şeyin yalnızca başlangıcıydı, ama savaşın heyecanı sönmeye başlamıştı. Şimdi savaşın gerektirdiği asıl emek başlıyordu. Gündüzleri savaşmak ve geceleri savaşmayı beklemek. Geceleri elde kılıçla uyumak.

Elayne'in Orman'daki mevcut konumu –bu sabaha bin adım güneyde başlamıştı, ama ormanda devamlı geri çekilmişlerdi– idealdi. Kolaylıkla ulaşabildikleri üç küçük dere, birliklerin kamp kurabilecekleri bol bol yer ve tepenin üzerinde, gözlem kulesi görevi gören ağaçlar. Sabah burayı terk etmek zorunda olmaları yazıktı.

"Trolloclar ormanın güneyini tamamen kontrol altında tutuyorlar," dedi Bashere, bıyıklarını sıvazlayarak. "Açıklıklardan kaçınıyorlar. Bu, süvarilerimizi etkili bir biçimde kullanamamamız anlamına geliyor."

"Ejderler burada hemen hemen faydasız Majesteleri," dedi Talmanes, çadıra girerek. "Trolloclar artık yollardan uzak durduğundan, onlara zarar vermekte güçlük çekiyoruz. Ormanda ejder arabalarına manevra yaptırmak hemen hemen imkânsız. Ve ateş ettiğimiz zaman da Gölgedölü'nden çok ağaç vuruyoruz."

"Ya şu... Aludra'nın bahsettiği şeyler neydi?"

"Ejder dişleri mi?" dedi Talmanes. "Daha iyi –ejderler tek bir top yerine metal parçaları fırlatıyor. Epey yayılıyorlar da ve ormanda epey işe yarıyorlar, ama ben yine de ejderlerin onları riske atmamıza değmeyecek kadar az hasar verdiğini savunuyorum."

"Bence orman işimize yaradığı kadar yaradı," dedi Bashere, haritalardaki bazı Trolloc simgelerinin yerini değiştirerek. "Sayılarını azalttık, ama akıllanıyorlar ve yoğun ağaçlıklarda saklanarak bizi kuşatmaya çalışıyorlar."

"Öneriniz var mı?"

"Geri çekilelim," dedi Bashere. "Buradan doğuya yönelelim."

"Erinin'e doğru mu? Bu kadar kuzeyde köprü yok," dedi

Talmanes.

Bashere başını salladı. “O zaman ne isteyeceğimi biliyorsun. Köprü yapabilen adamların var. Koruma için ejderlerle birlikte onları yolla ve hemen doğumuzda sal köprüler yapmalarını sağla. Kalanlarımız da onları takip ederiz. Açık arazi süvarilerimize ve ejderlerimize daha fazla hasar yaratma şansı verecektir. Trollocları yavaşlatmak için Erinin’e güvenebiliriz, özellikle de köprüleri yaktığımız zaman. Oraya yerleştirilmiş birkaç ejder ilerleyişlerini yavaşlatır. Doğuya, Alguenya’ya doğru devam ederiz ve aynısını yaparız. Sonra Cairhien yoluna çıkarız. Kuzeye yöneliriz ve durup direnmek için uygun bir yer bulduğumuzda –öyle bir yer bildiğimi düşünüyorum– döner, Cairhien arkamızdayken Gölge’yle yüzleşiriz.”

“Onca yolu gitmemiz gerek olduğunu düşünmüyorsundur kuşkusuz,” dedi Elayne.

Bashere, parşömenin ardında, temsil ettiği toprakları görebilirmiş gibi gözlerini kısarak haritaya baktı. “Bu savaşı biz karıştırıyoruz,” dedi usulca, “ama biz kontrol etmiyoruz. Heyecanlanmış bir atı süren adam gibi sürmeye çalışıyoruz onu. Dörtnala koşunun nerede duracağını bilemiyorum. Yolunu değiştirebilirim, onu dikenliklere yollayabilirim. Ama Trolloclar gelmeye devam ettikçe durduramam onu.”

Elayne kaşlarını çattı. Sonsuza dek geri çekilemezdi; bu Gölgedöllerini olabildiğince çabuk ve olabildiğince ezici bir biçimde yenmesi ve güçlerinin kalanını Lan ile Egwene’in güçleriyle birleştirerek, kuzeydeki istilayı geri püskürtmesi gerekiyordu.

Ancak bu şekilde kazanabilirlerdi. Aksi halde, Rand’ın Karanlık Varlık’a karşı neler yapabildiğinin önemi olmayacaktı.

Işık, gerçekten tam bir *kargaşaydı.*

“Yapın o zaman.”

* * *

Perrin çekicini omzuna dayayarak, Elayne’in emirlerini aktaran, ter içindeki genç ulağı dinledi. Arkasındaki ormanın dalları arasında hafif bir yel esiyordu. Orada Ogierler savaşıyordu. Perrin onların ağaçları tehlikeye atmayı reddedeceklerinden korkmuştu, ama savaşları... Işık, Perrin bundan daha vahşi bir şey görmemişti.

“Bu taktikler fena değil,” dedi Tam, emirleri okuyarak. “Kraliçe savaştan anlıyor.”

Perrin ulağa gidebileceğini işaret etti. Yakında konuşmakta olan Galad'ın ve Beyazpelerin kumandanlarının yanından geçti. "Taktik bilenleri iyi dinliyor," dedi Perrin, "ve işlerine karışmıyor."

"Benim kastettiğim de buydu evlat," dedi Tam gülümseyerek. "Başta olmak her zaman insanlara ne yapacaklarını söylemek değildir. Bazen, ne yaptığını bilen insanların yolundan çekilmektir."

"Bilgece sözler Tam," dedi Perrin, kuzeye dönerek. "Sen kumanda ederken de aynısını yapmanı tavsiye ediyorum."

Perrin, Rand'ı görebiliyordu. Renkler döndü. Rand, Perrin'in tanımadığı çıplak bir kaya çıkıntısında Moiraine'le konuşuyordu. Shayol Ghul saldırısına hemen hemen hazırdılar. Perrin Rand'ın çekişinin güçlendiğini hissediyordu. Yakında Rand'ın ona ihtiyacı olacaktı.

"Perrin?" diye sordu Tam. "Kumanda hakkındaki saçmalıklar da nedir?"

"Bizim güçlerimiz sende Tam," dedi Perrin. "Adamlar şimdi birlikte çalışıyorlar; bırak Arganda, Gallenne ve Galad sana yardım etsin." Yakında, Grady bir kapıyolu açık tutuyordu ve en son çatışmada yaralananlar Şifa görmek üzere kapıyoldan geçiyorlardı. Diğer yandaki, Sarı Ajah'ın Mayene'de kurduğu hastaneyi Berelain yönetiyordu. Diğer yandan gelen hava ılıktı.

"Beni dinleyeceklerinden emin değilim Perrin," dedi Tam. "Ben sıradan bir çiftçiyim."

"Daha önce dinlediler."

"O zaman yabanda yolculuk ediyorduk," dedi Tam. "Sen her zaman yakındaydın. Senin yetkeni temsilen bana itaat ediyorlardı." Çenesini ovaladı. "Kuzeye nasıl baktığın düşünülürse burada daha fazla kalmayı planlamıyorsun."

"Rand'ın bana ihtiyacı var," dedi Perrin usulca. "Yak beni Tam, bundan nefret ediyorum –ama burada, Andor'da sizinle savaşamam. Birinin Rand'ın arkasını kollaması gerek ve... eh, o kişi ben olacağım. Bir şekilde biliyorum."

Tam başını salladı. "Arganda ile Gallenne'e gidelim ve onlara adamlarımızdan onların sorumlu olduğunu söyleyelim. Zaten emirlerin çoğunu Kraliçe Elayne veriyor ve..."

"Askerler!" diye bağırdı Perrin, toplanan askerlere dönerek. Arganda, Gallenne'e konuşmaktaydı. Perrin'e döndüler. Yakındaki Kurt Muhafızları, Galad ve Beyazpelerinler de öyle. Genç Bornhald kara gözlerle Perrin'i süzdü. O adam son zamanlarda gittikçe daha değişken oluyordu. Işık izin verse de Galad onu brendiden uzak

tutabilse.

"Andor tahtının bana verdiği yetkeyi hepiniz kabul ettiniz, değil mi?" diye sordu Perrin.

"Elbette Lord Altıngöz," diye seslendi Arganda. "Bunun açıkça anlaşıldığını sanıyordum."

"Şu andan itibaren Tam al'Thor'u lord ilan ediyorum," diye seslendi Perrin. "Oğlu Yenidendoğan Ejder adına onu iki Nehir naibi yapıyorum. Ejder'in kendi yetkesini ben üstlenmiştim ve bundan sonra benim tüm yetkemi o üstlenecek. Bu savaştan canlı çıkamazsam Tam benim ardılım olacak."

Kamp sessizleşti. Sonra askerler başlarını salladılar ve çoğu Tam'e selam verdi. Tam usulca inledi, ama Perrin kendisinden başka kimsenin duyabildiğini sanmıyordu.

"Bir güzel paylasınlar diye seni Kadın Kurulu'na teslim etmek için çok mu geç oldu?" diye sordu Tam. "Belki popona şaplak atsalar ve bir hafta boyunca Dul al'Thone'a su taşımanı emretseler?"

"Üzgünüm Tam," dedi Perrin. "Neald, Siyah Kule'ye kapıyol açmaya çalış."

Genç Asha'man yoğunlaştı. "Hâlâ işe yaramıyor Lord Altıngöz."

Perrin başını iki yana salladı. Lan'in cephesinden gelen, Siyah Kule'den adamların Gölge'nin tarafında savaştığına dair raporlar duymuştu. Orada bir şey olmuştu, korkunç bir şey. "Tamam, Merrilor'a aç madem," dedi Perrin.

Neald başını salladı ve yoğunlaştı.

O çalışırken, Perrin adamlarına döndü. "Sizi bırakmaktan nefret ediyorum, ama içimdeki kancalar beni kuzeye çekiyor. Rand'ın yanına gitmek *zorundayım* ve buna karşı çıkmam imkânsız. Geri dönmeye çalışacağım. Dönemezsem... eh, sizinle gurur duyduğumu bilmenizi istiyorum. Hepinizle. Bu iş bittiği zaman hepinizi evime beklerim. Al'Vere Efendi'nin en iyi brendisinden bir iki fıçı açarız. Düşenleri hatırlarız ve çocuklarımıza, bulutlar karardığında ve dünya ölmeye başladığında bizim nasıl direndiğimizi anlatırız. Onlara omuz omuza durduğumuzu ve Gölge'nin bile aramızdan geçemediğini anlatırız."

Mah'alleinir'i onlara doğru kaldırdı ve tezahüratlarına tahammül etti. Tezahürat hak ettiğinden değil, onlar tezahürat yapmayı hak ettiğinden.

Neald bir kapıyol açtı. Perrin kapıyola yöneldi, sonra biri adını seslenince duraksadı. Kaşlarını çatarak, yanına seğirtmekte olan Dain Bornhald'a baktı.

Perrin elini çekicine ihtiyatla koydu. Bu adam Trollocların karşısında hayatını kurtarmıştı. Bir başka Beyazpelerin karşısında da hayatını kurtarmıştı, ama Perrin adamın kendisinden hiç hoşlanmadığını görebiliyordu. Babasının ölümü için Perrin'i suçlamayabilirdi, ama Perrin'i sevdiği –ya da kabullendiği– anlamına gelmiyordu bu.

"Seninle konuşmak istiyorum Aybara," dedi Bornhald, yakında duran Gaul'a bakarak. "Özel olarak."

Perrin, Gaul'a uzaklaşmasını işaret etti ve Aiel gönülsüzce çekildi. Bornhald'la birlikte açık kapıyoldan uzaklaştı Perrin. "Ne konuşmak istiyorsun? Eğer baban yüzündense..."

"Işık, bir sussan," dedi Bornhald, bakışlarını kaçırarak. "Bunu söylemek istemiyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum. Işık yaksın beni, bilmen lazım."

"Neyi bilmem lazım?"

"Aybara," dedi Bornhald, derin bir nefes alarak. "Aileni öldüren Trolloclar değildi."

Perrin'in vücudundan bir şok dalgası geçti.

"Üzgünüm," dedi Bornhald, bakışlarını kaçırarak. "Ordeith'ti. Baban ona hakaret etti. O da aileyi paramparça etti ve suçu Trollocların üzerine attık. Onları ben öldürmedim, ama hiçbir şey söylemedim de. Onca kan..."

"Ne?" Perrin Beyazpelerin'in omzunu kavradı. "Ama dediler ki... demek istediğim..." Işık, bunu *aşmıştı!*

Bornhald'la göz göze geldiğinde yüzünde gördüğü ifade bütün anılarını canlandırdı. O acı, dehşet, kayıp ve gazap duyguları. Bornhald uzandı ve Perrin'in bileğini tutup omzundan kopardı.

"Biliyorum, bunu sana söylemek için korkunç bir zaman," dedi Bornhald. "Ama içimde tutamadım. Ben yalnızca... Ölebiliriz. Işık, her şey yok olabilir. Söylemek zorundaydım."

Geri çekildi ve boynunu eğerek diğer Beyazpelerinlerin yanına döndü. Perrin, tüm dünyasının sarsıldığını hissederek, yapayalnız dikildi.

Sonra kendini toparladı. Bunu aşmıştı; ailesinin yasını tutmuştu. Artık bitmişti.

Kendi yoluna devam edebilirdi ve edecekti de. Işık, eski acılar geri dönmüştü, ama onları bastırdı ve bakışlarını kapıyola çevirdi. Rand'a ve görevine doğru.

Yapacak işleri vardı. Ama Ordeith... Padan Fain... Bu, adamın işlediği korkunç suçlara bir tane daha ekliyordu yalnızca. Perrin,

öyle ya da böyle, o suçların bedelini ödetecekti ona.

Gidip Rand'ı bulmak üzere kapıyola yaklaştı ve Gaul da ona katıldı.

"Senin gelemeyeceğin bir yere gidiyorum dostum," dedi Perrin usulca, acısı dinerek. "Üzgünüm."

"Düşün içindeki düşe gideceksin," dedi Gaul esneyerek. "Tesadüf eseri, benim de uykum geldi."

"Ama..."

"Seninle geliyorum Perrin Aybara. Geride kalmamı istiyorsan öldür beni." Perrin ısrar etmeyi göze alamadı. Başını salladı.

Perrin arkasına döndü ve çekicini bir kez daha kaldırdı. Bunu yaparken, Grady'nin Mayene'e açtığı kapıyolun ardını gördü. İçeride iki beyaz cüppeli şekil Gaul'u izliyordu. Gaul onlara dönerek mızrağını kaldırdı. İki savaşçının buna, Son Savaş'a, seyirci kalması nasıl bir histi acaba? Belki Rand birkaç haftalığına *gai'shain*'lerin yeminlerinden azat edebilirdi.

Eh, bu kesinlikle bütün Aielleri aleyhine çevirirdi. Işık *ji'e'toh*'a bulaşmaya kalkan ıslaktopraklıları korusundu.

Perrin eğilerek kapıyoldan geçti ve Merrilor'a girdi. Orada, o ve Gaul uzun bir yolculuğa hazırlanırmış gibi erzak topladılar –yiyecek ve taşıyabildiklerince su.

Perrin'in Rand'ın Asha'manlarını onun nereye gittiğini söylemeye ikna etmesi yarım saat aldı. Sonunda Naeff istemeye istemeye Perrin için bir kapıyol açtı. Perrin, Merrilor'dan ayrıldı ve Afet'e benzeyen bir yere geldi. Yalnızca kayalar soğuktu.

Havada ölüm ve kasvet kokusu vardı. Leş kokusu Perrin'i hazırlıksız yakaladı ve iğrenç kokunun içindeki normal kokuları seçebilmeye başlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Rand ileride, bir çıkıntının kenarında durmuş, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Kumandan ve korumalardan oluşan danışmanlar grubu arkasında duruyordu. Moiraine, Aviendha ve Cadsuane de aralarındaydı. Ama o anda, Rand çıkıntının kenarında, tek başına duruyordu.

Uzakta, önlerinde, Shayol Ghul zirvesi yükseliyordu. Perrin ürperdi. Uzaktı, ama zirveyi izleyen Rand'ın yüzündeki derin kararlılığı anlamamak imkânsızdı.

"Işık," dedi Perrin. "Zamanı geldi mi?"

"Hayır," dedi Rand usulca. "Bu bir sınav. Beni sezip sezmeyeceğini görmek istiyorum."

"Perrin?" diye sordu Nynaeve arkadaki yamaçtan. Moiraine'le

konuşuyordu ve bu sefer bir parça bile olsa nefret dolu kokmuyordu. O iki kadın arasında bir şeyler geçmişti.

"Yalnızca bir dakikasını alacağım," dedi Perrin, gidip kaya çıkıntısının ucunda Rand'a katılarak. Orada bazı Aieller vardı ve Perrin onların –özellikle de Bilgelerin– Rand'a soracaklarını duymasını istemiyordu.

"Bir dakikam ve daha fazlası senin Perrin," dedi Rand. "Sana çok borçlandım. Ne istiyorsun?"

"Şey..." Perrin durup omzunun üzerinden arkaya baktı. Moiraine ya da Nynaeve neler olduğunu anlayıp onu durdurur muydu? Muhtemelen. Kadınlar durmaksızın, boyunlarını kıracaklarından korkarak, erkeklerin yapması gereken şeyleri engellemeye çalışıyordu. Son Savaş'ın geldiğine hiç aldırmazlardı.

"Perrin?" diye sordu Perrin.

"Rand, kurt düşüne girmem lazım."

"*Tel'aran'rhiod*'a mı?" dedi Rand. "Perrin, orada ne yaptığını hiç bilmiyorum. Bana çok az şey anlattın. Sanıyordum ki sen oraya nasıl..."

"Bir şekilde girmeyi biliyorum," dedi Perrin, Bilgeler ve diğerleri duymasın diye fısıldayarak. "Kolay yolu. Benim başka bir şeye ihtiyacım var. Sen bazı şeyler biliyorsun, bazı şeyler hatırlıyorsun. O kadim beyninde, Düşler Dünyası'na bedenen nasıl girildiğini hatırlayan bir parça var mı?"

Rand ciddileşti. "Tehlikeli bir şey istiyorsun."

"Senin yapmayı planladığın şey kadar tehlikeli."

"Belki." Rand kaşlarını çattı. "Eskiden bilseydim... Eh, bazılarının istediğin şeyin büyük şer olduğunu düşüneceğini söylemekle yetineyim."

"Şer değil Rand," dedi Perrin. "Şer olan şeyi kokusundan bilirim. Bu şer değil, yalnızca inanılmaz derece aptalca."

Rand gülümsedi. "Ama yine de istiyorsun, öyle mi?"

"İyi seçenekler bitti Rand. Hiçbir şey yapmamaktansa, çaresizce bir şey yapmak yeğdir."

Rand yanıt vermedi.

"Bak," dedi Perrin. "Siyah Kule'den bahsettik. Senin Siyah Kule hakkında endişelendiğini biliyorum."

"Oraya gitmem gerekecek," dedi Rand, yüzü kararararak. "Ama bunun bir tuzak olduğu açık."

"Kimin suçlu olduğunu kısmen bildiğimi sanıyorum," dedi Perrin. "Yüzleşmem gereken biri var ve onunla eşit koşullarda

yüzleşmezsen onu yenemem. Bunu orada, düşte yapmam gerek."

Rand yavaşça başını salladı. "Çark dilediği gibi dokur. Lanetli Topraklar'dan ayrılmamız gerek. Düşe buradan giremez..."

Sesi solup gitti, sonra bir şey yaptı, bir örgü ördü. Yanında bir kapıyol açıldı. Bu kapıyolda, diğerlerinden farklı bir şeyler vardı.

"Anlıyorum," dedi Rand. "Dünyalar bir araya geliyor, sıkışıyor. Eskiden ayrı olan şeyler artık öyle değil. Bu kapıyol seni düşe götürecek. Dikkatli ol Perrin. Orada bedenen ölürsen, bunun... bazı sonuçları olur. Karşılaşacağın şey ölümden daha kötü, özellikle de şimdi. Bu zamanda."

"Biliyorum," dedi Perrin. "Bir çıkış yoluna ihtiyacım olacak. Asha'manlarından biri günde bir kez, şafakta bu kapıyollardan bir tane açabilir mi? Diyelim ki, Merrilor'daki Yolculuk alanında?"

"Tehlikeli olur," diye fısıldadı Rand. "Ama yapacağım."

Perrin başını sallayarak teşekkür etti.

"Işık izin verirse yine görüşeceğiz," dedi Rand. Elini Perrin'e uzattı. "Mat'e dikkat et. Ne yapacağını hiç bilmiyorum, ama ilgili herkes için son derece tehlikeli olacakmış gibi bir his var içimde."

"Hiç de bizim yapacağımız türden bir şey değil," dedi Perrin, Rand'ın kolunu kavrayarak. "Sen ve ben, güvenli yollardan ayrılmamak konusunda *çok daha* iyiyiz."

Rand gülümsedi. "Işık seni korusun Perrin Aybara."

"Seni de Rand al'Thor." Perrin duraksadı ve sonra ne olduğunu anladı. Veda ediyorlardı. Rand'ı kucakladı.

"Siz ikiniz, ona iyi bakın," dedi Nynaeve ile Moiraine'e, Rand'ı bırakırken. "Beni duydunuz mu?"

"Ah, Rand'a *şimdi* göz kulak olmamı istiyorsun, öyle mi?" dedi Nynaeve, elleri belinde. "Bunu yapmayı hiç bırakmadım zaten Perrin Aybara. Siz ikinizin orada fısıldaştığınızı duymadığımı sanma. Aptalca bir şey yapıyorsunuz, değil mi?"

"Her zamanki gibi," dedi Perrin. Thom'a el sallayarak veda etti. "Gaul, bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Eminim," dedi Aiel, mızraklarını gevşeterek ve Rand'ın kapıyoluna bakarak.

İkisi tek kelime etmeden ağır çantalarını aldılar ve Düşler Dünyası'na girdiler.

14
Çatalkök Dozları

Perrin, “Işık...” diye fısıldadı Gaul’a, manzaraya bakarak. “Ölüyor.”

Kurt düşünün kaynayan, çalkalanan, savrulan kara göğü yeni bir şey değildi, ama gökyüzünün aylardır işaret ettiği fırtına sonunda gelmişti. Rüzgâr dalga dalga esiyor, hiç de doğal olmayan bir biçimde durmaksızın yön değiştiriyordu. Perrin pelerininin önünü kapattı, sonra bir düşünceyle kalınlaştırdı ve onu sağlamca yerinde tutan bağcıklar hayal etti.

Ondan çevreye küçük bir sükûnet alanı yayılarak rüzgârın şiddetini azalttı. Beklediğinden daha kolaydı; ağır bir meşe parçasına uzanmış ve çam kadar hafif olduğunu görmüş gibi.

Manzara normalde göründüğünden daha az gerçekçiydi. Ortalığı kasıp kavuran rüzgârlar, aşırı hızlı erozyon gibi, tepeleri *düzeltiyordu.* Başka yerlerde toprak kabarıyor, kayalardan dalgalar ve yeni tepeler yaratıyordu. Toprak parçaları havaya fırlıyor, parçalanıyordu. Yeryüzünün kendisi dağılıyordu.

Perrin, Gaul’un omzunu yakaladı ve ikisini buradan başka bir yere sektirti. Buranın Rand’a fazla yakın olduğunu tahmin ediyordu. Gerçekten de, güneyin tanıdık ovalarına –Çekirge ile avlandıkları yer– geldiklerinde fırtına gücünü kaybetti.

Yiyecek ve suyla dolu çantalarını bir çalılığın içine sakladılar. Perrin düşte buldukları yiyecek ve suyla hayatta kalıp kalamayacaklarını bilmiyordu, ama öğrenmek de istemiyordu. Burada bir hafta kadar yetecek erzakları vardı ve onları bekleyen bir kapıyol olduğu sürece, burada alacağı riskler konusunda rahat –ya da en azından önlemlerinin yeterli olduğu konusunda tatmin– hissediyordu.

Buradaki manzara, Shayol Ghul’ün yakınında olduğu gibi

dağılmıyordu. Bununla beraber, bir kısmı yeterince uzun süre seyrederse, bazı... eh, rüzgârların her şeyi dağıttığını görebiliyordu. Ölü tahıl sapları, ağaç kütüğü parçaları, çamur ve taş parçaları – hepsi yavaşça obur kara bulutlara doğru çekiliyordu. Kurt düşünde hep olduğu gibi, arkasına baktığında, parçalanan şeylerin yine bütün olduğunu görüyordu. Anladı. Bu mekân da, uyanık dünyada olduğu gibi yavaş yavaş yutuluyordu. Burada görmek daha kolaydı, o kadar.

Rüzgâr onları çekiştirdi, ama onu uzak tutmasını gerektirecek kadar güçlü değildi. Bir fırtınanın başlangıcındaki rüzgâr gibiydi, yağmur ve şimşekten hemen önce. Yaklaşan yıkımın habercileri.

Gaul *shoufa*'yı yüzüne çekti ve kuşkuyla çevresine bakındı. Giysileri çimenlerin rengine uyacak şekilde değişmişti.

"Burada dikkatli olman gerek Gaul," dedi Perrin. "Aylak düşüncelerin gerçek olabilir."

Gaul başını salladı, sonra tereddütle peçesini açtı. "Dediklerini dinleyecek ve yerine getireceğim."

Çayırda yürürlerken Gaul'un giysilerinin fazla değişmemesi cesaret vericiydi. "Zihnini berrak tutmaya çalış yeter," dedi Perrin. "Düşüncelerden uzak. İçgüdülerine göre hareket et ve bana uy."

"*Gara* gibi avlanacağım," dedi Gaul, başını sallayarak. "Mızrağım senindir Perrin Aybara."

Perrin, Gaul'un kazayla, düşünce gücüyle kendini başka yere göndereceğinden endişelenerek çayırda yürüdü. Ama kurt düşü adamı etkilemiyor gibiydi. Bir şeye hazırlıksız yakalandığında giysileri biraz değişiyordu ve o elini oynatmadan peçesi yüzünde beliriyordu, ama hepsi buydu.

"Tamam," dedi Perrin. "Siyah Kule'ye gideceğiz. Avımız tehlikeli biri. Katil adlı bir adam. Lord Luc'u hatırlıyor musun?"

"*Lopinginny* mi?" dedi Gaul.

Perrin alnını kırıştırdı.

"Bir tür kuştur," dedi Gaul. "Üç Kat Topraklar'dan. Bu adamı pek sık görmedim, ama koca koca laflar etse bile içten içe ödleğin teki olan birine benziyordu."

"Eh, numara yapıyordu," dedi Perrin. "Her durumda, düşte çok farklı biri –burada, kurtları ve insanları avlayan Katil adlı bir avcı. Çok güçlüdür. Seni öldürmeye karar verirse, bir anda arkanda belirir ve seni sarmaşıklara dolanmış, kıpırdayamaz halde hayal eder. Sen kapana kısılmışken de boğazını keser."

Gaul güldü.

“Komik mi?” diye sordu Perrin.

“Bu yeni bir şeymiş gibi anlatıyorsun,” diye açıkladı Gaul. “Ama ilk düşte, nereye gidersem gideyim, beni bir düşünceyle havayla bağlayan ve öldüren kadınlar ve erkeklerle kuşatılmış buluyorum kendimi. Bazılarının karşısında çaresiz olmaya alışığım Perrin Aybara. Her konuda dünya böyle işler.”

“Yine de,” dedi Perrin sertçe, “eğer Katil’i bulursak –kare yüzlü bir adamdır, gözleri tam olarak canlı görünmez ve siyah deri giysiler giyer– ondan uzak durmanı istiyorum. Bırak onunla ben savaşayım.”

“Ama...”

“İtaat edeceğini söylemiştin Gaul,” dedi Perrin. “Bu *önemli.* Çekirge’yi öldürdü. Seni de öldürmesine izin vermeyeceğim. Sen Katil’le savaşmayacaksın.”

“Pekâlâ,” dedi Gaul. “Yemin ederim. Sen emretmediğin sürece bu adamla mızrak dansı etmeyeceğim.”

Perrin içini çekti ve Gaul’u mızrakları sırtında durmuş, sırf yemini yüzünden Katil’in onu öldürmesini izlerken hayal etti. Işık, Aieller alınganolabiliyordu. “Sana saldırırsa onunla savaşabilirsin,” dedi Perrin, “ya da kaçıp kurtulmak için. Onu avlama ve ben onunla savaşıyorsam yolumuza çıkma. Anladın mı?”

Gaul başını salladı. Perrin elini Aiel’in omzuna koydu, sonra onları Siyah Kule’nin yakınına sektirdi. Perrin daha önce oraya hiç gitmemişti, bu yüzden doğru yeri bulmak için denemeler yapması gerekti. İlk denemesi epey uzakta kaldı, onları Andor’un bir bölgesine sektirdi. Burada çimen kaplı tepeler çalkalanan rüzgârlarda dans ediyor gibiydi. Perrin tepeden tepeye atlamayı tercih ederdi, ama Gaul’un buna hazır olduğundan emin değildi. Bunun yerine sekmeyi denedi.

Dört beş denemeden sonra Perrin onları saydam, hafifçe mor kubbeyi uzaktan gördüğü yere götürdü.

“O ne?” diye sordu Gaul.

“Hedefimiz,” dedi Perrin. “Grady ile Neald’ın Siyah Kule’ye kapıyol açmasını engelleyen şey o.”

“Ghealdan’da da olduğu gibi.”

“Evet.” O kubbeyi görmek anıları geri getirdi, kurtların ölümüne dair canlı anılar. Perrin anıları bastırdı. Bu tür anılar, burada aylak düşüncelere yol açabilirdi. İçinde, çekicinin sıcaklığı gibi, alev alev bir öfke yükselmesine izin verdi, ama hepsi buydu.

“Gidelim,” dedi Perrin, Gaul’la birlikte kubbenin önüne sekerek.

Kubbe camdan yapılmış gibi görünüyordu. “Yere yıkılırsam beni çekip kurtar,” dedi Gaul’a, sonra engelin içine adım attı.

İnanılmaz soğuk bir şeye çarpmış gibi hissediyordu. Tüm gücünü çekiyordu. Sendeledi, ama zihnini hedefine odakladı. Katil. Kurt katili. Çekirge’nin katili.

Tüm gücü geri döndüğünde Perrin doğruldu. Son seferden daha kolay olmuştu, bedenen kurt düşünde olmak gerçekten onu daha güçlü kılmıştı. Rüyaya fazla güçlü girmek ve bedenini gerçek dünyada ölmeye bırakmak hakkında endişelenmesi gerekmiyordu.

Sudan geçermiş gibi, yavaşça engelden geçmiş ve diğer tarafa adım atmıştı. Arkasında, Gaul meraklı bir ifadeyle uzandı, sonra kubbenin duvarına işaret parmağıyla dokundu.

Sonra bir anda oyuncak bebek gibi yere yığıldı. Mızrakları ve okları yuvarlanıp gitti ve bedeni kıpırtısız halde yattı, göğsü bile inip kalkmıyordu. Perrin –yavaşça– uzandı ve Gaul’u bacağından yakalayıp kubbenin içine çekti.

İçeri girdiğinde Gaul inledi, sonra inleyerek döndü. Doğrulup oturdu ve başını tuttu. Perrin sessizce adamın oklarını ve mızraklarını aldı.

“Ji biriktirmek için iyi bir deneyim olacak bu,” dedi Gaul. Ayağa kalktı ve üzerine düştüğü kolu ovaladı. “Bilgeler buraya bu şekilde gelmenin şer olduğunu söylüyor, öyle mi? Buraya erkeklerle gelseler ve onlardan biraz ders alsalar hoşlarına giderdi bence.”

Perrin, Gaul’u süzdü. Edarra’yla kurt düşü hakkında konuşurken adamın onu dinlediğinin farkında değildi. “Sadakatini hak etmek için ne yaptım Gaul?” dedi Perrin, daha çok kendi kendine.

Gaul kahkaha attı. “Senin yaptığın bir şey değil.”

“Ne demek istiyorsun? Seni o kafesten kurtardım. Bu yüzden beni izliyorsun.”

“Bu yüzden seni izlemeye başladım,” dedi Gaul. “Ama kalmamın sebebi bu değil. Gel, avlamamız gereken bir tehlike mi var?”

Perrin başını salladı ve Gaul peçesini taktı. Birlikte kubbenin altında yürüdüler ve oradaki yapıya yaklaştılar. Bu kubbelerden birinin kenarı ile merkezi arasında epey mesafe vardı, ama Perrin sıçramak ve hazırlıksız yakalanmak istemiyordu, bu yüzden yaya olarak devam ettiler ve koruluklarla yama yama, açık bir çayırı aştılar.

Bir saat kadar yürüdükten sonra duvarlar gördüler. Yüksek ve azametliydiler; büyük bir şehri kuşatan duvarlara benziyorlardı. Perrin ve Gaul duvara yaklaştılar. Gaul her an üstlerine ateş

açılmasını beklermiş gibi titizlikle keşif yapıyordu. Bununla birlikte, kurt düşünde bu duvarlarda bekleyen yoktu. Katil içeride olsa, kubbenin ortasında, merkezinde bekliyor olurdu. Ve muhtemelen onlar için bir pusu kurmuş olurdu.

Perrin elini Gaul'un omzuna koydu ve onları duvarın tepesine götürdü. Gaul bir yana gitti ve eğilerek üstü örtülü nöbetçi yerlerinden birinin içine baktı.

Perrin duvarın içe bakan kenarına gitti ve baktı. Siyah Kule duvarların ima ettiği kadar etkileyici değildi: uzakta, kulübelerden ve küçük evlerden oluşan bir köy ve onun ötesinde büyük bir inşaat.

"Kibirliler, sence de öyle değil mi?" diye sordu bir kadın sesi.

Perrin yerinde sıçradı, döndü ve çekicini çağırarak, koruma için çevresine tuğladan bir duvar örmeye hazırlandı. Yanında kısa boylu, gümüş saçlı, genç bir kadın duruyordu. Olduğundan uzun görünmeye çalışıyormuş gibi, dimdik duruyordu kadın. Üzerinde beyaz giysiler vardı ve beline gümüş bir kemer takmıştı. Yüzünü tanımıyordu, ama kokusunu biliyordu.

"Ayavlayan," dedi Perrin hırlarcasına. "Lanfear."

"Artık o ismi kullanmama izin yok," dedi Lanfear, bir parmağını duvara vurarak. "O, isimler konusunda çok katıdır."

Perrin iki yanına bakarak geriledi. Lanfear, Katil'le mi çalışıyordu? Gaul nöbetçi barakasından çıktı ve Lanfear'ı görünce donakaldı. Perrin onu durdurmak için elini kaldırdı. Gaul'un yanına sıçrayıp, Lanfear saldıramadan buradan kaçamaz mıydı?

"Ayavlayan mı?" diye sordu Lanfear. "Kurtlar bana böyle mi diyor? Bu doğru değil, hiç değil. Ben ayı *avlamıyorum.* Ay zaten benim." Eğildi ve kollarını göğsüne kadar gelen sura dayadı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Perrin.

"İntikam," diye fısıldadı Lanfear. Sonra ona baktı. "Tıpkı senin gibi Perrin."

"*Senin de* Katil'in ölmesini istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Katil mi? Moridin'in yetim uşağı mı? O beni ilgilendirmiyor. Ben başkasından intikam alacağım."

"Kim?"

"Hapsedilmeme sebep olandan," dedi Lanfear usulca, tutkuyla. Aniden gökyüzüne baktı. Gözleri korkuyla irileşti ve Lanfear yok oldu.

Perrin çekicini bir elinden diğerine aktardı. Gaul, aynı anda bütün yönleri izlemeye çalışarak yaklaştı. "O da neydi?" diye fısıldadı. "Aes Sedai mi?"

“Daha kötüsü,” dedi Perrin yüzünü buruşturarak. “Aiellerin Lanfear’a taktığı bir isim var mı?”

Gaul keskin bir nefes çekti.

“Onun ne istediğini bilmiyorum,” dedi Perrin. “Söyledikleri bana hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi. Şansımız varsa tesadüfen karşılaşmışızdır ve o kendi işine bakar.”

Buna inanmıyordu; kurtların daha önce ona söylediklerinden sonra değil. Ayavlayan onu istiyordu. *Işık, başımda yeterince bela yokmuş gibi.*

Gaul’la birlikte duvarın dibine sekti ve yollarına devam ettiler.

* * *

Toveine, Logain’in yanına çömelmişti. Logain, yorgun gözleri fal taşı gibi açık, dehşet içinde bakarken kadının onun çenesini okşamasını izlemek zorunda kalıyordu Androl.

“Sorun değil,” dedi Toveine tatlı tatlı. “Direnmeyi bırakabilirsin. Gevşe Logain. Boyun eğ.”

Kadın kolaylıkla Dönmüştü. Görünüşe göre on üç Yarı-insanla zincir kurmuşken, erkek yönlendirenlerin kadın yönlendirenleri Döndürmesi daha kolaydı. Bunun tersi de geçerliydi. Bu yüzden Logain’de sorun yaşıyorlardı.

“Götürün onu,” dedi Toveine, Logain’i göstererek. “Bu işi yapıp bitirelim. Yüce Efendi’nin ganimetinin huzurunu o da hak ediyor.”

Taim’in yardakçıları Logain’i sürükleyip götürdüler. Androl çaresizlik içine izledi. Taim’in Logain’i bir ödül gibi gördüğü açıktı. Onu döndürünce, Siyah Kule’nin geri kalanı da kolaylıkla onun tarafına geçecekti. Logain emrederse, genç Asha’manların çoğu kendi istekleriyle kaderlerine yürüyecekti.

Mücadele etmeye nasıl devam edebiliyor? diye düşündü Androl. Kurumlu Emarin iki seanstan sonra sızlanan bir enkaza dönüşmüştü, ama henüz onu da Döndürememişlerdi. Logain bir düzine seanstan geçmişti ve hâlâ direniyordu.

Bu değişecekti, çünkü artık Taim için çalışan kadınlar vardı. Toveine’in Döndürülmesinden kısa süre sonra başkaları gelmişti; başlarında feci çirkin, buyurgan bir kadın bulunan Kara Ajah üyeleri. Pevara’yla gelen Kızıllar da onlara katılmıştı.

Pevara’nın bağından Androl’e uykulu bir endişe duygusu geldi. Pevara uyanıktı, ama midesi yönlendirmesini engelleyen içecekle doluydu. Androl’ün zihni göreceli olarak daha berraktı. İlk önce

Emarin'e içirdikleri kupanın kalıntılarını içmeye zorlamalarının üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Logain... daha fazla dayanamaz. Pevara'nın düşüncesine bitkinlik ve gittikçe büyüyen bir pes etmişlik duygusu eşlik ediyordu. *Biz ne...* Pevara sustu ve düşünceleri bulanıklaştı. *Yak beni! Ne yapacağız?*

Logain acıyla haykırdı. Daha önce bunu yapmamıştı. Bu çok kötü bir işaretti. Kapıda Evin durmuş izliyordu. Aniden omzunun üzerinden arkaya baktı ve yerinde sıçradı.

Işık, diye düşündü Androl. *Bu... lekenin sebep olduğu delilik olabilir mi? Leke hâlâ var mı?*

Androl ilk defa, ona kalkan koyduklarını fark etti. Döndürmeye hazırlamak üzere tutsaklara verdikleri çatalkök miktarını azalttıkları zamanlar hariç bunu hiç yapmıyorlardı.

Bu içinde bir panik sancısı yayılmasına sebep oldu. Sırada kendisi mi vardı?

Androl? dedi Pevara. *Bir fikrim var.*

Ne?

Androl ağız tıkacının üzerinden öksürmeye başladı. Evin yerinde sıçradı, sonra yaklaştı ve su matarasını getirip tıkacın üzerine su döktü. Abors –Taim'in adamlarından biri– duvara yaslanmış aylaklık ediyordu. Kalkanı o tutuyordu. Androl'e baktı, ama sonra odanın diğer yanında bir şey dikkatini çekti.

Androl daha da kötü öksürdü, bu yüzden Evin tıkacı çözdü, Androl'ü yan tarafına devirdi ve suyu tükürmesine izin verdi.

"Sessiz ol," dedi Evin, duyamayacak kadar uzakta olan Abors'a bakarak. "Sakın onları kızdırma Androl."

Bir adamı Gölge'ye Döndürme işlemi kusursuz değildi. Kimin tarafında olduğunuzu değiştiriyordu, ama sizi her açıdan değiştirmiyordu. Evin'in kafasındaki şeyin anıları, kişiliği ve –Işık izin verirse– zayıflıkları aynıydı.

"Onları ikna ettin mi?" diye fısıldadı Androl. "Beni öldürmemeye?"

"Ettim!" dedi Evin, çılgın gözlerle eğilerek. "Çok iyi yönlendiremediğinden senin işe yaramaz olduğunu söyleyip duruyorlar, ama hiçbiri insanları oraya buraya götürmek için kapıyol açmak da istemiyor. Bunu senin yapabileceğini söyledim onlara. Yaparsın, değil mi?"

"Elbette," dedi Androl. "Ölmekten iyidir."

Evin başını salladı. "Sana çatalkök vermeyi bıraktılar.

Logain'den sonra seni alacaklar. M'Hael sonunda Yüce Efendi'den yeni kadınlar istedi. Yönlendire yönlendire yorulmamış kadınlar. O kadınlar –Toveine ve Kızıllar– varken işler daha hızlı ilerler. M'Hael bugünün sonunda Logain'i Döndürmüş olur."

"Onlara hizmet edeceğim," dedi Androl. "Yüce Efendi'ye yemin ederim."

"Bu iyi Androl," dedi Evin. "Ama Döndürülmeden serbest bırakamayız seni. M'Hael sade bir yemini kabul edemez. Her şey yoluna girecek. Onlara senin kolaylıkla Döneceğini söyledim. Dönersin, değil mi? Direnmeden?"

"Direnmeyeceğim."

"Yüce Efendi'ye şükürler olsun," dedi Evin, gevşeyerek.

Ah, Evin. Hiçbir zaman zeki değildin.

"Evin," dedi Androl usulca, "Abors'a dikkat etmen lazım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Artık onlardan biriyim Androl," dedi Evin. "Onlar hakkında endişelenmem gerekmiyor."

"Bu iyi," diye fısıldadı Androl. "Senin hakkında söylediklerini duymuştum, ama önemi yoktur herhalde."

Evin kıpırdandı. Gözlerindeki o bakış... korkuydu. Leke temizlenmişti. Jonneth, Emarin ve diğer yeni Asha'manlar asla deliliğe kapılmak zorunda kalmayacaklardı.

Her Asha'man'da etkisi farklı oluyordu ve gelişim hızı da farklıydı. Ama en ortak özellik korkuydu. Dalga dalga geliyordu. Leke temizlendiği sırada korku Evin'i ele geçiriyordu. Androl, lekenin etkisine tamamen kapılmış Asha'manların öldürülmek zorunda kaldığını görmüştü. Evin'in gözlerindeki bakışı çok iyi biliyordu. Döndürülmüş olsa da, deliliği hâlâ taşıyordu. Sonsuza dek de taşıyacaktı.

"Ne dedi ki?" dedi Evin.

"Senin Döndürülmüş olmandan hoşlanmıyor," dedi Androl. "Senin onun yerini alacağını düşünüyor."

"Ah."

"Evin... seni öldürmeyi planlıyor olabilir. Dikkatli ol."

Evin ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Androl."

Androl'ün tıkacını takmadan uzaklaştı.

Bu... hayatta işe yaramaz, diye düşündü Pevara uykulu uykulu.

Aralarında yeterince uzun zaman yaşamamıştı. Deliliğin neler yapabildiğini görmemişti ve Asha'manların bakışlarındaki değişiklikleri tanımayı bilmiyordu. Normalde, aralarından biri bu

hale geldiğinde, onu alıyor ve etkiyi üzerinden atana kadar bir yere kapatıyorlardı. Eğer bu işe yaramazsa, Taim şaraplarına bir şey katıyordu ve bir daha uyanmıyorlardı.

Bu tür Asha'manlar durdurulmazsa, durumları gittikçe kötüleşiyordu ve sonu yıkım oluyordu. En yakınlarını öldürüyor, ilk önce sevmeleri gereken kişilere saldırıyorlardı.

Androl o deliliği biliyordu. Kendi içinde de olduğunu biliyordu. *Bu bir hata Taim,* diye düşündü. *Kendi arkadaşlarımızı aleyhimize kullanıyorsun, ama biz onları senden daha iyi tanıyoruz.*

Evin, Abors'a saldırdı. Bir tane Tek Güç patlaması halinde gelmişti. Bir an sonra Androl'ün kalkanı yok oldu.

Androl, Kaynak'a kucak açtı. Çok güçlü değildi, ama birkaç halatı yakacak kadar gücü vardı. Kanlı ellerle, bağlarından kurtularak yuvarlandı ve odayı taradı. Daha önce odayı tam olarak görememişti.

Oda sandığından daha genişti, küçük bir taht odası büyüklüğünde. Uzak ucunda geniş, yuvarlak bir sahne vardı ve üzerinde iki Myrddraal ve kadın halkası duruyordu. Androl Solukları görünce ürperdi. Işık, o gözsüz bakışlar korkunçtu.

Taim'in bitkin adamları uzak duvarın dibinde bekliyordu; Logain'i Döndürmeyi başaramamış Asha'manlar. Logain sahnenin ortasında bir sandalyeye bağlanmıştı ve olduğu yere çökmüş görünüyordu. Tıpkı bir taht gibi. Logain'in başı bir yana devrilmişti ve gözleri kapalıydı. Bir şeyler fısıldıyor gibiydi.

Taim öfkeyle Evin'e dönmüştü. Evin şu anda Abors'un dumanları tüten cesedinin yanında Mishraile'le savaşıyordu. Evin ve Mishraile, Tek Güç'ü kavramışlardı ve yerde güreşiyorlardı. Evin'in elinde bıçak vardı.

Androl, Emarin'e doğru emekledi, sonra bacakları boşanınca az kalsın yüzüstü düşüyordu. Işık! Ne kadar zayıftı. Ama Emarin'in, sonra da Pevara'nın bağlarını yakmayı başardı. Pevara zihnini berraklaştırmaya çalışarak başını iki yana salladı. Emarin başını minnetle salladı.

"Tek Güç kullanabiliyor musun?" diye fısıldadı Androl. Taim'in dikkati Evin'in dövüşündeydi.

Emarin başını iki yana salladı. "Bize verdikleri içecek..."

Androl, Tek Güç'e tutundu. Çevresindeki Gölgeler uzamaya başladı.

Hayır! diye düşündü. *Hayır, şimdi olmaz!*

Bir kapıyol. Bir kapıyola ihtiyacı vardı! Tek Güç'ü içine çekerek

Yolculuk örgüsünü oluşturdu Androl. Ama, önceki gibi, bir tür engele çarptı –bir duvar gibi, kapıyol açmasını engelliyordu. Kızgınlık içinde, daha yakına kapıyol açmaya çalıştı. Belki de mesafe etkiliyordu. Başlarının üzerindeki, Canler'in deposuna kapıyol açabilir miydi?

Tüm gücünü kullanarak duvarla mücadele etti. Zorla yaklaştı; neredeyse başaracaktı... Bir şey oluyormuş gibi hissetti.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen açıl. Buradan çıkmam lazım..."

Taim'in karşısında Evin mağlup oldu.

"O da neydi?" diye bağırdı Taim.

"Bilmiyorum," dedi Mishraile. "Evin bize saldırdı! Uşakla konuşuyordu ve..."

İkisi birden Androl'e döndüler. Androl kapıyol açmaya çalışmayı bıraktı ve bunun yerine, çaresizlik içinde, Taim'e bir ateş örgüsü fırlattı.

Taim gülümsedi. Androl'ün ateş dili ona ulaştığında, bir Hava ve Su örgüsüyle karşılaştı ve dağıldı.

"Gerçekten azimli birisin," dedi Taim, Androl'ü bir Hava örgüsüyle duvara çarparak.

Androl acıyla inledi. Emarin sersem sersem ayağa kalktı, ikinci bir Hava örgüsü onu yere devirdi. Androl sersemlik içinde yerden kaldırıldığını ve odada sürüklendiğini hissetti.

Siyahlara bürünmüş çirkin kadın Aes Sedai halkasından çıktı ve gidip Taim'in yanında durdu. "Ee, M'Hael," dedi. "Bu mekân söylediğin kadar sıkı kontrolün altında değil."

"Aletlerim zayıf," dedi Taim. "Bana daha önceden daha fazla kadın verilmeliydi."

"Asha'manlarını çalışmaktan bitkin düşürdün," diye yanıt verdi kadın. "Tüm güçlerini boşa harcadılar. Burada idareyi ben ele alacağım."

Taim sahnede, oturduğu yere yığılmış Logain'in, kadınların ve Solukların yanında durdu. Belki de Terkedilmişlerden biri olan bu kadını, odadaki diğer herkesten daha büyük bir tehdit olarak görüyor gibiydi.

"Bunun işe yarayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Taim.

"Nae'blis senin beceriksizliğini duyduğunda..."

"Nae'blis mi? Moridin benim umurumda bile değil. Ben Yüce Efendi'ye bir armağan verdim bile. Dikkatli ol, çünkü onun gözdelerinden biriyim. Anahtarlar benim elimde Hessalam."

"Demek istediğin... gerçekten yaptın mı? Onları çaldın mı?"

Taim gülümsedi. Boşuna çabalayarak havada asılı duran Androl'e döndü. Ona kalkan koymamışlardı. Taim'e bir başka örgü fırlattı, ama adam onu farklı bir şekilde savuşturdu.

Androl kalkan konmaya bile layık görülmüyordu. Taim onu bağladığı Hava örgülerini gevşetti. Androl tüm ağırlığıyla yere düştü. Homurdandı.

"Ne zamandır burada eğitim görüyorsun Androl?" diye sordu Taim. "Beni utandırıyorsun. Öldürmeye çalışırken *elinden gelen* bu mu?"

Androl zahmetle dizlerinin üzerinde doğruldu. Arkasındaki Pevara'nın acısını ve endişesini hissetti. Pevara'nın zihni çatalkök yüzünden bulanıktı. Önünde, Logain tahtına bağlanmış, düşmanlarla kuşatılmış, oturuyordu. Adamın gözleri kapalıydı; kendinde değil gibiydi.

"Burada işimiz bitti," dedi Taim. "Mishraile, bu tutsakları öldür. Yukarıdakileri alıp Shayol Ghul'e götüreceğiz. Yüce Efendi buradaki işim için daha fazla kaynak vadetti."

Taim'in yardakçıları yaklaştı. Androl diz çöktüğü yerden başını kaldırıp baktı. Karanlık her yanı sarıyordu, gölgelerin içinde şekiller hareket ediyordu. Karanlık... onu dehşete düşürüyordu. *Saidin*'i bırakması gerekiyordu, *zorunluydu.* Ama bırakamıyordu.

Örmeye başladı.

Taim ona baktı, sonra gülümsedi ve şerateş ördü.

Her yanda gölgeler!

Androl, Güç'e tutundu.

Ölüler, beni almaya geldiler!

İçgüdüyle, en iyi bildiği örgüyü ördü. Bir kapıyol. Duvara çarptı, o lanet duvara.

Çok yorgunum. Gölgeler... Gölgeler alacak beni.

Taim'in parmaklarından kor beyaz bir ışık çubuğu fırladı ve doğrudan Androl'e doğru uçtu. Androl gerilerek bağırdı, ellerini öne uzattı ve örgüyü yerli yerine oturttu. O duvara çarptı ve *kaldırdı.*

Önünde, madeni paranın eni genişliğinde bir kapıyol açıldı. Androl şerateş çubuğunu o kapıyolla yakaladı.

Taim kaşlarını çattı ve oda sessizleşti. Sersemlemiş Asha'manlar örmeyi bıraktılar. O anda odanın kapısı içeri doğru patladı.

Canler, Tek Güç tutarak ve kükreyerek içeriye daldı. Arkasından, eğitim almak için Siyah Kule'ye gelmiş yirmi kadar İki Nehirli delikanlı girdi.

Taim, Kaynak'a kucak açarak bağırdı. "Saldırıya uğradık!"

* * *

Kubbe'nin merkezi, daha önce fark ettiği inşaat projesiymiş gibi görünüyordu. Bu kötüydü; o temeller ve çukurlarla, Katil saklanıp pusu kuracak sayısız yer bulabilirdi.

Köye vardıklarında Perrin bilhassa büyük bir binayı gösterdi. İki katlıydı, han gibi yapılmıştı ve sağlam, ahşap bir çatısı vardı. "Seni oraya götüreceğim," diye fısıldadı. "Yayını hazır et. Gizlice bana yaklaşan birini görürsen bağır, tamam mı?"

Gaul başını salladı. Perrin onları binanın tepesine sektirdi ve Gaul bacanın yanında pozisyon aldı. Giysileri renk değiştirerek kil tuğlalara uyum sağladı. Gaul yayını çıkararak çömeldi. Uzun yay menziline sahip değildi, ama buradan ölümcül olabilirdi.

Perrin yere atladı ve gürültü çıkarmamak için son birkaç santimetreyi süzülerek indi. Eğildi ve ilerideki binanın kenarına sekti. Yine sekti ve sıradaki, açık temellerden önceki son binanın kenarına gitti ve sonra omzunun üzerinden arkaya baktı. Çatıda çok iyi saklanmış olan Gaul parmaklarını kaldırdı. Perrin'i izlemişti.

Perrin buradan sonra karnı üzerinde süründü. Doğrudan göremediği bir yere sekmek istememişti. İlk geniş temel çukurunun kenarına ulaştı ve toprak zemine baktı. Rüzgâr hâlâ esiyordu ve aşağıda tozlar dönüyor, tüm ayak izlerini siliyordu.

Perrin uzandığı yerden kalktı ve eğildi. Geniş temelin çevresinde ilerlemeye başladı. Kubbenin tam merkezi neresi olabilirdi? Kestiremiyordu; fazla genişti. Gözlerini açık tuttu.

Temel çukurlarını izlemeye o kadar dalmıştı ki, neredeyse nöbetçilere çarpacaktı. Bir tanesinin sessiz gülüşü uyandırdı onu. Anında sekerek temelin diğer yanına geçti ve dizleri üzerine çöktü. Ellerinde bir İki Nehir yayı belirdi. Geride bıraktığı, şimdi uzakta kalan yeri taradı.

Aptal, diye düşündü, sonunda onları görerek. İki adam temellerin yanına yapılmış bir barakanın içinde aylaklık ediyordu. Baraka, işçilerin içinde yemek yediği türden bir yerdi. Perrin endişeyle çevresine bakındı, ama Katil saklandığı yerden çıkıp ona saldırmadı ve iki nöbetçi de onu görmedi.

Perrin ayrıntıları seçemiyordu, bu yüzden biraz önce durduğu yere ihtiyatla sıçradı. Temelin içine girdi ve topraktan bir çıkıntı yapıp üzerinde durarak, temelin kenarından barakanın içine baktı.

Evet, iki kişi vardı. Siyah ceketli adamlar. Asha'manlar. Rand'ı kurtardıkları Dumai Kuyuları olayından tanıyordu onları. Ona

sadıktılar, değil mi? Rand, Perrin için yardım mı yollamıştı?

Işık yaksın o adamı, diye düşündü Perrin. *Neden bir sefer olsun açık davranmıyor?*

Elbette Asha'manlar bile Karanlıkdostu olabilirdi. Perrin çukurdan çıkıp adamlarla yüzleşmeyi düşündü.

"Kırık aletler," dedi Lanfear aylak aylak.

Perrin yerinde sıçradı ve onu çıkıntının üzerinde durmuş, iki adama bakarken bulunca bir küfür savurdu.

"Döndürülmüşler," dedi Lanfear. "Öteden beri bunun israf olduğunu düşünmüşümdür. Dönüşüm esnasında bir şeyler kaybedersin –kendi isteğiyle gelenler kadar iyi hizmet edemezler. Ah, sadıktırlar, ama ışıkları gitmiştir. Kendi kendini güdüleme, insanı insan yapan yaratıcılık kıvılcımı."

"Sessiz ol," dedi Perrin. "Döndürülmüş mü? Ne demek istiyorsun? Bu..."

"On üç Myrddraal ve on üç Dehşetlordu," dedi Lanfear alayla. "Ne kabalık. Ne israf."

"Anlamıyorum."

Lanfear içini çekti ve bir çocuğa açıklarmış gibi konuştu. "Yönlendirebilenler, doğru şartlar altında, zorla Gölge'ye Döndürülebilirler. M'Hael burada işlemin olması gerektiği kadar kolay yürümesi konusunda sorunlar yaşıyor. Erkekleri rahatlıkla Döndürebilmek için kadınlara ihtiyacı var."

Işık, diye düşündü Perrin. Rand insanlara bunun yapılabildiğini biliyor muydu? Aynı şeyi ona yapmayı mı planlıyorlardı?

"Ben olsam o ikisinin çevresinde dikkatli davranırdım," dedi Lanfear. "Güçlüler."

"O zaman alçak sesle konuşuyor olman gerek," diye fısıldadı Perrin.

"Peh. Bu mekânda sesi bükmek kolay. Tüm gücümle bağırabilirim ve beni yine de duymazlar. İçki içiyorlar, gördün mü? Şarabı yanlarında getirdiler. Bedenen buradalar elbette. Önderlerinin onları bunun tehlikeleri konusunda uyardığını hiç sanmıyorum."

Perrin nöbetçilere baktı. İki adam gülüşerek şarap yudumluyordu. Perrin izlerken ilki yana doğdu devrildi, sonra ikincisi de aynı şeyi yaptı. Oturdukları yerden kayıp yere düştüler.

"Ne yaptın?"

"Şaraplarına çatalkök kattım," dedi Lanfear.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu Perrin.

“Seni severim Perrin.”

“Sen Terkedilmişlerden birisin!”

“Öyleydim,” dedi Lanfear. “Bu... ayrıcalık benden alındı. Karanlık Varlık, Lews Therin’in kazanmasına yardım etmeyi planladığımı öğrendi. Şimdi ben...” Donakaldı ve yine gökyüzüne baktı. O bulutlarda ne görüyordu? Yüzünün solmasına sebep olan bir şey. Bir an sonra Lanfear yok oldu.

Perrin ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Lanfear’a güvenemezdi elbette. Bununla birlikte, Lanfear kurt düşünü kullanmak konusunda *iyiydi.* Hiç ses çıkarmadan yanında belirmeyi başarıyordu. Bu göründüğünden daha zordu. O gelirken yer değiştiren havayı durdurması gerekiyordu. Hiç ses çıkarmayacak şekilde yere basması ve giysilerinin hışırtısını bastırması gerekiyordu.

Perrin irkilerek, bu sefer kokusunu da maskelemiş olduğunu fark etti. Ancak o kendisiyle konuşmaya başladıktan sonra kokusunu alabilmişti –yumuşak gece zambakları kokuyordu.

Kararsızca çukurdan çıktı ve barakaya yaklaştı. İki adam uyuyordu. Düşte uyuyan adamlara ne olurdu? Normalde bu, onları uyanık dünyaya gönderirdi –ama bu adamlar bedenen buradaydı.

Perrin ürpererek bu adamlara yapılmış olan şeyi düşündü. ‘Döndürmek’? Lanfear’ın kullandığı sözcük bu muydu? Işık. Adil değildi bu. *Desen hiçbir zaman adil değildir,* diye düşündü Perrin, barakanın içini arayarak.

Düşçubuğunu masanın altında, yere çakılmış halde buldu. Gümüş metal parçası uzun bir çadır kazığına benziyordu. Üzerine boylu boyunca desenler oyulmuştu. Gördüğü diğer çubuğa benziyordu, ama tam olarak aynı değildi. Çubuğu yerden çekti, sonra eli çekicinde, Katil’in gelmesini bekledi.

“O burada değil,” dedi Lanfear.

“Işık!” Perrin yerine sıçrayarak çekicini kaldırdı. Döndü. “Neden bu şekilde belirip duruyorsun kadın?”

“O beni arıyor,” dedi Lanfear, gökyüzüne bakarak. “Bunu yapamıyor olmam lazım ve o kuşkulandı. Sonunda beni bulursa kesin olarak bilir ve beni yok eder, tutsak eder ve sonsuza dek kavurur.”

“Senin için, Terkedilmişlerden biri için üzülmemi mi bekliyorsun?” diye terslendi Perrin.

“Ben efendimi seçtim,” dedi Lanfear, onu inceleyerek. “Bu da ödediğim bedel –kurtulmanın bir yolunu bulamazsam.”

“Ne?”

“Bence en çok senin şansın var,” dedi Lanfear. “Kazanmana ihtiyacım var Perrin ve sen kazanırken senin yanında olmaya ihtiyacım var.”

Perrin hıhladı. “Yeni numaralar öğrenmedin, değil mi? Tekliflerini başkasına götür. Ben ilgilenmiyorum.” Düşçubuğunu ellerinde evirip çevirdi. Diğerinin nasıl çalıştığını hiç çözememişti.

“Tepesini bükmen lazım.” Lanfear elini uzattı.

Perrin onu süzdü.

“İstesem onu kendim alamaz mıydım sence?” diye sordu Lanfear eğlentiyle. “Senin için M’Hael’in küçük uşaklarını etkisiz hale getiren kimdi?”

Perrin duraksadı, sonra çubuğu Lanfear’a uzattı. Lanfear başparmağını çubuğun ucundan ortasına kadar gezdirdi ve çubuğun içinde bir şey tıkladı. Dışarıda, mor rengi berrak kubbe küçüldü ve yok oldu.

Lanfear çubuğu geri verdi. “Alanı kurmak için yeniden çevir –ne kadar çevirirsen alan o kadar büyür–, sonra kilitlemek için benim yaptığımın tersini yap. Dikkatli ol. Onu nereye kurarsan kur, bu dünya kadar uyanık dünyada da sonuçları olacaktır ve senin müttefiklerinin de girip çıkmasını engelleyecektir. Bir anahtarla duvarı aşabilirsin, ama bu çubuğun anahtarını bilmiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Perrin istemeye istemeye. Ayaklarının dibinde, uyuyan adamlardan biri homurdandı ve yan döndü. “Gerçekten... gerçekten de Döndürülmeye direnmenin bir yolu yok mu? Yapabilecekleri hiçbir şey yok mu?”

“Kısa bir süre direnebilirler,” dedi Lanfear. “Yalnızca kısa bir süre. Sonunda en güçlü olanlar bile pes eder. Bir erkeksen ve kadınların karşısındaysan, seni çabucak yenebilirler.”

“Bunun mümkün olmaması gerek,” dedi Perrin, çömelerek. “Kimsenin bir insanı Gölge’ye dönmeye *zorlayamaması* gerek. Her şeyimiz elimizden alındığında, en azından bu seçim bize ait olmalı.”

“Ah, seçenekleri var,” dedi Lanfear, bir ayağıyla nöbetçilerden birini dürterek. “Ehlileştirilmeyi seçebilirlerdi. Bu onlardaki zayıflığı yok ederdi ve o zaman asla Döndürülemezlerdi.”

“Bu pek iyi bir seçim değil.”

“Desen öyle dokuyor Perrin Aybara. Tüm seçenekler iyi seçenekler olamaz. Bazen kötünün iyisini seçersin ve yelkenini fırtınayla doldurursun.”

Perrin sert sert ona baktı. “Senin yaptığının da bu olduğunu ima

ediyorsun, öyle mi? Mümkün en iyi seçenek olduğu için Gölge'ye katıldın yani. Buna inanmıyorum. Sen güç için katıldın. Bunu herkes biliyor."

"Sen kendin ne yapacaksın, onu düşün kurt eniği," dedi Lanfear, bakışları sertleşerek. "Ben kararlarımın sonuçlarına katlandım. Hayatım boyunca yaptıklarım yüzünden acıya, ıstıraba, *yıkıcı* bir üzüntüye katlandım. Nasıl acı çektiğimi hayal bile edemezsin."

"Ve tüm Terkedilmişler içinde," dedi Perrin, "yerini seçen ve onu en çabuk kabul eden sensin."

Lanfear burnunu çekti. "Üç bin senelik hikâyelere inanabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Senin gibi birinin sözlerine inanmaktansa onlara inanırım."

"Nasıl istersen," dedi Lanfear ve uyuyan adamlara baktı. "Anlamana yardım edecekse, kurt eniği, pek çok kişinin bu adamların Döndürme işleminde öldüğünü düşündüğünü bilmelisin. Sonra bedene başka bir şey girer. En azından bazıları öyle düşünüyor." Yok oldu.

Perrin içini çekti, sonra düşçubuğunu ortadan kaldırdı ve çatıya sekti. O belirir belirmez Gaul bir ok çekerek döndü. "Sen misin Perrin Aybara?"

"Benim."

"Kanıt istesem mi acaba?" dedi Gaul, okunu gevşetmeden. "Bu mekânda görünüşünü kolaylıkla değiştirebiliyorsun gibi."

Perrin gülümsedi. "Görünüş her şey değildir. İki *gai'shain*'in olduğunu biliyorum. Birini sen istedin, ötekini istemedin. İkisi de doğru düzgün *gai'shain*'ler gibi davranmak istemiyor. Bu işten canlı kurtulabilirsek, biri seninle evlenebilir."

"Biri evlenebilir," diye onayladı Gaul, yayını indirerek. "Ama öyle görünüyor ki, ya ikisini birden alacağım ya da hiçbirini. Belki de mızraklarını indirmeye zorladığım için ceza bu, ama bunu yapmaları benim değil onların seçimiydi." Başını iki yana salladı. "Kubbe gitti."

Perrin düşçubuğunu kaldırdı. "Öyle."

"Bir sonraki işimiz ne?"

"Beklemek," dedi Perrin, çatıya yerleşerek, "ve kubbeyi yok etmenin Katil'in dikkatini çekip çekmeyeceğini görmek."

"Ya çekmezse?"

"O zaman onu bulma ihtimalimiz olan bir sonraki yere gideceğiz," dedi Perrin çenesini ovalayarak. "Nerede öldürecek kurtlar varsa oraya yani."

* * *

Canler, “Seni duyduk!” diye bağırdı Androl’e, ateş savaşının ortasında. “Duymadıysak kavrulayım! Yukarıdaki dükkândaydık ve konuştuğunu, yalvardığını duyduk! Saldırmamız gerektiğine karar verdik. Ya şimdi ya hiçbir zaman.”

Odada örgüler patladı. Toprak fışkırdı ve sahnedeki Taim’in adamlarından İki Nehirlilere doğru Ateş topları fırladı. Soluklar, cüppeleri hiç kıpırdamadan, kılıçlarını çekerek oda boyunca süzüldüler.

Androl başını eğerek Canler’den uzaklaştı ve odanın kenarındaki Pevara, Jonneth ve Emarin’e doğru gitti. Canler onu duymuştu ha? Taim onu havaya kaldırmadan hemen önce açtığı kapıyol. Göremeyeceği kadar küçük olsa da, açılmış olmalıydı.

Yine kapıyol yapabiliyordu. Ama çok küçük kapıyollar. Bunun ne faydası vardı? *Taim’in şerateşini durdurmaya yetti,* diye düşündü, Pevara ile diğerlerine ulaşarak. Üçü de savaşacak durumda değildi. Androl bir kapıyol ördü, duvara çarptı, ittirdi...

Bir şey değişti.

Duvar kayboldu.

Androl bir anlığına sersemleyerek oturdu. Odadaki patlamalar kulaklarını dolduruyordu. Canler ve diğerleri iyi savaşıyordu, ama İki Nehirlilerin karşısında tam eğitimli Aes Sedailer ve belki Terkedilmişlerden biri vardı. Teker teker düşüyorlardı.

Duvar gitmişti.

Androl yavaşça doğruldu, sonra odanın ortasına yürüdü. Taim ve adamları sahnenin çevresinde savaşıyordu. Canler ve diğerlerinden gelen örgüler yavaşlamaya başlamıştı.

Androl, Taim’e baktı ve güçlü, ezici bir öfke hissetti. Siyah Kule Asha’manlara aitti, bu adama değil.

Asha’manların Siyah Kule’ye sahip çıkma zamanı gelmişti.

Androl kükreyerek ellerini yanında kaldırdı ve bir kapıyol ördü. Güç içinden aktı. Her zamanki gibi, açtığı kapıyol diğerlerininkinden daha hızlı belirdi ve onun gücüne sahip bir adamın yapabileceğinden daha hızlı büyüdü.

Açtığı kapıyol bir araba büyüklüğündeydi. Onu Taim’in yönlendiricilerinin önüne açtı ve tam onlar bir sonraki ölümcül yaylımı başlatırken yerine oturttu. Kapıyolun çıkışı birkaç adım uzaktaydı ve Taim ile adamlarının tam arkasındaydı.

Taim’in kadınlarının ve adamlarının ördüğü örgüler açık

kapıyola çarptı –kapıyol Androl'ün önünde, havada bir pus tabakası gibiydi–, sonra arkalarındaki çıkıştan fırladı.

Örgüler kendi sahiplerini öldürdüler, Aes Sedaileri kavurdular, Asha'manları ve kalan birkaç Myrddraal'i katlettiler. Androl harcadığı çabayla zorlanarak daha yüksek sesle bağırdı ve Logain'in bağlarında küçük kapıyollar açarak ipleri kesti. Logain'in sandalyesinin tam altında, yerde bir tane açtı ve onu odadan alıp Siyah Kule'den çok uzak bir yere düşürdü –Işık izin verirse, güvenli olan bir yere.

Hessalam adlı kadın kaçtı. Kendi açtığı kapıyola dalarken, Taim ve iki kişi daha onu takip etti. Kalanlar o kadar akıllı değildi –bir an sonra Androl yer kadar geniş bir kapıyol açtı ve diğer kadınlarla Asha'manları yüzlerce metre yüksekten düşmeye bıraktı.

15
İlmekteki Boynun

Ebou Dar'daki Tarasin Sarayı, Mat'in gizlice içeri girdiği en zor yer değildi. Bahçelere üç kat yüksekten bakan balkondan sarkarken Mat kendi kendine defalarca tekrarladı bunu.

Bir eliyle mermer çıkıntıya tutunurken, diğeriyle başındaki şapkasını tutuyordu. *Ashandarei*'ini sırtına bağlamıştı. Bohçasını aşağıdaki bahçelerde bir yere saklamıştı. Ter içindeki yanaklarını süpüren gece havası serindi.

Yukarıda, iki Ölümnöbeti Askeri tangırdayarak balkonda yürüyordu. Kan ve lanet küller. Bu adamlar zırhlarını hiç çıkarmazlar mıydı? Böceğe benziyorlardı. Onları birbirinden ayırt edemiyordu. Balkon, aşağıdan bakınca içeridekiler görünmesin diye, demirden bir kafesle çevrilmişti, ama Mat kafesin arkasında dolaşan nöbetçileri görebilecek kadar yakındaydı.

Işık, orada ne kadar da çok oyalanıyorlardı. Mat'in kolu ağrımaya başlamıştı. İki adam kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Belki de oturup birer çay içeceklerdi. Bir kitap çıkarıp gecenin geç saatlerine kadar okuyacaklardı. Tuon'un gerçekten de bu ikisini kovması gerekirdi. Neden balkonda aylak aylak durup sohbet ediyorlardı ki? Burada suikastçılar olabilirdi!

Işık'a şükür, adamlar sonunda uzaklaştılar. Mat kendini yukarı çekmeden önce ona kadar saymaya çalıştı, ama ancak yediye gelebildi. Çengeli takılmamış kanatlardan birini itip açtı ve balkon korkuluklarından içeri tırmandı.

Kolları ağrıyan Mat sessizce nefes verdi. Bu saray –o iki nöbetçi sayılmazsa– Tear Taşı kadar aşılmaz değildi ve Mat oraya girmeyi başarmıştı. Burada bir avantajı daha vardı elbette: Bu sarayda yaşamış, buraya serbestçe girip çıkmıştı. Genellikle. Boynunu kaşıdı ve boynuna taktığı eşarbı çekiştirdi. Bir an için, zincir hissi veren

bir kurdele gibi gelmişti.

Mat'in babasının bir deyişi vardı: Atını ne yöne süreceğini bil. Abell Cauthon kadar dürüst insan yoktu ve bunu herkes bilirdi, ama bazılarına –Taren Salı'ndakiler gibilerine– tükürükleri yere düşene kadar ancak güvenebilirdiniz. At ticareti yaparken Abell her zaman, atını sürmeye hazır ol ve daima ne yöne gideceğini bil, derdi.

Bu sarayda yaşadığı iki ay boyunca Mat bütün çıkışları öğrenmişti –her aralığı, her geçidi, her gevşek pencereyi. Normalde sıkı sıkı kilitlenen balkon kanatlarının hangilerinin kolaylıkla açıldığını. Gizlice dışarı çıkabiliyorsanız, gizlice içeri girebilirdiniz de. Bir an balkonda dinlendi, ama balkonun açıldığı odaya girmedi. Konukların misafir edildiği üçüncü kattaydı. Bu kata gizlice girmeyi başarmış olabilirdi, ama bir binanın karnı her zaman derisinden daha iyi korunurdu. Yukarıya dışarıdan çıkmak en iyisiydi.

Bunu yapmak, aşağı bakmamak için epey çabalamayı gerektiriyordu. Neyse ki binanın duvarına tırmanmak zor değildi. Taşların ve tahtaların arasında bol bol tutunacak yer vardı. Mat bir seferinde Tylin'i bu konuda azarladığını hatırlıyordu.

Kafesin dışına tırmanır, kendini yukarı çeker, dördüncü kata tırmanmaya başlarken Mat'in alnında ter, bir karınca tepesinden inen karıncalar gibi aktı. Zaman zaman *ashandarei*'i bacaklarının arkasına çarpıyordu. Rüzgârdaki deniz kokusunu alabiliyordu. Yüksekte her şey her zaman daha iyi kokardı. Belki de kafalar ayaklardan daha iyi koktuğu içindi.

Amma da aptalca bir düşünce, dedi Mat kendi kendine. Yükseklik hakkında düşünmekten iyiydi. Kendini bir taşın üzerine çekti, aşağıda kalan ayağı kaydı ve Mat sarsıldı. Hızla nefes alıp verdi, sonra tırmanmaya devam etti.

İşte. Yukarıda Tylin'in balkonunu görebiliyordu. Tylin'in dairesinde bir sürü balkon vardı elbette. Oturma odasının değil, yatak odasının balkonuna yöneldi. Diğeri Mol Hara Meydanı'na bakıyordu ve o balkona tırmanırken, beyaz pudinge konmuş sinek kadar kolay görülürdü.

Başını kaldırıp arabesk desenli demir kafese baktı. Oraya tırmanıp tırmanamayacağını her zaman merak etmişti. Oradan çıkıp aşağı inmeyi kesinlikle düşünmüştü.

Eh, bir daha böyle bir şey deneme aptallığına düşmeyecekti, orası kesindi. Sırf bu seferliğine ve o da istemeye istemeye. Matrim Cauthon kendi kellesini korumayı bilirdi. Şansı olsa da olmasa da, aptalca risklere girerek yaşamamıştı bu yaşa kadar. Tuon

ordularının kumandanının onu öldürmeye çalıştığı bir şehirde yaşamak istiyorsa bu onun bileceği işti.

Mat kendi kendine başını salladı. Yukarı tırmanacak, Tuon'a şehri terk etmesi gerektiğini ve bu General Galgan denen adamın ona ihanet ettiğini çok mantıklı bir şekilde açıklayacaktı. Sonra çıkıp gider, kendine bir yerde bir zar oyunu bulurdu. Bu yüzden şehre gelmişti zaten. Rand kuzeyde, bütün Trollocların olduğu yerdeyse, o zaman Mat adamdan olabildiğince uzak olmak istiyordu. Rand için üzülüyordu, ama kafası çalışan herkes tek seçeneğin Mat'in seçtiği seçenek olduğunu görürdü. Renkler dönmeye başladı, ama Mat duyguyu bastırdı.

Mantıklı. Mat çok mantıklı olabilirdi.

Terleyerek, küfrederek, elleri ağrıyarak, kendini dördüncü kat balkonuna çekti. Burada, Mat sarayda yaşarken de olduğu gibi, kafes kanatlarından birinin çengeli gevşekti. Küçük bir tel kanca marifetiyle içeri girdi. Kapalı balkona indi, *ashandarei*'ini indirdi, sonra sırtüstü uzandı ve Andor'dan Tear'a kadar koşarak gelmiş gibi solumasının dinmesini bekledi.

Birkaç dakika geçince ayağa kalktı, sonra açık kanattan, dört kat aşağıya baktı. Tırmanışıyla gurur duyuyordu.

Ashandarei'ini aldı ve balkon kapısına gitti. Tuon buraya, Tylin'in dairesine taşınmış olmalıydı kuşkusuz. Saraydaki en iyi daire buydu. Mat kapıyı araladı. Yalnızca içeriye bir göz atacak ve...

Önündeki gölgelerden bir şey fırladı ve tam başının üzerinde, kapıya saplandı.

Mat kendini yere bıraktı, yuvarlandı, bir eliyle bıçağını çekti ve diğeriyle *ashandarei*'ini kaldırdı. Ahşaba saplanmış arbalet okunun gücüyle kapı gıcırdadı.

Bir an sonra Selucia dışarı baktı. Başının sağ yanı tıraşlanmıştı ve diğer yanı bir örtüyle örtülmüştü. Derisi krema rengindeydi, ama onu yumuşak bulan bir adam kısa zamanda hatasını anlardı. Selucia zımparaya bile sert olmak konusunda bir iki şey öğretebilirdi.

Kadın küçük bir arbaleti Mat'e doğrulttu ve Mat gülümsedi. "Biliyordum!" diye nida etti. "Sen bir kişisel korumasın. Hep öyleydin."

Selucia kaşlarını çattı. "Burada ne işin var seni aptal?"

"Ah, yalnızca küçük bir gezintiye çıkmıştım," dedi Mat, yerden kalkıp hançerini kınına kaldırarak. "Gece havasının insana iyi geldiği söylenir. Denizden esen rüzgâr. O gibi şeyler."

"Buraya kadar *tırmandın* mı?" diye sordu Selucia, bir halat ya da

merdiven ararmış gibi balkondan aşağı bakarak.

"Ne? Sen normalde tırmanarak çıkmaz mısın? Kollar için çok iyidir. Kavrayışı geliştirir."

Selucia ters ters baktı ve Mat kendini sırıtırken buldu. Selucia suikastçılara karşı tetikteyse, muhtemelen Tuon iyiydi. Ona doğrultulmuş arbalete doğru başını salladı. "Sen şimdi beni..."

Selucia duraksadı, sonra içini çekti ve arbaleti indirdi.

"Teşekkürler," dedi Mat. "O şeyle insanın gözünü çıkarabilirsin. Normalde aldırmazdım, ama bugünlerde boşa harcanacak gözüm yok."

"Ne yaptın?" diye sordu Selucia kuru kuru. "Gidip bir ayıyla mı zar attın?"

"Selucia!" dedi Mat, kadının yanından geçip odaya girerek. "Bu neredeyse şaka sayılırdı. Birazcık daha çabayla sende mizah anlayışı bile geliştirebiliriz. Bu o kadar beklenmedik bir şey olurdu ki, seni bir sirke koyup, görmek isteyen insanlardan para toplayabilirdik. 'Gelin, muhteşem güleç *so'jhin*'i görün. Bu gece, yalnızca iki metelik...'"

"Gözün üzerine bahse girdin, değil mi?"

Mat kapıyı iterken sendeledi. Güldü. Işık! Tuhaf bir şekilde, bu gerçeğe fazla yakındı. "Çok tatlısın."

Başkasına nasıl görünürse görünsün, kazandığım bir bahis, diye düşündü. Matrim Cauthon, ortada dünyanın kaderi varken zar atmış tek adamdı. Bir dahaki sefere onun yerine budala kahramanın tekini bulabilirlerdi elbette. Rand ya da Perrin gibi birini. O ikisi öyle çok kahramanlıkla doluydu ki, ağızlarından taşıp çenelerine akıyordu. Mat kafasının içinde oluşmaya çalışan imgeleri bastırdı. Işık! O ikisini düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

"O nerede?" diye sordu Mat, yatak odasında çevresine bakınarak. Yatağın çarşafları dağınıktı –o yatak başına pembe kurdeleler bağlanmış olmasını beklemiyordu gerçekten– ama Tuon görünürlerde yoktu.

"Dışarı," dedi Selucia.

"*Dışarı mı?* Saat gecenin bir yarısı!"

"Evet. Yalnızca suikastçıların ziyarete geldiği bir zaman. İyi nişan alamadığım için şanslısın Matrim Cauthon."

"Sen onu boş ver," dedi Mat. "Sen onun korumasısın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Selucia, küçük arbaleti cüppesinin içinde bir yerde kaybederek. "Ben İmparatoriçe'nin *so'jhin*'iyim, sonsuza dek yaşasın. Ben onun Sesi ve

Gerçeksöyleyeniyim.”

“Harika,” dedi Mat, yatağa bakarak. “Onun yerine yem görevi görüyorsun, değil mi? Onun yatağında yatıyorsun? Suikastçıların içeri girmesi ihtimaline karşı arbaletin hazır halde?”

Selucia yanıt vermedi.

“Ee, o nerede?” diye sordu Mat. “Lanet küller, kadın! Bu iş ciddi. General Galgan’ın kendisi onu öldürmek için adamlar tutmuş!”

“Bu mu?” diye sordu Selucia. “*Bu* konuda mı endişeleniyorsun?”

“Evet öyle, bu konuda endişeleniyorum.”

“Galgan için endişelenmeye değmez,” dedi Selucia. “Mevcut istikrar çabamızı tehlikeye atmayacak kadar iyi bir askerdir. Senin Krisa hakkında endişelenmen gerek. Seanchan’dan üç suikastçı getirdi.” Selucia balkon kapısına baktı. Mat ilk defa yerdeki, kan olabilecek lekeyi fark etti. “Şimdiye dek iki tanesini yakaladım. Yazık. Senin üçüncüsü olduğunu düşünmüştüm.” Bir şekilde –her tür mantığa rağmen– o suikastçının Mat olabileceğini düşünürmüş gibi süzdü onu.

“Sen lanet olası delinin tekisin,” dedi Mat, şapkasını çekiştirip *ashandarei*’ini alarak. “Ben Tuon’a gidiyorum.”

“Artık adı bu değil, sonsuza dek yaşasın. O Fortuona olarak biliniyor; ama ona bu iki isimle de değil, ‘En Yüksek’ ya da ‘En Yüce’ diye hitap etmelisin.”

“Ona canım ne isterse öyle hitap ederim,” dedi Mat. “O nerede?”

Selucia onu inceledi.

“Ben suikastçı *değilim,*” dedi Mat.

“Suikastçı olduğunu düşünmüyorum. Sana onun yerini söylememi ister miydi istemez miydi, ona karar vermeye çalışıyorum.”

“Ben onun kocasıyım, değil mi?”

“Sus,” dedi Selucia. “Biraz önce beni suikastçı olmadığına ikna etmeye çalıştın ve şimdi bu konuyu açıyorsun, öyle mi? Aptal adam. O saray bahçelerinde.”

“Ama saat...”

“...gecenin bir yarısı,” dedi Selucia. “Evet, biliyorum. O her zaman... sağduyuyu dinlemez.” Sesinde bir parça çileden çıkmışlık vardı. “Yanında koca bir Ölümnöbeti Askeri ekibi var.”

“Yanında Yaratıcı’nın kendisi de olsa umurumda değil,” diye terslendi Mat, balkona geri giderek. “Onu oturtacağım ve bazı şeyleri açıklayacağım.”

Selucia arkasından geldi, kapıya yaslandı ve tek kaşını kuşkuyla

kaldırdı.

“Eh, belki gerçekten oturtmam,” dedi Mat, açık kafesten aşağıdaki bahçelere bakarak. “Ama ona –mantıklı bir şekilde– böyle gecenin bir yansında gezintiye çıkamayacağını açıklayacağım. En azından lafı geçerken değinirim. Kan ve lanet küller. Gerçekten çok yüksekteyiz, değil mi?”

“Normal insanlar merdivenleri kullanıyor.”

“Şehirdeki bütün askerler beni arıyor,” dedi Mat. “Sanırım Galgan beni ortadan kaybetmeye çalışıyor.”

Selucia dudaklarını büzdü.

“Bunu bilmiyor muydun?” diye sordu Mat.

Selucia duraksadı, sonra başını iki yana salladı. “Galgan’ın sana karşı gözlerini dört açmış olması imkânsız değil. Normal koşullar altında, Kuzgunlar Prensi onun rakibi olurdu. O ordularımızın generali, ama bu genellikle Kuzgunlar Prensi’ne verilen bir görevdir.”

Kuzgunlar Prensi. “Hiç hatırlatma,” dedi Mat. “Dokuz Ayın Kızı’yla evlendiğimde unvanım bu sanıyordum. O terfi ettikten sonra değişmedi mi?”

“Hayır,” dedi Selucia. “Henüz değil.”

Mat başını salladı, sonra onu bekleyen inişe bakarak içini çekti. Bir bacağını korkuluğa kaldırdı.

“Başka bir yol var,” dedi Selucia. “Aptal kafanı kırmadan gel. Senden ne istiyor hâlâ bilmiyorum, ama düşüp ölmeni içerdiğinden kuşkuluyum.”

Mat minnetle balkon korkuluğundan indi ve Selucia’nın peşinden içeri girdi. Selucia bir gardırobu açtı ve sonra gardırobun arkasını aralayarak sarayın taşı ve tahtasında saklanmış karanlık bir geçidi ortaya çıkardı.

“Kan ve lanet küller,” dedi Mat, başını içeri uzatarak. “Bu bunca zamandır burada mıydı?”

“Evet.”

“O şey buradan girmiş olabilir,” diye mırıldandı Mat. “Burayı kapatmanız lazım Selucia.”

“Daha iyisini yaptım. İmparatoriçe uyuyacağı zaman –sonsuza dek yaşasın– tavan arasında uyuyor. Asla bu odada uyumuyor. Tylin’in ne kadar kolay öldürüldüğünü unutmadık.”

“Bu iyi,” dedi Mat. Ürperdi. “Bunu yapan yaratığı buldum. Bir daha kimsenin boğazını kesemeyecek. Tylin ve Nalesean bu konuda dans edebilir. Hoşça kal Selucia. Teşekkür ederim.”

“Geçit için mi?” diye sordu. “Yoksa arbaletle seni öldürmeyi başaramadığım için mi?”

“Bana Musenge ve diğerleri gibi Ekselansları demediğin için,” diye mırıldandı Mat, geçide girerek. Duvara asılmış bir fener buldu; çakmaktaşı ve çırayla yaktı.

Arkasında, Selucia güldü. “Eğer bu seni rahatsız ediyorsa Cauthon, seni çok sinir bozucu bir hayat bekliyor. Kuzgunlar Prensi olmaktan vazgeçmenin tek bir yolu var ve o da ilmeğin boynuna geçmesi.” Gardırobun kapısını kapattı.

Ne hoş kadın, diye düşündü Mat. Selucia’nın onunla konuşmadığı günleri tercih edecekti neredeyse. Başını iki yana sallayarak geçitte ilerlemeye başladı ve Selucia’nın geçidin nereye çıktığını söylemediğini fark etti.

* * *

Rand, iki Kız ile birlikte, Elayne’in Braem Ormanı’nın doğu kıyısındaki kampında yürüyordu. Gece çöküyordu ve kamp karanlıktı, ama uyuyan çok kimse yoktu. Kampı kaldırıp ertesi sabah Cairhien’e doğru doğuya hareket etmek üzere hazırlık yapıyorlardı.

Bu gece Rand’ın yanında yalnızca iki koruma vardı. Eskiden olsa tek bir korumanın bile fazla olduğunu düşünürdü, ama şimdi iki korumayla fazla *güvensiz* hissediyordu. Çark’ın kaçınılmaz dönüşü algılarını, tıpkı mevsimleri değiştirdiği gibi değiştirmişti.

Eskiden yabani hayvanların açtığı bir patika olduğu aşikâr, fenerlerle aydınlatılmış yolda yürüdü. Bu kamp, patikalar dışında yol belirecek kadar uzun süredir burada değildi. Gecenin sessizliğini yumuşak sesler bozuyordu: arabalara yüklenen malzemeler, bileği taşlarında bilenen kılıçlar, aç askerlere dağıtılan yemekler.

Adamlar birbirlerine seslenmiyorlardı. Sırf gece olduğundan değil, aynı zamanda Gölge’nin güçlerinin ormanda, yakında olmasından dolayı. Trollocların kulakları keskindi. Usul usul konuşmayı alışkanlık haline getirmek ve kampın bir ucundan diğerine bağırmamak en iyisiydi. Fenerlerin kapakları dışarıya yumuşak bir ışık bırakıyordu ve yemek pişirmek için yakılmış ateşler de küçüktü.

Rand patikadan ayrıldı ve uzun bohçasını taşıyarak, hışırdayan yüksek otların arasından geçip Tam’in açıklığın ötesindeki çadırına yollandı. Bu kısa bir ziyaret olacaktı. Patikada, yakından geçen

askerler selam verdi ve Rand da başını sallayarak karşılık verdi. Onu görünce şok olmuşlardı, ama kampta dolaşmasına şaşırmamışlardı. Elayne ordularına Rand'ın bir önceki ziyaretini haber vermişti.

Bu orduları ben yönetiyorum, demişti Rand'a, son kez ayrıldıklarında, *ama sen onların yüreğisin. Onları sen topladın Rand. Senin için savaşıyorlar. Lütfen geldiğinde seni görmelerine izin ver.*

Rand da öyle yapmıştı. Onları daha iyi koruyabildiğini diliyordu, ama o yükü taşıması gerekecekti, hepsi bu. İşin sırrının kendini kırılmamacasına sertleştirmek olmadığı anlaşılmıştı. Uyuşmak da değildi. İşin sırrı acıyla yürümekti, tıpkı böğründeki yaraların acısı gibi, ve o acıyı bir parçası olarak kabul etmekti.

Tam'in çadırını Emond Meydanı'ndan iki adam koruyordu. Rand'ı görünce sırtlarını dikleştirip selam verdiler ve Rand da onlara başını salladı. Ban al'Seen ve Dav al'Thone –eskiden olsa, bu ikisinin ona selam çakacaklarını hiç düşünemezdi. Üstelik çakı gibi selamlardı.

"Ciddi bir işiniz var askerler," dedi Rand onlara. "Bu savaş meydanındaki tüm işler kadar önemli bir iş."

"Andor'u savunmak mı Lordum?" diye sordu Dav şaşkın şaşkın.

"Hayır," dedi Rand. "Babama göz kulak olmak. Gözünüzü dört açın." Kızları dışarıda bırakarak çadıra girdi.

Tam bir masanın yanında durmuş, haritaları inceliyordu. Rand gülümsedi. Çalılara takılmış koyunları incelerkenki yüz ifadesine sahipti.

"Göz kulak olunmaya ihtiyacım olduğunu düşünür gibisin," dedi Tam.

Rand bu yoruma yanıt vermenin, okçunun saklandığı yere yürümek ve içeridekilere onu vurmaları için meydan okumaktan farksız olacağına karar verdi. Bunun yerine bohçasını masanın üzerine bıraktı. Tam beze sarılı uzun bohçaya baktı, sonra örtüsünü çekiştirdi. Bez açıldı ve görkemli bir kılıç ortaya çıktı. Siyah lake kaplı kınının üzerine birbirine dolanmış kırmızı ve altın ejderler resmedilmişti.

Tam sorarcasına Rand'a baktı.

"Bana kılıcını verdin," dedi Rand. "Ve onu iade edemedim. Onun yerine bunu getirdim."

Tam kılıcı kınından çekti ve gözleri irileşti. "Bu fazla değerli bir armağan oğlum."

"Hiçbir şey senin için fazla değerli değil," diye fısıldadı Rand.

“Hiçbir şey.”

Tam başını iki yana sallayarak kılıcı kınına geri soktu. “Önceki gibi bir sandığa kaldırılıp unutulacak. O şeyi hiç eve getirmemeliydim zaten. O kılıca fazla önem verdin.” Kılıcı geri vermeye niyetlendi.

Rand elini Tam’inkinin üzerine koydu. “Lütfen. Bir kılıç ustası, ona layık bir silahı hak eder. Onu al –bu vicdan azabımı dindirecektir. Işık biliyor ya, şu anda sırtımdan indirdiğim her yük gelecek günlerde işime yarayacak.”

Tam yüzünü buruşturdu. “Pis bir numara bu Rand.”

“Biliyorum. Son zamanlarda pek tatsız kişilerle zaman geçiriyorum. Krallar, kâtipler, lordlar ve leydiler.”

Tam kılıcı gönülsüzce aldı.

“Bunu bir teşekkür armağanı olarak düşün,” dedi Rand, “tüm dünyadan, sana. Onca sene önce bana alevi ve boşluğu öğretmeseydin... Işık, Tam. Şu anda burada olmazdım. Ölmüş olurdum, bundan eminim.” Rand kılıca baktı. “Bir düşün. Benim iyi bir okçu olmamı istemeseydin, zor zamanlarda aklımı yitirmemi engelleyen şeyi asla öğrenemezdim.”

Tam burnunu çekti. “Alev ve boşluğun okçulukla ilgisi yok.”

“Evet, biliyorum. Kılıç ustalarının tekniği.”

“Kılıçlarla da ilgisi yok,” dedi Tam, kılıcı kemerine takarak.

“Ama...”

“Alev ve kılıç merkez hakkındadır,” dedi Tam. “Ve huzur hakkında. Elimden gelse bu diyardaki, asker olsun olmasın, herkese öğretirdim.” Yüzü yumuşadı. “Ama Işık, ben ne yapıyorum? Sana ders mi veriyorum? Söylesene, bu kılıcı nereden edindin?”

“Buldum.”

“Gördüğüm en iyi kılıç.” Tam kılıcı yine çekti ve metaldeki kıvrımlara baktı. “Kadim bir kılıç. Ve kullanılmış. İyi kullanılmış. Kesinlikle iyi bakılmış, ama bu bir savaş beyinin ganimet sandığında kalmamış. Adamlar bu kılıcı savurmuş. Onunla öldürmüş.”

“O... kardeş bir ruha aitti.”

Tam ona baktı ve gözlerinde yanıt aradı. “Eh, sanırım o zaman bir denemeliyim. Gel.”

“Gece gece mi?”

“Daha gece genç,” dedi Tam. “İyi bir zaman bu. İdman alanı kalabalık değildir.”

Rand tek kaşını kaldırdı, ama kenara çekildi ve Tam masanın

çevresinden dolanıp çadırdan çıktı. Rand da onu takip etti. Kızlar peşlerine düştü ve Tam'i izleyerek yakındaki idman alanına gittiler. Sırığa asılmış fenerlerin ışığında birkaç Muhafız kılıç çarpıştırıyordu.

İdman silahları raflarının yanında, Tam yeni kılıcını çekti ve birkaç form denedi. Saçları kırlaşmış olsa da, gözlerinin çevresi kırışmış olsa da Tam al'Thor rüzgâra kapılmış ipek kurdele gibi hareket ediyordu. Rand babasının savaştığını, hatta kılıç çarpıştırdığını görmemişti. Aslında bir parçası iyi huylu Tam al'Thor'u yemek için kaz kesmek dışında herhangi bir şeyi öldürürken hayal etmekte güçlük çekiyordu.

Şimdi görüyordu. Titrek fener ışıklarının aydınlığında, Tam al'Thor bir çift rahat çizmeyi ayağına geçirircesine kolaylıkla formdan forma geçiyordu. Tuhaf bir şekilde, Rand onu kıskandığını fark etti. Özellikle babasını değil, kılıç idmanının huzurunu bilen herkesi. Rand elini kaldırdı, sonra diğer, kesik kolunu kaldırdı. Pek çok form iki el gerektiriyordu. Tam gibi savaşmak, piyadelerin yaptığı gibi kısa kılıç ve kalkanla savaşmak gibi değildi. Bu başka bir şeydi. Rand hâlâ savaşabilirdi, ama *bunu* asla yapamazdı. Tek ayaklı birinin dans edemeyeceği gibi.

Tam, Tavşan Deliği Buluyor formunu tamamladı ve tek bir rahat hareketle silahı kınına soktu. Turuncu fener ışığı kında kaybolan çelikten yansıdı. "Çok güzel," dedi Tam. "Işık, ağırlık, yapı... Güç'le mi dövülmüş?"

"Bilmiyorum," dedi Rand.

Onunla savaşma şansı bulamamıştı hiç.

Tam hizmetkâr çocuktan bir kap su aldı. Uzakta yeni askere alınmış adamlar kargı formasyonları çalışarak koşuşturuyorlardı. Gecenin geç saatlerine kadar çalışacaklardı. Her idman anı değerliydi, özellikle de sık sık ön cephede savaşmamış olanlar için.

Yeni askerler, diye düşündü Rand onları izleyerek. *Bunlar da benim yüküm. Savaşan her adam benim yüküm.*

Karanlık Varlık'ı yenmenin bir yolunu bulacaktı. Bulamazsa bu insanlar boşuna savaşmış olacaktı.

"Endişelisin evlat," dedi Tam, kabı hizmetkâr çocuğa geri vererek.

Rand kendini sakinleştirdi, huzur buldu ve Tam'e döndü. Eski anılarından, bir kitapta rastladığı bir cümleyi hatırladı. *Önderliğin anahtarı dalgalardadır.* Altında çalkantı varsa suyun yüzeyinde dinginlik bulamazdınız. Benzer şekilde, önderin içinde huzur yoksa,

bir grupta huzur ve odaklanma bulamazdınız.

Tam onu süzdü, ama Rand'ın edindiği ani kontrol maskesini sorgulamadı. Bunun yerine yana uzandı ve raftaki ahşap idman kılıçlarından birini aldı. Onu Rand'a fırlattı. Rand kılıcı yakaladı ve diğer kolunu arkasına kıvırarak durdu.

"Baba," dedi Rand uyarırcasına, babası bir idman kılıcı daha alırken. "Bu iyi bir fikir değil."

"Sıkı bir kılıç ustasına dönüştüğünü duydum," dedi Tam, dengesini sınamak için idman kılıcını birkaç kez savurarak. "Neler yapabildiğini görmek istiyorum. Bir babanın gururu olarak düşün."

Rand içini çekti ve diğer kolunu kaldırıp kesik yeri gösterdi. Kesik kolu gördüklerinde, bir Gri Adam görmüşler gibi, insanların gözleri kayıp geçiyordu. Yenidendoğan Ejder'in kusurlu olduğu fikrinden hoşlanmıyorlardı.

İçten içe ne kadar yorgun hissettiğini onlara asla göstermiyordu. Bedeni, nesillerdir çalışan bir değirmen taşı gibi yıpranmıştı. Hâlâ işini yapacak kadar zorluydu ve *yapacaktı* da, ama Işık, bazen çok yorgun hissediyordu. Milyonların umutlarını taşımak, dağları yerinden oynatmaktan daha zordu.

Tam güdük koluna dikkat etmedi. Bir mendil çıkardı, ellerinden birine doladı ve sonra dişlerini kullanarak düğümledi. "Bağlı elimde hiçbir şeyi tutmayacağım," dedi kılıcı yine savurarak. "Adil bir dövüş olacak. Hadi evlat."

Tam'in sesi buyurgandı –bir babanın otoritesiyle. Eskiden, Rand'a yataktan kalkıp süthaneyi temizlemesini söylerken kullandığı ses tonuydu.

Rand o sese itaatsizlik edemezdi, Tam'den geldiği zaman değil. Ses tonu içine işlemişti, içini çekerek öne çıktı. "Artık savaşmak için kılıca ihtiyacım yok. Tek Güç var."

"Bu önemli olurdu," dedi Tam, "şu anda kılıç çarpıştırmanın savaşmakla bir ilgisi olsaydı."

Rand kaşlarını çattı. Ne...

Tam atıldı.

Rand kılıcını gönülsüzce savurarak savuşturdu. Tam Rüzgârdaki Tüyler formunu aldı, kılıcını döndürerek ikinci bir darbe indirdi. Rand yine savuşturarak geriledi. İçinde bir şey, bir heves kıpırdandı. Tam ikinci defa saldırırken Rand kılıcını kaldırdı ve –içgüdüyle– ellerini bir araya getirdi.

Yalnız, kılıcının dibini kavrayacak ikinci bir eli yoktu. Bu kavrayışını zayıflattı ve Tam yine saldırdığında, neredeyse kılıcı

Rand'ın elinden kurtulacaktı.

Rand dişlerini sıkarak geriledi. Lan öğrencisinin bu kötü performansını görse ne derdi? *Ne mi derdi? 'Rand, kılıç dövüşlerine girme. Kazanamazsın. Artık değil,' derdi.*

Tam bir sonraki saldırısında sağa doğru yanıltıcı bir hamle yaptı, sonra döndü ve sağlam bir gümlemeyle Rand'ın kalçasına vurdu. Canı acıyan Rand geriye sekti. Tam ona gerçekten *vurmuştu,* hem de sertçe. Adam kesinlikle kendini tutmuyordu.

Rand onu sahiden incitmeyi hedefleyen biriyle en son ne zaman dövüşmüştü? Çoğu kişi ona camdan yapılmış gibi davranıyordu. Lan bunu asla yapmazdı.

Rand kendini dövüşe verdi, Yabandomuzu Dağdan Aşağı Koşuyor formunu denedi. Birkaç dakika Tam'e hamle üzerine hamle yaptı, ama sonra Tam'in silahının darbesi Rand'ın kılıcını yine elinden uçurayazdı. Kılıçefendileri için tasarlanmış olan uzun kılıçlar, ikinci bir el olmadan dengeli bir şekilde kullanılamıyordu.

Rand hırladı, bir kez daha iki elini kullanmaya çalıştı ve bir kez daha başarısız oldu. Şimdiye dek kaybettikleriyle başa çıkmayı öğrenmişti –en azından normal yaşamda. Elini kaybettiğinden beri, istemiş olmasına rağmen, kılıç çarpıştırmak için zaman ayırmamıştı.

Bir bacağı eksik sandalye gibi hissediyordu. Çaba göstererek dengesini bulabiliyordu, ama çok iyi değil. Form ardından form deneyerek dövüştü, ama Tam'in saldırıları karşısında zar zor tutunabiliyordu.

Yapamıyordu işte. Başarılı değildi, o zaman neden deneyecekti ki? Bu faaliyette kusurluydu. Kılıç çarpıştırmak mantıklı değildi. Rand, alnından ter boşanarak döndü ve ceketini kenara fırlattı. Ezik çimenlerin üzerinde dikkatle adım atarak yine denedi, ama Tam yine üste çıktı ve ayaklarını yerden kesmesine ramak kaldı.

Bu anlamsız! Neden tek elle savaşayım? Neden başka bir yol bulmayayım? Neden...

Tam yapıyordu ama.

Rand savunmada kalarak dövüşmeye devam etti, ama dikkatini Tam'e yöneltti. Babası tek elle dövüşme deneyimine sahip olmalıydı. Rand bunu hareketlerinde okuyordu, kabzayı –içgüdüyle– bağlı eliyle tutmaya çalışmamasında. Bir düşününce, belki Rand da tek elle kılıç idmanı yapmış olmalıydı. İnsanın eli yaralanabilirdi ve bazı formlar kola saldırmaya odaklıydı. Lan ona el pozisyonlarını değiştirmeyi denemesini söylemişti. Belki sırada tek elle savaşmak vardı.

“Bırak evlat,” dedi Tam.

“Neyi bırakayım?”

“Her şeyi.” Tam, fener ışığında gölgeler bırakarak hızla atıldı ve Rand boşluğu aradı. Tüm duygular aleve gitti ve onu hem boş hem bütün bıraktı.

Bir sonraki hamle neredeyse kafasını kıracaktı. Rand küfretti, Lan’in öğrettiği gibi Sazlardaki Balıkçıl formunu takındı ve kılıcını kaldırarak bir sonraki hamleyi engelledi. Bir kez daha, eksik eli kılıcın kabzasını yakalamaya çalıştı. İnsan senelerin eğitimini bir gecede unutamıyordu!

Bırak.

Rüzgâr çayırda eserek ölen dünyanın kokularını getirdi. Yosun, küf, çürük.

Yosun yaşıyordu. Yosun yaşayan bir şeydi. Bir ağacın çürümesi için, hayatın devam etmesi gerekiyordu.

Tek elli bir adam hâlâ bir adamdı ve eğer o el kılıç tutuyorsa, hâlâ tehlikeliydi.

Tam, çok saldırgan bir form olan Şahin Tavşanı Görüyor formunu takındı. Kılıcı savurarak Rand’ın üzerine atıldı. Rand sonraki birkaç saniyeyi olmadan önce gördü. Kendini, engellemek için kılıcını kaldırırken gördü –ikinci eli olmadığından, kılıcının dengesizliğini ortaya çıkaran bir duruş. Tam’in kılıcını indirerek Rand’ın kılıç tutan elini büktüğünü gördü. Bir sonraki hamlede geri gelip Rand’ın boynunu biçtiğini gördü.

Tam vurmadan önce donacaktı. Rand çarpışmayı kaybetmiş olacaktı.

Bırak.

Rand kılıçtaki kavrayışını değiştirdi. Nedenini düşünmedi; doğruymuş gibi gelen şeyi yaptı. Tam yaklaştığında Rand kılıcı yana çevirirken sol kolunu kaldırarak sağını dengeledi. Tam’in kılıcı Rand’ın kılıcına çarptı, silah Rand’ın kılıcından kaydı, ama elinden koparamadı.

Beklediği gibi Tam’in kılıcı geri döndü, ama Rand’ın dirseğine çarptı, işe yaramayan kolunun dirseğine. Demek o kadar da işe yaramaz değildi. Kılıcı etkili bir biçimde engelledi, ama *çat* diye çarptığında Rand’ın koluna bir acı ürpertisi yayıldı.

Tam, gözleri irileşerek donakaldı –öncelikle, hamlesinin engellenmesi karşısında şaşkınlıkla, sonra Rand’ın koluna sert bir darbe indirdiğinden dolayı endişeyle. Muhtemelen kemiğini kırmıştı.

“Rand,” dedi Tam, “ben...”

Rand bir adım geriledi, yaralı kolunu arkasına kıvırdı ve kılıcını kaldırdı. Yaralanmış, ama ölmemiş dünyanın derin kokularını içine çekti.

Saldırdı. Yalıçapkını Isırganlarda Saldırıyor. Duruşu Rand seçmemişti. Oluvermişti. Belki de kılıcını çıkararak ve diğer kolunu arkasına kıvırarak durması yüzünden. Bu kolaylıkla saldırı hamlesi yapmasına izin vermişti.

Tam ihtiyatla engelledi ve kahverengi otların içinde kenara çekildi. Rand yan dönerek bir sonraki duruşa aktı. İçgüdülerini engellemeye çalışmayı bıraktı ve bedeni duruma adapte oldu. Boşluğun içinde güvendeyken, bunun nasıl olabildiği hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Çarpışma bütün şiddetiyle devam ediyordu. Kılıçlar keskin şakırtılarla çarpışırken Rand elini arkasında tuttu ve bir sonraki hamlesinin ne olmasını gerektiğini *içgüdüyle* belirledi. Eskisi kadar iyi dövüşemiyordu. Dövüşemezdi, bazı duruşlar imkânsızdı ve eskisi kadar kuvvetli vuramıyordu.

Tam’le boy ölçüşebiliyordu. Bir yere kadar. Dövüşürlerken, aralarından kimin daha usta olduğunu her kılıç ustası söyleyebilirdi. Avantajın kimde olduğunu söyleyebilirlerdi en azından. Burada Tam avantajlıydı, Rand daha genç ve daha güçlüydü, ama Tam öylesine *sağlamdı ki.* Tek elle dövüşmek konusunda *deneyimliydi.* Rand bundan emindi.

Umurunda değildi. Bu odaklanma... bu odaklanmayı özlemişti. Endişelenecek onca şey varken, taşıyacak onca yük varken, kendini bir düello gibi basit bir şeye adayamamıştı. Şimdi o odaklanmayı bulmuştu ve kendini içine boşaltıyordu.

Bir süreliğine de olsa Yenidendoğan Ejder değildi. Hatta babasının oğlu bile değildi. Efendisinin öğrencisiydi.

Ne kadar gelişmiş olursa olsun, şimdi ne kadar çok şey anımsıyor olursa olsun, hâlâ öğrenecek çok şey olduğunu hatırlıyordu.

Kılıç çarpıştırmaya devam ettiler. Rand hangi karşılaşmayı kimin kazandığını saymadı. Yalnızca dövüştü ve dövüşün huzurunun keyfini çıkardı. Sonunda, iyi bir şekilde bitkin düştüğünü hissetti – son zamanlarda hissettiği tükenmişlik gibi değil. İyi yapılmış bir işin bitkinliği.

Ter içinde, idman kılıcını kaldırdı ve işinin bittiğini işaret etti. Tam de gerileyerek kendi kılıcını kaldırdı. Yaşlı adam sırıtıyordu.

Yakında, fenerlerin orada duran birkaç Muhafız alkışlamaya başladı. Büyük bir seyirci grubu değildi –yalnızca altı adam– ama Rand onları fark etmemişti. Kızlar mızraklarını kaldırarak selam verdiler.

"Büyük bir ağırlıktı, değil mi?" diye sordu Tam.

"Ne ağırlığı?" dedi Rand.

"Taşıdığın o kayıp el?"

Rand güdük koluna baktı. "Evet. Sanırım büyük bir ağırlıktı."

* * *

Tylin'in gizli geçidi, bahçelere çıkıyordu. Mat'in tırmanmaya başladığı yerden çok da uzak olmayan, çok dar bir delikle dışarı açılıyordu. Mat dışarı emekledi, omuzlarındaki ve dizlerindeki tozu silkeledi, sonra başını kaldırdı ve çok yukarıdaki balkona baktı. Binanın yükseklerine tırmanmış, sonra bağırsaklarından geçmişti. Belki de bunda, bir yerlerde, bir ders vardı. Belki de Matrim Cauthon kahrolası dört katlı binalara tırmanmaya karar vermeden önce gizli geçitler aramalıydı.

Bahçelere yavaşça adım attı. Bitkilerin durumu pek iyi değildi. Bu eğreltiotlarında daha fazla yaprak olmalıydı ve ağaçlar ter çadırındaki Kızlar kadar çıplaktı. Şaşırtıcı değil. Tüm dünya, Bel Tine'da dans partneri bulamamış delikanlıdan daha hızlı çöküyordu. Mat suçlunun Rand olduğundan hayli emindi. Rand ya da Karanlık Varlık. Mat hayatındaki her lanet sorunun izini birine ya da ötekine kadar sürebilirdi. O kahrolası renkler...

Yosun hâlâ yaşıyordu. Mat bahçede yosun kullanıldığını hiç duymamıştı, ama burada, kayaların üzerinde desenler oluşturacak şekilde yetiştirildiğine yemin edebilirdi. Belki de, her şey ölüp giderken, bahçıvanlar bulabildiklerini kullanıyordu.

Tuon'u bulmak için biraz araması gerekti; kurumuş çalıların içine ve ölü çiçeklerle dolu tarhlara baktı. Onu huzur içinde düşünürken bulmayı beklemişti, ama bunun olamayacağını bilmeliydi.

Mat bir eğreltiotunun yanında çömeldi ve halka olmuş yaklaşık bir düzine Ölümnöbeti Askeri tarafından görülmeden, ortalarında dövüş duruşları çalışan Tuon'u izledi. Tuhaf, istikrarlı, mavi parıltılar yayan iki fenerin ışığıyla aydınlanıyordu. Fenerlerin içinde bir şey yanıyordu, ama alevleri sıradan değildi.

Işık Tuon'un iyi toprak rengi yumuşak, pürüzsüz teninde

parlıyordu. Üzerinde soluk bir *a'solma* vardı; yanları yırtmaçlı, altındaki mavi çorapları gösteren bir cüppe. Tuon'un ince bir bedeni vardı. Mat bir zamanlar onun kırılgan olduğunu düşünme gafletine düşmüştü. Hiç öyle değildi.

Tuon artık saklanmadığından başını yine doğru düzgün tıraşlamıştı. Ne kadar tuhaf olsa da, kellik ona yakışıyordu. Gözlerini kapatmış, mavi ışık altında çalışıyor, elle dövüş duruşları arasında akıyordu. Kendi gölgesiyle dövüşüyormuş gibi görünüyordu.

Mat iyi bir hançeri elle dövüşmeye tercih ederdi –daha da iyisi, *ashandarei*'ini. Kendisiyle onu öldürmeye çalışan adamın arasına ne kadar çok mesafe koyarsa o kadar iyiydi. Tuon'un ikisine de ihtiyacı yok gibiydi. Kadını izlerken, Mat onu yakaladığı gece ne kadar şanslı olduğunu anlıyordu. Tuon silahsızken de ölümcüldü.

Tuon yavaşladı, ellerini önünde nazik bir biçimde salladı, sonra onları hızla yana itti. Nefes aldı ve tüm bedenini bükerek iki kolunu diğer yana götürdü.

Mat onu seviyor muydu?

Soru Mat'i huzursuz etti. Tıpkı tahıllara ulaşmaya çalışan fare gibi, haftalardır zihnini tırmalıyordu. Matrim Cauthon'un sormaması gereken türden bir soruydu. Matrim Cauthon yalnızca kucağındaki kızlar ve bir sonraki zar atışı hakkında endişelenirdi. Aşk gibi meselelerle ilgili sorular, oturup ağaçların büyümesini izleyecek kadar zamanı olan Ogierlere bırakılmalıydı.

Onunla evlenmişti. Bu bir kazaydı, değil mi? Lanet tilkiler ona evleneceğini söylemişti. Tuon da onunla evlenmişti. Mat hâlâ Tuon'un onunla neden evlendiğini bilmiyordu. Bahsettiği şu alametlerle ilgili bir şey miydi acaba? Flörtleri romantikten çok oyun gibi olmuştu. Mat oyunları severdi ve her zaman kazanmak için oynardı. Ödül Tuon'un eliydi. Artık onu elde ettiğine göre, onunla ne yapacaktı?

Tuon, rüzgâra kapılmış saz gibi hareket ederek, duruştan duruşa geçmeye devam etti. Bu tarafa hafifçe eğildi, sonra dalga gibi diğer tarafa geçti. Aieller savaşa dans diyordu. Tuon'un yaptıkları hakkında ne düşünürlerdi? Tuon, Aieller kadar zarif hareket ediyordu. Savaş bir danssa, çoğu şamatalı bir bar odasında yapılıyordu. Bu ise usta bir şarkıcının ezgisine uyarak.

Tuon'un arkasında bir hareket oldu. Mat gerilerek karanlığa baktı. Ah, yalnızca bir bahçıvan. Başında şapkasıyla ve çilleriyle, sıradan görünüşlü bir adam. Fark etmeye bile değmez. Mat onu

aklından çıkardı ve Tuon'u daha iyi görmek için öne eğildi. Güzelliği karşısında gülümsedi.

Neden bir bahçıvan bu saatte bahçede olsun? diye düşündü. *Tuhaf bir adam olmalı.*

Mat adama yine baktı, ama seçmekte güçlük çekti. Bahçıvan iki Ölümnöbeti Askeri'nin arasından geçti. Adamlar aldırmaz göründüler. Mat de aldırmamalıydı. Adama güvenmeliydi...

Mat kol yenine uzandı ve bir bıçak çekti. Nedenini düşünmeden kaldırdı. Bunu yaparken eli hafifçe dallara sürtündü.

Tuon'un gözleri açıldı ve loş ışığa rağmen doğrudan Mat'e odaklandı. Elindeki, fırlatmaya hazırlandığı bıçağı gördü.

Sonra omzunun üzerinden arkasına baktı.

Mat bıçağı fırlattı; bıçak mavi ışığı yansıtarak döne döne uçtu. Tuon'un çenesinin bir parmak uzağından geçti ve tam hançerini kaldırmakta olan bahçıvanın omzuna saplandı. Adam inleyerek geriledi. Mat gırtlağına saplamış olmayı tercih ederdi, ama Tuon'a vurma riskine girmek istememişti.

Mantıklı şeyi yapıp uzaklaşmak yerine, Tuon adamın üzerine atıldı ve elleri adamın boğazına fırladı. Bu Mat'i gülümsetti. Ne yazık ki, adamın geri çekilmek için yeterince zamanı vardı –Tuon da dengesini tam olarak kuramamıştı– ve şaşkın Ölümnöbeti Askerleri'nin arasından geçmeyi başardı. Mat'in ikinci bıçağı, gecenin içinde kaybolan suikastçının arkasında, yere saplandı.

Bir an sonra –her biri küçük bir bina ağırlığında– üç adam Mat'in üzerine çullandı ve yüzünü kuru toprağa çarptı. Biri bileğine bastı ve diğeri *ashandarei*'ini elinden kopardı.

"Durun!" diye bağırdı Tuon. "Bırakın onu! Diğerinin peşine düşün sizi aptallar!"

"Diğeri mi Majesteleri?" diye sordu korumalardan biri. "Başkası yoktu."

"O zaman kan kime ait?" diye sordu Tuon, suikastçının yerde bıraktığı karanlık lekeyi göstererek. "Kuzgunlar Prensi sizin görmediğinizi gördü. Bölgeyi arayın!"

Ölümnöbeti Askerleri yavaşça Mat'in üzerinden indi. Mat inledi. Bu adamları neyle besliyorlardı? Tuğlayla mı? Ona 'Ekselans' demelerinden hoşlanmıyordu, ama bir parça saygı da fena olmazdı. En azından üzerine oturmalarına engel olacaksa.

Ayağa kalktı ve sonra elini mahcup bir Ölümnöbeti Askeri'ne uzattı. Adamın deriden çok yara izi vardı. Mat'e *ashandarei*'ini verdi ve sonra bahçenin aranmasına yardım etmeye gitti.

Tuon kollarını kavuşturdu. Sarsıldığı açıktı. “Bana dönüşünü geciktirmeyi seçtin Matrim.”

“Geciktir... sana ‘dönmek’ için değil, seni uyarmak için geldim. Ben özgür bir adamım.”

“Ne istersen o rolü yapabilirsin,” dedi Tuon, omzunun üzerinden çalıları döven Ölümnöbeti Askerleri’ne bakarak. “Ama uzak durmamalısın. Sen İmparatorluk için önemlisin ve seni kullanabileceğim yerler var.”

“Kulağa harika geliyor,” diye homurdandı Mat.

“O da neydi?” diye sordu Tuon usulca. “Sen dikkat çekene kadar adamı görmedim. Bunlar imparatorluğun en iyi korumaları. Şuradaki Daruo’nun uçan bir oku çıplak eliyle yakaladığını gördüm. Barrin de bir seferinde, bir adamın ağzının zehirle dolu olduğunu düşündüğünden adamın üzerime nefes vermesini engelledi. Ve haklıydı da.”

“Ona Gri Adam diyorlar,” dedi Mat ürpererek. “Ürkütücü ölçüde sıradan tarafları var –onları fark etmek zordur, onlara odaklanmak zordur.”

“Gri Adam,” dedi Tuon aylak aylak. “Canlanan bir mit daha. Tıpkı senin Trolloclar gibi.”

“Trolloclar gerçek Tuon. Lanet olası...”

“Elbette Trolloclar gerçek,” dedi Tuon. “Neden gerçek olduklarına inanmayayım ki?” Onlara mit dediği zamanları hatırlatması için meydan okuyarak baktı ona. “Bu Gri Adam da gerçek gibi görünüyor. Korumalarımın geçmesine izin vermesinin başka açıklaması olamaz.”

“Ölümnöbeti Askerleri’ne yeterince güveniyorum,” dedi Mat, omzunda bir tanesinin dizini dayadığı yeri ovalayarak. “Ama bilmiyorum Tuon. General Galgan seni öldürtmeye çalışıyor; düşmanla işbirliği içinde olabilir.”

“Beni öldürtmek konusunda ciddi değil,” dedi Tuon kayıtsızca.

“Sen lanet olası bir deli misin?” diye sordu Mat.

“Sen lanet olası bir aptal mısın?” diye sordu Tuon. “Yalnızca bu diyardan suikastçı tuttu. Gerçek katiller değil.”

“O Gri Adam da bu diyardan,” diye işaret etti Mat.

Bu Tuon’u susturdu. “O göz için kiminle kumar oynadın?”

Işık! Herkes aynı soruyu mu soracaktı? “Zor bir dönemden geçtim,” dedi Mat. “Sağ kaldım. Önemli olan da bu.”

“Hımm. Kadını kurtardın mı? Kurtarmaya gittiğin kadını?”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Tuon yanıt vermedi. “Kıskanmamaya karar verdim. Şanslısın. Eksik göz sana yakışıyor. Önceden fazla yakışıklıydın.”

Fazla mı yakışıklıydı? Işık. Bu ne demekti şimdi?

“Seni görmek güzel bu arada,” dedi Mat. Birkaç saniye bekledi. “Normalde bir adam böyle bir şey söylediğinde, senin de onu gördüğüne sevindiğini söylemek gelenektir.”

“Ben artık İmparatoriçe’yim,” dedi Tuon. “Ben başkalarını beklemem ve birinin geri dönmüş olmasını ‘iyi’ bulmam. Bana hizmet etmek üzere geri dönmeleri beklenir.”

“Bir adama sevildiğini hissettirmeyi biliyorsun. Eh, benim hakkımda neler hissettiğini biliyorum.”

“Nasıl oluyor o?”

“Omzunun üzerinden arkaya baktın.”

Tuon başını iki yana salladı. “Anlamsız şeyler söylemek konusunda ne kadar olağanüstü olduğunu unutmuşum Matrim.”

“Beni elimde bıçakla gördüğünde –sana fırlatacakmışım gibi görünmüş olmalı– korumalarına seslenmedin,” diye açıkladı Mat. “Seni öldürmek için geldiğimden korkmadın. Kime nişan aldığımı görmek için omzunun üzerinden arkana baktın. Bu bir erkeğin bir kadında görebileceği en sevgi dolu hareket. Bir süreliğine dizime oturmak istemezsen tabii.”

Tuon yanıt vermedi. Işık, ne kadar soğuk görünüyordu. Artık İmparatoriçe olduğuna göre her şey değişmiş miydi? Mat onu şimdiden kaybetmiş olamazdı, değil mi?

Ölümnöbeti Askerleri’nin kumandanı Furyk Karede peşinde Musenge’yle geri döndü. Karede evini alevler içinde bulmuş gibi görünüyordu. Diğer Ölümnöbeti Askerleri ona selam verdiler ve adamın bakışları altında adeta soldular.

“İmparatoriçe, bakışlarım düştü,” dedi Karede, Tuon’un önünde karın üstü uzanarak. “Sizi koruyacak yeni ekip gelir gelmez, sizden önce canlarını vermekte başarısız olan diğerlerine katılacağım.”

“Canlarınız benim,” dedi Tuon, “ve ben izin verene kadar o canlara son veremezsiniz. Bu suikastçı doğal doğmuş biri değil, Gölge’nin yaratımı. Bakışlarınız düşmedi. Kuzgunlar Prensi bu tür yaratıkları nasıl tanıyacağınızı öğretecek size, ki bir daha hazırlıksız yakalanmayın.”

Mat, Gri Adamların doğal yollarla doğduklarından emindi, ama diğer yandan Trolloclar ve Soluklar da öyleydi. Ama bunu şu anda söylemek uygun kaçmayacaktı. Dahası Tuon’un emirlerinde başka bir şey dikkatini çekmişti.

“Ne yapacağım dedin?” diye sordu Mat.

“Onlara öğreteceksin,” dedi Tuon usulca. “Sen Kuzgunlar Prensi’sin. Bu da görevlerinin bir parçası olacak.”

“Bu konuda konuşmamız gerek,” dedi Mat. “Herkesin bana Ekselansları demesi işe yaramaz Tuon. İşe yaramaz, o kadar.”

Tuon yanıt vermedi. Arama sürerken bekledi ve saraya çekilmeye niyetlenmedi.

Sonunda Karede yine yaklaştı. “En Yüksek, bahçelerde yaratıktan iz yok, ama adamlarımdan biri duvarda kan buldu. Suikastçının şehre kaçtığını tahmin ediyorum.”

“Bu gece biz tetikteyken bir daha denemez,” dedi Tuon. “Bu gece olanları sıradan askerlere ve korumalara haber vermeyin. Sesime, şaşırtmacamızın artık etkili olmadığını ve yeni bir tane bulmamız gerektiğini bildirin.”

“Baş üstüne İmparatoriçe,” dedi Karede, yine yerlere kadar eğilerek.

“Şimdilik,” dedi Tuon, “çevreyi temizleyin ve güvenceye alın. Eşimle zaman geçirmem gerekiyor. ‘Sevildiğini hissettirmemi’ talep etti.”

“Söylediğim tam olarak...” dedi Mat, Ölümnöbeti Askerleri karanlığa karışırken.

Tuon bir anlığına Mat’i inceledi, sonra cüppesini çıkarmaya başladı.

“Işık!” dedi Mat. *“Ciddi miydin?”*

“Dizine oturmayacağım,” dedi Tuon, bir kolunu cüppesinden çıkarıp göğüslerini ortaya çıkararak, “ama senin benimkilere oturmana izin verebilirim. Bu gece hayatımı kurtardın. Bu sana özel bir ayrıcalık kazandırdı. Bu...”

Mat onu yakalayıp öptüğünde sesi kesildi. Tuon şaşkınlıktan gergindi. *Lanet olası bir bahçede,* diye düşündü Mat. *Duyabilecek kadar yakında bir sürü asker varken.* Eh, Matrim Cauthon’un utanmasını bekliyorsa, onu bir sürpriz bekliyordu.

Mat, Tuon’un dudaklarını bıraktı. Tuon ona yaslanmıştı ve Mat onun nefes nefese kaldığını fark ederek memnun oldu.

“Senin oyuncağın olmayacağım,” dedi Mat sertçe. “Bunu kabul edemem Tuon. Öyle olmasını istersen giderim. Buraya yazıyorum. Bazen ahmağı oynuyor olabilirim. Tylin’in karşısında ahmağı oynadığım kesin. Seninle, buna izin veremem.”

Tuon uzandı ve Mat’in yüzüne şaşırtıcı bir şefkatle dokundu. “Sende yalnızca bir oyuncak görseydim, söylediğim sözleri

söylemezdim. Gözü olmayan bir adam oyuncak değildir zaten. Savaşı tanıdın; artık seni gören herkes bunu bilecek. Seni ahmak olarak görme hatasına düşmeyecekler ve bir oyuncak benim işime yaramaz. Ben bir prensi tercih ederim."

"Peki beni seviyor musun?" diye sordu Mat, sözcükleri zorla söyleyerek.

"Bir imparatoriçe âşık olmaz," dedi Tuon. "Üzgünüm. Seninle birlikteyim, çünkü alametler öyle dedi ve seninle birlikte bir Seanchan veliahtı yapacağım."

Mat'in içi burkuldu.

"Bununla birlikte, dedi Tuon. "Belki de itiraf edebilirim... seni görmek güzel."

Eh, diye düşündü Mat, *sanırım bunu kabul edebilirim. Şimdilik.*

Onu yine öptü.

16
Çığlık Gibi Bir Sessizlik

Halan oğlu Arent oğlu Loial gizliden gizliye hep aceleci olmak istemişti.

İnsanlar onu büyülüyordu, *bunu* hiç saklamamıştı. Arkadaşlarının çoğunun bildiğini düşünüyordu, ama emin değildi. İnsanların neleri duyamadığı onu hayrete düşürüyordu. Loial onlarla bütün gün konuşabiliyordu, ama sonra söylediklerinin yalnızca bir kısmını duyduklarını anlıyordu. Kişinin başkaları duymasın diye konuştuğunu mu düşünüyorlardı acaba?

Onlar konuştuğunda Loial dinliyordu. Ağızlarından çıkan her kelime onlar hakkında daha fazla bilgi veriyordu. İnsanlar şimşek gibiydi. Bir çakma, bir patlama, güç ve *enerji.* Sonra gidiyorlardı. Bu nasıl bir histi acaba?

Acele. Aceleden öğrenilecek şeyler vardı. Bu dersi iyi öğrenip öğrenmediğini merak etmeye başlamıştı.

Loial, yanında Erith ve çevresinde diğer Ogierlerle, aşırı sessiz ağaçlarla dolu bir ormanda yürüyordu. Savaş meydanına yürürlerken hepsinin omzunda balta vardı ya da uzun bıçaklar taşıyorlardı. Erith'in kulakları seğirdi; o bir Ağaççşarkıcısı değildi, ama ağaçlardaki yanlış hissi o da sezebiliyordu.

Korkunçtu, gerçekten korkunç. Loial nasıl tenine dokunan rüzgârın verdiği hissi tarif edemezse, artık sağlıklı ağaçların verdiği hissi de açıklayamazdı. Bir doğruluk olurdu, sabah yağmurunun kokusunun sağlıklı ağaçlara verdiği his gibi. Bu bir ses değildi, ama bir ezgi gibi gelirdi. Onlara şarkı söylediğinde, kendini o doğruluk hissi içinde yüzerken bulurdu.

Bu ağaçlarda böyle bir doğruluk hissi yoktu. Onlara yaklaştığında bir şey duyabildiğini sanıyordu. Çığlık gibi bir sessizlik. Bir ses değil, bir histi bu.

Ormanda, ileride, savaş tüm hızıyla sürüyordu. Kraliçe Elayne'in güçleri dikkatle doğuya, ormanın dışına çekiliyordu. Braem Ormanı'nın kıyısına yaklaşmışlardı; ormandan çıktıklarında köprülere yürüyecek, karşıya geçecek ve köprüleri arkalarından yakacaklardı. Sonra askerler, peşlerinden kendi köprülerini yaparak ırmağı geçmeye çalışan Trollocların üzerine dalga dalga ölüm yağdıracaklardı. Bashere doğuya doğru devam etmeden önce, Erinin'de düşmanın sayısını epey azaltmayı umuyordu.

Loial bütün bunların yazacağı kitap için olağanüstü bilgiler olduğundan emindi. Eğer yazabilirse. Ogierler savaş şarkılarına başlayınca kulaklarını yatırdı. Sesini diğerlerininkine kattı, ağaçların geride bıraktığı sessizliği doldurduğu için –kana ve ölüme çağrı yapan– bu korkunç şarkıya minnettardı.

Yanında Erith'le, diğerleriyle birlikte koşmaya başladı. Loial baltasını başının üzerine kaldırarak öne çıktı. Düşünceler kafasında uçtu ve yerini Trolloclara duyduğu öfke, *gazap* doldurdu. Onlar ağaçları öldürmekle yetinmiyordu. Ağaçların huzurunu da yok ediyordu.

Kana ve ölüme çağrı.

Loial şarkısını bağırarak baltasıyla Trollocların arasına daldı. Erith ve diğer Ogierler de ona katıldı ve bu Trolloc kanat birliğini olduğu yerde durdurdu. Ogier saldırısının başını çekmeyi hedeflememişti. Yine de yaptı.

Koç suratlı bir Trolloc'un omzunu biçti ve kolunu koparttı. Yaratık bağırarak dizleri üzerine çöktü. Erith onu yüzünden tekmeleyerek arkasındaki Trolloc'un bacaklarına doğru devirdi.

Loial şarkı söylemeyi, kana ve ölüme çağrıyı bırakmadı. Duysunlar! *Duysunlar!* Darbe darbe. Ölü kütükleri kesmekten bir farkı yoktu bunun. Ölü, çürük, korkunç kütükler. O ve Erith –kulaklarını yatırmış haliyle– gazap dolu görünen İhtiyar Haman'ın yanına geçtiler. Dingin İhtiyar Haman. Öfkeyi o da hissediyordu.

Ogierlerin yardımına koştuğu perişan Beyazpelerin safları sendeleyerek geriledi ve Ogierlere yer açtı.

Loial şarkı söyledi, savaştı, kükredi ve et için değil, odun kesmek için yaratılmış bir baltayla Trolloc öldürdü. Ağaçlarla çalışmak kutsal bir işti. Bu... bu ise yabanotu öldürmekti. Zehirli otlar. Boğan otlar.

Kan ve ölüm çağrısı içinde kendini kaybederek Trolloc doğramaya devam etti. Trolloclar korkuya kapıldı. Boncuk gözlerindeki dehşeti gördü ve buna bayıldı. Trolloclar kendilerinden

çok daha ufak tefek savaşçı insanlara alışıktı.

Eh, bir sefer olsun Trolloclar kendi denklerine çatsınlar. Ogier safı onları gerilemeye zorlarken Trolloclar hırladılar. Loial darbe ardına darbe indirdi, kolları kesti, gövdeleri biçti. Gazapla nara atarak ve baltasını sağlı sollu savurarak iki ayı suratlı Trolloc'un arasından geçti –şimdi gazabı Trollocların Ogierlere yaptıkları hakkındaydı. Onlar, *yurdun* huzurunun tadını çıkarıyor olmalıydı. İnşa ediyor, şarkı söylüyor, yetiştiriyor olmalıydı.

Bunları yapamıyorlardı. Bu... bu *yabanotları* yüzünden yapamıyorlardı! Ogierler öldürmeye zorlanıyordu. Trolloclar inşaatcıları, yıkanlara dönüştürmüştü. Ogierleri ve insanları kendilerine benzetmişlerdi. Kana ve ölüme çağrı.

Eh, Gölge Ogierlerin ne kadar tehlikeli olabildiğini görecekti. Savaşacaklardı ve öldüreceklerdi. Ve bunu tüm insanlardan, Trolloclardan ve Myddraallerden daha iyi yapacaklardı.

Loial'in Trolloclarda –dehşet dolu gözlerinde– gördüklerine bakılırsa, anlamaya başlıyorlardı.

* * *

"Işık!" diye bağırdı Galad, savaşın en hararetli olduğu yerden gerileyerek. *"Işık!"*

Ogier saldırısı korkunç ve muhteşemdi. Savaşan yaratıkların kulakları arkaya yatmış, gözleri iri iri açılmıştı; geniş suratları örs kadar yassıydı. Tüm dinginlikleri gitmişti, tamamen değişmişlerdi. Trolloc saflarını yarıyor, canavarları biçip yere deviriyorlardı. Daha ziyade dişilerden oluşan ikinci Ogier safı uzun bıçaklarla Trollocları dilimliyor, ilk hattı geçenlerin işini bitiriyorlardı.

Galad, çarpık insan ve hayvan yüzleri karışımıyla Trollocları korkunç buluyordu, ama Ogierler onu daha fazla rahatsız etmişti. Trolloclar yalnızca korkunçtu... ama Ogierler nazik, yumuşak sesli ve iyi huyluydu. Onları gazaba kapılmış, o korkunç şarkıyı söyleyerek insan boyunda baltalarla savaşırken görmek... Işık!

Galad Evlatlara geri çekilmelerini işaret etti, sonra bir Trolloc yakındaki ağaca çarparken eğildi. Bazı Ogierler yaralı Trollocları kollarından yakalıyor, ayaklarına dolanmasınlar diye uzağa fırlatıyorlardı. Ogierlerin çoğu bellerine dek kana batmışlardı ve et hazırlayan kasaplar gibi kesip biçiyorlardı. Bazen biri düşüyordu, ama zırhsız olsalar da derileri sert gibiydi.

"Işık!" dedi Trom, Galad'a yaklaşarak. "Hiç böyle bir şey gördün

mü?”

Galad başını iki yana salladı. Aklına gelen en dürüst yanıt buydu.

“Bunlardan oluşmuş bir ordumuz olsa...” dedi Trom.

“Onlar Karanlıkdostları,” dedi Golever, aralarına katılarak. “Kesinlikle Gölgedölleri.”

“Ben ne kadar Karanlıkdostuysam Ogierler de o kadar Karanlıkdostu,” dedi Galad kuru kuru. “Bakın, Trollocları *katlediyorlar.*”

“Her an Trollocları bırakıp bize saldırabilirler,” dedi Golever. “İzleyin...” Sustu ve Ogierlerin savaş şarkısını dinledi. Büyük bir Trolloc grubu dağıldı ve Myrddrallere küfrederek kaçmaya başladılar. Ogierler kaçmalarına izin vermedi. Öfkeli dev inşaatçılar Trollocları kovaladılar, uzun saplı baltalarla bacaklarını kestiler ve kan fışkırtıları ile acı çığlıkları içinde yere düşürdüler onları.

“Evet?” diye sordu Trom.

“Belki...” dedi Golever. “Belki bir tür entrikadır. Güvenimizi kazanmak için.”

“Aptal olma Golever,” dedi Trom.

“Ben hiç de...”

Galad elini kaldırdı. “Yaralılarımızı toplayın. Köprüye gidelim.”

* * *

Rand gözlerinin önünde dönen renklerin solmasına izin verdi. “Benim için gitme zamanı gelmek üzere.”

“Savaşa mı?” diye sordu Nynaeve.

“Hayır, Mat’e. Ebou Dar’da.”

Elayne’in Merrilor’daki kampından dönmüştü. Tam’le yaptığı konuşma hâlâ aklından çıkmıyordu. *Bırak.* O kadar kolay değildi. Ama babasıyla yaptığı konuşmasından sonra sırtından bir yük kalkmış gibi hissediyordu. *Bırak.* Tam’in sözlerinde, aşikâr olanın ötesinde bir derinlik var gibiydi.

Rand başını iki yana salladı. Bu tür düşüncelerle harcayacak zamanı yoktu. Son Savaş... dikkati onda olmalıydı.

Dikkat çekmeden yaklaşmayı başardım, diye düşündü, kemerindeki geyik boynuzu hançeri yoklayarak. *Doğru gibi. Ben bunu taşırken Karanlık Varlık varlığımı hissedemiyor.*

Karanlık Varlık’a karşı harekete geçmeden önce Seanchanlar hakkında bir şeyler yapmalıydı. Thom’un söyledikleri doğruysa Mat

kilit adamdı. Seanchanların Yenidendoğan Ejder'in Barışı'na katılması şarttı. Katılmazlarsa...

"Bu hatırladığım bir yüz ifadesi," dedi yumuşak bir ses. "Kaygı. Bunu çok iyi yapıyorsun Rand al'Thor."

Rand, Moiraine'e döndü. Moiraine'in arkasında, çadırın içindeki masanın üzerinde, Aviendha'nın haberciyle gönderdiği haritalar, Rand'ın ordusunun Afet'te toparlanabildiği yerleri gösteriyordu.

Moiraine, Rand'a yaklaştı. "Biliyor musun? Eskiden saatlerimi, senin neler düşündüğünü anlamaya çalışarak geçirirdim. Nasıl kızgınlıktan saçımı başımı yolmadım bilmiyorum."

"Sana güvenmemekle aptallık ettim," dedi Rand.

Moiraine kahkaha attı. Yumuşak bir kahkaha, kendine hâkim bir Aes Sedai'nin kahkahası. "Bana yeterince güvendin. Düşüncelerini paylaşmamanı bu kadar can sıkıcı yapan da buydu."

Rand derin bir nefes aldı. Merrilor'daki hava diğer yerlerdekinden daha temizdi. Burada hayatı canlanmaya zorlamıştı. Çimenler büyüyordu. Çiçekler tomurcuklanıyordu. "Ağaç kütükleri ve insanlar," dedi Moiraine'e. "İki Nehir'de ikisi de var ve birini yerinden oynatmak da diğeri kadar zor."

"Bu çok haşin oldu sanki," dedi Moiraine. "Seni güdüleyen yalnızca inat değildi. Kendine ve başka herkese, kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlama arzusuydu." Rand'ın koluna dokundu. "Ama bu işi tek başına yapamazsın, değil mi?"

Rand başını iki yana salladı. Sırtına bağladığı *Callandor*'a uzandı ve dokundu. Kılıcın son sırrını da çözmüştü. O bir tuzaktı, akıllıca bir tuzak, çünkü bu silah yalnızca Tek Güç değil, aynı zamanda Gerçek Güç kullanan bir *sa'angreal*'di.

Erişim anahtarını atmıştı, ama sırtında çok baştan çıkarıcı bir şey taşıyordu. Gerçek Kaynak, Karanlık Varlık'ın özü, dokunduğu en tatlı şeydi. *Callandor*'la o tatlılığı, daha önce hiçbir insanın hissetmediği miktarlarda çekebilirdi. Çünkü *Callandor*'da diğer *angreal* ve *sa'angreal*'lerde bulunan güvenlik önlemleri yoktu. Bu iki Güç'ten ne kadar çekebileceği bilinmiyordu.

"İşte yine aynı şey," diye mırıldandı Moiraine. "Ne planlıyorsun, Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder? Artık bana da söyleyebilecek kadar bırakabilecek misin kontrol arzusunu?"

Rand onu süzdü. "Bu sohbeti sırf bu sırrı benden alabilmek için mi başlattın?"

"Sohbet kabiliyetimi abartıyorsun."

"Hiçbir şey söylemeyen bir yanıt," dedi Rand.

“Evet,” dedi Moiraine. “Ama sorumu yanıtlamaktan kaçınarak ilk senin başlattığına işaret edebilir miyim?”

Rand sohbetin son birkaç cümlesini düşündü ve gerçekten de tam olarak bunu yaptığını fark etti. “Karanlık Varlık’ı öldüreceğim,” dedi. “Yalnızca zindana hapsetmeyeceğim. Ona bir son vereceğim.”

“Ben yokken büyüdüğünü sanmıştım,” dedi Moiraine.

“Yalnızca Perrin büyüdü,” dedi Rand. “Mat ve ben yalnızca büyümüş gibi davranmayı öğrendik.” Duraksadı. “Ama Mat bunu da o kadar iyi öğrenemedi.”

“Karanlık Varlık ölümün ötesindedir,” dedi Moiraine.

“Ben yapabileceğimi düşünüyorum,” dedi Rand. “Lews Therin’in ne yaptığını hatırla. Bir an vardı... kısa bir an. Bu yapılabilir Moiraine. Karanlık Varlık’ı zindana hapsetmektense öldürmemin daha olası olduğuna inanıyorum.” Bu doğruydu, ama aslında ikisini yapabileceğine o kadar inanmıyordu.

Sorular. Çok fazla soru. Artık bazı yanıtları bulmuş olması gerekmiyor muydu?

“Karanlık Varlık, Çark’ın bir parçası,” dedi Moiraine.

“Hayır. Karanlık Varlık, Desen’in dışında,” diye karşı çıktı Rand. “Çark’ın bir parçası hiç değil.”

“Elbette Karanlık Varlık, Çark’ın bir parçası Rand,” dedi Moiraine. “Maddi olarak Desen’in ipliklerini oluşturan *bizleriz* ve Karanlık Varlık bizi etkiliyor. Onu öldüremezsin. Boşa kürek çekmek olur.”

“Daha önce de boşa kürek çektim,” dedi Rand. “Ve yine çekerim. Zaman zaman, Moiraine, tüm hayatım –şimdiye kadar yaptığım her şey– boşa kürek çekmek gibi geliyor. Fazladan bir imkânsız çaba daha eklense ne olur? Diğer hepsiyle yüzleştim. Belki bunu da başarabilirim.”

Moiraine, Rand’ın kolunu sıktı. “Çok büyüdün, ama hâlâ genç bir delikanlısın, değil mi?”

Rand hemen duygularına hâkim oldu ve Moiraine’i terslemedi. Genç sanılmanın en kolay yolu genç gibi davranmaktı. Sırtını dikleştirdi ve yumuşak bir sesle konuştu. “Dört yüzyıl yaşadım,” dedi. “Zamansız Çark’ın yaşıyla karşılaştırıldığında, belki hâlâ gencim, hepimiz gibi. Bununla birlikte, var olan en yaşlı insanım.”

Moiraine gülümsedi. “Çok güzel. Bu diğerlerinin üzerinde işe yarıyor mu?”

Rand duraksadı. Sonra, tuhaf bir biçimde, kendini sırıtırken buldu. “Cadsuane üzerinde epey işe yaradı.”

Moiraine burnunu çekti. “O kadın... Eh, onu tanıyorum ve onu sandığın kadar iyi kandırabildiğinden kuşkuluyum. Dört yüz yaşında bir adamın anılarına sahip olabilirsin Rand al’Thor, ama bu seni kadim biri kılmıyor. Aksi halde Matrim Cauthon hepimizden büyük bir ataerk olurdu.”

“Mat mi? Neden Mat?”

“Yok bir şey,” dedi Moiraine. “Bilmemem gereken bir şey. Sen içten içe hâlâ her gördüğüne alık alık bakan bir koyun çobanısın. Başka türlüsünü de istemezdim zaten. Onca bilgeliğine ve gücüne rağmen Lews Therin yapması gerekeni yapamadı. Şimdi, nezaket gösterip çay getirebilir misin bana?”

“Peki Moiraine Sedai,” dedi Rand ve hemen ateşin üzerindeki demlikten çay doldurmaya başladı. Sonra dondu ve Moiraine’e baktı.

Moiraine sinsi sinsi baktı ona. “Sırf hâlâ işe yarayıp yaramadığını kontrol ediyordum.”

“Ben sana *hiç* çay getirmedim,” diye itiraz etti Rand, Moiraine’in yanına dönerek. “Hatırladığım kadarıyla birlikte geçirdiğimiz son birkaç hafta boyunca ben *sana* emirler yağdırıyordum.”

“Öyle yapıyordun,” dedi Moiraine. “Karanlık Varlık hakkında söylediklerimi düşün. Ama şimdi sana farklı bir soru soracağım. *Şimdi* ne yapacaksın? Neden Ebou Dar’a gidiyorsun?”

“Seanchanlar,” dedi Rand. “Onları, söz verdiğim gibi, bizim tarafımıza geçmeye ikna etmeye çalışmalıyım.”

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi Moiraine, “çalışmaya söz vermedin. Bunu gerçekleştirmeye söz verdin.”

“Ne kadar içten olursa olsun, yapmaya ‘çalışma’ vaatleri siyasi pazarlıklarda işe yaramıyor,” dedi Rand. Kolunu öne uzattı, elini kaldırdı, parmaklarını yukarı açarak çadırın kapaklarından dışarı baktı. Güneydeki toprakları kavramaya çalışırmış gibi. Onları avuçlayıp sahiplenmek, korumak istermiş gibi.

Kolundaki Ejder, altın kırmızı parladı. “Bir Ejder kaybolan anılar için.” Bilek hizasında sona eren diğer kolunu kaldırdı. “İkinci Ejder... ödemek zorunda olduğu bedel için.”

“Seanchanların önderi yine reddederse ne yapacaksın?” diye sordu Moiraine.

İmparatoriçe’nin ilk seferinde onu reddettiğini ona söylememişti Rand. Moiraine’e anlatmak gerekmiyordu. O kendi kendine keşfediyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Rand usulca. “Eğer onlar savaşmazsa,

Moiraine, kaybederiz. Ejder'in Barışı'na katılmazlarsa hiçbir şeyimiz yok demektir."

"O anlaşma için çok fazla zaman harcadın," dedi Moiraine. "Seni asıl hedefinden saptırdı. Ejder barış değil, yıkım getirir. Bir kâğıt parçasıyla bunu değiştiremezsin."

"Göreceğiz," dedi Rand. "Tavsiyelerin için teşekkür ederim. Şimdi ve her zaman. Yeterince söylediğimi sanmıyorum. Sana borçluyum Moiraine."

"Eh," dedi Moiraine. "Hâlâ bir fincan çaya ihtiyacım var."

Rand inanmayan gözlerle ona baktı. Derken bir kahkaha attı ve ona çay getirmeye gitti.

* * *

Moiraine, Rand'ın çıkmadan önce getirdiği sıcak çay fincanını avuçladı. Ayrıldıklarından beri çok fazla diyarın hükümdarı olmuştu ve hâlâ İki Nehir'de onu ilk bulduğu zamanki kadar alçakgönüllüydü. Belki daha da fazla.

Belki bana karşı alçakgönüllü, diye düşündü. *Karanlık Varlık'ı öldürebileceğini düşünüyor. Bu alçakgönüllülük işareti değildir.* Rand al'Thor tuhaf bir tevazu ve gurur karışımıydı. Sonunda dengeyi tutturmuş muydu? Moiraine'in söylediklerine rağmen, Rand'ın bugünkü davranışları artık bir delikanlı değil, bir erkek olduğunu kanıtlıyordu.

"Çark dilediği gibi dokur," diye mırıldandı Moiraine kendi kendine, çayını yudumlayarak. Başkasının değil, Rand'ın eliyle hazırlandığından, eski güzel günlerdeki kadar lezzetli ve canlıydı. Karanlık Varlık'ın gölgesi çaya hiç dokunamamıştı.

Evet, Çark dilediği gibi dokurdu. Bazen Moiraine o dokumayı anlamanın daha kolay olmasını diliyordu.

* * *

"Herkes ne yapacağını biliyor mu?" diye sordu Lan, Mandarb'ın eyerinde dönerek.

Andere başını salladı. Hükümdarlara haberi kendisi götürmüştü ve haber onlardan generallere ve kumandanlara iletilmişti. Askerlere daha birkaç dakika önce aktarılmıştı.

Aralarında Karanlıkdostları olmalıydı. Her zaman vardı. Kaç kedi getirirseniz getirin, şehirdeki sıçanları yok etmek imkânsızdı.

Işık izin verirse, o sıçanlar bu haberi çok geç alırlar ve Gölge'yi uyarmaya zaman bulamazlardı.

"Gidiyoruz," dedi Lan, Mandarb'ın kaburgalarını topuklayarak. Andere taşıdığı Malkier bayrağını kaldırdı ve onun yanında at sürdü. Onlara Malkier safları katıldı. O adamların çoğunun damarlarında pek az Malkier kanı vardı ve aslında diğer uluslardan Sınırboylulardı. Yine de *hadori* takmayı ve Lan'in bayrağı altında at sürmeyi seçmişlerdi.

Binlerce atlı geliyordu peşinden, at nalları yumuşak toprağı sarsıyordu. Ordu için uzun ve zor bir çekilme olmuştu. Trolloclar sayıca üstündü ve Lan'in adamlarını kuşatan ciddi bir tehdit oluşturuyorlardı. Lan'in süvari ordusu hareket kabiliyetine sahipti, ama askerleri bir yere kadar zorlayabilirdiniz ve Trolloclar hızlı hareket edebiliyordu. İnsanlardan daha hızlı, özellikle de arkalarında Soluk kırbaçları varken. Neyse ki kırsaldaki yangınlar Gölge'nin ordusunu yavaşlatıyordu. O olmasa Lan'in adamları kaçamayabilirdi.

Dehşetlordlarının patlamaları başladığında Lan eyerde eğildi. Solunda Asha'man Deepe at sürüyordu. Tek bacağı eksik olduğu için atına bağlanmıştı. Bir ateş topu havada çıtırdayarak Lan'e doğru uçarken Deepe yoğunlaştı ve ellerini öne uzattı. Ateş başlarının üzerinde patladı.

Közler dumanlar saçarak yağmur gibi yağdı. Biri Mandarb'ın boynuna çarptı ve Lan çelik eldivenli eliyle közü süpürdü. At fark etmemiş gibiydi.

Buradaki toprak kildi. Solmuş otlarla kaplı tepeler yükselip alçalıyordu. Kaya çıkıntıları ve yapraklarını dökmüş ağaçlardan oluşan koruluklar da vardı. Mora kıyılarını takip ediyorlardı. Irmak sayesinde Trolloclar onları batıdan kuşatamayacaklardı.

Ufukta, iki ayrı noktadan dumanlar yükseliyordu. Fal Dara ve Fal Moran. Shienar'ın en büyük iki şehri kendi halkı tarafından yakılmıştı. Çiftliklerini, meyve bahçelerini, işgalci Trolloclara bir avuç bile olsa besin sağlayacak her şeyi yakmışlardı.

Şehirleri tutmak seçenek değildi. Bu, o şehirlerin yok edilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Karşı saldırıya başlama zamanıydı. Lan, Trolloc ordusunun merkezine düzenledikleri saldırının başını çekti ve Trolloclar Malkierli ve Shienarlı ağır süvarilerin hamlelerine karşı mızraklarını çıkardılar. Lan kargısını indirdi ve Mandarb'ın boynuna yaslayarak hazır etti. Dizginlere dayanarak öne eğildi, dizleriyle sıkıca tutundu

ve yönlendiricilerin –Egwene'in gönderdiği destek kuvvetle birlikte, on dört yönlendiricisi vardı– işlerini yapacaklarını umdu.

Trollocların önünde yer yarıldı. Ön safları dağıldı.

Lan hedefini seçti. Patlamadan ürken arkadaşlarına bağırıp çağıran devasa bir yabandomuzu Trolloc. Lan yaratığı boynundan şişledi. Kargı Trolloc'u delip geçti ve Mandarb da onu kenara fırlatarak, yakında sinen bir başka canavarı ezdi. Süvariler kükreyerek tüm güçleriyle saldırdılar ve hızlarının ve ağırlıklarının onları Trollocların ortasına itmesine izin verdiler.

Yavaşladıkları zaman Lan kargıyı Andere'e fırlattı ve Andere beceriyle yakaladı. Lan'in korumaları yetişti ve Lan kılıcını kınından çekti. Ormancı Fidanın Tepesini Uçuruyor. Rüzgârdaki Elma Çiçeği. Lan eyerdeyken Trolloclar kolay avlardı –boyları uzun olduğu için boyunları açık hedef oluyordu, omuzları ve yüzleri doğru yükseklikteydi.

Hızlı ve zalim bir işti. Deepe düşman Dehşetlordlarının saldırılarına karşı gözünü açmış, karşılık veriyordu. Andere, Lan'in yanına geldi.

Lan'in bayrağı Gölgedölleri için mıknatıs gibiydi. Kükremeye ve bağırmaya başlıyorlardı ve Lan iki Trolloc sözcüğünün kendi dillerinde tekrar tekrar söylendiğini duydu. *Murdru Kar. Murdru Kar. Murdru Kar.* Kılıcını savurarak boşluğun içinde, serinkanlılıkla kanlarını döktü.

Malkier'i iki kez ondan almışlardı. Memleketini bir kez daha, bu sefer kendi isteğiyle terk etmesi karşısında hissettiği yenilgiyi, kayıp duygusunu asla anlayamazlardı. Ama Işık altında, Lan anlamaya yaklaşmalarını *sağlayabilirdi.* Kılıcını göğüslerine saplamak gösterirdi onlara.

Savaş, pek çok savaşta olduğu gibi kargaşaya dönüştü. Trolloclar çılgına döndü. Lan'in ordusu son dört gündür Trolloclarla savaşmıyordu. Sonunda geri çekilişlerini kontrol altına almış, ateşleri sayesinde çatışmalardan kaçınarak geri çekilmeye odaklanmışlardı.

Çatışmasız dört gün ve şimdi bu topyekûn saldırı. Planın ilk adımı buydu.

"Dai Shan!" diye seslendi biri. Prens Kaisel. Trollocların Lan'in korumalarını yardığı yeri gösteriyordu. Bayrağı düşüyordu.

Andere. Adamın atı düşmüştü. Lan, Mandarb'ı iki Trolloc'un arasından geçirirken indirilmişti. Prens Kaisel ve bir avuç asker ona katıldı.

Lan at sırtında devam edemezdi, yoksa arkadaşını ezme riskine girerdi. Kendini eyerden aşağı fırlattı, yere kondu ve bir Trolloc hamlesinden kaçınmak için eğildi. Kaisel yaratığın bacağını dizinden kesti.

Lan düşen Trolloc'un yanından fırladı. Bayrağını ve yanındaki bedeni gördü. Ölü mü canlı mı olduğunu bilmiyordu, ama siyah kılıcını kaldıran bir Myrddraal vardı.

Lan kılıcını savurarak rüzgâr gibi yaklaştı. Thakan'dar kılıcını kılıcıyla karşıladı ve savaşırken kendi bayrağını ezdi. Boşluğun içinde, düşünmeye zaman yoktu. Yalnızca içgüdü ve eylem vardı. Bir de...

Bir başka Myrddraal vardı ve Andere'in yerdeki atının arkasından yükseliyordu. Demek bu bir tuzaktı. Bayrağını indirerek Lan'in dikkatini çek.

İki Soluk iki yandan saldırdı. Boşluk bozulmadı. Kılıç korku hissetmezdi ve o anda Lan kılıçtı. Balıkçıl Kanatlarını Açıyor. Kılıcını iki yana savurarak iki Soluk'un hamlelerini savuşturdu. Myrddraaller su gibiydiler, akıyorlardı, ama Lan de rüzgâr gibiydi. Kılıçların arasında dönüyor, sağdaki hamleyi karşılıyor, sonra soldakini savuşturuyordu.

Soluklar öfkeyle küfretmeye başladılar. Soldaki, soluk dudaklarında bir sırıtmayla Lan'e saldırdı. Lan kenara kaçtı, sonra yaratığın hamlesine karşılık verdi ve sol kolunu dirseğinden kesti. Akıcı bir hamleyle devam etti ve kılıcını diğer Soluk'un saldıracağını bildiği yöne çevirerek onun da elini bilekten kesti.

İki Thakan'dar kılıcı tangırdayarak yere düştü. Soluklar bir anlığına aptallaşarak donakaldılar. Lan bir tanesinin boynunu uçurdu, sonra döndü ve kılıcını diğerinin boynuna sapladı. Kardaki Siyah Çakıltaşları. Geriledi ve kılıcındaki ölümcül kanın bir kısmını silkeledi. İki Soluk çırpınarak, akılsızca çarpışarak düştüler; kara kanları toprağı lekeledi.

Yakında yüz elli Trolloc yerde çırpınıyordu. Soluklara bağlıydılar. Lan yaklaşarak Andere'i çamurdan çekip çıkardı. Adam sersemlemişti, gözlerini kırpıştırıyordu ve kolu tuhaf bir açıyla sarkıyordu. Lan, Andere'i omzuna attı ve bayrağın direğini tekmeleyerek havaya kaldırıp boş eliyle yakaladı.

Mandarb'ın yanına geri koştu –çevresinde Trolloc kalmamıştı– ve bayrağı Prens Kaisel'in adamlarından birine uzattı. "Bunun temizlenmesini sağla ve sonra aç." Andere'i eyerin önüne yatırdı, ata bindi ve kılıcı eyer battaniyesine sildi. Andere'in yarası ölümcül

görünmüyordu.

Arkasında Prens Kaisel'in sesini duydu. "Atalarım adına!" dedi adam. "İyi olduğunu duymuştum, ama... ama *Işık!*"

"Bu iş görür," dedi Lan, savaş meydanını inceleyerek. Boşluğu salıverdi. "İşaret yolla Deepe."

Asha'man dediğini yaptı ve havaya kırmızı bir ışık yolladı. Lan, Mandarb'ı döndürdü ve kılıcını kampın olduğu yere doğrulttu. Güçleri çevresine toplandı. Bir vur kaç operasyonu yapmayı planlamışlardı. Sağlam bir savaş hattı oluşturmayı hedeflememişlerdi. Bunu süvari saldırısıyla yapmak zordu.

Birlikleri geriledi. Saldaealılar ve Arafelliler dalga dalga saldırarak Trolloc saflarını dağıttılar ve geri çekilenleri korudular. Mandarb terden ıslanmıştı. Bir savaşın ardından iki zırhlı adamı taşımak at için zordu. Tehlikeli bölgeden çıkınca Lan atını yavaşlattı.

"Deepe," diye sordu Lan, arka saflara vardıklarında. "Andere nasıl?"

"Birkaç kaburgası ve kolu kırılmış. Başından yaralanmış," dedi Deepe. "Şu anda ona kadar sayabilse şaşarım, ama daha kötüsünü gördüm. Baş yarasına Şifa vereceğim. Kalanlar bekleyebilir."

Lan başını sallayarak dizginleri çekti. Korumalarından biri – Tarabon peçesi takan, ama üzerinde *hadori* taşıyan Benish isimli aksi bir adam– Andere'in Mandarb'ın sırtından indirilmesine yardım etti. Onu Deepe'in atının yanında dik tuttular. Tek bacaklı Asha'man eyerde onu destekleyen kayışlardan sarkarak eğildi ve elini Andere'in başına koyarak yoğunlaştı.

Andere'in gözlerindeki sersemlik gitti ve yerini farkındalık aldı. Sonra küfretmeye başladı.

İyileşecek, diye düşündü Lan, savaş meydanına bakarak. Gölgedölleri geriliyordu. Alacakaranlık yaklaşmıştı.

Prens Kaisel atının sırtında Lan'e yaklaştı. "O Saldaea bayrağında Kraliçe'nin kırmızı çizgisi var," dedi. "Kraliçe yine adamlarıyla at sürüyor Lan."

"Onların kraliçesi. Canı ne isterse onu yapar."

"Onunla konuşmalısın," dedi Kaisel, başını iki yana sallayarak. "Bu doğru değil Lan. Saldaea ordusundaki diğer kadınlar da onlarla birlikte at sürmeye başlıyor."

"Saldaealı kadınların nasıl savaştığını gördüm," dedi Lan, savaş meydanını izlemeye devam ederek. "O kadınlarla Güneyli askerler arasındaki bir dövüş üzerine iddiaya girecek olsam, Saldaealıları

tercih ederdim.”

“Ama...”

“Bu savaşta kural ya hep ya hiç. Sınırboylarındaki bütün kadınları toplayabilsem ve ellerine birer kılıç tutuşturabilsem yapardım. Şimdilik aptalca bir şey yapmamakla yetineceğim – eğitimli ve tutkulu askerlerin savaşmasını yasaklamak gibi. Ama sen bu sağduyuyu uygulamamaya karar verirsen, düşüncelerini onlarla paylaşmakta serbestsin. Kelleni sırıktan indirdiklerinde senin için güzel bir cenaze töreni düzenlemeye söz veriyorum.”

“Ben... Peki Lord Mandragoran,” dedi Kaisel.

Lan dürbününü çıkardı ve meydanı inceledi.

“Lord Mandragoran?” dedi Kaisel. “Gerçekten de bu planın işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Çok fazla Trolloc var,” dedi Lan. “Karanlık Varlık’ın ordularının önderleri senelerdir onları üretiyor, ot gibi büyütüyorlar. Trolloclar çok yer. Yaşayabilmeleri için bir insana gerekenden daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyarlar.

“Şimdiye kadar Afet’te ne buldularsa tüketmiş olmalılar. Gölge bulabildiği tüm besini bu orduyu üretmek için harcadı ve Trollocların ölenlerin cesetlerini yiyeceklerine güvendi.”

Sahiden de, çatışma sona erdikten sonra Trolloclar meydanı basmış, yiyecek arıyordu. İnsan etini tercih ederlerdi, ama kendi leşlerini de yiyebilirlerdi. Lan dört gündür ordusunu kaçırıyor, Trolloclara yiyecek ceset bırakmıyordu.

Sırf Fal Dara, Fal Moran ve Shienar’ın batısındaki diğer şehirler yakıldığı için başarabilmişlerdi bunu. O şehirlerde yiyecek aramak Trollocları yavaşlatmış, Lan’in ordusunu toparlayarak geri çekilişlerini organize etmesine yardımcı olmuştu.

Shienarlılar yakındaki şehirlerde yenebilecek hiçbir şey bırakmamışlardı. Yemek yemeden geçen dört gün. Trolloclar erzak taşımıyordu. Karşılarına çıkanı yiyorlardı. Açlıktan ölüyor olmalıydılar. Kurt gibi acıkmış. Lan dürbünle onları inceledi. Çoğu yemeklerini pişirmek için beklememişti. İnsandan çok hayvandılar.

Hayvan ya da insandan daha çok Gölge yaratığı onlar, diye düşündü Lan, dürbünü indirerek. Planı korkunçtu, ama Işık izin verirse etkili olacaktı. Adamları savaşacaktı ve kayıp da yaşayacaklardı. O kayıplar asıl savaş için yem olacaktı.

“Şimdi,” diye fısıldadı Lan.

Lord Agelmar da gördü. Borular çalındı ve havaya sarı bir ışık yükseldi. Lan, Mandarb’ı çevirdi ve at emir üzerine hıhladı.

Mandarb yorgundu, ama Lan de yorgundu. İkisi de bir savaşa daha dayanabilirdi. Dayanmak zorundaydılar.

"Tai'shar Malkier!" diye kükredi Lan kılıcını indirerek ve ordusunun başında savaş meydanına dönerek. Beş Sınırboyu ordusu birleşerek, dağılmış Gölgedölü sürüsüne saldırdı. Trolloclar saflarını tamamen bozmuş, cesetlerin başına çökmüştü.

Lan gürleyerek atıldı ve Myrddraallerin bağırarak Trollocları düzene sokmaya çalıştıklarını duydu. Çok geçti. Aç yaratıkların çoğu, ordu tepelerinde bitene kadar başlarını kaldırmadılar.

Lan bu sefer saldırdığında, etkisi öncekinden çok farklı oldu. Önceki saldırıları Trolloc saflarının sıkılığı yüzünden yavaşlamıştı ve kılıçlarla baltaları kullanmaya başlamadan önce yalnızca on iki adım gidebilmişlerdi. Bu sefer Trolloclar yayılmıştı. Lan, Shienarlılara ilk onların saldıracağını işaret etti. Safları çok sıkıydı; atların arasında iki adım bile mesafe yoktu.

Bu da Trollocların kaçacak ya da kaçınacak yer bulamayacağı anlamına geliyordu. Atlılar, nal gümbürtüleri ve zırh tangırtıları eşliğinde onları ezdiler, kargılarıyla şişlediler, ok attılar ve iki elli kılıçlarını savurdular. Önleri açık miğferleri ve yassı plakaları içinde saldıran Shienarlılarda özel bir vahşilik var gibiydi.

Lan, Malkierli süvarilerini peşlerinden sürdü ve meydanı çaprazlama aşarak ilk saldırıdan canlı kurtulmuş Trollocları öldürdü. Onlar geçtikten sonra Shienarlılar sağa çekilerek yeni bir hamle için toparlandılar, ama peşlerinden Arafelliler saldırdı ve toparlanmaya çalışan Gölgedöllerini biçtiler. Onların arkasından, Malkierliler gibi çapraz geçen Saldaealılar geldi ve sonra Kandorlular aksi yönden saldırdı.

Ter içinde kalmış –kılıç kolu yorulmuş– Lan yine hazırlandı. Ancak o zaman Malkier bayrağını Prens Kaisel'in taşımakta olduğunu fark etti. Delikanlı gençti, ama yüreği doğru yerdeydi. Yine de kadınlar hakkında söyledikleri aptalcaydı.

Işık, öyle ya da böyle, hepimiz aptalız, diye düşündü Lan. Uzaklardaki Nynaeve'in bağından gelen duygular onu teselli ediyordu. Bu mesafeden çok şey sezemiyordu, ama Nynaeve'de bir kararlılık var gibiydi.

Lan ikinci hamlesine başlarken, adamlarının altındaki toprak patladı. Dehşetlordları sonunda neler olduğunu fark etmişti ve ön saflara gelmişti. Lan, Mandarb'ı tam önünde açılan kraterin çevresinden dolaştırdı. Fışkıran topraklar göğsüne kadar geliyordu. Dehşetlordlarının gelişi, saldırıya son verme işaretiydi. Lan tüm

gücüyle saldırmayı ve kaçmayı hedeflemişti. Dehşetlordlarıyla savaşmak için yönlendirenlerini kullanmak zorundaydı ve bunu yapmak istemiyordu.

"Kan ve lanet küller!" diye küfretti Deepe, Lan bir başka patlamanın çevresinden dolanırken. "Lord Mandragoran!"

Lan arkasına döndü. Deepe atını yavaşlatıyordu.

"Devam et adam," dedi Lan, Mandarb'ı dizginleyerek. Güçlerine yollarına devam etmelerini işaret etti, ama Prens Kaisel'le Lan'in korumaları da onunla birlikte durdu.

"Ah, *Işık!*" dedi Deepe, yoğunlaşarak.

Lan manzarayı inceledi. Çevrelerinde Trolloclar ölmüştüler ya da ölmekteydiler, uluyarak ya da sadece inleyerek yatıyorlardı. Solunda, Gölgedölü sürüsü geç de olsa toplanıyordu. Yakında birleşip saf tutarlardı ve Lan ile diğerleri hareket etmezse, kendilerini savaş meydanında yalnız bulurlardı.

Deepe'in gözleri, büyük bir kuşatma makinesinin tepesinde duran şekildeydi. Kuşatma makinesinin bir yatağı vardı ve yaklaşık altı metre yüksekliğindeydi. Büyük tahta tekerlekleri olan makineyi bir grup Trolloc itiyordu.

Evet, orada bir şekil vardı. Pek çok şekil. Uzaklaşan Sınırboyluların üzerine ateş topları yağmaya başladı ve gökyüzünden yıldırımlar düştü. Lan aniden ok meydanındaki hedef gibi hissetti.

"Deepe!"

"Bu M'Hael!" diye açıkladı Deepe.

Son bir haftadır Taim düşman ordusunun yanında değildi –ama şimdi dönmüş gibiydi. Mesafe yüzünden emin olmak imkânsızdı, ama adamın nasıl peş peşe örgüler ördüğüne bakılırsa, bir şeye kızmışa benziyordu.

"Gidelim!" diye bağırdı Lan.

"Onu indirebilirim," dedi Deepe. "Ben.."

Lan bir ışık çakması gördü ve Mandarb aniden şahlandı. Lan küfrederek kamaşmayı gidermek için gözlerini kırpıştırdı. Kulaklarında da sorun vardı.

Mandarb titreyerek sıçradı ve döndü. Bu aygırı sarsmak kolay değildi, ama bu kadar yakına düşen bir yıldırım her atı korkuturdu. İkinci yıldırım Lan'i yere fırlattı. Homurdanarak yuvarlandı, ama –içten içe– ne yapmak gerektiğini biliyordu. Kendine geldiğinde, başı dönmesine rağmen, kılıcı elinde ayağa kalktı. İnleyerek sendeledi.

Eller onu yakaladı ve eyere kaldırdı. Yüzü savaşta kanlanmış

Prens Kaisel dizginleri tutuyordu. Lan'in korumaları onu atı üzerinde dik tuttu ve uzaklaştılar.

Lan kaçarken, Deepe'in paramparça olmuş cesedini gördü.

17
Daha Yaşlı, Daha Yıpranmış

"...verimli olmadı Majesteleri," dedi bir ses, Mat'in uykusunu bölerek.

Bir şey Mat'in yüzüne batıyordu. Bu kadar kötü bir şiltede uyuduğunu hatırlamıyordu. Hancıyı parasını geri alana kadar dövecekti.

"Suikastçıyı takip etmek çok zor," diye devam etti sinir bozucu ses. "Yanından geçtiği insanlar onu hatırlamıyor. Kuzgunlar Prensi bu yaratığın nasıl izlenebileceği hakkında bilgi sahibiyse, dinlemeyi çok isterim."

Hancı neden bu insanları Mat'in odasına almıştı ki? Yavaşça ayıldı ve içinde Tuon olan ve hiçbir derdin olmadığı düşü geride bıraktı. Gözünü açtı ve bulutlu gökyüzüne baktı. Han tavanı değil.

Lanet küller, diye düşündü Mat homurdanarak. Bahçede uykuya dalmışlardı. Doğrulup oturdu ve boynundaki eşarp dışında çırılçıplak olduğunu fark etti. Onun ve Tuon'un giysileri altlarına serilmişti. Mat yanağını yabanotlarına dayamıştı.

Tuon, çırılçıplak olmasına aldırmadan yanında oturmuş, Ölümnöbeti Askerleri'nden biriyle konuşuyordu. Musenge tek dizi üzerinde çökmüş, başını eğmiş, yere bakıyordu. Ama yine de!

"Işık!" dedi Mat, giysilerine uzanarak. Tuon gömleğinin üzerinde oturuyordu ve Mat gömleği çekip almaya çalışınca ters ters ona baktı.

"Şerefli Kişi," dedi Ölümnöbeti Askeri, Mat'e, başını kaldırmadan. "Uyanışınız üzerine selamlar."

"Tuon, neden orada öylece oturuyorsun?" diye sordu Mat, sonunda gömleğini o cazip poponun altından çekmeyi başararak.

"Eşim olarak," dedi Tuon sertçe, "bana Fortuona ya da Majesteleri diyebilirsin. Seni beğenmeye başladığım için, bana

çocuk vermeden idam ettirmekten nefret ederdim. Bu askere gelince, o bir Ölümnöbeti Askeri. Her an beni izlemek zorundalar. Banyo yaparken sık sık yanımda bulunmuşlardır. Bu onların görevi ve yüzünü çevirdi."

Mat telaşla giyinmeye başladı.

Tuon da giyinmeye başladı, ama Mat'i memnun edecek kadar hızlı değil. Mat, Ölümnöbeti Askeri'nin karısına bakmasına aldırmıyordu. Uyudukları yer küçük mavi köknar ağaçlarıyla çevriliydi –burada görmek için sıradışı bir tür; belki de egzotik oldukları için yetiştiriliyorlardı. İğneler kahverengileşmeye başlamış olsa da, onlara bir parça mahremiyet sağlıyordu. Köknarların ötesinde bir başka ağaç halkası vardı –şeftali, diye düşünüyordu Mat, ama yapraklar olmadan bilmek zordu.

Bahçenin ötesinde şehrin uyanmaya başladığını zar zor duyabiliyordu ve havada hafif bir köknar yaprağı kokusu vardı. Hava, dışarıda rahat rahat uyunabilecek kadar ılıktı, ama yine de giyininceye kendini daha iyi hissedecekti.

Tuon giyinmeyi bitirirken bir Ölümnöbeti Askeri yaklaştı. Kurumuş köknar yapraklarını çıtırdatarak önünde yerlere kadar eğildi. "İmparatoriçe, bir başka suikastçı yakalamış olabiliriz. Dün geceki yaratık değil, çünkü yarası yok, ama gizlice saraya girmeye çalışıyordu. Biz sorgulamaya başlamadan önce görmek isteyebilirsiniz diye düşündük."

"Buraya getirin," dedi Tuon, cüppesini düzelterek. "Ve General Karede'ye haber yollayın, gelsin."

Subay çekildi ve açıklığa giden patikanın kenarında bekleyen Selucia'nın yanından geçti. Selucia yaklaşıp Tuon'un yanında durdu. Mat şapkasını başına geçirdi ve Tuon'un diğer yanına geçerek, *ashandarei*'i bıçağı yukarıda kalacak şekilde ölü otlara dayadı.

Mat saraya gizlice girerken yakalanan bu zavallı aptal için üzülüyordu. Belki adam suikastçıydı, ama yalnızca bir dilenci veya heyecan arayan bir aptal da olabilirdi. Ya da belki...

...Yenidendoğan Ejder olabilirdi.

Mat inledi. Evet, patikada getirdikleri adam Rand'dı. Rand, Mat'in onu şahsen gördüğü son sefere göre daha yaşlı, daha yıpranmış görünüyordu. Elbette adamı o lanet görülerde görmüştü. Mat o renklerden kaçınmak için Rand hakkında düşünmemek konusunda kendini eğitmişti, ama yine de zaman zaman dalıyordu.

Ama Rand'ı şahsen görmek farklıydı. Kaç zaman... Işık, ne kadar olmuştu? *Onu kendi gözlerimle son gördüğümde, beni Elayne'i bulmak*

için Salidar'a gönderiyordu. Bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Bu Mat Ebou Dar'a gelmeden önceydi, *gholam*'ı ilk görüşünden önce. Tylin'den, Tuon'dan önce.

Rand, kolları arkasında bağlanmış, Tuon'un huzuruna getirilirken Mat kaşlarını çattı. Tuon parmaklarını oynatarak Selucia'yla konuştu. Rand hiç endişeli görünmüyordu. Yüzü sakindi. Üzerinde kırmızı beyaz güzel bir ceket, altında beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı. Altın yok, mücevher yok, silah hiç yok.

"Tuon," diye başladı Mat. "Bu..."

Tuon, Selucia'dan döndü ve Rand'ı gördü. *"Damane!"* dedi Tuon, Mat'in sözünü keserek. "*Damane*'lerimi getirin! Koş, Musicar! *KOŞ!*"

Ölümnöbeti Askerleri sendeleyerek harekete geçtiler ve sonra *damane* getirilmesi ve Bayrak-Generali Karede'ye haber verilmesi için bağırarak koştular.

Rand, bağlı olmasına rağmen, kayıtsızca adamların koşmasını izledi. *Gerçekten de,* diye düşündü Mat aylak aylak, *bir krala benziyor.* Rand büyük olasılıkla deliydi tabii. Bu da Tuon'un karşısına neden bu şekilde çıktığını açıklıyordu.

Ya bu ya da Rand onu öldürmeyi planlıyordu. Yönlendirebilen bir adam için bağlanmanın bir anlamı yoktu. *Kan ve küller,* diye düşündü Mat. *Nasıl bu duruma düştüm?* Rand'dan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı!

Rand, Tuon'la göz göze geldi. Mat derin bir nefes aldı ve sonra Tuon'un önüne atladı. "Rand. Rand, buraya bak. Sakin olalım."

"Selam Mat," dedi Rand, hoş bir sesle. Işık, *gerçekten* deliydi! "Beni ona getirdiğin için teşekkür ederim."

"Seni getirmek..."

"Bu da nedir?" diye sordu Tuon.

Mat ona döndü. "Ben... Aslında yalnızca..."

Tuon'un bakışları çelikte delikler açabilirdi. "Bunu sen yaptın," dedi Mat'e. "Geldin, beni cezbederek sevgi gösterisine zorladın, sonra onu getirdin. Bu doğru mu?"

"Onu suçlama," dedi Rand. "Bizim yeniden buluşmamız gerekiyordu. Doğru olduğunu biliyorsun."

Mat ellerini kaldırarak aralarından çıktı. "Buraya bakın! İkiniz de durun. Beni duydunuz mu?"

Bir şey Mat'i yakaladı ve havaya kaldırdı. "Kes şunu Rand!" dedi.

"Ben değilim," dedi Rand, yoğunlaşarak. "Ah. Bana kalkan koydular."

Mat havada asılı dururken göğsünü yokladı. Madalyon. *Madalyon neredeydi?*

Mat, Tuon'a baktı. Tuon bir anlığına utanmış göründü ve cüppesinin cebine uzandı. Gümüş bir nesne çıkardı. Belki de madalyonu Rand'a karşı koruma için kullanmayı düşünmüştü.

Harika, diye düşündü Mat inleyerek. O uyurken almıştı ve Mat bunu fark etmemişti. Gerçekten harika.

Hava örgüleri Mat'i Rand'ın yanına bıraktı. Karede bir *sul'dam* ve bir *damane* ile dönmüştü. Hızlı koştukları için üçü de kıpkırmızı kesilmişti. Yönlendiren *damane*'ydi.

Tuon, Rand ve Mat'e baktı, sonra keskin jestler kullanarak Selucia'yla el işareti dilinde konuşmaya başladı.

"Çok sağ ol," diye mırıldandı Mat, Rand'a. "Çok iyi bir arkadaşsın."

"Seni görmek de güzel," dedi Rand, dudaklarında bir gülümseme oynaşarak.

"İşte yine başladık," dedi Mat içini çekerek. "Yine başımı belaya soktun. Hep yapıyorsun bunu."

"Öyle mi?"

"Evet. Rhuidean'da ve Kıraç'ta, Tear Taşı'nda... İki Nehir'de. Egwene'le birlikte Merrilor'daki küçük partine gelmektense güneye gelmemin amacının senden *kaçmak* olduğunu fark etmedin mi?"

"Benden uzak durabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Rand gülümseyerek. "Sahiden de onun seni rahat bırakacağını mı sanıyorsun?"

"Deneyebilirim ama, değil mi? Alınma Rand, ama sen deliriyorsun. Çevrende öldürebileceğin bir dostunun eksik olmasını istedim. Bilirsin, seni zahmetten kurtarmak için. Eline ne yaptın bu arada?"

"Sen gözüne ne yaptın?"

"Bir tirbuşon ve on üç öfkeli hancıyla ilgili bir şey. Elin?"

"Terkedilmişlerden birini yakalarken kaybettim."

"Yakalamak mı?" dedi Mat. "Yumuşamışsın."

Rand hıhladı. "Senin daha başarılı olduğunu söyle."

"Ben bir *gholam* öldürdüm," dedi Mat.

"Ben Illian'ı Sammael'den kurtardım."

"Ben Seanchan İmparatoriçesi'yle evlendim."

"Mat," dedi Rand, "*gerçekten de* Yenidendoğan Ejder'le övünme yarışına mı gireceksin?" Bir an duraksadı. "Üstelik, ben *saidin*'i temizledim. Ben kazandım."

“Ah, bunun pek değeri yok,” dedi Mat.

“Değeri yok mu? Kırılış’tan bu yana olan en önemli olay.”

“Hah. Sen ve Asha’manların çoktan delirdi,” dedi Mat, “bu yüzden ne önemi var ki?” Başını çevirdi. “İyi görünüyorsun bu arada. Son zamanlarda kendine bakmaya başlamışsın.”

“Demek ki senin umurunda,” dedi Rand.

“Elbette umurumda,” diye homurdandı Mat, başını Tuon’a çevirerek. “Demek istediğim, kendini hayatta tutman lazım, değil mi? Gidip Karanlık Varlık’la küçük düellonu yapman ve hepimizi güvenliğe kavuşturman için? Hâlâ bunu dört gözle beklediğini bilmek güzel.”

“Bunu işitmek güzel,” dedi Rand gülümseyerek. “Şık ceketim hakkında ukalalık etmeyecek misin?”

“Ne? Ukalalık mı? Sırf birkaç sene önce sana takıldım diye hâlâ bozuk musun?”

“Takılmak mı?” dedi Rand. “Haftalarca benimle konuşmadın.”

“Bak şimdi,” dedi Mat. “O kadar da kötü değildi. O kısmı çok iyi hatırlıyorum.”

Rand kafası karışmış gibi başını iki yana salladı. Adam tam bir nankördü. Mat, Rand’ın istediği gibi Elayne’i getirmeye gitmişti ve aldığı teşekkür buydu işte. Mat ondan sonra başka yollara sapmıştı elbette. Ama yine de işini yapmıştı, değil mi?

“Tamam,” dedi Mat usulca, onu tutan Hava bağlarını çekiştirerek. “Bizi bu durumdan kurtaracağım. Onunla evliyim. Konuşma işini bana bırak ve...”

“Artur Şahinkanadı’nın Kızı,” dedi Rand, Tuon’a. “Zaman her şeyin sonuna doğru gidiyor. Son Savaş başladı ve iplikler dokunuyor. Yakında son sınavım başlayacak.”

Tuon öne çıktı ve Selucia parmaklarını oynatarak son sözlerini söyledi. “Seanchan’a götürüleceksin Yenidendoğan Ejder,” dedi Tuon. Sesi sakin ve kararlıydı.

Mat gülümsedi. Işık, gerçekten iyi bir İmparatoriçe olmuştu. *Ama madalyonu yürütmesine gerek yoktu,* diye düşündü. Bu konuda ona iki çift laf edecekti. Bundan canlı kurtulursa. Onu *gerçekten* idam ettirmezdi, değil mi?

Onu tutan görünmez bağlarla mücadele etti yine.

“Öyle mi?” diye sordu Rand.

“Bana teslim oldun,” dedi Tuon. “Bu bir alamet.” Neredeyse üzgün görünüyordu. “Yürüyüp gitmene izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi? Bana direnen bir hükümdar olarak zincirler

içinde götürmek zorundayım seni –burada bulduğum diğerlerine yaptığım gibi. Atalarının unutkanlığının bedelini sen ödeyeceksin. Yeminlerinizi hatırlıyor olmalıydınız.”

“Anlıyorum,” dedi Rand.

Biliyor musun, diye düşündü Mat, *Rand da tam bir kral gibi konuşuyor.* Işık, Mat ne biçim insanların içine düşmüştü? Güzel bar kızlarına ve âlem yapan askerlere ne olmuştu?

“Bana bir şey söyle İmparatoriçe,” dedi Rand. “Bu kıyılara dönseydiniz ve buralara hâlâ Artur Şahinkanadı’nın ordularının hükmettiğini görseydiniz ne yapardınız? Yeminlerimizi unutmamış ve onlara sadık kalmış olsaydık? O zaman ne olurdu?”

“Kardeşlerimiz olarak size kucak açardık,” dedi Tuon.

“Öyle mi?” dedi Rand. “Buradaki tahtın önünde eğilir miydiniz? Şahinkanadı’nın tahtının? Onun imparatorluğu hâlâ ayakta olsaydı, tahtta vârisi olurdu. Onları alt etmeye çalışır mıydınız? Yoksa onların size hükmetmesine izin mi verirdiniz?”

“Durum böyle değil,” dedi Tuon. Fakat Rand’ın sözlerini ilginç bulmuş gibiydi.

“Hayır, değil,” dedi Rand.

“Senin savına göre, bana boyun eğmelisin.” Tuon gülümsedi.

“Öyle bir savda bulunmadım,” dedi Rand, “ama öyle diyelim. Bu topraklar üzerinde nasıl bir hak iddian var?”

“Artur Şahinkanadı’nın tek yasal vârisi olmam dolayısıyla.”

“Peki bu neden önemli olsun?”

“Bu onun imparatorluğu. Onu birleştiren tek hükümdar, ona şan ve ihtişamla hükmeden tek önder.”

“O konuda yanılıyorsun,” dedi Rand, sesi yumuşayarak. “Beni Yenidendoğan Ejder olarak kabul ediyor musun?”

“Öyle olmalısın,” dedi Tuon yavaşça, bir tuzak kurulması ihtimaline karşı ihtiyatla.

“O zaman kim olduğumu kabul ediyorsun,” dedi Rand, yüksek ve tiz bir sesle. Bir savaş borusu gibi. “*Ben* Lews Therin’im, Ejder’im. Efsaneler Çağı’nda bu toprakları *ben* birleştirdim, buralara *ben* hükmettim. Işık’ın tüm ordularının önderi *bendim,* Tamyrlin Yüzüğü’nü *ben* taktım. Hizmetkârlar içinde birinci *bendim,* Aes Sedailerin en yükseği. Dokuz Hüküm Çubuğu’nu ben çağırabiliyordum.”

Rand öne çıktı. “Şafak Kapısı’ndaki on yedi generalin sadakatine ve uyurkluğuna ben sahiptim. Fortuona Athaem Devi Paendrag, benim yetkim seninkinden daha yüksek!”

“Artur Şahinkanadı...”

“Benim yetkim Şahinkanadı’nınkinden yüksek! Eğer fethedenin adıyla hükmetme iddiasındaysan, o zaman önceki savım önünde eğilmelisin. Ben Şahinkanadı’ndan önce fethettim ve bunun için kılıca ihtiyacım yoktu. Sen *benim* topraklarımdasın İmparatoriçe ve benim iznimle!”

Uzakta gök gürledi. Mat titrediğini fark etti. Işık, bu yalnızca Rand’dı. Yalnızca Rand... yoksa değil miydi?

Tuon, iri iri açılmış gözlerle, dudakları aralanmış halde geriledi. Yüzü, biraz önce annesiyle babasının idamını görmüş gibi dehşet doluydu.

Rand’ın ayaklarının çevresinde yeşil çimenler yayıldı. Rand’dan bir yaşam dalgası yayılırken yakındaki korumalar yerlerinde sıçrayarak ellerini kılıçlarına götürdüler. Sarı ve kahverengi yapraklar üstlerine boya dökülmüş gibi renklendiler, sonra uzun bir uykunun ardından gerinirmiş gibi dikildiler.

Bahçedeki açıklık yeşillikle doldu. “Koyduğumuz kalkan hâlâ duruyor!” diye bağırdı *sul’dam.* “Şerefli Kişi, *kalkan duruyor!*”

Mat ürperdi ve sonra bir şey fark etti. Çok yumuşak, gözden kaçırması kolay.

“Sen şarkı mı söylüyorsun?” diye fısıldadı Rand’a.

Evet... yanlış anlaşılması imkânsızdı. Rand hakikaten kendi kendine, çok alçak sesle şarkı söylüyordu. Mat ayağını yere vurdu. “Bu ezgiyi bir sefer bir yerde duyduğumdan eminim... ‘Su Kıyısında İki Kız’ mıydı?”

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye fısıldadı Rand. “Sessiz ol.”

Rand şarkısına devam etti. Yeşillik ağaçlara yayıldı, köknarların dalları güçlendi. Diğer ağaçlarda yapraklar bitmeye başladı – gerçekten de şeftali ağaçlarıydı– ve içlerine dolan yaşamla, hızla büyüdüler.

Korumalar dönerek, tüm ağaçları aynı anda izlemeye çalışarak çevrelerine baktılar. Selucia büzüldü. Tuon gözlerini Rand’dan ayırmadan dimdik durmaya devam etti. Yakında, korku içindeki *sul’dam* ile *damane* odaklanmakta güçlük çekiyor olmalıydılar, çünkü Mat’i tutan bağlar yok oldu.

“Hakkımı inkâr mı ediyorsun?” diye sordu Rand. “Bu topraklardaki hakkımın seninkinden binlerce sene önce geldiğini inkâr mı ediyorsun?”

“Ben...” Tuon derin bir nefes aldı ve meydan okumayla ona baktı. “Sen imparatorluğu kırdın ve terk ettin. Hakkını inkâr

edebilirim.”

Arkasında ağaçlarda adeta bir çiçek *patlaması* oldu ve tüm ağaçlar pembe beyaz çiçeklerle kaplandı. Her yer rengârenk oldu. Taçyaprakları büyümelerinin gücüyle ağaçlardan koparak rüzgâra kapıldı, döne döne yere yağdı.

“Seni bir anda yok edebilirdim, ama yaşamana izin verdim,” dedi Rand, Tuon’a. “Çünkü hükmün altındakilerin hayatlarını iyileştirdin, ama bazılarına nasıl davrandığına bakılırsa sen de kusursuz değilsin. Hükümdarlığın kâğıt kadar zayıf. Bu toprakları sırf çeliğin ve *damane*’lerin gücüyle bir arada tutuyorsun, ama kendi ülken alevler içinde.

“Buraya seni yok etmek için gelmedim. Sana barış önermek için geldim İmparatoriçe. Ordusuz geldim, yanımda herhangi bir güç getirmeden geldim. Geldim, çünkü benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğuna inanıyorum.” Rand öne çıktı ve olağanüstü bir şekilde tek dizi üzerine çöktü, başını eğdi ve elini uzattı. “Sana ittifak için elimi uzatıyorum. Son Savaş geldi. Bana katıl ve savaş.”

Açıklık sessizleşti. Rüzgâr dindi, gök gürültüsü sustu. Şeftali çiçekleri yeşermiş çimenlerin üzerine düştü. Rand elini uzatarak, olduğu yerde kaldı. Tuon o ele, bir engerekmiş gibi baktı.

Mat öne fırladı. “İyi numara,” dedi Rand’a alçak sesle. “Çok iyi numara.” Tuon’a yaklaştı, onu omuzlarından tuttu ve yana çevirdi. Yakında, Selucia sersemlemiş görünüyordu. Karede daha iyi durumda değildi. Onlardan bir yardım gelmeyecekti.

“Hey, bak,” dedi Mat, Tuon’a alçak sesle. “O iyi bir adamdır. Bazen kabalaşabiliyor, ama sözüne güvenebilirsin. Sana anlaşma öneriyorsa, sözünü tutacaktır.”

“Bu çok etkileyici bir gösteri,” dedi Tuon usulca. Hafifçe titriyordu. “Ne o?”

“Biliyorsam kavrulayım,” dedi Mat. “Dinle Tuon. Ben Rand’la büyüdüm. Ona kefil olurum.”

“O adamda bir karanlık var Matrim. Onunla son karşılaştığımızda gördüm.”

“Bana bak Tuon. Bana bak.”

Tuon başını kaldırdı ve Mat’le göz göze geldi.

“Rand al’Thor’a dünyayı emanet edebilirsin,” dedi Mat. “Ona güvenemiyorsan bana güven. O bizim tek seçeneğimiz. Onu Seanchan’a götürmeye zamanımız yok.

“Güçlerine bir göz atacak kadar uzun süre kaldım şehirde. Son

Savaş'ta savaşacaksan *ve* kendi ülkeni yeniden ele geçireceksen burada, Altara'da istikrarlı bir üsse ihtiyacın olacak. Rand'ın önerisini kabul et. Bu topraklar üzerinde hak iddia etti. Eh, bırak sınırlarını bu haliyle tespit etsin ve bunu diğerlerine ilan etsin. Dinleyebilirler. Senin üzerindeki baskı biraz azalmış olur. Aynı anda hem Trolloclarla, hem bu diyarın uluslarıyla hem de Seanchan'daki asilerle savaşmak istemiyorsan tabii."

Tuon gözlerini kırpıştırdı. "Güçlerimiz."

"Ne?"

"Senin güçlerin dedin," dedi Tuon. "Onlar *bizim* güçlerimiz. Sen de artık bizden birisin Matrim."

"Eh, öyleyim herhalde. Dinle Tuon. Bunu yapmak zorundasın. Lütfen."

Tuon döndü ve çevresinde halka olmuş gibi görünen şeftali çiçeklerinin arasında diz çökmekte olan Rand'a baktı. Rand'ın üzerine tek bir çiçek bile düşmemişti.

"Önerin nedir?" diye sordu Tuon.

"Barış," dedi Rand, elini uzatmaya devam ederek ayağa kalkarken. "Yüz yıllık barış. Elimden gelirse daha uzun. Diğer hükümdarları bir anlaşma imzalamaya ve Gölge'nin ordularına karşı birlikte çalışmaya ikna ettim."

"Sınırlarımın güvenceye alınmasını istiyorum," dedi Tuon.

"Altara ve Amadicia senin olacak."

"Tarabon ve Almoth Ovası da," dedi Tuon. "Şu anda benim elimdeler. Anlaşmanla oralardan çıkmam. Barış mı istiyorsun? Bana bunu ver."

"Tarabon ve Almoth Ovası'nın yarısı," dedi Rand. "Şu anda kontrolün altında olan yarısı."

"Aryth Okyanusu'nun bu yanındaki, yönlendirebilen bütün kadınların *damane* olmasını istiyorum," dedi Tuon.

"Şansını zorlama İmparatoriçe," dedi Rand kuru kuru. "Ben... Seanchan'da istediğini yapmana izin veriyorum, ama bu topraklarda ele geçirdiğin tüm *damane*'leri serbest bırakmanı talep ediyorum."

"O zaman anlaşma yok," dedi Tuon.

Mat nefesini tuttu.

Rand duraksadı ve elini indirdi. "Dünyanın kaderi buna bağlı olabilir Fortuona. Lütfen."

"Eğer bu kadar önemliyse," dedi Tuon kararlılıkla, "talebimi kabul edebilirsin. Malımız bizimdir. Anlaşma mı istiyorsun? O zaman şu şartla alırsın anlaşmanı: Elimizde olan *damane*'leri

alıkoyarız. Karşılığında serbestçe gitmene izin veririm.”

Rand yüzünü buruşturdu. “Deniz Halkı kadar kötüsün.”

“Daha kötü olduğumu umuyorum,” dedi Tuon duygusuz bir sesle. “Dünya senin sorumluluğun Ejder, benim değil. Ben imparatorluğumu gözetirim. Bu *damane*’lere çok ihtiyacım olacak. Seçimini şimdi yap. Dediğin gibi, zamanın kısa.”

Rand’ın yüzü karardı; sonra elini uzattı. “Öyle olsun. Işık merhamet etsin, ama öyle olsun. Bu ağırlığı da taşırım. Elindeki *damane*’leri alıkoyabilirsin, ama Son Savaş’ı yaptığımız sürece müttefiklerimden *damane* almayacaksın. Kendi topraklarında olmayanlardan birini *damane* alman, anlaşmanın bozulması ve diğer uluslara saldırmak olarak görülecek.”

Tuon öne çıktı ve Rand’ın elini tuttu. Mat nefesini bıraktı.

“Belgeler yanımda. Gözden geçirip imzalayabilirsin,” dedi Rand.

“Selucia alır onları,” dedi Tuon. “Matrim, yanıma. İmparatorluğu savaşa hazırlamamız gerek.” Tuon kontrollü adımlarla patikada yürümeye başladı, ama Mat onun bir an önce Rand’dan uzaklaşmak istediğini tahmin ediyordu. Bu duyguyu anlayabiliyordu.

Tuon’un peşinden gitti, ama Rand’ın yanında durdu. “Sende de bir parça Karanlık Varlık şansı var gibi,” diye mırıldandı Rand’a. “Bunun işe yaradığına inanamıyorum.”

“Sahiden mi?” dedi Rand usulca. “Ben de inanamıyorum. Bana kefil olduğun için sağ ol.”

“Bir şey değil,” dedi Mat. “Bu arada, ben Moiraine’i kurtardım. Hangimizin kazandığına karar vermeye çalışırken bunu da düşün bakalım.”

Mat, Tuon’un peşinden gitti ve arkasında Yenidendoğan Ejder’in kahkahası yükseldi.

18
Bitkin Hissetmek

Gawyn, Aes Sedailerin Trolloclarla ilk kez savaştığı bölgenin yakınında, bir çayırda duruyordu. Tepelerden inmiş, Kandor ovalarının derinlerine ilerlemişlerdi. Trollocların ilerleyişini engelliyorlardı; hatta düşmanın ana kuvvetlerini birkaç yüz adım geriletmeyi başarmışlardı. Her şey düşünüldüğünde, bu savaş beklendiğinden daha iyi gidiyordu.

Bu açık, isimsiz Kandor çayırında bir haftadır savaşıyorlardı. Çayır ekilmek için hazırlanmış gibi toprak altüst olmuştu. Burada –neredeyse hepsi Gölgedölü olan– o kadar çok beden vardı ki Trollocların iştahı bile hepsini tüketmeye yetmemişti.

Gawyn bir elinde kılıç, diğerinde kalkan taşıyordu ve Egwene'in atının önünde konuşlanmıştı. İşi Aes Sedai saldırılarını aşan Trollocları indirmekti. O iki eliyle savaşmayı tercih ediyordu, ama Trollocların karşısında o kalkana ihtiyacı vardı. Diğerlerinden bazıları, kılıç kullandığı için aptal olduğunu düşünüyordu. Onlar kargı ya da baltalı kargı kullanıyorlardı, Trollocları uzakta tutacak herhangi bir şey.

Ama bir kargıyla *bire bir* çarpışamazdınız; kargılı asker olarak, büyük bir duvardaki tuğla gibiydiniz. Bir askerden çok bariyerdiniz. Baltalı kargı daha iyiydi –en azından kullanması beceri isteyen bir ucu vardı– ama bu da kılıcın verdiği hissi vermiyordu. Gawyn kılıçla savaşırken, dövüşü o kontrol ediyordu.

Yüzü bir koç ve insan karışımı olan bir Trolloc hırlayarak yaklaştı. Bu çoğundan daha insansıydı ve kanlı dişleri olan, mide bulandırıcı ölçüde insansı bir ağzı vardı. Sapında Tar Valon Alevi simgesi taşıyan gürzünü savurdu yaratık. Kule Askerleri'nin şehit düşmüş bir üyesinden çalmış olmalıydı. İki elle kullanılabilen bir silah olmasına rağmen, Trolloc tek elle rahatlıkla kullanabiliyordu.

Gawyn kenara kaçtı, sonra darbe beklentisiyle kalkanını yukarı, sağa kaldırdı. Kalkan birkaç darbeyle sarsıldı. Bir, iki, üç. Standart, düşüncesiz Trolloc saldırısı –hızla vur, sertçe vur ve rakibinin yıkılacağını varsay.

Pek çoğu yıkılıyordu da. Ayakları takılıyordu ya da darbeler yüzünden kolları uyuşuyordu. Kargı duvarlarının ve baltalı kargı sıralarının avantajı buradaydı. Bryne her ikisini de kullanmıştı ve yeni geliştirdiği yarı mızrak, yarı baltalı kargılardan oluşan bir saf da kullanıyordu. Gawyn tarih kitaplarında benzerini okumuştu. Bryne'ın ordusu onları Trollocların diz ardı kirişlerini kesmek için kullanıyordu. Kargı sırası onları uzak tutarken, baltalı kargılar uzanarak bacaklarını kesiyordu.

Gawyn kenara kaçtı. Trolloc onun hızına hazırlıklı değildi. Yaratık döndü, ama çok yavaştı. Gawyn, Dağdaki Hortum duruşunu kullanarak yaratığın elini bileğinden ayırdı. Trolloc haykırırken Gawyn kendi etrafında döndü ve kılıcını Aes Sedai savunma hattını yarıp geçmiş bir başka Trolloc'un karnına sapladı.

Kılıcı leşten çekti ve ilk Trolloc'un boynuna sapladı. Ölen yaratık kılıçtan yere kaydı. Gawyn'in bugün öldürdüğü dördüncü Trolloc'tu bu. Kılıcı beline bağladığı beze dikkatle sildi.

Egwene'i kontrol etti. Atının sırtında, Tek Güç kullanarak sürü sürü Trolloc öldürüyordu. Aes Sedailer değişimle çalışıyorlardı ve her seferinde savaş meydanında yalnızca birkaç Aes Sedai bulunuyordu. Aynı anda bu kadar az Aes Sedai kullanmak savaşın asıl yükünü askerlerin sırtına yıkıyordu, ama Aes Sedailer her seferinde savaşa dinlenmiş olarak geliyorlardı. Onların işi Trolloc gruplarını paralamak, saflarını bozmak ve askerlerin kalanların işini bitirmesine izin vermekti.

Aes Sedailer, Trollocların sağlam savaş safları oluşturmasını engellerken savaş –ne kadar zorlu olursa olsun– iyi gidiyordu. Tepeleri geride bıraktıklarından beri gerilemeleri gerekmemişti ve burada bir haftadır Trollocların ilerlemesini engelliyorlardı.

Silviana, Egwene'in yanında, demir kırı iğdiş atının sırtında oturuyor, Trollocların fazla yaklaşmaması için elinden geleni yapıyordu. Hemen önlerindeki toprak yarılıp dağılmıştı. Silviana'nın örgüleri toprağı patlatmış, tüm alanda sipere benzeyen çukurlar bırakmıştı. Buna rağmen zaman zaman Trolloclar çamurların arasından sürünerek Gawyn'e kadar gelebiliyordu.

Gawyn en yakın siperde hareket sezdi ve öne çıktı. Kurt suratlı bir Trolloc çukura çömelmişti. Yaratık ona hırlayarak çukurdan

çıktı.

Su Yokuş Aşağı Akıyor.

Trolloc çukura geri düştü ve Gawyn kılıcı kanlı beze sildi. Beş. İki saatlik vardiyası için fena değil. Aes Sedailer genellikle Trollocları püskürtmekte başarılı oluyorlardı ve Gawyn'e Egwene'in yanında dikilmekten başka iş kalmıyordu. Elbette, bugün Egwene'e Silviana da eşlik ediyordu –savaş hattına hep ikişer ikişer geliyorlardı– ve Gawyn, Vakanüvis'in sırf onu çalıştırmak için arada bir birkaç Trolloc'un geçmesine izin verdiğinden şüpheleniyordu.

Yakından gelen ani patlamalar onu geri çekti ve Gawyn omzunun üzerinden arkaya baktı. Destek kuvvetler gelmişti. Gawyn kılıcını kaldırarak, Piava Sedai'nin Muhafızı ile birlikte bölgeyi korumak üzere pozisyon alan Sleete'e selam verdi.

Gawyn, savaş meydanından ayrılan Egwene ile Silviana'ya katıldı. Egwene'in bitkinliğini hissedebiliyordu –kendini çok fazla zorluyor, çok fazla vardiyaya katılmak için ısrar ediyordu.

Ezilmiş çimenlerin üzerinden geçerken, çatışmaya dalan bir grup Illianlı Yoldaş'ın yanından geçtiler. Gawyn onlara tam olarak nerede ihtiyaç duyulduğunu bilecek kadar iyi görememişti savaş meydanını. Biraz kıskançlıkla uzaklaşmalarını izledi.

Egwene'in ona ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Her zamankinden daha çok. Geceleri kampa Soluklar süzülüyor, Aes Sedailerin canını almak için Thakan'dar'da dövülmüş kılıçlar getiriyorlardı. Egwene uyurken Gawyn bizzat nöbet tutuyordu ve Gawyn bitkinliğe yenik düştüğünde Egwene onun yorgunluğunu alıyordu. Egwene Kule Salonu ile toplantı yaparken Gawyn uyuyordu.

Egwene'in her gece farklı bir çadırda uyuması için ısrar ediyordu. Arada bir Mayene'e Yolculuk yapmaya ve saraydaki yataklarda uyumaya ikna ediyordu. Egwene birkaç gündür yapmamıştı bunu. Gawyn'in, Sarıları ziyaret edip işlerini denetlemesi gerektiği bahanesi işe yaramaz olmuştu. Rosil Sedai orada her şeyi denetim altında tutuyordu.

Gawyn ve diğer iki kadın kampa doğru ilerlemeye devam ettiler. Bazı askerler, o anda görev başında olmayanlar, eğilerek selam verdiler; diğerleri savaş meydanına doğru seğirttiler. Gawyn gidenleri süzdü. Fazla genç, fazla yeniydiler.

Diğerleri Ejderyeminliydiler ve kimse onlar hakkında ne düşünmek gerektiğini bilemiyordu. Ejderyeminliler arasında Aieller vardı ve bu Gawyn'e mantıklı geliyordu. Ona göre tüm Aieller özünde Ejderyeminliydiler. Ama Ejderyeminlilerin arasında Aes

Sedailer de vardı. Gawyn onların seçimini pek beğenmiyordu.

Başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti. Kamp devasaydı, ama hemen hemen hiç kamp takipçisi yoktu. Yiyecek her gün kapıyollar aracılığıyla, arabalarla getiriliyordu –arabaların bazılarını Cairhien'den gelen o güvenilmez metal makineler çekiyordu. Arabalar giderken yıkanacak çamaşırları, onarılacak silahları ve tamir edilecek çizmeleri de götürüyordu.

Çok verimli bir kamptı. Çok kalabalık olmayan bir kamp, çünkü hemen herkes savaş meydanında saatler geçiriyordu. Gawyn dışında herkes.

Ona ihtiyaç duyulduğunu biliyordu. Yaptığı işin önemli olduğunu da biliyordu, ama yine de yeteneklerinin boşa gittiğini hissetmekten kendini alamıyordu. O ordudaki en iyi kılıç ustasıydı ve her gün yalnızca birkaç saat savaş meydanına gidiyor, iki Aes Sedai'ye doğru atılacak kadar aptal olan birkaç Trolloc'u öldürüyordu. Gawyn'in yaptığı onlarla savaşmaktan çok, acılarına son vermekti.

Egwene, Silviana'ya başını sallayarak veda etti, sonra atını kumanda çadırına çevirdi.

"Egwene..." dedi Gawyn.

"Yalnızca işleri kontrol etmek istiyorum," dedi Egwene sakin sakin. "Elayne'in yeni emirler göndermesi gerekiyordu."

"Uyuman lazım."

"Bugünlerde uyumaktan başka şey yapmıyor gibiyim."

"Savaş meydanında savaşırken bin askere bedelsin," dedi Gawyn. "İki saatliğine ordunu koruyabilecek durumda olman için günde yirmi iki saat uyumak gerekseydi bile, bunu yapmanı önerirdim. Neyse ki buna gerek yok –kendini bu kadar yormana da gerek yok aslında."

Gawyn bağda onun sinirlendiğini hissedebiliyordu, ama Egwene sinirini bastırdı. "Haklısın elbette." Gawyn'i süzdü. "Bunu itiraf ettiğimi duyunca şaşırman gerekmiyordu."

"Şaşırmadım," dedi Gawyn.

"Duygularını hissedebiliyorum Gawyn."

"Şaşkınlığımın sebebi başkaydı," dedi Gawyn. "Sleete'in birkaç gün önce söylediği bir şeyi hatırladım. Ancak şimdi anlayabildiğim bir şaka," Masum masum Egwene'e baktı.

Bu, sonunda, Egwene'i gülümsetti. Bir gülümsemeden çok gülümseme imasıydı, ama yeterliydi. Egwene bugünlerde fazla gülümsemiyordu. Pek azı yapıyordu bunu.

“Ayrıca,” dedi Gawyn kumanda çadırına vardıklarında, dizginleri alıp onun inmesine yardım ederek, “bir Muhafız’ın Üç Yemin’i yok sayabileceği gerçeğini fazla düşünmemiştim elbette. Acaba kaç Aes Sedai bu avantajı kullanmıştır?”

“Çok sık değil umarım,” dedi Egwene. Çok diplomatik bir yanıt. Kumanda çadırının içinde Gareth Bryne’ı artık alışkanlık haline gelen kapıyola bakarken buldular. Kapıyolu Gawyn’in tanımadığı faremsi bir Gri açık tutuyordu. Bryne harita kaplı masaya yaklaştı. Siuan masanın üzerindeki kargaşaya bir düzen getirmeye çalışıyordu. Bryne kendi kendine başını sallayarak bir haritaya birkaç not aldı, sonra kimin geldiğine baktı.

“Anne,” dedi Bryne ve Egwene’in elini alarak yüzüğünü öptü.

“Savaş iyi gidiyor gibi,” dedi Egwene, Siuan’a başını sallayarak. “Burada iyi tutunduk. İlerlemek gibi bir planın var anlaşılan?”

“Sonsuza dek burada oyalanamayız Anne,” dedi Bryne. “Kraliçe Elayne, Kandor’un içlerine ilerlemeyi düşünmemi istedi. Bunu yapmasının akıllıca olduğunu düşünüyorum. Trollocların tepelere çekileceğinden ve güçlerini toparlayacağından endişeleniyorum. Her gece meydandan daha fazla leş götürdükleri dikkatini çekti mi?”

“Evet.”

Gawyn, Egwene’in hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordu. Aes Sedailerin her gün Tek Güç’le Trolloc leşlerini yakabilecek güce sahip olduğunu diliyordu kadın.

“Yiyecek toparlıyorlar,” dedi Bryne. “Bizim çevremizden dolanıp doğuya ilerlemeye karar verebilirler. Onları burada oyalamamız lazım. Bu da o tepelere ilerlemek demek. Normalde pahalıya patlardı, ama şimdi...” Başını iki yana sallayarak kapıyola gidip ön saflarına baktı. “Aes Sedailerin bu savaş meydanına hâkim Anne. Böylesini hiç görmemiştim.”

“Gölge’nin Beyaz Kule’yi yıkmak için elinden geleni yapmasının bir sebebi vardı,” diye yanıt verdi Egwene. “Biliyordu. Beyaz Kule bu savaşa hükmetme yeteneğine sahip.”

“Dehşetlordlarına karşı gözümüzü açık tutmalıyız,” dedi Siuan, kâgıtları karıştırarak. Keşif kollarının raporları, diye tahmin yürüttü Gawyn. Siuan Sanche’nin hayatını kurtarmış olmasına rağmen onu pek tanımıyordu, ama Egwene sık sık kadının bilgi açlığından bahsederdi.

“Evet,” dedi Egwene. “Gelecekler.”

“Siyah Kule,” dedi Bryne, kaşlarını çatarak. “Lord

Mandragoran'dan gelen habere güveniyor musun?"

"Canım pahasına," dedi Egwene.

"Düşman için savaşan Asha'manlar. Yenidendoğan Ejder neden böyle bir şey yapsın? Işık, kalan Asha'manların tamamı Gölge'nin tarafına geçerse..."

Egwene başını iki yana salladı. "Bryne, binicileri atlarına bindirip Siyah Kule'nin dışındaki, hâlâ kapıyol açılabilen yere göndermeni istiyorum. Onları çabucak Siyah Kule'nin dışında kamp kurmuş Aes Sedailere gönder."

"Saldırmalarını mı istiyorsun?" diye sordu Gawyn, canlanarak.

"Hayır. Kapıyollar açar açmaz çekilmelerini ve burada bize katılmalarını istiyorum. Daha fazla gecikmeyi göze alamayız. Onları burada istiyorum."

Bir parmağıyla haritaya vurdu. "Taim ve Dehşetlordları gelecek. Bu savaş meydanından uzak durdular ve bunun yerine Lord Mandragoran'a odaklandılar. Bu sayede, bizim bu savaş meydanına hâkim olduğumuz gibi, onlar da o savaş meydanına hâkim oldu. Sınırboylu ordusuna gidecek daha fazla Aes Sedai seçeceğim. Eninde sonunda onlarla yüzleşeceğiz."

Gawyn hiçbir şey söylemedi, ama dudakları gerildi. Burada daha az Aes Sedai olması demek, Egwene ve diğerleri için daha fazla iş demekti.

"Ve şimdi," dedi Egwene, "benim..." Gawyn'in yüzündeki ifadeyi görünce sustu. "Sanırım uyumam gerek. Bana ihtiyaç duyulursa... Işık, bugün nerede uyuyacağımı bilmiyorum. Gawyn?"

"Maerin Sedai'nin çadırını hazırlattım. Bundan sonraki değişimde görevli. Yani birkaç saat kesintisiz uyuyabilirsin."

"Bana ihtiyaç duyulmazsa," diye hatırlattı Egwene. Çadır kapaklarına doğru yürüdü.

"Elbette," dedi Gawyn, onun peşinden dışarı çıkarak. Ama Bryne ve Siuan'a bakarak başını iki yana salladı. Bryne başını sallayarak gülümsedi. Savaş meydanında mutlaka Amyrlin'in ilgisini isteyen pek az şey vardı. Orduların denetimi Kule Salonu'na verilmişti.

Dışarıda, Egwene içini çekerek gözlerini yumdu. Gawyn kolunu ona doladı ve Egwene'in ona yaslanmasına izin verdi. Bu an yalnızca birkaç saniye sürdü. Ondan sonra Egwene çekildi, sırtını dikleştirdi ve Amyrlin edası takındı. *Çok genç,* diye düşündü Gawyn. *Bu kadar yükü üstlenmek için fazla genç.*

Elbette, al'Thor'un kendisinden çok da genç değildi. Gawyn adamı öfkelenmeden düşünebildiğini fark edince biraz şaşırdı ve

memnun oldu. Al'Thor bu savaşı kazanacaktı. Gerçekten, adamın neler yaptığı Gawyn'i ilgilendirmezdi.

Gawyn, Egwene'i kampın Yeşil Ajah kısmına götürdü. Sınırdaki pek çok Muhafız saygıyla baş sallayarak selamladı onları. Aes Sedailerin çoğuna, kendi kapıyollarmı açtıkları ve eşyaları kendi Muhafızlarına taşıttıkları sürece, diledikleri türden eşya ve mobilya getirme izni verilmişti. Ordu hızla yer değiştirmek zorunda kalırsa bu eşyalar geride bırakılacaktı. Pek çok Aes Sedai pek az eşya getirmişti, ama diğerleri... eh, azla yetinmeye alışık değillerdi. Maerin de onlardan biriydi. Onun kadar eşya getiren çok kadın yoktu.

Leilwin ve Bayle Domon çadırın dışında bekliyordu. Maerin Sedai'ye çadırını kullanacaklarını ve onu Egwene'in kullanacağını kimseye söylememesi gerektiğini haber veren onlardı. Biri soruşturursa sır açığa çıkardı –buraya gelirken kimliklerini saklamamışlardı– ama aynı zamanda, Amyrlin'in nerede uyuyacağını soran biri dikkat çekerdi. Egwene uyuyabilmek için her gün Yolculuk yapmayı reddettiğinden, bu Gawyn'in ayarlayabildiği en iyi korumaydı.

Leilwin'i görünce Egwene'in duyguları hemen ekşidi.

"Onu yakınında tutmak istediğini kendin söyledin," dedi Gawyn usulca.

"Nerede uyuduğumu bilmesinden hoşlanmıyorum. Suikastçıları sahiden de beni bulmak için kampa gelirse, o kadın onları bana getirebilir."

Gawyn itiraz etme dürtüsünü bastırdı. Egwene kurnaz ve akıllı bir kadındı –ama Seanchanlarla ilgili konularda bir kör noktası vardı. Gawyn, Leilwin'e güveniyordu. İnsanlara açık davranan birine benziyordu.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi.

Egwene derin bir nefes alarak kendini toparladı, sonra çadıra yürüdü ve tek kelime etmeden Leilwin'in önünden geçti. Gawyn peşinden içeri girmedi.

"Amyrlin ona hizmet etmeme izin vermemek konusunda kararlı görünüyor," dedi Leilwin, Gawyn'e peltek Seanchan aksanıyla.

"Sana güvenmiyor," dedi Gawyn dürüstçe.

"Okyanusun bu yanında insanların yemini bu kadar az mı değerli?" dedi Leilwin. "Ona kimsenin, bir Muyami'nin bile dönemeyeceği bir yemin ettim!"

"Bir Karanlıkdostu her yeminden döner."

Kadın soğuk soğuk baktı ona. “Tüm Seanchanların Karanlıkdostu olduğunu varsaydığını düşünmeye başlıyorum.”

Gawyn omuzlarını silkti. “Onu dövdünüz, hapse attınız ve hayvan gibi tasmaladınız.”

“Ben yapmadım,” dedi Leilwin. “Bir fırıncı kötü ekmek yaptıysa, hepsinin birden seni zehirlemeye çalıştığını mı varsayarsın? Hah. İtiraz etme. Anlamı yok. Ona hizmet edemiyorsam sana hizmet ederim. Bugün yemek yedin mi Muhafız?”

Gawyn duraksadı. En son ne zaman yemek yemişti? Bu sabah... hayır, savaşmaya fazla hevesliydi. Midesi sesli sesli guruldadı.

“Onun yanından ayrılmayacağını biliyorum,” dedi Leilwin, “özellikle de bir *Seanchan'ın* gözetimi altındayken. Gel Bayle. Bu budalaya biraz yiyecek getirelim de, suikastçılar gelirse bayılıp kalmasın.” Uzun adımlarla uzaklaştı ve iri yarı Illianlı kocası da peşinden gitti. Adam omzunun üzerinden arkaya deri tabaklayabilecek bir bakış fırlattı.

Gawyn içini çekti ve yere oturdu. Cebinden üç siyah halka çıkardı; birini seçti ve diğerlerini cebine geri koydu.

Suikastçı bahsi yüzükleri hatırlatmıştı. Egwene'i öldürmek için gelen Seanchanlardan almıştı onları. Yüzükler *ter'angreal*'di. Kanhançerleri bu yüzükler sayesinde hızla hareket ediyor ve gölgelere karışabiliyordu.

Yüzüğü ışığa tuttu. Gördüğü diğer *ter'angreal*'lere benzemiyordu, ama bir Güç nesnesi her şeye benzeyebilirdi. Yüzükler tanımadığı siyah, ağır bir taştan yapılmıştı. Dışına dikenler oyulmuştu, ama iç yüzeyleri –deriye dokunan yüzeyleri– pürüzsüzdü.

Yüzüğü elinde evirip çevirdi. Onu Egwene'e göstermesi gerektiğini biliyordu. Beyaz Kule'nin *ter'angreal*'lere nasıl yaklaştığını da biliyordu. Onlarla deney yapmaya korkarak, onları bir odaya kapatıyorlardı. Ama bu Son Savaş'tı. Risk alacak bir zaman varsa...

Egwene'in gölgesinde kalmaya karar verdin Gawyn, diye düşündü. *Onu korumaya ve onun senden istediklerini yapmaya karar verdin.* Egwene bu savaşı kazanıyordu; o ve Aes Sedailer. Gawyn, al'Thor'u kıskandığı gibi onları da mı kıskanacaktı?

“O benim sandığım şey mi?”

Gawyn başını kaldırdı ve parmaklarını yüzüğün üzerine kapattı. Leilwin ve Bayle Domon yemek çadırına gidip ona bir çanak getirmişlerdi. Kokusuna bakılırsa yine arpa yahnisiydi. Aşçılar o kadar çok biber kullanıyordu ki, mide bulandırıcı oluyordu. Gawyn

bunun amacının siyah biber taneleriyle buğday bitlerini saklamak olduğunu düşünüyordu.

Kuşkulu bir şey yapıyormuşum gibi davranmamam lazım, diye düşündü hemen. *Leilwin'in Egwene'e gitmesine izin veremem.*

"Bu mu?" diye sordu, yüzüğü kaldırarak. "Egwene'i öldürmeye çalışan Seanchan suikastçılardan aldığım yüzüklerden biri. Bir tür *ter'angreal* olduğunu düşünüyoruz, ama Beyaz Kule'nin bildiği *ter'angreal*'lerden değil."

Leilwin usulca tısladı. "Onlar yalnızca İmparatoriçe tarafından bahşedilir, sonsuza..." Sustu ve derin bir nefes aldı. "Ancak Kanhançeri olarak atanan biri, hayatlarını İmparatoriçe'ye adamış olanlardan biri, böyle bir yüzük taşıyabilir. Senin o yüzüğü takman çok ama çok yanlış."

"Neyse ki," dedi Gawyn, "onu takmıyorum."

"Yüzükler çok tehlikeli," dedi Leilwin. "Onlar hakkında çok şey bilmiyorum, ama onları takanları öldürdükleri söylenir. Kanın yüzüğe dokunmasın, yoksa onu harekete geçirirsin ve bu ölümcül olur Muhafız." Ona bir çanak yahni verdi ve yürüyüp gitti.

Domon peşinden gitmedi. Illianlı kısa sakalını kaşıdı. "Karım her zaman çok yumuşak başlı bir kadın değildir," dedi Gawyn'e. "Ama güçlü ve bilgedir. Onu dinlesen iyi edersin."

Gawyn yüzüğü cebine attı. "Egwene onu takmama asla izin vermez zaten." Bu doğruydu. Bilse vermezdi. "Karına söyle, uyarısı için teşekkür ederim. Seni uyarmalıyım. Suikastçılar meselesi Amyrlin'in çok hassas olduğu bir mesele. Ben olsam Kanhançerlerinden ya da *ter'angreal*'lerden bahsetmekten kaçınırdım."

Domon başını salladı ve sonra Leilwin'in peşinden gitti. Gawyn onları aldattığı için minicik bir utanç kırıntısı hissetti. Doğru olmayan bir şey söylememişti. Yalnızca Egwene'in zor sorular sormasını istemiyordu.

O yüzük ve kardeşleri bir şeyi temsil ediyordu. Muhafızların âdeti değildiler. Egwene'in yanında durmak, onu tehlikeden korumak... Muhafızların âdeti buydu. Gawyn savaş meydanında, Egwene'e hizmet ederek fark yaratacaktı, bir tür kahraman gibi at sürerek değil.

Yahnisini yerken bunu kendi kendine defalarca tekrarladı. Yemeği bitirdiği zaman neredeyse inanmıştı.

Yine de Egwene'e yüzüklerden bahsetmedi.

* * *

Rand ilk kez Trolloc gördüğü zamanı hatırladı. İki Nehir'deki çiftliklerine saldırdıkları zamanı değil. Onları gerçekten gördüğü ilk zamanı. Son Çağ'da.

Onların artık var olmadığı bir zaman gelecek, diye düşündü, Ateş ve Hava örüp Trolloc sürüsünün ortasında patlayan bir alev duvarı yaratarak. Yakında, Perrin'in Kurt Muhafızları'ndan birkaçı silahlarını kaldırarak teşekkür etti. Rand da başını sallayarak karşılık verdi. Bu savaşta şimdilik Jur Grady'nin yüzünü kullanıyordu.

Eskiden Trolloclar bu topraklara bela olmuyordu. O duruma geri dönebilirlerdi. Rand Karanlık Varlık'ı öldürürse, bu hemen olabilir miydi?

Ateş duvarının alevleri alnını terletmişti. Şişman adam *angreal*'ini kullanarak dikkatle Güç çekti –fazla güçlü görünmeyi göze alamazdı– ve Alguenya Irmağı'nın hemen batısındaki bir başka Trolloc grubuna vurdu. Elayne'in güçleri Erinin'i ve doğudaki kırları aşmışlar, Alguenya üzerine inşa edilecek köprüleri bekliyorlardı. Köprüler tamamlanmak üzereydi, ama bu arada Trollocların öncü kolları onlara yetişmişti ve Elayne'in ordusu köprüler bitene kadar onları tutabilmek için savunma pozisyonu almıştı.

Rand yardımcı olmaktan mutluydu. Gerçek Jur Grady, Şifa'nın ardından yorgun, Kandor'daki kampta dinleniyordu. Rand'ın kullanabileceği ve Terkedilmişlerin dikkatini çekmeyecek uygun bir yüz.

Yanan Trollocların çığlıkları tatmin ediciydi. Rand, Güç Savaşı'nın sonlarına doğru, o sesi çok seviyordu. Her zaman bir şey yapıyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Trollocları ilk gördüğünde, onların ne olduğunu bilmiyordu. Ah, Aginor'un deneylerinden haberi vardı. Lews Therin ona birçok kez deli demişti. Anlamamıştı; çoğu anlamamıştı. Aginor projelerine fazla âşıktı. Lews Therin, Aginor'un da Semirhage gibi, işkenceyi işkence yapmış olmak için sevdiğini varsayma hatasına düşmüştü.

Ve sonra Gölgedölleri gelmişti.

Canavarlar, kollarını ve bacaklarını oynatarak yanmaya devam ettiler.

Rand yine de bu *şeylerin* yeniden doğmuş insanlar olmasından endişeleniyordu. Aginor, Trolloc ve Myrddraal yaratmak için insanları kullanmıştı. Bazılarının kaderi bu muydu? Bu kadar çarpık

yaratıklar olarak doğmak? Fikir midesini bulandırıyordu.

Gökyüzüne baktı. Bulutlar, o yakındayken hep olduğu gibi, geri çekilmeye başlamıştı. Onları geri çekilmemeye zorlayabilirdi, ama... hayır. Adamların Işık'a ihtiyacı vardı ve Rand burada çok uzun süre savaşamazdı, yoksa Asha'manlardan birinin takındığı yüze göre fazla güçlü olduğu anlaşılabilirdi.

Rand ışığın gelmesine izin verdi.

Irmak kenarındaki savaş meydanının her yerinde, insanlar üstlerine düşen güneş ışığına ve gerileyen karanlık bulutlara baktı.

Saklanmak buraya kadar, diye düşündü Rand. Aynalar Maskesi'ni çıkardı ve elini başının üzerine kaldırarak yumruğunu sıktı. Hava, Ateş ve Su örerek kendisinden gökyüzüne yükselen bir ışık sütunu yarattı. Savaş meydanındaki askerler tezahürat yaptılar.

Karanlık Varlık'ın onun için hazırladığı tuzakları buraya davet etmeyecekti. Kapıyol aracılığıyla Merrilor'a döndü. Hiçbir savaş meydanında uzun kalmıyordu, ama ayrılmadan önce her zaman kendini gösteriyordu. Bulutların yukarıda dağılmasına izin vererek orada olduğunu kanıtlıyor, sonra çekiliyordu.

Merrilor'daki Yolculuk alanında Min onu bekliyordu. Kapıyol kapanır, insanları onsuz savaşmak üzere yalnız bırakırken Rand arkasına baktı. Min elini onun koluna koydu. Mızrağın Kızlarından oluşan korumaları burada bekliyordu. Onların varlığının Rand'ı ele vereceğini bildiklerinden, gönülsüzce de olsa, yalnız savaşmasına izin vermişlerdi.

"Hüzünlü görünüyorsun," dedi Min yumuşak bir sesle.

Kuzeyde bir yerden sıcak bir rüzgâr esti. Yakındaki askerler ona selam verdiler. Burada daha çok Domanlılar, Tearlılar ve Aieller vardı. Rand Karanlık Varlık'la savaşırken Thakan'dar'ı tutmaya çalışacak, Rodel Ituralde ve Kral Darlin kumandasındaki saldırı gücü.

Bunun zamanı neredeyse gelmişti. Gölge onun tüm cephelerde savaştığını görmüştü. Lan'in savaşına, Egwene'in savaşına ve Elayne'in savaşına katılmıştı. Gölge ordularının çoğunu güneydeki savaşlara göndermişti. Rand'ın Shayol Ghul'e saldırma zamanı gelmişti.

Min'e baktı. "Bu saldırılar yüzünden Moiraine bana aptal diyor. En ufak riskin bile, başardıklarıma değmeyeceğini söylüyor."

"Muhtemelen Moiraine haklı," dedi Min. "Genellikle haklı çıkıyor. Ama ben senin *bunu* yapan kişi olmanı tercih ediyorum. Karanlık Varlık'ı alt edebilecek adam o çünkü. Başkaları ölürken

yerinde oturup plan yapamayan biri.”

Rand kolunu onun beline doladı. Işık, onsuz ne yapardı? *Düşerdim,* diye düşündü. *Karanlık aylarda... kesinlikle düşerdim.*

Min’in omzunun üzerinden kır saçlı bir kadının yaklaştığını gördü. O kadının arkasında da mavilere bürünmüş daha ufak tefek biri durdu ve anlamlı anlamlı sırtını döndü. Cadsuane ve Moiraine kampta birbirlerinden uzak duruyorlardı. Rand onu ilk görenin Cadsuane olduğunu fark ettiğinde Moiraine’in yüzünde öfkeli bir bakış belirdiğini gördü.

Cadsuane ona yetişti, sonra onu tepeden tırnağa süzerek çevresinde dolaştı. Defalarca kendi kendine başını salladı.

“İş görüp göremeyeceğime mi karar vermeye çalışıyorsun?” dedi Rand Cadsuane’e, duygularını –bu seferki duygu sinirdi– sesine yansıtmadan.

“Bundan hiç kuşku duymadım,” dedi Cadsuane. “Yeniden doğduğunu öğrenmeden önce bile, seni olman gereken adama dönüştürebileceğimden hiç kuşku duymadım. Kuşku, en azından bu şekliyle, aptallar içindir. Sen aptal mısın Rand al’Thor?”

“İmkânsız bir soru,” diye yanıt verdi Min. “Aptal olduğunu söylerse aptal olur. Aptal olmadığını söylerse daha fazla bilgelik aramadığını ima eder.”

“Pöf. Çok fazla kitap okuyorsun çocuğum.” Cadsuane bunu sevgiyle söylemişti. Rand’a döndü. “Ona güzel bir şey verirsin umarım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rand.

“İnsanlara bir şeyler veriyorsun,” dedi Cadsuane, “ölüme hazırlanarak. Yaşlıların ya da kazanamayacaklarını düşündükleri bir savaşa giden adamların sık sık yaptığı bir şeydir. Baban için bir kılıç, Andor Kraliçesi için bir *ter’angreal,* Lan Mandragoran için bir taç, Aiel kız ve bunun için mücevher.” Başını Min’e doğru salladı.

Rand gerildi. Bir düzeyde ne yaptığını biliyordu, ama yaptığı şeyin açıklanmasını dinlemek huzursuz ediciydi.

Min’in yüzü karardı. Kolunu sıktı.

“Benimle yürü,” dedi Cadsuane. “Yalnızca sen ve ben Lord Ejder.” Ona baktı. “İstersen.”

Min, Rand’a baktı, ama Rand onun omzunu okşadı ve başını salladı. “Seninle çadırda buluşuruz.”

Min iç geçirdi, ama çekildi. Cadsuane yürümeye başlamıştı bile. Rand yetişmek için birkaç adım koşmak zorunda kaldı. Muhtemelen Cadsuane bunu görmekten keyif almıştı.

“Gecikmen yüzünden Moiraine Sedai sabırsızlanıyor,” dedi Cadsuane.

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Onda bir parça bilgelik olduğunu düşünüyorum. Bununla birlikte, planının tamamen aptalca olduğunu düşünmüyorum. Ama daha fazla gecikmemen lazım.”

Rand, Shayol Ghul’e tam olarak ne zaman saldıracağını kasıtlı olarak söylememişti. Kimsenin bilmesini istemiyordu. Çevresinde kimse ne zaman saldıracağını bilmezse, o zaman Karanlık Varlık da bilemezdi.

“Yine de,” dedi Cadsuane, “gecikmen hakkında konuşmak için gelmedim. Moiraine Sedai’nin o konudaki... eğitimini iyi ele aldığını hissediyorum. Beni daha çok endişelendiren başka bir şey var.”

“Nedir o?”

“Ölmeyi bekliyor olman. Bunca şeyi başkalarına armağan ediyor olman. Yaşamak için çabalamaman.”

Rand derin bir nefes aldı. Arkasından bir grup Kız geliyordu. Küçük kamplarında, Rüzgârlar Çanağı’nın çevresinde, kafa kafaya vermiş konuşmakta olan Rüzgârbulanların yanından geçti. Kadınlar dingin yüzlerle ona ve Cadsuane’e baktılar.

“Bırak da kaderime gideyim Cadsuane,” dedi Rand. “Ölüme kucak açtım. Geldiği zaman kabulleneceğim onu.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Cadsuane, “ve dünya hatırına senin canını vermeyeceğimi –bir an bile– düşünme.”

“Bunu en baştan açıkça ifade ettin,” dedi Rand. “O zaman neden şimdi endişeleniyorsun? Bu savaş benim sonumu getirecek. Öyle olmak zorunda.”

“Öleceğini varsaymaman gerek,” dedi Cadsuane. “Hemen hemen kaçınılmaz olsa bile, *kesinlikle* kaçınılmazmış gibi davranmaman gerek.”

“Elayne de aynı şeyi söyledi.”

“O zaman hayatında bir defa akıllıca bir laf etmiş, ondan beklediğimden daha fazlası.”

Rand, Cadsuane’in onu kışkırtmasına izin vermeyi reddetti ve Cadsuane gülümsedi. Rand’ın kendini ne kadar iyi kontrol ettiğini görmek onu memnun etmişti. Bu yüzden onu sınıyordu.

Bu sınavlar hiç bitmeyecek miydi?

Hayır, diye düşündü Rand. *Son sınava kadar bitmeyecek. En önemli sınava kadar.*

Cadsuane patikada durdu ve Rand’ı da durdurdu. “Bana da

verecek bir hediyen var mı?”

“Onları sevdiklerime veriyorum.”

Bu Cadsuane’in daha geniş gülümsemesine sebep oldu. “İlişkimiz her zaman rahat olmadı Rand al’Thor.”

“Öyle de denebilir.”

“Bununla birlikte,” diye devam etti Cadsuane onu izleyerek, “memnun olduğumu bilmeni isterim. İyi bir adam olup çıktın.”

“O zaman dünyayı kurtarmama izin veriyor musun?”

“Evet.” Cadsuane başını kaldırıp yukarıda kaynayan bulutlara baktı. Rand’ın varlığıyla ayrılmaya başlamışlardı. Rand varlığını saklamaya ya da bulutları yerinde durdurmaya çalışmamıştı.

“Evet,” diye yineledi Cadsuane, “izin veriyorum. Bir an önce yaparsan. O karanlık büyüyor.”

Sözlerine uyarmış gibi, yer gürledi. Bunu gittikçe daha sık yapıyordu. Kamp sarsıldı ve adamlar sendeledi.

“Terkedilmişler olacak,” dedi Rand. “İçeri girdiğim zaman. Birinin onlarla yüzleşmesi gerek. Onlara karşı direnişi Aviendha’nın yönetmesini isteyeceğim. Senin yardımından faydalanabilir.”

Cadsuane başını salladı. “Üzerime düşeni yaparım.”

“Alivia’yı getir,” dedi Rand. “Güçlü biri, ama onu diğerlerinin yanına koymaya korkuyorum. Sınırları pek iyi anlamıyor.”

Cadsuane yine başını salladı ve Rand onun gözlerindeki bakışa görünce, onun bunu zaten planlamış olduğunu tahmin etti. “Ya Siyah Kule?”

Rand çenesini çıkardı. Siyah Kule bir tuzaktı. Tuzak olduğunu *biliyordu.* Taim, Rand’ı kapıyolla kaçamayacağı bir yere çekmeye çalışıyordu.

“Yardım etmesi için Perrin’i yolladım.”

“Ya bizzat gitme kararın?”

Onlara yardım etmem lazım. Bir şekilde. Taim’in onları toplamasına izin verdim. Şimdi onları Taim’e bırakamam...

“Hâlâ emin değilsin,” dedi Cadsuane, memnuniyetsizce. “Tuzağa düşerek hem kendini hem de hepimizi riske atarsın.”

“Ben...”

“Onlar özgür.” Cadsuane döndü ve uzaklaşacak oldu. “Taim ve adamları Siyah Kule’den atıldı.”

“Ne?” diye sordu Rand, onun kolunu tutarak.

“Oradaki adamların kendilerini kurtardılar,” dedi Cadsuane. “Ama duyduklarıma bakılırsa bunu yaparken epey hırpalanmışlar. Bunu pek az kişi biliyor. Kraliçe Elayne daha bir süre onları savaşta

kullanamayabilir. Ayrıntıları bilmiyorum.”

“Kendilerini mi kurtarmışlar?” dedi Rand.

“Evet.”

Başardılar. Ya da Perrin başardı.

Rand sevindi, ama vicdan azabına kapıldı. Kaç kişiyi kaybetmişlerdi? Kendisi gitse onları kurtarabilir miydi? Durumlarını günler önce öğrenmişti, ama Moiraine’in bunun düşmeyi göze alamayacağı bir tuzak olduğu ısrarını gözeterek onları kendi hallerine bırakmıştı.

Ve şimdi kaçmışlardı.

“Keşke orada ne yapmayı amaçladığın konusunda senden bir yanıt alabilseydim,” dedi Cadsuane. İçini çekti, sonra başını iki yana salladı. “Sende bazı çatlaklar var Rand al’Thor, ama iş görmek zorundasın.”

Yanından ayrıldı.

* * *

“Deepe iyi bir adamdı,” dedi Antail. “Maradon’un düşüşünden canlı kurtulmuştu. Duvar patladığında oradaydı, ama yaşadı ve savaşmaya devam etti. Sonunda Dehşetlordları onu yakaladı ve bir patlamayla işi bitirdi. Deepe son anlarını onlara örgüler fırlatarak geçirdi. İyi öldü.”

Malkier askerleri şehitlerine selam vererek kadehlerini Antail’e doğru kaldırdılar. Lan de kendi kadehini kaldırdı, ama ateşin çevresindeki insan halkasının dışında kaldı. Deepe’in emirlere itaat ettiğini diliyordu. Başını iki yana sallayarak şarabı başına dikti. Gece çökmüştü, ama saldırı ihtimaline karşı Lan’in adamları sırayla uyuyordu.

Lan kadehini iki parmağı arasında çevirerek Deepe’i düşündü. Adama öfkelenemediğini fark etti. Deepe, Gölge’nin en tehlikeli yönlendiricilerinden birini öldürmek istemişti. Kendi eline böyle bir fırsat geçse tepebileceğini söyleyemezdi Lan.

Adamlar şehitlere kadeh kaldırmaya devam ettiler. Her gece tekrarladıkları bir geleneğe dönüşmüştü ve tüm Sınırboylu kamplarına yayılmıştı. Lan adamların Antail ve Narishma’ya arkadaşları gibi davranmaya başlamalarını cesaret verici buluyordu. Asha’manlar mesafeliydi, ama Deepe’in ölümü Asha’manlarla sıradan askerler arasında bir bağ kurmuştu. Artık hepsi kasabın hesabını ödüyordu. Adamlar Antail’in yasını görmüş, kadeh

kaldırmak için aralarına davet etmişlerdi.

Lan ateşten uzaklaştı ve kampın içinde yürümeye başladı. Atların yanında durarak Mandarb'ı kontrol etti. Aygır iyi dayanıyordu, ama sol böğründeki büyük yaranın üzerinde bir daha tüy bitmeyecekti. Yara güzelce iyileşiyordu. Seyisler, Deepe'in ölümüne sebep olan savaştan sonra yaralı atın gecenin içinden çıkıp gelmesini hâlâ birbirlerine anlatıyorlardı. O gün pek çok binici öldürülmüş ya da atlarını kaybetmişlerdi. Pek az at Trolloclardan kaçıp kampa dönmeyi başarmıştı.

Lan, Mandarb'ın boynunu okşadı. "Yakında dinleneceğiz dostum," dedi usulca. "Söz veriyorum."

Mandarb karanlığın içinde hıhladı ve pek çok başka at da kişnedi.

"Bir yuvamız olacak," dedi Lan. "Gölge yenilmiş, Nynaeve ve ben Malkier'i geri almış olacağız. Tarlalar yine çiçek açacak, göller temizlenecek. Otlaklar yeşerecek. Savaşacak Trolloclar olmayacak. Sırtına çocuklar binecek eski dostum. Günlerini elma yiyerek ve istediğin kısrağı seçerek, huzur içinde geçirebileceksin."

Lan geleceğe umutla bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onu şimdi burada, bu savaşın içinde bulması tuhaftı. Haşin bir adamdı o. Zaman zaman, kayalar ve kumlarla, ateşin yanında kahkahalar atan insanlardan daha çok ortak noktası olduğunu hissediyordu.

Bunu kendisi yapmıştı. Olması gereken kişiydi bu, bir gün Malkier'e dönecek ve ailesinin şerefini koruyacak kişi. Rand al'Thor o kabuğu kırmaya başlamıştı ve sonra Nynaeve'in aşkı tamamen paramparça etmişti.

Rand bunu biliyor mu acaba, diye düşündü Lan, fırçayı alıp Mandarb'ı fırçalamaya başlayarak. Lan, daha çocukluktan itibaren ölmek üzere seçilmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Afet işaret edilerek, hayatını orada vereceğinin söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Işık, hem de nasıl biliyordu. Muhtemelen Rand al'Thor ikisinin birbirine ne kadar benzediğini asla bilmeyecekti.

Lan bir süre Mandarb'ı fırçaladı, ama iliklerine dek bitkin düşmüştü. Belki de uyumalıydı. Nynaeve olsa uyumasını söylerdi. Nasıl bir konuşma olacağını hayal etti ve gülümsedi. Nynaeve bir generalin uyuması gerektiğini, atlara bakacak bir sürü seyis olduğunu söylerdi ve tartışmayı kazanırdı.

Ama Nynaeve orada değildi. Lan fırçalamaya devam etti.

Biri at sırasına yaklaştı. Lan ayak seslerini adam gelmeden çok

önce duydu elbette. Lord Beldhere oradaki nöbetçilerden birine başını salladı, seyis aletlerinin arasından bir fırça aldı ve kendi atına yaklaştı. Ancak o zaman Lan'i fark etti.

"Lord Mandragoran?" dedi.

"Lord Baldhere," dedi Lan, Kandorluya başını sallayarak. Kraliçe Ethenielle'in Kılıçtaşıyanı ince bir adamdı ve siyah saçlarına kır düşmüştü. Baldhere büyük kumandanlardan biri değildi, ama yine de iyi bir kumandandı ve kralının ölümünden beri Kandor'a iyi hizmet etmişti. Pek çok kişi Kraliçe'nin Baldhere ile evleneceğini düşünüyordu. Bu aptalcaydı tabii. Ethenielle ona kardeş gözüyle bakıyordu. Dahası, bu tür şeylere dikkat eden biri Baldhere'in erkekleri kadınlara tercih ettiğini görebilirdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Dai Shan," dedi Baldhere. "Burada başka biri olduğunu fark etmemiştim." Geri çekilecek oldu.

"İşim bitmek üzere," dedi Lan. "Seni engellemeyeyim."

"Seyisler iyi iş görüyor," dedi Baldhere. "İşlerini kontrol etmek için gelmemiştim. Zaman zaman, basit ve tanıdık bir iş yapmanın düşünmemi kolaylaştırdığını fark etmişimdir."

"Bunu fark etmiş olan tek kişi sen değilsin," dedi Lan, Mandarb'ı fırçalamaya devam ederek.

Baldhere güldü, sonra bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştu. "Dai Shan," dedi, "Lord Agelmar hakkında endişeleniyor musun?"

"Ne açıdan?"

"Kendini fazla zorladığından endişeleniyorum," dedi Baldhere. "Yaptığı bazı seçimler... kafamı karıştırdı. Savaş hakkındaki kararları *kötü olduğundan* değil. Yalnızca, bana fazla saldırgan geldi."

"Bu bir savaş. Düşmanı alt etmek için ne kadar saldırgan olunursa o kadar iyi."

Baldhere bir süre sessiz kaldı. "Elbette. Ama Lord Yokata'nın iki süvari alayını kaybettiğini fark ettin mi?"

"Bu talihsizlik oldu, ama hatalar olabilir."

"Lord Agelmar'ın yapmaması gereken bir hataydı. Daha önce de benzer deneyimler yaşadı Dai Shan. Sonuçlarını görebilmiş olmalıydı."

Trolloclara karşı düzenledikleri son saldırılardan birinde olmuştu. Asha'manlar Fal Eisen'i ve çevredeki bölgeyi ateşe veriyorlardı. Agelmar'ın emirleri üzerine Yokata süvarilerini alıp geniş bir tepeyi dolanarak, Asha'manlara doğru ilerleyen bir Trolloc ordusunun sağ kanadına saldırmıştı. Agelmar klasik kıskaç

harekatıyla düşmanın sol kanadına da bir süvari birliği gönderecekti ve Asha'manlar dönüp Trolloclara doğrudan saldıracaktı.

Ama Gölge'nin önderleri manevrayı görmüştü. Agelmar ve Asha'manlar eyleme geçemeden, büyük bir Trolloc birliği tepenin üzerinden Yokata'nın kendi sağ kanadına saldırmış, kalanlar da Yokata'ya doğrudan saldırarak süvarilerini kuşatmıştı.

Tüm süvariler, son adamına kadar öldürülmüştü. Hemen ardından Trolloclar Asha'manlara dönmüştü ve Asha'manlar canlarını zor kurtarmışlardı.

"Agelmar yoruldu Dai Shan," dedi Baldhere. "Agelmar'ı *tanıyorum.* Uyanık ve tetikte olsaydı asla böyle bir hata yapmazdı."

"Baldhere, kim olsa böyle bir hata yapabilir."

"Lord Agelmar en büyük kumandanlardan biri. Savaşı sıradan insanlardan daha farklı bir şekilde görebilmeli."

"Ondan çok fazla şey beklemediğinden emin misin?" diye sordu Lan. "Agelmar yalnızca bir insan. Sonuçta hepimiz insanız."

"Ben... Belki de haklısın," dedi Baldhere, endişeliymiş gibi eli kılıcında. Kraliçe'nin silahlarını taşımıyordu elbette –onu yalnızca Kraliçe görev başındayken yapıyordu. "Sanırım bu bir içgüdü Lan. Bir kaşıntı. Agelmar çok yorgun görünüyor ve bunun onun plan yapma yeteneğini etkilediğinden korkuyorum. Lütfen, onu bir izle."

"İzlerim," dedi Lan.

"Teşekkür ederim," dedi Baldhere. İlk geldiği zamana göre çok daha az endişeli görünüyordu.

Lan, Mandarb'ı bir kez daha fırçaladı, Baldhere'i atıyla ilgilenmek üzere yalnız bıraktı ve kampın içinden geçip kumanda çadırına gitti. İçeri girdi; çadır aydınlatılmıştı ve iyi korunuyordu, ama görev başındaki askerlerin savaş haritalarını görmelerine izin verilmiyordu.

Lan girişi örten asılı giysilerin çevresinden dolandı ve Agelmar'ın astı olan, bu iç odayı koruyan iki Shienarlı kumandana başını salladı. Adamlardan biri yere yayılmış haritaları inceliyordu. Agelmar orada değildi. Bir önderin de arada bir uyuması gerekirdi.

Lan çömeldi ve haritaya baktı. Yarınki geri çekilişten sonra Kanlı Pınarlar denen bir yere geleceklerdi. Mekân adını, suyun altındaki kayalar yüzünden ırmağın kan rengi akıyormuş gibi görünmesinden alıyordu. Kanlı Pınarlar'da yakındaki tepeler yüzünden küçük bir irtifa avantajları vardı ve Agelmar okçuları ve süvarileri birlikte kullanarak orada Trolloclara saldırı düzenlemek istiyordu. Yine tarlalar yakılacaktı elbette.

Lan tek dizinin üzerinde eğilerek, Agelmar'ın hangi ordunun nerede savaşacağı ve saldırıları nasıl böleceği hakkındaki notlarına baktı. Hırslı bir plandı, ama özellikle endişe verici görünen bir şey yoktu.

O haritaları incelerken çadır kapakları hışırdadı ve Agelmar, Saldaealı Leydi Elis'le usul usul konuşarak içeri girdi. Lan'i gördüğü zaman durdu ve Leydi Elis'ten sessizce müsaade istedi. Lan'e yaklaştı.

Agelmar bitkinlikten çökmüş görünmüyordu, ama Lan adamın duruşunun ardındaki yorgunluk işaretlerini görmeyi öğrenmişti. Kırmızı gözler. Hafifçe dilotu –uzun süre uyuyamayan insanların zihinlerini uyandırmak için çiğnedikleri bir ot– kokan bir nefes. Agelmar yorgundu –ama kamptaki başka herkes de yorgundu.

"Gördüklerini onaylıyor musun Dai Shan?" diye sordu Agelmar çömelerek.

"Bir geri çekilme harekatı için çok saldırgan."

"Farklı bir eylemi göze alabilir miyiz?" diye sordu Agelmar. "Arkamızda yanmış tarlalar bırakıyoruz. Shienar'a öyle çok zarar veriyoruz ki, Gölge'nin eline geçse daha kötü olamazdı. O külleri söndürmek için Trolloc kanı dökeceğim."

Lan başını salladı.

"Baldhere seninle konuştu mu?" diye sordu Agelmar.

Lan sertçe başını kaldırdı.

Agelmar solgun bir yüzle gülümsedi. "Yokata ve adamlarını kaybetmemizle ilgiliydi galiba."

"Evet."

"Bir hata olduğu kesin," dedi Agelmar. "Bu konuda biri bana hesap soracak mı diye merak ediyordum. Baldhere böyle bir hatayı asla yapmamam gerektiğini düşünüyor."

"Kendini fazla zorladığını düşünüyor."

"Baldhere taktik konularda iyidir," dedi Agelmar, "ama sandığı kadar bilgili değil. Kafası büyük kumandanlar hakkında hikâyelerle dolu. Ben kusursuz biri değilim Dai Shan. Bu tek hatam olmayacak. Bu hatamı gördüğüm gibi onları da göreceğim ve ders alacağım."

"Yine de, belki biraz daha fazla uyumanı sağlamalıyız."

"Ben son derece sağlıklıyım Lord Mandragoran. Sınırlarımı biliyorum. Tüm hayatımı onları öğrenerek geçirdim. Bu savaş beni sınırlarıma kadar zorlayacak ve ben buna izin vermeliyim."

"Ama..."

"Beni görevden al ya da rahat bırak," dedi Agelmar, sözünü

keserek. “Tavsiye dinlerim –aptal değilim– ama neyi yapıp neyi yapmamam gerektiğinin söylenmesine izin vermem.”

“Pekâlâ,” dedi Lan, ayağa kalkarak. “Bilgeliğine güveniyorum.” Agelmar başını salladı ve bakışlarını haritalara çevirdi. Lan sonunda yatmak üzere çadırdan çıktığında hâlâ planları üzerinde çalışıyordu.

19
Bölge Seçimi

Elayne, Bashere'i ırmağın doğu kıyısında ileri geri yürürken buldu.

Irmak kıyıları, hâlâ canlı görünen pek az yerden biriydi. Bugünlerde çok şey cansızdı; yaprak vermeyen ağaçlar, büyümeyen çimenler, inlerine sinip, dışarı çıkmayı reddeden hayvanlar.

Irmaklar akmaya devam ediyordu. Bitkiler solmuş olsa da, bunda bir yaşam duygusu vardı.

Alguenya, uzaktan dingin görünen ama insanı dibe çekip boğabilen, o aldatıcı ölçüde kudretli ırmaklardan biriydi. Elayne, o ırmağın kıyısına düzenledikleri bir av gezisinde Bryne'ın Gawyn'e bunu öğretmesini hatırlıyordu. Bryne konuşurken Elayne'in de dinlediğini biliyordu. Belki de aslında onunla konuşuyordu, ama Kız-Veliaht'ın karşısında haddini aşmamak konusunda her zaman dikkatliydi.

Akıntılara dikkat et, demişti. *Irmak akıntıları, Işık altındaki en tehlikeli şeylerden biridir, ama bunun tek sebebi insanların onları hafife almasıdır. Yüzey dingin görünür, çünkü onunla savaşan hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey yüzeyle savaşmak istemez. Balıklar suyuna gider, insanlar ondan uzak durur. Kendini kanıtlamak isteyen budalalar dışında.*

Elayne kayalık kıyıda Bashere'e doğru yürüdü. Korumaları geride kaldı –şu anda Birgitte yanlarında değildi. Irmağın aşağısındaki okçu birliklerin yanındaydı ve orada ırmağı aşmak için sal yapmaya çalışan Trolloclara saldırıyorlardı. Birgitte'in okçuları ve Talmanes'in ejderleri Trollocların sayısını azaltmak konusunda olağanüstü başarılıydılar, ama yine de dev Trolloc ordusunun Alguenya'nın karşı kıyısına akın etmesi yalnızca zaman meselesiydi.

Elayne bir hafta önce güçlerini Andor'dan çıkarmıştı ve hem o

hem de Bashere kaydettikleri ilerlemeden memnundu. Ta ki tuzağı fark edene kadar.

"Şaşırtıcı, değil mi?" diye sordu Elayne, ırmak kıyısında duran Bashere'e yaklaşarak.

Bashere ona baktı, sonra başını salladı. "Bizim orada böylesi yok."

"Arienelle'de?"

"Saldaea dışına çıkana dek bu kadar büyümüyor," dedi Bashere dalgın dalgın. "Bu neredeyse okyanus gibi. Buraya yerleşmiş ve kıyıdan kıyıya uzanıyor. Dünyanın Omurgası'ndan ilk defa geçerken Aiellere nasıl görünmüş olması gerektiğini düşündükçe gülüyorum."

İkisi bir müddet sessiz kaldı.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Elayne sonunda.

"Kötü," dedi Bashere. "Yak beni, fark etmiş olmalıydım. Görmeliydim."

"Her şeyi planlayamazsın Bashere."

"Affedersin," dedi Bashere, "ama *tam olarak* bunu yapıyor olmam gerekirdi."

Braem Ormanı'ndan buraya kadar ki yürüyüşleri planlara uygun geçmişti. Erinin ve Alguenya üzerindeki köprüleri yakmışlardı ve ırmakları geçmeye çalışan çok sayıda Trolloc'u yok etmişlerdi. Elayne şimdi ırmak yukarı, Cairhien şehrine giden yoldaydı. Bashere Trolloclarla son yüzleşmelerini bu yol üzerinde, Cairhien'in yirmi fersah güneyinde, tepelik bölgede yapmayı planlamıştı.

Ama Gölge onlardan daha ileri görüşlüydü. İzciler şimdiki pozisyonlarının hemen kuzeyinde, doğuya, Cairhien şehrine yürüyen ikinci bir Trolloc ordusu görmüştü. Elayne ordusunu güçlendirmek için Cairhien'i savunucularından mahrum bırakmıştı. Şehir şu anda yalnızca mültecilerle doluydu –ve Caemlyn kadar kalabalıktı.

"Bunu nasıl başardılar?" diye sordu. "Bu Trolloclar Tarwin Geçidi'nden geçip gelmiş olamazlar."

"Buna yetecek kadar zamanları yoktu," diye onayladı Bashere.

"Bir başka Yolkapısı mı?" diye sordu Elayne.

"Belki," dedi Bashere. "Belki de değil."

"O zaman nasıl?" diye sordu Elayne. "O ordu nereden geldi?" O Trolloc ordusu neredeyse şehrin kapısını çalabilecek kadar yaklaşmıştı. Işık!

"İnsan gibi düşünme hatasına düştüm," dedi Bashere. "Trollocların hızlarını hesaba kattım, ama Myrddraallerin onları

nasıl zorlayacağını düşünemedim. Aptalca bir hata. Ormandaki ordu ikiye ayrılmış ve yarısı ormanın içinden, kuzeydoğu yolundan Cairhien'e yönelmiş olmalı. Düşünebildiğim tek yol bu."

"Elimizden geldiğince hızlı hareket ettik," dedi Elayne. "Bizi nasıl geçmiş olabilirler?" Onun ordusu kapıyol kullanıyordu. Kapıyolları uzun süre açık tutacak kadar çok yönlendiricisi olmadığından herkesi kapıyol kullanarak nakledemezdi. Ama erzak arabalarını, yaralıları ve kamp takipçilerini nakledebilirdi. Eğitimli askerlerin hızında yol almalarını sağlıyordu bu.

"*Güvenli* bir biçimde ne kadar hızlı ilerleyebilirsek o kadar hızlı ilerledik," dedi Bashere. "Bir insan kumandan güçlerini bu kadar korkunç bir yürüyüşe zorlamaz. Geçtikleri arazi korkunç –aşmaları gereken ırmaklar, ormanlar, bataklıklar... Işık! Böyle bir yürüyüş sırasında binlerce Trolloc yorgunluktan ölmüş olmalı. Soluklar bu riske girdiler ve şimdi bizi kıskaca almış durumdalar. Şehri de yok edebilirler."

Elayne sustu. "Bunun olmasına izin *vermeyeceğim,*" dedi sonunda. "Bir kez daha değil. Önleyebilirsem değil."

"Seçeneğimiz var mı?"

"Evet," dedi Elayne. "Bashere, sen dünyanın bildiği en büyük askeri dehalardan birisin. Daha önce kimsenin sahip olmadığı kaynaklara sahipsin. Ejderler, Kandaşlar, savaşmaya gönüllü Ogierler... Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Beni bu kadar kısa süredir tanıyan biri için bana şaşırtıcı ölçüde çok güveniyorsun."

"Rand sana güveniyor," dedi Elayne. "Karanlık zamanlarda bile –çevresindeki her iki kişiden birine, gözlerinde karanlıkla baktığı zamanlarda bile– sana güveniyordu Bashere."

Bashere huzursuz olmuş görünüyordu. "Bir yol var."

"Nedir o yol?"

"Yürürüz ve Cairhien yakınındaki Trolloclara mümkün olduğunca çabuk saldırırız. Trolloclar yorgun; yorgun olmalılar. Onları hemen, güneydeki ordu bize ulaşmadan önce yenebilirsek bir şansımız olabilir. Zor olacak. Kuzeydeki ordu muhtemelen şehri ele geçirmeye çalışıyor. Sonra, güneyden gelen Trolloclar vardığında bunu aleyhimize kullanacaklar."

"Şehrin içine kapıyol açıp şehri tutabilir miyiz?"

"Bundan kuşkuluyum," dedi Bashere. "Bu kadar yorgun yönlendiricilerle olmaz. Bunun ötesinde, kuzeyden gelen Trollocları *yok etmemiz* lazım. Sırf onlara karşı direnebilmek yetmez. Onlara

dinlenecek zaman verirsek, yürüyüşün yorgunluğunu atarlar, güneydeki Trollocların desteğini alırlar ve sonra Dehşetlordlarını kullanarak Cairhien'i içi geçmiş elma gibi yarıverirler. Hayır Elayne. Kuzey ordusuna saldırmamız ve onu henüz zayıfken *ezmemiz* lazım. Ancak o zaman güney ordusuna karşı direnebiliriz. Başarısız olursak, o iki ordu bizi aralarına alıp ezer."

"Almamız gereken bir risk bu," dedi Elayne. "Planlarını yap Bashere. O planları uygulamanın bir yolunu bulacağız."

* * *

Egwene *Tel'aran'rhiod*'a girdi.

Düşler Dünyası her zaman tehlikeli ve öngörülemezdi. Son zamanlarda daha da tehlikeli ve öngörülemez olmuştu. Görkemli Tear şehri düşe tuhaf bir şekilde yansıyordu ve binalar bin senedir fırtınalara maruz kalıyormuş gibi yıpranmıştı. Şehir duvarları artık yalnızca üç metre yüksekliğindeydi, tepeleri rüzgârın etkisiyle yuvarlaklaşmıştı ve pürüzsüzdü. İçerideki binalar yıpranmıştı ve geriye temeller ve aşınmış taş yumruları kalmıştı.

Manzara karşısında içi ürperen Egwene, Taş'a döndü. En azından o eskisi gibiydi. Yüksek, güçlü ve rüzgârlar karşısında değişmemiş. Bu içini rahatlattı.

Kendini Taşın Yüreği'ne gönderdi. Bilgeler onu bekliyorlardı. Bu da rahatlatıcıydı. Bu değişim ve fırtına zamanında bile, Bilgeler Taş'ın kendisi kadar sağlamdı. Amys, Bair ve Melaine onu bekliyordu. Onlar Egwene'i fark etmeden, sohbetlerinin bir kısmına kulak misafiri oldu.

"Tıpkı onun gördüğü gibi gördüm," diyordu Bair. "Ama bana gözlerini ödünç veren, benim soyumdan gelenlerdi. Üçüncü defa gittiğimiz zaman hepimiz görüyoruz galiba. Gerekli bir şey."

"Üç ziyaret mi?" dedi Melaine. "Bu gerçekten de değişim getiriyor. İkinci ziyaretin bunu mu yoksa önceki görüyü mü göstereceğini hâlâ bilmiyoruz."

Onları izinsiz dinlediğini hatırlayan Egwene boğazını temizledi. Bilgeler hemen susarak ona döndüler.

"Rahatsız etmek istemedim," dedi Egwene, sütunların arasına yürüyüp onlara katılarak.

"Önemli değil," dedi Bair. "Dillerimize hâkim olmalıydık. Bizimle buluşman için seni buraya çağıran bizdik ne de olsa."

"Seni görmek güzel Egwene al'Vere," dedi Melaine, sevgiyle

gülümseyerek. Kadının hamileliği iyice ilerlemiş görünüyordu. Doğum yakın olmalıydı. “Raporlara bakılırsa, ordun çok *ji* kazanıyor.”

“İyi iş görüyoruz,” dedi Egwene, yanlarında yere oturarak. “Siz de aynı şansı bulacaksınız Melaine.”

“*Car’a’carn* oyalanıyor,” dedi Amys kaşlarını çatarak. “Mızraklar sabırsızlanıyor. Köreden’e karşı harekete geçmeliyiz.”

“Hazırlanmaktan ve plan yapmaktan hoşlanıyor,” dedi Egwene. Duraksadı. “Çok kalamam. Bugün, daha sonra onunla toplantım var.”

“Ne konuda?” diye sordu Bair, merakla öne eğilerek.

“Bilmiyorum,” dedi Egwene. “Çadırımın zemininde ondan gelmiş bir mektup buldum. Benimle görüşmek istiyor, ama Ejder ve Amyrlin olarak değil. Eski dostlar olarak.”

“Oyalanmaması gerektiğini söyle ona,” dedi Bair. “Ama şu anda seninle konuşmamız gereken bir şey var.”

“Nedir o?” diye sordu Egwene merakla.

“Böyle bir şey gördün mü hiç?” dedi Melaine, odaklanarak. Aralarında, yerde, kayada çatlaklar belirdi. Melaine iradesini Düşler Dünyası’na dayatıyor, Egwene’in görmesi için belli bir şey yaratıyordu.

Başta Egwene’in kafası karıştı. Kayada çatlaklar? Elbette daha önce kayada çatlaklar görmüştü. Son zamanlarda sık sık olan depremler yüzünden daha da olağan hale gelmişlerdi.

Ama bunlarda ayırt edici bir şey vardı. Egwene öne eğildi ve çatlakların *hiçliğe* açıldığını fark etti. Derin bir karanlık. Doğal olmayan ölçüde karanlık bir boşluk.

“Nedir bu?” diye sordu Egwene.

“Halkımız bunlardan gördüklerini bildiriyor,” dedi Amys usulca. “Andor’da ve Rand al’Thor’la birlikte Lanetli Topraklar’da savaşanlar. Desen’in kendisi çatlamış gibi. Birkaç dakikalığına bu şekilde karanlık oluyorlar, sonra soluyorlar ve geride sıradan çatlaklar kalıyor.”

“Bu çok tehlikeli bir işaret,” dedi Bair. “Soruşturmak için Sınırboyları’na, Lan Mandragoran’ın savaştığı yere, Bilge gönderdik. Çatlaklar en çok orada görünüyor gibi.”

“Dehşetlordları savaştığında daha da sıklaşıyorlar,” dedi Amys. “Şerateş olarak bilinen örgüyü kullandıklarında.”

Egwene karanlığa baktı ve ürperdi. “Şerateş Desen’i zayıflatıyor. Güç Savaşı sırasında, dünyanın kendisinin dağılmasından korkarak,

Terkedilmişler bile Şerateş kullanmaktan kaçınıyordu.”

“Bunu tüm müttefiklerimize haber vermeliyiz,” dedi Amys. “Bu örgüyü kullanmamalıyız.”

“Aes Sedailerin kullanması yasak zaten,” dedi Egwene. “Ama kimsenin bu kuralı ihlal etmesine izin olmadığını bildireceğim.”

“Bu bilgece,” dedi Melaine. “Kendi kendilerini yönetmek için bu kadar çok kural koymuş bir halk için, Aes Sedailerin durum izin verdiğinde kuralları ihlal etmekte çok yetkin olduklarını fark ettim.”

“Biz kadınlarımıza güveniyoruz,” dedi Egwene. “Yemin onları sınırlıyor. Bunun dışında, kendi bilgeliklerine güvenmeleri gerek. Moiraine bu kuralı esnetmeseydi Perrin ölürdü –Rand kuralı ihlal etmeseydi Mat de ölürdü. Ama yine de kadınlarla konuşacağım.”

Şerateş onu rahatsız ediyordu. Var olması ya da ne işe yaradığı değil. Şerateş kadar tehlikeli bir örgü yoktu. Ama düşte Perrin ona ne demişti? *O da diğerleri gibi bir örgü...*

Gölge’nin, kullanıldığı zaman Desen’in dağılmasına yol açan, böylesine güçlü bir silaha sahip olması adil değildi. Onunla nasıl savaşabilirlerdi, ona nasıl karşı koyabilirlerdi?

“Seni çağırmamızın tek sebebi bu değil Egwene al’Vere,” dedi Melaine. “Düşler Dünyası’ndaki değişimleri gördün mü?”

Egwene başını salladı. “Burada fırtına kötüleşiyor.”

“Gelecekte burayı çok sık ziyaret etmeyeceğiz,” dedi Amys. “Karar verdik. Ve ondan yakınsak da *Car’a’carn* ordularını harekete geçmeye hazırlıyor. Kısa süre sonra onunla birlikte Gölge’nin kalesine yürüyeceğiz.”

Egwene yavaşça başını salladı. “Demek zamanı geldi.”

“Seninle gurur duyuyorum kızım,” dedi Amys, kaya kadar sert Amys, gözleri yaşlı. Kalktılar ve Egwene her biriyle kucaklaştı.

“Işık sizi korusun, Amys, Melaine, Bair,” dedi Egwene. “Diğerlerine de sevgilerimi iletin.”

“İleteceğiz Egwene al’Vere,” dedi Bair. “Su ve gölge bulasın, şimdi ve her zaman.”

Teker teker solarak Tear’dan ayrıldılar. Egwene derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Çevresindeki bina kasırgaya yakalanmış gemi gibi inliyordu. Etrafındaki kayalar kayıyordu sanki.

Egwene burayı seviyordu –Taş’ın kendisini değil, *Tel’aran’rhiod*’u. Ona çok şey öğretmişti. Ama ayrılmaya hazırlanırken, tehlikeli bir selle kabarmış bir ırmak gibi olduğunu biliyordu. Tanıdık ve sevilesi olabilirdi, ama burada kendini riske

atamazdı. Beyaz Kule'nin ona ihtiyacı varken değil.

"Sana da elveda eski dostum," dedi havaya. "Bir daha düş görene kadar hoşça kal."

Uyandı.

Her zamanki gibi Gawyn yatağın yanında bekliyordu. Kule'de, çalışma odasının bitişiğindeki odadaydılar ve Egwene giyinikti. Henüz gece çökmemişti, ama Bilgelerin talebini görmezden gelmek istememişti.

"Geldi," dedi Gawyn sessizce, çalışma odasının kapısına bakarak.

"O zaman onunla görüşelim," dedi Egwene. Kalktı ve eteğini düzelterek hazırlandı. Gawyn'e başını salladı, odadan çıktılar ve Yenidendoğan Ejder'le görüşmeye gittiler.

Rand onu gördüğünde gülümsedi. İçeride, Egwene'in tanımadığı iki Kız'la bekliyordu.

"Mesele nedir?" diye sordu Egwene yorgun yorgun. "Beni mühürleri kırmana ikna etmeye mi çalışacaksın?"

"Şüpheci olmuşsun," diye yorum yaptı Rand.

"Görüştüğümüz son iki seferde," dedi Egwene, "beni özellikle kızdırmaya çalıştın. Yine aynısını beklemem doğal değil mi?"

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum," dedi Rand. "Bak." Cebinden bir şey çıkardı. Bir saç kurdelesi. Egwene'e uzattı. "Saçlarını öreceğin zamanları hevesle beklerdin hep."

"Yani çocuk olduğumu ima ediyorsun, öyle mi?" diye sordu Egwene, çileden çıkarak. Gawyn elini onun omzuna koyarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Ne? Hayır!" Rand içini çekti. "Işık, Egwene. Kendimi affettirmeye çalışıyorum. Kardeşim gibisin. Benim hiç kardeşim olmadı. Sahip olduğum tek kardeş de beni tanımıyor. Senden başka kimsem yok. Lütfen. Seni kızdırmaya çalışmıyorum."

Bir anlığına, Rand çok uzun zaman önce göründüğü gibi göründü Egwene'in gözüne. Masum, içten bir çocuk. Öfkesinin eriyip gitmesine izin verdi. "Rand, çok işim var. *Hepimizin* çok işi var. Bu tür şeylerin zamanı değil. Orduların sabırsızlanıyor."

"Zamanları yakında gelecek," dedi Rand, sertleşerek. "Bu iş bitmeden önce, neden bu kadar sabırsızlandıklarını merak etmeye başlayacaklar ve bekleyerek geçen bu huzurlu günleri özlemle anacaklar." Kurdeleyi uzatan elini yumruk yapıp sıktı. "Ben yalnızca... seninle en son görüşmemiz bir tartışmayla bitmişken savaşıma gitmek istemedim. Önemli bir tartışma olsa da."

“Ah, Rand,” dedi Egwene. Öne çıkıp kurdeleyi aldı. Rand’ı kucakladı. Işık, son zamanlarda onunla başa çıkmak zor olmuştu – ama zaman zaman aynı şeyi anne babası hakkında da düşünmüştü. “Seni destekliyorum. Mühürler konusunda senin dediğini yapacağım anlamına gelmiyor bu, ama seni gerçekten destekliyorum.”

Egwene, Rand’ı bıraktı. Gözyaşlarına boğulmayacaktı. Ondan son kez ayrılıyormuş gibi görünse de.

“Dur,” dedi Gawyn. “Kardeş mi? Senin *kardeşin mi* var?”

“Ben Tigraine’in oğluyum,” dedi Rand omuzlarını silkerek. “O Kıraç’a gidip Mızrağın Kızı olduktan sonra doğdum.”

Egwene bunu çok uzun zaman önce çözmüştü, ama Gawyn sersemlemiş görünüyordu. “Sen Galad’ın kardeşi misin?” diye sordu Gawyn.

“Üvey kardeşi,” dedi Rand. “Bir Beyazpelerin için bir şey ifade edeceğinden değil. Annemiz bir. Babası, seninki gibi, Taringail, ama benimki bir Aiel’di.”

“Galad seni şaşırtabilir,” dedi Gawyn usulca. “Ama Elayne...”

“Kendi aile tarihçeni anlatmak gibi olmasın, ama Elayne benimle akraba değil.” Rand, Egwene’e döndü. “Onları görebilir miyim? Mühürleri? Shayol Ghul’e gitmeden önce onları son bir kez görmek istiyorum. Onlara hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum.”

Egwene mühürleri gönülsüzce cebinden çıkardı. Onları genellikle beline taktığı kesede taşıyordu. Gawyn şaşkın bir yüzle pencereye yürüdü ve açarak içeri ışık girmesine izin verdi. Beyaz Kule sessiz ve kıpırtısızdı. Orduları gitmişti, efendileri savaştaydı.

Egwene ilk mührü sarıldığı bezden çıkardı ve Rand’a uzattı. Hepsini birden vermeyecekti. Ne olur ne olmaz diye. Rand’ın sözüne güveniyordu; ne de olsa onu tanıyordu, ama... ne olur ne olmaz.

Rand mührü kaldırdı ve o kıvrımlı çizgide bilgelik ararmış gibi baktı. “Bunları ben yaptım,” diye fısıldadı. “Hiç kırılmayacak şekilde yaptım. Ama daha yaparken, eninde sonunda kırılacaklarını biliyordum. O dokunduğunda her şey eninde sonunda bozuluyor...”

Egwene dikkatle tutarak bir başka mührü kaldırdı. O şeyi kazayla kırmak olmazdı. Onları bezlere sarıyordu ve kesesi de bezlerle doluydu. Mühürleri üzerinde taşırken kırmaktan korkuyordu, ama Moiraine onları Egwene’in kıracağını ima etmişti.

Bunun aptalca olduğunu düşünüyordu, ama okuduğu şeyler ve Moiraine’in söyledikleri... Eh, mühürleri kırma zamanı gelirse, yakında olmaları gerekiyordu. Bu yüzden onları yanında taşıyordu –

dünyanın ölmesi olasılığını yanında taşıyordu.

Rand aniden bembeyaz oldu. “Egwene,” dedi. “Bu beni kandırmadı.”

“Ne kandırmadı?”

Rand ona baktı. “Bu mühür sahte. Lütfen, sorun değil. Bana gerçeği söyle. Kopyaladın ve bana kopyayı verdin.”

“Hiç de öyle bir şey yapmadım,” dedi Egwene.

“Ah... Ah, *Işık.*” Rand mührü yine kaldırdı. “Bu sahte.”

“Ne!” Egwene mührü ondan kaptı ve eliyle yokladı. Ona sahte gibi gelmiyordu. “Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Onları ben yaptım,” dedi Rand. “Kendi elimden çıkan işi bilirim. Bu mühürlerden biri *değil.* Bu... Işık, biri onları aldı.”

“Bana verdiğin andan beri yanımdan ayırmadım onları!” dedi Egwene.

“O zaman daha önce olmuş,” diye fısıldadı Rand. “Onları getirdikten sonra dikkatle incelemedim. O, bir şekilde, mühürleri nereye koyduğumu biliyordu.” Diğer mührü Egwene’den aldı ve başını iki yana salladı. “Bu da gerçek değil.” Üçüncüyü aldı. “Bu da değil.”

Rand, Egwene’e baktı. “Mühürler onda Egwene. Bir şekilde onları çaldı. Karanlık Varlık’ın zindanının anahtarları kendi elinde.”

* * *

Mat, hayatının çoğu boyunca, insanların ona bu kadar çok bakmamasını dilemişti. Sözde çıkardığı sorunlar yüzünden ona kaşlarını çatıyorlardı –aslında onun suçu olmayan sorunlar– ve insanlara hoş davranmaya çalışarak, masum masum ortalarda dolaştığında ona kınarcasına bakıyorlardı. Bütün çocuklar arada bir parça pasta aşırırdı. Kimseye bir zararı olmazdı. Aslında çocuklardan beklenen bir şeydi bu.

Sıradan hayat Mat için, diğer çocuklara göre daha zor olmuştu. Sebepsiz yere, herkes onu dikkatle izliyordu. Perrin istese bütün gün pasta çalabilirdi ve insanlar yine de ona gülümser ve belki saçlarını karıştırırdı. Mat’i gördüklerindeyse süpürgeyi ellerine alıyorlardı.

Zar atmak için bir yere girdiğinde, insanların bakışlarını üzerine çekiyordu. İnsanlar onu, hileci birini izler gibi izliyordu –hem de Mat hiç hile yapmadığı halde– ya da gözlerinde kıskançlıkla bakıyorlardı. Evet, Mat her zaman izlenmemenin harika bir şey

olduğunu düşünmüştü. Gerçek bir kutlama sebebi.

Şimdi kimse onu izlemiyordu ve bu onu hasta ediyordu.

"Bana bakabilirsin," diye itiraz etti Mat. "Gerçekten. Kavrulası, hiç sorun değil!"

"Bakışlarım düşer," dedi hizmetkâr kadın, duvarın dibindeki sehpaya kumaşlar yığarken.

"Gözlerin *zaten* yerde! Lanet olası yere bakıp duruyorsun, değil mi? Gözlerini kaldırmanı istiyorum."

Seanchan işine devam etti. Beyaz tenliydi ve gözlerinin altında çiller vardı. Yüzüne bakılır bir kadın, ama Mat bugünlerde daha esmer kadınları tercih ediyordu. Yine de, bu kız ona gülümsemesini gösterse bir şey demezdi. Gülümsetmeye çalışmadan bir kadınla nasıl konuşabilirdi?

Birkaç hizmetkâr daha, kollarında kumaşlarla, yere bakarak girdi. Mat sarayda, ona ait olduğu anlaşılan dairede ayakta duruyordu. Asla ihtiyaç duymayacağı kadar çok odası vardı. Belki Talmanes ve Birlik'ten birkaç kişi daha yanına taşınırdı da, mekân bu kadar boş gelmezdi.

Mat pencereye yürüdü. Aşağıda, Mol Hara'da, bir ordu hazırlık yapıyordu. İstediğinden daha uzun sürecekti. Galgan –Mat adamı çok kısa bir süre için görmüştü ve Tuon düzenlediği suikastların başarısız olma amaçlı olduğunu söylemiş olsa da adama güvenmiyordu– sınırlardaki Seanchan güçlerini toparlıyordu, ama işler çok ağır ilerliyordu. Mat geri çekilirken Almoth Ovası'nı kaybetmekten korkuyordu.

Eh, sağduyuya kulak verse iyi olacaktı. Adamı sevmek için bir sebebi yoktu, ama eğer bu işi geciktirirse...

"Şerefli Kişi?" dedi hizmetkâr kız.

Mat tek kaşını kaldırarak döndü. Kalan kumaşlarla pek çok *da'covale* girmişti. Mat kıpkırmızı kesildi. Üstlerinde hemen hemen hiç giysi yoktu ve olanlar da saydamdı. Ama Mat bakabilirdi, değil mi? Bakmamanız gerekse o tür kıyafetler giymezlerdi. Tuon görse ne düşünürdü?

O benim sahibim değil, diye düşündü Mat kararlılıkla. *Beni koca gibi davranmaya zorlayamayacak.*

Çilli hizmetkâr –bir *so'jhin*'di, kafasının yarısı tıraşlıydı– *da'covale*'lerin arkasından giren birini gösterdi. Hiç tıraşlanmamış siyah saçlarını topuz yapmış, orta yaşlı bir kadındı. Tıknazdı, bir tür çana benziyordu ve anaç bir havası vardı.

Yeni gelen kadın Mat'i inceledi. Sonunda biri ona bakıyordu! Bir

de yüzünde at pazarındaki atları inceleyen birinin ifadesi olmasaydı.

"Yeni konumu için siyah," dedi kadın, ellerini bir kez çırparak. "Soyu için yeşil. Tevazu için koyu orman yeşili. Biri bana göz yamaları getirsin. Biri de şu şapkayı yaksın."

"Ne?" diye bağırdı Mat. Hizmetkârlar etrafına üşüşerek giysilerini çekiştirmeye başladı. "Hemen durun. Nedir bu?"

"Yeni kıyafetleriniz, Şerefli Kişi," dedi kadın. "Adım Nata. Özel terziniz olacağım."

"Şapkamı yakmıyorsunuz," dedi Mat. "Dene de gör bakalım dördüncü kattan uçabiliyor musun. Beni anladın mı?"

Kadın duraksadı. "Evet Şerefli Kişi. Giysilerini yakmayın. İhtiyaç duyulması ihtimaline karşı güvenli bir yere kaldırın." Bir daha ihtiyaç duyulacağından kuşkulu gibiydi.

Mat biraz daha yakınmak için ağzını açtı ve sonra *da'covale*'lerden biri bir kutuyu açtı. İçinde mücevherler parlıyordu. Yakutlar, zümrütler, ateş damlaları. Mat'in nefesi kesildi. Orada bir *servet* vardı!

O kadar sersemlemişti ki, hizmetkârların onu soyduğunu fark etmeyecekti neredeyse. Gömleğini çekiştirdiler ve Mat çıkarmalarına izin verdi. Eşarbını çıkarmadı, ama utanmıyordu da. Yanaklarındaki kırmızılığın pantolonunun çıkarılmasıyla bir ilgisi yoktu. Mücevherlere şaşırmıştı sadece.

Sonra genç *da'covale*'lerden biri iç çamaşırlarına uzandı.

"Parmaksız gerçekten komik görünürsün," diye hırladı Mat.

Da'covale başını kaldırıp baktı –gözleri irileşmiş, yüzü solmuştu. Sonra hemen yine başını eğdi ve eğilerek geriledi. Mat utanmıyor olabilirdi, ama iç çamaşırlarını çıkarmak ileri gitmek olurdu.

Nata cıkladı. Hizmetkârlar Mat'e siyah ve koyu yeşil güzel giysiler giydirmeye başladı –yeşil öyle koyuydu ki, neredeyse o da siyahtı. "Askeri durumlar, saray toplantıları, özel aktiviteler ve halk arasına çıktığınız zamanlar için de kıyafetler hazırlayacağız. Bu..."

"Hayır," dedi Mat. "Yalnızca askeri durumlar için hazırlayın."

"Ama..."

"Lanet Son Savaş geldi kadın," dedi Mat. "Bundan canlı kurtulursak kahrolası bir bayram şapkası bile yapabilirsiniz. O zamana kadar savaştayız ve başka bir şeye ihtiyacım olmayacak."

Nata başını salladı.

Mat gönülsüzce kollarını iki yana açarak dikildi ve onu kumaşlara sarmalarına, ölçü almalarına izin verdi. İlla ki 'Şerefli

Kişi' ya da 'Ekselansları' diye hitap edilme komedisine tahammül etmesi gerekiyorsa, en azından mantıklı bir şekilde giyindiğinden emin olabilirdi.

Aslında aynı eski giysileri giymekten bıkmaya başlamıştı. Ne yazık ki Seanchan terziler fazla dantel kullanmıyor gibiydi, ama Mat kadının işini yapmasına müdahale etmek de istemiyordu. Her küçük şey için şikâyet edemezdi. Kimse durmaksızın şikâyet edenleri sevmezdi ve buna Mat de dahildi.

Ölçüler alınırken, bir hizmetkâr bir dizi göz yaması içeren küçük, kadife kaplı bir kutuyla yaklaştı. Mat düşünerek duraksadı. Bazıları mücevherlerle bezenmişti, diğerleri desenliydi.

"Bu," dedi, en süssüz göz yamasını göstererek. Üzerinde yalnızca iki küçük yakut olan basit, siyah bir göz yaması. Yakutlar ince ve uzun kesilmişti ve yamanın iki yanına karşılıklı yerleştirilmişti. Diğer hizmetkârlar ölçü almayı bitirirken göz yamasını da taktılar.

Bu iş de bitince, terzi hizmetkârlara Mat'e yanında getirdiği kıyafeti giydirmelerini söyledi. Görünüşe göre yeni kıyafetler dikilirken eski kıyafetlerini kullanmasına izin vermeyeceklerdi.

İlk giysiler yeterince sadeydi. İnce dokumalı ipek cüppe. Mat pantolonu tercih ederdi, ama cüppe rahattı. Fakat üzerine daha büyük, daha sert bir cüppe giydirdiler. Bu da ipekti ve koyu yeşildi. Her santimine kıvrımlı desenler işlenmişti. Kol yenleri o kadar genişti ki, içinde at koşturabilirdiniz. Ayrıca fazla geniş ve ağırdı.

"Bana savaşçı kıyafetleri vermenizi söyledim sanıyordum," dedi Mat.

"Bu İmparatorluk ailesinin üyelerinin kullandığı törensel savaşçı üniforması Ekselansları," dedi Nata. "Pek çok kişi sizi bir dışarlıklı olarak görüyor ve kimse sadakatinizi sorgulamayacak olsa da, askerlerimizin sizi ilk önce Kuzgunlar Prensi, ondan sonra dışarlıklı biri olarak görmesi iyi olur. Sizce de öyle değil mi?"

"Doğrudur herhalde," dedi Mat.

Hizmetkârlar işlerine devam ettiler. Süslü bir kuşak taktılar ve kollarına, geniş kol yenlerinin içine, aynı desene sahip önkol bantları geçirdiler. Bu fena değil, diye düşündü Mat, kuşak sıkılırken. Kuşak cüppenin belini sıkınca kıyafetler eskisi kadar geniş gelmez olmuştu.

Ne yazık ki bir sonraki giysi daha da saçmaydı. Açık renk, sert kumaş omuzlarına yerleştirildi. Askeri önlükler gibi önüne ve arkasına sarkıyordu ve yanlar açık kalıyordu, ama iki yana doğru otuzar santim çıkıntı yapıyor, Mat'in imkânsız ölçüde geniş

görünmesine sebep oluyordu. Ağır zırhlardaki omuz plakaları gibiydi, ama kumaştan yapılmıştı.

"Bak şimdi," dedi Mat. "Sırf yeni gelenlere oynadığınız türden bir oyun bu, değil mi?"

"Oyun mu Şerefli Kişi?" diye sordu Nata.

"Gerçekten de..." Kapının önünden biri geçince Mat sustu. Bir başka kumandan. Adam Mat'inkine benzer bir kostüm giymişti, ama onunki o kadar süslü değildi ve omuzları da o kadar geniş değildi. İmparatorluk ailesi zırhı değildi, Kan'dan birinin törensel zırhıydı. Yine de, neredeyse aynı ölçüde şatafatlıydı.

Adam durdu, Mat'e eğildi ve sonra yoluna devam etti.

"Yak beni," dedi Mat.

Nata ellerini çırptı ve hizmetkârlar Mat'i mücevherlerle bezemeye başladı. Daha çok yakut seçiyorlardı ve bu Mat'i huzursuz ediyordu. Bu bir tesadüf olmalıydı, değil mi? Bunca mücevherle kaplı olmak konusunda ne düşüneceğini bilemiyordu. Belki onları satabilirdi. Aslında, onları kumar masasına yatırabilse, muhtemelen kazanacaklarıyla tüm Ebou Dar'ı satın alabilirdi...

Ebou Dar zaten Tuon'un, diye düşündü. *Ve ben onunla evliyim.* Zengin olduğunu kavradı. *Gerçekten* zengin.

Orada oturdu ve bütün bunların anlamını düşünürken, tırnaklarını boyamalarına izin verdi. Ah, bir süredir para konusunda endişelenmesine gerek olmamıştı zaten, çünkü kumardan kazanabiliyordu. Bu farklıydı. Zaten her şeyi varsa, kumar oynamanın ne anlamı kalırdı? Kulağa pek eğlenceli gelmiyordu. İnsanların size öylesine bir şeyler vermemesi gerekirdi. Onları zekânız, şansınız ve becerinizle kendiniz kazanmalıydınız.

"Yak beni," dedi Mat, tırnak boyama işi bitince kollarını indirerek. "*Lanet olası* bir asil oldum." İçini çekti, şapkasını bir hizmetkârın elinden çekip alarak hizmetkârı şaşırttı –tam o anda eski giysileriyle yanından geçiyordu– ve şapkayı kafasına geçirdi.

"Şerefli Kişi," dedi Nata. "Cüretimi bağışlayın, ama izin verirseniz, moda tavsiyesi vermek benim işim. O şapka... bu üniformayla hiç uymadı."

"Kimin umurunda?" dedi Mat, odadan çıkarken. Kapıdan neredeyse yan yan geçmesi gerekmişti! "Eğer saçma sapan görüneceksem, bunu tarz sahibi bir şekilde yapsam da olur. Biri bana kahrolası generallerin nerede toplandığını göstersin. Ne kadar askerimiz olduğunu öğrenmem gerek."

20
Thakan’dar’a

Rand’la yaptığı toplantıdan sonra Egwene, Vora’nın *sa’angreal*’ini öne uzattı ve Ateş ördü. İplikler bir araya geldi ve minik, parlak kurdeleler önünde karmaşık bir örgü oluşturdu. Egwene, derisini çılgın bir turuncuya dönüştüren örgünün sıcaklığını hissedebiliyordu neredeyse.

Örgüyü bitirdi ve kaya kadar büyük bir ateş topu kükreyip çıtırdayarak havada yay çizdi. Uzaktaki tepeye bir göktaşı gibi düştü. Patlama, okçu Trollocları yerlerinden uçurdu ve leşleri çevreye saçıldı.

Romanda, Egwene’in yanına bir kapıyol açtı. Acil durumlarda Şifa vermek üzere savaş meydanında kalmakta ısrar eden Sarılardan biriydi Romanda. O ve küçük ekibi pek çok hayat kurtarmıştı ve bu paha biçilmez bir destekti.

Ama bugün Şifa için fırsat olmayacaktı. Trolloclar, Bryne’ın öngördüğü gibi, tepelere geri çekilmişti. Bir buçuk gün dinlendikten sonra, Aes Sedailerin çoğu kendine gelmişti. Tüm güçlerini geri kazanmamışlardı –bir haftadan uzun süren zorlu savaşlardan sonra değil– ama yeterliydi.

Gawyn kapıyol açılır açılmaz kılıcını çekerek diğer tarafa atladı. Egwene arkasından geçti ve Romanda, Lelaine, Leane, Silviana, Raemassa ve bir avuç Muhafız ile asker de onu takip etti. Egwene’in az önce temizlediği tepeye çıktılar. Ayaklarının altındaki kararıp kömürleşmiş toprak hâlâ ılıktı ve havada yanık et kokusu asılıydı.

Bu tepe Trolloc ordusunun tam ortasındaydı. Çevrelerinde, Gölgedölleri oraya buraya kaçışıyordu. Romanda kapıyolu açık tutarken Silviana Hava örerek oklara karşı bir rüzgâr kubbesi oluşturdu. Diğerleri de örgüler fırlatmaya başladı.

Trolloclar yavaş tepki verdi –Egwene’in ordusu yaklaşırken,

vadilere akın etmek üzere bu tepelerde hazır bekliyorlardı. Normalde bunun sonucu felaket olurdu. Trolloclar Egwene'in birliklerinin üzerine ok ve mızrak yağdırırdı ve Egwene'in süvarileri o tepelere tırmanmaya çalışırken dezavantajlı durumda olurdu. Trolloclar ve Soluklar tepelerin zirvesinden Egwene'in güçlerindeki zayıflıkları rahatlıkla görebilir, saldırılarını buna göre düzenlerlerdi.

Egwene ve kumandanları düşmana bu avantajı vermek istememişti. Aes Sedailer tepeleri ele geçirince ve savaş onlara götürülünce yaratıklar dağılmışlardı. Bazıları yokuş yukarı saldırarak tepeleri yeniden ele geçirmeye çalıştı, ama diğerleri canlarını kurtarmak için kaçtı. Sonra Egwene'in ağır süvarileri vadilerde gök gürültüsü gibi saldırdı. Önceden Trolloclar için çok avantajlı bir pozisyon olan şey bir ölüm tarlasına dönüştü; Aes Sedailer Trolloc okçuları yok edince, ağır süvariler hemen hemen hiç direniş görmeden öldürebildiler.

Bu da piyadelere yer açtı. Saflarını bozmadan yürüyüp geldiler, Trollocları geri süpürerek yamaçlara çarptılar ve orada Aes Sedailer yaratıkları küme küme öldürebildiler. Ne yazık ki Trolloclar Tek Güç'le karşılaşmaya alışmıştı. Ya bu ya da Myrddraaller onları gütmekte daha başarılı olmuştu.

Çok geçmeden, düzenli Trolloc grupları tepelerden yukarı saldırmaya başladı. Bu arada diğerleri de piyade saldırısına karşı direniş oluşturmayı başarmıştı. *Bryne haklı,* diye düşündü Egwene, ona ulaşmasına ramak kalmış bir Trolloc birliğini yerle bir ederek. *Soluklar yine Trolloclara bağlanmış.* Gölgedölleri son günlerde bu taktiği kullanmaya gönülsüz görünüyorlardı, çünkü bir Soluk ölünce ona bağlı tüm Trolloclar da ölüyordu. Bununla birlikte, bu tepelerde Trollocları kesin ölüme doğru sürebilmelerinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu.

Yakındaki Trollocların bağlı olduğu Myrddraal'i bulabilirse, doğru yere yöneltilmiş tek bir Ateş örgüsüyle hepsini durdurabilirdi. Ne yazık ki Soluklar sinsiydi ve Trollocların arasında saklanmaya başlamışlardı.

"Yaklaşıyorlar," dedi Lelaine nefes nefese.

"Geri çekilin," dedi Egwene.

Romanda'nın açık tuttuğu kapıyoldan geri döndüler ve Muhafızlar da onları takip etti. En son Romanda geçti ve tam Trolloclar tepeyi ele geçirirken kapıyoldan atladı. Yaratıklardan biri, uzun tüylü ayımsı bir canavar, onun peşinden kapıyola atıldı.

Yaratık, leşinden ince bir duman yükselerek, anında öldü.

Arkadaşları diğer yanda bağırıp çağırdılar ve hırladılar. Egwene diğer kadınlara baktı, sonra omuzlarını silkti ve kapıyoldan dışarı bir alev salıverdi. Birkaç Trolloc çırpınarak öldü, diğerleri uluyarak silahlarını bıraktı ve kaçtı.

"Bu etkili oldu," diye yorum yaptı Leane, kollarını kavuşturarak ve kusursuz kaşını kaldırıp kapıyola bakarak. Son Savaş'ın ortasındaydılar ve kadın *yine de* her sabah yüzüne bakım yapacak zamanı bulabiliyordu.

Kapıyol onları kamplarına geri götürmüştü. Kamp şimdi hemen hemen boştu. Yedek hareketler saf tutmuş, gerektiğinde harekete geçmeye hazır halde beklerken, kampta yalnızca Bryne'ın kumanda çadırını koruyan beş yüz asker kalmıştı.

Sahte mühürleri içine koyduğu keseyi hâlâ yanında taşıyordu. Rand'ın sözleri onu çok sarsmıştı. Mühürleri nasıl geri alacaklardı? Gölge'nin hizmetkârları onları yanlış zamanda kırarsa sonuç felaket olurdu.

Onları çoktan kırmışlar mıydı yoksa? Dünya bunu anlar mıydı? Egwene dehşeti içinden atamıyordu bir türlü. Ama savaş sürüyordu ve savaşmaya devam etmek dışında seçeneği yoktu. Eğer mümkünse, mühürleri geri almanın bir yolunu bulacaklardı. Rand deneyeceğine yemin etmişti. Egwene onun ne yapabileceğinden emin değildi.

"Sıkı savaşıyorlar," dedi Gawyn.

Egwene döndüğü zaman onu biraz ötede durmuş, dürbünüyle savaş meydanını incelerken buldu. Gawyn'de bir özlem hissi vardı. Onun, Delikanlılar gibi yönetecek bir grubu olmadan, işe yaramaz hissettiğini biliyordu.

"Trollocları Myrddraaller güdüyor," dedi Egwene. "Solukların onları daha iyi kontrol edebilmesi için bağ kurmuşlar."

"Evet, ama *neden* bu kadar kuvvetle direniyorlar?" dedi Gawyn, dürbünle bakmaya devam ederek. "Bu bölge umurlarında değil. Bu tepeleri kaybettikleri açık, ama yine de vahşice savaşıyorlar. Trolloclar ilkeldir –savaşırlar ve kazanırlar ya da dağılırlar ve geri çekilirler. Ele geçirdikleri bölgeleri tutmaya çalışmazlar. Ama burada bunu yapmaya çalışıyorlar. Sanki... sanki Soluklar böyle bir bozguna rağmen iyi pozisyonda olduklarını düşünürmüş gibi."

"Solukların neyi neden yaptığını kim bilebilir?" diye yorum yaptı Lelaine, kollarını kavuşturmuş, hâlâ açık olan kapıyoldan bakarak.

Egwene de dönüp kapıyoldan baktı. Tepe şimdi boştu; savaşın

ortasında tuhaf bir biçimde boş görünüyordu. Askerleri tepelerin arasındaki küçük vadide Trolloclarla çarpışmıştı ve oradaki savaş korkunçtu. Egwene homurtular, bağırışlar ve tangırtılar duyuyordu. Geri püskürtülen bir grup asker kanlı kargılarını kaldırmışlardı ve baltalı kargılarla Trollocları yavaşlatmaya çalışıyorlardı.

Gölgedölleri büyük kayıp veriyordu. Gerçekten de tuhaftı; Bryne onların geri çekilmesini beklemişti.

"Doğru olmayan bir şeyler var," dedi Egwene, kollarındaki tüyler diken diken olarak. Şimdilik mühürler hakkındaki endişelerini unutmuştu. Ordusu tehlikedeydi. "Aes Sedaileri topla. Ordu geri çekilsin."

Diğer kadınlar ona delirmiş gibi baktılar. Gawyn emirleri iletmek üzere kumanda çadırına koştu. Onu sorgulamamıştı.

"Anne," dedi Romanda, kapıyolun kapanmasına izin vererek. "Ne..."

Egwene'in savaş kampının diğer yanında, savaş meydanının karşısında bir başka şey açıldı. Egwene'in gördüğü tüm kapıyollardan daha uzun bir ışık çizgisi. Neredeyse *kampın kendisi* kadar genişti.

Işık çizgisi kendi çevresinde döndü ve güney Kandor'a ait olmayan bir manzaraya açıldı. Burası eğreltiotları ve sarkık ağaçlarla kaplı bir yerdi –başka her şey gibi kahverengiydiler, ama yine de yabancıydılar ve aşinalıktan uzaktılar.

Bu yabancı manzarada devasa bir ordu sessizce duruyordu. Ordunun üzerinde binlerce bayrak dalgalanıyordu ve bayraklara Egwene'in tanımadığı simgeler işlenmişti. Piyadeler bir tür kapitone zırha benzeyen geniş kare desenli zincir zırhlarla desteklenmiş diz boyu giysiler giymişlerdi.

Pek çok asker balta taşıyordu, ama baltaların çok tuhaf bir tasarımı vardı. Uzun, ince saplarının ucu soğan gibi yuvarlaktı ve balta başları, neredeyse kazma gibi, ince ve dardı. Tüm silahların –kargılardan kılıçlara– kabzalarında akıcı, doğal desenler vardı. Pürüzsüzdüler ve genişlikleri aynı değildi, bazıları koyu kırmızı ahşaptan yapılmıştı ve kenarlarına rengârenk benekler boyanmıştı.

Egwene birkaç saniye içinde bütün bunları gördü ve bu tuhaf ordunun nereden gelmiş olabileceği hakkında zihninde veri aradı. Hiçbir şey bulamadı, ama sonra yönlendirildiğini hissetti. *Saidar*'ın parıltısı *yüzlerce* kadını sarmıştı ve hepsi at sırtındaydı. Üstlerinde tamamen sert siyah ipekten yapılmış tuhaf elbiseler vardı. Elbiseler belden kuşaklı değildi, omuzların çevresinde dardı ve eteklere

doğru açılıp genişliyordu. Önlerinde, yakanın hemen altından uzun, rengârenk püsküller sarkıyordu.

"Güç'ü salın," dedi Egwene, *saidar*'ı bırakarak. "Sizi sezmelerine izin vermeyin!" Yana doğru atıldı ve Lelaine de, kendi *saidar* parıltısı sönerek, peşinden geldi.

Romanda, Egwene'i duymazdan geldi ve bir küfür savurdu. Kaçmak için kapıyol örmeye başladı.

Aniden Romanda'nın durduğu yer bir düzine ayrı örgüyle harap oldu. Kadının bağıracak bile zamanı olmadı. Egwene ve diğer kadınlar kampta koşuşurken, Tek Güç örgüleri çadırları yok etti, erzakları kavurdu ve tüm mekânı ateşe verdi.

Gawyn dışarı çıkarken Egwene kumanda çadırına ulaştı. Egwene onu yakaladı ve tam da başlarının üzerinden bir ateş topu geçerken yere çekti. Ateş topu yakındaki çadırların üzerine düştü.

"Işık!" dedi Gawyn. "Bu da ne?"

"Sharalılar," dedi Lelaine nefes nefese, yanlarına çömelirken.

"Emin misin?" diye fısıldadı Egwene.

Lelaine başını salladı. "Cairhienlilerin Aiel Savaşı'nın öncesinden kalmış pek çok anlatısı var, ama fazla bilgi vermiyorlar. Çok şey görmelerine izin verilmemiş, ama gördükleri de bu orduya çok benziyor."

"Ordu mu?" dedi Gawyn, yana uzanıp çadırların arasındaki aşırı uzun kapıyoldan geçen orduya bakarak. "Kan ve lanet küller!" diye küfretti, başını çekerek. "Binlercesi var!"

"Savaşamayacağımız kadar çok," diye onayladı Egwene, hızla düşünerek. "Şu anda olduğu gibi Trolloclarla onlar arasında kısılmış olmasak bile. Geri çekilmemiz lazım."

"Biraz önce birlikleri geri çekme emrini Bryne'a ilettim," dedi Gawyn. "Ama... Egwene. Ne yapacağız? Önde Trolloclar, arkada o ordu! Işık. Aralarında eziliriz!"

Bryne hızla harekete geçecekti. Kapıyol kullanarak meydandaki kumandanlarına haberci yollardı. *Ah, hayır...*

İçeride yönlendiren biri olduğunu hissedince Egwene, Gawyn'i yakaladı ve kumanda çadırından uzağa çekti. Lelaine bağırarak diğer yana kaçtı.

Sharalı kadınlar yönlendirmeye hemen tepki verdi. Çadırın altındaki yer yarıldı ve ezici bir güçle çadırı yok etti. Havaya bez parçaları, taşlar ve toprak kesekleri fırladı.

Egwene geri çekildi ve Gawyn onu darbe yiyerek devrilmiş, bir tekerleği parçalanmış ve odun yükü yere saçılmış bir arabaya doğru

çekti. Odunlar ve çevrelerindeki toprak yanıyordu, ama onlar orada büzülerek beklediler. Sıcaklık rahatsız ediciydi, ama dayanılmaz değildi.

Egwene yere büzüldü ve dumandan yanan gözlerle Lelaine'den iz aradı. Ya da... Işık! Siuan ile Bryne, Yukiri ve pek çok kumandan o çadırın içindeydi.

Kampa ateş yağar, toprağı altüst ederken Egwene ve Gawyn saklandı. Sharalılar hareket eden her şeye saldırıyorlardı. Kaçan pek çok hizmetkâr kadın anında kavrulmuştu.

"Kaçmaya hazır ol," dedi Gawyn. "Ateş yağmuru bittiğinde kaçıyoruz."

Ateşler dindi gerçekten, ama aynı esnada zırhlı Sharalılar kampa daldı. Bağırıp çağırıyor, gördükleri herkese nişan alıyor, sırtlarında düzinelerce okla yere deviriyorlardı. Bunun ardından Shara birlikleri sıkı formasyonlar halinde kampa girdi. Egwene gerginlik içinde bekleyerek, kaçmak için bir yol bulmaya çalıştı.

Hiç fırsat göremiyordu. Gawyn, Egwene'i daha da geriye çekti, yanaklarına is sürdü ve kalkmamasını işaret etti, sonra Muhafız pelerinini her ikisinin üzerine sardı. Yakında yanan odunların dumanlarının da yardımıyla, belki onları görmezlerdi.

Egwene'in kalbi hızla çarpıyordu. Gawyn yüzüne bir şey bastırdı: matarasından ıslattığı bir mendil. Bir başkasını da kendi ağzına dayayarak, mendilin içinden nefes almaya başladı. Egwene onun uzattığı diğer mendili aldı, ama nefes alamadığını hissediyordu. O askerler çok *yakındaydı.*

Askerlerden biri arabaya doğru döndü, odun yığınına baktı, ama dumanların içinden onlara baktığında hiçbir şey görmedi. Egwene sessizce Muhafız pelerini hakkında düşündü. Renk değiştirdiği için, onlar hareket etmediği sürece, onları neredeyse görünmez kılıyordu.

Neden bende de bu pelerinlerden bir tane yok? diye düşündü sinirle. *Neden yalnızca Muhafızlar için yapılıyor?*

Askerler hizmetkârları kamptan uzaklaştırmakla meşguldü. Kaçanları, menzili fazla uzun yaylarla öldürüyorlardı. Ağır hareket edenleri toparlayıp yere yatırıyorlardı.

Egwene Kaynak'a kucak açmaya, bir şeyler yapmaya can atıyordu. Bu istilacıların üzerine ateş ve şimşek yağdırmaya. Vora'nın *sa'angreal*'i hâlâ üzerindeydi. Onunla...

Bu düşünceyi bastırdı. Düşman tarafından kuşatılmıştı ve yönlendiricilerin hızlı hareket etmesi, Aes Sedailere karşı gözlerini

dört açtıklarını gösteriyordu. Egwene kılını kıpırdatacak olsa, kaçamadan öldürülürdü. Gawyn'in yanında, pelerinin altında büzüldü ve Sharalı yönlendiricilerin hiçbirinin yeteneğini sezebilecek kadar yaklaşmayacağını umdu. Yeteneğini saklamak için örebilirdi, ama bunun için ilk önce yönlendirmesi gerekirdi. Bunu denemeye cüret edebilir miydi?

Bir saat kadar saklandılar. Bulutlar bu kadar yoğun olmasa ve günü alacakaranlığa çevirmese, pelerin olsa da olmasa da mutlaka görülürlerdi. Bir noktada, Sharalı askerlerden birkaçı odun yığınına kovayla su dökerek ateşi söndürdüklerinde ve Gawyn'le Egwene'i ıslattıklarında neredeyse bağıracaktı.

Kendi ordusuna ne olduğunu çıkaramıyordu, ama en kötüsünden korkuyordu. Sharalı yönlendiriciler ve ordularının büyük kısmı hızla kamptan geçip savaş meydanına yönelmişlerdi. Bryne ile Amyrlin yokken ve hiç hesapta olmayan bir ordu arkadan yaklaşırken...

Egwene hasta hissetti. Kaçı ölüyordu, kaçı ölmüştü? Gawyn onun kıpırdandığını hissedince kolunu tuttu ve sessizce birkaç kelime biçimlendirerek başını iki yana salladı. *Geceyi bekle.*

Ölüyorlar! dedi Egwene, aynı şekilde sessizce.

Elinden bir şey gelmez.

Bu doğruydu. Gawyn'in ona sarılmasına izin verdi; adamın aşina kokusu Egwene'i sakinleştirdi. Ama ona güvenen askerler ve Aes Sedailer katledilirken nasıl bekleyebilirdi? Işık, Beyaz Kule'nin büyük kısmı oradaydı! Ordusu düşerse, onunla birlikte o kadınlar da düşerse...

Ben Amyrlin Makamı'yım, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Güçlü olacağım. Hayatta kalacağım. Ben yaşadığım sürece, Beyaz Kule de ayakta.*

Gawyn'in ona sarılmasına izin vermeye devam etti.

* * *

Aviendha, sıcaklık arayan kertenkele gibi kayanın üzerinde süründü. Nasırlı parmak uçları acı soğuktan yanmaya başlamıştı. Shayol Ghul soğuktu ve hava mezar gibi kokuyordu.

Rhuarc solunda sürünüyordu. Sağında Shaen adlı bir Taş Köpek vardı. İkisinin de başında *siswai'aman*'ların kırmızı bandı vardı. Aviendha bir klan şefi olan Rhuarc'ın o bandı takması konusunda ne düşüneceğini bilemiyordu. Rhuarc banttan hiç bahsetmemişti;

hiç yok gibiydi. Tüm *siswai'aman*'lar da aynı şekilde davranıyordu. Amys, Shaen'in sağındaydı. Bilgelerin keşif kollarına katılmasına bu sefer kimse itiraz etmemişti. Böyle bir yerde, böyle bir zamanda, yönlendirebilen birinin gözleri, sıradan gözlerin göremediği şeyler görebilirdi.

Aviendha, taktığı kolyelere rağmen ses çıkarmadan kendini ileri çekti. Bu kayaların üzerinde hiç bitki bitmemişti, küf ya da liken bile. Şimdi Lanetli Topraklar'ın derinlerindeydiler. İnsanların gidebildiğince derinde.

Çıkıntıya ilk Rhuarc erişti ve Aviendha onun gerildiğini fark etti. Sonra Aviendha ulaştı ve görülmemek için kayaya yapışarak kenardan ileri baktı. Nefesi kesildi.

Bu mekân hakkında hikâyeler duymuştu. Yamacın dibindeki devasa demirhane ve onun önünden geçen tek bir siyah dere hakkında hikâyeler. Suyun, dokunanı öldürecek kadar zehirli olduğu hakkında. Açık yaralar gibi vadiye saçılmış, çevrelerindeki sisi kızartan demirci ocakları. Aviendha genç bir Mızrağın Kızı'yken, çok yaşlı bir çatıhanımının Gölge'nin demirhanelerini işleten yaratıklar, ölü ya da diri olmayan yaratıklar, hakkında anlattığı hikâyeleri iri iri açılmış gözlerle dinlemişti. Cansız adımlarla hareket eden sessiz, korkunç yaratıklar –tıpkı bir saatin tıklayan kolları gibi.

Demirciler, yeni dövülmüş kılıçlara su vermek için kanları dökülecek insanlarla dolu kafeslere dikkat bile etmiyordu. Tutsaklar demir parçalarından farksızdı. Aviendha insanların sızlanmalarını duyamayacak kadar uzakta olsa da, onları hissedebiliyordu. Parmaklarının kayaları sıktığını fark etti.

Shayol Ghul'ün kendisi vadiye hâkimdi, siyah yamaları tırtıklı bıçak gibi gökyüzüne yükseliyordu. Kenarları, yüzlerce defa kırbaçlanmış bir insanın derisi gibi kesiklerle kaplıydı ve her yara izi buhar tükürüyordu. Belki de vadinin üzerine çökmüş olan sisi yaratan bu buharlardı. Vadi, içinde sıvı olan bir bardakmışçasına, sis sallanıp çalkalanıyordu.

"Ne kadar korkunç bir yer," diye fısıldadı Amys.

Aviendha kadının sesinde böyle bir dehşet duymamıştı hiç. Bu içini, giysilerini hırpalayan acı rüzgâr kadar ürpertti. Hava, uzakta çalışan işçilerden gelen *tın* sesleriyle yarılıyordu. En yakındaki demirhaneden yükselen siyah duman sütunu dağılmıyordu. Göbek bağı gibi yukarıdaki bulutlara yükseliyordu; dehşet verici bir sıklıkta yıldırım yağdıran bulutlara.

Evet, Aviendha bu mekân hakkında hikâyeler duymuştu. Hikâyeler gerçeğin tamamını aktarmakta zayıf kalmıştı. Bu mekân *tarif* edilemezdi. Tecrübe etmek gerekirdi.

Arkasından bir sürtünme sesi geldi ve biraz sonra Rodel Ituralde sürünerek Rhuarc'ın yanına geldi. Bir ıslaktopraklıya göre sessizce hareket ediyordu.

"Raporumuzu bekleyemeyecek kadar sabırsızsın, değil mi?" diye sordu Rhuarc usulca.

"Hiçbir rapor insanın kendi gözleriyle gördüğünü aktaramaz," dedi Ituralde. "Geride kalmaya söz vermedim. Size önden gitmenizi söyledim. Ve gittiniz." Dürbününü kaldırdı ve ön camı eliyle gölgeledi, ama muhtemelen bu bulutlar varken gereksiz bir hareketti.

Rhuarc kaşlarını çattı. O ve kuzeyden gelen diğer Aieller ıslaktopraklı bir generali izlemeyi kabul etmişlerdi, ama bu pek içlerine sinmemişti. Sinmemeliydi de. Bu işi, alışmadan tamamlayacaklardı. Alışkanlık insanı öldürürdü.

Yeterli olur umarım, diye düşündü Aviendha, dönüp vadiye bakarak. *Halkım için yeterli olur. Rand ve başarması gereken iş için yeterli olur.*

Halkının sonunu görmek Aviendha'yı dehşete düşürmüş ve midesini bulandırmıştı, ama aynı zamanda uyandırmıştı. Rand'ın kazanması için Aiellerin kurban edilmesi gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Haykıracak, Yaratıcı'nın adına küfredecekti, ama bu bedeli ödeyecekti. Hangi savaşçı olsa yapardı bunu. Gölge'nin altında tüm dünya yıkılacağına, tek bir halkın sonu gelsin, daha iyiydi.

Işık izin verirse, iş ona gelmezdi. Işık izin verirse, Ejder'in Barışı'yla ilgili eylemleri Aielleri savunacak ve koruyacaktı. Başarısızlık olasılığının onu durdurmasına izin vermeyecekti. Savaşacaklardı. Mızraklar dans ederken düşten uyanmak her zaman bir olasılıktı.

"İlginç," dedi Ituralde usulca, dürbünüyle bakmaya devam ederek. "Sen ne düşünüyorsun Aiel?"

"Dikkat dağıtmamız gerekiyor," dedi Rhuarc. "Demirhanenin doğusundaki yamaçtan inebilir, o tutsakları kurtarıp mekânı darmadağın edebiliriz. Bu Myrddraallerin yeni silah edinmelerini engeller ve Karanlık Varlık'ın gözlerini *Car'a'carn*'dan bizim üzerimize çeker."

"Ejder'in işi ne kadar sürer?" diye sordu Ituralde. "Ne

düşünüyorsun Aiel? Dünyayı kurtarması için ona ne kadar mühlet vereceğiz?"

"O savaşacak," dedi Amys. "Dağa girecek ve Köreden'le düello yapacak. Bir savaş ne kadar sürerse o kadar sürecek. Birkaç saat belki? Çok yetenekli iki adam arasında bile, bundan daha uzun süren düello görmedim."

"Bir düellodan daha fazlasının olacağını varsayalım," dedi Ituralde gülümseyerek.

"Ben aptal değilim Rodel Ituralde," dedi Amys soğuk bir sesle. "*Car'a'carn*'ın savaşının mızraklar ve kalkanlarla yapılmayacağını biliyorum. Ama Kaynak'ı temizlediğinde, bu bir günde olmadı mı? Belki bu da aynı olur."

"Belki," dedi Ituralde. "Belki de olmaz." Dürbünü indirdi ve Aiellere baktı. "Hangi olasılık için plan yapmayı tercih edersiniz?"

"En kötüsü," dedi Aviendha.

"O zaman, Ejder'in ihtiyacı olduğu süre boyunca direnecek şekilde plan yapacağız," dedi Ituralde. "Günler, haftalar, aylar... seneler? Ne kadar sürerse."

Rhuarc yavaşça başını salladı. "Ne öneriyorsun?"

"Vadiye giren geçit dar," dedi Ituralde. "Keşif raporları Afet'te kalan Gölgedöllerinin çoğunun şuradaki geçidin ötesinde olduğunu söylüyor. Onlar bile bu lanetli yerde mümkün olduğunca az zaman geçiriyorlar. Geçidi kapatabilirsek ve bu vadiyi ele geçirirsek –o demirhaneleri ve aşağıdaki birkaç Soluk'u yok edersek– bu bölgeyi çok uzun süre tutabiliriz. Siz Aieller vurkaç taktiklerinde iyisiniz. Yak beni, kişisel deneyimlerinden biliyorum *bunu.* Siz şu demirhaneye saldırın, biz de geçidi tıkayalım."

Rhuarc başını salladı. "Bu iyi bir plan."

Dördü sırttan aşağı, Rand'ın beklediği yere yürüdüler. Kırmızı altın giysilere bürünmüş olan Rand, kolları arkasında, bekliyordu. Yirmi Mızrağın Kızı, altı Asha'man, Nynaeve ve Moiraine'den oluşan bir güç ona eşlik ediyordu. Memnun olmalıydı, ama bir şey onu çok kaygılandırmış gibiydi –Aviendha onun endişesini hissedebiliyordu. Seanchanları savaşmaya ikna etmişti. Egwene al'Vere ile görüşmesinde, onu bu kadar endişelendiren ne olmuş olabilirdi?

Rand döndü ve yukarı, Shayol Ghul'ün zirvesine doğru baktı. Ona bakarken duyguları değişti. Üç Kat Topraklar'da bir çeşmeye bakan, serin suyun tadını çıkarmayı hayal eden bir adamın bakışlarıydı sanki. Aviendha ondaki beklentiyi hissedebiliyordu.

İçinde korku da vardı elbette. Hiçbir savaşçı korkusundan tamamen kurtulmazdı. Rand onu kontrol altına almıştı; savaşa girme, kendini sınama hevesiyle alt etmişti.

En uç sınıra kadar kendilerini zorlamadıkça, insanlar kendilerini bilemezlerdi. Ölümle mızrak dansı yapana kadar, kanlarının akıp yeri lekelediğini hissedene kadar, silahı düşmanın atan yüreğine gömene kadar bilemezlerdi. Rand al'Thor bunu istiyordu ve Aviendha bu yüzden onu anlıyordu. Bunca zaman sonra, birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmek tuhaftı.

Rand'a yaklaştı ve Rand da omuzları onunkine dokunacak şekilde döndü. Kolunu Aviendha'ya dolamadı ve Aviendha da onun elini tutmadı. Rand onun sahibi değildi, Aviendha da onun sahibi değildi. Aynı yöne dönmeleri Aviendha için tüm diğer jestlerden daha anlamlıydı.

"Yüreğimin gölgesi," dedi Rand usulca, Asha'manların kapıyol açmasını izleyerek, "ne görüyorsun?"

"Bir mezar," diye yanıt verdi Aviendha.

"Benimkini mi?"

"Hayır. Düşmanının mezarı. Eskiden gömülü olduğu ve yine uykuya dalacağı yer."

Rand'ın içinde bir şey sertleşti. Aviendha bunu, onun kararlılığını hissedebiliyordu.

"Onu öldürmeyi düşünüyorsun," diye fısıldadı Aviendha. "Köreden'i öldüreceksin."

"Evet."

Aviendha bekledi.

"Diğerleri bunu düşünmekle aptallık ettiğimi söylüyor," dedi Rand. Korumaları kapıyoldan geçerek Merrilor'a döndüler.

"Her savaşçı savaşın sonunu görme niyetiyle savaşa girmelidir," dedi Aviendha. Bunu söyledikten sonra, aklına bir şey gelerek duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordu Rand.

"Eh, *en büyük* zafer, düşmanını *gai'shain* almaktır."

"Onun buna boyun eğeceğinden kuşkuluyum," dedi Rand.

"Şaka yapma," dedi Aviendha, onun böğrünü dirsekleyip homurdanmasına sebep olarak. "Bunu da düşünmelisin Rand al'Thor. *Ji'e'toh* için en iyi yol hangisi? Karanlık Varlık'ı *gai'shain* alır gibi hapsetmek mi? Eğer öyleyse, doğru yol bu olmalı."

"Bu sefer neyin 'doğru' olduğu umurumda değil Aviendha."

"Bir savaşçı *ji'e'toh*'u aklından *asla* çıkarmamalıdır," dedi

Aviendha sertçe. “Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Öyle konuşma, yoksa diğer Bilgelerin önünde beni yine utandıracaksın.”

“Bana verdiğin derslerin –ilişkimizin nasıl ilerlediğini hesaba katarak– sona ereceğini umuyordum Aviendha.”

“Bana daha yakın olmanın derslere *son* vereceğini mi düşünüyordun?” diye sordu Aviendha hayretle. “Rand al’Thor, ıslaktopraklı kadınların arasında yaşadım ve gördüm ki onlar...”

Rand başını iki yana sallayarak kapıyoldan geçti; Aviendha da takip etti. Rand eğleniyormuş gibi görünüyordu ve bu iyiydi. Endişesi kısmen solmuştu. Ama Aviendha şaka yapmıyordu. Islaktopraklıların mizah anlayışı pek iyi değildi. Bazen ne zaman gülmeleri gerektiğini anlamıyorlardı.

Kapıyolun diğer yanında, pek çok gruptan oluşan bir kampa girdiler. Rand Mızrağın Kızları’na, *siswai’aman*’lara ve pek çok Bilge’ye kumanda ediyordu.

Aiel kampının hemen dışında Aes Sedailer bekliyordu. Rand’ın emrinde üç düzinesi vardı –ona şahsen yemin eden Aes Sedailerin tamamı, ki çoğu Asha’manlarla bağ kurmuştu. Bu, farklı rütbelerden iki düzine de Asha’man demekti.

Rodel Ituralde ve daha çok Domanlılardan seçilmiş birliği de vardı. Seyrek sakalları ve yanağında güzellik damgası olan kralları da onlarla birlikte at sürüyordu, ama kumandayı büyük kumandana bırakmıştı. Kral el etti ve Ituralde rapor vermek üzere yaklaştı. Alsalam, Rand’ın yanında huzursuz oluyormuş gibi görünüyordu ve Ejder’in gittiği keşif gezilerine gitmiyordu. Aviendha bundan memnundu. Bu Alsalam denen adama güvendiğinden emin değildi.

Aiel çadırlarının dışında daha büyük bir askeri güç kamp kurmuştu: Tear ordusu. Rodrivar Tihera’nın kumanda ettiği, Taşın Savunucuları olarak bilinen seçkin bir güç de aralarındaydı. Kralları da yanlarındaydı ve Rand’dan sonra, burada toplanan orduların en yüksek kumandanı olarak düşünülüyordu.

Tearlılar Rodel Ituralde’nin planlarında kilit rol oynuyordu. Aviendha itiraf etmekten hiç hoşlanmasa da, Ituralde haklıydı. Aieller bir savunma gücü değildi ve gerektiğinde bir geçidi tutabilecek olsalar da, onları saldırı hamleleri için kullanmak daha iyi olurdu.

Bir yeri tutmak için en iyi seçim Tearlılardı. İyi eğitilmiş kargılı askerler ve yeni bir arbalet kurma mekanizması kullanan arbaletçilerden oluşan bir birlikleri vardı. Demirciler bu yeni kurma mekanizmasını daha yeni öğrenmişti.

Rand'ın ordusunda bir grup daha vardı ve Aviendha'yı en çok şaşırtan da buydu. Çok sayıda Ejderyeminli. Birlikte kamp kurmuşlardı ve kadim Aes Sedai simgesinin üzerinde ejder imgesi bulunan bir bayrak kullanıyorlardı. Grupta sıradan insanlar, askerler, lordlar, leydiler ve bazı Aes Sedailer ile Muhafızları vardı. Aieller dahil her tür ulustan insan mevcuttu ve tek bir ortak bağı paylaşıyorlardı: Tüm sadakatlere sırtlarını dönmüşler, tüm bağları kırmışlar, Son Savaş'ta savaşmaya gelmişlerdi. Aviendha aralarındaki Aiellerin çoğunun *gai'shain* olduğu hakkında huzursuz edici söylentiler duymuştu. Beyazları çıkarmışlardı ve Son Savaş kazanıldığı zaman yine beyazlara bürüneceklerini söylüyorlardı.

Rand'ın gelişinin insanları tüm bağlarından serbest bırakacağı söyleniyordu. O yaklaştığı zaman yeminler bozuluyordu ve insanlık için vereceği bu son savaşta ona hizmet etmenin yanında her tür sadakat, her tür ittifak ikinci sıraya düşüyordu. Aviendha'nın bir parçası buna ıslaktopraklı aptallığı demek istiyordu, ama belki de bu terimi fazla kolay kullanıyordu. Bir Bilge bundan daha iyi görebilmeliydi.

Kapıyolun diğer tarafına geçtiklerinde Aviendha sonunda *saidar*'ı salıverdi. Çevresindeki dünya donuklaştı, hissettiği canlılık ve hayret duygusu buharlaşıp gitti. Ne zaman Tek Güç'ü salıverse içinde bir boşluk hissediyordu; coşku ve heyecan geçiyordu.

Ituralde ve Rhuarc gidip Kral Darlin'e katıldılar ve savaş planları hakkında konuşmaya başladılar. Aviendha, çadırına doğru yürüyen Rand'a katıldı.

"Hançer işe yaradı," dedi Rand. Uzandı ve kör hançeri koyduğu siyah kını yokladı. "Artham. Efsaneler Çağı'nda bunlardan bahsettiklerini duymuştum, ama kimse onlardan bir tane yapmamıştı. Acaba yapmayı başaran kim..."

"İşe yaradığından emin misin?" dedi Aviendha. "Seni izliyor, ama belli etmiyor olabilir."

"Hayır, dikkatini bana çevirmiş olsa hissederdim," dedi Rand. "İşe yaradı. Bununla, ben Delik'e girene kadar beni hissetmeyecek. Orada olduğumu anladığında da beni gözlerinde canlandırmakta ve bana doğrudan saldırmakta güçlük çekecek. Aviendha, senin bu hançeri bulman ve ne olduğunu anlaman, Elayne'in onu bana vermesi... Desen hepimizi olmamız gereken yere dokuyor."

Rand gülümsedi, sonra ekledi. "Elayne hançeri bana verirken hüzünlüydü. Sanırım bir parçası onu saklamak istiyordu, çünkü böylece dikkat çekmeden Karanlık Varlık'ın adıyla

küfredebilecekti.”

“Gerçekten de espri yapmanın zamanı mı?” diye sordu Aviendha, kaşlarını çatarak.

“Kahkahaya ihtiyaç duyulan bir zaman varsa o da bu,” dedi Rand, ama sesindeki kahkaha solmuş gibiydi. Çadırına geldiklerinde endişesi geri gelmişti.

“Seni rahatsız eden ne?” diye sordu Aviendha ona.

“Mühürler onlarda,” dedi Rand.

“Ne!”

“Yalnızca Egwene biliyor, ama doğru. Çalınmışlar. Belki benim sakladığım yerden, belki ben onları Egwene’e teslim ettikten sonra.”

“O zaman kırıldılar.”

“Hayır,” dedi Rand. “Bu olsa hissederdim. Sanırım bekliyorlar. Belki de mühürleri kırdıklarında, benim zindanı yeniden yapmamın yolunu açacaklarını biliyorlar. Onları tam bizim için yanlış zamanda, Karanlık Varlık’ın dünyaya dokunmasına izin vermek için kıracaklar; belki de onunla yüzleştiğimde beni yenmesine yetecek kadar güçlenmesi için...”

“Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağız,” dedi Aviendha, kararlı bir sesle.

Rand ona baktı ve gülümsedi. “Her zaman bir savaşçı.”

“Elbette.” Başka ne olabilirdi ki?”

“Benim bir endişem daha var. Ben onunla yüzleşmek için içeri girdiğimde Terkedilmişler bana saldırmaya çalışacak. Karanlık Varlık beni göremez, nerede olduğumu bilmiyor ve bu yüzden güçlerinin bir kısmını farklı farklı cephelere yolluyor. Gölge, Lan’i çok zorluyor, onu yok etmeye çalışıyor –Karanlık Varlık, Cairhien’de de Elayne’i aynı şekilde zorluyor. Yalnızca Egwene bir parça başarı elde etmiş gibi görünüyor.

“Yaratıklarını bu cephelere büyük sayılarda göndererek beni arıyor. Shayol Ghul’e saldırdığımızda, ordularına karşı vadiyi tutabilmeliyiz. Ama Terkedilmişler kapıyol kullanarak gelecekler. Geçidi tutmamız onları ya da kadın-erkek Dehşetlordlarını engellemeyecek. Benim Karanlık Varlık’la yüzleşmem, tıpkı Kaynak’ı temizlerken olduğu gibi, onları buraya çekecek –ama bin kat daha hızlı. Ateş ve gök gürültüsüyle gelecek ve öldürecekler.”

“Biz de öyle.”

“Ben de buna güveniyorum,” dedi Rand. “Ama seni yanımda mağaraya götürmeyi göze alamam Aviendha.”

Aviendha’nın içi burkuldu, ama duyguya saldırdı, hançerledi ve

ölmeye bıraktı. “Ben de öyle tahmin etmiştim. Beni güvenliğim için göndermeyi aklına bile getirme Rand al’Thor. Sen...”

“Buna cesaret edemem,” dedi Rand. “Böyle bir şeyi deneyecek olsam canımı riske atmış olurum –artık güvenli hiçbir yer yok. Seni mağaraya götüremem, çünkü sana vadide ihtiyaç olacak. Terkedilmişlere ve mühürlere karşı gözünü açık tutman lazım. Sana *ihtiyacım* var Aviendha. Üçünüzün de bu savaşta izlemenize, ellerim –yüreğim– olmanıza ihtiyacım var. Min’i Egwene’in yanına yollayacağım. Orada bir şey olacak, bundan eminim. Elayne güneyde savaşacak ve sen... senin Thakan’dar vadisinde kalmana ve arkamı kollamana ihtiyacım var.

“Aes Sedailer ve Asha’manlar için emirler bırakacağım Aviendha. Ituralde birliklerimizi kumanda ediyor. *Sen* ise Shayol Ghul’deki yönlendiricilerimizi kumanda edeceksin. Düşmanın benim peşimden mağaraya girmesini engellemelisin. Sen bu savaşta benim mızrağımsın. Ben mağaradayken bana ulaşmayı başarırlarsa savunmasız kalırım. Orada yapmam gereken şey bütün benliğimi alacak –tüm konsantrasyonumu, tüm gücümü. Yabani hayvanlara karşı savunmasız, kırlarda yatan bir bebekten farksız olacağım.”

“Peki bu her zamanki halinden neden farklı Rand al’Thor?” diye sordu Aviendha.

Rand güldü. O gülümsemeyi görmek ve hissetmek güzeldi. “Bunun espri zamanı olmadığını söyledin sanıyordum.”

“Birinin alçakgönüllülüğünü korumana yardım etmesi lazım,” dedi Aviendha. “Sırf dünyayı kurtaracaksın diye kendini bulutlarda görmen doğru değil.”

Rand yine güldü ve Aviendha’nın önünden, Min’in beklediği çadıra yöneldi. Nynaeve ve Moiraine de oradaydı. Biri sinirli, diğeri dingin görünüyordu. Saçları örülebilecek kadar uzun değilken Nynaeve tuhaf görünüyordu. Bugün saçlarını arkada toplamıştı.

Moiraine büyük bir taşın üzerine oturmuştu. *Callandor* –Kılıç Olmayan Kılıç– kucağındaydı ve bir elini korumak istercesine kabzasına koymuştu. Thom yanında oturuyordu ve kendi kendine ıslık çalarak bir sopa yontuyordu.

“Beni yanına almalıydın Rand,” dedi Nynaeve, kollarını kavuşturarak.

“Senin yapacak işin var,” dedi Rand. “Söylediğim gibi denedin mi?”

“Tekrar tekrar,” dedi Nynaeve. “Kusuru aşmanın yolu yok Rand. *Callandor*’u kullanamazsın. Çok tehlikeli olur.”

Rand, Moiraine'e yaklaştı, elini uzattı ve Moiraine alması için *Callandor*'u kaldırdı. Rand kılıcı önünde kaldırdı ve kristal yapısına baktı. Kılıç hafif hafif parlamaya başladı. "Min, sana vermek istediğim bir görev var," diye fısıldadı Rand. "Egwene iyi ilerliyor ve onun cephesinin anahtar olacağını düşünüyorum. Gidip ona ve Seanchan İmparatoriçesi'ne göz kulak olmanı istiyorum. İmparatoriçe'den, güçlerimiz hazır olduğunda bize katılmasını istedim."

"Seanchanların *Egwene'in* cephesine katılmasını mı istiyorsun?" diye sordu Moiraine hayretler içinde. "Bu akıllıca olur mu?"

"Bugünlerde bilgeliği pervasızlıktan ayıramıyorum," dedi Rand. "Ama biri o iki hizibe göz kulak olsa çok daha iyi hissederdim. Min, sen yapar mısın bunu?"

"Ben umuyordum ki..." Min bakışlarını kaçırdı.

Mağaraya giderken onu yanında götüreceğini umuyordu, diye düşündü Aviendha. Ama elbette götüremezdi.

"Üzgünüm Min," dedi Rand. "Ama sana ihtiyacım var."

"Yapacağım."

"Rand," dedi Nynaeve. "Ona saldırırken *Callandor*'u yanına alacak mısın? Ondaki zayıflık... sen o... *şeyin* içine yönlendirdiğin sürece herhangi biri seni kontrolü altına alabilir. Seni kullanabilirler ve *Callandor* aracılığıyla senin içine Tek Güç çekerek kavrulmana yol açabilirler –savunmasız olursun ve onlara dağları dümdüz edecek, şehirleri yıkacak gücü verirsin."

"Alacağım," dedi Rand.

"Ama bu bir tuzak!" dedi Nynaeve.

"Evet," dedi Rand, yorgun bir sesle. "İçine girmem ve üzerime kapanmasına izin vermem gereken bir tuzak." Aniden başını arkaya devirerek kahkaha attı. "Her zamanki gibi! Neden şaşırıyorum ki? Haberi yay Nynaeve. Ituralde, Rhuarc ve Kral Darlin'e söyle. Yarın Shayol Ghul'e akın edeceğiz ve onu ele geçireceğiz! Kafamızı aslanın ağzına sokmamız gerekiyorsa, etimizle boğulacağından emin olalım!"

21
Göz Ardı Edilemeyecek Bir Hata

Siuan omuzlarını gerdi. Keskin bir acıyla yüzünü buruşturdu. “Yukiri,” diye homurdandı, “senin örgü hâlâ işe yaramadı.”

Ufak tefek Gri usulca küfrederek, elini kaybetmiş bir askerin arkasında doğruldu. Adama Şifa vermemişti; onu sargılar kullanan sıradan şifacılara bırakmıştı. Bir daha savaşamayacağından, bu adam için Şifa enerjisi harcamak boşuna olurdu. Güçlerini savaşa yeniden katılabilecek askerlere saklamaları gerekiyordu.

Bu zalim bir mantıktı. Eh, bunlar da zalim zamanlardı. Siuan ve Yukiri yaralı sırasında bir sonraki askere geçtiler. Eli olmayan adam Şifa olmadan da hayatta kalırdı. Muhtemelen. Mayene’de Sarılar vardı, ama onlar enerjilerini kaçıştan canlı kurtulan Aes Sedailere ve savaşmaya devam edecek durumdaki askerlere harcıyorlardı.

Irmak geçidinin doğusunda, Arafel topraklarında kurdukları derme çatma kampın her yerinde askerler ağlıyor ve inliyordu. Çok fazla yaralı vardı ve Siuan ile Yukiri Şifa verecek gücü kalmış birkaç Aes Sedai’dendi. Diğerlerinin çoğu, orduyu iki saldırgan gücün arasından kaçırmak için kapıyol açarken tükenmişti.

Sharalılar şiddetle saldırmışlardı, ama Beyaz Kule’nin kampını ele geçirmek zamanlarını almış, ordunun kaçması için fırsat vermişti. En azından kısmen.

Yukiri sıradaki adama Araştırma yaptı, sonra başını salladı. Siuan çömeldi ve Şifa örmeye başladı. Bu konuda hiçbir zaman çok başarılı olmamıştı ve *angreal* kullanmasına rağmen fazla çaba gerektiriyordu. Askeri ölümün kıyısından çekip aldı ve içindeki yaraya Şifa verdi. Adam inledi; Şifa için gereken enerjinin büyük kısmı kendi vücudundan geliyordu.

Siuan sallandı, sonra bitkinlikten dizleri üzerine çöktü. Işık, ilk kez gemiye binmiş bir asil kadın kadar dengesizdi.

Yukiri omzunun üzerinden arkaya baktı, sonra küçük bir taş çiçek biçimindeki *angreal*'e uzandı. "Sen git dinlen Siuan."

Siuan dişlerini sıktı, ama *angreal*'i uzattı. Tek Güç kayıp gitti ve Siuan *saidar*'ın güzelliğini kaybedince yarı üzüntü yarı rahatlamayla derin bir nefes aldı.

Yukiri bir sonraki askere geçti. Siuan olduğu yere uzandı. Sayısız bere ve ağrı içindeki vücudu isyan ediyordu. Savaştaki olayları bir bulanıklık halinde hatırlıyordu. Genç Gawyn Trakand'ın Egwene'in ordunun geri çekilmesini bağırarak kumanda çadırına daldığını hatırlıyordu.

Bryne hızla harekete geçmiş, yerdeki kapıyoldan yazılı bir emir atmıştı. Emir iletmek için kullandığı en son yöntem buydu –üzerine bir not ve uzun bir kurdele bağlanmış bir oku gökyüzündeki kapıyoldan aşağı atıyordu. Okların başı yoktu, yalnızca ağırlık yapacak küçük bir taş vardı.

Gawyn gelmeden önce Bryne huzursuzdu. Savaşın gidişatından memnun değildi. Trollocların hareket tarzı ona Gölge'nin bir şeyler planladığını anlatıyordu. Siuan onun emirleri önceden hazırladığından emindi.

Sonra kampta patlamalar olmuştu. Ve Yukiri yerdeki delikten atlamalarını bağırmıştı. Işık, Siuan kadının delirdiğini *düşünmüştü.* Hayatlarını kurtaracak kadar deli, görünüşe göre.

Dün avlanan balık gibi burada yatacaksam kavrulayım, diye düşündü Siuan, gökyüzüne bakarak. Ayağa kalktı ve yeni kampta dolaşmaya başladı.

Yukiri örgüsünün o kadar da bilinmedik olmadığını söylemişti, ama Siuan daha önce hiç duymamıştı. Çok yüksekten düşen birini kurtarmak için kullanılan devasa bir Hava yastığı. Onu yapması Sharalıların dikkatini çekmişti –*Sharalılar!*– ama kaçmayı başarmışlardı. Siuan, Bryne, Yukiri ve birkaç yardımcı. Kavrulsunlardı, kaçmışlardı, ama o düşüşü hatırladığında hâlâ irkiliyordu. Ve Yukiri bu örgünün uçmayı keşfetmelerine yardımcı olabileceğini söyleyip duruyordu! Aptal kadın. Yaratıcı insanlara kanat vermemişse, bunun iyi bir sebebi olmalıydı.

Bryne'ı yeni kampın sınırında, bitkinlik içinde bir ağaç kütüğünün üzerinde otururken buldu. Önündeki yere iki savaş haritası açmış, taşlarla tutturmuştu. Haritalar kırışmıştı; çadır çevrelerinde patlarken, son anda kapmıştı onları.

Aptal adam, diye düşündü Siuan. *Kâğıt parçaları için hayatını riske attı.*

"...raporlardan," dedi Illianlı Yoldaşların yeni kumandanı olan General Haerm. "Üzgünüm Lordum. Keşif kolları eski kampa fazla yaklaşmayı göze alamıyor."

"Amyrlin'den haber yok mu?" diye sordu Siuan.

Bryne ve Haerm başlarını iki yana salladılar.

"Aramaya devam et delikanlı." Siuan parmağını Haerm'e doğru salladı. Adam 'delikanlı' lafını duyunca tek kaşını kaldırdı. Siuan'ın bu genç yüzü kavrulsundu. "Ciddiyim. Amyrlin hâlâ hayatta. Onu *bulun,* duydunuz mu?"

"Ben... Peki Aes Sedai." Adam bir parça saygı gösteriyordu, ama yeterince değil. Bu Illianlılar Aes Sedailere nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı.

Bryne adama gidebileceğini işaret etti ve bu sefer onunla görüşmek isteyen başkası kalmamış gibiydi. Muhtemelen herkes çok bitkindi. 'Kampları' bir ordu kampından çok, korkunç bir yangından kaçan mültecilerin kampı gibi görünüyordu. Adamların çoğu pelerinlerine sarınıp uyumuşlardı. Askerler, ne zaman nerede fırsat bulurlarsa uyuyabilmek konusunda denizcilerden daha iyiydi.

Siuan onları suçlayamazdı. Kendisi Sharalılar gelmeden *önce* bile bitkindi. Şimdi yorgunluktan öleceğini hissediyordu. Bryne'ın kütüğünün yanında, yere oturdu.

"Kolun hâlâ acıyor mu?" diye sordu Bryne, uzanıp Siuan'ın omzunu ovalayarak.

"Acıdığını hissediyorsun zaten," diye homurdandı Siuan.

"Yalnızca ilgi göstermeye çalışıyorum Siuan."

"Bu berenin senin suçun olduğunu unuttuğumu sanma."

"Ben mi?" dedi Bryne, eğlentiyle.

"Beni o deliğe sen ittin."

"Harekete geçecek gibi görünmüyordun."

"Tam atlamak üzereydim. Az kalmıştı."

"Eminim," dedi Bryne.

"Senin suçun," diye ısrar etti Siuan. "Tepetaklak düştüm. Tepetaklak düşmeyi planlamamıştım. Yukiri'nin örgüsü de... korkunç bir şey."

"İşe yaradı," dedi Bryne. "Üç yüz adım yüksekten düşüp de hayatta kalan çok insan olduğunu sanmıyorum."

"Yukiri fazla hevesliydi," dedi Siuan. "Muhtemelen bizim atlamamızı dört gözle bekliyordu. Onca Yolculuk ve hareket örgüleri bahsi..." Muhtemelen kendi kendine sinir olduğu için sesi solup gitti. Bryne'a dırdır etmeden de bugün yeterince kötü gitmişti.

“Kaç kişiyi kaybettik?” Daha iyi bir konu değildi, ama bilmesi gerekiyordu. “Raporlar geldi mi?”

“Neredeyse her iki askerden birini,” dedi Bryne alçak sesle.

Siuan’ın tahmin ettiğinden daha kötüydü. “Aes Sedailer?”

“İki yüz elli civarında kaldı,” dedi Bryne. “Ama onların da bir kısmı Muhafızlarını kaybettikleri için şok içinde.”

Bu daha da büyük bir felaketti. Birkaç saat içinde yüz yirmi Aes Sedai ölmüştü, öyle mi? Beyaz Kule’nin bunun etkisinden kurtulması çok uzun sürecekti.

“Üzgünüm Siuan,” dedi Bryne.

“Hah,” dedi Siuan, “çoğu zaten bana balık bağırsağı gibi davranıyordu. Amyrlin olmama bozulmuşlardı, sürüldüğüm zaman bana güldüler ve geri döndüğümde de beni hizmetçi gibi kullandılar.”

Bryne onun omzunu ovalayarak başını salladı. Sözlerine rağmen onun üzüldüğünü hissedebiliyordu. Ölülerin arasında iyi kadınlar vardı. Pek çok iyi Aes Sedai.

“Egwene orada bir yerde,” dedi Siuan inatla. “Bizi şaşırtacak Bryne. Bekle de gör.”

“Beklersem şaşırmam, değil mi?”

Siuan homurdandı. “Aptal adam.”

“Haklısın,” dedi Bryne ciddiyetle. “Her iki konuda da. Egwene’in gerçekten de bizi şaşırtacağına inanıyorum. Aynı zamanda, ben bir aptalım.”

“Bryne...”

“*Öyleyim* Siuan. Oyalandıklarını nasıl göremedim? Diğer güç gelene kadar bizi meşgul ettiler. Trolloclar o tepelere çekildi. Savunma hamlesi. Trolloclar savunma yapmaz. Yalnızca bize pusu kurmaya çalıştıklarını, bu yüzden cesetlerini geri çektiklerini ve beklemeye hazırlandıklarını düşündüm. Daha önce saldırsaydım bu durumdan kaçınabilirdik. Fazla dikkatli davrandım.”

“Bütün gün fırtınalı hava yüzünden kaçırdıklarını düşünmeye zaman harcayan adam, gökyüzü açıldığında fırsatları kaçırır.”

“Akıllıca bir deyim Siuan,” dedi Bryne. “Ama generaller arasında, Yorulmak Bilmez Fogh tarafından yazılmış bir deyim vardır. ‘Kayıplarından ders almazsan, seni onlar yönetir.’ Bunun olmasına nasıl izin verebildiğimi anlamıyorum. Bu hataya düşmeyecek kadar deneyimli ve hazırlıklıyım! Bu göz ardı edebileceğim bir hata *değil* Siuan. Desen’in kendisi tehlikede.”

Alnını ovaladı. Batan güneşin loş ışığında, kırışık yüzü ve zayıf

elleriyle, daha da yaşlı görünüyordu. Bu savaş onu on sene yaşlandırmıştı sanki. Bryne içini çekerek kamburunu çıkardı.

Siuan söyleyecek söz bulamadı.

Sessizlik içinde oturdular.

* * *

Lyrelle, Siyah Kule denen yerin kapısının dışında bekliyordu. Öfkesini belli etmemek için aldığı eğitimi son zerresine kadar kullanmak zorunda kalıyordu.

Bu heyetin buraya gelişi en başından itibaren tam bir fiyaskoydu. İlk olarak, Siyah Kule Kızıllar işlerini yapana dek içeri girmelerini engellemişti ve bunun ardından da kapıyol sorunu çıkmıştı. *Bunun* akabinde de üç şer kabarcığı, iki Karanlıkdostunun hepsini öldürme teşebbüsü ve Amyrlin'in Siyah Kule'nin savaşa Gölge'nin tarafında katıldığı uyarısı gelmişti.

Amyrlin'in ısrarı üzerine Lyrelle kadınların çoğunu Lan Mandragoran'ın yanında savaşmaya göndermişti. Lyrelle birkaç Aes Sedaiyle birlikte Siyah Kule'yi izlemek üzere geride kalmıştı. Şimdi... şimdi de bu. Ne düşünmeliydi?

"Sizi temin ederim," dedi genç Asha'man, "tehlike geçti. M'Hael'i ve Gölge'ye dönen diğerlerini buradan sürdük. Geride kalan bizler Işık'ta yürüyoruz."

Lyrelle arkadaşlarına döndü. Her Ajah'ta birer temsilci ve otuz diğer Aes Sedai'den oluşan bir destek gücü vardı –Asha'manlar bu sabah görüşme talebinde bulunduğunda acilen istetmişti onları. Burada Lyrelle'in önderliğini kabul ediyorlardı, ama gönülsüzce.

"Tartışacağız," dedi Lyrelle, genç Asha'man'ı bir baş sallamayla göndererek.

"Ne yapacağız?" diye sordu Myrelle. Yeşil en baştan beri Lyrelle'le birlikteydi, göndermeyip yanında tuttuğu birkaç kadından biriydi ve bunun esas sebebi kadının Muhafızlarının yakında olmasını istemesiydi. "Üyelerinden bazıları Gölge için savaşıyorsa..."

"Artık kapıyol açılabiliyormuş," dedi Seaine. "İçeride yönlendirdiklerini hissettiğimizden beri burada bir şey değişti."

"Buna güvenmiyorum," dedi Myrelle.

"Kesin olarak bilmemiz lazım," dedi Seaine. "Son Savaş sürerken Siyah Kule'yi kendi haline bırakamayız. Öyle ya da böyle, bu adamlarla ilgilenmemiz lazım." Siyah Kuleli adamlar aralarından

yalnızca birkaç kişinin Gölge'ye katıldığını ve Aes Sedailerin hissettiği yönlendirmenin Kara Ajah'ın saldırısının sonucu olduğunu iddia ediyordu.

Onların bu sözleri kullandığını duymak Lyrelle'in canını sıkıyordu. Kara Ajah. Yüzyıllar boyunca Beyaz Kule, Aes Sedailerin arasında Karanlıkdostları olduğunu inkâr etmişti. Ne yazık ki gerçek ortaya çıkmıştı. Bu, Lyrelle'in erkeklerin bu terimi kayıtsızca kullanmasından hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Özellikle de bunlar gibi adamların.

"Bize saldırmak isteselerdi," diye fikir yürüttü Lyrelle, "biz kapıyol kullanarak kaçabilecek durumda değilken yaparlardı. Şimdilik, onların aralarındaki... sorunları temizlediklerini varsayacağız. Beyaz Kule'nin de yapması gerektiği gibi."

"O zaman içeri giriyor muyuz?" diye sordu Myrelle.

"Evet. Bize vadedilen erkeklerle bağ kuracağız ve eğer gerçeği gizliyorlarsa onlardan öğreneceğiz." Yenidendoğan Ejder'in en yüksek rütbeli Asha'manlarla bağ kurmalarına izin vermemiş olması Lyrelle'i rahatsız ediyordu, ama Lyrelle buraya ilk geldiğinde bir plan yapmıştı. Hâlâ işe yarayabilirdi. İlk önce erkeklerin bir yönlendirme gösterisi yapmasını isteyecekti ve en güçlü olduğunu hissettiği adamla bağ kuracaktı. Sonra o adama, eğitim almakta olanlar arasında en yeteneklilerin hangileri olduğunu söyletecekti ve diğer Aes Sedailerin onlarla bağ kurmasını sağlayacaktı.

Ondan sonra... eh, bu şekilde Asha'manların çoğunu kontrol altına almayı umuyordu. Işık, ne kargaşa. *Yönlendirebilen* erkekler, hiç utanmadan serbestçe dolaşıyorlar! Lekenin temizlendiği masalını kabul etmemişti. Elbette bu... adamlar... temizlendiğini iddia ederdi.

"Bazen," diye mırıldandı Lyrelle, "geri dönebilmeyi ve bu görevi kabul ettiğim için kendime bir güzel tokat atabilmeyi diliyorum."

Myrelle kahkaha attı. Kadın asla olayları gerektiği kadar ciddiye almıyordu. Lyrelle, uzun yokluğu sırasında Beyaz Kule'de çıkan fırsatları kaçırdığı için sinirleniyordu. Birleşme, Seanchanlarla savaş... insanın liderlik yeteneğini kanıtlayabileceği ve bir kadının gücüyle ün kazanabileceği zamanlardı bunlar.

Zor zamanlarda fırsatlar çıkardı. Lyrelle'in kaybettiği fırsatlar. Işık, bu düşünceden nefret ediyordu.

"Gireceğiz," diye seslendi, önündeki kapıyı çevreleyen duvarlara doğru. Sonra, daha alçak sesle, kadınlara hitaben devam etti. "Tek Güç tutun ve dikkatli olun. Burada neler olabileceğini bilmiyoruz."

İş oraya gelirse, yanındaki kadınlar daha fazla sayıda eğitimsiz Asha'manla başa çıkabilirdi. Mantıksal olarak, iş oraya gelmemeliydi. Adamlar büyük olasılıkla deliydi tabii. Bu yüzden belki de onlardan mantık beklemek sağduyusuzluk olurdu.

Büyük kapılar açıldı ve içeri girmelerine izin verildi. Araziyi çevreleyen duvarları, kulelerini inşa etmeden önce bitirmiş olmaları, Siyah Kuleli adamların nasıl adamlar olduğunu anlatıyordu.

Lyrelle atını dürtükleyerek harekete geçirdi. Myrelle ve diğerleri de, nal sesleri eşliğinde takip ettiler. Lyrelle, Kaynak'a kucak açtı ve yakında yönlendiren erkek olup olmadığını gösteren yeni örgüyü ördü. Ama kapıda onları karşılayan, kısa süre önce görüştükleri genç adam değildi.

"Bu da nedir?" diye sordu Lyrelle, onları Pevara Tazanovni'nin karşıladığını görünce. Kızıl Aes Sedai'yi tanıyordu, ama çok da iyi değil.

"Size eşlik etmem istendi," dedi Pevara neşeyle. "Logain tanıdık bir yüz görünce daha rahat hissedebileceğinizi düşündü."

Lyrelle alaylı gülüşünü kendine sakladı. Aes Sedailer neşeli olmamalıydı. Aes Sedailer sakin, kontrollü ve –en azından– sert olmalıydı. Bir erkek bir Aes Sedai'yi görür görmez, ne hata yaptığını ve bunu nasıl telafi edebileceğini düşünmeliydi.

Pevara yanına geçti ve birlikte Siyah Kule arazisinde at sürdüler. "Şu anda kampı yöneten Logain size saygılarını yolladı," diye devam etti Pevara. "Saldırılarda ağır yaralanmıştı ve henüz tam olarak iyileşmedi."

"İyileşecek mi?"

"Ah, kesinlikle. Bir iki güne ayağa kalkar. Son Savaş'a katılırken Asha'manları onun yönetmesi gerekecektir."

Ne yazık, diye düşündü Lyrelle. Başlarında sahte bir Ejder olmasaydı Siyah Kule daha kolay kontrol altına alınabilirdi. Logain ölse daha iyiydi.

"Yardımının faydalı olacağından eminim," dedi Lyrelle. "Ama önderliği... Eh, göreceğiz. Söylesene Pevara. Bana, yönlendirebilen bir erkekle bağ kurmanın normal biriyle bağ kurmaktan farklı olduğu söylendi. Sen bu süreci yaşadın mı?"

"Evet," dedi Pevara.

"O zaman, bu doğru mu?" diye sordu Lyrelle. "Bağ sayesinde sıradan erkekler itaat etmeye zorlanabiliyor. Ya bu Asha'manlar?"

Pevara özlemli bir ifadeyle gülümsedi. "Ah, bu nasıl olurdu

acaba? Hayır, bağ Asha'manları zorlayamıyor. Daha yaratıcı yöntemler bulman gerekiyor."

Bu iyi değildi. "Ne kadar itaatkârlar?" diye sordu Aledrin diğer yandan.

"Adamına bağlı sanırım," dedi Pevara.

"Eğer zorlanamıyorlarsa," dedi Lyrelle, "savaşta Aes Sedailerine itaat edecekler mi?"

"Muhtemelen," dedi Pevara, ama bunu söyleme tarzında bir muğlaklık vardı. "Size bir şey söylemem lazım. Benim gönderildiğim ve sizin de peşinde olduğunuz görev, imkânsız bir görev."

"Öyle mi?" diye sordu Lyrelle sakinlikle. Siuan'a yaptıklarından sonra bir Kızıl'a güvenecek değildi. "Nedenmiş o?"

"Eskiden sizin olduğunuz yerdeydim," dedi Pevara. "Asha'manları kontrol altına almak için hepsiyle bağ kurmaya hazırdım. Ama sıradan bir şehre girip, canınızın çektiği elli adamı seçip Muhafız olarak bağ kurabiliyor musunuz? Asha'manlarla sırf bağ kurmuş olmak için bağ kurmak aptalca. Bu onları kontrol etmenizi sağlamıyor. Bazı Asha'manların harika Muhafızlar olacağını düşünüyorum, ama –pek çok erkek gibi– diğerleri iyi Muhafız olmaz. Kırk yedi adamla bağ kurma planınızı bir kenara koymanızı ve bağ kurmayı en çok isteyenlerle bağ kurmanızı tavsiye ederim. Böylece daha iyi Muhafızlarınız olur."

"İlginç bir tavsiye," dedi Lyrelle. "Ama senin de dediğin gibi, savaş meydanında Asha'manlara ihtiyaç olacak. Zaman yok. En güçlü kırk yedi adamı alacağız."

Pevara içini çekti, ama başka bir şey söylemedi. Yüksek yakalarında iki iğne taşıyan pek çok adamın önünden geçtiler. Lyrelle derisinin, altında böcekler dolaşıyormuş gibi karıncalandığını hissetti. Yönlendirebilen adamlar.

Lelaine, Beyaz Kule'nin planları için Siyah Kule'nin hayati öneme sahip olduğunu düşünüyordu. Eh, Lelaine, Lyrelle'in sahibi değildi. Lyrelle bağımsız bir kadındı ve ayrıca bir Temsilci'ydi. Siyah Kule'yi doğrudan kendi yetkesinin altına almanın bir yolunu bulabilirse, belki sonunda Lelaine'in kontrolünden çıkabilirdi.

Bu ödül için Asha'manlarla bağ kurmaya değerdi. Işık, ama bundan zevk almayacaktı. Bir şekilde, bütün bu adamları kontrol edebilmeleri gerekiyordu. Ejder, Karanlık Varlık'ın *saidin*'e dokunuşu yüzünden deliriyor olmalıydı, bu noktada ona güvenmek imkânsızdı. Kalan adamlarla da bağ kurmalarına izin vermesi

sağlanabilir miydi acaba?

Bağ aracılığıyla kontrol altına almak olmaz... bu çok tehlikeli. Bağ kurduğu ve iradesini dayattığı iki üç düzine Asha'manla savaşa girdiğini hayal etti. Bunu nasıl başarabilirdi?

Köyün kıyısında bekleyen bir sıra siyah ceketli adama geldiler. Lyrelle ve diğerleri onlara yaklaştı ve Lyrelle çabucak saydı. Önde dikilen dahil, kırk yedi adam. Ne numara çevirmeye çalışıyorlardı?

Öndeki adam yaklaştı. Orta yaşlarında, tıknaz bir adamdı ve son günlerde çok sıkıntı çekmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altı torba torba olmuştu ve teni soluktu. Ama adımları kararlıydı. Sakin sakin Lyrelle'in gözlerine baktı ve eğildi.

"Hoş geldiniz Aes Sedai," dedi.

"Sen kimsin?"

"Androl Genhald," dedi adam. "Bağ kurulana kadar bu kırk yedi adamın sorumluluğu bana verildi."

"*Benim* istediğim kırk yedi adam mı? Görüyorum ki koşulları şimdiden unutmuşsunuz. Bize istediğimiz bütün askerler ya da Adanmışlar verilecekti ve bu kişiler reddedemeyecekti."

"Evet, öyleydi," dedi Androl. "Bu doğru. Ne yazık ki, bunların dışında Siyah Kule'deki adamların tamamı ya tam Asha'man ya da acil bir iş için buradan ayrılmak zorunda kaldılar. Diğerleri burada olsalardı Ejder'in emrine itaat ederlerdi elbette. Sizin için burada kırk yedi kişi bulundurmaya dikkat ettik. Aslında kırk altı. Ben Pevara Sedai'yle bağ kurdum."

"Diğerleri geri dönene kadar bekleyeceğiz," dedi Lyrelle soğuk soğuk.

"Heyhat," dedi Androl. "Yakında döneceklerini sanmıyorum. Son Savaş'a katılmayı düşünüyorsanız, seçiminizi çabuk yapmalısınız."

Lyrelle gözlerini kısarak adama baktı, sonra Pevara'ya döndü, ama Pevara omuzlarını silkti.

"Bu bir hile," dedi Lyrelle, Androl'e. "Hem de çocuksu bir hile."

"Ben akıllıca olduğunu düşünmüştüm," diye karşılık verdi Androl soğuk bir sesle. "Bir Aes Sedai'ye layık olduğu da söylenebilir. Size Siyah Kule'nin tam Asha'manlar dışındaki tüm üyelerinin talebinizi kabul edeceği vadedildi. Edecekler de. Talepte bulunabileceğiniz adamlar."

"Kuşkusuz aranızdaki en zayıf adamları seçtiniz."

"Aslında," dedi Androl, "gönüllü olanları seçtik. Hepsi iyi adamlar. Muhafız olmak isteyen adamlar bunlar."

"Yenidendoğan Ejder bunu öğrenecek."

“İşittiklerime bakılırsa,” dedi Androl, “şu anda Shayol Ghul’e gidiyor. Sırf şikâyet etmek için orada ona mı katılacaksın?”

Lyrelle dudaklarını birbirine bastırdı.

“Mesele şu, Aes Sedai,” dedi Androl. “Yenidendoğan Ejder bugün bize bir mesaj yolladı. Bize son bir ders öğrenmemizi emretti: kendimizi silah olarak değil, insan olarak düşünmemizi. Eh, insanlar kendi kaderlerini kontrol edebilir, ama silahlar edemez. İstediğiniz *insanlar* burada Aes Sedai. Onlara saygı gösterin.”

Androl yeniden eğildi ve yürüyüp gitti. Pevara duraksadı, sonra atını çevirdi ve Androl’ün peşinden gitti. Lyrelle adama bakarken kadının yüzünde bir şey görmüştü.

Demek öyle, diye düşündü Lyrelle. *Yeşil’den farkı yokmuş bu kadının. O yaşta birinden daha iyisini beklerdim.*

Lyrelle’in içinden bu oyunu reddetmek, Amyrlin’e gitmek ve olanlara itiraz etmek geçiyordu. Ama... Amyrlin’in cephesinden gelen haberler karışıktı. Beklenmedik bir ordunun ortaya çıkması hakkında bir şeyler. Ayrıntı yoktu.

Amyrlin şu anda şikâyet işitmekten kesinlikle memnun olmazdı. Lyrelle itiraf etmek zorundaydı, Siyah Kule’yle uğraşmak istemeyeceği de kesindi.

“Her biriniz ikişer adam seçin,” dedi Lyrelle, yanındakilere. “Birkaçımız yalnızca bir tane alacak. Faolain, Theodrin, siz bunların arasındasınız. Çabuk olun, hepiniz. Buradan bir an önce gitmek istiyorum.”

* * *

Pevara, Androl’ü barakalardan birine girerken yakaladı.

“Işık,” dedi. “Bazılarımızın ne kadar *soğuk* olabildiğini unutmuşum.”

“Ah, bilmiyorum,” diye yanıt verdi Androl. “Bazılarınızın o kadar da kötü olmadığını duymuştum.”

“Onlara karşı dikkatli ol Androl,” dedi Pevara, dönüp dışarı bakarak. “Çoğu sizi yalnızca bir tehdit ya da kullanılacak bir alet olarak görecek.”

Androl, “Seni kazandık,” dedi, Canler, Jonneth ve Emarin’in sıcak çay fincanlarıyla beklediği odaya girerek. Üçü savaşın etkilerini üstlerinden atmaya başlamıştı. En hızlı iyileşen Jonneth’ti. En kötü yara izlerini Emarin taşıyordu ve onların da çoğu duygusaldı. Logain gibi o da Döndürme işlemine maruz kalmıştı.

Pevara onun zaman zaman, korkunç bir şeyi hatırlıyormuş gibi, korkulu bir ifadeyle daldığını fark ediyordu.

"Siz üçünüzün burada olmaması lazım," dedi Pevara, ellerini beline dayayıp Emarin'le diğer ikisine dönerek. "Logain'in size terfi vadettiğini biliyorum, ama hâlâ yakalarınızda yalnızca kılıç var. O kadınlardan biri sizi görse Muhafız bağı kurardı."

"Bizi görmeyecekler," dedi Jonneth gülerek. "Biz küfretmeye zaman bulamadan Androl kapıyolla gönderecekti bizi!"

"Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Canler.

"Logain bizden ne isterse," dedi Androl.

Logain... çektiklerinden sonra değişmişti. Androl, Pevara'ya onun artık daha karanlık olduğunu fısıldamıştı. Daha az konuşuyordu. Hâlâ Son Savaş'a katılmaya kararlı görünüyordu, ama şimdilik adam topluyordu ve Taim'in dairesinde bulduğu şeyleri inceliyordu. Pevara Döndürmenin onu içten içe kırdığından endişeleniyordu.

"Taim'in dairesinde bulduğu savaş haritalarında bir şeyler olabileceğini düşünüyor," dedi Emarin.

"Logain en çok nerede faydalı olacağımızı düşünüyorsa oraya gideceğiz," diye yanıt verdi Androl. Açık, ama çok şey anlatmayan bir yanıttı.

"Ya Lord Ejder?" diye sordu Pevara dikkatle.

Androl'ün kararsızlığını hissetti. Asha'man Naeff haberler ve talimatlarla gelmişti –ve bazı çıkarımlarla. Yenidendoğan Ejder, Siyah Kule'de her şeyin yolunda olmadığını biliyordu.

"Bizi bilerek yalnız bıraktı," dedi Androl.

"Gelebilse gelirdi!" dedi Jonneth. "Buna yemin edebilirim."

"Kendi başımıza kurtulmamız için bıraktı," dedi Emarin, "ya da kendi başımıza düşmemiz için. O haşin bir adam oldu. Belki de aldırışsız."

"Fark etmez," dedi Androl. "Siyah Kule onsuz hayatta kalmayı öğrendi. Işık! Öteden beri onsuz hayatta kaldı. Artık Ejder'in bizimle bir ilgisi yok. Bize umut veren Logain'di. Benim sadakatim Logain'e."

Diğerleri başlarını salladılar. Pevara burada önemli bir şey olduğunu hissetti. *Zaten sonsuza dek ona güvenemezlerdi,* diye düşündü. *Yenidendoğan Ejder Son Savaş'ta ölecek.* Bilinçli ya da bilinçsiz, Ejder onlara bağımsız olma şansı vermişti.

"Ama son emrine uyacağım," dedi Androl. "Yalnızca bir silah olmayacağım. Leke temizlendi. Ölmek için değil, yaşamak için

savaşacağız. Yaşamak için bir *sebebimiz* var. Haberi diğer adamlara da yayın. Logain'i önderimiz olarak kabul etmek için yemin edelim. Sonra Son Savaş'a gidelim. Yenidendoğan Ejder'in hizmetkârları olarak değil, Amyrlin Makamı'nın piyonları olarak da değil. Siyah Kule olarak. Kendimiz olarak."

"Kendimiz olarak," diye fısıldadı diğer üçü, başlarını sallayarak.

22
Wyld

Gawyn eliyle ağzını kapattığında Egwene şokla uyandı. Anılar şafak güneşi gibi geri dönerken gerildi. Hâlâ kırık arabanın altında saklanıyorlardı. Havada hâlâ yanık odun kokusu vardı. Yakındaki yerler kömür kadar karaydı. Gece çökmüştü.

Egwene, Gawyn'e baktı ve başını salladı. Gerçekten de uykuya dalmış mıydı? Bu koşullar altında uyuyabileceğini zannetmezdi.

"Kendimi belli etmeden kaçmaya çalışacağım," dedi Gawyn. "Dikkatlerini üzerime çekeceğim."

"Ben de seninle geleceğim."

"Yalnız olursam daha sessiz hareket edebilirim."

"Açık ki İki Nehir'den birine sessizce yaklaşmayı denememişsin Gawyn Trakand," dedi Egwene. "Yüz Tar Valon markasına iddiaya girerim, ben senden daha sessizimdir."

"Evet," diye fısıldadı Gawyn, "ama ne kadar sessiz olursan ol, yönlendiricilerinden birine on adım yaklaşsan seni fark ederler. Kampta devriye geziyorlar, özellikle de sınırda."

Egwene kaşlarını çattı. Gawyn bunu nereden biliyordu? "Keşfe çıktın."

"Birazcık," diye fısıldadı Gawyn. "Kimse beni görmedi. Çadırları dolaşmışlar ve bulabildikleri herkesi tutsak almışlar. Burada daha fazla saklanamayız."

Gawyn ona sormadan gitmemeliydi. "Biz..."

Gawyn gerildi ve Egwene susarak kulak kabarttı. Ayak sürüyerek yürüyen birileri. Gawyn'le Egwene geri çekildiler ve on on iki tutsağın eskiden kumanda çadırının olduğu yere götürülmelerini izlediler. Sharalılar perişan durumdaki tutsakların çevresine sırıklı meşaleler yerleştirdiler. Tutsakların bazıları askerdi ve öyle dayak yemişlerdi ki zar zor yürüyebiliyorlardı. Aşçılar ve

işçiler de vardı. Pantolonları lime lime olana dek kırbaçlanmışlardı. Hepsinin gömleği çıkarılmıştı.

Sırtlarına dövmeyle Egwene'in tanımadığı bir simge işlenmişti. En azından dövme olduğunu düşünüyordu. Kızgın demirle dağlanmış da olabilirdi.

Tutsaklar toplanırken yakında biri bağırdı. Birkaç dakika sonra koyu tenli bir Sharalı, muhtemelen kampta saklanırken bulduğu bir haberci çocuğu sürükleyerek geldi. Oğlanın gömleğini yırtıp çıkardı ve ağlayan çocuğu yere itti. Tuhaf bir biçimde, Sharalılar sırtında elmas şeklinde bir açıklık olan giysiler giyiyorlardı. Egwene askerin sırtında da bir işaret olduğunu gördü; kara teninde zar zor seçebildiği bir dövme. Adamın giysileri çok resmiydi, neredeyse dizlerine kadar gelen bol, sert bir pelerini vardı. Pelerinin kol yenleri yoktu, ama altına uzun kollu, sırtında elmas şeklinde kesik olan bir gömlek giymişti.

Karanlıktan bir başka Sharalı çıktı; bu adam neredeyse tamamen çıplaktı. Üzerinde yırtık bir pantolon vardı, gömlek giymemişti. Sırtında dövme yoktu, ama omuzlarında vardı. Dövmeler sarmaşık gibi boynuna tırmanıyor, çenesine ve yanaklarına geliyordu. Yüz çarpık el gibi görünüyorlardı ve uzun tırnakları olan parmaklar başını aşağıdan tutuyordu.

Bu adam yerde diz çökmüş olan haberci çocuğun yanına gitti. Diğer askerler kıpırdandılar; bu adam her kimse, onun yanında huzursuz oluyorlardı. Adam alayla gülerek elini uzattı.

Aniden oğlanın sırtı yandı ve diğer tutsaklarınkine benzeyen bir dövme belirdi. Yaradan duman yükseldi ve oğlan acıyla bağırdı. Gawyn şokla hafifçe nefes verdi. Dövmeleri yüzüne kadar çıkan adam... o adam yönlendirebiliyordu.

Askerler mırıldandılar. Egwene sözlerini *neredeyse* anlayabiliyordu, ama aksanları çok yoğundu. Yönlendirici vahşi köpek havlamasına benzeyen bir sözcükle tersledi onları. Askerler geriledi ler ve yönlendirici uzaklaştı, gölgelerin arasında kayboldu.

Işık! diye düşündü Egwene.

Karanlıktaki bir hışırtı, bol ipek elbiseler giymiş iki kadına dönüştü. Birinin teni daha açık renkti ve Egwene bakınırken, askerlerin bazılarının da daha açık tenli olduğunu fark etti. Tüm Sharalılar şimdiye değin gördüğü adamlar kadar koyu renkli değildi.

Kadınların yüzleri çok güzeldi. Narin. Egwene büzüldü. Daha önce gördüklerine bakarak, belki de bu ikisi yönlendirebiliyordu.

Egwene'e fazla yaklaşırlarsa onu sezebilirlerdi.

İki kadın, tutsakları incelediler. Fenerlerinin ışığında, Egwene onların da yüzlerinde dövmeler olduğunu fark etti, ama onlarınki adamlardaki kadar rahatsız edici değildi. Boyundan yukarı doğru uzanan yapraklara benziyorlardı, kulaklarının altından geçip yanaklarda çiçek açıyorlardı. İki kadın fısıldaştılar ve Egwene yine onları neredeyse anlayacağını hissetti. Kulak misafiri olmak için bir örgü örebilirse...

Salak, diye düşündü. Burada yönlendirirse öldürülürdü.

Diğerleri tutsakların çevresinde toplanmıştı. Egwene nefesini tuttu. Yüz iki yüz kişi daha yaklaşıyordu. Fazla konuşmuyorlardı; bu Sharalılar sessiz, ciddi bir halka benziyordu. Gelenlerin çoğunun giysilerinin sırtı açıktı ve dövmelerini sergiliyordu. Bunlar statü simgesi miydi?

Egwene ne kadar önemli insanlarsa, dövmelerinin o kadar karmaşık olduğunu düşünmüştü. Ama subaylar –tüylü miğferleri, kaliteli ipek ceketleri ve ortalarındaki deliklerden birbirine dikilmiş madeni paralardan oluşmuş gibi görünen altın rengi zırhları olan adamların subay olduğunu tahmin ediyordu– daha küçük deliği olan giysiler giymişti ve omuzlarının altında minik dövmeler vardı.

Dövmeler görünsün diye zırhlar da delik, diye düşündü. Herhalde derileri ortada savaşmıyorlardı. Dövme sergileme, daha resmi zamanlarda yapılan bir şeydi.

Kalabalığa en son katılanlar –öne alınmışlardı– en tuhaflarıydı. Küçük eşeklerin sırtında iki adam ve bir kadın. Üçü de güzel ipek etekler giymişlerdi ve eşekler de altın ve gümüş zincirlerle kaplıydı. Başlarındaki başlıklarda canlı renklere sahip tüyler yelpaze gibi açılıyordu. Üçünün de belden yukarısı çıplaktı ve göğüslerinin çoğunu kaplayan mücevherler ve kolyeler takmışlardı. Sırtları açıktı ve enselerine gelen saçları tıraşlanmıştı. Dövmeleri yoktu.

O zaman... bir tür efendi miydiler? Yalnız, üçünün de boş, ürkek bakışları vardı. Kamburlarını çıkarmışlardı, yüzleri soluktu ve bakışları yerdeydi. Kolları inceydi, neredeyse iskelet gibi. Çok kırılgan. Bu insanlara ne yapmışlardı?

Egwene'e hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kuşkusuz Sharalılar da Aieller kadar şaşırtıcı bir halktı, muhtemelen daha da fazla. *Ama neden şimdi geldiler?* diye düşündü Egwene. *Yüzyıllarca kendilerini yalıttıktan sonra, neden şimdi işgale karar verdiler?*

Bu kadar büyük bir tesadüf olamazdı. Bu insanlar Egwene'in ordusuna pusu kurmak için gelmişlerdi ve Trolloclarla birlikte

çalışıyorlardı. Egwene bu düşünceye tutundu. Burada öğrenecekleri yaşamsal öneme sahip olabilirdi. Şu anda ordusuna yardımcı olamazdı –Işık izin verse de, en azından bir kısmı kaçmayı başarmış olsaydı–, bu yüzden öğrenebildiğince çok şey öğrenecekti.

Gawyn onu hafifçe dürttü. Egwene ona baktı ve onun kendisi için endişelendiğini hissetti.

Şimdi mi? diye dudaklarını kıpırdattı Gawyn, ses çıkarmadan arkalarını göstererek. Belki herkesin dikkati... burada her ne oluyorsa ikisi gizlice kaçabilirdi. Sessizce gerilemeye başladılar.

Sharalı yönlendiricilerden biri seslendi. Egwene yerinde dondu. Onu fark etmişlerdi!

Hayır. Hayır. Egwene derin bir nefes alarak, sanki göğsünü yarıp çıkmaya çalışan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Kadın diğerleriyle konuşuyordu. Egwene yoğun bir aksanla, "Oldu," dediğini sandı.

İnsanlar diz çöktüler. Mücevherli üçlü başlarını daha da eğdi. Sonra, tutsakların yakınında, hava *büküldü.*

Egwene başka şekilde tarif edemezdi. Hava çarpıldı ve... sanki yırtılıp açıldı ve sıcak bir günde yolun üzerinde olduğu gibi kıvrıldı. Bu çarpıklıktan bir şey oluştu: parlak zırh kuşanmış uzun boylu bir adam.

Adamın miğferi yoktu, saçları siyahtı ve teni açık renkti. Hafifçe çengel biçiminde bir burnu vardı ve çok yakışıklı görünüyordu, özellikle o zırhın içinde. Zırh tamamen üst üste binmiş gümüş *paralardan* oluşuyormuş gibi görünüyordu. Öyle parlatılmıştı ki, ayna gibi, çevredeki insanların yüzlerini yansıtıyordu.

"İyi iş çıkardınız," dedi adam önünde eğilenlere. "Ayağa kalkabilirsiniz." Sesinde Shara aksanı izleri vardı, ama diğerlerininki kadar yoğun değildi.

Adam elini belindeki kılıcın topuzuna koydu ve diğerlerinin ayağa kalkmasını bekledi. Arkadaki karanlıktan bir grup yönlendirici peyda oldu. Yeni gelen adama dizlerini kırarak bir tür selam verdiler. Adam çelik eldivenlerinden birini çıkardı, kayıtsızca elini uzattı ve bir efendinin köpeğini okşaması gibi, adamlardan birinin kafasını kaşıdı.

"Demek yeni *inacal*'lar bunlar," dedi adam sorgularcasına. "Aranızda benim kim olduğumu bilen var mı?"

Tutsaklar yerlerinde büzüldü. Sharalılar kalkmıştı, ama tutsaklar yerde kalacak kadar akıllıydı. Hiçbiri konuşmadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi adam. "Ama insan şanının nerelere kadar yayıldığını asla bilemiyor. Kim olduğumu

biliyorsanız söyleyin bana. Söyleyin, sizi serbest bırakayım."

Kimse yanıt vermedi.

"Eh, o zaman dinleyin ve hatırlayın," dedi adam. "Adım Bao. Wyld Bao. Ben sizin kurtarıcınızım. Hüznün derinliklerinden çıktım ve ihtişamımı kabullenmek için yükseldim. Benden alınanı arıyorum. Bunu hatırlayın."

Tutsaklar, ne yapacaklarını bilemeyerek, daha da büzüldüler. Gawyn, Egwene'in kolunu çekiştirdi ve gerilemesini işaret etti, ama Egwene yerinden kıpırdamadı. Adamda bir şey vardı...

Adam aniden başını kaldırdı. Kadın yönlendiricilere odaklandı, sonra çevresindeki karanlığa baktı. "Siz *inacal*'lar arasında Ejder'i tanıyan var mı?" diye sordu, ama sesi dalgın gibiydi. "Konuşun. Söyleyin bana."

"Ben onu gördüm," dedi tutsaklardan biri. "Defalarca."

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Bao, tutsaklardan uzaklaşarak.

"Hayır, Yüce Lordum," dedi asker. "Onunla Aes Sedailer konuşuyordu. Ben değil."

"Evet. Senin işe yaramayacağından korkmuştum zaten," dedi Bao. "Hizmetkârlar, bizi izleyenler var. Bu kampı söylediğiniz kadar iyi aramamışsınız. Yakında yönlendirebilen bir kadın seziyorum."

Egwene'in içi korkuyla doldu. Gawyn gitmek için kolunu çekti, ama şimdi kaçarlarsa kesinlikle yakalanırlardı. Işık! O...

Yıkılmış çadırların birinden ani bir ses gelince kalabalık o tarafa döndü. Bao elini kaldırdı ve Egwene karanlıkta çılgın bir çığlık duydu. Birkaç dakika sonra Leane, Hava'yla bağlanmış olarak, iri iri açılmış gözlerle uçarak Sharalı kalabalığının içinden geçti. Bao onu yakınına getirdi ve Egwene'in göremediği örgülerle bağlanmış halde orada tuttu.

Kalbi hızla çarpmaya devam etti. Leane yaşıyordu. Nasıl saklanmıştı? Işık! Egwene ne yapacaktı?

"Ah," dedi Bao. "Şu... Aes Sedailerden biri. Sen, sen Ejder'le konuştun mu?"

Leane karşılık vermedi. Yüzünü ifadesiz tutmayı da başardı.

"Etkileyici," dedi Bao, parmaklarını uzatıp Leane'in yüzüne dokunarak. Diğer elini kaldırdı ve yakındaki tutsaklar aniden kıvranmaya ve haykırmaya başladı. Alev aldılar ve acıyla bağırdılar. Egwene izlerken Gerçek Kaynak'a uzanmamak için kendini zor tuttu. İşkence bittiğinde ağlıyordu, ama ne zaman ağlamaya başladığını hatırlamıyordu.

Sharalılar kıpırdandılar.

“Canınızı sıkmayın,” dedi Bao onlara. “Benim için bunların bazılarını canlı yakalamanın çok zahmetli olduğunu biliyorum, ama kötü *inacal*’lar olurlardı. İnacal olacak şekilde yetiştirilmediler ve bu savaş sırasında onları eğitecek zamanımız yok. Nelere tahammül edecekleri düşünüldüğünde, onları şimdi öldürmek daha merhametli. Dahası, bu, bu... Aes Sedai amacımıza hizmet edecek.”

Leane’in sakinlik maskesi bozuldu. Egwene mesafeye rağmen onun nefretini görebiliyordu.

Bao hâlâ çenesini tutuyordu. “Güzel bir şeysin,” dedi. “Ne yazık ki güzelliğin bir anlamı yok. Benim için Lews Therin’e bir mesaj ileteceksin Aes Sedai. Kendine Yenidendoğan Ejder diyene. Ona söyle, onu öldürmeye geldim ve bunu yaparak bu dünyaya el koyacağım. En baştan benim olanı geri alacağım. Ona bunu söyle. Ona beni gördüğünü söyle ve beni ona tarif et. Beni tanıyacaktır.

“Buradaki insanların onu kehanetle beklediği gibi, tıpkı onu şana ve şöhrete boğdukları gibi, benim halkım da beni bekliyordu. Onların kehanetlerini gerçekleştirdim. O sahte, ben gerçeğim. Ona söyle, sonunda tatmin olacağım. O bana gelecek ki, yüzleşebilelim. Eğer gelmezse, katledeceğim ve yok edeceğim. Halkını ele geçireceğim. Çocuklarını köle edeceğim, kadınlarını kendime alacağım. Sevdiği her şeyi teker teker kıracak, yok edecek, hükmüm altına alacağım. Bundan kaçınmasının tek yolu gelip benimle yüzleşmek.

“Ona bunu söyle, küçük Aes Sedai. Ona, eski bir dostun onu beklediğini söyle. Ben Bao’yum, Wyld’im. Tek Sahibi Dünya olanım. Ejderkatili. Eskiden beni, hor gördüğüm bir isimle tanıyordu. Barid Bel ismiyle.”

Barid Bel mi? diye düşündü Egwene, Beyaz Kule’de aldığı dersleri hatırlayarak. *Barid Bel Medar... Demandred.*

* * *

Kurt düşündeki fırtına değişken bir şeydi. Perrin saatlerce Sınırboylarında kol geziyor, kuru nehir yataklarında ve kırık tepelerde koşarak kurt sürülerini ziyaret ediyordu.

Gaul hızlı öğrenmişti. Katil’e karşı bir an bile dayanamazdı elbette, ama en azından giysilerinin değişmemesini sağlamayı öğrenmişti –gerçi bir şeye hazırlıksız yakalandığı zaman peçesi hâlâ beliriyordu.

İkisi Kandor'da koşuyorlar, geride bulanıklıklar bırakarak tepeden tepeye sıçrıyorlardı. Fırtına bazen hızlanıyor, bazen yavaşlıyordu. O anda Kandor ürkütücü ölçüde sakindi. Çimenlik yaylalara çeşit çeşit döküntü saçılmıştı. Çadırlar, kiremitler, büyük bir geminin yelkeni, hatta çamurlu bir yamaca burun üstü saplanmış bir demirci örsü.

Tehlikeli ölçüde güçlü fırtına, kurt düşünde herhangi bir yerde kopabiliyordu ve şehirleri ya da ormanları paramparça edebiliyordu. Perrin, Shienar'a kadar uçmuş Tearlı şapkaları bulmuştu.

Perrin bir tepede durdu ve Gaul da yanına geldi. Kaç zamandır Katil'i arıyorlardı? Bir yandan, birkaç saat olmuş gibi geliyordu. Diğer yandan... ne kadar mesafe aşmışlardı? Üç defa erzaklarının yanına dönüp yemek yemişlerdi. Bir gün geçtiği anlamına mı geliyordu bu?

"Gaul," dedi Perrin. "Bu işe başlayalı ne kadar zaman oldu?"

"Bilemiyorum Perrin Aybara," diye yanıt verdi Gaul. Güneşe bakmak için başını kaldırdı, ama güneş yoktu. "Uzun süre oldu. Durup uyumamız gerekecek mi?"

Bu iyi bir soruydu. Aniden Perrin'in midesi guruldadı. Perrin ikisi için kurutulmuş et ve bir parça ekmekten yemek yaptı. Bir kısmını Gaul'a verdi. Kendi yaptığı ekmek kurt düşünde onları besler miydi, yoksa onlar yedikten sonra kaybolup gider miydi?

İkincisi doğruydu. Daha Perrin yerken yiyecekler kayboldu. Getirdikleri erzaka güvenmeleri gerekecekti; belki her gün, kapıyolu açtıklarında, Rand'ın Asha'manlarından daha fazlasını isterlerdi. Şimdilik, Perrin çantalarının olduğu yere sekti, biraz kurutulmuş et çıkardı, sonra kuzeyde Gaul'a katıldı.

Yemek yemek için yeniden tepenin yamacına yerleştiklerinde, Perrin kendini düşçubuğu hakkında düşünürken buldu. Onu Lanfear'ın öğrettiği gibi kapatmış, yanında taşıyordu. Şu anda kubbe yoktu, ama Perrin istese yapabilirdi.

Lanfear çubuğu ona vermiş sayılırdı. Bunun anlamı neydi? Neden ona sataşıyordu?

Perrin bir parça kurutulmuş et ısırdı. Faile güvende miydi? Gölge onun ne yaptığını öğrenirse... Eh, en azından ne durumda olduğunu kontrol edebilmeyi diliyordu.

Su tulumundan büyük bir yudum aldı ve sonra kurtları aradı. Burada, Sınırboyları'nda yüzlercesi vardı. Belki binlercesi. Yakındakilere kokusuyla imgesini göndererek selam verdi. Gelen bir

düzine yanıtta sözcük yoktu, ama zihni onları anladı.

Genç Boğa! Bu, Beyaz Göz adlı kurttandı. *Son Av geldi. Başı çekecek misin?*

Son zamanlarda bunu çok fazla kurt soruyordu ve Perrin nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. *Neden benim başı çekmemi istiyorsunuz?*

Senin çağrınla olacak, diye yanıt verdi Beyaz Göz. *Senin ulumanla.*

Ne demek istediğini anlamıyorum, dedi Perrin. *Kendi başınıza avlanamaz mısınız?*

Bu avı değil Genç Boğa.

Perrin başını iki yana salladı. Diğerlerinden de buna benzer yanıtlar almıştı. *Beyaz Göz,* dedi. *Katili gördün mü? Kurtların katilini? Burada peşinize düştü mü?*

Perrin mesajını geniş bir alana gönderdi ve diğer kurtların bazıları yanıt verdi. Katil'i tanıyorlardı. Perrin'inkiler gibi, onun imgesi ve kokusu da kurtlar arasında yayılmıştı. Son zamanlarda onu gören yoktu, ama kurtlar için zaman tuhaf bir şeydi. Perrin 'son zamanlarda' dediklerinde, ne kadar yakın bir zamanı kastettiklerinden emin değildi.

Perrin kurutulmuş etinden bir ısırık aldı ve kendini usul usul hırlarken yakaladı. Bunu bastırdı. İçindeki kurtla barış yapmıştı, ama bu onun çamurlu ayaklarıyla eve girmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Genç Boğa, dedi bir başka kurt. Dön Eğil, yaşlı bir sürü lideri. *Ayavlayan yine düşte yürüyor. Seni arıyor.*

Teşekkür ederim, dedi Perrin. *Bunu biliyorum. Ondan kaçınacağım.*

Aydan kaçınmak mı? diye karşılık verdi Dön Eğil. *Zor iş Genç Boğa. Zor.*

Bu konuda haklıydı.

Biraz önce Yürekarayan'ı gördüm, dedi siyah kürklü bir genç olan Hızlı Adımlar. *Üzerinde yeni bir koku var, ama o.*

Diğer kurtlar da onayladılar. Yürekarayan kurt düşündeydi. Bazıları onu doğuda görmüştü, ama diğerleri güneyde görüldüğünü söylüyordu.

Ama ya Katil? Kurt avlamıyorsa, adam neredeydi? Perrin yine kendini hırlarken yakaladı.

Yürekarayan. Terkedilmişlerden biri olmalıydı, ama kadına dair gönderdikleri imgeleri tanımıyordu. Kadın çok yaşlıydı ve bu yüzden kurtların anıları da çok eskiydi, ama genellikle hatırladıkları atalarının gördüklerinin parçalarından parçalardı.

“Haber var mı?” dedi Gaul.

“Bir başka Terkedilmiş burada,” dedi Perrin homurdanarak. “Doğuda bir şeyler yapıyor.”

“Bizi ilgilendiriyor mu?”

“Terkedilmişler bizi her zaman ilgilendirir,” dedi Perrin ayağa kalkarak. Eğildi, Gaul’un omzuna dokundu ve onları Hızlı Adımlar’ın gösterdiği yöne doğru sektirdi. Konum kesin değildi, ama Perrin oraya vardığında, bir önceki gün Sınırboyları’na giderken Yürekarayan’ı görmüş bazı kurtlar buldu. Perrin’e selam verdiler ve onlara önderlik edip etmeyeceğini sordular.

Perrin sorularını geçiştirdi ve Yürekarayan’ın tam olarak nerede görüldüğünü öğrendi. Merrilor’daydı.

Perrin oraya sekti. Burada, manzaranın üzerinde tuhaf bir sis asılıydı. Rand’ın büyüttüğü yüksek ağaçlar buraya yansıyordu ve yüksek tepeleri sisi deliyordu.

Arazi, mantar şapkaları gibi çadırlarla benek benekti. Aiel çadırları çoktu ve aralarında, sisin içinde, yemek pişirmek için yakılmış ateşler parlıyordu. Bu kamp kurt düşünde belirecek kadar uzun süredir buradaydı, ama çadır kapakları yer değiştiriyor, şilteler kayboluyor, buraya özgü geçicilikle titreşiyordu.

Perrin, Gaul’u düzgün çadır sıralarının ve at bulunmayan at bağlama iplerinin arasından geçirdi. Bir ses duyunca ikisi de yerlerinde dondu. Biri mırıldanıyordu. Perrin, Lanfear’ın kullandığı numarayı kullandı ve etrafında bir... cep yarattı, görünmez ama sesleri kesen bir şey. Tuhaftı, ama içinde hava bulunmayan bir bariyer yaratarak başardı bunu. Bu neden sesi kesiyordu acaba?

O ve Gaul bir çadıra doğru yaklaştı. Bayrağa bakılırsa, en büyük kumandanlardan biri olan Rodel Ituralde’nin çadırı. İçeride pantolonlu bir kadın masadaki belgeleri karıştırıyordu. Belgeler kadının elinden kaybolup duruyordu.

Perrin bu acı verici ölçüde çirkin kadını tanımıyordu. Çirkinlik, Terkedilmişlerde görmeyi beklediği bir özellik değildi kesinlikle; o aşırı geniş alın, yumru burun, asimetrik gözler ve seyrelmiş saçlar değil. Kadının ettiği küfürleri de tanımıyordu, ama ses tonuna bakarak anlamlarını çıkarabiliyordu.

Gaul ona baktı ve Perrin çekicine uzandı, ama sonra duraksadı. Katil’e saldırmak bir şeydi, ama Terkedilmişlerden birine saldırmak? Kurt düşünde onların örgülerine direnebileceğinden emindi. Ama yine de...

Okumaya çalıştığı belge kaybolunca kadın yine küfretti. Sonra

başını kaldırdı.

Perrin hemen tepki verdi. Kadınla arasında kâğıt kadar ince bir duvar yarattı ve kadına bakan tarafını arkasındaki manzaranın bire bir kopyasına boyadı. Kendi tarafı saydamdı. Kadın doğrudan ona baktı, ama onu göremedi ve başını çevirdi.

Yanında, Gaul rahat bir nefes verdi. *Bunu nasıl yaptım?* diye düşündü Perrin. Daha önce denediği bir şey değildi. Yalnızca *doğru* gelmişti.

Yürekarayan –bu kadın o olmalıydı– parmaklarını salladı ve çadır yukarıda ikiye ayrıldı, çadır bezleri yere sarktı. Kadın havaya yükseldi ve yukarıdaki karanlık fırtınaya doğru gitti.

Perrin, Gaul'a fısıldadı. "Burada bekle ve tehlikeye karşı gözünü açık tut."

Gaul başını salladı. Perrin ihtiyatla Yürekarayan'ı takip etti ve hiç düşünmeden havalandı. Kendisiyle kadın arasında bir başka duvar oluşturmaya çalıştı, ama hareket ederken doğru imgeyi korumak çok zordu. Bunun yerine, ona yaklaşmaktansa Terkedilmişle arasına kahverengimsi yeşil bir duvar koydu ve kadın aşağı bakarsa bu küçük tuhaflığın üzerinde durmayacağını umdu.

Kadın hızlandı ve Perrin de ona ayak uydurmak zorunda kaldı. Perrin aşağı baktı ve uzakta küçülen Merrilor'a ait mide bulandırıcı bir manzarayla ödüllendirildi. Sonra ortalık kararda ve Merrilor karanlığın içinde kayboldu.

Bulutların içinden geçmediler. Yer görünmez olunca bulutlar da görünmez oldu ve karanlık bir yere girdiler. Perrin'in çevresinde minik ışık noktacıkları belirdi. Yukarısındaki kadın durdu ve birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra sağa doğru gitti.

Perrin yine takip etti ve bu sefer saklanmak için kendini – derisini, giysilerini, her şeyi– siyah yaptı. Kadın o ışık noktalarından birine yaklaştı, nokta genişledi ve kadının önündeki gökyüzüne hâkim oldu.

Yürekarayan ellerini öne uzattı ve ışığa bastırdı. Kendi kendine mırıldanıyordu. Perrin onun ne dediğini duyması gerektiğini hissederek yaklaştı. Yüreği öyle hızlı çarpıyordu ki, onu ele vereceğini sanıyordu.

"...benden aldın," dedi. "Umurunda mı sence? Bana kırık bir kaya parçasının yüzünü verdin. Hiç umurunda değil. Bu *ben* değilim. Senin yerini alacağım Moridin. *Benim olacak.* Bu yüz beni hafife almalarına sebep olacak yalnızca. Kavrul."

Perrin kaşlarını çattı. Kadının ne dediğini anlamıyordu.

“Ordularınızı onların üzerine yollamaya devam edin sizi aptallar,” diye devam etti kadın kendi kendine. “Benim zaferim daha büyük olacak. Bir böceğin bin bacağı olabilir, ama yalnızca bir başı olur. Başı yok edersen, gün senindir. Senin tek yaptığın bacakları kesmek, aptal budala. Aptal, kibirli, çekilmez budala. Hakkım olanı alacağım, ben...”

Duraksadı, sonra döndü. Ürken Perrin hemen yere geri döndü. Neyse ki işe yaradı –o ışıklı mekânda işe yarayacağından emin değildi. Gaul yerinde sıçradı ve Perrin derin bir nefes aldı. “Hadi...”

Yanında, yere alev alev bir ateş topu düştü. Perrin bir küfür savurdu ve kendini bir esintiyle serinleterek yere yuvarlandı. Çekicini elinde hayal etti.

Yürekarayan, güç yayarak, bir enerji dalgası halinde yere indi. “Sen kimsin?” diye sordu. “Neredesin? Ben...”

Aniden Perrin’e odaklandı ve giysilerindeki siyahlık solunca, ilk defa onu tamamen gördü. “Sen!” diye haykırdı. “Bu senin suçun!”

Ellerini kaldırdı. Gözleri nefretle neredeyse *parlıyordu.* Perrin esen rüzgâra rağmen kadının duygularının kokusunu alabiliyordu. Kadın kor beyaz bir ışık çubuğu yolladı, ama Perrin onu bükerek savuşturdu.

Kadın irkildi. Hep irkiliyorlardı. Burada, gerçek olduğunu düşündüğünüz şeyler dışında hiçbir şeyin gerçek olmadığını bilmiyorlar mıydı? Perrin yok oldu ve kadının arkasında belirerek çekicini kaldırdı. Sonra duraksadı. Bir kadın?

Kadın haykırarak hızla döndü ve Perrin’in altındaki toprağı yardı. Perrin gökyüzüne sıçradı ve çevresindeki hava onu yakalamaya çalıştı –ama Perrin daha önce yaptığı şeyi yaptı ve bir hiçlik duvarı yarattı. Onu yakalayacak hava yoktu. Nefesini tutarak yok oldu ve sonra yerde belirdi, ona doğru uçan ateş toplarından korunmak için toprak setler yarattı.

“Ölmeni istiyorum!” diye bağırdı kadın. “Ölmen lazım. Planlarım kusursuz!”

Perrin yok oldu ve geriye heykelini bıraktı. Çadırın yanında, Gaul’un mızrağını kaldırarak dikkatle izlediği yerde belirdi. Perrin kadınla aralarında bir duvar oluşturdu, onları saklaması için renklendirdi ve sesi kesecek bir bariyer yarattı.

“Artık bizi duyamaz,” dedi.

“Burada güçlüsün,” dedi Gaul düşünceli düşünceli. “Çok güçlü. Bilgeler bunu biliyor mu?”

“Onlara kıyasla henüz küçük bir eniğim,” dedi Perrin.

“Belki,” dedi Gaul. “Onları görmedim. Bu mekândan erkeklere bahsetmiyorlar.” Başını iki yana salladı. “Çok şereflisin Perrin Aybara. Sende çok şeref var.”

“Ona vurmalıydım,” dedi Perrin, Yürekarayan heykeline saldırıp sonra şaşkın şaşkın heykele bakarken. Arkasına döndü ve çılgınca arandı.

“Evet,” diye onayladı Gaul. “Bir Kız’a saldırmayan bir savaşçı, onun şerefini reddeden bir savaşçıdır. Elbette senin için daha büyük bir şeref...”

Kadını tutsak almak. Bunu yapabilir miydi? Perrin bir nefes aldı, sonra kadının arkasında belirdi ve onu saran, olduğu yerde tutan sarmaşıklar hayal etti. Kadın ulurcasına küfretti ve görünmez bıçaklarla sarmaşıkları kesti. Elini Perrin’e uzattı ve Perrin kenara sekti.

Ayakları, daha önce fark etmediği kırağı parçalarını çıtırdattı ve kadın hemen ona dönerek bir başka şerateş örgüsü fırlattı. *Akıllıca,* diye düşündü Perrin, şerateşi savuşturmayı zar zor başararak. Şerateş arkasındaki yamaca çarptı ve içinde bir delik açtı.

Yürekarayan, çirkin yüzü çarpılmış, hırlayarak Tek Güç örmeye devam ediyordu. Örgü Perrin’e doğru eğildi ve Perrin dişlerini sıkarak uzak tuttu onu. Kadın güçlüydü. Hızla ittirdi, ama sonunda örgüyü nefes nefese salıverdi. “Sen... sen nasıl...”

Perrin kadının ağzını çatalkökle doldurdu. Zor bir işti; bir başka kişide doğrudan değişiklik yapmak her zaman daha zordu. Ama bu onu, örneğin, bir hayvana dönüştürmekten çok daha kolaydı. Kadın elini ağzına götürdü ve yüzünde bir panik ifadesi belirdi. Tükürüp öğürmeye başladı, sonra çaresizce yanında bir kapıyol açtı.

Perrin hırladı ve kadına uzanan halatlar hayal etti, ama kadın onları bir Ateş örgüsüyle yok etti –çatalkökten kurtulmuş olmalıydı. Kendini kapıyola fırlattı ve Perrin kapıyolun hemen önüne geçerek sekmeye hazırlandı. Gecenin bir yarısında, dev bir Trolloc ve Soluk ordusunun ortasına atlamaya hazırlandığını görünce yerinde dondu. Ordunun büyük kısmı hevesle kapıyola dönmüştü.

Perrin geriledi. Yürekarayan elini ağzına götürdü ve şaşkın bir ifadeyle daha fazla çatalkök öksürdü. Kapıyol kapandı.

“Onu öldürmeliydin,” dedi Lanfear.

Perrin döndüğü zaman kadının kollarını kavuşturmuş, yanında dikildiğini gördü. Saçları gümüş renginden koyu kahverengiye dönüşmüştü. Aslında yüzü de değişmişti ve önceki haline, Perrin iki sene önce onu ilk gördüğü zamanki haline biraz daha benzemişti.

Perrin hiçbir şey söylemeden çekicini kayışlarına geri koydu.

“Bu bir zayıflık Perrin,” dedi Lanfear. “Bir ara Lews Therin yaparken sevimli bulmuştum, ama sevimli olması, bir zayıflık olmadığı anlamına gelmiyor. Bu zayıflığı aşmalısın.”

“Aşacağım,” diye terslendi Perrin. “Kadın orada, o ışık kürelerinin arasında ne yapıyordu?”

“Düşlere giriyordu,” dedi Lanfear. “Cismen buradaydı. Bu bazı avantajlar verir, özellikle de düşlerle oynarken. Ne kadın. Bu mekânı çok iyi bildiğini sanıyor, ama burası öteden beri benimdi. Onu öldürsen daha iyi olurdu.”

“O Graendal’dı, değil mi?” diye sordu Perrin. “Yoksa Moghedien miydi?”

“Graendal,” dedi Lanfear. “Ama onun için bu ismi kullanmayacağız. Yeni adı Hessalam.”

“Hessalam,” dedi Perrin, sözcüğü deneyerek. “Bu sözcüğü bilmiyorum.”

“‘Affedilmeyen’ demek.”

“Senin yeni adın ne peki? Sana nasıl hitap etmemiz gerek?”

Bu Lanfear’ın kızarmasına sebep oldu. “Boş ver,” dedi. “*Tel’aran’rhiod* konusunda beceriklisin. Lews Therin’in olduğundan çok daha becerikli. Her zaman onun yanında hüküm süreceğimi, bana yalnızca yönlendirebilen bir adamın layık olduğunu düşünmüşümdür. Ama burada sergilediğin güç... onun yerine bir başkasını da kabul edebilirim sanırım.”

Perrin homurdandı. Gaul, *shoufa*’sı yüzünde, mızrağını kaldırarak kamp çadırlarının arasındaki açıklıkta yaklaşmıştı. Perrin ona uzaklaşmasını işaret etti. Lanfear kurt düşünde Gaul’dan çok daha iyiydi, ama daha da önemlisi, henüz tehditkâr bir şey yapmamıştı.

“Eğer beni izliyorduysan,” dedi Perrin, “mutlu bir evliliğim olduğunu biliyorsundur.”

“Öyle gördüm.”

“O zaman bana pazarda asılmış, sergilenen biftek parçası gibi bakmayı bırak,” diye hırladı Perrin. “Graendal burada ne yapıyor? Ne istiyor?”

“Emin değilim,” dedi Lanfear hafif bir sesle. “Aynı anda yürüyen üç dört entrikası vardır hep. Onu hafife alma Perrin. Burada diğerleri kadar becerikli değil, ama yine de tehlikelidir. Her fırsatta senden kaçan Moghedien’in aksine, Graendal bir savaşçıdır.”

“Bunu aklımda tutarım,” dedi Perrin, Graendal’ın kapıyolla

kaybolduğu yere yürüyerek. Kapıyolun toprağı biçtiği yeri dürtükledi.

"Bunu sen de yapabilirsin, biliyorsun, değil mi?" dedi Lanfear.

Perrin ona döndü. "Neyi?"

"Uyanık dünyaya gidip dönmeyi," dedi Lanfear. "Lews Therin gibi birinin yardımı olmadan."

Perrin, Lews Therin'in adını söylerken alayla gülüşünden hoşlanmıyordu. Lanfear hislerini saklamaya çalışıyordu, ama ne zaman ondan bahsetse Perrin nefret kokusu alıyordu.

"Ben yönlendiremiyorum," dedi Perrin. "Sanırım hayal gücüyle..."

"İşe yaramaz," dedi Lanfear. "Zihnin ne kadar güçlü olursa olsun, burada yapabileceklerinin bir sınırı var. Yönlendirme yeteneği bedene değil, ruha ait bir yetenektir. Yine de cismen dünyalar arasında gidip gelmenin bazı yolları vardır. Katil dediğin adam öyle yapıyor."

"O kurtkardeş değil."

"Hayır," dedi Lanfear. "Ama benzer bir şey yapıyor. İçtenlikle söylüyorum, ondan önce onun yeteneklerine sahip biri çıktığından emin değilim. Karanlık Varlık, Katil'in ruhunu ya da ruhlarını yakalarken... ona bir şey yaptı. Semirhage'in bize daha fazlasını anlatabileceğini sanıyorum. Ölmüş olması ne yazık."

Lanfear hiç acıma kokmuyordu. Gökyüzüne baktı, ama endişeli değil, sakindi.

"Görülmek konusunda eskisi kadar endişeli görünmüyorsun," diye yorum yaptı Perrin.

"Eski efendim... meşgul. Seni izlediğim bu son hafta boyunca gözlerini nadiren üzerimde hissettim."

"Hafta mı?" diye sordu Perrin şokla. "Ama..."

"Burada zaman tuhaf geçer," dedi Lanfear, "ayrıca zamanın sınırları aşınıyor. Delik'e ne kadar yaklaşırsan zaman o kadar çarpılır. Gerçek dünyada Shayol Ghul'e yaklaşanlar için de aynı ölçüde kötü olacak. Onlar için geçen her gün için, daha uzak bir yerde üç dört gün geçebilir."

Bir hafta mı? Işık! Dışarıda ne çok şey olmuştu kim bilir. Perrin avlanırken kimler ölmüş, kimler kalmıştı? Yolculuk alanında, kapıyolun açılmasını beklemeliydi. Ama Graendal'ın açtığı kapıyolun ardındaki karanlığa bakılırsa geceydi. Perrin'in kapıyolunun açılmasına daha saatler vardı.

"Benim için kapıyol açabilirsin," dedi Perrin. "Bir çıkış yolu.

Sonra aynı yoldan geri dönerim. Açar mısın?"

Lanfear titreşen çadırlardan birinin yanında yürüyerek ve tırnaklarını çadır bezinin üzerinde gezdirerek düşündü. "Hayır," dedi sonunda.

"Ama..."

"Birlikte olacaksak bu işi kendin yapmayı öğrenmelisin."

"Biz birlikte *olmayacağız,*" dedi Perrin ifadesizce.

"Bu gücü kazanmaya ihtiyacın var," dedi Lanfear, onu duymazdan gelerek. "Dünyalardan sadece bir tanesinde kısılı kaldığın sürece zayıfsın. İstediğinde buraya gelebilme yeteneği sana büyük güç verecek."

"Güç umurumda değil Lanfear," dedi Perrin, gezinmeye devam eden kadını izleyerek. Gerçekten güzeldi. Faile kadar değil elbette. Yine de güzel.

"Hiç mi?" Lanfear ona döndü. "Daha fazla güç ve yetkeyle neler yapabileceğini hiç düşünmedin mi?"

"Bununla beni baştan..."

"Hayat kurtarmak?" dedi Lanfear. "Çocukların açlıktan ölmesini engellemek? Zayıfların itip kakılmasını engellemek, kötülüğe son vermek, şerefi ödüllendirmek? İnsanları birbirlerine karşı açık ve dürüst olmaya teşvik etmek?"

Perrin başını iki yana salladı.

"Çok iyilik yapabilirsin Perrin Aybara," dedi Lanfear, Perrin'e yaklaşarak ve sonra yanağına dokunup parmaklarını sakalından aşağı gezdirerek.

"Katilin yaptığını nasıl yapacağımı söyle bana," dedi Perrin, onun elini iterek. "Dünyalar arasında nasıl geçiş yapıyor?"

"Sana açıklayamam," dedi Lanfear, "çünkü benim öğrenmem gereken bir beceri olmadı. Ben başka yöntemler kullanıyorum. Belki ondan zorla öğrenebilirsin. Graendal'ı durdurmak istiyorsan, yerinde olsam acele ederdim."

"Graendal'ı durdurmak mı?" dedi Perrin.

"Fark etmedin mi?" Lanfear ona döndü. "Girdiği düş bu kamptan birinin düşü değildi –düşlerde uzam ve zamanın önemi yoktur. Girdiğini gördüğün düş... Davram Bashere'e ait. Karının babasının."

Bunun ardından Lanfear ortadan kayboldu.

23
Zamanın Kıyısında

Gawyn telaşla Egwene'in omzunu çekiştirdi. Neden kıpırdamıyordu? Gümüş disklerden oluşmuş zırhın içindeki adam her kimse, kadın yönlendiricileri sezebiliyordu. Adam karanlıkta Leane'i fark etmişti. Aynısını Egwene için de yapabilirdi. Işık, biraz dikkat ederse fark edeceği kesindi.

Eğer yerinden kıpırdamazsa onu omzuma atacağım, diye düşündü. *Işık bana yardım etsin, ne kadar gürültü çıkarırsa çıkarsın yapacağım. Zaten yakalanacağız...*

Kendine Bao diyen adam –hâlâ Hava'yla bağlanmış– Leane'i çekerek uzaklaştı. Diğerleri de hep birlikte takip ettiler ve diğer tutsakların korkunç, kömürleşmiş kalıntılarını geride bıraktılar.

"Egwene?" diye fısıldadı Gawyn.

Egwene, gözlerinde soğuk bir güçle ona baktı ve başını salladı. Işık! Gawyn takırdamasın diye dişlerini sıkmak zorunda kalırken o nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

Karınları üzerinde sürünerek arabanın altından geri geri çıktılar. Egwene, Sharalıların gittiği yöne baktı. Soğuk kontrol hissi, bağıran Gawyn'in zihnine yayılıyordu. O adamın ismini duyduğunda olmuştu bu. İlk şok dalgasının ardından haşin bir kararlılık gelmişti. Neydi o isim? Barid bir şey mi? Gawyn bu ismi daha önce duyduğunu sanıyordu.

Egwene'i bu ölüm tuzağından çıkarmak istiyordu. Muhafız pelerinini onun omuzlarına sardı. "En iyi çıkış yolu doğu," diye fısıldadı. "Yemekhane çadırının –ya da ondan ne kaldıysa onun– çevresinden dolanıp kamp sınırına ulaşalım. Bizim Yolculuk alanımızın yanına nöbetçi dikmişler. Onun çevresinden dolanıp kuzeye döneceğiz."

Egwene başını salladı.

“Ben önden keşif yapayım, sen takip et,” dedi Gawyn. “Bir şey görürsem sana doğru küçük bir taş atarım. Taşın düşme sesine kulak kabart, tamam mı? Yirmiye kadar say, sonra yavaş yavaş arkamdan gel.”

“Ama...”

“O yönlendiricilerle karşılaşma ihtimalin olduğu için sen önden gidemezsin. Öne benim geçmem lazım.”

“En azından pelerini tak,” diye fısıldadı Egwene.

“Bana bir şey olmaz,” diye fısıldadı Gawyn ve sonra Egwene daha fazla itiraz edemeden uzaklaştı. Gawyn onun hissettiği siniri sezdi; bu işten sıyrıldıkları zaman iyi bir azar işiteceğini tahmin ediyordu. Eh, eğer azarlanacak kadar uzun yaşayabilirse, mutlulukla dinlerdi.

Ondan biraz uzaklaştıktan sonra Kanhançerlerinin yüzüklerinden birini parmağına geçirdi. Leilwin’in gerektiğini söylediği gibi, onu kanıyla harekete geçirmişti.

Leilwin aynı zamanda, yüzüğün onu öldürebileceğini söylemişti.

Sen aptalın tekisin Gawyn Trakand, diye düşündü, vücuduna bir karıncalanma hissi yayılırken. Daha önce *ter’angreal*’i yalnızca bir kez kullanmış olsa da, şeklinin bulanıklaştığını ve karardığını biliyordu. İnsanlar ondan yana bakacak olursa, bakışları üzerinden kayıp gidecekti. Gölgelerde daha da başarılıydı. Bu sefer o bulutların ay ya da yıldız ışıklarını perdelemiş olmasından memnundu.

Dikkatle adım atarak ilerledi. Gecenin erken saatlerinde, Egwene uyurken yüzüğü denediğinde, fener tutan nöbetçilerin birkaç adım uzağından geçmeyi başarmıştı. Bir tanesi doğrudan Gawyn’e bakmış, ama onu görmemişti. Şimdi hava daha karanlıktı ve Gawyn görünmez sayılırdı.

Ter’angreal daha hızlı hareket etmesini de sağlıyordu. Değişim azdı, ama fark edilebilirdi. Gawyn bu beceriyi bir dövüşte denemek için can atıyordu. Bu yüzüklerden birini takarken bu Sharalılardan kaçını öldürebilirdi? Bir düzine mi? İki mi?

O yönlendiricilerden biri seni kızartana kadar, dedi Gawyn kendi kendine. Kadın yönlendiricilerden birini görürse Egwene’e fırlatmak için yerden birkaç taş aldı.

Keşfe çıktığında incelediği yolu izleyerek yemekhane çadırının çevresinden dolandı. Kendine dikkatli olması gerektiğini hatırlatmak önemliydi. Önceki seferde, *ter’angreal*’in gücü yüzünden fazla cüretli davranmıştı. Bu kadar kolay hareket edebildiğini

bilmek baş döndürücü bir şeydi.

Kendine yüzükleri kullanmayacağını söylemişti, ama o savaş sırasındaydı –şan edinmek istediği dönemde. Bu farklıydı. Bu, Egwene'i korumak içindi. Bu durumda kendine bir istisna tanıyabilirdi.

* * *

Egwene yirmiye gelir gelmez karanlığa doğru yürüdü. Sessizce hareket etmek konusunda Nynaeve ve Perrin kadar iyi değildi, ama yine de bir İki Nehirliydi. Emond Meydanı'ndaki her çocuk avını ürkütmeden ormanda hareket etmeyi öğrenirdi.

Dikkatini önündeki patikaya çevirdi ve kuru yapraklardan ya da yabanotlarından kaçınmak için ayak parmaklarıyla sınadı – ayakkabılarını çıkarmıştı. Bu şekilde hareket etmek onun doğasında vardı; ne yazık ki bu, zihninin serbest olduğu anlamına geliyordu.

Sharalıların başında Terkedilmişlerden biri vardı. Adamın sözlerinden, tüm ulusun onu izlediğini tahmin ediyordu. Bu da Seanchanlar kadar kötüydü. Daha kötü. Seanchanlar Aes Sedaileri yakalamış ve kullanmıştı, ama sıradan insanları böyle bir pervasızlıkla katletmemişlerdi.

Egwene'in kaçmak için hayatta kalması gerekiyordu. Bu bilgiyi Beyaz Kule'ye götürmesi gerekiyordu. Aes Sedailer Demandred'le yüzleşecekti. Işık izin verse de, önceki savaştan yeterince Aes Sedai kaçabilmiş olsa.

Demandred neden Rand'ı çağırtmıştı? Yenidendoğan Ejder'i nerede bulabileceğini herkes biliyordu.

Egwene yemekhane çadırına ulaştı ve çevresinden dolandı. Biraz uzakta nöbetçiler gevezelik ediyordu. O Shara aksanı, bu insanların hiç duyguları yokmuş gibi, tuhaf bir biçimde tekdüzeydi. Sanki... konuşmalarındaki müzik yok olmuştu. Egwene'in, normalde orada olduğunu hiç fark etmediği bir müzik.

Konuşanlar erkekti, bu yüzden muhtemelen yönlendirme yeteneğini fark etmelerinden endişelenmesi gerekmiyordu. Yine de Demandred, Leane'e karşı yapabilmişti. Belki de bunun için kullandığı bir *ter'angreal*'i vardı. Bu tür şeylerin var olduğunu biliyordu.

Yine de adamların uzağından geçti ve eskiden kendi kampı olan yerde, karanlıkta yoluna devam etti. Yıkılmış çadırların önünden geçti. İçin için yanan ateşlerin kokusu hâlâ havadaydı. Çoğu gece

birliklerden gelen raporları almak için geçtiği patikayı aştı. Kudretli biriyken, bu kadar kısa sürede sıçan gibi kampta süzülen birine dönüşmek ne kadar rahatsız ediciydi. Aniden yönlendiremeyecek bir duruma düşmek çok şeyi değiştirmişti.

Yetkimi yönlendirme yeteneğimden almıyorum, dedi kendi kendine. *Benim gücüm kontrol, anlayış ve özenimde. Bu kamptan kaçacağım ve savaşmaya devam edeceğim.*

Bu sözleri tekrarlayarak, içine dolan güçsüzlük hissiyle mücadele etti –bunca kişinin ölmesi karşısında hissettiği çaresizlik, karanlıkta biri onu izliyormuş gibi, kürek kemiklerinin arasındaki karıncalanma. Işık, zavallı Leane.

Bir şey yakınında yere düştü. Ardından iki taş daha geldi. Anlaşılan Gawyn tek bir taşa güvenmemişti. Egwene çabucak yakındaki çadırın kalıntılarının arasına girdi. Çadırın yarısı yanmıştı ve çadır bezinin diğer yarısı direklerden sarkıyordu.

Egwene çömeldi. Birkaç santim ötesinde, yerde yarısı yanmış bir ceset yattığını fark etti o anda. Yukarıda gürleyen bulutlarda çakan bir şimşeğin ışığında, Shienarlı bir adam olduğunu gördü. Adamın gömleğinde Beyaz Kule simgesi vardı. Tek gözünü sessizce gökyüzüne kaldırmış, yatıyordu. Kafasının diğer tarafı kafatasına dek kavrulmuştu.

Egwene'in gittiği yönde bir ışık belirdi. Egwene gerginlik içinde beklerken fener taşıyan iki Sharalı yaklaştı. Konuşmuyorlardı. Dönüp rotaları üzerinde, güneye doğru yürürlerken Egwene zırhlarının sırtına, daha önce gördüğü dövme desenlerinin kazınmış olduğunu gördü. Bu işaretler oldukça gösterişliydi. Demek ki –Egwene'in tahminine göre– adamlar düşük rütbeliydi.

Sistem onu rahatsız etmişti. Bir insanın dövmesini her zaman büyütebilirdiniz, ama dövme silmenin yolunu bilmiyordu. Bir toplumda, konumunuz düştükçe dövmelerinizin karmaşıklaşmasının tek bir anlamı vardı: konumunuzu kaybedebilirdiniz, ama bir kez düştükten sonra –ya da düşük konumda doğduktan sonra– bir daha yükselemezdiniz.

Arkasında bir yönlendirici sezdi ve bir an sonra Egwene'le Kaynak arasına bir kalkan yerleştirildi.

Egwene hemen tepki verdi. Kendine dehşete kapılacak zamanı tanımadı. Kemer bıçağını çekti ve arkadan yaklaştığını hissettiği kadına döndü. Egwene atıldı, ama bir Hava örgüsü kolunu yakaladı ve sıkıca tuttu. Bir başkası ağzını doldurarak sesini kesti.

Egwene çırpındı, ama başka örgüler onu yakaladı ve havaya

kaldırdı. Bıçak, seğiren parmaklarından düştü.

Yakında bir ışık küresi belirdi; bir fenerden çok daha soluk, yumuşak mavi bir hale. Kara derili ve çok ince hatları olan bir kadın tarafından yaratılmıştı. Çok narin. Kadının küçük bir burnu ve ince bir yapısı vardı. Kadın çömeldiği yerden kalktı ve Egwene onun oldukça uzun boylu olduğunu gördü, neredeyse bir erkek kadar uzun.

"Sen tehlikeli bir küçük tavşansın," dedi kadın, zor anlaşılan bir aksan ve tekdüze bir sesle. Kadın sözcükleri yanlış yerlerde vurguluyordu ve pek çok sesi yanlış gelen bir şekilde telaffuz ediyordu. Yüzündeki dövmeler narin dallardan oluşuyordu ve ensesinden gelip yanaklarına tırmanıyordu. Aynı zamanda, inek çanı biçimindeki elbiselerden giymişti. Elbise siyahtı ve yakanın bir el altına beyaz ibrişimler bağlanmıştı.

Kadın koluna, Egwene'in bıçağının kestiği yere dokundu. "Evet," dedi kadın, "çok tehlikeli. Ayyadlardan pek azı Kaynak'tan önce bıçağa davranır. Seni iyi eğitmişler."

Egwene bağları içinde çabaladı. İşe yaramadı. Çok sıkıydılar. Kalbi hızla çarpıyordu, ama sakin olması gerektiğini biliyordu. Panik onu kurtarmazdı. Kendini sakinleşmeye zorladı.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, panik beni kurtarmaz... ama Gawyn'i uyarabilir.* Onun karanlıkta bir yerde olduğunu ve endişeli olduğunu hissedebiliyordu. Bir çabayla dehşetinin yükselmesine izin verdi. Özenli Aes Sedai eğitimini bir kenara koydu. Bu beklediği kadar kolay olmadı.

"Sessizce hareket ediyorsun tavşancık," dedi Sharalı kadın, Egwene'i inceleyerek. "Bu yöne geleceğini bilmesem seni asla takip edemezdim." Merakla Egwene'in çevresinde dolaştı. "Wyld'in küçük gösterisini baştan sona seyrettin, değil mi? Cesurca. Ya da aptalca."

Egwene gözlerini yumdu ve dehşete odaklandı. Saf paniğe. Gawyn'i yanına çağırmalıydı. İçine uzandı ve oraya tıktığı küçük duygu paketini açtı. Bir kez daha Seanchanlara yakalanma korkusunu.

Onu hissedebiliyordu. Boynundaki *a'dam*'ı. İsmini. Tuli. Bir evcil yaratığın ismi.

Egwene o zaman daha gençti, ama şimdikinden daha çaresiz değildi. Aynı şey yine olmuştu. Onu bir hiçe çevireceklerdi. Benliğini yok edeceklerdi. Ölse daha iyiydi. Ah, *Işık!* Neden ölemiyordu ki?

Bir daha bu şekilde yakalanmayacağına yemin etmişti. Dehşetine

hâkim olamayarak, hızlı hızlı nefes almaya başladı.

"Bak şimdi," dedi Sharalı. Eğleniyormuş gibiydi, ama sesi o kadar ifadesizdi ki, Egwene tam olarak anlayamıyordu. "O kadar da kötü olmayacak, değil mi? Karar vermem gerek. Hangisi daha çok işime yarar? Seni ona teslim etmek mi, yoksa kendime saklamak mı? Hmmm..."

Aniden kampın uzak ucundan, Demandred'in geldiği yönden güçlü bir yönlendirme geldi. Sharalı o tarafa baktı, ama korkmuş görünmedi.

Egwene, Gawyn'in yaklaştığını hissedebiliyordu. Gawyn çok endişeliydi. Egwene'in mesajı görevini yapmıştı, ama Gawyn yeterince hızlı yaklaşmıyordu ve beklediğinden daha uzaktaydı. Sorun neydi? Endişesi saklandığı yerden çıkmıştı ve şimdi onu boğuyor, bir dizi darbeyle hırpalıyordu.

"Senin adam..." dedi Sharalı. "Sende onlardan biri var. Ne deniyordu onlara? Bir *erkeğin* muhafazasına güvenmeniz tuhaf. Ama bu diyarda potansiyelinizin tamamını kullanacak hale gelemediğinizi söylediler. O da yakalanacak. Yakalamak için birini gönderdim."

Egwene'in korktuğu gibi. Işık! Gawyn'i bu işe o karıştırmıştı. Ordusunu felakete götürmüştü. Egwene gözlerini sıkı sıkı yumdu. Beyaz Kule'yi yıkıma götürmüştü.

Annesiyle babasını öldüreceklerdi. İki Nehir'i yakacaklardı.

Daha güçlü olmalıydı.

Daha akıllı olmalıydı.

Hayır.

Seanchanlar onu yıkamamıştı. Bu da onu yıkamayacaktı. Egwene gözlerini açtı ve yumuşak mavi ışığın altında Sharalının gözlerine baktı. Egwene duygularıyla güreşerek dinginliği aradı ve Aes Sedai sakinliğinin onu sardığını hissetti.

"Sen... tuhaf birisin," diye fısıldadı Sharalı, Egwene'in gözlerine bakmaya devam ederek. Kadın o kadar dalmıştı ki, arkasında bir gölge kıpırdadığında fark etmedi. Gawyn olamayacak bir gölge; Gawyn çok daha uzaktaydı.

Bir şey arkadan kadının kafasına indi. Kadın yere yığıldı. Küre bir anda söndü ve Egwene serbest kaldı. Hemen çömeldi ve el yordamıyla bıçağı buldu.

Bir şekil ona yaklaştı. Egwene bıçağı kaldırdı ve Kaynak'a kucak açmaya hazırlandı. Bunu yapmak zorunda kalırsa dikkat çekecekti. Onu bir daha yakalamalarına izin vermeyecekti.

Ama bu kimdi?

"Şişşt," dedi şekil.

Egwene sesi tanıdı. *"Leilwin?"*

"Diğerleri bu kadının yönlendirdiğini fark ettiler," dedi Leilwin. "Ne yaptığını görmeye gelecekler. Harekete geçmemiz lazım!"

"Beni kurtardın," diye fısıldadı Egwene. "Beni *kurtardın.*"

"Yeminlerimi ciddiye alırım," dedi Leilwin. Sonra, Egwene'in güç bela duyabileceği kadar alçak sesle ekledi. "Belki fazla ciddiye alıyorum. Bu gece çok uğursuz alametler gördüm..."

Birkaç dakikalığına hızla kampta ilerlediler. Sonunda Egwene, Gawyn'in yaklaştığını hissetti. Karanlıkta onu seçemiyordu. Sonunda hafifçe fısıldadı. "Gawyn?"

Aniden Gawyn oracıkta, sağında bitti. "Egwene? Kimi buldun?"

Leilwin gerildi ve dişlerinin arasından hafifçe tısladı. Bir şey onu çok kızdırmış gibiydi. Belki de birinin gizlice ona yaklaşmasına kızmıştı. Eğer durum buysa, Egwene de aynı duyguyu paylaşıyordu. Yetenekleriyle gurur duyuyordu, ama sonra hem bir yönlendirici hem de Gawyn sessizce ona yaklaşmayı başarmıştı! Şehirde büyümüş bir oğlan Egwene'e belli etmeden nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu?

"Ben kimseyi bulmadım," diye fısıldadı Egwene. "Leilwin beni buldu... ve beni ateşten geri çekti."

"Leilwin mi?" dedi Gawyn, karanlığa bakarak. Egwene onun şaşkınlığını ve kuşkusunu hissedebiliyordu.

"Gitmemiz lazım," dedi Leilwin.

"Buna itiraz etmeyeceğim," diye yanıt verdi Gawyn. "Kamptan çıktık sayılır. Ama biraz daha kuzeye gitmemiz lazım. Hemen sağımızda bazı bedenler bıraktım."

"Bedenler mi?" diye sordu Leilwin.

"Yarım düzine kadar Sharalı üzerimize saldırdı," dedi Gawyn.

Yarım düzine mi? diye düşündü Egwene. Önemsizmiş gibi konuşmuştu.

Burası tartışmaya girilecek yer değildi. Diğer ikisiyle beraber kamptan çıktılar. Leilwin onları belli bir yöne götürüyordu. Kamptan yükselen her bağırış, her ses Egwene'in cesetlerin bulunduğu korkusuyla irkilmesine sebep oluyordu. Hatta biri karanlıktan konuşunca neredeyse fırtına bulutlarına dek sıçrayacaktı.

"Sen misin?"

"Biziz Bayle," dedi Leilwin usulca.

“İhtiyar ninem!” diye nida etti Bayle Domon usulca, onlara katılarak. “Onu *bulmuşsun!* Kadın, beni yine şaşırttın.” Adam duraksadı. “Keşke seninle gelmeme izin verseydin.”

“Kocam,” diye fısıldadı Leilwin, “sen bir kadının mürettebatında olmasını dileyeceği en cesur, en sağlam adamsın. Ama ırmakta koşan bir ayı kadar sessiz hareket ediyorsun.”

Bayle Domon homurdandı, ama sessizce ve ihtiyatla kamptan çıkarlarken onlara katıldı. Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra, Egwene sonunda Kaynak’a kucak açmaya cesaret etti. Tek Güç’ün tadını çıkararak bir kapıyol açtı ve Beyaz Kule’ye Süzüldüler.

* * *

Aviendha, Aiellerin geri kalanıyla birlikte koşarak kapıyoldan geçti. Thakan’dar vadisine sel gibi akın ettiler. Vadinin iki yamacında kabaran iki dalga gibi.

Aviendha mızrak taşımıyordu; mızrak taşınacak yer değildi burası. Aksine, *kendisi* mızraktı.

İki siyah ceketli adam, beş Bilge, Alivia adlı kadın ve Muhafızları olan, Rand’a yemin etmiş on Aes Sedai de ona katıldı. Alivia dışında hiçbiri Aviendha’nın önderliğinden memnun değildi. Asha’manlar kadınlardan, Bilgeler Rand’dan emir almaktan hoşlanmıyorlardı ve Aes Sedailer hâlâ Aiel yönlendiricileri kendilerinden daha düşük görüyorlardı. Yine de hepsi emirlere uyuyordu.

Rand sessiz bir anda, Aviendha’ya Karanlıkdostu olmaları ihtimaline karşı hepsine dikkat etmesi gerektiğini fısıldadı. Bu sözleri söylemesine korku değil, gerçekçilik sebep olmuştu. Gölgeler her yere girebilirdi.

Burada, vadide Trolloclar ve birkaç Myrddraal vardı, ama bu saldırıyı beklemiyorlardı. Aieller onların dağınıklığından faydalandılar ve katliama başladılar. Aviendha bir grup yönlendiriciyi o dev, gri çatılı binaya, demirhaneye doğru götürdü. Gölge’nin demircileri, bir parça şaşırmış görünerek, azimli çalışmalarından onlara döndüler.

Aviendha birine doğru ateş örerek başını omuzlarından ayırdı. Ceset taşa döndü ve ufalanmaya başladı.

Bu diğer yönlendiricilere işaret vermiş oldu ve vadinin her yerindeki Gölgedemircileri patlamaya başladı. Kışkırtıldıklarında korkunç savaşçılar oldukları, derilerinin kılıca direnebildiği

söyleniyordu. Bu yalnızca bir söylenti olabilirdi, çünkü pek az Aiel bir Gölgedemircisiyle mızrak dansı yapmıştı.

Aviendha gerçeği öğrenmek istemiyordu. Ekibinin, ilk Gölgedemircisi grubunun işini bitirmesine izin verdi ve bu yaratıkların doğal olmayan yaşamları süresince yarattıkları ölüm ve yıkım hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştı.

Gölgedölleri savunma oluşturmaya çalıştılar, bazı Myrddraaller çığlıklar atarak Trollocları kırbaçladılar ve onları saldırıya geçmeye, geniş bir cepheden gelen Aiel saldırısını kırmaya zorladılar. Bir avuç dalla bir ırmağı durdurmak daha kolay olurdu. Aieller yavaşlamadılar ve direnmeye çalışan Gölgedölleri, çoğunlukla pek çok mızrak ve okla, durdukları yerde katledildiler.

Trollocların çoğu ürkerek, Aiellerin gök gürültüsüne benzeyen naraları eşliğinde kaçmaya başladı. Aviendha ve yönlendiricileri demirhanelere ve ölümü bekleyen pis, ölü bakışlı tutsakların tutulduğu ağıllara ulaştı.

"Çabuk!" dedi Aviendha, ona eşlik eden Muhafızlara. Adamlar ağılların kapısını kırarken Aviendha ve diğerleri son Gölgedemircilerine saldırdı. Onlar –taşa ve toza dönüşerek– ölürken yarı bitmiş Thakan'dar kılıçları kayaların üzerine düştü.

Aviendha sağına baktı. Uzun, dolambaçlı bir yol, başlarının üzerinde yükselen dağın yamacındaki mağaraya doğru gidiyordu. Oradaki delik *karanlıktı.* Işığı girmeye teşvik eden, ama sonra bir daha salıvermeyen bir tuzağa benziyordu.

Aviendha Ateş ve Ruh ördü, sonra örgüyü havaya fırlattı. Bir an sonra Shayol Ghul'e giden patikanın başında bir kapıyol açıldı. Dört kişi kapıyoldan geçti. Mavilere bürünmüş, ufak tefek ama kararlı bir kadın. Beyaz saçlı, rengârenk pelerinli, yaşlanmaya yüz tutmuş bir adam. Siyah saçları kısa kesilmiş ve altın rengi mücevherlerle süslenmiş, sarılı bir kadın.

Ve saçları canlı kömür rengi, uzun boylu bir adam. Üzerinde altın kırmızı ceketi vardı, ama altına basit bir iki Nehir gömleği giymişti. Eskiden ve şimdi kim olduğu, bir araya gelmişti. Bir Shienarlı gibi, iki kılıç taşıyordu. Biri camdan yapılmış gibi görünüyordu ve bu kılıcı sırtına bağlamıştı. Diğeri ise belinde taşıdığı, Kral Laman'ın, Ağaçkatili'nin kılıcıydı. Onu Aviendha yüzünden taşıyordu. Aptal adam.

Aviendha ona dönerek elini kaldırdı ve o da elini kaldırarak karşılık verdi. Rand bu görevde başarısız olursa ya da Aviendha kendi görevini yerine getirirken ölürse, bu son vedaları olacaktı.

Aviendha son bir kez daha baktı ve kendi görevine döndü.

Aes Sedailerinin ikisi zincir kurup kapıyol açmışlardı ve Muhafızlar tutsakları güvenliğe götürüyorlardı. Harekete geçmeleri için çoğunun dürtülmesi gerekiyordu. Gözleri Gölgedemircilerininki kadar ölü, sendeleyerek yürüyorlardı.

"Demirhanenin içine de bakın," dedi Aviendha, birkaç Muhafız'a el ederek. Adamlar, peşlerinde Aes Sedailerle içeriye daldılar. Daha fazla Gölgedemircisi bulunca bina Tek Güç'le sarsıldı ve iki Asha'man da içeri girdi.

Aviendha vadiyi taradı. Savaş çirkinleşmişti. Vadiden çıkan koridorda daha fazla Gölgedölü vardı. Bunlar hazırlanmak ve saf tutmak için daha fazla zaman bulmuşlardı. Ituralde güçlerini Aiellerin peşinden getirerek, vadinin ele geçirdikleri kısımlarını güvene aldı.

Sabır, dedi Aviendha kendi kendine. Onun işi ilerideki savaşa katılmak değildi. Dağa tırmanıp, Kıyamet Çukuru'na girecek olan Rand'ın arkasını kollamaktı.

Onu endişelendiren bir şey vardı. Terkedilmişler doğrudan mağaranın içine Yolculuk yapamazlar mıydı? Rand bu konuda endişelenmiyor gibiydi, ama yapması gereken iş yüzünden onun da kafası dağınıktı. Belki Aviendha ona katılmalı ve...

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. O gölge de neydi?

Çok yukarıda, çalkantılı gökyüzünde güneş parlıyordu. Parça parça fırtına bulutları vardı; bazıları simsiyah, bazıları parlak beyaz bulutlar. Ama aniden bir bulut gelip güneşi perdelememişti. Katı, siyah bir şey süzülerek yaklaşıyordu.

Işık solarken Aviendha ürperdi ve titremeye başladı. Karanlık, gerçek karanlık çöktü.

Savaş meydanındaki askerler huşu, hatta korkuyla başlarını kaldırdılar. Işık söndü. Dünyanın sonu gelmişti.

Aniden geniş vadinin diğer ucunda biri yönlendirdi. Aviendha korkusunu üzerinden atarak döndü. Yakında, yere giysiler, silahlar ve cesetler saçılmıştı. Savaş vadinin ağzında, Aviendha'nın uzağında sürüyordu. Aieller Gölgedöllerini geçidin içine itmeye çalışıyorlardı.

Aviendha karanlıkta çok şey göremese de, askerlerin hâlâ gökyüzüne baktığını anlayabiliyordu. Trolloclar bile şaşkın gibiydi. Ama sonra katı siyahlık gökyüzünde hareket etmeye başladı; güneşin kenarı, daha sonra tamamı göründü. Işık! Henüz sonları gelmemişti.

Vadinin ağzındaki savaş yeniden başladı, ama zor bir savaş

olduğu açıktı. Trollocları bu kadar dar bir yere doğru sürmeye çalışmak, bir atı duvardaki çatlağa sıkıştırmak gibiydi. Oymaya başlamadığınız sürece imkânsız.

"Orada!" dedi Aviendha, vadinin kenarında, Aiellerin arkasında bir yeri göstererek. "Bir kadın yönlendiriyor."

"Işık, çok güçlü bir kadın," diye nefes verdi Nesune.

"Halka!" diye bağırdı Aviendha. "Hemen!"

Diğerleri zincir kurdular ve halkanın kontrolünü Aviendha'ya verdiler. Aviendha'nın içini hayal edilemez bir Güç doldurdu. Nefes almış, sonra almaya devam etmiş, dolmuş, genişlemiş, enerjiyle çıtırdıyor gibiydi. O bir fırtınaydı, engin bir Tek Güç deniziydi.

Ellerini öne uzatarak, yarı oluşmuş, ham bir örgü salıverdi. Biçimlendiremeyeceği kadar çok güç taşıyordu. Ellerinden Hava ve Ateş fışkırdı; kollarını açmış bir adam kadar geniş bir akıntı. Yoğun, kızgın, neredeyse sıvı bir ateş parladı. Şerateş değil –Aviendha şerateş kullanmayacak kadar akıllıydı– ama yine de tehlikeliydi. Hava, yoğun bir yıkım kitlesi gibi sarıyordu ateşi.

Ateş, savaş meydanının üzerinde aktı, altındaki taşları eritti, cesetleri tutuşturdu. Dev bir sis bulutu hışırdayarak yok oldu. Akıntı, yeri sarsarak vadinin yamacını, Aiellere arkadan saldıran düşman yönlendiricinin –gücüne bakılırsa Aviendha Terkedilmişlerden biri olduğunu tahmin ediyordu– olduğu yeri yardı.

Aviendha, terden sırılsıklam, örgüyü salıverdi. Vadi duvarından, için için yanan siyah bir duman bulutu yükseldi. Yamaçtan aşağı erimiş taşlar sızdı. Aviendha durdu ve tetikte bekledi. İçindeki Tek Güç, kaçmaya çalışıyormuş gibi onu zorlamaya başladı. Bunun sebebi kullandığı gücün bir kısmının erkeklerden gelmesi miydi? Daha önce Tek Güç hiç onu yok etmek istiyormuş gibi gelmemişti.

Hazırlanmak için çok az zaman buldu: vadinin diğer yanında kısa bir yönlendirme anı oldu ve ardından muazzam bir rüzgâr yükseldi.

Aviendha rüzgârı ortasından, büyük bir orman ağacı cüssesine sahip görünmez bir örgüyle biçti. Ardından daha kontrollü bir ateş topu yolladı. Hayır, şerateş kullanmaya cesaret edemezdi. Rand onu uyarmıştı. Bu Delik'i genişletir, sınırının zaten inceldiği bir yerde, gerçekliğin çerçevesini kırardı.

Düşmanı aynı sınırlar dahilinde çalışmıyordu. Kadının bir sonraki saldırısı kor beyaz bir çubuk halinde geldi ve Aviendha'yı ıskalayıp –başının bir parmak uzağından geçmişti– arkasındaki

demirhane duvarına çarptı. Şerateş, taş ve tuğla duvardan geniş bir parçayı yok etti ve bina bir tangırtı eşliğinde yıkıldı.

İyi oldu, diye düşündü Aviendha, kendini yere fırlatarak. "Yayılın!" diye emretti diğerlerine. "Kadına kolay hedef vermeyin!" Yönlendirdi ve havayı karıştırarak önlerinde bir toz ve döküntü fırtınası yarattı. Sonra bir örgü kullanarak Tek Güç kullandığını gizledi ve böylece düşmanından saklandı. Eğilerek yakındaki bir şeyin arkasına geçti: cüruf ve eritilmeyi bekleyen demir parçalarından oluşan bir yığın.

Şerateş yine geldi ve biraz önce durduğu kayalık zemine çarptı. Taşı, kavunun içinden geçen mızrak kadar kolay deldi. Aviendha'nın yoldaşları saklanmıştı ve güçlerini Aviendha'ya aktarmaya devam ediyorlardı. Ne kadar büyük bir güç. İnsanın dikkatini dağıtıyordu.

Aviendha saldırıların kaynağını kestirmeye çalıştı. "Peşimden gelmeye hazır olun," dedi diğerlerine, sonra örgünün başladığı yere bir kapıyol açtı. "Peşimden kapıyoldan geçin, ama hemen saklanın!"

Etekleri hışırdayarak kapıyoldan sıçradı. Bir şekilde kontrol altına alınmış gök gürültüsü gibi Tek Güç'le doluydu içi. Savaş meydanına bakan yamaca indi. Aşağıda, Mızrağın Kızları ve erkekler Trolloclarla savaşıyordu. Aieller engin, siyah bir sele set çekmiş gibi görünüyordu.

Aviendha aşağıya bir göz atmakla yetindi. İlkel bir Toprak örgüsüyle yeri kazdı ve at büyüklüğünde bir kaya parçasını koparıp havaya fırlattı. Bir an sonra gelen ışın, kaya parçasına çarptı.

Şerateş tehlikeli bir silahtı. Bazen keserdi, ama belirli bir nesneye çarptığında –örneğin bir insana– o nesnenin bir çakmayla yok olmasına sebep olurdu. Şerateş Aviendha'nın kayasını varoluştan sildi ve geriye kalan parlak toz zerreleri de kısa süre sonra yok oldu. Arkasında, halkasındaki kadınlar ve erkekler koşarak kapıyoldan geçtiler ve saklandılar.

Aviendha, yakındaki kayada çatlaklar belirdiğini fark edecek zamanı ancak buldu. Çatlaklar karanlığa açılıyor gibiydi. Işık çubuğunun Aviendha'nın görüş alanında bıraktığı parıltı kaybolurken, bir ateş seli salıverdi. Bu sefer hedefini buldu ve kırmızı elbise giymiş, bakır tenli, ince bir kadını kavurdu. Yakında iki kadın daha küfrederek kaçıştı. Aviendha diğerlerine ikinci bir saldırı düzenledi.

İki kadından biri –daha güçlü olanı– öyle büyük bir hız ve beceriyle Tek Güç ördü ki, Aviendha onu zar zor görebildi. Örgü

ateş selinin önüne geçti ve sonuç, kavurucu bir buhar patlaması oldu. Aviendha'nın ateşi söndü. Geçici olarak körleşen Aviendha inledi.

Savaş içgüdüleri Aviendha'yı ele geçirdi. Buhar bulutunun ardında, dizleri üzerine çöktü, sonra kenara doğru yuvarlanırken bir avuç taş aldı ve düşmanlarının dikkatini dağıtmak için uzağa doğru fırlattı.

İşe yaradı. O yaşaran gözlerini kırpıştırırken, taşları attığı yere doğru kor beyaz bir ışın uçtu. O siyah çatlaklar daha da yayıldı.

Aviendha gözlerini kırpıştırmaya devam ederek, bir Hava örgüsüyle buharı dağıttı. Yakındaki kayaların üzerine çökmüş iki siyah şekli seçecek kadar görebiliyordu. Bir tanesi ona doğru döndü –ve Aviendha'nın hazırladığı saldırı örgülerini görünce– inleyerek *gözden kayboldu.*

Kapıyol yoktu. Gördüğü kadın öylesine, küçülüp kaybolmuş gibi görünüyordu ve Aviendha yönlendirme hissetmemişti. Hissettiği başka bir şeydi, soluk... *bir şey.* Havada, tam olarak fiziksel olmayan bir titreşim.

"Hayır!" dedi ikinci kadın. Aviendha'nın yaşlı gözleri için bir bulanıklıktan ibaretti. "Yapma..."

Aviendha'nın görüş alanı bir parça berraklaştı ve tam örgüsü kadına çarparken yüz hatlarını –uzun bir yüz ve siyah saçlar– seçebildi. Kadının kolları ve bacakları bedeninden ayrıldı. İçin için yanan bir kol dönerek uçtu ve siyah bir duman burgacı yarattıktan sonra yakına düştü.

Aviendha öksürdü, sonra halkayı salıverdi. "Şifa!" dedi ayağa kalkarak.

Kadına ilk Bera Harkin ulaştı ve bir Şifa örgüsü Aviendha'yı ürpertti. Nefes nefese kaldı ve kızarmış derisi –kavrulmuş gözleri– iyileşti. Şimdi açık seçik görebildiği Bera'ya başını sallayarak teşekkür etti.

İleride –gözyaşı damlası biçiminde bir yüzü ve sayısız örgüsü olan– Sarene, Muhafızı Vitalien'le birlikte, Aviendha'nın öldürdüğü kişilerin cesetlerine yaklaştı. Başını iki yana salladı. "Duhara ve Falion. Dehşetlordları olmuşlar."

"Dehşetlordları ile Kara Ajah arasında fark mı var?" diye sordu Amys.

"Elbette," dedi Sarene sakin bir sesle.

Yakında, diğerleri yeni bir saldırı bekleyerek Tek Güç tutmaya devam ediyorlardı. Aviendha yeni bir saldırı olacağını

zannetmiyordu. O şaşkın inlemeyi duymuştu, kadının –üçü arasındaki en güçlüsüydü– kaçışındaki paniği hissetmişti. Belki kadın bu kadar kısa sürede bu kadar güçlü bir direniş beklememişti.

Sarene, Falion'a ait bir kolu tekmeledi. "Onları canlı yakalayıp sorgulasak daha iyiydi. Üçüncü kadının kimliğini öğrenebilirdik eminim. Aranızda onu tanıyan var mı?"

Grubun üyeleri başlarını iki yana salladılar. "Kaçan Kara Ajah listesinden biri değildi," dedi Sarene, Muhafızının koluna girerek. "Yüzü çok ayırt edici –çok tombul ve hiçbir cazip tarafı yok. Daha önce görsem tanırdım."

"Güçlüydü," dedi Aviendha. "Çok güçlü." Aviendha, onun Terkedilmişlerden biri olduğunu tahmin ediyordu. Ama kesinlikle Moghedien değildi ve Graendal'ın tariflerine de uymuyordu.

"Üç halkaya bölünelim," dedi Aviendha. "Bera, Amys ve ben önderlik edeceğiz. Evet, artık on üç kişiden daha fazla kişiyle halka yapabiliriz, ama israf olur. Öldürmek için o kadar güce ihtiyacım yok. Gruplarımızdan biri aşağıdaki Trolloclara saldıracak. Diğer ikisi yönlendirmekten kaçınacak ve yakında saklanıp izleyecek. Böylece düşman yönlendiricisini, hâlâ tek bir büyük halka olduğumuza inandırabiliriz ve saldırıya geçtiği zaman diğer iki grup ona yanlardan karşılık verebilir."

Amys gülümsedi. Bunun temel Mızrağın Kızı saldırılarından biri olduğunu görebiliyordu. Rand'ın küstahlığı karşısında hissettiği öfke geçtikten sonra, Aviendha'dan emir almak onu çok rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Aslında, tam tersine, o ve diğer dört Bilge Aviendha ile gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

Ekibi söylenenleri yaparken, Aviendha savaş meydanında başka yönlendirenler olduğunu hissetti. Cadsuane ve onu takip eden diğerleri kendilerini Rand'ın emirlerinden muaf görüyorlardı. Bir başka Aes Sedai ve Asha'man grubu Doman ve Tear ordularının geçmesi için kapıyol açarken, onlar savaştılar.

Çevrede çok fazla insan yönlendiriyordu. Terkedilmişlerden birinin saldırısını seçmek zorlaşacaktı.

"Yolculuk sahası kurmamız gerek," dedi Aviendha. "Kimin nerede yönlendireceğini sıkı kontrol edin. Bu şekilde, yönlendirme sezdiğimizde yanlış bir şeyler olup olmadığını hemen anlayabiliriz." Elini başına götürdü. "Bunu organize etmek çok zor olacak."

Yakında, Amys'in tebessümü genişledi. *Artık kumanda sende Aviendha,* der gibiydi o tebessüm. *Önderliğin baş ağrısını çekmek de sana düşer.*

* * *

Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder, Aviendha'ya sırtını döndü ve Ituralde'yle onu savaşlarıyla baş başa bıraktı. Onun katılması gereken bir başka savaş vardı.

Sonunda zamanı gelmişti.

Shayol Ghul'ün bulunduğu dağın eteklerine yaklaştı. Yukarıda, dağ yamacına siyah bir çukur açılmıştı. Kıyamet Çukuru'na girmenin tek yolu buydu. Moiraine, saçakları savrularak dalgalanan şalına sarınarak ona katıldı. "Unutma. Burası Delik değil. Burası Karanlık Varlık'ın zindanı değil. Burası yalnızca dünyaya dokunuşunun en güçlü olduğu yer. Burayı kontrol edebiliyor."

"Artık bir ölçüde tüm dünyaya dokunabiliyor," dedi Rand.

"Ve buradaki dokunuşu daha güçlü olacak."

Rand başını salladı ve elini kemerindeki hançere götürdü. "Karanlık Varlık'a doğrudan saldırana kadar yönlendirmek yok. Mümkün olsa, Kaynak'ı temizlerken yaşanan cinsten bir savaştan kaçınırdım. Yapacağım şey için tüm gücüme ihtiyacım olacak."

Nynaeve başını salladı. Tüm *angreal* ve *ter'angreal* mücevherlerini takmıştı. Üzerinde, İki Nehir'de geçirdiği hayatı boyunca hiç giymediği kadar güzel bir sarı elbise vardı. Örgüsü olmadan, saçları ancak omuzlarına gelirken Rand'a tuhaf görünüyordu. Bir şekilde, daha yaşlı gibi. Bunun olmaması gerekiyordu. Saç örgüsü İki Nehir'de yaş ve olgunluk simgesiydi. Neden Nynaeve örgüsüz yaşlı görünsündü ki?

Thom, Rand'a yaklaştı ve gözlerini kısarak kayalardaki deliğe baktı. "Seninle birlikte gelmiyorum herhalde."

Moiraine dudaklarını büzerek ona baktı.

"Birinin mağaranın girişini koruması gerek karıcığım," dedi Thom. "Girişin hemen sağındaki çıkıntı savaş meydanını çok iyi görüyor. Aşağıdaki savaşı izlerim ve belki bu arada bir iki güzel şarkı da bestelerim."

Rand, Thom'un gözlerindeki neşe ışıltısına gülümsedi. Zamanın kıyısında duruyorlardı ve Thom Merrilin yine de gülümsemeyi başarıyordu.

Yukarıda, karanlık bulutlar Shayol Ghul'ü merkez alarak dönüyorlardı. Karanlık güneşe saldırdı, onu örttü ve mutlak karanlık çöktü.

Rand'ın güçleri durup dehşet içinde gökyüzüne baktılar. Trolloclar bile durdular ve ulumaya, bağırmaya başladılar. Ama

güneş yavaş yavaş tutsaklığından kurtulurken, vadideki vahşi savaş yeniden başladı. Savaş Rand'ın niyetini ilan ediyordu, ama hançer onu Karanlık Varlık'ın gözlerinden saklayacaktı. Işık izin verirse, Gölge'nin önderleri savaşa odaklanırdı ve Rand'ın saldırmadan önce o savaşın sonucunu bekleyeceğini varsayardı.

"Şimdi mi?" diye sordu Nynaeve, taşlı dar patikanın sonundaki mağaraya bakarak.

Rand başını salladı ve önden yürümeye başladı. Bir rüzgâr yükseldi ve patikaya tırmanan dört kişiyi dövdü. Rand giysilerini özellikle seçmişti. Kol yenlerine uzun dikenli otlar, yakalarına altın balıkçıllar işlenmiş kırmızı ceketi, Moiraine'in Fal Dara'da onun için hazırlattığı ceketlerden birinin aynısıydı. Önden bağcıklı beyaz gömlek İki Nehir işiydi. Sırtında *Callandor*'u, belinde Laman'ın kılıcını taşıyordu. O kılıcı takmayalı uzun zaman olmuştu, ama uygun bir seçim gibi geliyordu.

Rüzgâr onu örseledi ve yamaçtan aşağı fırlatmakla tehdit etti. Rand ilerlemeye devam etti ve böğründeki acıya karşı dişlerini sıkarak dik tepeye tırmandı. Zamanın burada anlamı yok gibiydi; mağaranın önündeki düzlüğe ulaştığında günlerdir yürüyormuş gibi hissetti. Bir elini mağara ağzındaki kayaya dayayarak döndü ve vadiye baktı.

Vadideki güçleri çok zayıf, çok önemsiz görünüyordu. Yeterince direnebilecekler miydi?

"Rand..." dedi Nynaeve, kolunu tutarak. "Belki de dinlenmelisin."

Rand ona döndü ve Nynaeve'in bakışlarını takip ederek kendi böğrüne baktı. Eski yarası açılmıştı. Çizmesinin içine kan dolduğunu hissediyordu. Böğründen bacağına akmış, kanlı bir iz bırakarak ayağına sızmıştı.

Kayaların üzerinde kanı...

Nynaeve elini ağzına götürdü.

"Olmak zorunda Nynaeve," dedi Rand. "Durduramazsın. Kehanet benim bu işten canlı kurtulacağım hakkında bir şey söylemiyor. Bunu her zaman tuhaf bulmuşumdur, ya sen? Neden kandan bahsetsin, ama sonradan olacaklardan bahsetmesin?" Başını iki yana salladı ve sırtındaki *Callandor*'u kınından çekti. "Moiraine, Nynaeve, halkada bana katılıp gücünüzü bana ödünç verir misiniz?"

"Bizden birinin önderlik etmesini ister misin?" dedi Moiraine tereddütle. "O kılıcı güven içinde kullanmak için?"

"Güvende olmayı planlamıyorum," dedi Rand. "Halka lütfen."

İki kadın bakıştılar. Halka Rand'ın kontrolünde olduğu sürece, bir başkası ona saldırıp kontrolünü ele geçirebilirdi. Besbelli bu talep ikisinin de hoşuna gitmemişti. Rand o ikisinin iyi geçinmeye başlamasından memnun olması gerektiğinden emin değildi –belki de ona karşı birleşmelerinden endişelenmeliydi.

Eski günlere ait bir düşünce gibiydi bu. Daha kolay günlere. Rand alayla gülümsedi, ama gülümsemenin gözlerine ulaşmadığını biliyordu. Moiraine ve Nynaeve güçlerini ona verdiler ve Rand da kabul etti. Thom, Moiraine'i öptü ve sonra üçü dönüp önlerindeki açıklığa baktılar. Mağara aşağıya, dağın dibine doğru gidiyordu. Ve bu dünyanın bildiği, Karanlık Varlık'ın kendisine en yakın yere.

Geri dönen güneşin düşürdüğü gölgeler, Rand'ın çevresinde mağara ağzını loşlaştırdı. Rüzgâr onu çekiştiriyor, kendi kanı ayağını ısıtıyordu. *Bu çukurdan canlı çıkamayacağım,* diye düşündü.

Artık umurunda değildi. Hedefi hayatta kalmak değildi. Bir süre önce bir kenara koyduğu bir hedefti.

Bu işi doğru yapmak istiyordu. Doğru yapmak *zorundaydı.* Bu doğru zaman mıydı? Planları yeterli miydi?

ZAMANI GELDİ. GÖREVİNE BAŞLA.

Ses, bir depremin kaçınılmazlığıyla konuşmuş, sözcükler içinde yankılanmıştı. Havadaki sesten daha fazlasıydı, çok daha fazlası, bir ruhtan diğerine söylenmiş sözlerdi. Moiraine gözleri fal taşı gibi açılarak inledi.

Rand şaşırmamıştı. Bu sesi daha önce bir kez daha duymuştu. Onu duymayı beklediğini fark etti. En azından duyacağını ummuştu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rand, sonra arkasında kanlı ayak izleri bırakarak Karanlık Varlık'ın âlemine adım attı.

24
Alametleri Görmezden Gelmek

Seanchan İmparatorluğu'nun İmparatoriçesi Fortuona, ordularına emirler veren kocasını inceledi. Ordular Ebou Dar'da, sarayın dışına dizilmişti ve Fortuona süslü, taşınabilir bir tahta oturmuştu. Tahtın altına takılmış sırıklar sayesinde bir düzine asker tarafından taşınabiliyordu.

Taht Fortuona'ya ihtişam kazandırıyor, fakat aynı zamanda sabit olduğu yanılsamasını yaratıyordu. Bir suikastçı, onun dökümlü, uzun resmi ipekli giysileri içinde hızlı hareket edemeyeceğini varsayardı. Ama Fortuona'nın bileğinin bir hareketiyle üst giysilerinden bir anda kurtulabileceğini görünce şaşırırdı.

"O değişmiş En Yüce," dedi Beslan ona. "Ama aynı zamanda eskisi gibi. Artık onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"O, Çark'ın bize gönderdiği biri," diye yanıt verdi Fortuona. "Sen ne yapacağını düşündün mü?"

Beslan gözlerini önünden ayırmadı. Dikbaşlıydı, genellikle duygusal hareket ediyordu, ama bu açıdan diğer Altaralılardan bir farkı yoktu. Tutkulu insanlardı Altaralılar ve artık doğru düzgün ehlileştirildiklerine göre, İmparatorluk için faydalı bir ulustular.

"Önerildiği gibi yapacağım," dedi Beslan, kızarmış bir yüzle.

"Bilgece," dedi Fortuona.

"Taht sonsuza dek dursun," dedi Beslan. "Nefesiniz sonsuza dek sürsün En Yüce." Eğildi ve ondan beklendiği gibi geri çekildi. Fortuona savaşa yürüyebilirdi, ama bu toprakları Beslan'ın idare etmesi gerekiyordu. Beslan savaşa katılmayı çok istiyordu, ama artık ona burada ihtiyaç olduğunu biliyordu.

Selucia başını onayla sallayarak onun uzaklaşmasını izledi. *Hareketlerini kontrol etmeyi öğrendikçe bizim için faydalı biri oluyor,* dedi işaret diliyle.

Fortuona karşılık vermedi. Selucia'nın jestlerinde bir ima vardı; uzun süreli ilişkileri olmasa gözden kaçıracağı bir ima. Beslan gerçekten öğreniyordu. Ama başka erkekler...

Yakında Seanchan kumandanlarla toplanmış olan Mat ağız dolusu küfretmeye başladı. Fortuona onu tam olarak neyin kızdırdığını duyamıyordu. Kendini ona bağlayarak ne yapmıştı?

Alametlerin dediğini yaptım, diye düşündü.

Mat'in ona bir bakış fırlattığını, sonra yine küfürlerine geri döndüğünü gördü. Ona kendini kontrol etmeyi öğretmek şarttı, ama... kolay olmayacaktı. Beslan'a öğretmekten çok daha zor. En azından Selucia eleştirilerini sesli olarak ilan etmiyordu. Kadın artık Fortuona'nın Gerçeksöyleyeniydi, ama Fortuona onun bu pozisyonu sinir bozucu bulduğunu anlayabiliyordu. Fortuona'nın Sesi olarak kalmayı tercih ederdi Selucia. Belki alametler Fortuona'ya Gerçeksöyleyen olarak daha uygun birini gösterirdi.

Gerçekten de onun söylediği gibi mi yapacağız? dedi Selucia.

Bu dünya kargaşa içinde, diye karşılık verdi Fortuona. Doğrudan bir yanıt değil. O anda açık yanıtlar vermek istemiyordu. Selucia anlamı çıkarırdı.

Seanchanlar İmparatoriçe'den bahsederken 'sonsuza dek yaşasın' derdi. Bazıları için, bu basmakalıp bir laf ya da salt sadakat ritüeliydi. Fortuona bu kalıpta her zaman daha fazlasını görmüştü. O sözler İmparatorluğun gücünü özetliyordu. Hayatta kalmak için bir İmparatoriçe'nin kurnaz, güçlü ve becerikli olması gerekiyordu. Ancak en güçlüler Kristal Taht'a oturmayı hak ederdi. Kardeşlerinden biri ya da Galgan gibi Yüksek Kan'ın bir üyesi onu öldürmeyi başarırsa, o zaman ölümü İmparatorluğa hizmet ederdi – çünkü onu yönetemeyecek kadar zayıf olduğu ortaya çıkmış olurdu.

Sonsuza dek yaşasın. Sonsuza dek yaşayabilecek kadar güçlü olsun. Bizi zafere götürebilecek kadar güçlü olsun. Bu dünyaya düzen getirecekti. Hedefi buydu.

Matrim uzun adımlarla ordunun toplandığı alandan, Fortuona'nın tahtının on adım önünden geçti. İmparatorluk yüksek general üniformasını giymişti, ama üzerinde iğreti duruyordu. Paltron kumaşı devamlı bir yerlere takılıyordu. Bir yüksek generalin kıyafeti, onu giyene yetki vermeli, kumaş onun dikkatli hareketleriyle dalgalanırken ona zarafet kazandırmalıydı. Ama Matrim'in üzerinde, bir yarış atını ipeklere sarıp sonra koşmasını beklemek gibiydi. Mat'in bir tür zarafeti vardı, ama bu saray zarafeti değildi.

Daha düşük rütbeli kumandanlar peşinden gitti. Matrim, Kan'dan olanları hayrete düşürüyordu. Onları huzursuz ettiği sürece, bu iyiydi. Ama aynı zamanda Mat, gelişigüzel davranışları ve otoriteyi devamlı görmezden gelmesiyle, düzensizliği temsil ediyordu. Fortuona düzeni temsil ediyordu ve *kaosun cisimleşmiş haliyle* evlenmişti. Ne düşünmüştü?

"Ama ya Deniz Halkı, Ekselansları?" dedi General Yulan, Fortuona'nın önünde, Matrim'in yanında durarak.

"Kahrolası Deniz Halkı hakkında endişelenmeyi bırak," diye tersledi Matrim. "Bir daha Deniz Halkı dersen, seni şu sırtına binip uçtuğunuz *raken*'lerden birine ayak tırnaklarından asacağım ve Shara'ya göndereceğim."

Yulan şaşırmış göründü. "Ekselansları, ben..."

Mat bağırmaya başlayınca adamın sesi solup gitti: "Savara, kargılar önden gidiyor, süvariler değil, seni keçi sevici ahmak! Süvarilerin daha iyi iş çıkaracaklarına inanmaları *umurumda* bile değil. Süvariler her zaman öyle düşünür! Nesin sen, lanet olası bir Tearlı Yüksek Leydi mi?"

Matrim fırtına gibi Savara'ya doğru yollandı. Savara yüzünde karanlık bir ifadeyle, kollarını kavuşturmuş, atının sırtında oturuyordu. Geride kalan Yulan tamamen şaşalamıştı. "İnsan ayak tırnaklarından nasıl asılır ki?" diye sordu, yalnızca Fortuona'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Tırnaklar kırılır." Başını iki yana sallayarak yürüyüp gitti.

Kenarda, Selucia, *Dikkatli ol, Galgan yaklaşıyor,* dedi işaretle.

Kumandan-General Galgan at sırtında yaklaşırken Fortuona kendini hazırladı. Üzerinde Mat'inkine benzeyen, siyah zırhlı bir üniforma vardı ve o üniformayı iyi taşıyordu. Buyurgandı, ona neredeyse tepeden bakıyordu ve Fortuona'nın hem en büyük rakibi hem de en güçlü kaynağıydı. Bu konumda kim olsa onunla rekabet ederdi elbette. Hayatın düzeni buydu –olması gereken buydu.

Matrim asla rakibi olamazdı. Fortuona bu konuda ne düşünmesi gerektiğini hâlâ bilemiyordu. Bir parçası –küçük, ama zayıf olmayan bir parçası– sırf bu sebepten onu öldürtmesi gerektiğini düşünüyordu. Kuzgunlar Prensi'nin İmparatoriçe'ye sürekli bir tehdit sunarak onu güçlü kılması, onu kontrol altında tutması gerekmiyor muydu? *Sa'rabat shaiqen nai batain pyast.* Bir kadının en becerikli olduğu an, gırtlağına bir bıçağın dayandığı andı. Büyük-büyük-büyük-büyükannesinin söylediği, atasözü haline gelmiş bir

laf.

Ama Matrim'i öldürtmek hiç hoşuna gitmezdi. En azından, ondan bir çocuk yapana kadar –aksini yapmak, alametleri görmezden gelmek olurdu.

Ne kadar tuhaf bir adamdı. Ne zaman onun nasıl davranacağını tahmin edebildiğini düşünse, yanıldığını görüyordu.

"En Yüce," dedi Galgan, "hemen hemen hazırız."

"Kuzgunlar Prensi gecikmeden memnun değil," dedi Fortuona. "Savaşa çok geç katıldığımızdan korkuyor."

"Kuzgunlar Prensi orduları ve savaş meydanlarını *gerçekten* anlıyor olsaydı," dedi Galgan, bunun mümkün olmadığını düşündüğünü işaret eden bir ses tonuyla, "bu büyüklükte bir orduyla harekete geçmenin ne kadar zahmetli olduğunu bilirdi."

Matrim gelene kadar bu topraklarda, Fortuona'dan sonra, Kan'dan en yüksek kişi Galgan'dı. Aniden üzerine bir başkasının gelmesi hoşuna gitmemiş olmalıydı. Şimdilik ordulara Galgan kumanda ediyordu –ve Fortuona bunun devam etmesini istiyordu. Bugün erken saatlerde Galgan, Mat'e güçlerini nasıl toparlayacağını sormuştu ve Mat de bunu, güçleri kendisinin toparlaması için bir öneri olarak kabul etmişti. Kuzgunlar Prensi emirler yağdırarak dolaşıyordu, ama kumanda onda değildi. Tam olarak değil. Galgan tek bir kelimeyle durdurabilirdi onu.

Ama durdurmadı. Mat'in kumanda işini nasıl ele aldığını görmek istediği açıktı. Gözlerini kısmış, onu izliyordu. Kuzgunlar Prensi'nin kumanda yapısındaki yerini tam olarak bilmiyordu. Fortuona henüz bu konuda karar vermemişti.

Yakında, ani bir rüzgâr toz kaldırdı. Toprakta küçük bir kemirgenin kafatası belirdi. Bir başka alamet. Son zamanlarda Fortuona'nın hayatı alametlerle dolmuştu.

Bu bir tehlike alametiydi tabii. Sanki derin çimenlerde yürürken, onu izleyen *lopar*'larla, dikkatsiz gezginleri yakalamak için bekleyen çukurların arasından geçiyordu. Yenidendoğan Ejder, Kristal Taht'ın önünde diz çökmüştü ve buna şeftali çiçekleri alameti –bildiği en güçlü alamet– eşlik etmişti.

Birlikler, adımlarına tempo vererek bağıran kumandanlar eşliğinde, yürüyerek geçtiler. *Raken* feryatları da adım seslerine uyuyordu sanki. Tanımadığı topraklarda, bilinmeyen bir savaşa katılmak için, işte bunu terk ediyordu. Buradaki toprakları, sadakati yeni sağlanmış bir yabancının idaresinde, neredeyse savunmasız kalacaktı.

Harika bir değişim. Verdiği kararlar hükmüne, hatta İmparatorluğa son verebilirdi. Matrim bunu anlamıyordu.

Eşimi çağır, diye işaret etti Fortuona, tahtının kolçağına vurarak.

Selucia emri Seslendirerek bir haberciye iletti. Kısa süre sonra, Mat atının sırtında yaklaştı. Yeni bir at armağan edilmesi teklifini reddetmişti ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Atlardan, İmparatorluk tavlabaşından daha iyi anlıyordu. Yine de. Zar. Ne aptalca bir isim.

Fortuona ayağa kalktı. Yakındakiler hemen eğildiler. Galgan atından indi ve diz çöktü. Başka herkes yere kapandı. İmparatoriçe'nin ayağa kalkması, bir Kristal Taht eylemi anlamına geliyordu.

"Kan ve küller," dedi Matrim. "Yine mi eğiliyorsunuz? Yapacak başka işiniz yok mu? Eğer yoksa ben size birkaç düzine iş bulabilirim."

Fortuona kenarda Galgan'ın gülümsediğini gördü. Adam Fortuona'nın ne yapacağını bildiğini sanıyordu. Yanılıyordu.

"Sana Knotai adını veriyorum, çünkü sen İmparatorluğun düşmanlarına yıkım getirensin. Şu andan sonsuza kadar yalnızca yeni adın ağza alınsın Knotai. Kuzgunlar Prensi Knotai'ye ordularımızın Çubuktaşıyanı rütbesinin verildiğini ilan ediyorum. İrademce bilinsin."

Çubuktaşıyan. Bu, Galgan düşerse, kumandanın Mat'e geçeceği anlamına geliyordu. Galgan artık gülümsemiyordu. Mat'in onu alt edip kontrolü ele geçirmesi ihtimaline karşı gözünü açık tutması gerekecekti.

Fortuona oturdu.

"Knotai?" dedi Knotai.

Fortuona ona dik dik baktı. *Bir sefer olsun dilini tut,* diye düşündü. *Lütfen.*

"Hoşuma gitti," dedi Knotai, atını çevirip uzaklaşarak.

Galgan atına bindi. "Diz çökmeyi öğrenmesi gerekecek," diye mırıldandı general, sonra atını tekmeledi.

Küçücük, bilinçli, hesaplı bir hakaretti. Galgan sözlerini doğrudan Fortuona'ya hitaben söylememiş, kendi kendine yorum yaparmış gibi konuşmuştu. Ona En Yüce demekten kaçınmıştı.

Ama Selucia'nın hafifçe hırlamasına ve parmaklarını bir soruyla oynatmasına yetmişti.

Hayır, dedi Fortuona işaretlerle, *ona ihtiyacımız var.*

Knotai bir kez daha Fortuona'nın ne yaptığını ve bunun içerdiği

riski fark etmemişti. Galgan savaş planları konusunda ona danışmak zorunda kalacaktı. Çubuktaşıyan toplantılara dahil edilmek zorundaydı, çünkü her an kumandayı ele almaya hazır olmalıydı. Galgan'ın onun tavsiyelerini dinlemesi ve planlarına dahil etmesi gerekecekti.

Bu konuda Fortuona, prensinin Furyk Karede'yi bu kadar etkileyen beklenmedik savaş dehasını yeniden göstereceğini umarak kumar oynamıştı.

Cüretkâr, dedi Selucia. *Ama ya başarısız olursa?*

Başarısız olmayacağız, diye yanıt verdi Fortuona, *çünkü bu Son Savaş.*

Desen Knotai'yi onun önüne sürmüş, kollarına itmişti. Yenidendoğan Ejder, Fortuona hakkındaki gerçeği görmüş ve dile getirmişti –çünkü onca düzen yanılsamasına rağmen, Fortuona'nın hükmü en küçük noktası üzerinde dengelenmiş ağır bir kaya gibiydi. Fortuona'nın işi zordu; disipline alışık olmayan topraklara hükmediyordu. Kargaşaya düzen getirmek için büyük riskler alması gerekiyordu.

Selucia'nın bunu böyle göreceğini ve onu herkesin önünde eleştirmeyeceğini umuyordu. Fortuona'nın gerçekten de yeni bir Ses bulması ya da bir başka Gerçeksöyleyen ataması gerekiyordu. Bir kişinin iki görevi yerine getirmesi sarayda eleştiriliyordu. Bu...

Aniden Knotai şapkasını tutarak dörtnala geri döndü. "Tuon!"

Neden isimleri anlaması bu kadar zor? diye sordu Selucia, parmaklarını oynatarak. Fortuona jestlerdeki iç çekişi okuyabiliyordu neredeyse.

"Knotai?" diye sordu Fortuona. "Yaklaşabilirsin."

"Aman ne iyi," dedi Knotai, "çünkü zaten buradayım. Tuon, *hemen* harekete geçmemiz gerek. Keşfe çıkanlar biraz önce döndü. Egwene'in ordusunun başı dertte."

Yulan, Knotai'ye arkadan yaklaştı, sonra atından indi ve yerlere kadar eğildi.

"Kalk," dedi Fortuona. "Bu doğru mu?"

"*Marath'damane*'nin ordusu ciddi bir yenilgi yaşadı," dedi Yulan. "Geri dönen Semavi Yumruklar ayrıntılı olarak tarif etti. Amyrlin denen kadının orduları dağıldı, kargaşa içinde ve hızla geri çekilmekte."

Galgan bir haberciyi kabul etmek için yakında durmuştu. Kuşkusuz o da benzer bir rapor alıyordu. General, Fortuona'ya baktı.

“Egwene’in geri çekilmesine yardım etmek için harekete geçmeliyiz,” dedi Knotai. “Çubuktutan’ın ne olduğunu bilmiyorum, ama herkesin nasıl davrandığına bakarak, orduların kontrolünün bende olduğu anlamına geldiğini düşünüyorum.”

“Hayır,” dedi Fortuona. “Sen üçüncüsün. Benden ve Galgan’dan sonra.”

“O zaman hemen şimdi harekete geçme emrini verebilirsin,” dedi Knotai. “Gitmemiz lazım! Egwene’i dümdüz ediyorlar.”

“Orada kaç *marath’damane* var?” diye sordu Fortuona.

“Bu orduyu izliyorduk,” dedi Yulan. “Yüzlercesi var. Beyaz Kule’nin geriye kalan tüm üyeleri. Tükenmiş durumdalar. Tanımadığımız, yeni bir güç onları güdüyor.”

“Tuon...” diye uyardı Mat.

Büyük değişim. Demek Ejder’in alametinin anlamı buydu. Fortuona bu savaşa dahil olursa, tüm *damane*’ler onun olurdu. Yüzlercesi. Bu güçle, Seanchan’da hükmüne karşı direnişe geçenleri ezebilirdi.

Bu Son Savaş’tı. Dünyanın kaderi kararına bağlıydı. Gerçekten de buradaki çaresiz savaşlarında bu *marath’damane*’leri desteklemek mi iyi olurdu, yoksa fırsattan faydalanarak Seanchan’a çekilip oradaki hükmünü sağlamlaştırdıktan sonra, İmparatorluğun kudretiyle Trollocları ve Gölge’yi alt etmeyi mi tercih etmeliydi?

“Söz verdin,” dedi Knotai usulca.

“Bir anlaşma imzaladım,” dedi Fortuona. “Her anlaşma bozulabilir, özellikle de İmparatoriçe tarafından.”

“Bazı imparatoriçeler bunu yapabilir,” dedi Knotai. “Ama sen değil. Değil mi? Işık, Tuon. Ona *sözünü* verdin.”

Bir yanda düzen –bilinen bir şey, ölçülebilen bir şey– diğer yanda kargaşa. Artur Şahinkanadı’nın yüzünü bilen tek gözlü bir adam biçiminde kargaşa.

Daha biraz önce Selucia’ya onun üzerine kumar oynayacağını söylememiş miydi?

“İmparatoriçe bir kâğıdın üzerindeki sözlerle sınırlanamaz,” dedi Fortuona. “Bununla birlikte... bu durumda, anlaşmayı imzalama sebebim hâlâ gerçek ve geçerli. Bu dünyayı en karanlık günlerinde koruyacağız ve Gölge’yi köküne kadar yok edeceğiz. General Galgan, güçlerini harekete geçirerek bu *marath’damane*’leri koruyacaksın, çünkü Gölge’yle savaşımızda onların yardımını talep edeceğiz.”

Knotai gevşedi. “Güzel. Yulan, Galgan, planlamaya başlayın! Ve

Tylee denen kadını getirtin. Buralarda kafası çalışan tek kahrolası general o gibi. Ve...”

Konuşmaya devam ederek atını çevirip gitti ve Galgan’ın vermesi gereken emirleri vermeye devam etti. Galgan atının sırtından, okunması imkânsız bir yüzle Fortuona’yı inceledi. Bunu ciddi bir hata kabul ediyor olmalıydı, ama... ama alametler Fortuona’nın yanındaydı.

* * *

O korkunç kara bulutlar çok uzun süredir Lan’in yoldaşıydı. Her gün onları görmekten bıkmıştı. Her yönde sonsuza dek uzanıyor, aç bir hayvanın mide gurultuları gibi gök gürültüsüyle gürlüyorlardı.

“Bulutlar bugün daha alçak görünüyor,” dedi Andere, Mandarb’ın yanında, atının sırtından. “Yıldırımlar düşüyor. Bunu her gün yapmıyor.”

Lan başını salladı. Andere haklıydı. Kötü görünüyordu. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Agelmar savaş için, batı kanatlarında kükreyen ırmağın kıyısını seçmişti ve ırmağı kanadı korumak için kullanacaktı. Yakındaki tepeler okçulara iyi pozisyonlar sağlıyordu ve Lan ile Andere de bunlardan birinin zirvesinde bekliyordu.

İleride, Trolloclar saldırmak için toplanmıştı. Yakında saldırırlardı. Agelmar’ın ağır süvarileri, Trolloclar saldırdığında iki yandan karşılık vermek için vadilere yerleşmişti. Tepelerin arkasındaki hafif süvariler, zamanı geldiğinde, ağır süvarilerin çekilmesine yardımcı olacaktı. Agelmar kargılı birliklerinin olmaması hakkında homurdanıp duruyordu, ama başarıyla geri çekilmelerini mümkün kılan piyadelerinin olmamasıydı.

Ne işe yaradıysa, diye düşündü Lan kasvetle, yakındaki sonsuz Trolloc denizini inceleyerek. Adamları savaşlarını dikkatle seçmiş, yalnızca binlerce asker kaybederek on binlerce Trolloc öldürmüş, Shienar’ı yakmış, Trolloc ilerleyişini mümkün kılacak besin stoklarını yok etmişti. Bunların hiçbiri işe yaramamış gibiydi.

Bu savaşı kaybediyorlardı. Evet, Trollocları oyalamışlardı, ama yeterince başarılı bir şekilde değil –yeterince uzun süre değil. Onlar kadar zor durumda olan Elayne’in ordusundan yardım gelmezse, yakında kapana kısılacak ve yok olacaklardı.

Gökyüzü kararardı. Lan başını sertçe kaldırıp baktı. O bulutlar hâlâ oradaydı, ama daha da uğursuz bir görünüş almışlardı. Bölge derin gölgelere boğulmuştu.

“Lanet olsun,” dedi Andere, başını yukarı kaldırarak. “Karanlık Varlık bir şekilde güneşi mi yuttu? Gün ortası olmasına rağmen savaşa fener götürmemiz gerekecek.”

Lan elini plaka zırhının göğsüne götürdü. Nynaeve’in mektubu kalbinin üzerinde duruyordu. *Işık! Onun savaşı benimkinden daha iyi gider umarım.* Bugün, daha erken saatlerde, Nynaeve ve Rand Kıyamet Çukuru’na girmişti.

Savaş meydanında, yorgun yönlendiriciler gözlerini dehşet verici ölçüde karanlık gökyüzünden ayırarak yukarıya ışıklar fırlatıyordu. Pek iyi aydınlatma sağlayamıyorlardı, ama iş görmek zorundaydı. Ne var ki sonra karanlık çekildi, gün ışığı geri döndü ve geriye her zamanki gibi bulutlu bir gökyüzü bıraktı.

“Malkier’in Yüksek Muhafızlarını topla,” dedi Lan. Muhafızları kendilerine bu ismi vermişti. Kral’ın savaş meydanındaki muhafızları için kullanılan eski bir Malkier terimiydi. Lan, Kandorlu olan Prens Kaisel’in de kendini muhafızlardan biri saymasına ne diyeceğini bilemiyordu.

Lan’in Malkierli askerlerinden çoğunda pek az gerçek Malkier kanı vardı –başka her şeyden çok, şeref için gelmişlerdi ona. Prens başka meseleydi. Lan ona ve yoldaşlarına, ne kadar dostane olursa olsun, yabancı bir krala sadakat yemini etmelerinin doğru olup olmadığını sormuştu.

Aldığı tek yanıt şu olmuştu: “Bu savaşta Malkier, Sınırboyları’nı temsil ediyor Dai Shan.”

Yakında şimşek çaktı; gök gürültüsü adeta cisimleşmiş gibi Lan’e çarptı. Mandarb kılını bile kıpırdatmadı. Hayvan bu tür darbelere alışmaya başlamıştı. Yüksek Muhafızlar toplandı ve Andere, Lan’in bayrağını alarak eyerindeki yuvaya taktı. Bu sayede hem bayrağı taşıyabiliyor hem de kılıç kullanabiliyordu.

Agelmar’ın emirleri geldi. Lan ve adamları saldırının ortasında olacaktı. Trolloclar saldırıya geçtiği zaman, ağır süvariler yanlardan saldırarak hızlarını kesecekti. Lan ve adamları da yaratıklara tam önden saldıracaktı.

Lan de böylesini tercih ediyordu. Agelmar onu esirgemeye çalışmanın hata olacağını biliyordu. Lan ve birlikleri tepelerin önündeki merkezi alanı tutacak, Trollocları okçuların yaylımlarına maruz kalacak şekilde savaşmaya zorlayacaktı. Taciz kuvvetleri yedekte kalacak, düşmanın sağ kanatlarına saldırmasını önleyeceklerdi. Irmak sollarındaydı ve Trolloclara karşı doğal bir savunma oluşturuyordu. İyi bir plan. Böylesine büyük bir ordunun

karşısında herhangi bir plan için iyi plan denebilirse. Yine de, Lan'in görebildiği kadarıyla Agelmar hata yapmıyordu. Son zamanlarda kâbus görmekten yakınıyordu, ama verdikleri savaş düşünüldüğünde Lan, adam rüyasında ölüm ve savaş görmese endişelenirdi.

Trolloclar harekete geçtiler.

"İleri!" diye seslendi Lan, borular havada yankılanır, yukarıdan gök gürültüleri karşılık verirken.

* * *

Cairhien duvarlarından biraz uzakta, Elayne Aygölgesi'ni ön saflara çıkardı. Ordu, Bashere'in savaş planlarına göre saf tutmuştu, ama Elayne endişeliydi.

Başarmışlardı. Irmak yukarı, yol boyunca hızla yürüyerek, Trolloc ordusundan önce Cairhien'e varmışlardı. Elayne, kuzeyden gelen Trolloc ordusunu karşılamak için, güçlerini Cairhien'in kuzey tarafına yerleştirmişti. Aynı zamanda, ırmak aşağı yönde, ırmağı geçmeye çalışacak Trollocları püskürtmek için oraya ejderler ve okçular bırakmıştı. Düşmanın ırmağı geçmesini önlemek imkânsız hale geldiğinde, onlar da hızla kuzeye çekilecekti.

İlerideki orduyu yen; sonra geridekiyle yüzleş. Tek şansları buydu. Kandaşlar bitkin düşmüştü. Elayne adamlarını nakletmek için pek çok kapıyol açtırmıştı. Onların bitkin olması, Elayne'in bu savaşta yönlendiricisinin olmayacağı anlamına geliyordu. Bu kadınlar, Şifa görmeleri için yaralıları Mayene'e taşıyacak küçük kapıyollar açmakta bile güçlük çekeceklerdi.

Elayne'in ordusu Gölgedöllerinin ordusundan biraz daha büyüktü, ama adamları bitkindi. Bazıları, yaklaşan savaşın endişesiyle, kargılarını öne eğerek durdukları yere çökmüşlerdi. Sağlam duranların bile gözleri kırmızıydı. Aludra'nın ejderleri hâlâ duruyordu. Bu yeterli olmalıydı.

Elayne gece uyumamıştı. Zamanını ilham verici sözler arayarak geçirmişti; bugün adamlarına anlamlı gelecek bir şeyler söylemeliydi. Her şey sona ererken ne diyebilirdiniz?

Aygölgesi'ni Andorlu askerlerin önünde durdurdu. Sözleri örgüler kullanılarak tüm orduya iletilecekti. Elayne bazı Aiellerin de dinlemek için yaklaştığını görünce hayret etti. Islaktopraklı bir kraliçenin sözlerine aldıracaklarını düşünmemişti.

Konuşmak için ağzını açtı ve güneş söndü.

Elayne donakaldı ve şokla gökyüzüne baktı. Üstlerindeki bulutlar aralanmıştı –Elayne'in bulunduğu yerde bu sık sık oluyordu, Rand'la arasındaki bağ dünyaya bu şekilde yansıyordu– ve bu yüzden Elayne bu savaşı açık bir gökyüzünün altında, aydınlıkta vermeyi beklemişti.

Yukarıda güneş hâlâ parlıyordu, ama perdelenmişti. Katı ve karanlık bir şey önüne geçmişti.

Savaş meydanının her yerinde adamlar, karanlığa boğulurken yüzlerini gökyüzüne çevirdiler, parmaklarıyla işaret ettiler. Işık! Ürpermemek zordu.

Elayne ordudan bağırışların yükseldiğini duydu. Yazıklanmalar, endişe ve ümitsizlik feryatları. Elayne özgüvenini topladı ve atını öne çıkardı.

"Burası," diye bildirdi, sesini Tek Güç'le yükseltip savaş meydanının her yerine yansıtarak, "kazanacağımıza söz vermem gereken yer. Burası, yeni günler göreceğimizi, dünyanın şifa bulacağını söylemem gereken yer. Bu, ışığın geri döneceğine, umudun yaşayacağına, bizim yaşamaya devam edeceğimize söz vermem gereken zaman."

Duraksadı. Ordusunun arkasında, Cairhien şehrinin duvarlarına insanlar dizilmişti: Trolloclar orduyu yok edip şehre saldırırsa diye, duvardan aşağı fırlatmak için mutfak bıçakları ve tencerelerle silahlanmış çocuklar, kadınlar ve ihtiyarlar. Şehir sakinleriyle iletişim kurmaya zamanları olmamıştı; şehri küçük bir askeri güç koruyordu. Şimdi, karanlık göğü yutarken, uzak şekilleri birbirine sokuluyordu.

Bu duvarlar sahte bir güvenlik sunuyordu; düşmanları Dehşetlordları iken, pek anlamları yoktu. Elayne'in, saklanmak ve Trollocların güneyden gelen güçle birleşmesine izin vermek yerine, bu Trolloc ordusunu hızla alt etmesi gerekiyordu.

"Size güven vermem gerekiyor," diye bağırdı Elayne askerlerine. "Ama bunu yapamam! Size dünyanın kurtulacağını, Işığın zafer kazanacağını söylemeyeceğim. Bunu söylemem sorumluluğumuzu üzerimizden atmak olur.

"Bu bizim görevimiz! Bugün kanımız dökülecek. Buraya savaşmak için geldik. Savaşmazsak dünya ölür! Işık, Gölge'ye yenik düşer. Bu boş vaatlerin günü değil. Kanımız! Kanımız içimizdeki ateştir. Bugün Gölge'yi yenmek için bize kanımız güç verecek."

Atını çevirdi. Adamlar başlarını yukarıdaki karanlıktan ona çevirmişlerdi. Elayne, başının üzerinde, yüksekte bir ışık örerek

dikkatleri üzerine çekti.

"Kanımız bizim tutkumuzdur," diye bağırdı. "Ordularımızdan direniş lafları duyuyorum sürekli. Direnmekle yetinemeyiz! Onlara, yaptıkları karşısında hissettiğimiz öfkeyi, gazabı göstermeliyiz. Direnemeyiz. Bugün *yok etmeliyiz!*

"Kanımız bizim dünyamızdır. Bu mekân bizim ve ona sahip çıkıyoruz! Babalarımız ve annelerimiz için, çocuklarımız için.

"Kanımız hayatımızdır. Buraya onu vermeye geldik. Dünyanın her yerinde, başka ordular püskürtüldü. Biz geri çekilmeyeceğiz. Bizim görevimiz, kanımızı vermek, *ilerlerken* ölmektir. Yerimizde kalmayacağız, hayır!

"Bir daha Işık bulacaksak, onu kendimiz yapmalıyız! Ona sahip çıkmalı, Gölge'yi sürmeliyiz! Onun istediği sizi ümitsizliğe boğmak, bu savaşı daha başlamadan kazanmak. Ona bu tatmini vermeyeceğiz! Önümüzdeki ordusunu yok edeceğiz, sonra arkadakini yok edeceğiz. Ve ondan sonra, kanımızı –canımızı, ateşimizi ve tutkumuzu– savaşmaları için diğerlerine götüreceğiz. Oradan zafere ve Işık'a gideceğiz!"

Bu savaş meydanı söylevine nasıl bir tepki beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Tüm büyük söylevleri okumuştu, özellikle de Andor kraliçelerinin verdiklerini. Daha gençken, askerlerin alkışlayacağını ya da bağırıp çağıracağını hayal ederdi –şamatalı bir meyhanede bir âşığa verilen türden bir tepki.

Bunun yerine, adamları silahlarını kaldırarak onu selamladı. Kılıçlar çekildi, kargılar kaldırıldı ve sonra yere vuruldu. Aiellerden bazı naralar yükseldi, ama Andorlular ona ciddi gözlerle bakıyordu. Elayne onlara heyecan değil, kararlılık vermişti. Bu daha dürüst bir duyguymuş gibi geliyordu. Gökyüzündeki karanlığı görmezden geldiler ve gözlerini hedeflerine çevirdiler.

Birgitte atını yaklaştırdı. "Bu oldukça iyiydi Elayne. Ne zaman değiştirdin?"

Elayne, dün gece dikkatle hazırladığı ve Birgitte'e yarım düzine defa tekrarladığı söylevi düşünerek kızardı. Güzel bir söylev olmuştu, çağlar boyunca gelip geçmiş kraliçelere atıfta bulunuyordu.

Ama karanlık geldiğinde o söylevin her kelimesini unutmuştu. Onun yerine ağzından bu sözler dökülmüştü.

"Hadi gel," dedi Elayne, omzunun üzerinden arkasına bakarak. Trolloc ordusu kendi ordusuna yaklaşıyordu. "Pozisyon almam lazım."

“Pozisyon almak mı?” diye sordu Birgitte. “Kumanda çadırına dönmekten bahsediyorsun.”

“Oraya gitmiyorum,” dedi Elayne, Aygölgesi’ni döndürerek.

“Kan ve lanet küller, başka yere gitmiyorsun! Ben...”

“Birgitte,” diye terslendi Elayne. “Kumanda bende ve sen benim askerimsin. Bana itaat *edeceksin.*”

Birgitte tokat yemiş gibi geriledi.

“Bashere kumanda çadırında,” dedi Elayne. “Eğer bu ordunun sahip olduğu birkaç güçlü yönlendiriciden biriysem, herkes savaşırken oturmaktansa kavrulurum daha iyi. Bu savaş meydanında ben bin askere bedelim.”

“Bebekler...”

“Min o görüyü görmemiş olsa bile savaşmakta ısrar ederdim. Bu askerlerin bebekleri tehlikede değil mi sence? Çoğu o şehrin duvarlarına dizilmiş! Burada yenilirsek, onlar *katledilir.* Hayır, tehlikeden uzak durmaya çalışmayacağım ve hayır, arkama yaslanıp beklemeyeceğim. Muhafızım olarak beni durdurmanın görevin olduğunu düşünüyorsan, o zaman bu bağı hemen, şu anda keserim ve seni bir başkasına gönderirim! Son Savaş’ı sandalyede oturup keçi sütü içerek geçirmeyeceğim!”

Birgitte sustu. Elayne bağda onun şokunu hissedebiliyordu. “Işık,” dedi kadın sonunda. “Seni durdurmayacağım. Ama en azından ilk ok yaylımında geri çekilmeyi kabul eder misin? Saflar zayıfladığında daha fazla faydan olur.”

Elayne, Birgitte ile korumaları önderliğinde yamaca, Aludra’nın ejderlerinin yakınına gitti. Talmanes, Aludra ve ekipleri, düzenli birliklerden daha fazla heves ve endişe içinde bekliyordu. Onlar da yorgundu, ama orman savaşları ve geri çekilme sırasında fazla rol oynamamışlardı. Bugün parlama fırsatı bulacaklardı.

Bashere’in savaş planı, Elayne’in bir parçası olduğu en karmaşık plandı. Ordunun büyük kısmı şehrin bir buçuk kilometre kuzeyine, şehir duvarlarının dışındaki Önkapı’nın yıkıntılarının ötesine yerleşmişti. Ordunun safları Alguenya’dan doğuya gidiyor, Jangai Kapısı’na giden bir yola doğru alçalan yamacı geçiyor, Havaifişekçilerin lonca evinin yıkıntılarına kadar uzanıyordu.

Piyade sıraları –çoğu Andorlu ve Cairhienliydi, ama aralarında Ghealdanlılar ve Beyazpelerinler de vardı– Elayne’in güçlerinin önünde yarım ay gibi dizilmişlerdi. Altı ejder birliği piyadelerin arkasında, tepenin zirvesinde pozisyon almışlardı.

Trolloclar bu orduyu yok etmeden şehre ulaşamazdı. Bir kanatta

Estean, Birlik'in süvarilerini yönetiyordu. Diğer kanatta Mayene Kanatlı Askerleri vardı. Süvarilerin geri kalanını yedek olarak tutuyorlardı.

Elayne sabırla bekleyerek, Trolloc ordusunun hazırlanmasını izledi. En büyük endişesi, onlar burada otururken, güneyden gelen Trollocların yetişmesi ve Elayne'e aynı anda saldırmasıydı. Neyse ki bu olmadı –görünüşe göre şehri ele geçirmeleri emredilmişti ve onlar da bunu yapmayı planlıyordu.

Bashere'in aldığı keşif raporları ikinci ordunun bir günlük yürüyüş mesafesinde olduğunu ve hızlı yürürlerse yarın varacaklarını bildiriyordu. Elayne'in kuzeyden gelen gücü yenmek için bir günü vardı.

Hadi, diye düşündü. *Harekete geçin.*

Trolloclar sonunda öne atılmaya başladı. Bashere ve Elayne onların her zamanki taktiklerini kullanacaklarına güveniyordu: ezici bir Trolloc sayısı ve kaba kuvvet. Sahiden de, Trolloclar bugün de büyük bir kitle halinde saldırıya geçtiler. Hedefleri savunma gücünü ezmek ve saflarını bozmaktı.

Elayne'in birlikleri, sonra ne geleceğini bilerek, yerlerinde kalmayı başardı. Ejderler gümbürdemeye başladı, aynı anda düşen sayısız çekiç gibi indiler. Elayne şimdi onlardan yüz adım uzaktaydı ve yine de kulaklarını tıkama dürtüsü hissediyordu. Ejderler ateşlenirken gökyüzü büyük beyaz duman bulutlarıyla dolmaya başladı.

İlk atışlar kısa kaldı, ama Aludra ve adamları bunları menzili ayarlamak için kullandılar. Ardından yumurtalar Trollocların arasına düşerek saflarını dağıttı, yaratıkları havaya fırlattı. Binlerce Trolloc parçası kızarmış toprağa düştü. Elayne ilk defa bu silahtan korktu.

Işık, Birgitte baştan beri haklıydı, diye düşündü, ejderlerle silahlanmış olarak müstahkem bir mevkiye saldırmayı hayal ederek. Normalde, savaşta bir insan en azından bir şeye güvenebilirdi: becerisini düşmanına karşı sınayacağına. Kılıca karşı kılıç. Trolloclar yeterince kötüydü. İnsanların bu tür bir güçle yüzleşmek zorunda kalması nasıl olurdu?

Bunun olmayacağından emin olacağız, dedi kendi kendine. Rand o barış anlaşmasını herkese dayatmakta haklıydı.

Ejderciler iyi eğitilmişti ve yeniden doldurma hızları etkileyiciydi. Trolloclar ön saflarla çarpışana kadar her biri üç atış yapmıştı. Elayne ok değiş tokuşunu izlememişti –ejderlere fazla

odaklanmıştı– ama kendi saflarının bazılarına kara tüylü oklarla saldırıldığını ve adamlarının düşmüş, kanlar içinde yattığını gördü.

Trolloclar arbaletçi ve kargılı askerlerinin ön saflarıyla çarpışmıştı ve Elayne'in askerleri geri çekilerek baltalı kargılara yer açmaktaydı. Kimse, elinden geldiği sürece, Trolloclara karşı kılıç ve gürz kullanmıyordu, en azından yaya olarak değil.

"Gidelim," dedi Elayne, Aygölgesi'ni öne çıkararak.

Birgitte takip etti. Elayne ondaki gönülsüz teslimiyeti hissedebiliyordu. Yedek birliklerin arasından geçerek tepeden indiler ve savaşa girdiler.

* * *

Rodel Ituralde, emrinde yeterince kaynak olmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştu neredeyse.

Piyade ve okçularla dolu alaylara kumanda etmeyeli zaman olmuştu. Bu sefer adamları yarı aç değildi ve gece çöktüğünde askerlerini ve araçlarını onarmak üzere Şifacılar, okçular ve iyi demirciler hazır bekliyordu. Ne kadar sıradışı olursa olsun, bir şey istemek ve onu bir saat içinde önünde bulmak ne harikaydı!

Yine de kaybedecekti. Sayısız düşman ordusuyla, düzinelerce Dehşetlorduyla ve hatta birkaç Terkedilmişle karşılaşmıştı. Ordusunu bu çıkmaz vadiye getirmiş, Karanlık Varlık'ın diyarlarının mücevherini ele geçirmişti –onun özel sığınağını, kara dağı. Ve güneşin kendisi sönmüştü, ama Aes Sedailer bu durumun geçici olduğunu söylüyordu.

Ituralde piposunu çekiştirerek atını vadinin kuzey ucundaki bir sırtta sürdü. Evet, kaybedecekti. Ama elinde bu kaynaklar varken, *tarz sahibi* bir şekilde kaybedebilirdi.

Sırtı takip ederek Thakan'dar geçidinin üzerinde bir noktaya ulaştı. Lanetli toprakların yüreğinin derinliklerindeki vadi doğu-batı yönünde uzanıyordu; Shayol Ghul batıda, geçit doğudaydı. Bu yüksek noktaya ancak saatler süren bir tırmanışla ulaşılabiliyordu – ya da bir kapıyoldan adım atarak. Kullanışlı bir araç. Savunma güçlerini izlemek için kusursuz bir yerdi.

Shayol Ghul geçidi geniş bir kanyona benziyordu; doğu tarafındaki yamaç, kapıyol kullanılmadığı sürece, kesinlikle ulaşılmazdı. Kapıyol kullanarak tepeye ulaşabilir, kanyona tepeden bakabilirdi. Kanyon ancak elli adamın omuz omuza yürüyebileceği kadar genişti. Kusursuz bir kıskaç. Okçularını buraya yerleştirebilir,

geçide girenleri ok yağmuruna tutabilirdi.

Sonunda güneş, eriyik bir çelik damlası gibi, yukarıdaki karanlığın arkasından çıktı. Demek ki Aes Sedailer haklıydı. Yine de o çalkantılı fırtına bulutları, tüm gökyüzünü yutmaya niyetliymiş gibi, döne döne geri geldiler.

Shayol Ghul, Lanetli Topraklar'da olduğundan hava o kadar soğuktu ki, Ituralde yünlü bir kış pelerinine sarınmıştı ve nefesi önünde beyaz bulutlar oluşturuyordu. Vadinin üzerinde bir sis asılıydı, ama demirhanelerin çalıştığı zamana göre daha seyrekti.

Kanyon ağzından ayrıldı ve onunla gelen insanların yanına döndü. Rüzgârbulanlar ve yüksek rütbeli Deniz Halkı, kuzeye gelmeden önce satın aldıkları –sıkı pazarlıklarla elbette– uzun paltoların içinde duruyorlardı. Paltoların altından rengârenk kumaşlar görünüyordu. Bu ve yüzlerindeki süsler, donuk kahverengi paltolarla tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu.

Ituralde Domanlıydı. Deniz Halkı'yla pazarlık yapmışlığı vardı. Savaşta da pazarlık yaparkenki kadar sıkıysalar, yanında oldukları için memnundu. Buraya, bu sırta gelip aşağıdaki vadiyi ve geçidi incelemekte ısrar etmişlerdi.

Öndeki kadın, Gemiler Hanımı Zaida din Parede Karakanat'tı. Kısa boylu, çok esmer derili bir kadındı ve kısa siyah saçlarında gri tutamlar vardı. "Rüzgârbulanlar sana haber yolladı Rodel Ituralde," dedi. "Saldırı başladı."

"Saldırı mı?"

"Boralar Getiren," dedi Zaida, karanlık bulutların gürleyip çalkalandığı gökyüzüne bakarak. "Fırtınaların Babası. Sinirinin gücüyle seni yok edebilir."

"Senin halkın bunu idare edebilir, değil mi?"

"Rüzgârbulanlar, Rüzgârlar Çanağı'nın gücüyle onunla yüzleşiyor zaten," dedi Zaida. "Öyle olmasaydı, bizi çoktan fırtınalarıyla yok etmiş olurdu."

Kadın ve yoldaşları gökyüzünü izlemeye devam ediyordu. Ituralde'nin yanında, Rüzgârbulanlar hariç, yalnızca yüz kadar Deniz Halklı vardı. Kalanların çoğu levazım ekiplerinde çalışıyor, dört cepheye ok, yiyecek ve başka ekipman dağıtıyordu. Özellikle buharlı arabalarla ilgileniyorlardı, ama Ituralde arabaların neden onların ilgisini bu kadar çektiğini anlayamıyordu. Araçlar iyi atlarla boy ölçüşemezdi. "Karanlık Varlık'ın kendisiyle, rüzgâr rüzgâr yüzleşmek," dedi Zaida. "Bugünün şarkılarını söyleyeceğiz." Ituralde'ye döndü. "Coramoor'u korumalısın," dedi sertçe, onu

paylarmış gibi.

“Üzerime düşeni yaparım,” dedi Ituralde, yoluna devam ederek. “Sen de kendi üzerine düşeni yap.”

“Bu pazarlık uzun zaman önce mühürlendi Rodel Ituralde,” diye seslendi Zaida arkasından.

Ituralde başını salladı ve sırt boyunca ilerlemeye devam etti. Nöbet yerlerine konuşlanmış adamlar o geçerken selam verdiler. Eh, en azından Aiel olmayanlar. Burada, yaylarını kullanabilecekleri yerde pek çok Aiel vardı. Ituralde Tearlıların çoğunu aşağıya, kargılarının ve baltalı sırıklarının daha çok işe yarayacağı yere yerleştirmişti. Shayol Ghul yolunu onlar tutacaktı.

Uzakta bir Aiel borusu çalındı; keşif gruplarından birinin işareti. Trolloclar geçide girmişti. Zamanı gelmişti.

Sırtta dörtnala vadiye doğru gitti, diğer kumandanlar ve Kral Alsalam da peşinden geldi. Ana gözlem noktasını kurduğu yere geldiğinde dürbününü çıkardı. Buradan geçidin kilometrelerce içini görebiliyordu.

Orada gölgeler hareket ediyordu. Birkaç dakika sonra, çılgına dönmüş, koşturan Trolloc sürülerini seçebildi. Bir anlığına Maradon’a, adamlarının –iyi adamların– teker teker düştüğü savaşa döndü. Tepe kalelerinde ezilmişler, şehrin sokaklarında katledilmişlerdi. Duvardaki patlamayı hatırladı.

Çaresiz eylemler birbirini izlemişti. Onu paramparça eden kurtları sopalayan bir adam gibi çığlıklar atarak, nihai karanlığa giderken en azından bir tanesini yanında götürme umuduyla, elinden geldiğince çok canavar öldürmüştü.

Dürbünü tutan eli titriyordu. Kendini şu ana ve mevcut savunmalarına dönmeye zorladı. Hayatı boyunca girdiği tüm savaşları kaybetmiş gibi hissediyordu. Bu insanı yıpratıyordu. Geceleyin Trollocların geldiğini duyuyordu. Hırlamalarını, havayı koklamalarını, taşları döven nallarını. Maradon anıları.

“Sakin ol eski dostum,” dedi Kral Alsalam, atını yanında sürerek. Kral’ın yatıştırıcı bir sesi vardı. Diğerlerine karşı her zaman sakin olabilmişti. Ituralde, Arad Doman tüccarlarının onu bu sebepten dolayı seçtiğinden emindi. Ticaret ve savaş söz konusu olduğunda gerilim yükselebiliyordu –Domanlı bu iki konuya aynı gözle bakıyordu. Ama Alsalam... tüm filosunu denizde kaybederek çılgına dönmüş bir tüccarı bile sakinleştirebilirdi.

Ituralde başını salladı. Bu vadiyi savunmak. Bu vadiyi savunmaya odaklanmalıydı. Burayı tutacaktı, Trollocların geçidi

aşarak Thakan'dar'a girmesine izin vermeyecekti. Kavrulsun, Yenidendoğan Ejder'in ihtiyacı olursa burayı *aylarca* tutabilirdi. Ituralde burada kaybederse, tüm diğer savaşlar –insanların tüm cephelerde verdikleri tüm savaşlar– anlamsız olurdu. Bildiği tüm numaraları, tüm çaresiz stratejileri kullanma zamanıydı. Burada düşmanı oyaladığı bir dakika, Rand al'Thor'a ihtiyaç duyduğu zamanı verebilirdi.

"Adamlara aşağıda sağlam durmalarını söyle," dedi Ituralde, dürbününü kullanıp aşağıyı inceleyerek. "Kütükleri hazırlayın."

Haberciler emirleri iletti ve emirler kapıyoldan ilgili birliklere gitti. O korkunç Trolloc ordusu, devasa kılıçlar, çarpık baltalı kargılar ve binicileri atlarının sırtından çekmek için kullanılan çengelli mızraklarla ilerlemeye devam etti. Yukarıdaki bulutların arasında şimşekler akarken, Trolloclar bağırıp çağırarak geçitte ilerlediler.

İlk önce kütükler, diye düşündü Ituralde.

Trolloclar geçidin ortasına geldiklerinde, iki yandaki Aieller yağlanmış kütük yığınlarını çözdüler –ormanlarda o kadar çok ölü ağaç vardı ki, Ituralde kapıyollar aracılığıyla kütük getirtmekte hiç güçlük çekmemişti– ve tutuşturdular.

Yüzlerce yanan kütük geçidin yanlarından yuvarlanıp Trollocların üzerine düştü. Yağlı kütükler canavarları tutuşturdu. Yaratıklar, onlara ne delik verildiyse oradan bağırdılar, uludular, cıyakladılar. Ituralde dürbününü kaldırdı ve yoğun bir tatmin hissederek izledi.

Bu yeniydi. Geçmişte, düşmanlarının ölmesini gördüğünde asla tatmin olmazdı. Ah, bir plan işe yaradığında memnun olurdu. Ve aslında savaşın hedefi karşınızdakinin ölmesi ve adamlarınızın hayatta kalmasıydı –ama onda *coşku* yoktu. Ne kadar uzun süre savaşırsanız, düşmanı o kadar kendinize benzer bir varlık olarak görürdünüz. Bayraklar değişiyordu, ama ordu düzenleri hemen hemen aynıydı. Kazanmak istiyordunuz, ama genelde asıl ilgilendiğiniz iyi bir yemek, üzerinde uyuyacağınız bir battaniye ve deliksiz çizmeler oluyordu.

Bu farklıydı. Ituralde o yaratıkları ölü görmek istiyordu. Buna *can atıyordu.* Onlar olmasa, Maradon'da o kâbusu yaşamak zorunda kalmazdı. Onlar olmasa, savaş boruları çalındığı zaman elleri titremezdi. Trolloclar onu mahvetmişti.

O da onları mahvedecekti.

Trolloclar kütük karmaşasını büyük güçlükle aştı. Çoğu

tutuşmuştu ve ilerlemeye devam etmeleri için Myrddraallerin onları kırbaçlaması gerekmişti. Çoğu düşmüş Trolloclar yemek istiyormuş gibi görünüyordu. Leş kokusu karınlarını acıktırıyordu. Pişmiş cesetler. Onlar için taze ekmek kokusu gibiydi.

Soluklar onları gütmeyi başardı, ama kısa süre sonra Trolloclar, Ituralde'nin bir sonraki savunmasına geldiler. Ne yapacaklarına karar vermek zor olmuştu. Yönlendiricilerinizi bitkin düşürene kadar çalıştırmadan o sağlam kayaya kazık çakamaz, çukur kazamazdınız. Kaya ya da toprak yığınları oluşturabilirdi, ama Trolloclar büyüktü ve insanları yavaşlatabilen yığınlar onların karşısında çok etkili olmuyordu. Buna ek olarak, o kadar çok toprak ve taşı nakletmek, vadide gerçek duvarlar ören işçileri buraya almak demekti. Bir savunma savaşında, duvarların gittikçe daha iyi olmasının isteneceğini genç yaşta öğrenmişti. Bu şekilde düşmanınızın hızlanmasını önleyerek daha uzun direnebilirdiniz.

Sonunda, çözüm kolay olmuştu. Dikenli çalılar.

Arad Doman'daki ölüp kurumuş dev dikenli çalıları hatırlıyordu. Ituralde'nin babası çiftçiydi ve devamlı dikenli çalılardan yakınırdı. Eh, insanların yokluğunu çekmediği bir şey varsa, o da ölü bitkilerdi. Bir başkası da insan gücü. Ejder'in çağrısına binlerce kişi akın etmişti ve o Ejderyeminlilerin büyük kısmının pek az savaş deneyimi vardı.

Zamanı geldiğinde onları da savaşa sürecekti. Ama şimdilik onları devasa dikenli çalıları kesmeye yollamıştı. Bunları birbirine bağlamış, altı metre genişliğinde, iki buçuk metre yüksekliğinde bir duvar halinde geçide yerleştirmişti. Dikenli çalı balyalarını yerleştirmek nispeten daha kolay olmuştu –taş ya da topraktan çok daha hafifti– ama bu şekilde yığılmışken Trolloclar sırf ittirerek aşamıyorlardı onu. İlk saflar çalı duvarına çarptı ve çabaladı, ama derilerine saplanmış on beş santimlik dikenlerle ödüllendirildiler. Arkadaki yaratıklar öndekileri ittirdiler ve öndekilerin öfkeyle geri dönmelerine ve arkadakilerine saldırmalarına sebep oldular.

Sonuç olarak, Trolloc güçlerinin büyük kısmı olduğu yerde durdu ve Ituralde'nin merhametine kaldı.

Gölgedöllerine gösterecek merhameti yoktu.

Ituralde işaret verdi ve yanındaki Asha'man –Maradon'da ona hizmet edenlerden biri olan Awlsten– gökyüzüne kırmızı bir ışık fırlattı. Geçidin kenarlarından daha fazla Aiel çıktı ve kapana kısılmış Gölgedöllerinin üzerine kayalar ve yeni yanan kütükler yuvarlamaya başladılar. Oklar ve taşlar takip etti –yukarıdan

fırlatabilecekleri, atabilecekleri ya da bırakabilecekleri ne varsa.

Ituralde'nin adamlarının saldırılarının büyük kısmı geçidin daha aşağısında, Trolloc ordusunun ortasına düzenleniyordu. Bu, arka yarının ürküp geri kaçmasına sebep olurken, diğer yarı da kaçmak için öndekileri ittiriyordu –arkadaşlarını öndeki dikenlere doğru sürüyordu

Bazı Trolloclar kalkan taşıyordu; ölümcül sağanağa karşı kendilerini korumaya çalıştılar. Bir araya gelip kendilerini korumak için başlarının üzerine kalkandan bir duvar örmeye çalıştıkları yerlere Ituralde'nin yönlendiricileri saldırıyor, kalkan duvarlarını dağıtıyordu.

Ituralde bu iş için çok fazla yönlendirici ayıramıyordu –çoğu vadide kalmıştı ve malzeme naklediyor, düşman yönlendiricilerine karşı gözlerini açık tutuyorlardı. Dehşetlordlarıyla ikinci çarpışmayı yaşamışlardı zaten. Aviendha ve Cadsuane Sedai bu operasyonları yönetiyordu.

Trollocların bazıları yukarıdakilere ok attılar, ama öndeki Gölgedölleri diken tarlasını biçip açmaya çalışırken kayıpları da arttı. İşleri ağır ilerliyordu.

Ituralde, soğuğu hem içinde hem dışında hissederek, Myrddraallerin Trollocları kargaşanın ortasına sürmesini izledi. Bu, dikenleri biçmeye çalışanları daha da ittirdi ve dikenlere saplanmalarına ve ezilmelerine sebep oldu.

Trolloc kanı bir dereye dönüştü ve geçidin doğu ucuna akarak canavarların ayaklarının kaymasına sebep oldu. Öndeki beş altı sırayı ittirerek, dikenleri oradaki yaratıkların bedenleriyle kırdılar.

Yine de diken duvarını aşmaları bir saatlerini aldı. Öne atılırken, geride binlerce ölü bıraktılar ve önlerinde ilkinden de yüksek ve geniş, *ikinci* bir diken duvarı buldular. Ituralde geçide aralıklı olarak yedi diken duvarı yerleştirmişti. İkincisi en büyüğüydü ve istediği etkiyi yarattı. Onu görünce öndeki Trolloclar durdular. Sonra döndüler ve geri kaçmaya çalıştılar.

Bu kargaşaya yol açtı. Arkadaki Trolloclar bağırıp çağırdılar ve öne ilerlemeye çalıştılar. Öndekiler hırlayıp uluyarak dikenleri biçmeye çalıştılar. Bazıları sersem sersem kalakaldı. Bütün bu süre içinde oklar, kayalar ve yanan kütükler yağmaya devam ediyordu.

"Harika," diye fısıldadı Alsalam.

Ituralde ellerinin artık titremediğini fark etti. Dürbününü indirdi. "Gidelim."

"Daha savaş bitmedi!" diye itiraz etti Kral.

“Bitti,” dedi Ituralde, dönerek. “Şimdilik.”

Gerçekten de, arkasında tüm Trolloc ordusu dağıldı –bunun olduğunu duyabiliyordu– ve geçitte doğuya doğru, vadiden uzağa kaçtılar.

Bir gün tuttuk, diye düşündü Ituralde. Yarın yine geleceklerdi ve hazır olacaklardı. Daha fazla kalkan ile diken kesmek için önde daha iyi silahlar. Yine de kan dökeceklerdi. Hem de çok kan dökeceklerdi.

Ituralde bundan emin olacaktı.

25
Hızlı Parçalar

Amyrlin, Doesine, Saerin ve pek çok başka Temsilci ile birlikte – çakmak çakmak gözlerle– kapıyoldan geçip kamplarına geldiğinde Siuan rahat bir nefes aldı.

Peşlerinden Bryne kapıyoldan geçti ve Siuan'a doğru seğirtti. "Ne karar verildi?" diye sordu Siuan.

"Şimdilik bekliyoruz," dedi Bryne. "Elayne'in emri ve Amyrlin de aynı fikirde."

"Sayıları bizden fazla," dedi Siuan.

"Başka herkes de aynı durumda," dedi Bryne, batıya bakarak.

Sharalılar son birkaç günü güçlerini toparlayarak ve Egwene'in ordusunun birkaç kilometre uzağına konuşlandırarak geçirmişlerdi. Egwene'in ordusu sırtını Kandor ile Arafel arasındaki sınırı oluşturan geniş ırmağa vermişti.

Gölge henüz topyekûn saldırıya geçmemişti. Bunun yerine, yavaş Trolloc ordusunun yetişmesini beklermiş gibi, arada bir kapıyollar aracılığıyla küçük baskın grupları yollamakla yetiniyordu. Ne yazık ki Trolloclar yetişmişti. Egwene'in ordusu kapıyollar kullanarak yine geri çekilebilirdi, ama Siuan kendi kendine, bunun pek bir işe yaramayacağını itiraf ediyordu. Eninde sonunda bu orduyla yüzleşmek zorundalardı.

Bryne, Kandor'un güneydoğu ucundaki bu mekânı seçmişti, çünkü arazi az da olsa bir avantaj sağlıyordu. Kuzey-güney yönünde akan ırmak derindi, ama Kandor'un güney sınırında, doğu-batı yönünde uzanan tepelerin beş yüz metre kadar uzağında bir geçit vardı. Gölge'nin ordusu Arafel'e girmek için geçidi kullanmak isteyecekti. Güçlerini geçide ve geçide bakan tepelere yerleştirerek, Bryne işgal ordusuna iki yandan saldırabilirdi. Mecbur kalırsa geçidi kullanarak Arafel tarafına çekilebilirdi ve su engeli onlara karşı

Trollocları dezavantajlı duruma düşürürdü. Küçük bir faydaydı, ama savaşta bazen küçük avantajlar sonucu belirlerdi.

Irmağın batısındaki ovalarda Gölge, Shara ve Trolloc ordularını bir araya getirdi. İkisi ovayı aşarak, perişan Aes Sedailere ve Bryne'ın kumandasındaki birliklere doğru ilerledi.

Yakında, Egwene kampı denetliyordu. Işık, Amyrlin'in hayatta olduğunu bilmek ne büyük rahatlamaydı. Siuan böyle olacağını tahmin etmişti, ama yine de... Işık. Egwene'in yüzünü görmek güzeldi.

Eğer gerçekten de onun yüzüyse. Amyrlin çektiklerinden sonra ilk defa kampa gelmişti, ama Temsilcilerle, gizli mekânlarda pek çok sessiz toplantı düzenlemişti. Siuan henüz Egwene'le baş başa görüşme fırsatı bulamamıştı.

"Egwene al'Vere," diye seslendi Siuan, Amyrlin'in peşinden. "Bana ilk nerede tanıştığımızı söyle!"

Diğerleri, cüreti karşısında kaşlarını çatarak Siuan'a döndüler. Ama Egwene anlamış göründü. "Fal Dara," dedi. "Oradan ırmak aşağı yolculuk ederken beni Hava'yla bağladın. Bana verdiğin bu Güç dersini hiç unutmadım."

Siuan rahat bir nefes daha aldı. Gemide verdiği o dersten Egwene ve Nynaeve dışında kimsenin haberi yoktu. Ama ne yazık ki Siuan, Çömezler Hanımı Sheriam'a söylemişti. Sheriam aynı zamanda Kara Ajah'tandı. Eh, bunun Egwene olduğuna inanıyordu yine de. Bir kadının yüzünü taklit etmek kolaydı, ama anılarını koparıp almak başka meseleydi.

Siuan kadının gözlerinin içine bakmıştı. Siyah Kule'de olanlar hakkında konuşuluyordu. Myrelle kendi bildiklerini ve yeni Muhafızlarının anlattıklarını paylaşmıştı. Karanlık bir şey.

Anlayabildiğinizi söylemişlerdi. Egwene'e olmuşsa, Siuan bu değişikliği görürdü, değil mi?"

Anlayamıyorsak, diye düşündü Siuan, *zaten sonumuz gelmiştir.* Daha önce defalarca yaptığı gibi, Amyrlin'e yine güvenmesi gerekecekti.

"Aes Sedaileri topla," dedi Egwene. "Komutan Bryne, emirlerini biliyorsun. Kayıplar dayanılmaz hale gelene kadar bu ırmağı tutacağız, ta ki..." Sesi solup gitti. "*Onlar* ne zamandır burada?"

Siuan başını kaldırdığı zaman başlarının üzerinden geçen *raken* izcilerini gördü. "Bütün sabah. Sana mektup yazdı."

"Kahrolası adam," dedi Egwene. Yenidendoğan Ejder'in yazdığı ve Min Farshaw'un teslim ettiği mesaj kısaydı.

Seanchanlar Gölge'yle savaşıyor.

Min'in tam olarak açıklayamadığı sebepler yüzünden kadını onlara göndermişti. Bryne ona hemen görev vermişti: Levazım subayları için memur olarak çalışıyordu.

"Yenidendoğan Ejder'in Seanchanlar hakkındaki sözlerine güveniyor musun Anne?" diye sordu Saerin.

"Bilmiyorum," dedi Egwene. "Yine de savaş hatlarımızı oluşturalım, ama saldırmaları ihtimaline karşı o şeyleri de izleyelim."

* * *

Rand mağaraya girerken havada bir şey değişti. Karanlık Varlık gelişini bu sefer hissetmiş ve şaşırmıştı. Hançer iş görmüştü.

Rand önden yürüdü. Nynaeve solunda, Moiraine sağındaydı. Mağara ilerliyor, aşağı doğru inerken kazandıkları irtifayı kaybetmelerine sebep oluyordu. Geçit bir başka çağda, bir başkasının hatıralarından tanıdıktı.

Geçit adeta onları yutuyor, aşağıdaki ateşlere doğru gitmeye zorluyordu. Mağaranın diş diş sarkıtlarla kaplı tavanı onlar yürüdükçe daha da alçalır gibiydi. Her adımda alçalıyordu. Hareket etmiyordu ve mağara yavaş yavaş daralmıyordu. Yalnızca *değişiyordu;* bir an yüksek, bir sonrakinde alçaktı.

Mağara, avının üzerine kapanan çeneler gibiydi. Rand'ın başı bir sarkıta sürtündü. Nynaeve başını kaldırıp alçak sesle küfrederek eğildi.

"Hayır," dedi Rand, durarak. "Sana dizlerimin üzerinde gelmeyeceğim Shai'tan."

Mağara gürledi. Mağaranın karanlık derinlikleri daralıp Rand'ı bastırır gibi oldu. Rand kıpırtısızca durdu. Sanki o takılmış bir dişliydi ve makinenin geri kalanı saatin kollarını hareket ettirmek için zorlanıyordu. Rand yerinde kalarak direndi.

Kayalar titredi, sonra geri çekildi. Rand öne adım attı ve baskı azalınca nefes verdi. Başladığı bu şey artık durdurulamazdı. Yavaşlamak hem onu hem de Karanlık Varlık'ı zorluyordu. Rakibi bu kaçınılmazlıkta onun kadar sıkışıp kalmıştı. Karanlık Varlık Desen'in içinde değildi, ama Desen onu yine de etkiliyordu.

Rand'ın arkasında, biraz önce durduğu yerde, küçük bir kan birikintisi oluşmuştu.

Bunu bir an önce yapıp bitirmem lazım, diye düşündü. *Savaş bitene*

kadar kan kaybından ölemem.

Zemin yine sarsıldı.

"Bu doğru," diye fısıldadı Rand. "Senin için geliyorum. Ben mezbahaya giden bir koyun değilim Shai'tan. Bugün ben avcıyım."

Yerin sarsıntısı neredeyse bir kahkaha gibiydi. Korkunç bir kahkaha. Rand yanında yürüyen Moiraine'in yüzündeki endişeli ifadeyi görmezden geldi.

Aşağı indiler. Rand'ın zihnine tuhaf bir his çöreklendi. Kadınlardan birinin başı dertteydi. Elayne miydi? Aviendha mı? Anlayamıyordu. Bu mekânın çarpıklığı bağı etkiliyordu. Rand zamanda onlardan farklı bir biçimde hareket ediyordu ve onların nerede olduğunu sezemez olmuştu. Yalnızca bir tanesinin acı çektiğini anlayabiliyordu.

Rand hırladı ve hızlandı. Eğer Karanlık Varlık onlara zarar verirse... Burasının daha aydınlık olması gerekmiyor muydu? *Saidin* çekmek için kullandığı *Callandor*'un aydınlığından faydalanıyorlardı. "Ateşler nerede?" diye sordu Rand, sesi yankılanarak. "Patikanın sonundaki eriyik taş?"

"Ateşler söndü Lews Therin," dedi bir ses, yukarıdaki gölgelerden.

Rand durdu, sonra ilerledi. *Callandor,* dizinin üzerine çökmüş, başını eğmiş, önünde tuttuğu kılıcının ucunu yere dayayarak bekleyen bir şekli aydınlattı.

Şeklin ötesinde... hiçlik vardı. Bir karanlık.

"Rand," dedi Moiraine, elini onun koluna koyarak. "Karanlık Varlık bağlarını zorluyor. O karanlığa dokunma."

Şekil ayağa kalktı ve döndü. Moridin'in aşina yüzü *Callandor*'un parıltısını yansıttı. Yanında, yerde, bir şeyin kabuğu duruyordu. Rand onu başka türlü tarif edemezdi. Bazı böceklerin büyüdükleri zaman geride bıraktıkları kabuklara benziyordu, ama insan şeklindeydi. Gözleri olmayan bir adam. Myrddraallerden biri mi?

Moridin, Rand'ın bakışlarını takip ederek kabuğa baktı. "Efendimin artık ihtiyaç duymadığı bir araç," dedi. Gözlerinin akında *saa* yüzdü, sekti, sallandı, çılgın bir canlılıkla hareket etti. "Arkamdaki şeyi doğurdu."

"Arkanda hiçbir şey yok."

Moridin selam verircesine kılıcını önüne kaldırdı. "Kesinlikle." Artık o gözler neredeyse tamamen siyahtı.

Rand, Moiraine ile Nynaeve'e birkaç adım geride kalmalarını işaret ederek yaklaştı. "Düello mu istiyorsun? Burada? Şimdi? Elan,

yapacağım şeyin kaçınılmaz olduğunu biliyorsun. Beni yavaşlatmanın hiçbir anlamı olmaz."

"Anlamı olmaz mı Lews Therin?" Moridin kahkaha attı. "Seni birazcık bile olsa zayıflatsam, efendimin işi çok daha kolay olmaz mı? Hayır, tersine, yoluna çıkmam lazım. Kazanırsam ne olacak? Zaferin kesin değil. Hiçbir zaman olmadı."

Yine ben kazandım Lews Therin...

"Kenara çekilebilirsin," dedi Rand, *Callandor*'u kaldırarak. Kılıcın ışığı Moridin'in siyah çelikten kılıcından kaçıyordu. "Zaferim kesin değilse, senin düşüşün de kesin değil. Geçmeme izin ver. Bir sefer olsun, yapman gerektiğini bildiğin seçimi yap."

Moridin güldü. "Şimdi mi? Işığa dönmem için *şimdi mi* yalvarıyorsun? Bana hiçlik vadedildi. Sonunda hiçlik, tüm varlığımın yok olması. Bir *son.* Bunu benden çalamazsın Lews Therin! Mezarım adına, çalamazsın!"

Moridin kılıcını savurarak yaklaştı.

* * *

Lan, Kiraz Yaprakları Havuzu Öpüyor hamlesini yaptı –at sırtında kolay iş değildi, çünkü duruş eyer için tasarlanmamıştı. Kılıcı bir Trolloc'un boynunu kesti ve yaratığın derisinin iki buçuk santim derininden geçti. İğrenç kanın fışkırması için yeterli oldu bu. Boğa suratlı yaratık çengelli sırığını düşürdü, boynuna uzandı ve gurultulu bir yarı çığlık yarı inleme çıkardı.

İkinci bir Trolloc yandan yaklaşırken Lan, Mandarb'ı geri çekti. Dönerek yaratığın kolunu kesti. Trolloc darbenin etkisiyle sendeledi ve Andere arkadan kılıcını yaratığa sapladı.

Andere atını Mandarb'ın yanına çekti. Lan savaşın şamatasının üzerinden arkadaşının nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Burada, ön saflarda ne kadar zamandır savaşıyorlardı? Lan'in kolları omuzlarına kurşun gibi ağırlık yapıyordu.

Kanlı Kar'da bu kadar kötü olmamıştı.

"Lan!" diye bağırdı Andere. "Hâlâ geliyorlar!"

Lan başını salladı, sonra iki Trolloc cesetleri iterek saldırıya geçince Mandarb'ı yine geriletti. O ikisi kancalı sırıklar da taşıyordu. Trolloclar için sıradışı değildi bu. Piyadelerin atlı insanlardan çok daha az tehlikeli olduğunu fark etmişlerdi. Yine de, Lan özellikle onu mu yakalamaya çalıştıklarını merak ediyordu.

O ve Andere, Trollocların yaklaşıp saldırmasına izin verdiler. O

sırada Yüksek Muhafızlardan iki kişi yaratıkların dikkatini dağıtmak için yandan yaklaştı. Trolloclar Lan'e doğru atıldılar ve Lan kılıcını savurarak, kancalı kargılarının saplarını kesti.

Yaratıklar durmadılar, onu aşağı çekmek için canavarsı parmaklarını uzattılar. Lan kılıcını birinin boğazına saplarken leş kokan nefeslerini hissedebiliyordu. Kasları ne kadar da yavaş hareket ediyordu! Andere yerinde olsa iyi olacaktı.

Andere'nin atı aniden dörtnala kalktı, zırhlı böğrüyle ikinci Trolloc'a çarptı ve yaratığı kenara devirdi. Yaratık sallandı ve iki atlı muhafız uzun saplı baltalarıyla yaratığı katletti.

O adamlar da, Andere de kanlarla kaplanmıştı. Lan de öyle. Kalçasındaki yarayı nasıl aldığını belli belirsiz hatırlıyordu. O kadar yorgundu ki. Savaşacak durumda değildi.

"Geri çekiliyoruz," diye bildirdi gönülsüzce. "Başka biri ön safa geçsin." Lan ve adamları savaşın önünde, ağır süvarilerin başını çekiyordu. Üçgen şeklinde saf tutmuş, Trollocların içine dalıyor, onları yana itiyor, kanatların önüne atıyorlardı.

Diğerleri başlarını salladılar. Lan elli kadar Yüksek Muhafız'ı geri çekerken, nasıl rahatladıklarını hissedebiliyorlardı. Geri çekildiler ve bir grup Shienarlı en önde onların yerini aldı. Lan kılıcını temizledi ve kınına soktu. Yukarıda gök gürledi. Evet, o bulutlar bugün *gerçekten* daha alçak görünüyordu. Savaş meydanında ölen adamların üzerine usul usul kapanan bir el gibi.

Yakında, havada şimşekler peş peşe çatırdadı. Lan, Mandarb'ı hızla döndürdü. Bugün çok şimşek çakmıştı ve araları fazla yakındı. Havada duman kokusu vardı.

"Dehşetlordları mı?" diye sordu Andere.

Lan başını salladı ve saldırganları aradı. Tek görebildiği, savaşan adamları ve dalga dalga gelen Trolloclardı. Daha yüksek bir yere ihtiyacı vardı.

Lan tepelerden birini işaret etti ve Mandarb'ı o yöne topukladı. Arka koldaki askerler ellerini kaldırıp, "Dai Shan," diye bağırarak geçmesini izlediler. Zırhları kan lekeliydi. Gün geçerken yedek kuvvetler ön saflara gönderilmiş, sonra geri çekilmişti.

Mandarb zahmetle tepeye tırmanmaya başladı. Lan atını okşadı, sonra indi ve aygırın peşinden yürüdü. Tepede, durup savaşı seyretti. Sınırboylu orduları Trolloc denizinde gümüş ve renkli kazıklar oluşturmuştu.

Sayıları ne kadar çok. Dehşetlordları geniş platformlarına, düzinelerce Trolloc tarafından savaş meydanında çekilen

mekanizmaya çıkmıştı yine. Saldırılarını nereye yönelteceklerini bilmek için yüksekte olmaya ihtiyaçları vardı. Lan dişlerini sıkarak bir dizi şimşeğin Kandorlulara çarpmasını, bedenlerini havaya fırlatmasını ve saflarında delik açmasını izledi.

Lan'in kendi yönlendiricileri karşılık vererek, yaklaşan Trollocların üzerine şimşek ve ateş fırlattı ve Sınırboylu saflarında açılan deliğe akmalarını engellemeye çalıştı. Bu ancak bir yere kadar işe yarardı. Lan'in Aes Sedai ve Asha'manları, Gölge'nin Dehşetlordlarından daha azdı.

"Işık," dedi Prensi Kaisel, gelip yanında durarak. "Dai Shan, saflarımızda yeterince delik açarlarsa..."

"Yedekler geliyor. İşte, şurada," dedi Andere, işaret ederek. Hâlâ at sırtındaydı ve gösterdiği yeri görmek için Lan'in gerileyip atın arkasından bakması gerekti. Bir grup Shienarlı atlı, şimşeklerin düştüğü yere gidiyordu.

"Şurada da var," dedi Kaisel, doğuyu göstererek. Bir grup Arafelli de aynı yere yönelmişti. İki güç, boşluğu kapatmaya giderken birbirine karıştı.

Gökyüzünden Dehşetlordlarının platformunun üzerine şimşek yağmaya başladı. Güzel. Narishma ve Merise'e, Dehşetlordlarına karşı gözlerini açık tutmaları ve onları öldürmeye çalışmaları söylenmişti. Belki bu düşmanın dikkatini dağıtırdı. Lan başka bir şeye odaklandı.

Neden iki yedek kuvvet aynı deliği tıkamaya atılmıştı? Bu iş için bir birlik yeterli olurdu. Bu kadar çok asker atılınca, birbirlerinin yoluna çıkmışlardı. Bir hata mıydı bu?

Dinlenmesine fırsat vermeden atı yeniden işe koşmak istemiyordu, ama yine de Mandarb'ın sırtına tırmandı. Bu hatayı kontrol edecekti.

* * *

Kurt düşünde, Perrin ve Gaul bir sırtın üzerinde durdu ve ucunda bir dağ olan vadiye baktı. Dağın üzerinde, siyah bulutlar dağın zirvesine tam olarak dokunmayan korkunç bir burgacın çevresinde dönüyordu.

Rüzgâr vadiyi kasıp kavuruyordu. Perrin kendisi ve Gaul'un çevresinde bir dinginlik kabarcığı oluşturmak ve savrulan döküntülere karşı onları korumak zorunda kaldı. Aşağıda, büyük bir savaşa dair kısa imgeler yakaladı. Aieller, Trolloclar ve zırhlı

adamlar kurt düşündeki duman ve tozların ortasında bir anlığına belirerek silahlarını savuruyor, sonra hamlelerinin ortasında kayboluyorlardı. Binlercesi.

Çevresinde, düşte, pek çok kurt vardı. Bekliyorlardı... bir şeyi bekliyorlardı. Perrin'e açıklayamadıkları bir şeyi. Rand'a verdikleri bir isim vardı: Gölgekatili. Belki de onun ne yapacağını görmek için buradaydılar.

"Perrin?" diye sordu Gaul.

"Sonunda, burada," dedi Perrin usulca. "Kıyamet Çukuru'na girdi."

Rand bu savaşta, bir noktada Perrin'e ihtiyaç duyacaktı. Ne yazık ki Perrin burada bekleyemezdi. Yapması gereken bir iş vardı. Gaul ve o, kurtların yardımıyla, Cairhien yakınında Graendal'ı bulmuştu. Graendal düşlerinde bazı insanlarla konuşmuştu. Orduların arasındaki Karanlıkdostları olabilir miydi?

Ondan önce de Bashere'in düşlerine bakıyordu, diye düşündü Perrin. *Ya da Lanfear öyle iddia etti.* Lanfear'a hiç güvenmiyordu Perrin.

Her neyse. Graendal'ı bulmuştu ve ona saldırmayı planlarken kadın ortadan kaybolmuştu. Perrin kurt düşünde seken kişilerin izini sürmeyi biliyordu ve onu izleyerek buraya, Thakan'dar'a kadar gelmişti.

Kadının kokusu aşağıdaki vadinin ortasında belirmişti. Gerçek dünyaya Yolculuk etmişti. Perrin kurt düşünde ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. O ve Gaul'un hâlâ yiyecekleri vardı, ama günler geçmiş gibi geliyordu. Perrin Rand'a yaklaştıkça zamanın daha da çarpılacağını söylemişti Lanfear. En azından bunu sınayabilirdi.

O burada Genç Boğa! Bu acil ve ani mesaj, buradaki vadide bulunan Gündoğumu denen bir kurttan geldi. *Katil aramıza geliyor! Acele et!*

Perrin hırladı, tek kelime etmeden Gaul'un omzunu tuttu ve sekti. Yukarıda, yamaçtaki mağara ağzına giden kayalık patikada belirdiler: Kıyamet Çukuru yolunda.

Yakında bir kurt, böğrüne saplanmış bir okla yatıyordu ve ölüm kokuyordu. Diğerleri biraz ötede uluyorlardı. Korkunç rüzgâr onu çekiştiriyordu. Perrin başını eğdi ve yanında Gaul'la rüzgâra daldı. *İçeride, Genç Boğa,* dedi kurt. *Karanlığın ağzının içinde.*

Perrin ne yaptığını düşünmeye cesaret edemeden, yerden ve tavandan uzanan sivri kayalarla dolu uzun, dar bir odaya daldı.

İleride parlak bir şey boşluğa dalgalar yolluyordu. Perrin ışığa karşı elini kaldırdı. Odanın ucunda belli belirsiz şekiller seçti.

Savaşan iki adam.

Donmuş gibi duran iki kadın.

Ve Perrin'den bir iki metre uzakta, yayının kirişini yanağına kadar çekmiş olan Katil.

Perrin, elinde çekiç, kükreyerek atıldı ve Katil'le Rand'ın arasına sekti. Salıverilen oku bir an sonra çekiciyle yolundan çevirdi. Gözleri irileşen Katil, ortadan kayboldu.

Perrin, Gaul'un yanına sekti, adamın kolunu tuttu, sonra Katil'in biraz önce durduğu yere sekti ve adamın gittiği yerin kokusunu aldı. "Dikkatli ol," dedi Perrin ve sonra adamın peşinden gitti.

Bir grup insanın arasına indiler. Aieldiler, ama normal *shoufa*'ları yerine tuhaf kızıl peçeler takmışlardı.

Perrin'le Gaul çok uzağa sekmemişti. Burası bir tür köydü ve Shayol Ghul'e, uzaktan zirvesini görecek kadar yakındı.

Kızıl peçeliler saldırdı. Perrin, Gölge'nin tarafında olan Aieller bulduğuna çok şaşırmamıştı. Tüm halkların içinde Karanlıkdostları vardı. Ama neden peçelerinin rengiyle kendilerini ayırt ediyorlardı?

Perrin çekicini geniş bir hamleyle savurarak onları uzakta tuttu, sonra arkalarına sekerek bir tanesinin kafasını ezdi. Gaul bir mızrak ve kahverengi kumaş bulanıklığına dönüşerek kızıl peçelilerin arkasına geçti, mızrağını sapladı ve sonra yok oldu –derken yine belirdi ve yine sapladı. Evet, hızla öğrenmişti, görünüşe göre kızıl peçelilerden daha hızlı, çünkü ona ayak uydurmakta başarısız oluyorlardı. Perrin bir başkasının dizini kırdı, sonra Katil'i aradı.

Orada. Yukarıdaki bir tepenin üzerinde durmuş, izliyordu. Perrin, Gaul'a baktı ve Gaul sekmelerin arasında ona bakıp başını salladı. Sekiz kızıl peçeli kalmıştı, ama...

Gaul'un altındaki toprak kabarmaya başladı ve Gaul tam sıçramak üzereyken yukarı doğru patladı. Perrin onun altında çelik bir plaka yaratıp patlamayı perdeleyerek arkadaşını kurtarmayı başardı, ama kıl payı. Gaul sallanarak yere indi. Perrin onun yanına sekmek ve arkadan yaklaşan kızıl peçeliye saldırmak zorunda kaldı.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Gaul'a. "O adamların en az biri yönlendirebiliyor!"

Işık. Gölge için çalışan Aieller olması yetmezmiş gibi. Yönlendiren Aieller. Yönlendiren Aiel *erkekler.* Işık!

Perrin çekicini bir başkasına savururken Katil, bir elinde kılıç, diğerinde uzun bir avcı bıçağıyla –hayvanların derisini yüzmek için

kullanılan türden bir bıçak– yanlarına geldi.

Perrin hırlayarak atıldı ve ikisi tuhaf bir dansa başladı. Biri diğerine saldırıyor, saldırılan yok olup sonra yakında yeniden beliriyor ve saldırıyordu. Bu şekilde, bir biri, bir diğeri sekerek, rakiplerinde açık arayarak dönüp durdular. Perrin'in darbesiyle Katil'i ezmesine ramak kaldı, sonra neredeyse karnına bıçak yiyecekti.

Gaul çok faydalı oluyordu –Katil'e ve kızıl peçelilere karşı yalnız kalsa Perrin'in işi çok zor olurdu. Ne yazık ki Gaul düşmanlarını oyalamaktan başka işe yaramıyordu ve bunu yapmakta bile epey güçlük çekiyordu.

Kızıl peçelilerden gelen bir ateş topu onu son anda ıskalayınca Perrin bir karar verdi. Gaul'un yanına sekti –neredeyse omzuna bir mızrak alıyordu. Perrin mızrağı kumaşa çevirdi ve o da derisine çarparak büküldü.

Gaul, Perrin'i görünce irkildi ve ağzını açtı. Perrin ona konuşma şansı tanımadı. Arkadaşını kolundan yakaladı ve uzağa sekti. Tam çevrelerinde alevler yükselirken yok oldular.

Kıyamet Çukuru'nun girişinde belirdiler. Perrin'in pelerininden duman çıkıyordu. Gaul'un kalçası kanıyordu. Bu ne zaman olmuştu?

Orada mısınız? diye sordu Perrin telaşla.

Düzinelerce kurt cevap verdi. *Buradayız Genç Boğa.*

Bize önderlik edecek misin Genç Boğa? Son Av!

Ayavlayan'a dikkat et Genç Boğa. Yüksek otların arasındaki aslan gibi izliyor seni.

Size ihtiyacım var, dedi Perrin kurtlara. *Katil burada. Benim için onunla ve adamlarıyla savaşır mısınız?*

Bu Son Av, dedi biri, diğerleri ona yardım etmeyi kabul ederken. Shayol Ghul yamaçlarında belirdiler. Perrin onların ihtiyatının kokusunu alabiliyordu. Bu mekândan hoşlanmıyorlardı. Ne uyanıkken ne de düşte, kurtların geldiği bir yer değildi.

Katil, Perrin'in bulunduğu yere geldi. Ya Perrin'in burayı koruyacağını anlamıştı ya da Rand'a düzenlemeyi düşündüğü saldırıyı tamamlamaya kararlıydı. Her durumda, Perrin onu yukarıdaki sırtta durmuş, vadiye bakarken gördü –yay taşıyan, siyah pelerini sert rüzgârlarla savrulan karanlık bir şekil. Altında, toz ve gölgeler içinde savaş devam ediyordu. Binlerce insan ölüyor, öldürüyor, gerçek dünyada çabalıyordu ve buraya yalnızca hayaletler geliyordu.

Perrin çekicini kavradı. "Gel de beni sına," diye fısıldadı. "Bu

sefer çok farklı bir düşman bulacaksın.”

Katil yayını kaldırdı ve ok attı. Ok yarıldı, dört ok, sonra on altı ok oldu, derken bir ok sağanağı Perrin’e doğru uçtu.

Perrin hırladı ve Katil’in rüzgârı durdurmak için yarattığı hava sütununa saldırdı. Sütun dağıldı ve fırtına okları yakalayarak savurdu.

Katil bıçak ve kılıç taşıyarak Perrin’in önünde belirdi. Yakında kızıl peçeliler belirirken Perrin ona saldırdı. Kızıl peçelilerle kurtlar ve Gaul ilgilendi. Bu sefer Perrin düşmanına odaklanabilecekti. Kükreyerek çekicini savurdu ve Katil’in silahına vurdu, sonra başını hedef aldı.

Katil geriledi ve –taş ve toprak parçaları fırlatarak– yerden taş kollar çıkarıp Perrin’i yakaladı. Perrin odaklandı ve kollar patlayarak yere yuvarlandılar. Katil’in şaşkınlığının keskin kokusunu yakaladı.

“Sen cismen buradasın,” diye tısladı Katil.

Perrin onun üzerine atıldı ve sıçrayışının ortasında sekerek adama daha çabuk ulaştı. Katil kolunda beliren kalkanla darbeyi engelledi. *Mah’alleinir* büyük bir çukur bırakarak kalkandan sekti.

Katil kayboldu ve beş adım geride, mağaraya giden patikanın kenarında belirdi. “Beni avlamaya geldiğin için çok memnunum kurt eniği. Seni aramam yasaklanmıştı, ama buradasın. Babasının derisini yüzdüm, sıra enikte.”

Perrin, tepeden tepeye sıçrarken olduğu gibi, bir bulanıklık halinde Katil’in üzerine atıldı. Adama çarptı ve Kıyamet Çukuru’nun ağzının önündeki çıkıntıdan düştüler ve metrelerce aşağıdaki zemine yuvarlanmaya başladılar.

Perrin’in çekici kemerindeydi –onu kemerine taktığını hatırlamıyordu– ama bu adama çekiçle vurmak istemiyordu. Katil’in yüzüne yumruğunu indirirken, adamı hissetmek istiyordu. Düşerlerken yumruğu Katil’in yüzüne çarptı, ama surat aniden taş kadar sert olup çıktı.

O anda dövüşleri, beden bedene bir dövüşten ziyade, bir iradeler savaşına dönüştü. Birlikte düşerlerken Perrin, Katil’in derisinin yumuşak olduğunu ve yumruğunun altında esnediğini, kemiklerinin kırılgan olduğunu ve kırıldığını hayal etti. Karşılık olarak Katil derisini taş kadar sert hayal etti.

Sonuç olarak Katil’in yanağı kaya kadar sert oldu, ama Perrin onu kırmayı yine de başardı. Yere çarptılar ve yuvarlanarak ayrıldılar. Katil ayağa kalktığında sağ yanağı çekiçle vurulmuş bir

heykel gibi görünüyordu ve derisinden küçük çatlaklar yayılıyordu.

O çatlaklardan kan sızmaya başladı ve Katil şokla gözlerini açtı. Elini yanağına götürdü ve kanı hissetti. Derisi yine ete dönüştü ve usta bir cerrah tarafından dikilmiş gibi, dikişler belirdi. Bir insan kurt düşünde kendini iyileştiremezdi.

Katil, Perrin'e dişlerini gösterdi ve sonra atıldı. İkisi, bir başka yerde, bir başka dünyada yaşam savaşı veren insanların yüzlerinin ve bedenlerinin görünüp kaybolduğu bir toz çalkantısı içinde dövüştüler. Perrin o insanların ikisinin arasından atıldı ve *Mah'alleinir*'i sallarken tozları savurdu. Katil geriye kaçtı ve onu uzağa sürükleyecek bir rüzgâr yarattı, sonra hızla saldırdı.

Perrin hiç düşünmeden kurda dönüştü ve Katil'in kılıcı başının üzerinden geçti. Genç Boğa, Katil'in üzerine atladı ve onu geriye, birbiriyle savaşan iki Aiel imgesine doğru düşürdü. O ikisi bir toz ve kum bulutu halinde patladı. Yanlarda başkaları belirdi ve sonra uçup gitti.

Uluyan fırtına Genç Boğa'nın kulaklarında bir kükremeye dönüşmüştü. Toz derisini ve gözlerini acıtıyordu. Katil'in üzerinden yuvarlandı ve sonra boğazına doğru atıldı. *Ağzımda bu iki bacaklının kanının tadını hissetmek ne güzel olacak.* Katil başka bir yere sekerek kaçtı.

Genç Boğa yine Perrin oldu. Çekici elinde, savaşan, değişen insan imgelerinin arasında çömeldi. *Dikkatli ol,* diye düşündü kendi kendine. *Sen bir kurtsun, ama daha çok insansın.* İrkilerek, o imgelerin bazılarının tam olarak insan olmadığını fark etti. Görünüşleri kesinlikle yılansı olan iki kişi gördü, ama o imgeler hızla soldu.

Bu mekân başka dünyaları mı yansıtıyor? diye merak etti, hayaletler hakkında başka ne düşüneceğini bilemeden.

Katil dişlerini sıkarak yine üzerine atladı. Perrin'in çekici elinde ısındı. Katil'le son savaşında yaraladığı ve sonra Şifa verilen bacağı zonklamaya başladı. Perrin kükreyerek Katil'in kılıcının yaklaşmasına izin verdi –kılıcın yanağını sıyırmasına izin verdi– ve bu arada kendi silahını adamın böğrüne indirdi.

Katil yok oldu.

Perrin çekici savurmaya devam etti ve bir an için adamı yendiğini düşündü. Ama hayır, Katil yok olmadan önce çekici hedefine daha yeni ulaşmıştı. Adam, sekmeye hazır, hamlesini bekliyordu. Perrin sakallarının arasından çenesine doğru kan sızdığını hissetti. Kılıç yanağında, tam da Katil'in yanağına yumruk

indirdiği yerde, bir kesik açmıştı.

Olduğu yerde dönerek havayı kokladı ve Katil'in gittiği yerin kokusunu yakalamaya çalıştı. Nereye gitmişti? Hiç koku yoktu.

Katil kurt düşünde bir yere sekmemişti. Perrin'in onu takip edebileceğini biliyordu. Uyanık dünyaya gitmiş olmalıydı. Perrin, avını kaybettiğini fark ederek uludu. İçindeki kurt, başarısızlığa uğramış ava karşı gazaba kapıldı ve Perrin'in kendine hâkim olmak için çabalaması gerekti.

Onu kendine getiren bir koku oldu. Yanık kürk. Kokuya acı ulumaları eşlik etti.

Perrin patikanın tepesine sekti. Kızıl peçeli cesetlerin arasında yanmış, ölmek üzere kurtlar yatıyordu. Adamların iki tanesi ayaktaydı, sırt sırta duruyorlardı ve hiç huyları olmasa da peçelerini indirmişlerdi. Dişlerini eğeleyip sivriltmişlerdi ve delice sırıtarak yönlendiriyorlardı. Kurtları teker teker yakıp kömüre dönüştürüyorlardı. Gaul bir kayanın arkasına sığınmak zorunda kalmıştı ve giysilerinden duman tütüyordu. Adamdan acı kokusu geliyordu.

İki sırıtan yönlendirici, arkadaşlarının yerde kan kaybından ölmek üzere olmasına aldırmıyor gibiydi. Perrin onlara doğru yürüdü. Biri elini kaldırdı ve bir ateş seli fırlattı. Perrin onu dumana çevirdi ve sonra içinden yürüyerek ikiye ayırdı; gri siyah dumanlar çalkalandı ve dağıldı.

Diğer Aiel de yönlendirdi ve Perrin'in ayaklarının altındaki toprağı yarmaya çalıştı. Perrin toprağın parçalanmayacağını, örgülere dayanacağını biliyordu. Bu yüzden dayandı. Perrin örgüleri göremiyordu, ama aniden –çok daha katılaşmış olan– toprağın emredildiği gibi davranmaya direndiğini biliyordu.

İlk Aiel hırlayarak mızrağına uzandı, ama Perrin onu boynundan yakaladı.

Bu adamın gırtlağını ezmeyi çok istiyordu. Katil'e karşı *yine* kaybetmişti ve bu iki adam yüzünden kurtlar ölmüştü. Kendini tuttu. Katil... Katil yaptıkları yüzünden ölümden daha beterini hak ediyordu. Ama bu adamları tanımıyordu ve onları burada öldürmenin, onları sonsuza dek, yeniden doğum şansı olmadan öldürmek demek olacağından emin değildi.

Ona öyle geliyordu ki, bu yaratıklar dahil herkes yeni bir şansı hak ediyordu. Elindeki kızıl peçeli debelendi ve onu Hava örgüleriyle bağlamaya çalıştı.

"Geri zekâlının tekisin," dedi Perrin usulca. Sonra diğer adama

baktı. “Sen de.”

İki adam gözlerini kırpıştırdılar, sonra donuk bakışlarla ona baktılar. Birinin ağzından salyalar akmaya başladı. Perrin başını iki yana salladı. Katil bu adamları hiç eğitmemişti. Gaul bile, yalnızca birkaç... ne kadar zaman geçmişti? Her neyse, Gaul bile bu şekilde yakalanıp, insanın zihninin kapasitesini bile değiştirebilecek birinin eline geçmemek gerektiğini biliyordu.

Dönüşümün tamamlanması için onları geri zekâlı olarak düşünmeye devam etmesi gerekiyordu. Diz çöktü ve yaralanmış kurtların arasında yardım edebileceği biri olup olmadığına baktı. Yaralarının üzerinde sargılar hayal etti. Bu mekânda hızla iyileşirlerdi. Kurtlar bunu yapabiliyor gibiydi. Sekiz kurdu kaybetmişlerdi ve Perrin bunun için uludu. Diğerleri de ona katıldı, ama seslerinde pişmanlık yoktu. Savaşmışlardı. Buraya bunun için gelmişlerdi.

Derken Perrin yerdeki kızıl peçelileri gördü. Hepsi ölmüştü. Gaul yanık kolunu tutarak, aksaya aksaya yanına geldi. Yara kötüydü, ama ölümcül değildi.

“Seni buradan götürmemiz gerek,” dedi Perrin ona. “Şifa görmen lazım. Hangi gün, hangi saat olduğunu bilmiyorum, ama Merrilor’a gidip kapıyolun açılmasını beklemeliyiz bence.”

Gaul dişlerini göstererek sırıttı. “Onların ikisini ben öldürdüm Perrin Aybara. Biri yönlendirebiliyordu. Kendimi pek şerefli buluyordum, ama sonra sen geldin ve ikisini *tutsak aldın.*” Başını iki yana salladı. “Bain bunu görse, ta Üç Kat Topraklar’a dönene kadar gülerdi.”

Perrin iki tutsağına döndü. Onları burada öldürmek kalpsizlik ve zalimlik olurdu, ama serbest bıraksa da onlarla yine savaşması gerekirdi –belki daha fazla kurt, daha fazla dost da kaybederdi.

“Bu adamların *ji’e’toh*’a aldırdığını sanmıyorum,” dedi Gaul. “Zaten yönlendirebilen bir adamı *gai’shain* alır mıydın?” Gözle görülür bir biçimde ürperdi.

“Onları öldür de bitsin,” dedi Lanfear.

Perrin onu süzdü. Kadın konuştuğunda yerinde sıçramamıştı –onun gelip gitmesine alışmıştı. Ama yine de sinir bozucu buluyordu.

“Onları burada öldürürsem, sonsuza dek mi ölürler?”

“Hayır,” dedi Lanfear. “Erkekler için aynı şekilde olmuyor.”

Perrin ona güvenebilir miydi? Bir sebepten, bu konuda güvenebileceğini hissetti. Neden yalan söylesindi ki? Yine de, silahsız adamları öldürmek... onun için burada bebekten farkları

yoktu.

Hayır, diye düşündü ölü kurtları düşünerek, *bebek değil. Ondan çok daha tehlikeliler.*

"Bu ikisi Döndürülmüş," dedi Lanfear, kollarını kavuşturup iki yönlendiriciye doğru başını sallayarak. "Bugünlerde çoğu bu hayata doğuyor, ama bu ikisinin dişleri eğelenmiş. Bu adamları yakalamış ve Döndürmüşler."

Gaul bir şeyler mırıldandı. Bir küfre benziyordu, ama saygılı bir tınısı da vardı. Kadim Lisan'daydı ve Perrin anlamını yakalayamadı. Ama bunun ardından Gaul mızraklarından birini kaldırdı. Kokusunda pişmanlık vardı. "Onun gözüne tükürdünüz ve bu yüzden o da sizi kullanıyor kardeşlerim. Ne korkunç..."

Döndürülmüş, diye düşündü Perrin. Siyah Kule'deki adamlar gibi. Kaşlarını çattı ve gidip iki adamdan birinin başını ellerine aldı. İrade gücüyle adamı Işık'a geri getirebilir miydi? Eğer zorla şerre döndürülebiliyorsa, geri de döndürülebilir miydi?

Perrin adamların zihinlerine girmeye çalışırken büyük bir şeye çarptı. İradesi, demir bir kapıya indirilmiş ince dal gibi geri tepti. Perrin geri geri sendeledi.

Gaul'a baktı ve başını iki yana salladı. "Onlar için hiçbir şey yapamam."

"Ben yaparım," dedi Gaul. "Onlar benim kardeşlerim."

Perrin gönülsüzce başını salladı ve Gaul iki adamın gırtlaklarını kesti. Böylesi daha iyiydi, yine de buna tanık olmak Perrin'i perişan etti. Savaşın insanlara yaptıklarından, ona yaptıklarından nefret ediyordu. Aylar önce Perrin durup böyle bir şeye seyirci kalmazdı. Işık... Gaul yapmasa kendisi yapacaktı. Biliyordu.

"Gerçekten çocuk gibi davranıyorsun," dedi Lanfear, kollarını kavuşturmuş halde onu izleyerek. İçini çekti ve sonra Perrin'in kolunu tuttu. Perrin'in içinden buz gibi bir Şifa dalgası geçti. Yanağındaki yara kapandı.

Perrin derin bir nefes aldı ve sonra başını Gaul'a doğru salladı.

"Ben senin hizmetçin değilim kurt eniği," dedi Lanfear.

"Beni düşmanım olmadığına ikna etmek istiyor musun?" diye sordu Perrin. "Bu iyi bir başlangıç olur."

Lanfear içini çekti ve sonra sabırsızlıkla Gaul'a yaklaşmasını işaret etti. Gaul aksayarak yaklaştı ve Lanfear ona da Şifa verdi.

Uzak bir gürleme mağarayı sarstı. Lanfear mağaraya baktı ve gözlerini kıstı. "Burada kalamam," dedi. Sonra yok oldu.

"Bu kadın hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi Gaul,

yanık kolunu ovalayarak. Derisi iyileşmişti. “Bizimle oyun oynadığına inanıyorum Perrin Aybara. Ama hangi oyun, bilmiyorum.”

Perrin homurdanarak onayladı.

“Bu Katil... geri dönecek.”

“Bu konuda bir şey yapmak için bir yol düşünüyorum,” dedi Perrin. Sicimlerle kemerine bağladığı düşçubuğuna uzandı. Onu sicimlerden kurtardı. “Sen burada nöbet tut,” dedi Gaul’a ve sonra mağaraya girdi.

Perrin dişe benzeyen taşların arasından geçti. Bir Karanlıktazısının ağzına yürüdüğü hissinden kaçınmak zordu. Yokuşun dibindeki ışık kör ediciydi, ama Perrin çevresinde gölgeli bir kabarcık yarattı. Derin bir çukurun kenarında, Rand ile bir başkasının kılıç çarpıştırdığını görebiliyordu.

Hayır. Bir çukur değildi. Burada *tüm dünya* sona eriyor gibiydi. Mağara engin bir hiçliğe açılıyordu. Yolların karanlığı gibi, sonsuz bir boşluk, ama bu boşluk onu içine *çekiyordu.* Onu ve başka her şeyi. Perrin dışarıyı kasıp kavuran fırtınaya alışmıştı, bu yüzden tüneldeki rüzgârı fark etmemişti. Ama şimdi dikkat edince, mağaradan o çukura doğru estiğini hissedebiliyordu.

O çukura bakarken, daha önce karanlığı hiç anlamadığını fark etti. Gerçekten değil. Karanlık *buydu.* Her şeyin mutlak sonu. Diğer karanlık, içinde saklıyor olabileceği şeyler yüzünden korkutucuydu. Bu karanlık farklıydı. Eğer bu karanlık sizi sararsa tamamen yok olurdunuz.

Perrin sendeledi, ama tünelde esen rüzgâr aslında çok güçlü değildi. Yalnızca... hiçliğe doğru akan bir dere gibi istikrarlıydı. Perrin düşçubuğunu kavradı, sonra kendini Rand’a sırtını vermeye zorladı. Yakında, biri yerde diz çökmüştü ve hiçlikten gelen büyük bir güce karşı kendini hazırlamış gibi başını eğmişti. Moiraine mi? Evet. Sağında diz çöken de Nynaeve’di.

Burada dünyalar arasındaki perde inceydi. Eğer o Nynaeve ve Moiraine’i görebiliyorsa, belki onlar da onu duyabilirlerdi.

Nynaeve’e yaklaştı. “Nynaeve? Beni duyabiliyor musun?”

Nynaeve gözlerini kırpıştırdı ve başını çevirdi. Evet, onu duyabiliyordu! Ama onu göremiyor gibiydi. Canını kurtarmak için tutunurcasına, yerdeki taş dişlerden birine yapıştı ve şaşkın şaşkın çevresine bakındı.

“Nynaeve!” diye bağırdı Perrin.

“Perrin?” diye fısıldadı Nynaeve, çevresine bakınarak.

“Neredesin?”

“Bir şey yapacağım Nynaeve,” dedi Perrin. “Bu mekâna kapıyol açılmasını imkânsız kılacağım. Eğer bu bölgeye gelip gidebilmek istiyorsanız, kapıyolunuzu mağaranın önüne açmanız gerekecek. Tamam mı?”

Nynaeve onu bulmak için çevresine bakınmaya devam ederek başını salladı. Görünüşe göre, gerçek dünya kurt düşüne yansıyordu, ama tersi olmuyordu. Perrin düşçubuğunu yere sapladı, sonra Lanfear’ın gösterdiği gibi çalıştırarak, mağaranın çevresinde mor bir kabarcık yarattı. Sonra tünelde geri gitti, mor cam duvardan çıktı ve Gaul ile kurtlara katıldı.

“Işık,” dedi Gaul. “Seni aramaya gelecektim. Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Ne kadar uzun?” diye sordu Perrin.

“En az iki saattir yoksun.”

Perrin başını iki yana salladı. “Delik zaman duygumuzla oynuyor. Eh, en azından düşçubuğu buradayken Katil, Rand’a ulaşmakta güçlük çeker.”

Katil düşçubuğunu ona karşı kullandıktan sonra, *ter’angreal*’i bu sefer adama karşı kullanmak tatmin ediciydi. Perrin koruyucu kabarcığı mağaranın içine sığacak ve Rand’ı, Delik’i ve içindekileri kapsayacak şekilde yapmıştı. Mağaranın ağzı hariç, kabarcığın sınırlarının kayaya denk geldiği anlamına geliyordu bu.

Katil mağaranın ortasında belirip saldıramayacaktı. Mağara ağzından girmesi gerekecekti. Ya bunu yapacak ya da kayayı delmenin bir yolunu bulacaktı ki Perrin bunun burada, kurt düşünde mümkün olduğunu düşünüyordu. Yine de onu yavaşlatırdı ve Rand’ın ihtiyaç duyduğu şey de buydu.

“Burayı korumanızı istiyorum,” dedi Perrin, orada toplanmış kurtlara. Kurtların çoğu hâlâ yaralarını yalıyordu. “Gölgekatili içeride savaşıyor. Bu dünyanın bildiği en tehlikeli avı avlıyor. Katil’in ona ulaşmasına izin vermemeliyiz.”

Burayı koruyacağız Genç Boğa, dedi biri. *Diğerleri de toplanıyor. Bizim önümüzden geçemeyecek.*

“Bunu yapabilir misiniz?” Sınırboyları’na yayılmış, mesajları hızla aktaran kurtlar imgesini gönderdi Perrin. Bölgede dolaşan binlerce kurt vardı.

Perrin gönderdiği mesajla gurur duyuyordu. Sözcüklerle ya da imgelerle değil, içine kokular ve içgüdüler karışmış bir kavram olarak göndermişti. Kurtlar mesajdaki gibi yayılırsa, Katil geri

dönerse, bu ağı kullanarak anında Perrin'e haber yollayabilirlerdi.

Yapabiliriz, dedi kurtlar.

Perrin başını salladı, sonra Gaul'a el etti.

"Burada kalmayacak mıyız?" diye sordu Gaul.

"Çok şey oluyor," dedi Perrin. "Zaman burada çok ağır akıyor. Biz buradayken savaşın geçip gitmesini istemiyorum."

Dahası, Graendal'ın ne yaptığı meselesi vardı hâlâ.

26
Hesaba Katılması Gerekenler

"O Seanchanların yanında savaşmaktan hoşlanmıyorum," dedi Gawyn usulca, gelip Egwene'in yanında dikilerek.

Egwene de hoşlanmıyordu ve içindeki bu duyguyu Gawyn'in de sezebildiğini biliyordu. Ne diyebilirdi? Seanchanları geri çeviremezdi. Gölge, bayrağı altında savaşması için Sharalıları getirmişti. Bu yüzden Egwene elindeki kaynakları kullanmak zorundaydı. Ne olursa.

Çayırdan geçerek Arafel'in iki kilometre kadar doğusundaki buluşma yerine giderken boynu kaşındı. Bryne güçlerinin büyük kısmını geçide yerleştirmişti bile. Geçidin hemen güneyindeki tepelerin üzerinde Aes Sedaileri görebiliyordu. Hemen aşağılarına, yamaçlara, okçular ve kargılı askerler konuşlanmıştı. Birlikler dinlenmişti. Egwene'in güçlerinin geri çekilerek geçirdiği günler, düşmanın onları çatışmaya çekme çabalarına rağmen, savaşın yorgunluğunu bir parça atmalarını sağlamıştı.

Egwene'in başarısı Seanchanların savaşa katılmasına ve Shara yönlendiricilerine karşı koymalarına bağlıydı. Midesi burkuldu. Bir seferinde, Caemlyn'de acımasız adamların aç köpekleri bir çukurda dövüştürdüklerini ve hangisinin kazanacağına dair kumar oynadıklarını duymuştu. Bu da aynı şeydi. Seanchan *damane*'leri özgür kadınlar değillerdi. Savaşmayı kendileri seçmiyordu. Sharalı erkek yönlendiriciler hakkında gördüklerine bakılırsa, onlar da hayvandan çok farklı değillerdi.

Egwene, Seanchanlarla işbirliği yapmak yerine, aldığı her nefeste onlarla savaşmalıydı. Toplanmış Seanchanlara yaklaşırken içgüdüleri isyan ediyordu. Bu görüşmeyi Seanchanların önderi istemişti. Işık izin verse de çabucak olup bitse.

Egwene bu Fortuona denen kadın hakkında raporlar almıştı, bu

yüzden ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Ufak tefek Seanchan imparatoriçesi küçük bir platformun üzerinde durmuş, savaş hazırlıklarını izliyordu. Üzerinde ışıltılı bir elbise vardı ve elbisenin saçmalık ölçüsünde uzun eteği arkasında uzanıyordu. Eteği, dehşet verici şekilde açık saçık giysiler giyen *da'covale*'lerden sekizi taşıyordu. Kan'ın muhtelif üyeleri gruplar halinde, dikkatli pozlar takınarak bekliyorlardı. Hemen hemen siyah zırhlar içindeki Ölümnöbeti Askerleri, İmparatoriçe'nin çevresine kaya parçaları gibi dizilmişti.

Egwene, kendi askerlerinin ve Kule Salonu'nun büyük kısmının korumasında yaklaştı. Fortuona ilk önce Egwene'in onu kampında ziyaret etmesi için ısrarcı olmuştu. Egwene reddetmişti elbette. Bir anlaşmaya varmak saatler almıştı. İkisi de Arafel'deki bu mekâna gelecekti ve ikisi de oturmak yerine ayakta duracaktı, böylece hiçbiri diğerine tepeden bakmayacaktı. Yine de Egwene kadını burada beklerken bulunca sinirlenmişti. Bu toplantının zamanını, ikisinin aynı anda geleceği şekilde ayarlamak istemişti.

Fortuona savaş hazırlıklarından döndü ve Egwene'e baktı. Siuan'ın aldığı raporların çoğu yanlış gibiydi. Evet, Fortuona çocuğa benziyordu biraz, ince yapılıydı ve narin yüz hatlarına sahipti. Ama benzerlik önemsizdi. Hiçbir çocuğun bu kadar keskin, bu kadar hesapçı bakışları olmazdı. Egwene beklentilerini değiştirdi. Fortuona'yı şımarık bir genç, el üstünde tutulduğu bir hayatın ürünü olarak hayal etmişti.

"Seninle şahsen, kendi sesimle konuşmanın uygun olup olmayacağını düşündüm," dedi Fortuona.

Yakında, Seanchan Kanından pek çok kişi –boyalı tırnaklarından ve kısmen tıraşlanmış kafalarından belli oluyordu– inledi. Egwene onları duymazdan geldi. Yanlarında pek çok *sul'dam* ve *damane* çifti duruyordu. O çiftlerin dikkatini dağıtmasına izin verirse, öfkesine kapılabilirdi.

"Ben de senin gibi, böylesine korkunç katliamlar yapmış biriyle konuşmamın uygun olup olmayacağını düşündüm," dedi Egwene.

"Seninle konuşmaya karar verdim," diye devam etti Fortuona, Egwene'in yorumunu duymazdan gelerek. "Şimdilik seni bir *marath'damane* olarak değil, bu diyarların halkı arasında bir kraliçe olarak görmemin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Hayır," dedi Egwene. "Beni neysem o olarak göreceksin kadın. Bunu talep ediyorum."

Fortuona dudaklarını büzdü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Daha

önce de *damane*'lerle konuştum. Hobi olarak *damane* eğitiyorum. Seni bu şekilde görmek protokol ihlali sayılmaz, çünkü İmparatoriçe evcil köpekleriyle konuşabilir."

"O zaman ben de seninle doğrudan konuşacağım," dedi Egwene, yüzünü ifadesiz tutarak. "Çünkü Amyrlin pek çok mahkemede yargıçlık yapar. Onları mahkûm edebilmek için katillerle, tecavüzcülerle konuşabilmelidir. Onların yanında rahat ederdin sanırım, ama seni mide bulandırıcı bulacaklarından kuşkulanıyorum."

"Bunun huzursuz bir ittifak olacağını görebiliyorum."

"Aksini mi bekliyordun?" diye sordu Egwene. "Kardeşlerimi tutsak aldın. Onlara yaptıkların cinayetten de beter. Onlara işkence ettin, iradelerini kırdın. Işık'tan dilerdim ki, onları öldürmekle yetinseydin."

"Yapılması gerekeni anlamanı beklemiyorum," dedi Fortuona, savaş meydanına dönerek. "Sen bir *marath'damane*'sin. Senin... kendi anlayışına göre, kendi çıkarına konuşman doğal."

"Gerçekten de doğal," dedi Egwene yumuşak bir sesle. "Bu yüzden beni olduğum gibi görmeni istiyorum, çünkü toplumunuzun ve imparatorluğunuzun yalanlar üzerine kurulu olduğunu gösteren nihai kanıtım. İşte burada duruyorum, herkesin iyiliği için tasmalanması gerektiği konusunda ısrar ettiğiniz bir kadın. Ama sahip olmam gerektiğini söylediğiniz vahşiliği ve tehlikeli eğilimleri göstermiyorum. Tasmalarınıza karşı özgür kaldığım sürece, nefes alan her kadına ve her erkeğe, sizin yalancı olduğunuzu kanıtlıyorum."

Diğer Seanchanlar mırıldanmaya başladı. Fortuona serinkanlılığını korudu.

"Bizim yanımızda çok daha mutlu olurdun," dedi Fortuona.

"Ah, gerçekten mi?" dedi Egwene.

"Evet. Tasmadan nefret ettiğini söylüyorsun, ama onu taksan ve görsen, daha huzurlu bir hayat olduğunu anlardın. Biz *damane*'lerimize işkence etmiyoruz. Onlara bakıyoruz ve ayrıcalıklı yaşamlar yaşamalarına izin veriyoruz."

"Bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu Egwene.

"Ben İmparatoriçe'yim," dedi Fortuona. "Hükmüm denizlerin ötesine uzanıyor ve korumam altındaki diyarlar insanlığın bildiği ve düşündüğü her yeri kapsıyor. Eğer bilmediğim şeyler varsa, İmparatorluğumdakiler tarafından biliniyordur, çünkü *ben* İmparatorluğum."

“Harika,” dedi Egwene. “Peki İmparatorluğun benim eskiden sizin tasmalarınızdan birini *taktığımı* biliyor mu? *Sul’dam*’larınızdan biri tarafından eğitildiğimi?”

Fortuona gerildi, sonra Egwene’i bir şok ifadesiyle ödüllendirdi, ama hemen kendine hâkim oldu.

“Falme’deydim,” dedi Egwene. “Renna tarafından eğitilmiş bir *damane.* Evet, tasmanı taktım kadın. Huzur bulmadım. Acı, aşağılanma ve dehşet buldum.”

“Ben neden bunu bilmiyorum?” diye sordu Fortuona yüksek sesle, dönerek. “Neden bana söylemediniz?”

Egwene toplanmış Seanchan asillerine baktı. Fortuona özellikle bir adama hitap edermiş gibi görünüyordu, dantellerle bezenmiş siyah ve altın kumaşlara bürünmüş zengin bir adam. Adamın tek gözünün üzerinde göz yaması vardı, giysilerine uyması için siyah bir göz yaması, ve iki elindeki tırnaklar siyaha boyanmıştı...

“Mat?” diye kekeledi Egwene.

Mat elini belli belirsiz salladı, mahcup görünüyordu.

Ah, Işık, diye düşündü Egwene. *Mat kendini ne duruma düşürdü?* Planlarını hızla aklından geçirdi. Mat, Seanchan asili numarası yapıyordu. Onun gerçekte kim olduğunu biliyor olmalıydılar. Onu kurtarmak için bir şey verebilir miydi?

“Yaklaş,” dedi Fortuona.

“Bu adam...” diye başladı Egwene, ama Fortuona sözünü kesti.

“Knotai,” dedi, “bu kadının kaçak bir *damane* olduğunu biliyor muydun? Onu çocukluğundan tanıyorsun sanırım.”

“Onun kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Egwene.

“Elbette biliyorum,” dedi Fortuona. “Adı Knotai, ama daha önce Matrim Cauthon deniyordu. Birlikte büyümüş olsanız da, sana hizmet edeceğini sanma *marath’damane.* O artık Kuzgunlar Prensi ve bu konumu benimle evlenerek kazandı. O Seanchanlara, Kristal Taht’a ve İmparatoriçe’ye hizmet ediyor.”

“Sonsuza dek yaşasın,” diye ekledi Mat. “Selam Egwene. Sharalılardan kaçtığını duyduğuma sevindim. Beyaz Kule nasıl? Hâlâ... beyazdır herhalde?”

Egwene bir Mat’e, bir Seanchan İmparatoriçesi’ne bakıyordu. Sonunda, başka bir şey yapamadığından, kahkahayı bastı. “Matrim Cauthon’la mı evlendin?”

“Alametler işaret etti,” dedi Fortuona.

“Bir *ta’veren*’e fazla yaklaşmışsın,” dedi Egwene, “ve böylece Desen seni ona bağladı.”

“Aptalca batıl inançlar,” dedi Fortuona.

Egwene, Mat’e baktı.

“*Ta’veren* olmak bana pek bir şey kazandırmadı,” dedi Mat ekşi ekşi. “Sanırım Desen beni çizmelerimden yakalayıp Shayol Ghul’e sürüklemediği için minnettar olmalıyım. Küçük bir nimet.”

“Sorumu yanıtlamadın Knotai,” dedi Fortuona. “Bu kadının kaçak bir *damane* olduğunu biliyor muydun? Eğer biliyorduysan, neden bana söylemedin?”

“Bu konuda fazla düşünmedim,” dedi Mat. “Çok kısa bir süre *damane* oldu Tuon.”

“Bunu başka zaman konuşacağız,” dedi Fortuona alçak sesle. “Hoş olmayacak.” Egwene’e döndü. “Eski bir *damane* ile konuşmak, yeni yakalanmış biriyle ya da her zaman özgür olmuş biriyle konuşmakla aynı değil. Bu olayın söylentisi yayılacaktır. Bana... rahatsızlık yarattın.”

Egwene kadına şaşkın şaşkın baktı. Işık! Bu insanlar tamamen kaçıktı. “Bu görüşmeyi yapmamız konusunda ısrar etmenin amacı neydi? Yenidendoğan Ejder savaşımıza yardım edeceğini söylüyor. O zaman yardım et.”

“Seninle görüşmem gerekiyordu,” dedi Fortuona. “Sen benim buradaki karşıtımsın. Ejder’in önerdiği bu barışa katılmayı kabul ettim, ama koşullarım var.”

Ah, Işık, Rand, diye düşündü Egwene. *Onlara neler vadettin?* Kendini hazırladı.

“Savaşmayı kabul etmeye ek olarak,” dedi Fortuona, “egemen ulusların sınırlarını mevcut haliyle kabul edeceğim. Sınırlarımızı ihlal edenler hariç, hiçbir *marath’damane*’ye itaat dayatmayacağız.”

“Peki hangi sınırlarmış onlar?” diye sordu Egwene.

“Mevcut haliyle belirlenmiş...”

“Daha açık konuş,” dedi Egwene. “Bana kendi sesinle söyle kadın. Hangi sınırlar.”

Fortuona dudaklarını birbirine bastırdı. Sözünün kesilmesine alışık olmadığı açıktı. “Altara, Amadicia, Tarabon ve Almoth Ovası bizim kontrolümüzde.”

“Tremalking,” dedi Egwene. “Tremalking’i ve diğer Deniz Halkı adalarını özgür bırakacak mısınız?”

“Onları saymadım, çünkü onlar sizin kıtanızda değil, denize dahil. Sizi ilgilendirmezler. Dahası, Yenidendoğan Ejder’le yaptığım anlaşmanın bir parçası değiller. O oralardan bahsetmedi.”

“Rand’ın aklında çok şey var. Tremalking benimle yapacağın

anlaşmanın bir parçası olacak."

"Böyle bir anlaşma yaptığımızın farkında değildim," dedi Fortuona sakin sakin. "Benim yardımımı isteyen sizdiniz. Emredersem bir dakikada gideriz. Yardımımız olmadan o orduya karşı haliniz ne olur? Daha birkaç gün önce yardım etmem için yalvarıyordunuz."

Yalvarmak mı? diye düşündü Egwene. "Son Savaş'ı kaybedersek ne olacağının farkında mısın? Karanlık Varlık Çark'ı kıracak, Büyük Yılan'ı öldürecek ve her şey sona erecek. O da, eğer şanslıysak. Şanslı değilsek Karanlık Varlık dünyayı kendi çarpık suretinde yeniden yaratacak. Tüm insanlar ona bağlı olacak ve sonsuza dek ıstırap, kölelik ve işkence içinde yaşayacaklar."

"Bunun farkındayım," dedi Fortuona. "Bu çatışma –bu savaş meydanında yapılan– sonucu belirleyecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Eğer ordum yok olursa," dedi Egwene, "tüm çabamız tehlikeye girer. Gerçekten de her şey burada ne olacağına bağlı olabilir."

"Katılmıyorum," dedi Fortuona. "Senin orduların yaşamsal öneme sahip değil. Yeminden dönenlerin çocuklarıyla dolu. Gölge'yle savaşıyorsun ve bu yüzden şerefli biri olduğunu kabul ediyorum. Eğer kaybedersen, ben Seanchan'a dönerim ve Her Daim Muzaffer Ordu'nun tüm kudretini toplar, bu... dehşete karşı onu sürerim. Son Savaş'ı yine de kazanabiliriz. Siz olmadan daha zor olur ve *damane*'lerin veya potansiyel *damane*'lerin canlarını boşa harcamak istemem, ama Gölge'ye kendi başımıza karşı koyabileceğimizden eminim."

Egwene'le göz göze geldi.

Ne kadar da soğuk, diye düşündü Egwene. *Blöf yapıyor. Öyle olmalı.* Siuan'ın göz ve kulaklarından gelen raporlar Seanchanların anayurdunun kargaşa içinde olduğunu söylüyordu. Tahta kimin geçeceğine dair bir kriz.

Belki Fortuona gerçekten de İmparatorluğun tek başına Gölge'ye karşı durabileceğine inanıyordu. Eğer öyleyse, yanılıyordu.

"Bizim yanımızda savaşacaksınız," dedi Egwene. "Rand'la anlaşma yaptın ve sanırım ona yemin ettin."

"Tremalking bizimdir."

"Öyle mi?" dedi Egwene. "Peki başlarına bir önder koydun mu? Hükmünü kabul eden, Deniz Halkı'ndan birini?"

Fortuona yanıt vermedi.

"Fethettiğiniz diğer toprakların çoğu size sadık," dedi Egwene. "Altaralılar ve Amadicialılar sizi takip eder. Anlaşılıyor ki,

Tarabonlular da. Ama Deniz Halkı... onlardan tekinin bile sizi desteklediğini ya da topuğunuzun altında huzur içinde yaşadığını duymadım."

"Sınırlar..."

"Biraz önce bahsettiğin, haritalardaki sınırlar, Tremalking'i Deniz Halkı'nın ülkesi olarak gösteriyor. Anlaşmamız mevcut sınırları olduğu haliyle koruyorsa, Tremalking'de sizi tanıyan bir hükümdara ihtiyacınız olacak."

Egwene'e zayıf bir argüman gibi geliyordu bu. Seanchanlar fatih bir halktı. Hükümlerinin yasal olup olmadığına neden aldıracaklardı ki? Ama Fortuona, Egwene'in sözlerini tartar göründü. Kaşlarını çatarak düşüncelere dalmıştı.

"Bu... iyi bir sav," dedi sonunda. "Onlar bizi kabul etmedi. Sunduğumuz barışı reddederek aptallık ediyorlar, ama sahiden de reddettiler. Pekâlâ, Tremalking'i bırakacağız, ama sen nasıl eklediysen ben de anlaşmaya bir madde ekleyeceğim."

"Nedir o madde?"

"Kule'ne ve tüm diyarlara şunu duyuracaksın," dedi Fortuona. "Ebou Dar'a gelmek ve doğru düzgün tasmalanmak isteyen tüm *marath'damane*'lere, bunu yapma izni verilecek."

"İnsanların tasmalanmayı *isteyeceğini* mi düşünüyorsun?" Kadın deliydi. Deli olmalıydı.

"Elbette isteyecekler," dedi Fortuona. "Seanchan'da, araştırmalarınız sırasında bazen yönlendirebilenleri gözden kaçırabiliyoruz. Kim olduklarını fark ettiklerinde onlar bize gelir ve tasmalanmayı talep ederler. Tıpkı olması gerektiği gibi. Kimseyi bizden uzak durmaya zorlamayacaksınız. Gelmelerine izin vereceksiniz."

"Sana söz veriyorum, kimse bunu istemez."

"O zaman böyle bir bildiri yayınlamakta sakınca görmezsin," dedi Fortuona. "Halkınızı *damane*'lerin faydaları hakkında eğitmek için elçiler göndereceğim –öğretmenlerimiz barış içinde gelecek, çünkü anlaşmaya bağlı kalacağız. Bence şaşıracaksın. Bazıları doğru olanı görecek."

"Ne istersen yap," dedi Egwene eğlentiyle. "Kanunları ihlal etmezseniz, sanırım çoğu kişi... elçilerinizin gelmesine izin verir. Bütün hükümdarlar adına konuşamam."

"Ya senin kontrolün altındaki topraklar? Tar Valon? Elçilerimizin gelmesine izin verecek misin?"

"Eğer kanunları ihlal etmezlerse," dedi Egwene, "onları

susturmam. İnsanları isyana sürüklemeden fikirlerini söyleyebilecek olsalar Beyazpelerinlere de izin verirdim. Ama *Işık,* kadın. Gerçekten de buna inanıyor...”

Fortuona’yı izleyerek sustu. Kadın söylediklerine inanıyordu. Egwene’in anlayabildiği kadarıyla, gerçekten inanıyordu.

En azından dürüst, diye düşündü Egwene. *Deli. Deli ama dürüst.*

“Ya sizin elinizdeki *damane*’ler?” dedi Egwene. “Serbest kalmak isterlerse gitmelerine izin verecek misiniz?”

“Doğru düzgün eğitilmiş olan hiçbir *damane* gitmek istemez.”

“Bu her iki taraf için eşit olmalı,” dedi Egwene. “Yönlendirebildiğini anladığınız bir kız? *Damane* olmak istemezse, sizin topraklarınızdan çıkıp bize katılmasına izin verecek misiniz?”

“Bu, öfkeli bir *grolm*’ü şehir meydanına salıvermek gibi olur.”

“İnsanların gerçeği göreceğini söyledin,” dedi Egwene. “Sizin yaşam tarzınız güçlüyse, idealleriniz doğruysa, o zaman insanlar bunu görecektir. Eğer size katılmıyorlarsa onları zorlamamalısınız. Bırakın gitmek isteyen gitsin. O zaman elçilerinizin Tar Valon’da konuşmasına izin veririm. Işık! Onlara kalacak oda ve yemek bile veririm ve her şehirde de aynısının yapılmasını sağlarım!”

Fortuona, Egwene’i süzdü. “Pek çok *sul’dam*’ımız bu savaşa Gölge’ye hizmet edenler arasından yeni *damane*’ler yakalama şansı bulacaklarını düşünerek geldi. Bu Sharalılardan belki. Onları ya da Gölge’ye katılan kardeşlerinizi serbest bırakmamızı mı istiyorsunuz? Öldürmeleri ve yok etmeleri için?”

“Işık altında, yargılanmaları ve idam edilmeleri için.”

“Neden onları kullanmamıza izin vermiyorsunuz? Neden canları israf olsun?”

“Ama yaptığınız şey iğrençlik!” dedi Egwene, çileden çıkarak. “Kara Ajah bile bunu hak etmiyor.”

“Kaynaklar bu kadar kolay çöpe atılmamalı.”

“Öyle mi?” dedi Egwene. “Tüm *sul’dam*’larınızın, kıymetli eğiticilerinizin, birer *marath’damane* olduğunun farkında mısınız?”

Fortuona hızla ona döndü. “Böyle yalanlar yayma.”

“Öyle mi? Sınayalım mı Fortuona? Sen de *damane* eğittin. Sen de bir *sul’dam*’sın sanırım? Boynuna *a’dam* tak. Sana *meydan okuyorum.* Yanılıyorsam senin üzerinde hiç etkisi olmaz. Haklıysam, onun gücüne boyun eğersin ve *marath’damane* olduğunu kanıtlarsın.”

Fortuona’nın gözleri öfkeyle büyüdü. Egwene’in ona suçlu demesini duymazdan gelmişti, ama *bu* suçlama canını acıtmış gibiydi... bu yüzden Egwene bıçağı biraz daha derine sapladı.

“Evet,” dedi. “Bunu yapalım ve inancının gerçek gücünü sınayalım. Yönlendirebildiğin kanıtlanırsa, diğerlerinin yapacağını söylediğin şeyi yapacak mısın? Gidip bir tasma alacak ve onu kendi boynuna takacak mısın Fortuona? Kendi kanunlarına itaat edecek misin?”

“Ben onlara itaat etim,” dedi Fortuona soğuk soğuk. “Sen çok cahil bir kadınsın. Belki de doğrudur, belki *sul’dam*’lar yönlendirebiliyordur. Ama bu *marath’damane* olmakla aynı şey değil –bir insanın katile dönüşebilecek olmasının onu katil saymak için yeterli olmaması gibi.”

“Halkın onlara söylenen yalanları öğrendiğinde göreceğiz,” dedi Egwene.

“Seni şahsen ehlileştireceğim,” dedi Fortuona yumuşak bir sesle. “Bir gün halkın seni bana teslim edecek. Haddini aşacaksın ve kibrin seni bizim sınırlarımıza getirecek. Ben bekliyor olacağım.”

“Yüzyıllar boyunca yaşamayı planlıyorum,” diye tısladı Egwene. “İmparatorluğunun ufalanmasını seyredeceğim Fortuona. Zevkle seyredeceğim.” Parmağını uzatıp kadının göğsüne dayadı, ama Fortuona büyük hızla hareket ederek Egwene’in bileğini yakaladı. Bu kadar ufak tefek birine göre kesinlikle çok hızlıydı.

Egwene içgüdüyle Kaynak’a kucak açtı. Yakındaki *damane*’ler inlediler ve her biri Tek Güç’ün parıltısına büründü.

Mat, Egwene ile Fortuona’nın arasına girdi ve ellerini iki kadının göğüslerine dayayarak onları ayırdı. Egwene bir Hava ipliğiyle onun elini ittirmek için Tek Güç ördü, ama örgü dağıldı elbette.

Kan ve küller, bu hiç uygun olmadı! Mat’in orada olduğunu unutmuştu.

“Terbiyemizi koruyalım hanımlar,” dedi Mat, önce birini, sonra diğerini süzerek. “İkinizi birden dizime yatırmaya zorlamayın beni.”

Egwene ona dik dik baktı, ama Mat gözlerini kaçırmadı. Egwene’in öfkesini Fortuona’dan kendi üzerine çekmeye çalışıyordu.

Egwene göğüslerine huzursuz edici ölçüde yakın duran ele baktı. Fortuona da o ele bakıyordu.

Mat ellerini indirdi, ama tamamen aldırışsız bir biçimde, hiç oyalanmadan. “Bu dünyanın insanlarının siz ikinize ihtiyaçları var. Ve sizin sağduyulu olmanıza ihtiyaçları var, beni duyuyor musunuz? Bu iş hepimizi aşıyor. Birbirinizle savaştığınız zaman Karanlık Varlık kazanır, o kadar. Bu yüzden çocuk gibi davranmaktan vazgeçin.”

“Bu gece sana edecek iki çift lafım olacak Knotai,” dedi Fortuona. “İki çiftten çok daha fazla.”

“Sözcüklere bayılırım,” dedi Mat. “Çok leziz ve harika sözcükler var. ‘Gülümsemek’ örneğin. Bana her zaman çok güzel bir sözcük gibi gelmiştir. Sence de öyle değil mi? Ya da belki, ‘Şu anda bana, İmparatoriçe’ye, sonsuza dek yaşayayım, dokunduğu için Egwene’i öldürmemeye söz veriyorum, çünkü önümüzdeki bir iki hafta boyunca ona gerçekten de ihtiyacımız olacak.’” Anlamlı anlamlı Fortuona’ya baktı.

“Sahiden de onunla evlendin mi?” dedi Egwene, Fortuona’ya. “Cidden?”

“Bu... sıradışı bir olaydı,” diye yanıt verdi Fortuona. Silkelendi ve Egwene’e dik dik baktı. “O benim ve onu serbest bırakmaya niyetim yok.”

“Eline geçirdiğin bir şeyi serbest bırakacak birine benzemiyorsun,” dedi Egwene. “Şu anda Matrim beni ilgilendirmiyor. Ordun ilgilendiriyor. Savaşacak mısın savaşmayacak mısın?”

“Savaşacağım,” dedi Fortuona. “Ama ordum senin emrinde olmayacak. Generallerin bize önerilerini göndersin. Onları değerlendireceğiz. Ama daha fazla *marath’damane* ayırmazsanız geçidi istilacılara karşı savunmakta güçlük çekeceğinizi görebiliyorum. Ordunuzu korumak için *sul’dam* ve *damane*’lerimizden bir kısmını size yollayacağım. Şimdilik bundan daha fazlasını yapmayacağım.” Maiyetine doğru yürümeye başladı. “Gel Knotai.”

Mat’e alçak sesle, “Bu duruma nasıl düştün, bilmiyorum,” dedi Egwene. “Bilmek de istemiyorum. Savaş bittikten sonra seni kurtarmak için elimden geleni yaparım.”

“Çok naziksin Egwene,” dedi Mat. “Ama bunu kendi başıma halledebilirim.” Fortuona’nın peşinden koştu.

Mat hep aynı şeyi söylerdi. Egwene ona yardım etmenin bir yolunu bulacaktı. Başını iki yana sallayarak Gawyn’in onu beklediği yere döndü. Leilwin gelmeyi reddetmişti. Halbuki Egwene onun kendi memleketinden birilerini görmeyi isteyeceğini sanırdı.

“Onlarla mesafemizi korumamız gerekecek,” dedi Gawyn alçak sesle.

“Kabul,” dedi Egwene.

“Yaptıklarına rağmen yine de Seanchanlarla birlikte mi savaşacaksın?”

“Sharalı yönlendiricileri meşgul ettikleri sürece evet.” Egwene ufka baktı –Rand’a ve katılmış olması gereken büyük savaşa doğru. “Seçeneklerimiz sınırlı Gawyn ve müttefiklerimiz zayıflıyor. Şimdilik Trolloc öldüren herkes dostumdur. O kadar.”

* * *

Andor hattı bozuldu ve Trolloclar hattı yarıp geçti. Yaratıkların leş kokulu nefesi soğuk havada buhar bulutları halinde çıkıyordu. Elayne’in baltalı kargı taşıyan askerleri, ayakları birbirlerine dolanarak kaçmaya çalıştılar. Trollocların ilk birkaç tanesi onları görmezden geldi; arkadan gelenlere yol açmak için uluyarak üzerlerinden atladılar. Derideki bir yarıktan fışkıran kan gibi, açıklıktan akın ettiler.

Kuvvetlerinden geriye ne kaldıysa toparlamaya çalıştı Elayne. Her an *saidar* kayıp gidecek gibi hissediyordu, ama şu anda savaşan ve ölen adamlar da ondan daha güçlü hissetmiyor olmalıydı. Günün büyük kısmını savaşarak geçirmişlerdi.

Bir şekilde örecek gücü bularak, ilk birkaç Trolloc’u ateş toplarıyla kızarttı ve insan saflarındaki yarıktan içeri akan canavarları durdurdu. Ateş toplarını, Birgitte’in yayından beyaz ışınlar gibi fırlayan oklar takip etti. Trolloclar guruldayarak okların saplandığı boyunlarını pençelediler.

Elayne atının sırtından ateş topları fırlatmaya devam etti. Bitkin ellerle eyerine yapışmıştı ve kurşun gibi ağır göz kapaklarını kırpıştırıyordu. Ölü Trolloclar devrildiler ve yarıkta bir yara kabuğu oluşturarak diğerlerinin geçmesini engellediler. Yedek birlikler sendeleyerek gelip yerlerini aldılar ve Trollocları püskürttüler.

Elayne sallanarak nefes verdi. Işık! Kurşun ağırlıklar çekerek Caemlyn çevresinde koşmaya zorlanmış gibi hissediyordu. Değil Tek Güç tutmak, dik oturmakta bile zorlanıyordu. Görüş alanı soldu, sonra daha da karardı. Kulaklarındaki sesler soldu. Sonra... karanlık.

İlk önce sesler geri geldi. Uzak bağırışlar ve tangırtılar. Çok uzaktan gelen bir boru sesi. Trollocların uluması. Arada bir ejderlerin gürlemesi. *Onları yeterince sık ateşlemiyorlar,* diye düşündü. Aludra topları belli bir ritimle ateşliyordu. Bashere birliklerin bir kısmını geri çekip dinlendiriyordu. Bu sırada Trolloclar yarıktan geçmeye çalışıyor ve ejderler kısa süre için onları bombardımana tutuyordu. Trolloclar yaklaşıp ejderleri yok

etmeye çalışırken, süvariler gelip yanlardan saldırıyordu.

Bu taktik çok Trolloc öldürüyordu. İşleri buydu... Trolloc öldürmek...

Çok yavaş, diye düşündü. *Çok yavaş...*

Elayne kendini yerde buldu. Birgitte'in endişeli yüzü yukarıdaydı.

"Ah, Işık!" diye mırıldandı Elayne. "Düştüm mü?"

"Seni tam zamanında yakaladık," diye mırıldandı Birgitte. "Kollarımıza yığıldın. Gel, geri çekiliyoruz."

"Ben..."

Birgitte tek kaşını kaldırarak ona baktı ve itirazını bekledi.

Cepheden birkaç adım geride, yerde sırtüstü yatarken itiraz etmek zordu. *Saidar*'ı kaybetmişti ve canı pahasına bile olsa bir daha kucak açamazdı muhtemelen. "Evet," dedi. "Ben... ben Bashere'i kontrol etmeliyim."

"Çok akıllıca," dedi Birgitte, Elayne'i atının sırtına kaldırmasına yardım etmesi için korumaya el ederek. Sonra duraksadı. "Burada iyi iş çıkardın Elayne. Nasıl savaştığını biliyorlar. Bunu görmeleri iyi bir şey."

Telaşla arka safların arasından geçtiler. Arka saflar çok seyrekti. Çoğu asker savaşa katılmıştı. İkinci Trolloc ordusu gelmeden galip olmaları gerekiyordu ve bu da bütün güçlerini bu çatışmaya adamaları anlamına geliyordu.

Yine de, Elayne yedeklerinin ne kadar azaldığını, öndekilerin dinlenmesi için ne kadar az kişiyle değişim yapmaları gerektiğini fark edince şaşırdı. Ne kadar zaman geçmişti?

Bulutlar, genellikle ona eşlik eden açık gökyüzünü sarmıştı. Bu kötü bir işarete benziyordu. "Lanet olası bulutlar," diye mırıldandı. "Saat kaç?"

"Gün batımına iki saat kadar var," dedi Birgitte.

"Işık! Beni kampa saatler önce geri göndermeliydin Birgitte!"

Kadın dik dik ona baktı ve Elayne onun tam olarak bunu yapma teşebbüslerini hatırladı. Eh, bu konuyu tartışmanın anlamı yoktu artık. Gücünün bir kısmı geri dönüyordu. Kendini atın sırtında dik oturmaya zorladı ve Cairhien yakınlarındaki tepelerin arasında, Bashere'in savaş emirlerini verdiği dar vadiye gittiler.

Elayne doğrudan kumanda çadırına gitti. Bacaklarının onu taşıyacağına güvenmediği için, eyerinde kalarak Bashere'e seslendi. "İşe yarıyor mu?"

Bashere başını kaldırıp baktı. "Artık önde kalmana güvenemem

sanırım?"

"Şimdilik yönlendiremeyecek kadar zayıfım. Üzgünüm."

"Yapman gerekenden daha uzun süre savaştın." Bashere haritalarına bir not aldı. "İyi bir şey. Doğu kanadını yıkılmaktan koruyan tek şeyin sen olduğunu düşünüyorum. O tarafa daha fazla destek yollamam gerek."

"*İşe yarıyor* mu?"

"Git kendin bak," dedi Bashere, başını yamaca doğru sallayarak.

Elayne dişlerini sıktı, ama Aygölgesi'ni o tarafa sürdü. Dürbününü kaldırırken parmakları hiç hoş olmayan bir biçimde titriyordu.

Trolloc ordusu, savunucuların oluşturduğu yaya çarpmıştı. Bunun doğal sonucu olarak piyadeler geri çekilmiş, Trolloclar iterken yay içe dönmüştü. Böylece Gölgedölleri avantaj elde ettiklerini düşünmüş ve gerçeği fark etmemişlerdi.

Onlar ilerledikçe, piyadeler onları sarmış ve iki yandan kuşatmıştı. Elayne en önemli anı, Bashere'in Aiellere saldır emri vermesini kaçırmıştı. Aiellerin hızla arkadan gelip Trolloclara saldırması, umdukları sonucu vermişti.

Elayne'in güçleri Trollocları tamamen kuşatmıştı. İnsan güçleri devasa bir Gölgedölü ordusunu sarmış, onları birbirine bastırarak hareketlerini kısıtlıyor, savaşmalarını engelliyordu.

İşe yarıyordu. Işık, yarıyordu. Aieller Trollocların arka saflarına saldırıyor, onları katlediyordu. İlmek kapanıyordu.

Boruları kim çalıyordu? Trolloc borularıydı bunlar.

Elayne Gölgedöllerini tarasa da boru çalanları bulamadı. Ama Aiellerin yakınında birkaç ölü Myrddraal gördü. Aludra'nın ejderlerinden biri –arabasına bağlanmıştı ve iki at tarafından çekiliyordu– Birlik süvarilerinin yanındaydı. Trolloclara yukarıdan ateş etmek için arabaları farklı tepelere yerleştirmişlerdi.

"Elayne..." dedi Birgitte.

"Ah, affedersin," dedi Elayne. Dürbünü indirdi ve Muhafızına uzattı. "Bir bak. İyi gidiyor."

"Elayne!"

Elayne, Muhafızının ne kadar endişeli olduğunu fark ederek irkildi. Hızla dönerek kadının baktığı yere, güneye, şehir duvarlarının çok ötesine baktı. O borular... o kadar uzaktan geliyordu ki, Elayne arkadan geldiklerini fark etmemişti.

"Ah, olamaz..." dedi Elayne, telaşla dürbünü gözüne götürerek.

Orada, ufukta siyah bir pislik gibi, ikinci Trolloc ordusu

yaklaşıyordu.

“Bashere yarından önce gelemeyeceklerini söylememiş miydi?” dedi Birgitte. “En erken?”

“Fark etmez,” dedi Elayne. “Öyle ya da böyle geldiler. O ejderleri diğer tarafa çevirmek için hazırlanmamız gerekiyor! Emri Talmanes’e ilet ve sonra Lord Tam al’Thor’u bul! İki Nehirlilerin silahlanmasını ve hazır olmasını istiyorum. Işık! Arbaletçilerin de. Ne pahasına olursa olsun o ikinci orduyu yavaşlatmamız gerek.”

Bashere, diye düşündü. *Bashere’e söylemem gerek.*

Aygölgesi’ni çevirdi, ama bunu o kadar hızlı yaptı ki başı döndü. Kaynak’a kucak açmaya çalıştı, ama olmadı. O kadar yorgundu ki dizginleri tutmakta güçlük çekiyordu.

Bir şekilde, düşmeden tepeden inmeyi başardı. Birgitte emirlerini iletmek için uzaklaşmıştı. İyi kadın. Elayne kampa girdiğinde bir tartışmayla karşılaştı.

“...bunu dinlemeyeceğim!” diye bağırıyordu Bashere. “Burada durup kendi kampımda hakaret dinlemeyeceğim adam!”

Küçümsemesinin hedefi Tam al’Thor’dan başkası değildi. Sakin İki Nehirli, Elayne’e baktı ve onu orada gördüğüne şaşırmış gibi gözleri büyüdü.

“Majesteleri,” dedi Tam. “Bana hâlâ savaş meydanında olduğunuz söylenmişti.” Bashere’e döndü ve Bashere kızardı.

“Senin ona gidip...”

“Yeter!” dedi Elayne, Aygölgesi’ni aralarına sokarak. *Tam* neden Bashere’le tartışıyordu? “Bashere, ikinci Trolloc ordusu buraya varmak üzere.”

“Evet,” dedi Bashere, derin derin soluyarak. “Biraz önce haber aldım. Işık, bu bir felaket Elayne. Kapıyollardan çekilmemiz lazım.”

“Buraya gelirken Kandaşları bitkin düşürdük Bashere,” dedi Elayne. “Değil kapıyol açmak, çoğu bir çay fincanını ısıtacak kadar bile yönlendiremiyor.” *Işık, ben de çay ısıtamazdım.* Sesini sakin çıkmaya zorladı. “Bu da planın bir parçasıydı.”

“Ben... Bu doğru,” dedi Bashere. Haritaya baktı. “Düşünmeme izin ver. Şehir. Şehre çekilmeliyiz.”

“Gölgedöllerine dinlenmeleri, bir araya gelmeleri ve bize birlikte saldırmaları için zaman tanımak amacıyla mı?” diye sordu Elayne. “Muhtemelen bizi bunu yapmaya *zorluyorlar* zaten.”

“Başka seçenek göremiyorum,” dedi Bashere. “Tek umudumuz şehir.”

“Şehir mi?” dedi Talmanes, nefes nefese yaklaşarak. “Şehre

çekilmekten bahsediyor olamazsınız.”

“Neden?” diye sordu Elayne.

“Majesteleri, piyadelerimiz biraz önce bir Trolloc ordusunu kuşatmayı başardı! Dişleriyle, tırnaklarıyla savaşıyorlar! Yedek gücümüz kalmadı ve süvarilerimiz bitkin. Ağır kayıp vermeden sıyrılamayız bu çatışmadan. Sonra hayatta kalanlar şehirde, iki Gölge ordusunun arasında kısılıp kalır.”

“Işık,” diye fısıldadı Elayne. “Sanki onlar böyle planlamışlar gibi.”

“Sanırım planladılar,” dedi Tam usulca.

“Yine tutturma,” diye bağırdı Bashere. Elayne Saldaealıların kolay öfkelendiğini biliyordu, ama Bashere hiç kendinde görünmüyordu. Sanki bambaşka birine dönüşmüştü. Karısı kollarını kavuşturarak yanına geldi ve ikisi Tam’in karşısına dikildiler.

“Ne söyleyeceksen söyle Tam,” dedi Elayne.

“Ben...” diye başladı Bashere, ama Elayne elini kaldırdı.

“Biliyordu Majesteleri,” dedi Tam alçak sesle. “Akla yakın gelen tek şey bu. Keşif için Aielleri kullanmadı.”

“Ne?” dedi Elayne. “Elbette kullandı. Keşif raporlarını okudum.”

“Raporlar sahte ya da en azından müdahale edilmiş,” dedi Tam. “Bael’le konuştum. Yürüyüşümüzün son birkaç günü boyunca onun Aiellerinin hiçbirinin keşif görevine gönderilmediğini söyledi. O da benim adamlarımın keşfe çıktığını sanıyordu, ama çıkmadılar. Arganda’yla konuştum. O, Beyazpelerinlerin yaptığını düşünüyor, ama Galad, Birlik’in yaptığını söylüyor.”

“Biz yapmadık,” dedi Talmanes, kaşlarını çatarak. “Adamlarımın hiçbiri keşif için kullanılmadı.”

Bütün gözler Bashere’e döndü.

“Arkamızı kim kolluyor Bashere?” diye sordu Elayne.

“Ben...” Bashere başını kaldırdı ve öfkesi yine kabardı. “Raporlar bir yerden geldi işte! Onları sana gösterdim ve sen de onayladın!”

“Her şey çok kusursuz,” dedi Elayne. Sırtının tam ortasında ani bir ürperti hissetti. Ürperti, damarlarında esen buz gibi bir rüzgâr dalgası misali, bedenine yayıldı. Kusursuz bir şekilde tuzağa düşürülmüştü. Yönlendiricileri bitkindi, askerleri yakın savaşa zorlanmıştı, ikinci ordu gizlice bir gün önceden gelmişti, halbuki sahte raporlar...

Davram Bashere, Karanlıkdostuydu.

“Bashere görevden alındı,” dedi.

“Ama...” diye kekeledi adam. Karısı elini onun koluna koydu ve

çakmak çakmak gözlerle Elayne'e baktı. Bashere parmağını Tam'e uzattı. "İki Nehirlileri gönderdim! Suçlu Tam al'Thor olmalı. Dikkatini dağıtmak istiyor Majesteleri!"

"Talmanes," dedi Elayne, iliklerine dek üşüyerek. "Beş Kızılkol, Lord Bashere ve karısının başında nöbet beklesin."

Bashere küfretmeye başladı. Elayne ne kadar sakin hissettiğini fark ederek şaşırdı. Duyguları uyuşmuştu. Adamı sürükleyerek götürmelerini izledi.

Bunun için zaman yoktu. "Kumandanlarımızı toplayın," dedi Elayne diğerlerine. "Galad, Arganda... Şehrin üzerindeki Trolloc ordusunun işini bitirin! Adamlara haber yayın. Bütün gücümüzü bu savaşa adayacağız! Bir saat içinde o Trollocları ezmezsek, burada öleceğiz!

"Talmanes, bu ejderler kuşatılmış Trolloclara karşı bir işe yaramaz –kendi adamlarımızı vurabiliriz. Aludra bütün ejder arabalarını en yüksek tepeye göndersin ve güneyden gelen düşmana ateş açsın. Ogierler ejderlerin olduğu tepeyi kuşatsın. Trollocların onlara zarar vermesini göze alamayız. Tam, İki Nehirli okçularını çevre tepelere yerleştir. Ejderin Alayı ön saflara geçsin, sonra arbaletçiler, arkada da ağır süvariler. Işık izin verirse, bu kuşatılmış Trollocların işini bitirmemize yetecek kadar zaman tanır bize."

Zor olacaktı. Işık! O ikinci ordu adamlarını kuşatırsa...

Elayne derin bir nefes aldı ve kendini *saidar*'a açtı. Tek Güç içini doldurdu, ama pek azını tutabiliyordu. Kendisi yorgun değilmiş gibi davranabilirdi, ama bedeni gerçeği biliyordu.

Yine de onlara önderlik edecekti.

27
Dost Ateşi

Gareth Bryne, ona selam vermeye çalışan askerleri görmezden gelerek, geçidin doğusunda, Kandor sınırından birkaç yüz adım uzakta, Arafel tarafında yürüyordu. Siuan bir yanında seğirtiyordu ve diğer yanda bir haberci raporları iletiyordu. Arkalarından korumalar ve harita, mürekkep ve kâğıt taşıyan bir hizmetkâr sürüsü koşuşturuyordu.

Ateşler içindeki *mekân* Güç patlamalarıyla sarsılıyordu. Şamata ve tehlike... bir kaya çığının ortasına düşmekten farksızdı.

Duman kokusuna aldırış etmeyi bırakmıştı. Duman her yerdeydi. En azından bazı yangınları söndürmüşlerdi. O Seanchan yönlendiriciler ırmak kıyısına yerleşmiş, su akıntıları çekiyorlardı.

Bir Tek Güç saldırısı düşünce, yakındaki sırık rafı tangırdayarak yere yuvarlandı. Bryne sendeledi, onun ve Siuan'ın üzerine toprak yağdı, miğferinden ve göğüs plakasından taşlar sekti.

"Konuşmaya devam et adam," diye Holcom'u –haberciyi– tersledi.

"Şey, baş üstüne Lordum." Sıska adamın suratı at gibiydi. "Kırmızı, Yeşil ve Mavi tepelerdeki Aes Sedailer dayanıyor. Griler geri çekildi ve Beyazlar hepsinin gücünün tükendiğini raporladı."

"Diğer Aes Sedailer de yorgun olmalı," dedi Siuan. "Bunu ilk itiraf edenlerin Beyazlar olmasına şaşırmadım. Onlar için bir utanç kaynağı değil, basit bir gerçek."

Bryne üstlerine yağan yeni bir toprak yağmurunu görmezden gelerek homurdandı. Hareket etmeye devam etmek zorundaydı. Gölge'nin çok fazla kapıyolu vardı. Kumanda merkezlerine saldırmaya çalışacaklardı. Onların yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı. Bu stratejiye en iyi karşılık, bir kumanda merkezinin olmaması olurdu, en azından kolay bulunacak bir kumanda

merkezinin olmaması.

Her şey hesaba katıldığında, savaş planlandığı gibi gidiyordu. Bazen bunun olması sürpriz gibi gelirdi; bir savaş meydanında, her hamlede taktiklerinizi yeniden yapmak zorunda kalmayı beklerdiniz –ama bu sefer her şey kolay ilerliyordu.

Aes Sedailer geçidin güneyindeki tepelerden Sharalıları dövüyordu. Hemen aşağılarında, yamaçlarda duran okçuların daimi yaylımları da onlara destek veriyordu. Bu yüzden, Gölge'nin kumandanı –bizzat Demandred– bütün birliklerini ırmak kıyısındaki savunucuların üzerine yollayamıyordu. Tüm birliklerini Aes Sedailerin üzerine de süremiyordu –Yolculuk ederek kaçabilirdi–, bu yüzden tüm gücünü oraya göndermesi kendini açığa çıkarması, ama karşılığında pek bir şey kazanamaması anlamına geliyordu. Bunun yerine, güçlerini bölmüş, Trollocları sağındaki tepelere yollamıştı –ağır kayıp vereceklerdi, ama Aes Sedaileri baskı altında tutacaklardı– ve Sharalıları da öne sürerek ırmak kıyısındaki Beyaz Kule güçlerine saldırmıştı.

Seanchanlar düşman yönlendiricilerinin çoğunu meşgul ediyordu. Bu, bazı Sharalı yönlendiricilerin ırmağın karşı kıyısından Bryne'ın kampına ateş fırlatmasını engellemiyordu. Vurulmaktan korkmanın faydası yoktu. Ta Beyaz Kule'ye çekilmediği sürece, herhangi bir yerde ne kadar güvende olabilirse burada da o kadar güvendeydi. Savaş meydanından kilometrelerce uzakta, bir odada güvende olma fikrine dayanamazdı.

Işık, diye düşündü. *Muhtemelen gelecekte kumandanlar böyle yapacak. Yalnızca kapıyollarla ulaşılabilen güvenli kumanda merkezleri kullanacaklar.* Ama bir generalin savaş meydanındaki durumu hissetmesi gerekirdi. Bunu kilometrelerce uzaktan yapamazdı.

"Tepelerdeki kargılı askerlerin durumu nedir?" diye sordu.

"Çok iyi Lordum," dedi Holcom. "Trollocları saatler boyunca tuttuktan sonra ne kadar iyi olmaları beklenebilirse." Bryne savunma amacıyla bütün tepelerin yamacına kargılı asker sıraları yerleştirmişti. Bu hattı aşmayı başarabilen Trolloclar yukarıdaki okçular tarafından vurulacaktı ve böylece Aes Sedailerin işine müdahale edemeyeceklerdi. "Ama ortadaki tepede, Kızıl Ajah'ı koruyan kargıların yakında desteklenmesi gerekecek. Son saldırıda epey asker kaybettiler."

"Biraz daha dayanmaları gerekecek. O Kızıllar kargı saflarını aşan Trollocların icabına bakabilecek durumda." Öyle olduğunu umuyordu. Bir başka patlama yakındaki çadırı dümdüz etti.

“Yukarıdaki okçu birlikleri ne durumda?” Bryne yere düşmüş bir baltalı kargıyı yana tekmeledi.

“Bazılarının okları tükeniyor Lordum.”

Eh, o konuda bir şey yapamazdı. Geçide baktı, ama orası tam bir kargaşaydı. Çatışmaya bu kadar yakın olmak, ama birliklerinin ne durumda olduğunu bilememek canını sıkıyordu.

“Geçitte neler olduğu konusunda bilgisi olan var mı?” diye bağırdı, yardımcılarına dönerek. “Tek bir Işık kör edesi şey göremiyorum, yalnızca kaynaşan bir kitle ve oraya buraya uçuşup hepimizin gözünü kamaştıran ateş topları!”

Holcom soldu. “O Seanchan kadınlar öyle yönlendiriyor ki sanırsınız kor kızıl demirleri şeylerinden yukarı... Demek istediğim, Sharalıları hırpalıyorlar Lordum. Sol kanadımız ağır kayıp verdi, ama şimdi hayranlık uyandırıcı bir şekilde savaşıyorlar.”

“Oradaki mızraklıların başına Joni’yi mi koymuştum?”

“Yüzbaşı Shagrin öldü Lordum,” dedi bir başka haberci, öne çıkarak. Kafasında taze bir yara vardı. “Ben de oradan yeni geldim.”

Yak beni. Eh Joni her zaman savaşta şehit düşmek istemişti. Bryne duygularını bastırdı. “Kumanda şimdi kimde?”

“Uno Nomesta,” dedi haberci. “Joni düştükten sonra bizi toparladı, ama zor durumda olduklarına dair uyarı yolladı.”

“Işık, Nomesta subay bile değil!” Yine de senelerdir ağır süvarileri eğitiyordu. Muhtemelen eyer üzerinde ondan daha iyisi bulunamazdı. “Tamam, oraya geri dön ve söyle ona, destek kuvvet yolluyorum.”

Bryne, Holcom’a döndü. “Sen Yüzbaşı Denhold’un yanına git ve söyle, yedek süvari birliğini geçidin üzerinden karşıya yollasın ve sol kanadımızı desteklesin. Bakalım o Illianlılar ne yapabiliyor! Bu ırmağı kaybedemeyiz!”

Haberci koşarak uzaklaştı. *Yakında Aes Sedailerin üzerindeki baskıyı hafifletmek için bir şeyler yapmam gerekecek.* “Annah, neredesin?” diye bağırdı.

İri yarı, genç bir kadın yakında konuşmakta olan iki askeri itip geçti –eski bir tüccar korumasıydı ve şimdi Bryne’a hizmet eden bir piyade ve haberciydi. “Lordum?”

“Annah, git Seanchanların önderi olan İmparatorluk canavarına yalvar da bize lanet olası ağır süvarilerini ödünç verme iyiliğini göstersin.”

“Tam olarak bu sözcüklerle mi söyleyeyim?” diye sordu Annah, dudaklarında bir gülümsemeyle selam çakarak.

“Eğer öyle bir şey yaparsan kızım, seni bir uçurumdan aşağı atarım ve Yukiri Sedai’ye sen düşerken üzerinde birkaç örgü denemesini söylerim. Git!”

Haberci sırıttı ve Yolculuk alanına doğru koşarak uzaklaştı.

Siuan, Bryne’ı süzdü. “Huysuz birine dönüşüyorsun.”

“Beni iyi etkiliyorsun da ondan,” diye terslendi Bryne, başını kaldırıp yukarıdan geçen bir gölgeye bakarak. Yeni bir Draghkar sürüsü bekleyerek kılıcına uzandı, ama yalnızca Seanchanların uçan hayvanlarından biriydi. Rahatladı.

Bir ateş topu yaratığı avladı. Hayvan yanan kanatlarını çırparak, döne döne düştü. Devasa yaratık tam ileriye, Annah’nın koştuğu patikaya çarparken Bryne bir küfür savurarak geriye sıçradı. Hayvanın leşi Annah’nın üzerine yuvarlandı ve erzak çadırlarından birini ezdi. Çadır askerlerle ve levazımcılarla doluydu. *Raken*’in binicisi bir an sonra yere düştü.

Bryne kendini topladı ve koştu, yoluna çıkan bez ve direklerin altından eğilip geçti. Korumalarından ikisi, ölü hayvanın kanatlarının altında kısılı kalmış bir asker buldular ve çekip kurtardılar. Siuan diz çöktü ve Şifa için kesesinden *angreal*’ini çıkardı.

Bryne, Annah’nın düştüğü yere gitti. Onu yaratığın yuvarlandığı yerde, ezilmiş buldu. “Kavrulsun!” Ölüleri aklının bir kenarına iterek, şimdi ne yapacağını düşündü. “Seanchanlara gidecek birine ihtiyacım var!”

Kampta maiyetinden yalnızca iki koruma ve bir kâtip kalmıştı. Seanchanların ona biraz daha süvari vermesine ihtiyacı vardı. Tepedeki Aes Sedaileri güvende tutmanın çok önemli olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ne de olsa Amyrlin de onların yanındaydı.

“Bizzat gidiyoruz gibi görünüyor,” dedi Bryne, Annah’nın cesedini bırakarak. “Siuan, o *angreal*’le kapıyol açabilecek kadar gücün var mı?”

Siuan bitkinliğini saklayarak doğruldu, ama Bryne onun yorgun olduğunu görebiliyordu. “Açabilirim, ama o kadar küçük olur ki emekleyerek geçmemiz gerekir. Bu bölgeyi çok iyi tanımıyorum. Kampın merkezine gitmemiz gerekebilir.”

“Yak beni!” dedi Bryne, ırmak yönünden bir dizi patlama gelince o tarafa dönerek. “Bunun için zamanımız yok.”

“Gidip birkaç haberci daha bulabilirim,” dedi bir koruma. Diğeri Siuan’ın Şifa verdiği askere yardım ediyordu. Adam titrek ayaklar üzerinde doğruldu.

“Başka haberci olduğundan emin değilim,” dedi Bryne. “Biz yalnızca...”

“Ben giderim.”

Bryne, Min Farshaw’ın yakınlarda doğrulduğunu ve üstünü başını silkelediğini gördü. Onu malzeme birliklerinden birine kâtip olarak atadığını unutmuştu neredeyse.

“Yakın zamanda burada kâtiplik yapamayacağım gibi görünüyor,” dedi Min, yıkılmış malzeme çadırını inceleyerek. “Tüm haberciler kadar iyi koşabilirim. Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Seanchan İmparatoriçesini bul,” dedi Bryne. “Kampı buranın birkaç kilometre kuzeyinde, Arafel tarafında. Yolculuk alanına git. Seni nereye göndereceklerini bilirler. İmparatoriçe’ye söyle, bana daha fazla süvari göndermesi lazım. Yedeklerimiz tükendi.”

“Yaparım,” dedi Min.

O bir asker değildi. Eh, Bryne’ın ordusunun yarısı daha birkaç hafta öncesine kadar asker değil gibiydi. “Git,” dedi ve sonra gülümsedi. “Bugünkü çalışmanı bana borçlu olduklarına sayarım.”

Min kızardı. Bryne’ın bir kadının yeminini unutacağını mı sanıyordu? Min’in kimlerle dost olduğu umurunda değildi. Yemin yemindi.

* * *

Min ordunun arka saflarında koştu. Kampta, Shara saldırısında kaybettiklerini yenilemek için daha fazla çadır ve araba vardı –Tar Valon ve Tear’daki malzeme depolarından getirilmişti. Yolculuk alanını ararken bunların arasından dolanmak zorunda kaldı.

Yolculuk alanı halatlarla ayrılmış bir dizi kareden oluşuyordu. Yere saplanmış, üzerine numaralar yazılmış tahtalarla belirlenmişti. Gri şallı dört kadın alçak sesle kendi aralarında konuşurken, içlerinden biri oklarla dolu bir malzeme arabası için açılmış kapıyolu tutuyordu. Bir ateş topu göktaşı gibi gelip yere çarptığında sakin öküz başını kaldırıp bakmadı bile. Ateş topu havaya ve bir şilte rulosu yığınına kırmızı kırmızı parlayan taşlar fırlattı, şiltelerden hemen dumanlar tütmeye başladı.

“Seanchan ordusuna gitmem gerek,” dedi Min. “Lord Bryne’ın emri.”

Gri Aes Sedailerden biri, Ashmanaille, ona baktı. Min’in pantolonunu ve buklelerini süzdü, sonra kaşlarını çattı. “Elmindreda? Tatlı şey, *senin* burada ne işin var?”

“Tatlı şey mi?” diye sordu diğerlerinden biri. “O kâtiplerden biri, değil mi?”

“Seanchan ordusuna gitmem lazım,” dedi Min, koşusunun ardından derin derin nefes alarak. “Lord Bryne’ın emri.”

Bu sefer onu duydular. Kadınlardan biri içini çekti. “Dört numaralı kare mi?” diye sordu diğerlerine.

“Üç, hayatım,” dedi Ashmanaille. “Her an dörde Illian’dan bir kapıyol açılabilir.”

“Üç,” dedi ilki, Min’e el ederek. Orada küçük bir kapıyol açıldı. “Tüm haberciler emekleyerek geçiyor,” dedi. “Gücümüzü korumamız gerek. Kapıyolları makul ölçüde küçük açıyoruz.”

Bu mu makul? diye düşündü Min sinirle, küçük deliğe koşarken. Elleri ve dizleri üzerinde emekledi.

Çimenlerle çevrili, konumu belli olsun diye yakılmış siyah bir alana çıktı. Yakında, mızraklarında püskül olan iki Seanchan nöbetçi dikiliyordu. Böceksi miğferleri yüzlerini gizlemişti. Min yürüyecek oldu, ama biri elini kaldırdı.

“General Bryne’dan haberci olarak geldim,” dedi Min.

“Yeni haberciler burada bekliyor,” dedi nöbetçilerden biri.

“Bu acil!”

“Yeni haberciler burada bekliyor.”

Min daha fazla açıklama koparamadı, bu yüzden kollarını kavuşturdu –bir başka kapıyol açılması ihtimaline karşı siyah halkadan çıktı– ve beklemeye başladı. Buradan ırmağı görebiliyordu. Kıyılarında büyük bir askeri kamp uzanıyordu. *Seanchanlar bu savaşta büyük fark yaratabilir,* diye düşündü Min. *Sayıları ne kadar çok.* Burada, Bryne’ın kampının birkaç kilometre kuzeyinde, savaştan uzaktaydı, ama yine de ölümcül örgüler ören yönlendiricilerin sebep olduğu ışık çakmalarını görebilecek kadar yakındaydı.

Kıpırdandığını fark etti ve kendini kıpırtısız durmaya zorladı. Yönlendirenlerden gelen patlamalar burada donuk gümlemeler gibi işitiliyordu. Tıpkı gök gürültüsünün şimşeği takip etmesi gibi, ilk önce ışık çakmaları görülüyor, sonra gümlemeler duyuluyordu. Bunun sebebi neydi?

Fark etmez aslında, diye düşündü Min. Bryne için süvari götürmesi gerekiyordu. En azından bir işe yarıyordu. Son bir haftayı, nerede yardıma ihtiyaç duyuluyorsa orada çalışarak geçirmişti. Bir savaş kampında, savaşmak dışında ne kadar çok iş yapıldığı şaşırtıcıydı. Özellikle ona ihtiyaç duydukları türden işler

değildi, ama Tear'da oturup Rand için endişelenmekten iyiydi... ya da Shayol Ghul'e gitmesini engellediği için ona öfkelenmekten.

Orada yük olurdun, dedi Min kendi kendine. *Bunu biliyorsun.* Rand dünyayı kurtarmaya çalışırken, bir yandan da Min'i Terkedilmişlerden korumak konusunda endişelenemezdi. Bazen Rand, Elayne ve Aviendha gibi yönlendiricilerle dolu bir dünyada önemsiz hissetmemek zor oluyordu.

Nöbetçilere baktı. Birinin başının üzerinde bir imge asılıydı. Kanlı bir taş. Adam yüksek bir yerden düşerek ölecekti. Bir insanın başının çevresinde *umut verici* bir şey görmeyeli onyıllar olmuş gibi hissediyordu. Ölüm, yıkım, korku ve karanlık simgeleri.

"Bu kim peki?" dedi biri, peltek Seanchan aksanıyla. Yanında *damane* olmayan bir *sul'dam* yaklaşmıştı. Kadının elinde bir *a'dam* vardı ve gümüşsü tasmayı avucuna vuruyordu.

"Yeni haberci," dedi nöbetçi. "Daha önce kapıyollardan gelmedi."

Min derin bir nefes aldı. "Beni General Bryne gönderdi..."

"Tüm haberciler için önceden bizden onay alması gerekiyordu," dedi *sul'dam.* Esmer tenliydi ve kıvırcık saçları omuzlarına kadar geliyordu. "İmparatoriçe –sonsuza dek yaşasın– korunmalı. Kampımız düzenlidir. Gelen her haberci için onay alınır ve suikastçılara fırsat tanınmaz."

"Ben suikastçı değilim," dedi Min ifadesiz bir sesle.

"Ya kol yenlerindeki bıçaklar?" diye sordu *sul'dam.*

Min irkildi.

"Manşetlerinin sarkması açık ediyor çocuğum," dedi *sul'dam.* Min'den daha yaşlı görünmüyordu.

"Savaş meydanına hiç silah taşımadan gitmesi için bir kadının aptal olması gerekir," dedi Min. "İzin ver de mesajı generallerden birine aktarayım. *Raken*'lerinizden biri vurulup kampımıza düştüğünde diğer haberci öldü."

Sul'dam tek kaşını kaldırdı. "Adım Catrona," dedi. "Ve kampta olduğun sürece ben ne dersem tam olarak onu yapacaksın." Döndü ve Min'e takip etmesini işaret etti.

Min, uzaklaşmaya başlamış olan kadının peşinden minnetle gitti. Seanchan kampı Bryne'ınkinden çok farklıydı. Koruyacak bir imparatoriçeye ilaveten, haberleri ve raporları iletmekte kullandıkları *raken*'leri vardı. Kamplarını çatışmalardan uzağa kurmuşlardı. Bryne'ın kampından çok daha düzenli görünüyordu. Bryne'ın kampı hemen hemen tamamen yıkılmış ve yeniden

kurulmuştu ve pek çok farklı ülkeden ve ordudan insanlar barındırıyordu. Seanchan kampı eğitimli askerlerle doluydu ve herkes birbirinin aynısıydı.

En azından Min düzeni bu şekilde açıklamaya karar vermişti. Seanchan askerleri sıra sıra, sessizce durmuş, savaşa çağrılmayı bekliyorlardı. Kampın bazı kesimleri direkler ve halatlarla işaretlenmişti ve her şeyin düzenli olduğu açıktı. Kimse ortalıkta koşuşturmuyordu. İnsanlar sessiz bir amaçlılıkla yürüyor ya da yürüyüş düzeninde bekliyordu. Seanchanlar hakkında ne denirse densin –Min'in bu tür bir sohbete ekleyecek bazı şeyleri vardı– kesinlikle düzenliydiler.

Sul'dam, Min'i pek çok adamın yüksek masalarda defterlerle durduğu bir kesime götürdü. Pelerinler giymişlerdi ve yüksek düzeyli hizmetkârlar gibi saçlarının yarısını tıraşlamışlardı. Sessiz sessiz yazı yazıyorlardı. Masaların arasında lake kaplı tepsiler taşıyan açık saçık giyinmiş genç kadınlar dolaşıyor, buharlar saçan siyah bir sıvıyla dolu ince beyaz fincanlar dağıtıyorlardı.

"Son zamanlarda *raken* kaybettik mi?" diye sordu Catrona adamlara. "Uçarken *marath'damane* tarafından vurulan biri var mı ve General Bryne'ın kampına düşmüş olabilir mi?"

"Biraz önce böyle bir olayın raporu geldi," dedi bir hizmetkâr, eğilerek. "Duymuş olmanıza şaşırdım."

Catrona kaşını biraz daha kaldırarak Min'i süzdü.

"Gerçek olduğunu düşünmemiştin, öyle mi?" diye sordu Min.

"Hayır," dedi *sul'dam.* Elini beline götürdü ve bir bıçağı kınına soktu. "Beni takip et."

Min nefes verdi. Eh, daha önce de Aiellerle uğraşmıştı. Seanchanlar onlardan daha alıngan olamazdı. Catrona bir başka patikada başı çekti ve Min gittikçe endişelendiğini fark etti. Bryne'ın onu göndermesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Çok mu geç olmuştu?

Işık, Seanchanlar kamplarını çok iyi korumaktan hoşlanıyorlardı. Patikaların her kesişiminde iki asker bekliyordu. Mızraklarını kaldırmış, o korkunç miğferlerin altından izliyorlardı. Bu adamların hepsinin savaşıyor olması gerekmez miydi? Sonunda Catrona buraya *inşa ettikleri* gerçek bir binaya götürdü onu. Bir çadır değildi. Duvarları, tahta çerçevelere gerilmiş ipeklerden oluşmuş gibi görünüyordu. Zemini ahşaptı ve çatı kiremitlerle kaplıydı. Muhtemelen nakletmek için çabucak sökebiliyorlardı, ama yine de gereksiz bir lüks gibi geliyordu.

Buradaki nöbetçiler, siyah kırmızı zırh kuşanmış iri yarı adamlardı. Kötücül bir görünüşleri vardı. Catrona geçerken selam verdiler. O ve Min binaya girdi ve Catrona eğildi. Yerlere kadar değil –İmparatoriçe odada değil gibiydi– ama yine de epey eğildi, çünkü içeride Kan'dan pek çok kişi vardı. Catrona, Min'e baktı. "Eğil seni aptal!"

"Ben ayakta iyiyim," dedi Min, kollarını kavuşturup içerideki kumandanlara bakarak. Önde tanıdık biri duruyordu. Mat'in üzerinde Seanchan giysileri vardı –Min onun bu kampta olduğunu duymuştu– ama üzerine her zamanki şapkasını takmıştı. Bir gözü göz yamasıyla kapatılmıştı. O görü sonunda gerçekleşmişti, öyle mi?

Mat ona baktı ve sırıttı. "Min!"

"Tam bir aptalım," dedi Min. "Seni tanıdığımı söyleyebilirdim. O zaman bunca şamataya gerek kalmadan beni doğrudan buraya getirirlerdi."

"Bilmiyorum Min," dedi Mat. "Buralarda şamatayı pek seviyorlar. Seviyorsunuz, değil mi Galgan?"

Tıraşlanmış kafasında yalnızca beyaz saçlardan ince bir sorguç bulunan geniş omuzlu bir adam, onun hakkında ne düşüneceğini bilemezmiş gibi Mat'e baktı.

"Mat," dedi Min, aklını toplayarak. "General Bryne'ın süvarilere ihtiyacı var."

Mat homurdandı. "Bundan kuşkum yok. Askerlerini, hatta Aes Sedaileri bile çok zorladı. Bunun için adama madalya vermeleri lazım. Sırf bir erkek önerdi diye, o kadınlardan birini yağmurdan kaçmak için içeriye girerken bile görmedim. Birinci Alay, Galgan?"

"İş görür," dedi Galgan, "Sharalılar geçidi aşmayı başarmadığı sürece."

"Aşamazlar," dedi Mat. "Bryne, pek az destekle, Gölge'yi harap edecek iyi bir savunma hattı oluşturdu. *Laero lendhae an indemela.*"

"O da ne demek?" diye sordu Galgan kaşlarını çatarak.

Min de anlamamıştı. Bayrak hakkında bir şey miydi? Son zamanlarda Kadim Lisan çalışıyordu, ama Mat çok çabuk söylemişti.

"Hmm, ne?" dedi Mat. "Daha önce hiç duymadın mı? Kardia'nın Düşmüş Ordusu hakkında bir deyim."

"Kim?" dedi Galgan, şaşkınlıkla.

"Boş ver," dedi Mat. "Tylee, iyi huylu General'in onaylayacağını varsayarak, alayını savaş meydanına götürme zahmetine katlanır mısın?"

“Şeref duyarım Kuzgunlar Prensi,” dedi yakında duran plaka zırhlı kadın. Kadının kolunun altındaki miğferde dört tüy vardı. “Gareth Bryne’ın eylemlerini daha yakından izlemek istiyordum.”

Mat, Galgan’a döndü. Galgan çenesini ovalayarak haritaları inceliyordu. “Kuzgunlar Prensi’nin önerdiği gibi alayını götür Korgeneral Khirgan.”

“Bir de,” diye ekledi Mat, “o Shara okçularını izlememiz şart. Bryne’ın sağ kanadını daha iyi vurabilmek için ırmak yukarı, kuzeye kayacaklar.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Açık, o kadar,” dedi Mat, haritaya dokunarak. “İstersen emin olmak için *raken* gönder.”

Galgan duraksadı, sonra emri verdi. Min ona daha fazla ihtiyaç duyulduğunu sanmıyordu, bu yüzden yürüyüp gidecek oldu, ama Mat kolunu yakaladı. “Hey. Ben... ah... seni kullanabilirim Min.”

“Beni kullanmak mı?” diye sordu Min ifadesizce.

“Senden faydalanabilirim,” dedi Mat. “Kastettiğim buydu. Son zamanlarda ağzımdan çıkan sözcüklerle başım dertte. Sırf aptalca sözcükler çıkıyor gibi. Her neyse, sen... ah... bilirsin...”

“Çevrende yeni bir şey göremiyorum,” dedi, “ama sanırım terazide bir göz artık senin için bir şey ifade ediyor.”

“Evet,” dedi Mat, irkilerek. “O kısmı çok açık. Ya Galgan?”

“Bir kuzgunun kalbine saplanmış bir hançer.”

“Lanet küller...”

“Seni kastettiğini sanmıyorum,” diye ekledi Min. “Neden olduğunu bilemiyorum.”

Galgan daha düşük asillerle konuşuyordu. En azından ondan daha fazla saçı vardı, daha düşük bir Seanchan’ın işareti. Sesleri alçaldı ve Galgan zaman zaman dönüp Mat’e bakıyordu.

“Hakkımda ne düşüneceğini bilemiyor,” dedi Mat alçak sesle.

“Amma sıradışı. Sana bu şekilde yaklaşan hiç kimse aklıma gelmiyor Mat.”

“Ha ha. O lanet hançerin beni kastetmediğinden emin misin? Kuzgun... eh, kuzgun demek ben demek, değil mi? Bazen? Ben kahrolası Kuzgunların lanet Prensiyim artık.”

“Sen değilsin.”

“Beni ne zaman öldüreceğine karar vermeye çalışıyor,” dedi Mat usulca, gözlerini kısıp Galgan’a bakarak. “Orduda onun hemen altına getirildim ve onun yerini almamdan korkuyor. Tuon onun sadık bir asker olduğunu söylüyor, bu yüzden saldırmadan önce Son

Savaş'ın bitmesini bekleyecek."

"Bu korkunç!"

"Biliyorum," dedi Mat. "Her şeyden önce, benimle iskambil oynamıyor. Onu kazanabileceğimi umuyordum. Birkaç kere bilerek kaybedecektim."

"Bunu başarabileceğini sanmıyorum."

"Aslında nasıl kaybedeceğimi uzun zaman önce çözdüm." Çok ciddi gibiydi. "Tuon o beni öldürmeye çalışmazsa bunun saygısızlık işareti olacağını söylüyor. Bunların hepsi deli Min. Tamamı kahrolası deli."

"Yardım istersen Egwene'in kaçmana yardım edeceğinden eminim Mat."

"Eh, eğlenceli olmadıklarını söylemedim. Yalnızca deliler." Şapkasını düzeltti. "Ama aralarından teki kahrolası cinayete..."

Kapının dışındaki nöbetçiler dizleri üzerine çöküp, sonra yere kapanınca sustu. Mat içini çekti. "'Karanlık'ın adını söyle, gözü sana dönsün.' Yalu kazath d'Zamon patra Daeseia asa darshi."

"...ne?" diye sordu Min.

"Bunu da mı bilmiyorsun?" dedi Mat. "Artık kimse kitap okumuyor mu?"

Seanchan İmparatoriçesi kapıdan içeri girdi. Min onun üzerinde elbise değil, gümüş rengi bol pantolon görünce şaşırdı. Ya da... eh, belki de bir elbiseydi. Min onun ata binmek için bölünmüş etek mi, yoksa bacakları saran bir pantolon mu olduğunu anlayamıyordu. Fortuona'nın bluzu kırmızı renkte, ipekten, dar bir bluzdu ve onun üzerine arkası çok uzun, önü açık, mavi bir pelerin giymişti. Bir savaşçının giysilerine benziyordu, bir tür üniforma.

Odadakiler dizleri üzerine çöktüler ve yere kapandılar, Galgan bile. Mat ayakta kaldı.

Min dişlerini sıkarak tek dizinin üzerine çöktü. Kadın bir İmparatoriçe'ydi ne de olsa. Min, Mat'e ya da generallere eğilmezdi, ama Fortuona'ya gereken saygıyı göstermek doğru olurdu.

"Bu kadın kim Knotai?" diye sordu Fortuona merakla. "Kendini yüksek sayıyor."

"Ah, şey," dedi Mat aylak aylak, "yalnızca Yenidendoğan Ejder'in kadını."

Odanın kenarında, yere kapanmış olan Catrona'dan boğuk bir ses çıktı. Min'e iri iri açılmış gözlerle baktı.

Işık, diye düşündü Min. *Muhtemelen bana hakaret ettiğini falan sanıyor.*

“Ne ilginç,” dedi Fortuona. “Bu onu senin dengin yapıyor Knotai. Eğilmeyi yine unutmuş görünüyorsun tabii.”

“Babam görse çok utanırdı,” dedi Mat. “Hafızamın ne kadar kuvvetli olduğuyla her zaman gurur duymuştur.”

“Beni yine ortalık yerde mahcup ettin.”

“Yalnızca kendimi mahcup ettiğim kadar.” Mat gülümsedi, sonra ağzından çıkanı yeni duymuş gibi duraksadı.

İmparatoriçe de gülümsedi, ama bir avcının gülümsemesine benziyordu. Odada ilerledi ve insanlar kalktı, bu yüzden Min de ayağa kalktı. Mat hemen onu kapıya doğru itmeye başladı.

“Mat, bekle,” diye fısıldadı Min.

“Yürümeye devam et,” dedi Mat. “Onun seni kapmasına izin verme. Eline geçirdiğini bırakmak konusunda pek iyi değildir.” Bunu gururla söylemişti sanki.

Sen de onlar kadar delisin, diye düşündü Min. “Mat, kanlı bir çiçek.”

“Ne?” dedi Mat, onu itmeye devam ederek.

“Başının çevresinde kanlı bir çiçek var,” dedi Min. “Bir ölümzambağı. Biri çok yakında onu öldürmeye çalışacak.”

Mat donakaldı. Fortuona hızla döndü.

Min iki nöbetçinin harekete geçtiğini fark ettiğinde, adamlar onu yere yatırmıştı bile. Siyah zırhlı, tuhaf adamlardı –ama bu kadar yakından bakınca, Min aslında zırhların koyu yeşil olduğunu görebiliyordu.

Salak, diye düşündü, adamlar yüzünü yere bastırırken. *İlk önce Mat’in beni odadan dışarı çıkarmasına izin vermeliydim.* Senelerdir böyle bir hata yapmamıştı –görülerinden başkalarının duyabileceği kadar yüksek sesle bahsetmek gibi bir hata. Ona neler oluyordu?

“Durun!” dedi Mat. “Bırakın kalksın!”

Mat, Kan’a terfi ettirilmiş olabilirdi, ama korumaların onun açık emrini duymazdan gelmekte bir sorun göremediği açıktı.

“Bunu nereden biliyor Knotai?” diye sordu Fortuona, Mat’e yaklaşarak. Sesi öfkeliydi. Ya da belki hayal kırıklığı dolu. “Neler oluyor?”

“Sandığın gibi değil Tuon,” dedi Mat.

Hayır, sakın...

“O bazı şeyler görüyor,” diye devam etti Mat. “Öfkelenmeni gerektiren bir şey değil. Yalnızca Desen’in bir numarası. Min insanların çevresinde görüler görüyor. Küçük resimler gibi. Söylediğinde ciddi değildi.” Kahkaha attı. Zorlama bir kahkahaydı.

Oda çok sessizleşti. O kadar sessiz ki, Min yine uzaktaki patlamaları duyabilir oldu.

"Kadergören," diye fısıldadı Fortuona.

Aniden korumalar onu bırakarak geriliediler. Min inleyerek doğrulup oturdu. Korumalar İmparatoriçe'yi korumak için ona yaklaşmıştı, ama Min'e dokunmuş olanı çelik eldivenlerini çıkardı ve yere fırlattı. Derisindeki bir şeyi temizlemeye çalışıyormuş gibi, ellerini plaka zırhına sildi.

Fortuona korkmuş görünmüyordu. Min'e yaklaşırken dudakları neredeyse huşuyla aralanmıştı. Genç İmparatoriçe uzandı ve Min'in yüzüne dokundu. "Knotai'nin söylediği... doğru mu?"

"Evet," dedi Min istemeye istemeye.

"Benim çevremde ne görüyorsun?" dedi Fortuona. "Söyle Kadergören. Alametlerini anlarım ve doğru mu yoksa yanlış mı söylediğini bilirim!"

Bu kulağa tehlikeli geliyordu. "Mat'e söylediğim gibi, kanlı bir ölümzambağı görüyorum," dedi Min. "Yelken açmış seyreden üç gemi. Karanlıkta bir böcek. Yeşil ve olgun olması gereken bir tarlaya yayılmış kırmızı ışıklar. Kurt dişleri olan bir adam."

Fortuona nefesini sertçe içine çekti. Dönüp Mat'e baktı. "Bana büyük bir armağan getirdin Knotai. Cezanı ödemene yeter. Gelecektekileri de. Çok muazzam bir armağan."

"Şey... ben..."

"Ben kimseye ait değilim," dedi Min. "Belki Rand dışında. O da bana ait."

Fortuona onu duymazdan gelerek doğruldu. "Bu kadın benim yeni *Soe'feia*'m. Kadergören, Gerçeksöyleyen! Kutsal kadın, dokunulmaz olan. Kutsandık. Herkes bilsin. Kristal Taht üç yüz yılı aşkın süredir gerçek bir alamet okuyucusuna sahip olmamıştı!"

Min sersem sersem oturuyordu. Sonunda Mat onu ayağa kaldırdı. "Bu iyi bir şey mi?" diye fısıldadı Min ona.

"Biliyorsam suratım kan içinde kalsın," dedi Mat. "Ama ondan kaçmak konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun? Eh, artık bunu unutabilirsin."

28
Çok Fazla Adam

Arafelli, “Lord Agelmar hemen bizi gönderdi,” dedi Lan’e. Adam ön saflara bakıp duruyordu. Yoldaşları orada canlarını kurtarmak için savaşıyordu.

Burada, Shienar yakınındaki savaş meydanı gök gürültüleriyle sarsılıyordu. Havada ekşi bir yanık et ve yanık kıl kokusu vardı. Dehşetlordları, insanları öldürdükleri sürece, saldırılarından Trollocların da nasibini almasına aldırış etmiyordu.

“Emin misin?” diye sordu Lan, atının sırtından.

“Elbette Dai Shan,” dedi adam. Örgüleri uzundu ve Lan’in bilmediği bir sebepten çanları kırmızıya boyanmıştı. Arafel Evleri ve Son Savaş’ın yaklaşmasıyla ilgili bir şey. “Yalan söylüyorsam yüz kırbaç yiyeyim ve güneşte bırakılayım. Emir beni de şaşırttı, çünkü adamlarımın kanatları koruduğunu sanıyordum. Ama haberci doğru parolaları söyledi ve kumanda çadırına yolladığım adamlar da geri döndüğünde emri doğruladı.”

“Teşekkür ederim Yüzbaşı,” dedi Lan, adamlarının yanına dönmesini işaret ederek. Andere ile Prens Kaisel’e baktı. İkisi şaşkın ifadelerle yakında oturuyorlardı. Bundan önce de Lan’in Kandorlu birliğin önderini sorgulamasını dinlemişlerdi ve o adam da benzer bir iddiada bulunmuştu.

İkisini de Lord Agelmar göndermişti. İki yedek güç ayrı ayrı gönderilmişti ve ikisi de diğerinin de aynı yere gittiğini bilmiyordu. Lan’in sağ tarafındaki ırmaktan serin bir rüzgâr esti. Lan döndü ve atını arka saflara doğru sürdü. Toprağın sıcaklığı o serinliği çabucak boğdu. Yukarıdaki bulutlar o kadar yakın görünüyordu ki, uzanıp dokunabileceğinizi zannediyordunuz.

“Lan?” diye sordu Andere, o ve Kaisel atlarını Mandarb’ın yanına yaklaştırırken. “Bu da nedir?”

“Hatlarımızdaki aynı deliği tıkamak için çok fazla adam gönderdi,” dedi Lan usulca.

“Kolay bir hata,” dedi Prens Kaisel. “Dehşetlordları savaşa katıldığından beri, Trollocların hattımızı aşacağı endişesi hakiki bir endişe. General bir yerine iki birlik yollamış. İşi sağlama almak en iyisi. Muhtemelen bilerek yapmıştır.”

Hayır. Bu bir hataydı. Küçük bir hata, ama yine de hata. Doğru hamle, askerleri geri çekmek ve savaş hattını sağlamlaştırmak olurdu. Sonra tek bir süvari birliği yaklaşıp, hatları aşan Trollocların önünü kesebilirdi. İki dalga eşgüdümlü çalışırdı, ama birliklerin kumandanlarına haber verilmezse, birbirlerinin ayaklarına dolanabilirlerdi –ve olan da tam olarak buydu.

Lan başını iki yana salladı ve savaş meydanını taradı. Kraliçe Ethenielle’in birliği çok uzakta değildi. Doğrudan o tarafa yöneldi. Kraliçe şeref muhafızlarıyla birlikte bekliyordu. Lord Baldhere de yanındaydı ve Kraliçe savaşa katılmamayı seçmiş olsa da, Kirukan Kılıcı’nı kabzası ona bakacak şekilde tutuyordu. Lan onun bu konuda Tenobia gibi mi davranacağını merak etti, ama merak etmese de olurdu. Ethenielle sağduyulu bir kadındı. Daha da önemlisi, çevresini sağduyulu danışmanlarla doldurmuştu.

Lord Ramsin –yeni kocası– bir grup kumandanla konuşuyordu. İzci kıyafetleri içinde kurnaz görünümlü bir adam Lan’in yanından geçerek emirleri iletmeye gitti. Lord Agelmar genelde her birliğe bizzat emir göndermezdi. O, savaşın geneliyle ilgileniyordu. Kumandanlarına ne yapmalarını istediğini söylerdi, ama bu amaçlara nasıl ulaşacaklarına dair ayrıntıları onlara bırakırdı.

Kraliçe’nin yanında yuvarlak yüzlü, tıknaz bir kadın oturmuştu ve sakin sakin konuşuyordu. Lan’i fark etti ve başını salladı. Leydi Serailla, Kraliçe’in başdanışmanıydı. Lan ve o geçmişte... anlaşmazlıklar yaşamıştı. Lan ona, zaman zaman boğazlayıp uçurumdan atmak istediği birine duyabileceği kadar saygı duyuyordu.

“Dai Shan,” dedi Kraliçe, başını sallayarak. Biraz ötede duran Ramsin el salladı. Gök gürledi. Yağmur yoktu ve havadaki rutubete rağmen Lan yağmur beklemiyordu. “Yaralandın mı? Şifacılardan birini getirteyim.”

“Onlara başka yerde ihtiyaç var,” dedi Lan aksi aksi, kadının korumaları ona selam verirken. Korumaların hepsi plaka zırh üzerine yeşil önlük takmıştı ve üstlerine Kırmızı At işlenmişti. Mızraklarında kırmızı yeşil flamalar vardı. Miğferlerinde çelikten

yüz parmaklıkları mevcuttu. Buna karşın Lan'in miğferi açık önlü, geniş Malkier miğferiydi. "Lord Baldhere'i ödünç alabilir miyim Majesteleri? Ona sormak istediğim bir soru var."

"İstemen yeterli Dai Shan," dedi Kraliçe Ethenielle, ama Leydi Serailla gözlerini kısarak Lan'e baktı. Lan'in Kandor Kraliçesi'nin Kılıçtaşıyanından ne istediğini merak ettiği açıktı.

Baldhere, kabzası Kraliçe'ye dönük kalsın diye Kirukan Kılıcı'nı diğer eline alarak Lan'in yanına geldi. Bu yalnızca bir formaliteydi, ama Baldhere resmi bir adamdı. Andere ve Prens Kaisel de onlara katıldı ve Lan onlara uzaklaşmalarını söylemedi.

"Lord Agelmar yedeklerimizin dörtte birini saflarımızdaki küçük bir açıklığa gönderdi," dedi Lan, sadece üçünün duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Bu kadar askere gerek olduğundan emin değilim."

"Biraz önce doğu kanadındaki Saldaea hafif süvarilerine geri çekilmelerini emretti," dedi Baldhere. "Trollocların sol kanadına, saflarının epey arkasına saldıracaklar. Sürpriz vurkaç hamlesi. Dehşetlordlarının dikkatinin dağılmasını istediğini söylüyor ve savunmamızı olduğundan zayıf gösterirsek hata yapacaklarını iddia ediyor."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Lan.

"İyi bir hamle," dedi Baldhere, "savaşın uzamasını istiyorsan. Tek başına beni fazla endişelendirmezdi. Saldaealılar kellelerini kaybetmeden geri çekilebildiği sürece. Yedek kuvvetler meselesini duymamıştım. Bu, doğu tarafta iyice zayıfladığımız anlamına geliyor."

"Diyelim ki," dedi Lan dikkatle, alçak sesle, "biri koca bir orduya sabotaj düzenleyebilecek durumda olsun. Bunu yapmak istediğini, ama fark edilmemesi için büyük incelikle yapacağını varsayalım. Siz olsanız ne yapardınız?"

"Sırtımızı ırmağa verirdim," dedi Baldhere. "Yüksek bir yere konuşlanırdım, ama kuşatılmamız riskine girerdim. Orduyu ölümcül bir savaşa sokardım, sonra savunma hattında bir açıklık yaratır, bölünmemize sebep olurdum. Her adımın mantıklı görünmesini sağlardım."

"Bir sonraki adımın ne olurdu?" dedi Lan.

Baldhere endişeli bir ifadeyle düşündü. "Okçuları doğudaki tepeden çekmek gerekirdi. Orada arazi engebeli. Bu yüzden Gölgedölleri izcilerimizin arkasından dolanabilir –özelikle de herkesin gözü yukarıda, ön saflardayken– ve yaklaşabilirdi.

"Okçular onları görür, alarm verirdi. Belki diğer yedekler gelene

kadar Trollocları uzak tutabilirdi. Ama okçular oradan alınmışsa ve doğudaki yedekler de başka yere gönderilmişse, düşman doğu kanadımızın çevresinden dolanır ve arka saflara saldırırdı... bütün ordu ırmakla düşman arasında sıkışmış olurdu. Ondan sonra her şey zamana kalırdı."

"Lord Mandragoran," dedi Prens Kaisel, atını öne çıkararak. Utanç içindeymiş gibi çevresine bakındı. "Bunu duyduğuma inanamıyorum. Lord Agelmar'ın bize ihanet ettiğinden kuşkulanmıyorsun eminim!"

"Kimseden kuşkulanmama lüksümüz yok," dedi Lan sertçe. "Daha keskin bir kulakla dinlemiş olmam gereken bir uyarı. Belki dayanaksızdır. Belki."

"Bu haliyle bile mevcut durumdan kurtulmakta güçlük çekeceğiz," dedi Andere, kaşlarını çatarak. "Eğer ırmak kıyısında sıkışırsak..."

"Baştaki plan, yedek hafif süvarileri ordu geri çekilirken bizi korumaları için kullanmaktı," dedi Lan. "İlk önce piyade çekilecek, yaya olarak ırmağı aşacaktı. Sonra kapıyollar aracılığıyla ağır süvarileri getirecektik. Irmak hızlı akmıyor ve hafif süvari atları geçebilir, ama Trolloclar geçemez. Zorlanmadıkları sürece. Bu iyi bir plandı."

Piyadelerin dağılmasına sebep olacak kadar şiddetli bir saldırıya uğramadıkları sürece. O zaman her şey dağılırdı. Ve eğer kuşatılırlarsa, Lan'in ordusunu kurtarmasını hiçbir yolu yoktu. Tüm orduyu oradan götürmelerine yetecek kadar çok yönlendiricileri yoktu. Tek çıkış yolu yaya kaçmak ve ordunun yarısını katledilmeye bırakmaktı. Hayır, bunun olmasına izin vermektense ölürdü daha iyi.

"Lord Agelmar'ın son zamanlarda yaptığı her şey iyi bir plan," dedi Baldhere ısrarla. "Kuşku çekmeyecek kadar iyi, ama kazanacak kadar değil. Lan... onda yanlış bir şey var. Onu senelerdir tanıyorum. Lütfen. Sadece yorgun olduğunu düşünüyorum hâlâ, ama sahiden de hatalar yapıyor. Haklıyım, bundan eminim."

Lan başını salladı. Lord Baldhere'i yerinde bıraktı ve korumalarıyla birlikte arka saflardaki kumanda çadırına gitti.

Lan'in hissettiği dehşet, boğazına takılmış bir taş gibiydi. O bulutlar her zamankinden de alçaktı. Gürlüyorlardı. Adamlarının canlarını almaya gelmiş Karanlık Varlık'ın davulları.

Lan kumanda çadırına vardığında, arkasında yüz iyi adam vardı. Genç bir Shienarlı habercinin –zırhı yoktu ve adam koşarken tepe

tutamı sallanıyordu– atına yönelmiş olduğunu gördü.

Lan işaret verince Andere koşarak gitti ve adamın dizginlerini yakalayıp sıkıca tuttu. Haberci kaşlarını çattı. “Dai Shan?” diye sordu, Lan yaklaşırken selam vererek.

“Lord Agelmar’ın emirlerini mi iletiyorsun?” diye sordu Lan atından inerek.

“Evet Lordum.”

“Ne emir verdi?”

“Doğudaki Kandorlu okçular,” dedi haberci. “Tepeler savaş meydanından çok uzak ve Lord Agelmar öne gelip o Dehşetlordlarını ok yaylımına tutarlarsa daha iyi olacağını düşünüyor.”

Muhtemelen okçular Saldaea süvarilerinin hâlâ yerlerinde olduğunu sanıyordu. Saldaealılar da okçuların yerlerinde kalacağını sanıyordu. Yedekler de onlar gittikten sonra o iki birliğin yerinde kalacağını sanıyordu.

Yine de tesadüf olabilirdi. Agelmar çok çalışıyordu ya da diğer generallerin görebildiğinin ötesinde, daha büyük bir planı vardı. Bir adamı oracıkta, kendi kılıcınızla öldürmeye hazır olmadığınız sürece, asla onu cinayetle suçlamamalıydınız.

“Bu emri göz ardı et,” dedi Lan, içi ürpererek. “Bunun yerine, Saldaea izcilerini doğu tepelerini keşfe yolla. Bize saldırmak için gizlice yaklaşan Gölgedölü güçlerine dair işaretler arasınlar. Okçulara atışa hazır olmalarını söyle, sonra buraya dön ve bana haber getir. Çabuk ol, ama yaptıklarını izciler ve okçular dışında kimseye söyleme.”

Adamın kafası karışmış gibiydi, ama selam verdi. Agelmar bu ordunun kumandan generaliydi, ama tüm emirlerde nihai karar yetkisi Lan’e –Dai Shan’a– aitti ve bu savaşta ondan daha yetkili olan tek kişi Elayne’di.

Lan, Yüksek Muhafızlardan ikisine başını salladı. Washim ve Geral, Malkierliydi. Birlikte savaşarak geçirdikleri haftalar boyunca, onlara büyük saygı beslemeye başlamıştı.

Işık, yalnızca haftalar mı oldu? Aylar gibi geliyor...

İki Malkierli, emredildiği gibi yapacağından emin olmak için habercinin peşinden giderken, bu düşünceyi aklından çıkardı. Lan olanların sonuçlarını ancak tüm gerçekleri öğrendikten sonra düşünecekti.

Ancak o zaman.

* * *

Loial savaştan pek anlamazdı. Ama Elayne'in tarafının kaybetmekte olduğunu fark etmek için çok da anlamak gerekmiyordu.

O ve diğer Ogierler, binlerce Trolloc'un karşısında savaşıyorlardı –şehrin çevresinden dolanarak, onları sıkıştırmak için güneyden gelen ikinci orduyla. Ejderin Alayı'ndan arbaletçiler, Trolloclar yaklaştığında önden çekilmiş, Ogierlerin iki yanından yaratıkların üzerine ok yağdırıyorlardı. Düşman, Alay'ın zaten bitkin düşmüş olan ağır süvarilerini dağıtmıştı. Kargılı askerler çaresizce Trolloc dalgalarına karşı koymaya çalışıyordu ve Kurt Muhafızları diğer tepede bozulan hatlarını korumak için çabalıyordu.

Loial savaş meydanının başka yerlerinde olanlara dair bir şeyler duymuştu. Elayne'in orduları kuzeydeki Trolloc gücünü ezip yok etmişti ve Ogierler tepeden ateş eden ejderleri korumak için savaşırken, daha fazla asker gelip yeni cepheye katılıyordu. Kanlar içinde, zayıf düşmüş bitkin askerler.

Bu yeni Trolloc gücü onları ezecekti.

Ogierler bir yas şarkısı söylüyordu. Kesilmesi gereken ormanlar ya da fırtınada ölen ulu ağaçlar için söyledikleri bir ağıt. Bir kayıp, keder, kaçınılmazlık şarkısı. Son nakarata o da katıldı.

"Tüm ırmaklar bir gün kurur,
tüm şarkılar bitmelidir,
her kök bir gün ölür,
her dal bükülmelidir..."

Hırlayan bir Trolloc'u yere indirdi, ama bir başkası dişlerini bacağına geçirdi. Loial şarkıyı bırakıp bağırdı ve Trolloc'u boynundan yakaladı. Kendini hiçbir zaman güçlü saymamıştı, Ogier standartlarına göre değil, ama Trolloc'u kaldırdı ve arkadaki arkadaşlarının üzerine fırlattı.

İnsanlar –kırılgan insanlar– ayaklarının çevresinde ölü yatıyordu. Onların ölümü Loial'e acı veriyordu. Her birine yaşayacak çok kısa bir zaman verilmişti. Hayatta kalan bazıları hâlâ savaşıyordu. Loial kendilerini olduklarından büyük gördüklerini biliyordu, ama burada, savaş meydanında –Ogierlerin ve Trollocların arasında– başkalarının ayaklarının altında dolaşan çocuklardan farkları yoktu.

Hayır. Onları bu şekilde görmeyecekti. Bu erkekler ve kadınlar cesaret ve tutkuyla savaşıyorlardı. Çocuk değil kahramandılar. Yine de onları kırık görmek kulaklarını arkaya yatırmasına sebep oluyordu. Yine, daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladı ve bu seferki bir ağıt değildi. Daha önce hiç söylemediği bir şarkıydı, bir büyütme şarkısı, ama bildiği ağaç şarkılarından biri değil.

Loial yüksek sesle, öfkeyle bağırarak baltasını savurdu. Her yönde çimenler yeşeriyor, yaşam dolu saplar ve yapraklar büyüyordu. Trollocların sırıklarının saplarından yapraklar çıkmaya başladı. Yaratıklar hırladılar ve şok içinde silahlarını attılar.

Loial savaşmaya devam etti. Bu şarkı, bir zafer şarkısı değildi. Bir yaşam şarkısıydı. Loial'in burada, bu yamaçta ölmeye niyeti yoktu.

Işık adına, ölmeden önce bitirmesi gereken bir kitap vardı!

* * *

Mat, Seanchanların kumanda binasında, kuşkulu generallerin ortasında duruyordu. Min daha yeni dönmüştü. Onu alıp götürmüş, Seanchan kıyafetleri giydirmişlerdi. Tuon da imparatoriçe görevlerini yerine getirmek için gitmişti.

Haritalara baktığı zaman Mat'in içinden yine küfretmek geldi. Haritalar, haritalar ve yine haritalar. Kâğıt parçaları. Çoğu bir önceki akşamın solan ışığında, Tuon'un kâtipleri tarafından çizilmişti. O haritaların doğru olduğunu nereden bilebilirdi? Mat bir seferinde Caemlyn'de bir sokak ressamının güzel bir kadını çizmesini izlemişti ve sonuçta ortaya çıkan resim Cenn Buie'nin elbise giymiş hali diye satılabilirdi pekâlâ.

Savaş haritalarının Tear'da kalın bir palto kadar işe yaradığına gittikçe daha çok ikna oluyordu. Savaşı *görmesi* gerekiyordu, birinin savaşın nasıl göründüğüne dair fikrini değil. Harita fazla basitti.

"Ben gidip savaş meydanına bakacağım," diye bildirdi Mat.

"Sen ne?" diye sordu Courtani. Seanchan Bayrak-Generali, üzerine zırh çivilenmiş bir demet sopa kadar güzeldi ancak. Mat kadının bir zamanlar çok ekşi bir şey yediğini ve –yüzünü buruşturmasının kuşları korkutmak konusunda çok başarılı olduğunu görünce– aynı ifadeyi her zaman kullanmaya karar verdiğini düşünüyordu.

"Ben gidip savaş meydanına bakacağım," dedi Mat yine. Şapkasını kenara koydu, sonra başının üzerinden arkaya uzandı ve

şatafatlı, bol Seanchan pelerinlerinin ensesini yakaladı. Giysileri, ipek ve dantel hışırtıları eşliğinde, hantal omuz parçalarına aldırmadan, başının üzerinden geçirerek çıkardı ve kenara fırlattı.

Geriye yalnızca boyun eşarbı, madalyonu ve Seanchanların verdiği tuhaf, siyah, sert pantolon kalmıştı. Min tek kaşını kaldırarak çıplak göğsüne baktı ve Mat kızardı. Ama ne fark ederdi? Min, Rand'laydı ve bu da onu neredeyse Mat'in kız kardeşi yapardı. Courtani de vardı, ama Mat onun kadın olduğundan emin değildi. Onun insan olduğundan da emin değildi.

Mat bir anlığına masanın altını karıştırdı ve daha önceden oraya sakladığı bohçayı çıkarıp doğruldu. Min kollarını kavuşturdu. Yeni giysileri ona pek yakışmıştı; neredeyse Tuon'un giysileri kadar gösterişli bir kıyafetti. Min'inki koyu yeşil parlak ipekten, siyah işlemeli bir giysiydi ve neredeyse kafanızı içine sokabileceğiniz kadar geniş, açık kol yenleri vardı. Saçlarını da yapmışlardı. İçine ateş damlası kakmalı gümüş metal parçalar saplamışlardı. Onlardan yüzlercesi vardı. Eğer bu şaşalı Kadergören unvanı Min'in işine yaramazsa, belki avize olarak iş bulabilirdi.

Aslında bu kıyafet içinde epey çekiciydi. Tuhaf. Mat, Min'i her zaman oğlansı bulurdu, ama şimdi çekici buluyordu. Baktığından değil.

Odadaki Seanchanlar Mat'in yeniden beline kadar soyunması karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. Mat bunun nedenini anlayamıyordu. Hizmetkârlarının üzerinde çok daha azı vardı. Işık, gerçekten öyleydi.

"Benim içimden de aynısını yapmak geçiyor," diye mırıldandı Min, elbisesinin önünü tutarak.

Mat donakaldı, sonra kekeledi. Sinek falan yutmuş olmalıydı. "Yak beni," dedi, bohçadan çıkardığı gömleği giyerek. "Yaparsan sana yüz Tar Valon markası veririm. Hem de sırf hikâyesini anlatabilmek için."

Min ona dik dik baktı, ama Mat bunun da sebebini anlayamadı. Ter çadırına lanet olası bir Aiel Kız'ı gibi gitmesini anlatan kendisiydi.

Min dediğini yapmadı ve Mat neredeyse üzülecekti. Neredeyse. Min'in yanında dikkatli olması gerekiyordu. Yanlış zamanda gülümserse yalnızca ondan değil, Tuon'dan da bir hançer kazanacağından emindi ve Mat hançerlerin teker teker saplanmasını tercih ederdi.

Tilkibaşı madalyon rahatça derisine yaslanmıştı –Işık'a şükür,

Tuon Mat'in ona ihtiyaç duymasını anlayışla karşılıyordu– ve Mat bohçadan çıkardığı ceketi giydi.

"Onları nasıl geri aldınız?" diye sordu Kumandan-General Galgan. "Giysilerinizin yakılacağını sanıyordum Kuzgunlar Prensi."

Galgan kafasında tek bir beyaz saç çizgisiyle çok aptal görünüyordu, ama Mat bundan bahsetmedi. Seanchan âdeti böyleydi. İnsanlar komik olabiliyordu, ama nasıl görünüyor olursa olsun, Galgan'ın savaşta kendini idare edebildiğinden kuşkusu yoktu.

"Bunlar mı?" dedi Mat, ceketle gömleği göstererek. "Hiçbir fikrim yok. Böylece burada duruyorlardı. Ben de çok şaşırdım." Seanchan nöbetçilerin de –duygusuz ifadelerine ve aşırı dik sırtlarına rağmen– rüşvete tüm diğer insanlar gibi tepki verdiğini görünce çok memnun olmuştu.

Ölümnöbeti Askerleri dışında hepsi. Mat onlara rüşvet vermeyi denememesi gerektiğini öğrenmişti. Öfkeli bakışları, bunu bir daha denerse yüzünü çamura saplanmış bulacağını düşündürmüştü ona. Belki bir daha bir Ölümnöbeti Askeri'yle asla konuşmasa daha da iyi olurdu, çünkü her birinin mizah anlayışını verip karşılığında çok büyük bir çene aldığı açıktı.

Ama zor durumda, Tuon'un güvenliği konusunda kime güvenebileceğini biliyordu.

Mat dışarı çıktı ve geçerken duvara dayadığı *ashandarei*'i de aldı. Courtani ve Min peşinden geldi. Tylee'nin yaptığı işte çok iyi olması çok kötüydü. Mat onu yanında alıkoyup, onun yerine korkuluğu göndermeyi tercih ederdi. Belki de bunu yapmalıydı. Trollocların bazıları onu kendilerinden biri sanabilirdi.

Ne yazık ki, bir seyis koşa koşa Zar'ı getirmeye gittiğinde beklemesi gerekti ve bu da birinin Tuon'a haber vermesi için yeterince zaman tanıdı. Mat onun geldiğini gördü. Eh, zaten kısa süre sonra döneceğini söylemişti, bu yüzden Mat onunla yüzleşmekten kaçınabileceğini düşünmemişti.

Min eteklerine usul usul küfrederek kıpırdandı.

Tuon yaklaşırken, "Hâlâ kaçıp kaçmamaya mı karar vermeye çalışıyorsun?" diye sordu Mat, kısık sesle.

"Evet," dedi Min ekşi ekşi.

"Burada yataklar iyi, bilirsin. Ve kelleni uçurmadıkları sürece insana nasıl davranmaları gerektiğini biliyorlar. Kellemi neden uçurmadıklarını hâlâ öğrenemedim."

"Harika."

Mat ona döndü. “Rand burada olsa, muhtemelen kalmanı isterdi, bunun farkındasın değil mi?”

Min dik dik baktı.

“Yalnızca gerçeği söylüyorum Min. Kahrolası gerçeği. Rand onları kendi tarafına geçirdiğinde oradaydım ve sana onun endişeli olduğunu söyleyebilirim. Eğer fark etmediysen, Seanchanlar ve Aes Sedailer pek iyi anlaşamıyor.”

“Bu da senin kibrin kadar açık Mat.”

“Of. Yalnızca sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana söylüyorum Min. Tuon’un danışmanı olarak güvendiği biri olması Rand’ı ne kadar rahatlatırdı, hayal edebiliyor musun? Doğru zamanda doğru ‘alametleri’ söyleyerek Aes Sedailerle cici cici oynamasını sağlayabilecek birinin olması? Kampa geri dönüp su ve mesaj taşımaya da devam edebilirsin tabii. Bu da yabancı bir hükümdara göz kulak olmak ve Yenidendoğan Ejder’e güvenip saygı duymasını sağlamak, onunla diğer uluslar arasında bir dostluk köprüsü kurmak kadar önemli elbette.”

Min bir süre sessiz kaldı. “Senden nefret ediyorum kahrolası Mat Cauthon.”

“İşte budur,” dedi Mat, elini kaldırıp Tuon’u selamlayarak. “Şimdi, bakalım süslü giysilerimi çıkarıp attığım için neremi kesecek?” Kötü olmuştu aslında. Pelerinin işlemeleri çok güzeldi. Bir erkeğin rafine görünmesi için bir parça işlemeye ihtiyacı vardı. Yine de, savaşa giderken o giysi yığınını taşımaya niyeti yoktu. Zar’ı sırtında taşıyarak savaşsa daha fazla şansı olurdu.

Daha gideli birkaç dakika olmasına rağmen Tuon yaklaşırken diğerleri yine eğilip bükülmeye başladı. Mat ona başını salladı. Tuon onu yavaşça, tepeden tırnağa süzerek giysilerini inceledi. Neden kimse iyi bir gömlek ve ceketi beğenmiyordu? Mat, Elayne’i ziyaret ederken giydiği hırpani ceketi giymemişti ki. O ceketi yakmıştı.

“En Yüce,” dedi Courtani. Kadın Yüksek Kan’dandı ve Tuon’a doğrudan hitap edebiliyordu. “Her daim nefes alasınız. Kuzgunlar Prensi, habercilerinizin ve generallerinizin yeterince becerikli olmadığını düşündüğünden, savaş meydanını ziyaret etmesi gerektiğine karar verdi.”

Mat başparmaklarını kemerine geçirdi ve Tuon’a baktı. Sonunda bir seyis Zar’la birlikte geri döndü. Neden geciktiyse. Oğlan yolda öğle yemeği molası verip bir iki âşık gösterisi mi izlemişti?

“Ee, ne bekliyoruz?” diye sordu Tuon. “Kuzgunlar Prensi savaş

meydanını görmek istiyorsa, İmparatorluğun sadık kullarının onu oraya ulaştırmak için birbirlerini eziyor olması gerekir sanıyordum.”

Courtani tokat yemiş gibi kalakaldı. Mat, Tuon’a sırıttı ve Tuon da ona bir tebessüm bahşetti. Işık, Mat o tebessümlere bayılıyordu.

“Sen de geliyorsun öyleyse?” diye sordu Tuon’a.

“Elbette. Neden gelmeyeyim?”

“Ben bir sebep göremiyorum,” dedi Mat, içten içe inleyerek. “Tek bir lanet sebep bile.”

29
Bir Tepeyi Kaybetmek

"Dikkatinizi Soluklara verin!" dedi Egwene, yamaca tırmanan Trolloclara doğru bir Hava patlaması yollayarak. Trolloclar tepeyi savunan kargılı asker sıralarında büyük bir delik açmışlardı ve delikten yukarı akıyorlardı. Artık yönlendiricilere alışmış olan Trolloclar çömeldiler ve saldırıya hazırlandılar. Bu Egwene'in Trolloc yumruğunu ve ortasında saklanan Myrddraal'i açık seçik görmesini sağladı. Myrddraal her zamanki pelerininin üzerine kahverengi ceket giymişti ve bir Trolloc çengelli sırığı taşıyordu.

Onu görmekte güçlük çekmeme şaşmamak gerek, diye düşündü Egwene, yaratığı bir Ateş örgüsüyle yok ederek. Yarı-insan ateşlerin ortasında ciyaklayarak sarsıldı, titredi ve gözsüz yüzünü gökyüzüne çevirdi. Trolloc yumruğu da yere düştü.

Egwene tatminle gülümsedi, ama memnuniyeti kısa sürdü. Okçularının okları azalıyordu, kargılı asker sıraları seyrelmişti ve Aes Sedailerin bazılarının bitkin düştüğü açıktı. Egwene'in devirdiği Trollocların yerini yeni bir Trolloc dalgası aldı. *Bu şekilde savaşmaya bir gün daha dayanabilecek miyiz?* diye düşündü.

Aniden Bryne'ın ırmak kıyısında savaşan ordusunun sol kolundan bir mızraklı asker birliği koptu. Tar Valon Alevi bayrağı taşıyorlardı –Bryne'ın gurur duyduğu ağır süvari birliği olmalıydı. Onları, Yüzbaşı Joni Shagrin önderliğinde, diğer ülkelerin deneyimli süvarilerinden ve bu seçkin birliğe katılmak isteyen Kule Muhafızları'ndan toplamıştı.

Mızraklı askerler karşılarındaki Sharalıların çevresinden dolandılar ve atlarını hızla Egwene'in tepelerine, ona saldıran Trolloc ordusunun arkasına sürdüler. Tam arkalarında, ilkinin kaldırdığı tozların içinde ikinci süvari birliği geldi. Bu, Illian'ın koyu yeşil bayrağını taşıyordu. General sonunda Egwene'e destek

gönderiyor gibiydi.

Ama... Bir dakika. Egwene kaşlarını çattı. Bulunduğu yüksek noktadan, ana ordunun sol kanadının şimdi tamamen korumasız kaldığını görebiliyordu. *Ne yapıyor bu adam? Bir tür... Sharalılar için bir tür tuzak mı?*

Eğer bir tuzak planlanmışsa, dişler birbirine geçmiyordu. Bunun yerine, Shara birligi Bryne'ın açıkta kalan sol kanadına saldırdı ve ırmak kıyısında o pozisyonu koruyan piyadelere ağır kayıp verdirmeye başladı. Sonra Egwene aşağıdaki meydanda, onu gerçekten dehşete düşüren bir başka hareketlenme gördü –daha da büyük bir Shara süvari birliği düşmanın sağ kanadından kopmuştu ve Egwene'e yardıma gelen mızraklı birliğe doğru yaklaşıyordu.

"Gawyn, şu mızraklılara hemen haber yolla –bu bir tuzak!"

Ama hiçbir şey yapmak için zaman yoktu. Birkaç dakika sonra Shara süvarileri Beyaz Kule mızraklılarını arkadan katletmeye başlamıştı. Aynı anda, Trollocların arka sıraları mızraklı birliğin saldırısını karşılamak için döndü. Egwene bütün Trollocların, insanların ve atların etini yırtan uzun sırıklar taşıdığını görebiliyordu. Mızraklıların ön safları kanlı bir yığın halinde düştü ve Trolloclar cesetlerin arasından geçerek arkadaki süvarileri atlarından aşağı çekip silahlarını sapladılar.

Egwene bağırarak, çekebildiğince Güç çekti ve Trolloc gücünü yok etmeye çalıştı –diğer kadınlar da ona katıldılar. Her iki taraf için de tam bir katliamdı. Çok fazla Trolloc vardı ve mızraklı askerler korumasız kalmıştı. Birkaç dakika sonra her şey bitti. Yalnızca birkaç süvari hayatta kalmayı başarmıştı ve Egwene onların dörtnala ırmağa doğru gittiğini gördü.

Olanlar onu sarsmıştı. Zaman zaman, ordular rıhtımdaki devasa gemilerin ağırlığıyla hareket ediyor gibiydi –sonra bir anda her şey patlıyordu ve koskoca birlikler yok oluyordu.

Bakışlarını aşağıdaki cesetlerden çevirdi. Aes Sedailerin tepedeki pozisyonları tehlikeye girmişti. Trolloclar dikkatlerini onun gücüne çevirdiğinde, Egwene kapıyollar açılmasını emretti. Okçular aşağıdaki Trolloclara ok yağdırmaya devam ederken, kargılı askerlerin kapıyollar aracılığıyla tepe yukarı nakledilmesini sağladı. Sonra, Egwene ve kalan Aes Sedailer, okçular kapıyollardan geçerken Trollocların üzerine yıkım yağdırdılar.

Tepedeki son kapıyoldan geçmeden önce, Egwene savaş meydanına son bir kez baktı. Biraz önce tam olarak ne olmuştu? Başını iki yana salladı. Gawyn, her zamanki gibi sadık, peşinden

kapıyoldan geçti. Bu savaşta kılıcını çekme fırsatı bile bulamamıştı. Leilwin de öyle. İkisi Egwene'in yanında ayrılmıyorlardı ve kimin daha iyi bir koruma olduğu konusunda küçük, sessiz bir rekabet içinde gibiydiler. Egwene bunu sinir bozucu bulabilirdi, ama Gawyn'in önceki savaşlarda sergilediği asık suratlı üzüntüden daha iyiydi.

Ama gerçekten solgun görünüyordu. Bir hastalığın başlangıcındaymış gibi. Yeterince uyuyor muydu?

"Kampa gidip General Bryne'ı bulmak istiyorum," dedi Egwene. "Bunun olmasına neden izin verdiğini bilmek istiyorum. Sonra geçidi koruyan birliklerimizin yanına gideceğim ve orada hayatını kaybeden adamlarımızın intikamını alacağım."

İkisi de ona kaşlarını çatarak baktılar.

"Egwene..." dedi Gawyn.

"Hâlâ gücüm var," dedi Egwene. "Kendimi fazla yormamak için *sa'angreal* kullanıyordum. O bölgede savaşan adamların beni görmesi lazım ve bunu henüz gücüm varken yapmalıyım. Ne kadar koruma almamızı istiyorsanız alırım."

Gawyn duraksadı, Leilwin'e baktı, sonra, sonunda başını salladı.

* * *

Lan atından indi ve dizginleri Andere'e verip nöbetçilerin önünden geçerek –onu ve çoğu kanlar içinde, sayısız korumasını görünce şok geçirmiş görünüyorlardı– kumanda çadırına doğru gitti. Çadır her tarafı açık bir tenteden daha fazlası değildi şimdi. Bir oyuktaki karıncalar gibi, devamlı askerler girip çıkıyordu. Bugün burada, Shienar'da hava sıcaktı. Lan diğer cephelerden yeni rapor almamıştı henüz, ama bugünkü tek çaresiz direnişin onunki olmadığını duymuştu. Elayne Cairhien'de, Amyrlin de Arafel sınırında savaşmıştı.

Işık izin verse de, ondan daha iyi bir savaş geçirmiş olsalar. Çadırın içinde, Agelmar, yere serilmiş haritaların ortasında durmuş, ince bir değnekle bazı yerleri işaret ediyor, renkli küçük taş parçalarını kaydırarak emirler yağdırıyordu. Haberciler gelip savaşın nasıl gittiği konusunda en son haberleri veriyorlardı. En iyi savaş planları bile yalnızca ilk kılıç çekilene kadar geçerli olurdu, ama iyi bir general savaşları bir çömlekçinin kili biçimlendirmesi gibi biçimlendirebilir, askerlerin gelip gidişlerini alıp yönlendirebilirdi.

“Lord Mandragoran?” diye sordu Agelmar başını kaldırarak. “Işık, adam! Afet’in kendisi gibi görünüyorsun. Şifa için Aes Sedaileri gördün mü?”

“Ben iyiyim,” dedi Lan. “Savaş nasıl gidiyor?”

“Cesaretlendim,” dedi Agelmar. “O Dehşetlordlarını bir iki saat oyalamanın yolunu bulabilirsek, sanırım Trollocları geri püskürtme şansımız olabilir.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Lan. “Sayıları çok fazla.”

“Mesele sayılar değil,” dedi Agelmar, Lan’i yanına çağırıp bir haritayı göstererek. “Lan, pek az insanın anlayabildiği bir şey bu. Ordular, sayıca üstün olsalar da, savaş meydanında daha avantajlı olsalar ve kazanma şansları yüksek olsa da yenilebilirler ve yenilmişlerdir.

“Bir süre ordulara kumanda ettikten sonra, bir orduyu tek bir varlık olarak düşünmeye başlarsın. Binlerce kolu olan devasa bir yaratık. Bu bir hata. Bir ordu insanlardan –ya da, bu durumda, Trolloclardan– oluşur ve savaş meydanındaki her biri dehşet içindedir. Asker olmak, dehşetini kontrol altında tutmak demektir. İçerideki hayvan kaçmak ister.”

Lan çömeldi ve savaş haritalarını inceledi. Durum kendisinin gördüğü gibiydi, yalnız Agelmar’ın haritasında hafif süvariler hâlâ doğu kanada göz kulak oluyordu. Bu bir hata mıydı? Lan onların artık orada olmadığını bizzat teyit etmişti. Haberciler Agelmar’a haritanın gerçeği yansıtmadığını söylememeli miydi? Ya da Agelmar onların fark etmesini mi önlüyordu?

“Bugün sana bir şey göstereceğim Lan,” dedi Agelmar. “Sana, idman avlusundaki en kıdemsiz adamın bile, eğer hayatta kalmak istiyorsa bilmesi gereken bir şey öğreteceğim. Bireyleri öleceklerine ikna edebilirsen, büyük bir orduyu bozguna uğratabilirsin. Ona yeterince şiddetle saldırırsan kaçacaktır ve sana saldırmak için geri dönmeyecektir –tekrar saldıramayacak kadar zayıf olsan bile.”

“O zaman planın bu mu?” diye sordu Lan. “Bugün?”

“Trolloclar, onları korkutacak bir güç gösterisi yapabilirsem dağılacaklardır,” dedi Agelmar. “İşe yarayabileceğini biliyorum. O Dehşetlordlarının önderini indirebileceğimizi umuyorum. Trolloclar kaybedeceklerini düşünürlerse kaçarlar. Korkak yaratıklardır.”

Agelmar’ı dinlerken fikir akla yakın geliyordu. Belki de Lan resmin tamamını göremiyordu. Belki büyük kumandanın dehası diğerlerinin anlayışının ötesindeydi. Okçular konusundaki emrini iptal ederek hata mı yapmıştı?

Lan'in önceden gönderdiği haberci dörtnala kumanda merkezine döndü. Lan'in Yüksek Muhafızlarından biri de yanındaydı. Siyah tüylü bir ok saplanmış kolunu tutuyordu. "Devasa bir Gölgedölü gücü!" dedi haberci. "Doğudan yaklaşıyor! Dai Shan, haklıymışsın!"

O taraftan gelmeleri gerektiğini biliyorlardı, diye düşündü Lan. *Açık verdiğimizi yeni öğrenmiş olamazlar. O tepeler görüşlerini kapatırken değil. Fazla hızlı geldi. Gölge'ye haber verilmiş olmalı ya da Gölge ne beklemesi gerektiğini biliyor olmalı.* Agelmar'a baktı.

"İmkânsız!" dedi Agelmar. "Bu da ne şimdi? Keşif kolları neden görmedi?"

"Lord Agelmar," dedi kumandanlarından biri. "Doğudaki keşif kollarını ırmak boyuna bakmaya gönderdiniz ya? Geçidi izleyeceklerdi? Dediniz ki okçular..." Kumandan soldu. "Okçular!"

"Okçular hâlâ yerlerinde," dedi Lan, ayağa kalkarak. "Ön safların çekilmeye başlamasını istiyorum. Saldaealılar çatışmadan çekilsin ve piyadelerin çekilmesine yardımcı olmak için saldırmaya hazırlansın. Asha'manları geri çekin. Kapıyollara ihtiyacımız olacak."

"Lord Mandragoran," dedi Agelmar. "Bu yeni gelişmeden faydalanabiliriz. Eğer ayrılırsak ve onları aramızda ezersek, biz..."

"Görevden alındın Lord Agelmar," dedi Lan, adama bakmadan. "Ve ne yazık ki, ben neler olduğunu çözene kadar gözetim altında kalmanı talep etmek zorundayım."

Kumanda çadırı sessizleşti. Her yaver, haberci ve subay Lan'e döndü.

"Bak şimdi Lan," dedi Agelmar. "Bu kulağa beni tutuklatıyormuşsun gibi geliyor."

"Tutuklatıyorum," dedi Lan, Yüksek Muhafızlara işaret ederek. Çadıra girdiler ve kimsenin kaçmasına izin vermemek için pozisyon aldılar. Agelmar'ın adamlarından bazıları kılıçlarına uzandılar, ama çoğu şaşırmış göründü ve ellerini kılıç kabzalarına koymakla yetindi.

"Bu bir rezalet!" dedi Agelmar. "Aptal olma. Hiç zamanı değil..."

"Yerimde sen olsan ne yapardın Agelmar?" diye bağırdı Lan. "Bu orduyu yerle bir etmene izin vermemi mi? Gölge'nin bizi ele geçirmesine? Bunu neden yapıyorsun? *Neden?*"

"Aşırı tepki veriyorsun Lan," dedi Agelmar, çakmak çakmak gözlerle. Öfkesine zor hâkim olduğu belliydi. "Kafandan ne geçiyor? Işık!"

"Neden okçuları doğu tepelerinden çektin?"

“Çünkü onlara başka yerde ihtiyacım vardı!”

“Peki bu *mantıklı* mı?” diye sordu Lan. “Bana o kanadı korumanın yaşamsal öneme sahip olduğunu söylememiş miydin?”

“Ben...”

“Oradaki keşif kollarını da geri çektin. Neden?”

“Onlar... O...” Agelmar sersem sersem bakarak elini başına götürdü. Savaş haritasına baktı ve gözleri irileşti.

“Sana neler oluyor Agelmar?” dedi Lan.

“Bilmiyorum,” dedi adam. Gözlerini kırpıştırarak ayaklarının dibindeki haritalara baktı. Yüzüne bir dehşet ifadesi geldi; dudakları aralandı. “Ah, *Işık!* Ben ne yaptım?”

“Emirlerimi iletin!” dedi Lan telaşla, korumasına. “Lord Baldhere’i kumanda çadırına getirin. Kraliçe Ethenielle ve Kral Easar’ı da.”

“Lan, şeyi de getirmen lazım...” Agelmar durdu. “Işık! Söyleyemiyorum. Ne yapacağımı düşünmeye başlıyorum ve aklıma yanlış düşünceler geliyor! Hâlâ bizi sabote etmeye çalışıyorum. Hepimizin sonun getirdim.” İri iri açılmış gözlerle kısa kılıcına uzandı ve kınından çekti.

Lan korumanın yanından uzanıp kılıcı ve kınını yakaladı ve tam Agelmar onu karnına saplayıp canını alacakken durdurdu. Lan’in parmaklarının arasından, tam kabzanın altındaki keskin kenara sürtünen yerden kan sızmaya başladı.

“Bırak şerefle öleyim,” dedi Agelmar. “Ben... ben hepimizi yok ettim. Bu savaşı ben kaybettim Lan.”

“Savaşı değil, yalnızca çatışmayı,” dedi Lan. “Sende yanlış bir şey var. Bir hastalık, bitkinlik ya da Gölge’den bir şey. Sanırım birinin zihnine müdahale ettiğini göreceğiz.”

“Ama...”

“Sen bir askersin!” diye bağırdı Lan. “Asker gibi davran!”

Agelmar donakaldı. Lan ile göz göze geldi ve sonra bir kez başını salladı. Lan parmaklarını kabzadan çekti ve Agelmar onu kınına soktu. Büyük kumandan geleneksel Shienar meditasyon pozisyonunda bağdaş kurup oturdu ve gözlerini kapattı.

Lan emirler vererek çadırdan çıktı. Prens Kaisel koşarak geldi. Korktuğu açıktı. “Neler oluyor Lord Mandragoran?”

“Büyük olasılıkla İçtepi,” dedi Lan. “Kapandaki tavşanlar gibiydik, ip yavaşça –ama sıkıca– boyunlarımızın çevresinde sıkışıyordu. Biri lütfen bana Asha’manların hâlâ kapıyol açabilecek gücü olduğunu söylesin! Ve bana doğu kanadından haber getirin! O

okçuların desteğe ihtiyacı var. Kalan yedeklerin tamamını onları korumaya gönderin."

Emirler devam ederken Prens Kaisel eli kılıcında, iri iri açılmış gözlerle geriledi. Solgun bir yüzle Lord Agelmar'a baktı. Emirler verildikten ve haberciler onları iletmek için koşarak dışarı çıktıktan sonra, "Gerçekten de kaybettik mi?" diye sordu Lan'e.

"Evet," dedi Lan. "Kaybettik."

"Lan!" dedi Agelmar aniden, gözlerini açarak.

Lan ona döndü.

"Kraliçe Tenobia," dedi Agelmar. "Ne yaptığımı anlamadan onu tehlikenin içine gönderdim. Bu planları kafama her kim yerleştirdiyse, onun ölmesini istiyor!"

Lan usulca bir küfür savurdu, kamptan fırladı ve en yakın tepeye koştu. Zirveye ulaştığında oradaki izciler ona yer açtılar. Lan dürbününü kemerinden aldı. Ona ihtiyacı yoktu. Savaş meydanında göz gezdirirken Kraliçe'nin bayrağını gördü.

Onu kuşatmışlardı. Tenobia nasıl bir destek alacağını düşünmüşse, gelmemişti. Lan emir vermek için ağzını açtı, ama Trolloclar Kraliçe'nin savaştığı yerdeki küçük gümüş beyaz bayrağı sararken sözcükler dudaklarında soldu. Bayrak düştü ve birkaç saniye sonra, Lan savaş meydanının o köşesinde tek bir canlı asker göremez oldu.

Soğukluk. Tenobia için hiçbir şey yapamazdı. Artık bunun bireyleri kurtarmakla ilgisi yoktu.

Bugünden orduya benzer bir şeyle çıkabilirse kendini şanslı saymalıydı.

* * *

Mat, Tuon'la birlikte, Arafel'in batı sınırını oluşturan ırmağın kıyısında güneye, savaş meydanına doğru at sürdü.

Tuon nereye gidiyorsa Selucia da oraya gidiyordu elbette. Şimdi de Min. Tuon yeni Kadergören'i her an yanında olsun istiyordu. Tuon görüler sorup duruyordu ve Min gördüklerini gönülsüzce açıklıyordu.

Mat ona, kendi başının çevresinde yüzen bir şapka gördüğünü söyletmeye çalışmıştı. Bu Tuon'u şapkasından kurtulmaya çalışmaktan vazgeçirirdi, değil mi? Min'in terazideki gözü, hançeri ve Mat hakkında gördüğü tüm diğer kahrolası şeyleri açıklamasından daha iyi olurdu.

Aynı zamanda, Tuon nereye gidiyorsa, yüz Ölümnöbeti Askeri de gidiyordu. Ve Mat'e yardım etmek için yeterince hızlı davranmadıkları için paylandıklarını hisseden Galgan ve Courtani de. Furyk Karede de oradaydı ve Ölümnöbeti Askerleri'nin başını çekiyordu. Karede'nin çevresinde olmak, ancak bir başka adamın elini cüzdanınızda bulmak kadar memnuniyet vericiydi, ama adam iyi bir askerdi ve Mat ona saygı duyuyordu. Karede'yle Lan'i bakışma yarışmasına sokmayı çok isterdi. Yarışma seneler sürerdi.

"Daha iyi görebilmem lazım," dedi Mat, savaş meydanına bakan bir yere geldiklerinde.

Zar'ı çevirdi ve ırmak kıyısında düşman ordularının karşı karşıya geldiği yere yeterince yakın bir yükseltiye doğru ilerledi. Tuon tek kelime etmeden takip etti. Yükseltiye geldiklerinde, Selucia'nın ona sert sert baktığını fark etti.

"Sorun ne?" diye sordu Mat. "Geri geldiğim için memnun olacağını sanırdım. Böylece dik dik bakacağın biri daha oluyor."

"Nereye gidersen İmparatoriçe de oraya gidecek," dedi Selucia.

"Evet, gidecek," dedi Mat. "Ben de o nereye giderse peşinden gitmeliyim sanırım. Umarım birbirimizin çevresinde halka çizip durmayız." Savaşı inceledi.

Irmak çok geniş değildi –belki elli adım genişliğinde– ama hızlıydı ve geçidin her iki yanı da derindi. Su iyi bir engel oluşturuyordu, hem de yalnızca Trolloclar için değil. Ama geçitten geçmek kolaydı –su dize geliyordu ve aynı anda yirmi süvarinin geçebileceği kadar genişti.

Uzakta, Shara ordusunun ortasında, parlak beyaz bir atın sırtında bir adam oturuyordu. Mat adamı dürbünsüz zar zor çıkarabiliyordu. Adamın parlak zırhının benzerini daha önce hiç görmemişti, ama mesafe yüzünden ayrıntıları seçemiyordu. "Aradığımız Terkedilmiş'in bu olduğunu varsayıyorum?" diye sordu, *ashandarei*'le işaret ederek.

"Yenidendoğan Ejder'e bağırıyor gibi," dedi Galgan. Demandred'in Tek Güç'le yükseltilmiş sesi tam o anda savaş meydanında gürledi. Ejder'in gelip onunla düello yapmasını talep ediyordu.

Mat dürbünle adamı inceledi. "Demandred ha? Azıcık oynatmış mı ne?" Eh, Mat savaşın hangi lanet bölgesinden uzak duracağını biliyordu. Bu işe Terkedilmişlerle savaşmak için karışmamıştı. Aslında, hatırlayabildiği kadarıyla, bu savaşa hiç karışmamıştı. Her adımında zorla bu yöne *itilmişti.* Genellikle kaba güçle ve her

seferinde aptal bir kadının teki tarafından.

Demandred'le Egwene ilgilenebilirdi ya da belki Asha'manlar. Rand Asha'manların artık deli olmadığını söylemişti, ama bu desteksiz bir vaatti. Mat'i ilgilendirdiği kadarıyla, Tek Güç kullanmak isteyen her adam *zaten* deliydi. Daha da delirmeleri, dolu bir fincana çay doldurmaktan farksızdı.

En azından Tuon'un *damane*'leri o Sharalı yönlendiricileri meşgul ediyordu. Ateş savaşları ırmağın iki kıyısında toprağı paramparça ediyordu. Ama neler olduğunu açık seçik görmek imkânsızdı. Çok fazla kargaşa vardı.

Mat dürbünü bir kez daha ırmak boyunca güneye doğrulttu ve kaşlarını çattı. Geçidin birkaç yüz metre ilerisine askeri bir kamp kurulmuştu, ama dikkatini çeken çadırların gelişigüzel düzeni değildi. Kampın doğu kıyısında büyük bir atlı birlik öylesine bekliyordu. Birliğin önünde, öfkeli görünen birinin ileri geri yürüdüğünü gördü. Mat'in tek gözü eksik olabilirdi, ama Tylee'yi seçmek zor değildi.

Mat dürbünü indirdi. Çenesini ovaladı, şapkasını düzeltti ve *ashandarei*'i omzuna dayadı. "Bana beş dakika verin. Yalnız kalmak istiyorum," dedi ve sonra, Tuon'un yalnız gitmesine izin vereceğini umarak, Zar'ı yokuş aşağı dörtnala kaldırdı. Tuon bu sefer gelmedi, ama Mat tepenin dibine vardığında, onun tepede durmuş, her zamanki gibi meraklı gözlerle onu izlediğini hayal edebiliyordu. Tuon, Mat'le ilgili her şeyi ilginç buluyor gibiydi.

Mat ırmak kıyısında Tylee'nin olduğu yere doğru dörtnala ilerledi. Kulakları sağır eden patlamalar, ona savaşın yüreğine yaklaştığını hatırlatıyordu.

Mat, Zar'ı sola çevirdi ve doğrudan ileri geri yürüyen generalin yanına gitti. "Tylee, seni Işık körü aptal! Neden bir işe yarayacağına burada oturup duruyorsun?"

"Ekselansları," dedi Tylee, dizleri üstüne çökerek, "çağrılana kadar burada kalmamız emredildi."

"Kim söyledi bunu sana? Ve ayağa kalk."

"General Bryne, Ekselansları," dedi Tylee, ayağa kalkarak. Mat onun sesindeki siniri duyabiliyordu, ama Tylee yüz ifadesini kontrol altında tuttu. "Bizim yedek güç olduğumuzu ve o emir verene kadar ne olursa olsun yerimizden ayrılmamamız gerektiğini söyledi. Pek çok kişinin hayatının buna bağlı olduğunu söyledi. Ama bakın, kendi gözlerinizle görebilirsiniz," dedi, ırmağa doğru işaret ederek, "savaş iyi gitmiyor."

Mat, Tylee'ye odaklandığı için ırmağın karşısındaki durumu fark edememişti, şimdiyse savaş meydanına göz gezdirdi.

Damane'ler hâlâ Shara yönlendiricilerine karşı tutunabiliyor olsa da, düzenli birliklerin zor durumda olduğu açıktı. Bryne'ın ırmak aşağısındaki sol kanadının savunması çökmüştü ve Sharalılar oradaki askerleri perişan ediyordu.

Süvariler neredeydi? Kanatları koruyor olmaları gerekiyordu. Ayrıca Mat'in öngördüğü gibi, Sharalı okçular meydana çıkmışlardı ve Bryne'ın sağ kanadındaki süvarileri ok yaylımına tutuyorlardı. Sivilce sıkmak gibi bir şeydi ve Bryne'ın birlikleri pörtlemek üzereydi.

"Bu hiç mantıklı gelmiyor," dedi Mat. "Adam bunu felakete çeviriyor. General şimdi nerede Tylee?"

"Bilemiyorum Ekselansları. Onu bulmaları için birilerini yolladım, ama şimdiye kadar haber gelmedi. Ama raporlara göre buranın güneyinde bizim tarafımız ciddi bir gerileme içinde. General Bryne'ın iki büyük süvari birliği, sınırdaki tepelerin hemen aşağısında Sharalılar tarafından silinip atıldı. Tepelerdeki *marath'damane*'lere destek olmak için gönderildikleri söyleniyor."

"Kan ve lanet küller." Mat bu bilgiyi düşündü. "Tamam Tylee, artık daha fazla bekleyemeyiz. Şimdi yapacağımız şey şu. Bayrak-Generali Makoti, İkinci Bayrak'ı tam ortaya götürsün. Orada savaşan birliklerimizin çevresinden dolaşması ve o Sharalıları püskürtmesi gerekiyor. Sen Üçüncü Bayrak'ı al ve sağ kanada git. O okçuları ve yoluna çıkan tüm diğer keçi sevicileri süpür. Ben Birinci Bayrak'ı sol kanada götüreceğim ve savunmayı destekleyeceğim. Koş Tylee!"

"Baş üstüne Ekselansları. Ama siz savaşa çok yaklaşmayacaksınız kuşkusuz?"

"Hayır, yaklaşacağım. Şimdi git Tylee!"

"Lütfen, mütevazı bir öneride bulunabilir miyim Ekselansları? Korumasızsınız. Bırakın en azından size doğru düzgün bir zırh vereyim."

Mat bir an düşündü ve sonra kadının önerisinin sağduyulu olduğuna karar verdi. *Oklar uçuşur, kılıçlar savrulurken insan orada incinebilir.* Tylee, Mat'le aynı cüssede görünen kıdemli subaylardan birini yanına çağırdı. Adama zırhını çıkarttırdı. Son derece renkli bir zırhtı; üst üste binen plakalar yeşil, altın rengi ve kırmızıydı ve gümüş kenarlıydı. Mat karşılık olarak ceketini uzatıp, gün sonunda aynı durumda geri istediğini söyleyince adam ters ters baktı. Mat

zırhı kuşandı. Zırh göğsünü, kollarının arkasını ve butlarının önünü kaplıyordu ve yeterince rahattı. Ama subay miğferini uzattığında Mat onu görmezden geldi ve geniş şapkasını düzelterek Tylee'ye döndü.

"Ekselansları, bir şey daha, *marath'damane...*"

"Ben o yönlendiricilerle şahsen ilgileneceğim," dedi Mat.

Kadın ona delirmiş gibi, alık alık baktı. Lanet küller, muhtemelen delirmişti de.

"Ekselansları!" dedi Tylee. "İmparatoriçe..." Mat'in yüzündeki ifadeyi görünce sustu. "En azından sizi koruyacak *damane*'ler getirtelim."

"Ben başımın çaresine pekâlâ bakabilirim, çok teşekkür ederim. O lanet kadınlar yoluma çıkmaktan başka işe yaramaz." Sırıttı. "Hazır mısın Tylee? Bu iş bir an önce bitsin de, yatmadan önce bir kupa bira içebileyim istiyorum."

Karşılık olarak Tylee döndü ve, "At bin!" diye bağırdı. Işık, kadında amma ciğer vardı! Bunun üzerine bin popo eyere yerleşti ve çıkan şaklama sesleri tüm alayda yankılandı. Bütün askerler, gözleri dimdik önünde, hazır ola geçti. Seanchanların hakkını vermek lazımdı –son derece iyi askerler yetiştiriyorlardı.

Tylee bir dizi emir bağırdı, sonra Mat'e döndü ve, "Emirlerinize hazırız Ekselansları," dedi.

Mat bağırdı: *"Los caba'drin!"* Askerlerin çoğunun anlamadığı, ama içgüdü eseri, "Atlılar ileri!" anlamına geldiğini bildiği sözcükler.

Mat, *ashandarei*'i başının üzerine kaldırarak Zar'ı geçidin sularına mahmuzlarken, çevresini alan Birinci Bayrak'ın nallarının gürlemesini duydu. Seanchan boruları, gerideki güçlere saldırı emri veriyordu. Her borunun tınısı diğerlerinden biraz farklıydı ve uzaklardan duyulabilecek kulak tırmalayıcı, uyumsuz sesler çıkarıyorlardı. İleride, Beyaz Kule'nin askerleri sesi duyunca omuzlarının üzerinden arkaya baktılar.

İleride, Beyaz Kule askerleri gürültüye döndüler ve Mat ile Seanchanların geçidi geçmesi için gereken saniyelerin içinde, askerler süvarilere yol açmak için kendilerini kenara fırlatmaya başlamışlardı bile.

Sola dönüp biraz gidince, Seanchanlar kendilerini aniden Egwene'in piyadelerini perişan etmekte olan Shara süvarilerinin ortasında buldular. Hızla yaklaşmaları sayesinde Seanchan öncüleri Sharalılara sertçe çarptı ve iyi eğitimli atları şahlanarak yere

inerken ön bacaklarıyla düşmanlarını ezdiler. Sharalılar ve atları düştü ve Seanchan süvarileri amansız ilerleyişlerine devam ederken çoğu ezildi.

Sharalılar işlerini biliyor gibiydiler, ama bunlar ağır süvarilerdi, zırhları ve uzun mızrakları ağırlık yapıyordu. Sırtını duvara vermiş piyadeleri yok etmek için idealdiler, ama bu kadar sıkışık bir konumda, manevra yeteneği yüksek hafif süvariler karşısında dezavantajlı durumdaydılar.

Birinci Bayrak, pek çok farklı silah kullanan bir çarpışma birimiydi ve ekipler halinde çalışacak şekilde eğitilmişti. Öndeki binicilerin fırlattığı mızraklar ölümcül bir nişancılıkla Sharalıların miğferlerindeki vizörlere saplandı ve şaşırtıcı sayıda mızrak o yarıklardan geçip yüzleri biçti. Arkadan gelen biniciler kıvrık çelikli, iki elli kılıçlar kullanıyorlardı. Silahlarını, göğüs zırhını miğferden ayıran zayıf noktalara savurdular ya da zırhlı Shara atlarının savunmasız göğüslerini biçerek binicilerini yere devirdiler. Diğer Seanchanlar kancalı kargılar kullanarak Sharalıları eyerlerinden yere çektiler ve arkadaşları düşmana çivili gürzler savurarak zırhları öyle yamulttular ki, içlerinde hareket etmek çok zor hale geldi. Ve Sharalılar yerde, güçlükle ayağa kalkmaya çalışırken, kazıklılar tepelerine çöktüler. Hafif silahlı Seanchanlıların görevi yere düşenlerin vizörlerini kaldırmak ve açıkta kalan gözlere dar hançerler saplamaktı. Bu koşullar altında Sharalıların mızrakları faydasızdı –aslında onları engelliyordu ve pek çok Sharalı mızraklarını bırakıp kılıçlarını çekemeden öldü.

Mat süvari birliklerinden birine ırmak kıyısına gitmelerini, savaş meydanının sol köşesine ulaştıklarında dönüp Sharalılara arkadan saldırmalarını emretti. Artık Shara kargılı askerleri tarafından taciz edilmeyen, sol ortadaki Beyaz Kule piyadeleri kendi kargılarını ve baltalı kargılarını yine kullanabilir oldu. Seanchan İkinci ve Üçüncü Bayrakları da eklenince, geçitteki savunma yavaşça yeniden kuruldu. Pis ve kaygan bir işti; ırmak kıyısında yüzlerce adım derinliğinde bir alan ezilmiş, çamurlar altüst olmuştu. Ama Işık'ın güçleri kıyıyı tutmuşlardı.

Mat kendini çatışmanın ortasında buldu ve *ashandarei*'i devamlı dönüyordu. Ama silahının o kadar da kullanışlı olmadığını kısa sürede anladı. Birkaç hamlesi savunmasız et buldu, ama çoğu zaman mızrağın hançer ucu rakiplerinin zırhlarından sekiyordu ve Mat, Shara kılıçlarından kaçınmak için devamlı eyerinde eğilmek ve dönmek zorunda kalıyordu.

Mat çatışmadan yavaş yavaş sıyrıldı ve Shara süvarilerinin arka saflarına ulaştığında, yoldaşlarından üçünün artık eyerinde olmadığını fark etti. Tuhaf, daha bir dakika önce oradaydılar. Diğer ikisi gerildiler ve çevrelerini taramaya başladılar, ama sonra aniden alevlere boğuldular, çığlıklar atarak kendilerini yere fırlattılar ve sonra kıpırtısız kaldılar. Mat sağına baktığında bir Seanchan'ın görünmez bir güçle otuz metre havaya fırladığını gördü.

Geri döndüğünde, son derece güzel bir kadınla göz göze geldi. Kadın beyaz kurdelelerle bezeli, siyah ipekten bol bir elbise giymişti. Elbise tuhaf bir şekilde vücudunun çevresinde kabarık duruyordu. Kadın Tuon gibi koyu tenli bir güzeldi, ama çıkık, yüksek elmacık kemiklerinde, şehvetli geniş dudaklarında narin bir taraf yoktu. O dudaklar bir gülümsemeyle kıvrıldı; Mat'i rahatlatma amacı taşımayan bir gülümseme.

Kadın ona bakarken madalyon soğudu. Mat nefes verdi.

Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti, ama nasıl en iyi yarış atınızı fazla zorlamak istemezseniz, Mat de şansını fazla zorlamak istemiyordu. Gelecek günlerde o şansa daha çok ihtiyacı olacaktı.

Mat atından indi ve kadına doğru yürüdü. Kadın inledi ve bir başka örgü denedi, ama gözleri hayretle büyüdü. Mat *ashandarei*'i çevirdi ve savurarak kadının ayaklarını yerden kesti. Mızrağın çeliğinin dibindeki sapı sağına savurarak, yere düşmekte olan kadının kafasının arkasına indirdi.

Kadın yüzüstü çamurların içine düştü. Mat'in onu çıkaracak zamanı yoktu, aniden düzinelerce Sharalıyla yüz yüze gelmişti. Askerleri Mat'in çevresini sardı, Mat de ilerledi. Bu Sharalıların yalnızca kılıçları vardı. Mat mızrağını döndürerek onları uzakta tuttu. Askerleriyle birlikte, şiddetle çarpıştılar.

Savaş savrulan silahlardan müteşekkil bir bulanıklığa dönüştü. Mat'in *ashandarei*'i havaya çamur kesekleri fırlatıyordu. Mat'in adamlarından ikisi, boğulmasın diye kadını çamurların içinden çekti.

Mat ilerledi.

Adamlar bağırarak destek kuvvet istedi.

Adımlarını ihtiyatla atsalar da hep ilerlediler.

Yer kızıla dönüyordu.

Shara askerleri öldürülenlerin yerini aldı ve düşenlerin cesetleri çamura daha da derin saplandı. Askerler haşin insanlar olurdu, ama bu Sharalıların her biri kişisel olarak onu öldürmeye kararlı görünüyordu –derken yeni Sharalılar gelmez oldu. Mat çevresine

bakındı; yanında yalnızca dört Seanchan kalmıştı.

Savaşın kargaşasına rağmen, Mat daha önce gördüğünden daha net görebildiğini hissediyordu. Ve savaştaki ara, ona yine bir kumandan gibi davranma şansı veriyordu.

"O kadının ellerini arkadan bağlayın," dedi Mat nefes nefese, çevresindeki adamlara, "ve gözlerini bir bezle bağlayın ki hiçbir şey göremesin." Alnındaki teri sildi –Işık, ikinci bir ırmak oluşturacak kadar terlemişti. "Tutsağımızı alıp geçide döneceğiz. Bakayım bu savaşta kullanmak için o lanet *damane*'lerden daha fazlasını bulabilecek miyim. Sharalılar savaş meydanında yalnızca bir yönlendirici bırakmakla hata yaptılar. Ama daha fazlası gelmeden buradan gidelim."

Mat elini salladı. Tırnaklarından biri kırılmış, ince boya tabakası yarılmıştı. Yanında savaşan bir Seanchan subaya döndü. Adamın yüzünde, Yenidendoğan Ejder'in kendisine bakıyormuş gibi, huşu dolu bir ifade vardı. Bu ifadeden hoşlanmayan Mat bakışlarını yere çevirdi, ama Sharalı cesetleri saçılmış, kana bulanmış çamurlara bakmaktan daha kötü sayılmazdı herhalde. Mat kaç kişi öldürmüştü?

"Ekselansları..." dedi bir subay. "Yüce Lordum, imparatorluğun hizmetindeki hiçbir adam İmparatoriçe'yi, sonsuza dek yaşasın, sorgulamaya cüret edemez. Ama onun bazı seçimleri hakkında kafasında sorular oluşan biri varsa da artık kalmamıştır. Kuzgunlar Prensi!" Kılıcını kaldırdı ve arkasındakilerden bir tezahürat yükseldi.

"Kendinize kahrolası baltalı kargılar bulun," dedi Mat. "O kılıçlar bu savaşta piyadelerin hiçbir işine yaramaz." Kırık tırnağının kemirdi ve kenara tükürdü. "İyi iş çıkardınız. Atımı gören var mı?"

Zar yakındaydı. Mat onun dizginlerini aldı ve geçide yöneldi. Birkaç istisna dışında, çatışmalara karışmamayı bile başardı. O Seanchan kumandan ona Talmanes'i çok fazla hatırlatıyordu ve Mat'i takip eden yeterince adam vardı. *Acaba zar atıyor mudur,* diye düşündü Mat aylak aylak, suya girerek. Çizmeleri sağlamdı, ama eninde sonunda tüm çizmeler sızdırırdı ve Zar'la birlikte geçidi geçerlerken çoraplarının içinde ayakları fışırdıyordu. Kıyıda, sağ tarafında bir kargaşa vardı. Savaş meydanına doğru yönlendiren Aes Sedailere benziyordu. Onların işine burnunu sokmaya hiç niyeti yoktu. Aklında daha önemli işler vardı.

İleride, bir ağacın yanında duran, bol pantolonlu ve tanıdık

ceketli bir adam gördü. Adama yaklaştı ve kısa bir sohbetten sonra onunla giysilerini değiş tokuş etti. İki Nehirli ceketi içinde daha iyi hissederek atına bindi ve ayaklarından sular akarak, Tuon'u bıraktığı yere gitti. Adamları o Sharalı yönlendiriciyi getirmişti – emri üzerine ağzını tıkamış ve gözlerini bağlamışlardı. Işık, kadını ne yapacaktı şimdi? Muhtemelen sonu *damane*'lik olacaktı.

Askerlerini bıraktı ve başını hafifçe sallayarak, şimdi küçük yükseltinin dibine konuşlanmış olan korumaların arasından geçti. Savaş meydanı artık kâğıt üzerinde çizimlerden ibaret değildi, zihnine serilmişti. Alanı görebiliyordu, savaşan adamların sesini duyabiliyordu, düşmanın kokuşmuş nefesini hissedebiliyordu. Artık her şey ona gerçek geliyordu.

"İmparatoriçe," dedi Selucia, Mat yükseltinin tepesine ulaştığında, "neden bu kadar –büyük bir sorumsuzlukla– çatışmalara katıldığınızı ayrıntılarıyla bilmek istiyor. Artık hayatınız size ait değil Kuzgunlar Prensi. Eskiden yapabileceğiniz gibi onu bir kenara fırlatıp atamazsınız."

"Bilmem gerekiyordu," dedi Mat, savaşa bakarak. "Savaşın nabzını tutmam gerekiyordu."

"Nabzı mı?" dedi Selucia. Tuon, tıpkı lanet bir Mızrağın Kızı gibi, parmaklarını oynatarak konuşuyordu. Mat'le doğrudan konuşmuyordu. Kötü bir işaret.

"Her savaşın bir nabzı vardır Tuon," dedi Mat, uzaklara bakmaya devam ederek. "Nynaeve... bazen birinin kalp atışlarını kontrol etmek için elini tutardı ve ona bakarak, ayaklarında yanlış bir şey olup olmadığını anlardı. Bu da aynı. Çatışmaya gir, akışını hisset. Onu bil..."

Kafasının yarısı tıraşlanmış bir hizmetkâr Tuon'a yaklaştı; ona ve Selucia'ya bir şeyler fısıldadı. Adam geçitten gelmişti.

Mat haritaları hatırlayarak, ama onların üstüne gerçek savaşı oturtarak, uzaklara bakmaya devam etti. Bryne, Tylee'yi savaşta kullanmamış, geçitteki savunma hattının sol kanadını savunmasız bırakmış, süvarilerini bir tuzağa göndermişti.

Savaş ona açıldı ve Mat olan bitenlerin on adım ilerisindeki taktikleri gördü. Geleceği okumak gibiydi, Min'in görüleri gibi, yalnız bu et, kan, kılıçlar ve savaş davullarıyla oluyordu.

Mat homurdandı. "Hah. Gareth Bryne bir Karanlıkdostu."

"O bir *ne?*" diye kekeledi Min.

"Bu savaşı kaybetmemize bir adım kaldı," dedi Mat, Tuon'a dönerek. "Hemen şu anda, tüm ordularımızın mutlak kontrolünü

almam gerek. Galgan'la tartışmak yok. Min, Egwene'e gitmeni ve onu Bryne'ın bu savaşı kaybetmeye çalıştığına dair uyarmanı istiyorum. Tuon, onun şahsen gitmesi gerek. Egwene'in başka kimseyi dinleyeceğini sanmıyorum."

Herkes sersem ifadelerle Mat'e baktı –herkes, ama Tuon, Mat'in ruhunu sarsan bakışlarından birini fırlatmaktaydı. Tertemiz bir odada yakalanmış bir fareymiş gibi hissetmesine sebep olan bakışlardan biri. Bu onu savaştan daha fena terletti.

Hadi ama, diye düşündü. *Zaman yok.* Büyük bir taş oyunu gibi görebiliyordu. Bryne'ın hamleleri karmaşık ve incelikliydi, ama sonucu Egwene'in ordusunun yok olması olacaktı.

Mat bunu durdurabilirdi. Ama *hemen* harekete geçmeliydi.

"Oldu," dedi Tuon.

Yorum, Mat'in sözleri kadar büyük şaşkınlık yarattı. Kumandan-General Galgan, kumandayı Mat'e vermektense kendi çizmelerini yutmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Bir grup hizmetkâr ve asker Min'i alıp götürdü ve Min sinirle ciyakladı.

Tuon atını Mat'inkine yaklaştırdı. "Birkaç dakika önceki savaşta, kendine bir *marath'damane* yakalamakla yetinmeyip subaylarımızdan birini düşük Kan'a terfi ettirdiğini de duydum."

"Öyle mi *yapmışım?*" diye sordu Mat şaşkınlıkla. "Hiç hatırlamıyorum."

"Tırnağını ayaklarının dibine bırakmışsın."

"Ah. O... Tamam, bunu yapmış olabilirim. Kazayla. *Yönlendirici* de... lanet küller Tuon. Onu kendime almak istemedim... sanırım. Eh, onu sen alabilirsin."

"Hayır," dedi Tuon. "Kendine bir tane alman iyi oldu. Onu eğitemezsin elbette, ama onu eğitmeye can atacak pek çok *sul'dam* var. Savaş meydanında bir erkeğin *damane* yakalaması çok nadirdir, gerçekten çok nadir. Senin avantajını ben biliyorum, ama başkaları bilmiyor. Bu ününü çok arttıracak."

Mat omuzlarını silkti. Başka ne yapabilirdi ki? Belki *damane* ona ait olursa, onu azat falan edebilirdi.

"Terfi ettirdiğin subayı özel hizmetlin olarak atayacağım," dedi Tuon. "İyi bir sicili var, belki fazla iyi. Geçitteki göreve... bize karşı hareket edebilecek bir hizbe ait olduğu için atanmıştı. Ama şimdi sana övgüler yağdırıyor. Adamın fikrini değiştirmek için ne yaptığını bilmiyorum. Ama bu konuda özel yeteneğin var gibi."

"Umalım da zafer kazanmak konusunda da aynı ölçüde yetenekli çıkayım," diye homurdandı Mat. "Durum kötü Tuon."

“Senden başka hiç kimse öyle düşünmüyor.” Tuon sözlerini dikkatle seçmişti. Ona itiraz etmemiş, yalnızca bir gerçeği ifade etmişti.

“Yine de haklıyım. Olmadığımı diliyorum, ama haklıyım. Kahrolası haklı.”

“Haklı değilsen nüfuz kaybederim.”

“Sana bir şey olmaz,” dedi Mat. Hızlı adımlarla, birkaç kilometre kuzeydeki Seanchan kampına doğru ilerlemeye başladı. “Arada bir seni yanlış yönlendirebilirim, ama sonuçta, her zaman güvenli bir bahis olduğumdan emin olabilirsin.”

30
Avcının Yolu

Perrin ve Gaul, sıkıntı içinde, Egwene'in kampında bir tur daha attılar –en azından kurt düşüne yansıyan kısmında. Egwene'in ordusu iyice doğuya itilmişti ve çadırların kurulmasının üzerinden yeterince zaman geçmediği için kurt düşüne kuvvetle yansımıyorlardı.

Kurtlar Graendal'ı burada görmüşlerdi, ama kadın her ne yapıyorsa, Perrin onu yakalayamamıştı.

Katil üç kez Delik'e saldırmaya çalışmıştı, ama kurtlar Perrin'i uyarmıştı. Her seferinde Perrin gelmeden Katil çekilmişti. Adam onları sınıyordu. Avcılar böyle yapardı, sürüyü inceler, zayıf olanları arardı.

En azından Perrin'in kurtlarla ilgili planı işe yaramıştı. Delik'te zaman ağır akıyordu ve bu yüzden Katil, Rand'a ulaşmaya çalışırken –zorunlu– olarak yavaşlıyordu. Bu Perrin'e ona zamanında ulaşma şansı veriyordu.

"Diğerlerini Graendal hakkında uyarmamız gerek," dedi Perrin, kampın ortasında durarak. "Kamplarımızdaki Karanlıkdostlarıyla iletişim kuruyor olmalı."

"Belki Delik'tekilere başvurabiliriz. Nynaeve Sedai'yle konuşmayı başarmıştın."

"Belki," dedi Perrin. "Ne yaptığı hesaba katılırsa, Nynaeve'in dikkatini dağıtmak doğru olur mu, bilmiyorum." Perrin döndü ve kurt düşünde belirip kaybolan şilte rulolarına baktı. O ve Gaul, Merrilor'da kapıyol açılıp açılmadığına bakmışlardı, ama şimdilik yoktu. Perrin uyanık dünyaya dönmek istiyorsa burada durup saatlerce beklemesi gerekecekti. Bu ona israf gibi geliyordu.

Kendi başına gerçek dünyaya sekmenin yolunu bulabilseydi keşke. Lanfear bu numarayı öğrenebileceğini ima etmişti, ama bunu

nasıl yapabileceğine dair tek ipucu Katil'deydi. Perrin adamın sekerek düşten çıktığı anı hatırlamaya çalıştı. Herhangi bir şey hissetmiş miydi? Katil'in bunu nasıl yaptığına dair bir ipucu?

Başını iki yana salladı. O anı tekrar tekrar düşünmüş ve hiçbir sonuca varamamıştı. İçini çekerek kurtları aradı. *Yürekarayan'dan iz var mı?* diye sordu umutla.

Kurtlardan eğlenti hissi geldi. Çok mu sık soruyordu?

İki bacaklıların kamplarını gördünüz mü peki? diye sordu Perrin.

Buna muğlak bir yanıt geldi. Kurtlar insanlara yalnızca onlardan kaçınmak için dikkat ederdi. Kurt düşünde bu çok önemli değildi. Yine de insanların toplandığı yerde bazen kâbuslar ortaya çıkardı ve bu yüzden kurtlar onlardan uzak durmayı öğrenmişti.

Diğer savaşların nasıl gittiğini bilmek istiyordu. Elayne'in ordusu, Perrin'in adamları, Lord ve Leydi Bashere ne durumdaydı? Gaul'u alıp oradan ayrıldı Perrin. Bir mekândan diğerine atlamak yerine, sık adımlarla koştular. Perrin düşünmek istiyordu.

Ne kadar uzun süre bedenen kurt düşünde kalırsa, sekerek geri gitmeyi bilmesi gerektiğini o kadar hissediyordu. Bedeni bu mekânın onun için doğal olmadığını anlıyor gibiydi. Perrin burada uyumamıştı. Ne kadar olmuştu? Bilemiyordu. Erzakları bitmek üzereydi, ama o ve Gaul yalnızca birkaç saattir buradaymışlar gibi hissediyordu. Bu duygu kısmen, düşçubuğunu kontrol etmek için sık sık Delik'e gitmesinden kaynaklanıyordu, ama genel olarak, burada zamanın geçişini unutmak kolaydı.

Aynı zamanda, gittikçe büyüyen bir yorgunluk sancısı vardı içinde. Bu mekânda uyuyabileceğinden emin değildi. Vücudu dinlenmek istiyordu, ama nasıl uyuyabileceğini unutmuştu. Uzun zaman önce, iki sene önce, İki Nehir'den kaçarken, Moiraine'in bitkinliklerini yok etmesini hatırlatıyordu ona.

Çok uzun iki sene.

Perrin ve Gaul, Lan'in kampını kontrol etti. Burası Egwene'inkinden de geçiciydi. Burada, kampa bakmak için kurt düşünü kullanmak anlamsızdı. Lan büyük bir süvari ordusuyla hareket ediyor, hızla geri çekiliyordu. O ve adamları bir mekânda, çok geçici görüntüler dışında, kurt düşüne yansıyabilecek kadar uzun süre kalmıyordu.

Graendal'dan işaret yoktu. "*Aan'allein* de geri çekiliyor," diye tahmin yürüttü Gaul, Lan'in kampı olduğunu tahmin ettikleri kayalık zemini inceleyerek. Burada çadır yoktu, yalnızca atlarını bağladıkları direği merkez alan uyku halkalarına dair gelip geçen

görüntüler vardı.

Gaul başını kaldırdı ve batıdaki manzarayı taradı. “Buradan sonra geri çekilmeye devam ederlerse, sonunda yine Merrilor Çayırı’na varırlar. Belki de hedefleri bu.”

“Belki,” dedi Perrin. “Elayne’in cephesini ziyaret etmek istiyorum ve...”

Genç Boğa, diye seslendi bir kurt. Bir şekilde, mesajı ileten ‘ses’ Perrin’e aşina geldi. *O burada.*

Burada mı? dedi Perrin. *Yürekarayan?*

Gel.

Perrin, Gaul’un kolunu yakaladı ve onları kuzeye sektirdi. Graendal, Shayol Ghul’de miydi? İçeri girip Rand’ı öldürmeye mi çalışıyordu?

Vadiye bakan bir çıkıntıya geldiler. Perrin ve Gaul hemen yüzüstü yattılar ve kenardan aşağı bakarak vadiyi incelediler. Perrin’in yanında yaşlı, kır bir kurt belirdi. Perrin bu kurdu tanıyordu, bundan emindi –kokusu tanıdıktı, ama ismini hatırlayamıyordu ve kurt da ismini söylememişti.

“Nerede?” diye fısıldadı Perrin. “Mağaranın içinde mi?”

Hayır, dedi kır kurt. *Orada.*

Kurt vadide, mağaranın girişinin hemen altındaki çadır kümesinin imgesini gönderdi. Graendal, Perrin’in onu ilk yakalayışından sonra vadide görülmemişti.

Ituralde’nin birlikleri uzun zamandır buradaydılar, bu yüzden çadırları kurt düşünde gittikçe daha sabit oluyordu. Perrin dikkatle aşağıya sekti. Gaul ve kurt da ona katıldı. Kurdun söylediklerine güvenerek ilerlediler.

Orada, dedi kurt, başıyla merkezdeki büyük bir çadırı işaret ederek. Perrin, Graendal’ı daha önce burada, bu çadırda görmüştü, Rodel Ituralde’nin çadırında.

Çadırın kapakları hışırdayınca Perrin donakaldı. Graendal dışarı çıktı. Önceki gibi görünüyordu; yüzü bir kayanın yüzeyine benziyordu.

Perrin saklanmak için ince, boyalı bir duvar yarattı, ama zahmet etmese de olurdu. Graendal hemen kapıyol açtı ve uyanık dünyaya geçti. Orada geceydi, ama Delik’in bu kadar yakınında zamanın akışı tuhaflaştığından, dünyanın geri kalanı için pek bir şey ifade etmiyordu bu.

Perrin kapıyolun diğer yanında aynı çadırı görebiliyordu. Önünde iki Domanlı nöbetçi bekliyordu. Graendal elini salladı ve

iki nöbetçi sırtlarını dikleştirerek selam verdiler.

Graendal çadıra girerken kapıyol kapanmaya başladı. Perrin duraksadı, sonra sekerek kapıyolun hemen önüne gitti. Karar vermek için bir anı vardı. Takip mi etmeliydi?

Hayır. Katil'e göz kulak olmalıydı. Ama bu kadar yakındayken bir şey hissetti... bir farkındalık. O kapıyoldan geçmek...

Uyanmak gibi olacaktı.

Kapıyol kapandı. Perrin bir pişmanlık sancısı hissetti, ama kurt düşünde kalmanın doğru karar olduğunu biliyordu. Rand burada Katil'e karşı savunmasızdı. Perrin'in yardımına ihtiyacı olacaktı.

"Uyarı göndermemiz gerek," dedi Perrin.

Sanırım senin için mesajı götürebilirim Genç Boğa, dedi isimsiz kurt.

Perrin donakaldı, sonra döndü ve işaret etti. "Elyas!"

Burada adım Uzun Diş, Genç Boğa. Elyas'ın mesajında neşe vardı.

"Buraya gelmediğini söyledin sanıyordum."

Kaçındığımı söyledim. Bu mekân tuhaf ve tehlikeli. Diğer dünyada, hayatımda yeterince tuhaflık ve tehlike var. Kurt poposu üzerine oturdu. *Ama birinin sana göz kulak olması gerekiyor aptal enik.*

Perrin gülümsedi. Elyas'ın düşünceleri tuhaf bir insan-kurt karışımıydı. Mesaj gönderme tarzı kurtlarınki gibiydi, ama kendini fazla bireysel, fazla *insansı* görüyordu.

"Savaş nasıl gidiyor?" diye sordu Perrin hevesle. Gaul yakında pozisyon alarak Graendal ya da Katil'in gelmesi olasılığına karşı nöbet tutmaya başladı. Önlerindeki alan, vadinin zemini bu sefer sakindi. Rüzgâr dinmişti. Kumluk zemindeki toz, küçük dalgalar halinde kıpırdanıyordu. Tıpkı su gibi.

Diğer cepheleri bilmiyorum, dedi Elyas, *biz kurtlar iki bacaklılardan uzak duruyoruz. Orada burada, savaşın kıyılarında savaşıyoruz. Daha çok kanyonun diğer ucunda Çarpıklara ve Hiçdoğmamışlara saldırdık. Orada tuhaf Aieller dışında iki bacaklı yok.*

Bu zorlu bir savaş. Gölgekatili işini hızlı bitirmeli. Beş gün direndik, ama daha fazla direnemeyebiliriz.

Burada, kuzeyde beş gün. Rand Karanlık Varlık'la yüzleşmek üzere içeri girdiğinden beri dünyanın geri kalanında daha fazla zaman geçmişti. Rand'ın kendisi Delik'e o kadar yakındı ki, büyük olasılıkla onun için yalnızca saatler –belki dakikalar– geçmişti. Perrin, Rand'ın savaştığı yere yaklaştığında zamanın farklı aktığını hissedebiliyordu.

"Ituralde," dedi Perrin, sakalını kaşıyarak. "O büyük

kumandanlardan biri.”

Evet, dedi Elyas, neşe kokarak. *Bazıları ona ‘Küçük Kurt’ diyor.*

“Bashere, Elayne’in ordusunda,” dedi Perrin. “Gareth Bryne da Egwene’in yanında. Agelmar, Sınırboylular ve Lan’le birlikte.”

Bilmiyorum.

“Öyle. Dört cephe. Dört büyük kumandan. Onun yaptığı *bu* işte.”

“Graendal mı?” diye sordu Gaul.

“Evet,” dedi Perrin, öfkelenerek. “Onlara bir şey yapıyor, zihinlerini değiştiriyor, yozlaştırıyor. Kendisi söylerken kulak misafiri oldum... Evet. İşte bu, eminim. Ordularımız karşısında kendi orduları ile savaşmak yerine, büyük kumandanları yok etmeyi planlıyor. Elyas, bir insanın kurt düşüne nasıl bedenen girip çıkabileceğini biliyor musun?”

Bunu bilseydim bile –ki bilmiyorum– sana öğretmezdim, diye hırladı Elyas. *Yaptığın şeyin ne kadar korkunç, ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu söyleyen olmadı mı?*

“Çok fazla kişi söyledi,” dedi Perrin. “Işık! Bashere’i uyarmamız gerek. Ben...”

“Perrin Aybara!” dedi Gaul, işaret ederek. “O burada!”

Perrin döndüğü zaman, karanlık bir bulanıklığın Kıyamet Çukuru’nun girişine doğru aktığını gördü. Kurtlar inleyerek öldüler. Diğerleri uluyarak avlanmaya başladılar. Bu sefer Katil gerilemedi.

Avcının yolu. Zayıflığı belirlemek için iki üç hamle, sonra topyekûn saldırı.

Perrin, “Uyan!” diye seslendi Elyas’a, yokuştan yukarı koşarak. “Elayne’i, Egwene’i, bulabildiğin herkesi uyar! Ve uyaramazsan, bir şekilde Ituralde’yi durdur. Büyük kumandanlar yozlaştırılıyor. Terkedilmişlerden biri zihinlerini kontrol ediyor ve taktiklerine güvenilemez!”

Yapacağım Genç Boğa, dedi Elyas, solarak.

“Rand’a git Gaul!” diye kükredi Perrin. “Ona giden yolu koru! O kızıl peçelilerden hiçbirinin içeri girmesine izin verme!”

Perrin çekicini ellerine çağırdı ve yanıt beklemeden, Katil’i karşılamak üzere sekti.

* * *

Rand, Karanlık Varlık’ın özü olan karanlığın önünde Moridin’le kılıç çarpıştırıyordu. Soğuk boşluk, bir şekilde hem sonsuz hem de boştu.

Rand o kadar çok Tek Güç çekmişti ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Yaklaşan savaşta o güce ihtiyacı olacaktı. Moridin'in kılıcına kılıçla direniyordu şimdilik. *Callandor*'u fiziksel bir silah gibi kullanıyordu ve ışıktan yapılmış gibi görünen kılıçla Moridin'in saldırılarını savuşturuyordu.

Rand'ın attığı her adımda yere kan damlıyordu. Nynaeve ve Moiraine, bir şey onları hırpalıyormuş gibi dikitlere tutunmuşlardı, Rand'ın hissedemediği bir rüzgâr. Nynaeve'in gözleri kapalıydı. Moiraine, ne pahasına olursa olsun bakışlarını kaçırmamaya kararlıymış gibi, dimdik önüne bakıyordu.

Rand, Moridin'in son hamlesiyle yana döndü ve kılıçlarından kıvılcımlar çıktı. Efsaneler Çağı'nda her zaman Moridin'den daha iyi bir kılıç ustası olmuştu.

Elini kaybetmişti, ama Tam sayesinde, bu eskisi kadar önemli değildi. Aynı zamanda yaralıydı. Bu mekân... bu mekân her şeyi değiştiriyordu. Yerdeki kayalar hareket ediyor gibiydi ve Rand sık sık sendeliyordu. Hava bir kuru ve tozlu, bir rutubetli ve küflü oluyordu. Zaman bir dere gibi çevrelerinden akıyordu. Rand onu görebildiğini hissediyordu. Burada her darbe saniyeler alıyordu, ama dışarıda saatler geçiyordu.

Moridin'in kolunu yaraladı ve kan duvara fışkırdı.

"Benim kanım ve seninki," dedi Rand. "Böğrümdeki yara için sana teşekkür etmem lazım Elan. Kendini Karanlık Varlık sandın, değil mi? Bunun için seni cezalandırdı mı?"

"Evet," diye hırladı Moridin. "Beni hayata döndürdü." Moridin iki elli bir hamleyle saldırdı. Rand geri çekildi ve darbeyi *Callandor*'la karşıladı, ama yerin eğimini hesaplayamadı. Ya bu ya da eğim değişmişti. Rand sendeledi ve darbe onu tek dizi üzerine çökmeye zorladı.

Kılıca karşı kılıç. Rand'ın bacağı geriye kaydı ve arkasında, bir mürekkep birikintisi gibi beklemekte olan karanlığa sürtündü.

Her şey kararda.

* * *

Uzaktan gelen Ogier şarkısı, Cairhien'in hemen kuzeyinde, tepenin zirvesinde atının sırtında oturmakta olan Elayne'i teselli ediyordu.

Çevresindeki kadınlar ondan daha iyi durumda değildi. Elayne – ne kadar zayıf ya da yorgun olurlarsa olsunlar– *saidar* tutabilen tüm

Kandaşları toplamıştı ve onlarla iki halka oluşturmuştu. Kendi halkasında on iki kadın vardı, ama şu anki toplam güçleri, tek bir Aes Sedai'ninkinden çok fazla değildi.

Elayne kadınların dinlenmesine müsaade etmek için yönlendirmesine ara vermişti. Çoğu eyerlerine çökmüştü ya da yerde oturuyordu. Önlerinde dağınık cephe uzanıyordu. İnsanlar Cairhien tepelerinin önünde çaresizce savaşarak Trolloc denizine set çekmeye çalışıyordu.

Kuzeydeki Trolloc ordusuna karşı kazandıkları zafer kısa ömürlü olmuştu. Şimdi sayıca azalmış, bitkin düşmüşlerdi ve güneyden gelen ordu tarafından kuşatılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

"Neredeyse başarıyorduk," dedi Arganda yanından, başını iki yana sallayarak. "Az kalmıştı."

Miğferinde bir tüy taşıyordu. Gallenne'ye aitti tüy. Mayeneli kumandan düştüğünde Elayne orada değildi.

En can sıkıcı kısmı da buydu. Çok yaklaşmışlardı. Bashere'in ihanetine rağmen, güney ordusunun beklenmedik gelişine rağmen, neredeyse başarıyorlardı. Adamlarını yerleştirmek için daha fazla zamanı olsaydı, kuzey ordusunu yendikten sonra, güneydekiyle yüzleşmeden önce biraz nefeslenebilselerdi...

Ama öyle olmamıştı. Yakında, gururlu Ogierler ejderleri korumak için savaşıyorlardı, ama yavaş yavaş yenilmekteydiler. Kadim yaratıklar Trolloclar tarafından yıkılıyor, kesilmiş ağaçlar gibi devriliyorlardı. Şarkıları teker teker susuyordu.

Arganda kanlı elini böğrüne bastırmıştı. Yüzü solgundu ve zar zor konuşabiliyordu. Elayne'de ona Şifa verecek kadar güç kalmamıştı. "Muhafızın savaş meydanında tam bir *şeytan* Majesteleri. Okları ışığın kendisi gibi uçuyor. Yemin ederim..." Arganda başını iki yana salladı. Şifa görse bile, bir daha hiç kılıç tutamayabilirdi.

Diğer yaralılarla birlikte... bir yere gönderilmiş olmalıydı. Onları götürecek yer yoktu aslında. Yönlendiriciler kapıyol açamayacak kadar yorgundu.

Halkı dağılmıştı. Aieller kümeler halinde savaşıyordu. Beyazpelerinler hemen hemen kuşatılmıştı. Kurt Muhafızları daha iyi durumda değildi. Ejderin Alayı'nın ağır süvarileri hâlâ savaşıyordu, ama Bashere'in ihaneti onları sarsmıştı.

Arada bir, bir ejder ateşleniyordu. Aludra onları en yakın tepenin zirvesine çektirmişti, ama cephaneleri bitmişti ve yönlendiricilerin Baerlon'a kapıyol açacak gücü yoktu, bu yüzden

yeni ejder yumurtası getiremiyorlardı. Aludra, barut bitene kadar zırh parçaları fırlatmaya devam etmişti. Şimdi yalnızca arada bir atış yapacak kadar cephane vardı.

Yakında Trolloclar saflarını aşar, ordusunu aç bir aslan gibi paramparça ederdi. Elayne, on Askerkadın'ın koruması altında, tepelerden birinin üzerinden izliyordu. Kalanlar savaşıyordu. Trolloclar durduğu yerin doğusunda, ejdercilerin tepesinin yakınında, Aielleri yarıp geçti. Yaratıklar kalan birkaç Ogier savunucuyu öldürdüler ve zaferlerini kükreyerek tepeden yukarı atıldılar. Ejder askerleri kılıçlarını çektiler ve ejderleri savunmak üzere haşin ifadelerle beklediler.

Elayne ejderleri kaybetmeye hazır değildi. Halkasından güç çekti. Çevresindeki kadınlar inlediler. Güç'ten küçük bir sızıntı alabildi, umduğundan çok daha az, ve öndeki Trolloclara Ateş fırlattı.

Saldırısı yay çizerek Gölgedöllerine doğru uçtu. Elayne rüzgâra tükürerek bir fırtınayı durdurmaya çalışıyormuş gibi hissetti. O tek ateş topu çarptı.

Altındaki toprak patladı, yamacı yardı ve *düzinelerce* Trolloc'u havaya fırlattı.

Elayne irkildi ve atı Aygölgesi kıpırdandı. Arganda bir küfür savurdu.

Biri, dumanların arasından çıkmışçasına, iri siyah bir atın sırtında yanında belirdi. Adam orta cüsseliydi ve siyah bukleleri omuzlarına geliyordu. Logain onu son gördüğünden beri zayıflamış gibiydi. Yanakları çökmüştü, ama yüzü hâlâ yakışıklıydı.

"Logain?" dedi Elayne şok içinde.

Asha'man sert bir jest yaptı. Savaş meydanının her yerinde patlamalar oldu. Elayne döndüğü zaman, yüz siyah ceketli adamın tepedeki büyük bir kapıyoldan bu tarafa geçmekte olduğunu gördü.

"Ogierleri geri çek," dedi Logain. Sesi boğuktu. Gözleri eskisinden daha karanlık görünüyordu. "Bu pozisyonu koruyacağız."

Elayne gözlerini kırpıştırdı, sonra emri iletmesi için Arganda'ya başını salladı. *Logain'in bana emir vermemesi gerek,* diye düşündü dalgın dalgın. O an için üzerinde durmadı.

Logain atını çevirdi ve tepenin kenarına giderek Elayne'in ordusuna baktı. Elayne, uyuşmuş hissederek peşinden gitti. Asha'manların tuhaf saldırılarıyla, bir şekilde yere bağlı görünen kapıyollarla, Trolloclar düşüyordu. Kapıyollar savrularak

Gölgedöllerini öldürüyordu.

Logain homurdandı. “Durumunuz kötü.”

Elayne zihnini çalışmaya zorladı. Asha’manlar gelmişti. “Sizi Rand mı gönderdi?”

“Kendi kendimizi gönderdik,” dedi Logain. “Taim’in çalışma odasındaki notlara bakılırsa, Gölge bu tuzağı uzun zaman önce hazırladı. Ben çözmeyi daha yeni başardım.” Elayne’e baktı. “İlk önce size geldik. Siyah Kule, Andor Aslanı’nın yanında.”

“Halkımı buradan çıkarmamız gerek,” dedi Elayne, zihnini bitkinlik bulutundan sıyrılıp düşünmeye zorlayarak. Ordusunun bir kraliçeye ihtiyacı vardı. “Fincanda ana sütü! Bu bize pahalıya mal olacak.” Geri çekilirken muhtemelen güçlerinin yarısını kaybedecekti. Hepsini kaybetmektense, yarısını kaybetmek yeğdi. “Adamlarımı saflarına geri çekmeye başlayacağım. Bizi güvenliğe götürmeye yetecek kadar kapıyol açabilir misiniz?”

“Bu sorun olmaz,” dedi Logain dalgın dalgın, yamaçtan aşağı bakarak. Duygusuz yüzü herhangi bir Muhafız’ı etkileyebilirdi. “Ama katliam olacak. İyi bir geri çekilişe yetecek kadar yer yok ve çekildikçe saflarınız zayıflayacak. Son saflar yenilecek ve yok edilecek.”

“Ben başka seçenek göremiyorum,” diye terslendi Elayne, bitkinlik içinde. Işık! Yardım gelmişti ve o onları tersliyordu. *Kes şunu.* Kendini toparladı ve sırtını dikleştirdi. “Demek istediğim, yardımınızı çok takdir ediyorum, ama bu kadar zor durumdayken savaşı lehimize çeviremezsiniz. Yüz Asha’man yüz bin Trolloc’u durdurmaya yetmez. Savaş hatlarımızı daha iyi düzenleyebilmiş olsaydık, adamları en azından biraz dinlendirebilseydik... ama hayır. Bu imkânsız. Geri çekilmeliyiz –bir mucize yaratmadığın sürece Lord Logain.”

Adam, belki ‘lord’ unvanı karşısında, gülümsedi. “Androl!” diye bağırdı.

Orta yaşlı bir Asha’man diğerlerinin arasından sıyrılıp geçti. Tombul bir Aes Sedai de ona katıldı. *Pevara?* diye düşündü Elayne, bundan bir anlam çıkaramayacak kadar yorgun. *Bir Kızıl?*

“Lordum?” diye sordu Androl.

“O Trolloc ordusunu, ordumuzun toparlanmasına ve yeniden pozisyon almasına yetecek kadar oyalamanı istiyorum Androl,” dedi Logain. “Bir mucize bize ne kadara patlar?”

“Eh, Lordum,” dedi Androl, çenesini ovalayarak. “Duruma bağlı. Arka tarafta oturan kadınların kaçı yönlendirebiliyor?”

* * *

Efsanelere layık bir şeydi.

Elayne erkek ve kadınlardan oluşan büyük halkaların yaptığı büyük işleri duymuştu. Beyaz Kule'deki her kadına, geçmişte yapılan bu işler öğretilirdi: farklı günlere, daha iyi günlere dair hikâyeler. Tek Güç'ün yarısının korkulacak bir şey olmadığı, iki yarının bir bütün olarak birlikte çalıştığı ve inanılmaz harikalar yarattığı günler.

Efsanevi günlerin geri döndüğünden emin değildi. O zamanlardaki Aes Sedailerin bu kadar endişeli, bu kadar çaresiz olmadığı kesindi. Ama yine de, başardıkları Elayne'i hayretler içinde bıraktı.

On dört kadın ve on iki erkekten oluşan bir halkaya katıldı. Verecek gücü pek kalmamıştı, ama yine de yarattığı sızıntı büyük bir akıntıya eklendi. Daha da önemlisi, bir halkada erkeklerden en az bir fazla kadın olması gerekiyordu –Elayne'den sonra en son Logain katıldı ve büyük gücünü akıntıya ilave etti.

Bu halkanın başını Androl çekiyordu: tuhaf bir seçim. Halkaya katılan Elayne, onun göreceli gücünü hissedebiliyordu. Adam son derece zayıftı, Kule'nin reddettiği, yetenek eksikliği yüzünden şal vermediği pek çok kadından daha zayıf.

Elayne ve diğerleri savaş meydanının uzak tarafına gitmişlerdi. Androl hazırlanırken, Asha'manların kalanı Trolloc sürüsünü tutuyordu. Adam her ne yapacaksa, çabuk olması lazımdı. Elayne hâlâ bir şey yapılabileceğine inanamıyordu. Bu kadar güce, birlikte çalışan on üç adam ve on dört kadına rağmen.

"Işık," diye fısıldadı Androl, Elayne ile Logain'in atlarının arasında durarak. "Sizlerden biri olmak böyle bir his mi? Bu kadar Tek Güç'ü nasıl idare ediyorsunuz? Sizi canlı canlı yemesini, kavurup yok etmesini nasıl engelliyorsunuz?"

Pevara, yanlış anlaşılması imkânsız ölçüde sevecen bir jestle, elini onun omzuna koydu. Elayne bitkinliği yüzünden düşünmekte güçlük çekiyordu, ama yine de şok oldu. Bir Kızıl'ın yönlendirebilen bir erkeğe sevgi göstermesini beklememişti.

"Askerleri geri çekin," dedi Androl usulca.

Elayne endişe içinde emri verdi. Yanındaki adam hiç bu kadar çok güç tutmamıştı. Bu durum insanı yozlaştırabilirdi. Daha önce olduğunu görmüştü. Işık izin verse de, adam ne yaptığını biliyor olsa.

Askerler ve diğerleri, Elayne'in grubunun yanından geçerek geriledi. Pek çok yorgun Ogier, omuzları çökmüş, kolları yara içinde, yanından geçerken başlarını sallayarak ona selam verdiler. Trolloclar akın ettiler, ama halkada olmayan Asha'manlar Tek Güç örgüleriyle saldırılarına ket vurdular.

Yeterli değildi. Asha'manlar iyi savaşıyordu, ama o kadar çok Trolloc vardı ki. Asha'manlar bu seli durduramazdı. Logain ne yapılabileceğini düşünüyordu acaba?

Androl geniş geniş gülümsedi ve ellerini bir duvara yaslarmış gibi önünde uzattı. Gözlerini yumdu. "Üç bin sene önce Lord Ejder utancını saklamak için Ejderdağı'nı yarattı. Öfkesi hâlâ kor kızıl yanıyor. Bugün... onu size getiriyorum Majesteleri."

Bir ışın havayı yardı. En az otuz metre yüksekliğindeydi. Aygölgesi ürktü ve Elayne kaşlarını çattı. Neden bir ışık sütunu yaratmıştı? Bu ne işe... Işın havada dönmeye başladı ve kendi ekseni etrafında döndü. Elayne ancak o zaman onun bir kapıyolun başlangıcı olduğunu fark etti. Binaları yutabilecek kadar büyük, devasa bir kapıyol. O şeyle Caemlyn sarayının koca bir kanadını nakledebilirdi!

Önlerindeki hava, bir kapıyolun arkadan göründüğü gibi ışıldadı. Kapıyolun nereye açıldığını göremiyordu. Diğer yanda bekleyen bir ordu mu vardı?

Açıklığa bakan, ağzı salyalı Trollocların yüzlerindeki ifadeyi görebiliyordu. Mutlak dehşet. Bozuldular ve kaçmaya başladılar. Elayne boğucu bir sıcaklık hissetti.

Bir şey, inanılmaz bir güçle itilmiş gibi, kapıyoldan dışarı patladı. Otuz metre çapında kızgın bir lav seli. Lava yere çarparak dağıldı, savaş meydanına yayıldı ve nehir olup aktı. Halkanın dışındaki Asha'manlar Hava örgüleri kullanarak onun halkanın üzerine sıçramasını engellediler ve lavları doğru tarafa yönlendirdiler.

Bir ateş nehri Trolloc ordusunu süpürdü, göz açıp kapatıncaya dek yüzlercesini süpürüp yok etti. Lav diğer yandan basınç altındaydı. Elayne onun devasa kapıyoldan fışkırmasını ancak bu şekilde açıklayabiliyordu. Lav nehri Trollocları küle çevirdi ve ordularının büyük bir kısmını yaktı.

Gölge ordusu geri çekilirken Androl kapıyolu dakikalar boyunca açık tuttu. Kenardaki Asha'manlar rüzgâr estirerek Gölgedöllerini durmaksızın genişleyen lav nehrine doğru süpürdü. Androl'ün işi bittiğinde, Elayne'in ordusu ile Cairhien'in kuzey duvarlarına

dayanmış olan Trolloc ordusu arasında kor kızıl bir ölüm nehri oluşmuştu.

Androl bir nefes aldı, kapıyolu kapattı, sonra döndü ve biri güneydoğuya, biri güneybatıya bakan iki kapıyol açtı.

İkinci ve üçüncü lav seli fışkırdı –Androl yorulduğundan, bu seferkiler daha küçüktü. Bunlar da, ölü otları kavurarak ve dumanlar çıkararak, Cairhien'in doğusundaki ve batısındaki arazilerin üzerinden aktılar. Trolloc ordusunun bir kısmı geri çekilmişti, ama geride kalanlar şehir duvarları ile lav nehirleri arasında sıkışarak yok oldular. Solukların hayatta kalanları toplayarak Elayne'in güçlerine yeni saldırılar düzenlemesi zaman alacaktı.

Androl kapıyolun kapanmasına izin verdi. Yerine çöktü, ama Pevara onu yakaladı.

"Bir mucize Lordum," dedi Androl yumuşak bir sesle, zorlanıyormuş gibi. "Talep edildiği gibi yaratıldı. Bu onları birkaç saat oyalar. Yeterli olur mu?"

"Yeterli olur," dedi Elayne. "Yeniden toparlanırız, ejderler için malzeme getirtiriz ve adamlarımıza Şifa vermeleri ve yorgunluklarını yok etmeleri için Mayene'den getirebildiğimiz kadar Aes Sedai getiririz. Sonra savaşmaya devam edebilecek kadar güçlü olanları seçeriz ve daha etkili savaşmak için saflarımızı yeniden konuşlandırırız."

"Savaşmaya devam etmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Androl şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Elayne. "Ayakta zor duruyorum, ama evet. Buradaki Trolloc ordusunu bırakmayı göze alamayız. Sen ve adamların bize avantaj sağladınız Logain. Onunla beraber sahip olduğumuz her şeyi kullanacağız ve onları yok *edeceğiz*."

31
Su Fırtınası

Egwene ırmağın karşı yakasında, kendi güçleriyle Shara ordusu arasında geçen çatışmaya baktı. Geçidin Arafel tarafındaki kampına dönmüştü. Gölge'ye karşı verdikleri savaşa katılmaya can atıyordu, ama tepelerde olanlar hakkında Bryne'la konuşması gerekiyordu. Kumanda çadırına geldiğinde orayı boş buldu.

Kamp, güneydeki tepelerden kapıyollarla gelen Aes Sedailer, okçular ve kargılı askerlerle dolmaya devam ediyordu. Aes Sedailer çevrede dolanıyor, telaşlı seslerle aralarında konuşuyorlardı. Hepsi tükenmiş görünüyordu, ama ırmağın karşısındaki savaşa fırlattıkları bakışlara bakarak, Gölge'ye karşı savaşa katılmak için onların da can attığı açıktı.

Egwene kumanda çadırının önünde duran haberciyi yanına çağırdı. "Aes Sedailere haber ilet. Dinlenmek için bir saatten az zamanları var. Biz tepeleri terk ettikten sonra, savaştığımız Trolloclar yakında ırmak kıyısındaki çatışmaya katılır."

Aes Sedaileri bu yakada, ırmak aşağı nakledecek, sonra Trolloclar askerlerine saldırmak için geldiğinde Aes Sedaileri kullanarak ırmağın karşı yakasına saldıracaktı. "Okçulara söyle, onlar da bizimle yürüyecek," diye ekledi. "Onlara yeni malzeme getirtene kadar, oklarını iyi bir amaç için kullansalar da olur."

Haberci koşarak uzaklaştığında Egwene, Leilwin'e döndü. Kadın, kocası Bayle Domon'la birlikte yakında duruyordu. "Leilwin, ırmağın karşısındakiler Seanchan süvarilerine benziyor. Bu konuda bilgin var mı?"

"Evet Anne, onlar Seanchan. Orada duran adam..." Irmaktan aşağıda, bir ağacın yanında duran, şakakları tıraşlanmış bir adamı gösterdi. Adamın üzerinde bol pantolon ve uyumsuz bir şekilde, kahverengi bir iki Nehir ceketine benzeyen yıpranmış bir ceket

giymişti. “...bana Seanchan kampından Korgeneral Khirgan’ın kumandasında bir alayın geldiğini ve onları General Bryne’ın çağırdığını söyledi.”

“Aynı zamanda Kuzgunlar Prensi’nin onlara eşlik ettiğini söyledi,” diye araya girdi Domon.

“Mat mi?”

“Onlara eşlik etmekten daha fazlasını yapmış. Süvari bayraklarından birine önderlik ediyormuş. Ordumuzun sol kanadında, Sharalıları bir güzel pataklayan bayraklardan biri.”

“Egwene,” dedi Gawyn, işaret ederek.

Güneyde, geçidin birkaç yüz metre aşağısında, küçük bir asker grubu ırmaktan çıkıyordu. İç çamaşırlarına dek soyunmuşlardı ve kılıçlarını sırtlarında taşıyorlardı. Emin olmak için fazla uzaktaydılar, ama önderlerinden biri tanıdık görünüyordu.

“O Uno mu?” Egwene kaşlarını çattı, sonra atını getirmelerini işaret etti. Atına bindi ve Gawyn ve korumalarıyla birlikte dörtnala ırmak kıyısına, adamların nefes nefese kıyıda yattıkları yere gitti. Aralarından birinin küfürleri havada çınlıyordu.

“Uno!”

“Kahrolası birinin gelmesi lazımdı artık!” Uno ayağa kalktı ve saygıyla selam verdi. “Anne, durumumuz fena!”

“Gördüm.” Egwene dişlerini gıcırdattı. “Gücünüz saldırıya uğradığında tepelerdeydim. Elimizden geleni yaptık, ama sayıları çok fazlaydı. Siz nasıl kurtuldunuz?”

“Kahrolası nasıl mı kurtulduk Anne? Dört bir yanımızda adamlarımız düşmeye başladığında işimizin bittiğini anladık ve kahrolası popomuza kahrolası yıldırım düşmüş gibi kahrolası atlarımızı dörtnala kaldırıp kaçtık! Kurbağa öpücüsü ırmağa denk gelince soyunduk, atladık ve tüm gücümüzle kahrolası yüzdük Anne, saygısızlık etmek istemem ama!” Uno’nun tepe tutamı adamın küfürlerine uyarak sallanıyordu ve Egwene adamın göz yamasındaki gözün daha da kızardığına yemin edebilirdi.

Uno derin bir nefes aldı ve biraz daha sakin bir sesle devam etti. “Anlayamıyorum Anne. Keçi kafalı habercinin teki gelip dedi ki, Aes Sedailerin başı dertteymiş ve onlara saldıran Trollocların kahrolası kıçlarına kaçmamız gerekiyormuş. Irmakta sol kanadı kim koruyacak; hatta Trolloclara saldırdığımızda bizim lanet kanadımızı kim koruyacak dedim. Adam General Bryne’ın onun icabına baktığını, yedek süvarilerin ırmak kıyısında bizim durduğumuz yere kayacağını ve Illianlıların da bizim kahrolası kanatlarımızı

koruyacağını söyledi. Ne koruma ama, lanet olası bir alay lanet bir atmacayı kovalamaya çalışan lanet olası bir sinekten farksız! Ah, Trolloclar da geleceğimizi biliyormuş gibi bizi bekliyordu. Hayır Anne, bu Gareth Bryne'ın hatası olamaz. Koyun mideli süt içici hainin teki hepimizi kandırdı! Saygısızlık etmek istemem Anne!"

"Buna inanamam Uno. Daha az önce General Bryne'ın bir alay Seanchan süvarisi getirdiğini duydum. Belki yalnızca gecikmişlerdir. Generali bulduğumuzda her şey hallolur. Bu arada, adamların kampa dönsünler de doğru düzgün dinlensinler. Işık biliyor ya, hak ettiniz."

Uno başını salladı ve Egwene dörtnala kampa döndü.

* * *

Egwene, Vora'nın *sa'angreal*'ini kullanarak Hava ve Su ördü ve onları birbirine doladı. Aşağıdaki ırmaktan bir su hortumu yükseldi. Egwene su hortumunu, ırmağın Kandor kıyısında, ordusunun sol kanadına saldırmaya başlamış olan Trolloclara doğru fırlattı. Su fırtınası yaratıkların üzerinden aktı. Onları havaya fırlatacak kadar güçlü değildi –Egwene'de bunu yapacak güç kalmamıştı– ama yaratıkların elleriyle yüzlerini kapatarak gerilemelerine sebep oldu.

Egwene'in ve ırmağın Arafel tarafında konuşlanmış diğer Aes Sedailerin arkasında, okçular gökyüzüne ok yaylımları yolladı. Oklar gökyüzünü Egwene'in dilediği kadar karartmamıştı –o kadar çok ok yoktu– ama her dalgada yüzden fazla Trolloc'u yere indirdiler.

Kenarda, Pylar ve iki Kahverengi daha –her biri Toprak örgülerinde yetenekliydi– saldıran Trollocların altındaki toprağı patlattılar. Yanında, Myrelle ve büyük Yeşil ekibi ateş topları örerek ırmağın üzerinden Trolloc gruplarının üzerine fırlattılar. Trolloclar alevler içinde epey koştuktan sonra devrildiler.

Trolloclar kükreyip uluyordu, ama ırmak kıyısındaki savunucuların karşısında amansız ilerleyişlerini sürdürüyorlardı. Bir noktada, pek çok Seanchan süvari sırası savunma hatlarından çıktılar ve Trolloclarla kafa kafaya geldiler. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Trolloclar daha mızraklarını kaldıramadan çatışma başladı. Öndeki yaratıkların çoğu düştü. Seanchanlar kenara kaydılar ve ırmak kıyısındaki saflarına geri döndüler.

Egwene, aşırı bitkinliğini bastırarak yönlendirmeye devam etti. Ama Trolloclar dağılmadılar. Öfkelendiler ve insanlara çılgın gibi

saldırdılar. Egwene rüzgârın ve suyun seslerinin üzerinden onların bağırışlarını açık seçik duyabiliyordu.

Trolloclar öfkelenmişlerdi, değil mi? Eh, Amyrlin Makamı'nın öfkesiyle karşı karşıya kaldıklarında *anlayacaklardı* öfkenin ne demek olduğunu. Egwene, yeteneğinin sınırına gelene dek Güç çekti. Su fırtınasına ısı kattı ve böylece kaynar sular Trollocların gözlerini, ellerini, yüreklerini yaktı. Egwene, Vora'nın *sa'angreal*'ini mızrak gibi önüne uzatmıştı ve haykırdığını hissedebiliyordu.

Saatler geçti sanki. Sonunda, bitkinlik içinde, Gawyn'in onu bir süreliğine geri çekilmeye ikna etmesine izin verdi. Gawyn atını getirmeye gitti ve o geri dönerken Egwene ırmağın karşı kıyısına baktı.

Hiç kuşkusu yoktu. Ordusunun sol kanadı otuz adım daha geri itilmişti. Aes Sedailerin yardımına rağmen bu savaşı kaybediyorlardı.

Gareth Bryne'ı bulma zamanı gelmiş de geçmişti bile.

Gawyn'le beraber kampa geri döndüklerinde Egwene atından indi ve onu Leilwin'e teslim ederek, atı yaralıları taşımak için kullanmasını söyledi. Geçitten güvenliğe taşınan pek çok kişi vardı; arkadaşlarının kollarına yığılmış, kanlar içinde askerler.

Ne yazık ki, değil kapıyol açıp yaralıları Tar Valon ya da Mayene'e göndermek, Şifa verecek kadar bile gücü yoktu. Irmak kıyısında meşgul olmayan Aes Sedailerin çoğu da ondan daha iyi durumda görünmüyordu.

"Egwene," dedi Gawyn usulca. "Binici. Seanchan. Asil bir kadına benziyor."

Kan'dan biri mi? diye düşündü Egwene, ayağa kalkıp Gawyn'in gösterdiği yere bakarak. En azından Gawyn çevreye göz kulak olabilecek güce sahipti. Bir kadın neden Muhafız almamayı tercih etsin, anlamıyordu.

Yaklaşan kadının üzerinde güzel Seanchan ipeklileri vardı ve bunu görünce Egwene'in midesi kalktı. O güzel giysiler, köleleştirilmiş ve Kristal Taht'a itaat etmeye zorlanmış yönlendiriciler sayesinde vardı. Kadın kesinlikle Kan'dan biriydi, çünkü bir grup Ölümnöbeti Askeri de ona eşlik ediyordu. Bunun için çok önemli biri olmalıydınız...

"Işık!" diye bağırdı Gawyn. "O *Min* mi?"

Egwene'in ağzı açık kaldı. Gerçekten öyleydi.

Min kaşlarını çatarak yaklaştı. "Anne," dedi Egwene'e, siyah zırhlı, taş suratlı korumalarının ortasında başını eğerek.

“Min... sen iyi misin?” diye sordu Egwene. *Dikkatli ol, çok fazla bilgi verme.* Min tutsak mıydı? Seanchanlara katılmış olamazdı, değil mi?

“Ah, ben iyiyim,” dedi Min ekşi ekşi. “Şımartıldım, bu kıyafete tıkıldım ve her türden nazik yiyecekle beslendim. Seanchanlar arasında naziğin lezzetli demek olmadığını eklemeliyim. *İçtikleri* şeyleri görmen lazım Egwene.”

“Gördüm,” dedi Egwene, sesindeki soğukluğu önlemeyi başaramayarak.

“Ah. Evet. Görmüşsündür herhalde. Anne, bir sorunumuz var.”

“Ne tür bir sorun?”

“Eh, Mat’e ne kadar güvendiğine bağlı.”

“Başını belaya sokacağına güveniyorum,” dedi Egwene. “Nereye giderse gitsin içki ve kumar bulacağına da güveniyorum.”

“Bir orduyu yöneteceğine güveniyor musun?” diye sordu Min.

Egwene duraksadı. Güveniyor muydu?

Min, Ölümnöbeti Askerleri’ne bir bakış fırlatarak öne eğildi. Adamlar onun Egwene’e daha fazla yaklaşmasına izin verecek gibi görünmüyorlardı. “Egwene,” dedi alçak sesle. “Mat, Bryne’ın ordunu yıkıma götürdüğünü düşünüyor. Diyor ki... Bryne’ın Karanlıkdostu olduğuna inanıyormuş.”

Gawyn gülmeye başladı.

Egwene yerinde sıçradı. Ondan inanmazlık ve öfke beklerdi. “Gareth Bryne mı?” diye sordu Gawyn. “*Karanlıkdostu?* Ona gelene kadar kendi *annemin* Karanlıkdostu olduğuna inanırım. Cauthon’a söyle, karısının kraliyet brendisinden uzak dursun. Fazla içtiği açık.”

“Gawyn’le aynı fikirdeyim,” dedi Egwene yavaşça. Yine de, ordusunun yönetimi konusunda gözlemlediği kuralsızlıkları görmezden gelemezdi.

Bunu halledecekti. “Mat her zaman göz kulak olunmaya ihtiyacı olmayan insanlara göz kulak olmaya çalışır,” dedi. “Beni korumaya çalışıyor, hepsi bu. Söyle ona... uyarısını takdir ediyoruz.”

“Anne,” dedi Min. “Emin gibiydi. Bu şaka değil. Ordularını ona teslim etmeni istiyor.”

“Ordularımı,” dedi Egwene ifadesizce.

“Evet.”

“Matrim Cauthon’a teslim edeceğim.”

“Hmm... evet. Söylemem lazım, İmparatoriçe tüm Seanchan ordularının komutasını ona verdi. O artık Mareşal Cauthon.”

Ta'veren. Egwene başını iki yana salladı. "Mat iyi bir taktikçi, ama Beyaz Kule'nin ordularını ona teslim etmek... Hayır, bu imkânsız. Dahası, ordular benim değil ki ona vereyim –bu yetki Kule Salonu'na ait. Şimdi, seni kuşatan bu beyefendileri benim yanımda güvende olacağına nasıl ikna edebiliriz?"

İtiraf etmeyi hiç istemese de, Egwene'in Seanchanlara ihtiyacı vardı. Min'i kurtarmak için onların ittifakını riske atamazdı, özellikle de Min tehlikede görünmediğinden. Elbette Seanchanlar, Min'in Falme'de onlara yemin ettiğini ve sonra kaçtığını öğrenirse...

"Benim için endişelenme," dedi Min, yüzünü buruşturarak. "Fortuona'nın yanında daha iyiyim sanırım. O... Mat sayesinde özel yeteneğimi biliyor ve ona yardım edebilirim belki. Sana da."

Cümle çok imalıydı. Ölümnöbeti Askerleri, Min'in İmparatoriçe'nin adını kullanmasına tepki vermeyecek kadar disiplinliydiler, ama yine de gerilmişlerdi ve yüzleri sertleşmişti. *Dikkatli ol Min,* diye düşündü Egwene. *Güz dikenlerince kuşatılmışsın.*

Min aldırmadı. "En azından Mat'in söylediklerini düşünür müsün?"

"Gareth Bryne'ın Karanlıkdostu olduğunu mu?" dedi Egwene. Sahiden de komik bir düşünceydi. "Geri dön ve Mat'e söyle, çok istiyorsa savaş önerilerini bizimle paylaşsın. Şimdilik, kumandanlarımla birlikte, atacağımız adımları planlamamız gerek."

Gareth Bryne, neredesin?

* * *

Siyah bir ok yaylımı neredeyse hiç görünmeden havada yükseldi, sonra bir dalga gibi düştü. Ituralde'nin, Thakan'dar vadisine giren geçidin ağzındaki ordusuna çarptı, bazıları kalkanlardan sekti, diğerleri et buldu. Ituralde'nin kayalık bir çıkıntının üzerinde durduğu yerin birkaç santim uzağına düştü biri.

Ituralde kılını kıpırdatmadı. Ellerini arkasında kavuşturarak, dimdik durmaya devam etti. "Biraz daha yaklaşmalarına izin veriyoruz, öyle mi?" diye mırıldandı yine de.

Gecenin içinde, yanında duran Asha'man Binde yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm Lord Ituralde." Okları uzak tutması gerekiyordu. Şimdiye dek iyi iş görmüştü. Ama bazen yüzüne dalgın bir ifade geliyordu ve 'onların ellerini almaya çalışması' hakkında mırıldanmaya başlıyordu.

"Tetikte ol," dedi Ituralde.

Başı zonkluyordu. Bu gecenin erken saatlerinde, çok gerçekçi gelen başka düşler görmüştü. Trollocların ailesinin üyelerini canlı canlı yediklerini ve kendisinin onları kurtaramayacak kadar zayıf olduğunu. Tamsin'i ve çocuklarını yerlerken Ituralde ağlayarak çırpınmıştı, ama aynı zamanda kaynayan ve yanan et kokuları onu cezbediyordu.

Düşün sonunda, canavarların ziyafetine katılmıştı.

Bunu aklından çıkar, diye düşündü. Ama kolay değildi. Düşler fazla canlıydı. Bir Trolloc saldırısıyla uyandığına sevinmişti.

Buna hazırdı. Adamları barikatlarda ateşler yakmıştı. Trolloclar sonunda dikenden setlerini aşmayı başarmışlardı, ama çok kayıp vermişlerdi. Şimdi Ituralde'nin adamları geçidin ağzında savaşıyor, vadiye giren Trolloc dalgalarını tutmaya çalışıyorlardı.

Trollocların zorlu engelleri aşarak geçirdiği günleri iyi kullanmışlardı. Vadinin girişi artık göğüs hizasında toprak setlerle destekliydi. Ituralde'nin kargılı askerleri geriye fazla itilirse, o setler arbaletçiler için kusursuz bir korunak olurdu.

Şimdilik Ituralde ordusunu üç bin adamlık gruplara bölmüştü ve onları kargılılar, kancalı kargılılar ve arbaletçiler olarak kare şeklinde formasyonlara sokmuştu. Altı sıra kargılı askerden öncü kuvvet oluşturmuştu. Üç metre uzunluğunda, büyük kargılar. Maradon'da, Trolloclardan uzak durmak gerektiğini öğrenmişti.

Kargılar çok işe yarıyordu. Kuşatıldıklarında Ituralde'nin kargılı kareleri her yöne dönüp savaşabiliyorlardı. Trolloclar sıra sıra savaşmaya zorlanıyorlardı, ama bu kareler –doğru uygulandığında– onların saflarını bozabiliyordu. Trolloc sıraları dağıldığı zaman, Aieller onları rahatça öldürebiliyordu.

Kargılı askerlerin arkasına, kancalı sırıklar ve baltalı kargılar taşıyan askerler yerleştirmişti. Bazen Trolloclar, kargıları kenara iterek ya da cesetlerin ağırlığıyla yere çekerek, kargılı asker sıralarını aşabiliyordu. Bu durumda kancalı sırık kullanan adamlar –kargılıların arasından geçerek– yaklaşıyor ve öndeki Trollocların diz ardı kirişlerini kesiyorlardı. Böylece öndeki piyadeler geri çekilip toparlanacak zamanı buluyordu. Bu arada bir sonraki asker dalgası –daha fazla kargılı piyade– yaklaşarak Trolloclarla savaşıyordu.

Şimdiye dek işe yaramıştı. Bu gece Trollocların karşısında yirmi kare birlik vardı. Savunma savaşı veriyorlar, Trolloc dalgasını kırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Trolloclar kargılı askerleri bozguna uğratmak için şiddetle saldırıyorlardı, ama her kare bağımsız çalışıyordu. Ituralde savunmaları aşan Trolloclar

hakkında endişelenmiyordu, çünkü onların icabına da Aieller bakıyordu.

Ituralde ellerini arkasında kenetlemek zorundaydı, çünkü titriyorlardı. Maradon'dan sonra hiçbir şey aynı kalmamıştı. Ders almıştı, ama bu eğitimin bedeli büyük olmuştu.

Kavrulası baş ağrıları, diye düşündü. *Ve kavrulası Trolloclar.*

Üç defa, neredeyse kare formasyonu bırakıp, ordularını doğrudan saldırıya yollayacak emri verecekti. Onların nasıl katledeceğini, nasıl öldüreceğini hayal edebiliyordu. Artık oyalanmaca yok. *Kan* istiyordu.

Her seferinde kendini tutmuştu. Buraya kan için gelmemişlerdi. Buraya tutunmak için gelmişlerdi. O adama mağarada ihtiyaç duyduğu zamanı vermek için. Bütün bunların amacı buydu... değil mi? Neden son zamanlarda bunu hatırlamakta bu kadar güçlük çekiyordu?

Yeni bir Trolloc ok dalgası, Ituralde'nin adamlarının üzerine yağdı. Soluklar bazılarını geçidin üzerindeki yamaçların tepelerine yerleştirmişti; daha önceden Ituralde'nin kendi okçularının tuttuğu yerlere. Oraya tırmanmak zor olmuş olmalıydı. Geçidin duvarları çok dikti. Tırmanmaya çalışırken kaçı düşüp ölmüştü acaba? Yine de, Trolloclar nişancı okçular değildi, ama orduya ok atarken nişancı olmaları gerekmiyordu.

Baltalı kargı taşıyan askerler kalkanlarını kaldırdılar. Onları tutarken savaşamazlardı, ama gerekirse diye, kalkanlarını sırtlarında taşıyorlardı. Yağan oklar arttı ve hafifçe sisli gece havasında yere düştü. Yukarıda gök gürledi, ama Rüzgârbulanlar hâlâ iş başındaydı; fırtınayı uzak tutuyorlardı. Ordunun birkaç defa, her şeyi yıkacak bir fırtınadan kıl payı kurtulduğunu söylüyorlardı. Bir noktada, bir dakikalığına insan yumruğu büyüklüğünde dolular yağmaya başlamıştı, ama sonra hava durumunun kontrolünü tekrar ele almışlardı.

Rüzgârbulanlar çanağı kullanmazsa olacak şey buysa şayet, Ituralde onları işleriyle baş başa bırakmaktan memnundu. Karanlık Varlık, gönderdiği kar fırtınası, kasırga ya da hortumda kaç Trolloc'un öldüğüne aldırmazdı.

"Geçide yeniden saldırmak için hazırlanıyorlar!" diye bağırdı biri, gece havasında. Peşinden teyit eden bağırışlar geldi. Ituralde, yaktıkları ateşlerin yardımıyla, sislerin içine baktı. Trolloclar gerçekten de yeniden toparlanıyordu.

"Yedinci ve dokuzuncu piyade birliklerini geri çekin," dedi

Ituralde. “Çok uzun süre savaştılar. Dördüncü ve beşinciyi yedekten çıkarın ve kanatlara konuşlandırın. Yeni ok dalgalarına hazırlanın. Ve...” Kaşlarını çatarak sustu. O Trolloclar ne yapıyordu? Beklediğinden daha fazla çekilmişler, geçidin karanlığında kaybolmuşlardı. Geri çekiliyor olamazlardı, değil mi?

Geçidin ağzından karanlık bir dalga aktı. Myrddraaller. Yüzlerce üzerine yüzlercesi. Rüzgâra meydan okuyarak kıpırtısızca sarkan kara pelerinler. Gözleri olmayan yüzler. Alaylı bir sırıtışla gerilmiş dudaklar. Kara kılıçlar. Yaratıklar yılan gibi, kıvrak ve zarif hareket ediyordu.

Emir vermek için zaman yoktu, karşılık için zaman yoktu. Kare şeklinde saf tutmuş savunucuların içine aktılar ve kargıların arasından süzülerek ölümcül kılıçlarını savurdular.

“Aieller!” diye bağırdı Ituralde. “Aielleri getirin! Hepsini! Yönlendiricileri de! Kıyamet Çukuru’nun ağzını koruyanlar dışında herkesi getirin! Çabuk, çabuk!”

Haberciler koşarak uzaklaştı. Ituralde dehşet içinde izliyordu. Bir Myrddraal *ordusu.* Işık, kâbusları kadar kötüydü!

Saldırı karşısında yedinci piyade birliği bozguna uğradı ve kare formasyon dağıldı. Ituralde ilk yedeklerin –bulunduğu yeri koruyanların– destek vermesini emretmek için ağzını açtı. Süvarilerin çıkması ve piyadelerin üzerinde baskıyı azaltması gerekiyordu.

Çok süvarisi yoktu. Atlıların çoğuna diğer cephelerde ihtiyaç duyulacağını kabul ediyordu. Biraz vardı yine de. Burada yaşamsal öneme sahip olacaklardı.

Yalnız...

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Işık, çok yorgundu. Düşünmekte güçlük çekiyordu.

Saldırının önünden geri çekil, diyordu bir ses ona. *Aiellerin yanına kadar çekil ve orada diren.*

“Geri çekil...” diye fısıldadı. “Çekil...”

Bu hamlede çok ama çok yanlış bir şey vardı. Neden zihni bu kadar ısrar ediyordu?

Kumandan Tihera, diye fısıldamaya çalıştı Ituralde. *Kumanda sende.* Sesi çıkmadı. Cismani bir şey ağzını kapatmaya çalışıyormuş gibiydi.

Adamlarının çığlıklarını duyabiliyordu. Neler oluyordu? Tek bir Myrddraal’le savaşırken düzinelerce adam ölebilirdi. Maradon’da, gece gizlice gelen iki Soluk karşısında koskoca bir okçu birliği –yüz

adam– kaybetmişti. Savunma birlikleri Trolloclarla başa çıkmak üzere oluşturulmuştu; diz ardı kirişlerini kesiyor, onları yere düşürüyorlardı.

Soluklar o kargı karelerini yumurta gibi kırardı. Kimse yapılması gerekeni yapmıyordu.

"Lord Ituralde?" dedi Yüzbaşı Tihera. "Lordum, ne dediniz?"

Geri çekilirlerse, Trolloclar onları kuşatırdı. Yerlerinde kalmaları gerekiyordu.

Ituralde'nin dudakları, geri çekilme emrini vermek için aralandı. "Geri çekil..."

Kurtlar.

Sisin içinde, gölge gibi kurtlar belirdi. Hırlayarak Myrddraallerin üzerine atıldılar. Kürkleri içinde bir adam bir kaya çıkıntısının üzerine tırmandığında Ituralde irkilerek döndü.

Tihera muhafızlarına seslenerek geri geri sendeledi. Kürklü adam Ituralde'nin üzerine atladı ve onu kayaların tepesinden aşağı çekti.

Ituralde direnmedi. Bu adam her kimse, Ituralde ona minnettardı. Düşerken bir anlık zafer duygusu yaşadı. Geri çekilme emrini vermemişti.

Biraz aşağıda yere çarptı ve nefesi kesildi. Kurtlar ağızlarıyla nazikçe kollarını tuttular ve Ituralde yavaşça kendinden geçerken onu karanlığa doğru çektiler.

* * *

Kandor sınırı için verdikleri savaş sürerken Egwene kampta oturuyordu.

Ordusu Trollocları uzak tutmayı başarıyordu.

Seanchanlar ırmağın hemen karşısında, birlikleriyle beraber savaşıyordu.

Egwene'in elinde bir fincan çay vardı.

Işık, çok sinir bozucuydu. O Amyrlin'di. Ama gücü tükenmişti.

Gareth Bryne'ı hâlâ bulamamıştı, ama bu beklenmedik bir şey değildi. Adam durmaksızın yer değiştiriyordu. Silviana onu arıyordu ve yakında haber getirirdi.

Yaralıları Mayene'e götürmek için Aes Sedailer gönderilmişti. Güneş, tıpkı açık kalmayı reddeden bir göz kapağı gibi, semada alçalmıştı. Egwene'in fincanı tutan elleri titriyordu. Savaşın seslerini hâlâ duyabiliyordu. Trolloclar gece de savaşacak, ırmağa dayanmış

insan ordularını yıpratacak gibi görünüyordu.

Uzaktan, öfkeli bir kalabalığı andıran bağırışlar geldi, ama yönlendiricilerin patlamaları yavaşlamıştı.

Gawyn'e döndü. O hiç yorgun görünmüyordu, ama tuhaf bir biçimde solgundu. Egwene çayını yudumlayarak içinden ona küfretti. Haksızlık ediyordu, ama şu anda adalet umurunda değildi. Muhafızına homurdanabilirdi. Onlar bunun içindi, değil mi?

Kampta bir rüzgâr esti. Geçidin birkaç yüz adım doğusundaydı, ama havada kan kokusu alabiliyordu. Yakında, bir okçu birliği komutanlarının emriyle yaylarını çektiler ve bir ok dalgası gönderdiler. Biraz sonra siyah kanatlı Draghkarlardan ikisi düştü ve donuk gümlemelerle kampın hemen ötesine çarptı. Hava karardıkça ve gökyüzünde saklanmak kolaylaştıkça daha fazlası gelecekti.

Mat. Mat hakkında düşünmek Egwene'i tuhaf bir biçimde rahatsız ediyordu. Adam böbürlenmekten başka şey bilmiyordu. Âlemcinin tekiydi, gördüğü her güzel kadına sarkıyordu. Ona bir insan gibi değil, bir resim gibi davranıyordu. O... o...

O Mat'ti. Bir seferinde, Egwene on üç yaşlarındayken, Kiem Lewin'i boğulmaktan kurtarmak için ırmağa atlamıştı. Kız aslında boğulmuyordu elbette. Bir arkadaşı onu suya bastırmıştı ve Mat de koşarak gelmiş, kızı kurtarmak için suya atlamıştı. Bu yüzden Emond Meydanı'nın erkekleri Mat'le aylarca dalga geçmişlerdi.

Bir sonraki bahar Mat, Jer al'Hune'u aynı ırmaktan çekmiş, oğlanın hayatını kurtarmıştı. İnsanlar bir süreliğine Mat'le dalga geçmeyi bırakmışlardı.

Mat böyleydi işte. Durmaksızın insanların nasıl onunla alay ettiğinden şikâyet eder, homurdanır, bir dahaki sefere boğulmalarına izin vereceğini söylerdi. Sonra birinin tehlikede olduğunu gördüğünde gider yine suya dalardı. Egwene sıska Mat'in, dehşet içindeki Jer sular tükürerek ona sarılmış, sudan çıkışını hatırlayabiliyordu.

Jer hiç ses çıkarmadan suya dalmıştı. Egwene bunun olabileceğini bile bilmiyordu. Boğulma tehlikesi içindeki insanlar bağırmaz, kekelemez, yardım istemezdi. Her şey sakinken, suyun altına kayıverirlerdi. Mat gözünü açık tutmuyorsa.

Tear Taşı'nda beni kurtarmaya geldi, diye düşündü. Tabii aynı zamanda, Amyrlin olduğuna inanmamış, onu Aes Sedailerden kurtarmaya da gelmişti.

O zaman hangisi doğruydu? Egwene boğuluyor muydu, boğulmuyor muydu?

Matrim Cauthon'a ne kadar güveniyorsun? diye sormuştu Min. *Işık. Ona güveniyorum. Aptalın tekiyim, ama güveniyorum.* Mat yanılabilirdi. Sık sık yanılmıştı.

Ama haklı olduğunda da pek çok hayat kurtarmıştı.

Egwene kendini ayağa kalkmaya zorladı. Sallandı ve Gawyn yanında bitti. Egwene onun kolunu okşadı ve sonra ondan uzaklaştı. Ordunun Amyrlin'i, destek için birine yaslanmak zorunda kalacak kadar zayıf durumda görmesine izin vermeyecekti. "Diğer cephelerden ne tür raporlar geldi?"

"Bugün fazla rapor gelmedi," dedi Gawyn. "Epey sessizdi aslında."

"Elayne'in Cairhien'de savaşması gerekiyordu," dedi Egwene. "Önemli bir savaştı."

"Haber gönderemeyecek kadar meşgul olabilir."

"Kapıyolla haberci göndermeni istiyorum. O savaşın nasıl gittiğini bilmem gerek."

Gawyn başını salladı ve hızla uzaklaştı. O gittikten sonra Egwene sağlam adımlarla yürüyerek Silviana'yı bulmaya gitti. Silviana iki Mavi Aes Sedai'yle konuşuyordu.

"Bryne?" diye sordu Egwene.

"Yemek çadırında," dedi Silviana. "Daha yeni haber aldım. Haberci gönderdim ve sen gidene kadar oradan ayrılmamasını istedim."

"Gel."

Yemek çadırına gitti. Kamptaki en büyük çadırdı. İçeri girerken Bryne'ı gördü. Yemek yemiyordu, ama aşçının portatif masasının yanında duruyordu ve masa haritalarla kaplıydı. Masa soğan kokuyordu. Muhtemelen masada defalarca soğan doğranmıştı. Yukiri, savaş meydanına bakan bir kapıyol açmıştı. Egwene gelince kapattı. Sharalılar kapıyolları gözleyip açık bir tane gördüklerinde içeriye örgü yolladıklarından, kapıyolları çok uzun süre açık tutmuyorlardı.

Egwene usulca Silviana'ya fısıldadı. "Kule Salonu'nu topla. Bulabildiğin tüm Temsilcileri çağır. Bir an önce hepsini buraya, bu çadıra getir."

Silviana başını salladı. Muhtemelen hissettiği şaşkınlık yüzüne hiç yansımamıştı. Silviana hızla uzaklaştı ve Egwene çadırda oturdu.

Siuan orada değildi –büyük ihtimalle yine Şifa vermeye gitmişti. Bu iyiydi. Egwene bunu, Siuan ona dik dik bakarken denemeyi

istemiyordu. Şimdi bile Gawyn hakkında endişeleniyordu. Gawyn, Bryne'ı babası gibi seviyordu ve şimdiden aralarındaki bağdan endişesini hissedebiliyordu.

Egwene bu işe çok dikkatli yaklaşmalıydı. Salon gelmeden başlamak istemiyordu. Bryne'ı suçlayamazdı, ama Mat'i de görmezden gelemezdi. Mat bir aptal ve serseri olabilirdi, ama ona güveniyordu. Işık ona yardım etsin, sahiden güveniyordu. Ona hayatını emanet edebilirdi. Ve savaş meydanında işler gerçekten tuhaflaşmıştı.

Temsilciler çabucak toplandılar. Savaşın sorumluluğu onlardaydı ve her akşam toplanıp Bryne ve komutanlarından raporlar ve taktik açıklamalar almışlardı. Bryne onların şimdi gelmesini tuhaf bulmamış gibiydi. Çalışmaya devam ediyordu.

Kadınların çoğu içeri girerken Egwene'e meraklı bakışlar fırlattılar. Egwene, Amyrlin Makamı'nın ağırlığını yansıtma gayretiyle, başını sallayarak karşılık verdi.

Sonunda yeterince Temsilci gelince Egwene başlamaya karar verdi. Zaman harcıyorlardı. Mat'in suçlamaları içine dert olmuştu. Bir an önce Bryne'ı aklamalı ya da o konuda harekete geçmeliydi.

"General Bryne," dedi Egwene. "İyi misin? Seni bulmakta güçlük çektik."

Bryne başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı. Gözleri kızarmıştı. "Anne," dedi. Temsilcilere başını salladı. "Yorgun hissediyorum, ama muhtemelen sizden daha fazla değil. Tüm savaş meydanını dolaştım ve her tür ayrıntıyla ilgilendim. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Gawyn telaşla içeri girdi. "Egwene," dedi solgun bir yüzle. "Sorun var."

"Ne?"

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "General Bashere, Elayne'in aleyhine döndü. Işık! Adam bir Karanlıkdostu. Asha'manlar gelmese savaşı kaybedeceklerdi."

"Bu da nedir?" diye sordu Bryne, haritalardan başını kaldırdı. "*Bashere* mi Karanlıkdostu?"

"Evet."

"İmkânsız," dedi Bryne. "O aylar boyunca Lord Ejder'e yoldaşlık etti. Bashere'i iyi tanımıyorum, ama... Karanlıkdostu? Mümkün olamaz."

"Varsayımlarla hareket etmek mantıksız olur..." dedi Saerin.

"Dilerseniz Kraliçe'nin kendisiyle konuşabilirsiniz," dedi Gawyn, sırtını dikleştirerek. "Onun kendi ağzından duydum."

Çadır sessizleşti. Temsilciler endişeli ifadelerle bakıştılar.

"General," dedi Egwene, Bryne'a, "nasıl oldu da bizi Trolloclardan korumak için güneydeki tepelere gönderdiğin iki süvari birliği tuzağa düştü ve sonuçta ana ordunun sol kanadı korumasız kaldı?"

"Nasıl mı Anne?" diye sordu Bryne. "Sizi alt edecekleri açıktı, kim olsa görürdü bunu. Evet, sol kanattan ayrıldılar, ama Illianlı yedek birliği o tarafa kaydırdım. Sharalı süvari birliğinin kendi ordusundan kopup Uno'nun sağ kanadına saldırıya geçtiğini görünce, Illianlıları onların önünü kesmeye yolladım. Yapacak doğru hamle buydu. Bu kadar çok Sharalı olacağını bilmiyordum!" Bağırmaya başlamıştı, ama sonra durdu. Elleri titriyordu. "Hata yaptım. Ben de kusursuz değilim Anne."

"Bu bir hatadan daha *fazlasıydı,*" dedi Faiselle. "Biraz önce Uno'yla ve o katliamdan canlı kurtulan birkaç kişiyle konuştum. Uno, kendisi ve adamları Aes Sedailere doğru yola çıkar çıkmaz tuzağın kokusunu aldığını, ama senin onlara yardım etmeye söz verdiğini söyledi."

"Size söyledim, destek yolladım. Ama Sharalıların bu kadar büyük bir güç yollamasını beklemiyordum. Dahası her şey kontrolüm altındaydı. Birliklerimizi desteklemek için Seanchan süvari alayı istemiştim. Onlar Sharalıların icabına bakacaktı. Onları ırmağın karşı yakasına yerleştirdim. Ama bu kadar gecikeceklerini beklemiyordum!"

"Evet," dedi Egwene, sert bir sesle. "O adamlar –binlercesi– hiç kaçma şansı bulamadan Trolloclarla Sharalılar arasında ezildiler. Onları kaybettim. Hem de yok yere."

"Aes Sedaileri kurtarmam gerekiyordu!" dedi Bryne. "En kıymetli kaynaklarımız onlar. Affedersin, *Anne,* ama sen de bana aynısını söylemiştin."

"Aes Sedailer bekleyebilirdi," dedi Saerin. "Ben de oradaydım. Evet, oradan kurtulmamız gerekiyordu –baskı altındaydık– ama dayandık ve daha uzun süre dayanabilirdik.

"Binlerce iyi adamı ölüme terk ettin General Bryne. En kötüsü de ne, biliyor musun? Gereksizdi. Onca Seanchan'ı geçidin karşı yakasına bıraktın. Günü kurtaracak olanları. Saldırma emrini beklemeye bıraktın. Ama o emir hiç gelmedi, değil mi General? Tıpkı süvarilerimizi terk ettiğin gibi onları da terk ettin."

"Ama saldırmalarını emrettim. Sonunda geldiler, değil mi? Haberci yolladım. Ben... ben..."

“Hayır. Mat Cauthon olmasaydı, hâlâ ırmağın bu yakasında bekliyor olacaklardı General!” Egwene ona sırtını döndü.

“Egwene,” dedi Gawyn, onun kolunu tutarak. “Ne diyorsun sen? Sırf...”

Bryne elini başına kaldırdı ve sonra aniden tüm gücünü yitirmiş gibi çöktü. “Neyim var bilmiyorum,” diye fısıldadı, boş bir sesle. “Hata yapıp duruyorum Anne. Kurtarabileceğim hatalar ve kendi kendime bunu söyleyip duruyorum. Sonra bir hata daha yapıyorum ve düzeltmek için koşturup duruyorum.”

“Yalnızca yorgunsun,” dedi Gawyn kederli bir sesle, ona bakarak. “Hepimiz yorgunuz.”

“Hayır,” dedi Bryne usulca. “Hayır, bundan daha *fazlası* var. Daha önce de yoruldum. Bu daha çok... aniden içgüdülerim bozulmuş gibi. Emir veriyorum ve daha sonra emrimdeki delikleri ve sorunları görüyorum. Ben...”

“İçtepi,” dedi Egwene, buz keserek. “Sana İçtepi uygulanmış. Büyük kumandanlarımıza saldırıyorlar.”

Odadaki pek çok kadın Kaynak’a kucak açtı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye itiraz etti Gawyn. “Egwene, yönlendirme ihtimaline karşı kampı izleyen Aes Sedailerimiz var!”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedi Egwene. “Belki örgü aylar önce, daha savaş başlamadan yapılmıştır.” Temsilcilere döndü. “Salon’a ordularımızın kumandasını Gareth Bryne’dan almasını tavsiye ediyorum. Ama karar sizin Temsilciler.”

“Işık,” dedi Yukiri. “Biz... Işık!”

“Yapılması lazım,” dedi Doesine. “Bize belli etmeden ordularımızı yok etmek için akıllıca bir hamle. Tahmin etmeliydik... Büyük kumandanlar daha iyi korunmalıydı.”

“Işık!” dedi Faiselle. “Lord Mandragoran’a ve Thakan’dar’a haber yollamalıyız. Bu onları da ilgilendiriyor olabilir –koordineli bir saldırıyla dört savaş meydanını aynı anda kazanma girişimi.”

“Ben hallederim,” dedi Saerin, çadır kapaklarına yönelerek. “Şimdilik Anne’yle aynı fikirdeyim. Bryne görevden alınmalı.”

Diğerleri de teker teker başlarını salladılar. Salon’da yapılan resmi bir oylama değildi, ama iş görürdü. Masanın yanında, Gareth Bryne oturdu. Zavallı adam. Kuşkusuz sarsılmıştı ve endişeliydi.

Beklenmedik bir biçimde gülümsedi.

“General?” diye sordu Egwene.

“Teşekkür ederim,” dedi Bryne, rahatlamış bir ifadeyle.

“Ne için?”

“Aklımı yitirdiğimden korkuyordum Anne. Ne yaptığımı görüyordum... binlerce adamı ölmeye bıraktım... ama o ben değildim. Ben değildim.”

“Egwene,” dedi Gawyn. Acısını belli etmemekte başarılıydı. “Ordu. Eğer Bryne bizi tehlikeye atmaya *zorlandıysa* kumanda yapımızı hemen değiştirmeliyiz.”

“Komutanlarımı çağırın,” dedi Bryne. “Kumandayı onlara devredeceğim.”

“Ya onlar da yozlaşmışsa?” diye sordu Doesine.

“Katılıyorum,” dedi Egwene. “Bunda Terkedilmişlerin parmağı var gibi. Belki Moghedien’in. Lord Bryne, bu savaşta ölecek olsan, kumandayı komutanlarının alacağını biliyordu. Onlar da senin gibi hatalı içgüdülerden mustarip olabilir.”

Doesine başını iki yana salladı. “Kime güvenebiliriz? Kumandayı devrettiğimiz her kahrolası adam ya da kadın İçtepi’nin etkisi altında olabilir.”

“Orduyu bizim yönetmemiz gerekebilir,” dedi Faiselle. “Yönlendiremeyen bir adamı etkilemek, bir Aes Sedai’yi etkilemekten daha kolay olur. Bir Aes Sedai, yönlendirmeyi ve bir kadının bu yeteneğe sahip olduğunu sezebilir. Bizim temiz olmamız daha olası.”

“Ama aramızda kim savaş taktiklerinden anlıyor?” diye sordu Ferane. “Ben planları gözden geçirebilecek kadar okudum, ama plan yapmak?”

“Yozlaşmış birinden daha iyi oluruz,” dedi Faiselle.

“Hayır,” dedi Egwene, Gawyn’in koluna tutunup, kendini ayağa çekerek.

“Sonra ne olacak?” diye sordu Gawyn.

Egwene dişlerini sıktı. Sonra ne olacak? İçtepi altında, en azından Moghedien’in İçtepisi altında, olmadığından emin olduğu tek bir adam vardı. *Saidar* ve *saidin*’in etkilerine bağışık biri. “Ordularımızı Matrim Cauthon’un kumandasına vereceğiz,” dedi. “Işık bizi gözetsin.”

32
Sarı Bir Çiçek-Örümceği

Damane, Mat için yerde bir deliği açık tutuyordu. Delik savaş meydanına bakıyordu.

Mat çenesini ovaladı. Hâlâ etkilenmiş hissediyordu. Bu delikleri sadece son bir saattir kullanıyordu, ama Bryne'ın Egwene'in orduları için kurduğu tuzağı bozmuştu. Irmak kıyısındaki birliklerinin iki kanadını desteklemek için ek Seanchan süvari bayrakları göndermişti ve Shara yönlendiricilerini ve savunuculara baskı yapan Trolloc selini durdurmak için ek *damane*'ler yollamıştı.

Bu da bizzat savaş meydanında bulunmak kadar iyi değildi elbette. Belki yine oraya gitmeli ve biraz daha savaşmalıydı. Kumanda binasının kenarında tahtta –üç metre yüksekliğinde, devasa bir tahtta– oturan Tuon'a baktı. Tuon, düşüncelerini okumuş gibi, gözlerini kısarak ona baktı.

O bir Aes Sedai, dedi Mat kendi kendine. *Ah, yönlendirmiyor – henüz öğrenme izni vermedi kendine. Ama yine de onlardan biri. Ve ben onunla evliyim.*

Ama Tuon inanılmaz biriydi. O emir verdiğinde Mat'in içi ürperiyordu; bunu o kadar doğal bir biçimde yapıyordu ki. Elayne ve Nynaeve ondan ders alabilirdi. Tuon o tahtın üzerinde çok güzel görünüyordu. Mat onu seyretti ve karşılığında bir kaş çatış elde etti. Bu kesinlikle haksızlıktı. Bir erkek karısını seyredemeyecekse kimi seyredecekti?

Mat savaş meydanına döndü. "İyi numara," dedi, eğilip elini deliğe sokarak. Yüksekteydiler. Düşerse, yere çarpmadan önce 'Görebildiğim Ayak Bilekleri Yok' şarkısının üç dizesini söyleyebilirdi. Belki bir de nakaratı.

"Bu öğrendi," dedi *sul'dam,* yeni *damane*'sini göstererek. "Aes Sedailerin örgülerini izleyerek." *Sul'dam* Catrona, 'Aes Sedai' derken

neredeyse boğulacaktı. Mat onu suçlayamazdı. Ağza alınması zor sözcüklerdi.

Damane'ye ya da ensesinden öne uzanarak yüzünü avuçlamış gibi görünen, yanaklarında çiçek açmış dal dövmelerine fazla dikkatli bakmadı. Kadın, Mat yüzünden yakalanmıştı. Gölge için savaşmasından daha iyiydi, değil mi?

Kan ve lanet küller, diye düşündü kendi kendine. *Tuon'u* damane *kullanmamaya ikna etmekte amma başarılısın Matrim Cauthon. Kendin bir tane yakalıyorsun...*

Sharalı kadının tutsaklığa ne kadar çabuk alıştığı sinir bozucuydu. Tüm *sul'dam*'lar da aynı yorumu yapmıştı. Bir anlığına çabalamış, sonra tamamen boyun eğmişti. Yeni yakalanan *damane*'leri eğitmenin aylar almasını beklemişlerdi, ama bu kadın birkaç saat içinde hazır olmuştu. Catrona, Sharalı kadının iyi huylu çıkması tamamen onun sayesindeymiş gibi, geniş geniş gülümsüyordu.

Bu delik olağanüstüydü. Mat kenarında durmuş dünyaya bakıyor, bayrakları ve birlikleri sayarak kafasına yazıyordu. Classen Bayor bunlardan biriyle ne yapardı diye merak etti. Belki Kolesar Savaşı'nın sonucu farklı olurdu. Süvarilerini bataklıkta kaybetmezdi, orası kesindi.

Mat'in güçleri Kandor'un doğu sınırında Gölge'yi tutmaya devam ediyordu, ama mevcut durumdan memnun değildi. Bryne'ın tuzağı incelikliydi, bir taçyaprağının üzerinde bekleyen sarı çiçek-örümceği kadar zor görülüyordu. Mat de bu şekilde anlamıştı. Orduyu kötü bir durumdaymış gibi *göstermeden* bu kadar kötü bir duruma sokmak için gerçek bir askeri deha gerekirdi. Bu tür şeyler tesadüfen gerçekleşmezdi.

Mat saymak istemediği kadar çok adam kaybetmişti. Adamları ırmağa dayanmıştı ve Demandred –Yenidendoğan Ejder aleyhine atıp tutmaya devam etmesine rağmen– durmaksızın Mat'in savunmalarını sınıyor, zayıf nokta bulmaya çalışıyor, bir kanada ağır süvariler, sonra diğerine Shara yönlendiricileri ve Trolloc sürüleri gönderiyordu. Sonuç olarak Mat, Demandred'in hamlelerine zamanında karşı çıkmak için, devamlı meydanı izlemek zorunda kalıyordu.

Yakında gece çökecekti. Gölge geri çekilecek miydi? Trolloclar karanlıkta savaşabilirdi, ama o Sharalılar muhtemelen savaşamazdı. Mat bir dizi emir daha verdi ve haberciler emirleri aktarmak için dörtnala kapıyollardan geçti. Aşağıdaki birlikleri kısa süre sonra

tepki verdi. “Çok hızlı...” dedi Mat.

“Bu dünyayı değiştirecek,” dedi General Galgan. “Haberciler hemen karşılık verebiliyor. Kumandanlar savaşlarını izleyebiliyor ve anlık plan yapabiliyor.”

Mat bir homurtuyla onayladı. “Ama eminim yemekhane çadırından yemek almak için bütün akşam beklemek gerekiyordur yine de.”

Galgan gülümsedi. Bir kayanın ikiye bölünmesini izlemek gibiydi.

“Söyle bana General,” dedi Tuon. “Eşimin yetenekleri hakkındaki değerlendirmen nedir?”

“Bu adamı nereden bulduğunuzu bilmiyorum En Yüce, ama o çok değerli bir elmas. Son birkaç saattir Beyaz Kule güçlerini kurtarmasını izliyorum. Bütün bu... sıradışı tarzına rağmen, onun kadar yetenekli savaş kumandanı görmüşlüğüm nadirdir.”

Tuon gülümsemedi, ama Mat gözlerindeki ifadeden memnun kaldığını görebiliyordu. Güzel gözlerdi onlar. Ve aslında, Galgan eskisi kadar asık suratlı davranmazken, belki burası o kadar da kötü bir yer değildi.

Galgan’a alçak sesle, “Teşekkürler,” dedi Mat, ikisi aşağıdaki savaş meydanını incelemek için eğilirken.

“Ben dürüst bir adamım Prensim,” dedi Galgan, nasırlı bir parmakla çenesini ovalayarak. “Siz Kristal Taht’a iyi hizmet edeceksiniz. Çok erken suikasta kurban gitmeniz yazık olurdu. Peşinize ilk saldıklarımın yeni eğitilmiş olduğundan emin olacağım ki, onları rahatlıkla durdurabilesiniz.”

Mat’in ağzı açık kaldı. Adam kusursuz bir açıklıkla, neredeyse sevgiyle söylemişti bunu. Onu öldürmeye çalışarak Mat’e iyilik yapıyormuş gibi!

“Buradaki Trolloclar,” diye işaret etti çok aşağıdaki Trolloc grubunu göstererek, “yakında çekilir.”

“Katılıyorum,” dedi Galgan.

Mat çenesini ovaladı. “Demandred’in onlarla ne yapacağını görmemiz lazım. Sharalıların geceleyin *marath’damane*’lerinden bazılarını kampımıza sokmaya çalışacağından endişeleniyorum. Amaçlarına olağanüstü bir bağlılık gösteriyorlar. Ya da kendilerini korumak konusunda aptalca bir kayıtsızlık.”

Aes Sedailer ve *sul’dam*’lar çekingen insanlar değillerdi, ama genelde ihtiyatlı davranırlardı. Shara yönlendiricileri ise tam tersiydi, özellikle de erkekler.

“Bana ırmak kıyısında ışık yaratacak birkaç *damane* bul,” dedi Mat. “Ve kampı kilitle. Çevresine bir *damane* halkası dizilsin ve yönlendirme işaretlerine karşı gözlerini açık tutsunlar. Kimse yönlendirmeyecek, lanet bir mumu yakacak kadar bile.”

“Aes Sedailer... bundan hoşlanmayabilirler,” dedi General Galgan. Aes Sedai sözcüklerini kullanırken o da tereddüt ediyordu. Mat’in emri üzerine *marath’damane* yerine bu terimi kullanmaya başlamışlardı. Tuon’un emri geri çekeceğini düşünmüştü, ama çekmemişti.

Bu kahrolası kargaşadan ikisi de canlı kurtulursa, o kadını çözmek gerçek bir zevk olacaktı.

Tylee odaya girdi. Uzun boylu, yüzü yaralı, esmer tenli kadın deneyimli bir askerin özgüveniyle yürüyordu. Tuon’un önünde yere kapandı. Giysileri kanlıydı ve zırhı çentilmişti. Bugün alayı iyice hırpalanmıştı ve Tylee muhtemelen bir ev kadının dövdüğü halı gibi hissediyordu.

“Buradaki pozisyonumuz hakkında endişeleniyorum.” Mat sırtını döndü ve çömelerek delikten aşağı baktı. Tahmin ettiği gibi, Trolloclar geri çekilmeye başlamıştı.

“Ne açıdan?” diye sordu General Galgan.

“Yönlendiricilerimizi iyice tükettik,” dedi Mat. “Ve sırtımız ırmağa dayandı. Uzun vadede, savunması zor bir pozisyon. Özellikle de bu kadar büyük bir ordunun karşısında. Geceleyin kapıyollar açarlarsa ve Shara ordusunun bir kısmını ırmağın bu yanına naklederlerse bizi ezerler.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi Galgan, başını iki yana sallayarak. “Ne kadar güçlü oldukları düşünülürse, bizi yormaya devam edecekler. Sonunda o kadar zayıf düşeceğiz ki, boynumuza ilmek geçirip sıkıştırabilecekler.”

Mat, Galgan’a döndü. “Bu pozisyonu terk etme zamanı geldi bence.”

“Katılıyorum. Tek mantıklı eylem buymuş gibi görünüyor,” dedi General Galgan, başını sallayarak. “Neden daha avantajlı bir savaş meydanı seçmiyoruz? Beyaz Kuleli dostlarımız geri çekilmeyi kabul eder mi?”

“Görelim,” dedi Mat, doğrularak. “Biri Egwene ve Temsilcileri çağırsın.”

“Gelmezler,” dedi Tuon. “Aes Sedailer bizimle burada buluşmazlar. Bu Amyrlin denen kadının beni kampına kabul edeceğinden emin değilim. Talep edeceğim koruma önlemleriyle

değil.”

“İyi.” Mat yerdeki kapıyola yaklaştı. *Damane* kapıyolu kapatıyordu. “Kapıyol kullanacağız ve bir kapıdan konuşur gibi onun aracılığıyla konuşacağız.”

Tuon buna itiraz etmedi ve Mat haberci gönderdi. Bazı ayarlamalar yapmak gerekti, ama fikir Egwene’in de hoşuna gitmiş gibiydi. Beklerlerken, Tuon tahtını odanın diğer yanına taşıtarak eğlendi –Mat bunun nedenini anlamamıştı. Sonra Min’in canını sıkmaya başladı. “Ya bu?” diye sordu, Kan’ın sıska bir üyesi içeri girip önünde eğildiğinde.

“Yakında evlenecek,” dedi Min.

“İlk önce alameti söyle,” dedi Tuon, “sonra yorumla, sen de öyle istersen.”

“Bunun ne demek olduğundan eminim,” diye itiraz etti Min. Tuon’un yanında, daha küçük bir tahta oturmuştu. Kız iyi kumaşlar ve dantellerle öyle donatılmıştı ki, bir ipek balyasına saklanmış fare sanılabilirdi. “Bazen hemen anlıyorum ve...”

“İlk önce alameti söyleyeceksin,” dedi Tuon, sesi değişmeden. “Ve bana En Yüce olarak hitap edeceksin. Sana benimle doğrudan konuşma izni verilmesi büyük bir şeref. Kuzgunlar Prensi’nin tavırları seninkiler için örnek teşkil etmesin.”

Min sessizleşti, ama ürkmüş görünmüyordu. Aes Sedailerin yanında çok zaman geçirmişti ve Tuon’un onu itip kakmasına izin vermezdi. Bu Mat’i duraksattı. Min canını sıkarsa Tuon’un neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu. Tuon’a âşıktı –Işık, âşık olduğundan hemen hemen emindi. Ama ondan biraz da korkuyordu.

Tuon’un Min’i ‘eğitmeye’ karar vermemesine dikkat etmesi gerekecekti.

“Bu adamın alameti,” dedi Min, sesini –göründüğü kadarıyla– güçlükle kontrol altında tutarak, “bir gölette yüzen beyaz dantel. Yakın gelecekte evleneceği anlamına geldiğini biliyorum.”

Tuon başını salladı. Selucia’ya hitaben parmaklarını oynattı –bahsettikleri adam düşük Kan’dandı, Tuon’la doğrudan konuşabilecek kadar rütbeli değildi. Eğilirken başını yere o kadar yaklaştırmıştı ki, böcekler ilgisini çekmiş de bir örnek yakalamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Kan’dan Lord Gokhan,” diye Seslendirdi Selucia, “ön sıralara yükseltilecek. Bu savaş bitene kadar evlenmesi yasaklandı. Alametler onun bir eş bulacak kadar uzun yaşayacağını bildiriyor ve

bu yüzden koruma altına alınacak.”

Min yüzünü buruşturdu, sonra muhtemelen işlerin bu şekilde yürümediğini söylemek için ağzını açtı. Mat onunla göz göze geldi ve başını iki yana salladı. Min vazgeçti.

Tuon sonra, Kan’dan olmayan genç bir asker getirdi. Kadın beyaz tenliydi ve yüzü fena değildi, ama Mat zırh yüzünden çok şey göremiyordu. Erkeklerle kadınların zırhları çok farklı değildi. Yazık. Mat bir Seanchan zırhçısına, kadınların göğüs plakalarının, tabiri caizse, vurgulansa daha iyi olup olmayacağını sormuştu. Zırhçı ona kaçık gibi bakmıştı. Işık, bu insanlar ahlaktan hiç anlamıyordu. Bir erkeğin savaş meydanında bir kadınla mı savaştığını bilmesi gerekirdi. Doğru olan buydu.

Min alametleri anlatırken Mat sandalyesine yerleşti, çizmelerini harita masasına dayadı ve cebinden piposunu çıkardı. Önemli parçaların hepsini göremese de, bayağı düzgün görünüyordu o asker. Talmanes için iyi bir eş olabilirdi. O adam kadınlara bakmak için hiç zaman ayırmıyordu. Kadınların yanında utangaçtı.

Mat civardakilerin bakışlarını görmezden gelerek sandalyesini iki bacak üzerine kaldırdı, topuklarını masaya dayadı ve piposunu doldurdu. Seanchanlar çok alıngan olabiliyordu.

Bu kadar çok Seanchan kadın asker bulunması konusunda ne düşündüğünden emin değildi. Çoğu Birgitte’e benziyordu ve bu kötü olamazdı. Mat tanıdığı erkeklerin yarısı yerine onunla meyhaneye gitmeyi tercih ederdi.

“İdam edileceksin,” diye Seslendirdi Tuon, Selucia aracılığıyla askerle konuşarak.

Mat neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Önündeki masayı yakaladı ve sandalyenin ön bacakları güm diye yere indi.

“Ne?” diye sordu Min. “Hayır!”

“Beyaz yabandomuzu işareti gördün,” dedi Tuon.

“Anlamını bilmiyorum!”

“Yabandomuzu Handoinlerin simgesidir. Seanchan’daki rakiplerimden biri,” diye açıkladı Tuon sabırla. “Beyaz yabandomuzu tehlike ve belki ihanet alametidir. Bu kadın onun için çalışıyor ya da gelecekte onun için çalışacak.”

“Onu öylesine *idam ettiremezsiniz!*”

Tuon, Min’e bakarak bir kez gözlerini kırptı. Oda adeta kararda ve soğudu. Mat ürperdi. Tuon’un bu halinden hoşlanmıyordu. O bakışlar... bir başka insanın bakışları gibiydi. Merhametsiz birinin. Bir heykel bile bundan daha canlıydı.

Yakında, Selucia parmaklarını Tuon'un önünde oynattı. Tuon onlara baktı, sonra başını salladı.

"Sen benim Gerçeksöyleyenimsin," dedi Min'e, neredeyse gönülsüzce. "Halk içinde sözlerimi düzeltebilirsin. Kararlarımda hata mı görüyorsun?"

"Evet, görüyorum," dedi Min, duraksamadan. "Yeteneklerimi gerektiği gibi kullanmıyorsunuz."

"Peki nasıl kullanmalıyım?" diye sordu Tuon. İdam hükmü verilmiş olan asker, yere kapanmış bekliyordu hâlâ. İtiraz etmemişti –İmparatoriçe'yle konuşabileceği bir rütbeye sahip değildi. O kadar düşüktü ki, Tuon'un huzurunda bir başkasıyla konuşması bile şerefsizlik sayılırdı.

"Birinin bir şeyi yapma ihtimali olması, onu öldürmek için yeterli bir dayanak değil," dedi Min. "Saygısızlık etmek istemem, ama söylediklerim yüzünden insanlar öldürecekseniz, ben de konuşmam."

"Konuşman sağlanabilir."

"Deneyin," dedi Min usulca. Mat irkildi. Lanet küller, Min de Tuon'un biraz önce göründüğü kadar soğuk görünüyordu. "Alametler getirene işkence ederseniz, bakalım Desen size nasıl davranacak İmparatoriçe."

Tuon gülümsedi. "Bunu iyi karşıladın. Bana ne istediğini açıkla, alametler getiren."

"Görülerimi söyleyeceğim," dedi Min, "ama bundan sonra yorumlarım –benimkiler ya da sizin imgelerde okuduklarınız– herkese açıklanmayacak. İkimizin arasında kalması en iyisi. Söylediklerim yüzünden birini izleyebilir, ama cezalandıramazsınız –suçüstü yakalanmadıkları sürece. Bu kadını serbest bırakın."

"Öyle olsun," dedi Tuon. "Serbestsin," diye Seslendirdi Selucia aracılığıyla. "Kristal Taht'a sadık kal. İzleneceksin."

Kadın daha da fazla eğildi, sonra başını kaldırmadan odadan çıktı. Mat kadının yanağında bir ter damlası süzüldüğünü gördü. Bir heykel değildi demek ki.

Mat, Tuon ile Min'e döndü. Hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Bıçak yoktu, ama Mat biri bıçaklanacakmış gibi hissediyordu. Keşke Min saygı göstermeyi öğrenebilseydi. Bugünlerden birinde, Mat onu yakasından yakalayıp Seanchanların arasından –cellattan bir adım önce– çekip çıkarmak zorunda kalacaktı, bundan emindi.

Aniden odanın kenarında, Tuon'un kapıyol için ayırdığı yerde, bir kapıyol havayı yardı. Mat o zaman tahtını neden taşıttığını

anladı. Eğer o *damane* yakalanmışsa ve Tuon'un nerede oturduğunu söylemeye zorlanmışsa, bir Aes Sedai onun oturduğu yerde kapıyol açarak Tuon'u ikiye biçebilirdi. O kadar küçük bir olasılıktı ki, aslında komikti –bir Aes Sedai'nin Karanlıkdostu olmayan birini öldürmesi ihtimali, uçması ihtimali kadar düşüktü– ama Tuon işi şansa bırakmıyordu.

Kapıyol açıldığında, Kule Salonu'nun yarısının bir çadırın içinde oturduğu görüldü. Arkalarında, Egwene büyük bir sandalyede oturuyordu. Amyrlin Makamı'nın kendisi olduğunu fark etti Mat. *Kan ve küller... Amyrlin Makamı'nı getirtmiş.*

Egwene bitkin görünüyordu, ama bunu iyi saklıyordu. Diğerleri de ondan farklı değildi. Aes Sedailer kendilerini sınırlarının sonuna dek zorlamışlardı. Egwene asker olsa, Mat onu asla savaşa göndermezdi. Kan ve lanet küller –teninde o renk, gözlerinde o bakış olan bir askeri olsa, onu bir haftalığına istirahate gönderirdi.

"Bu görüşmenin amacını merak ediyoruz," dedi Saerin sakin sakin.

Silviana, Egwene'in yanında, daha küçük bir sandalyede oturuyordu ve diğer Aes Sedailer Ajahlarına göre sıralanmıştı. Bazıları eksikti ve Mat'in tahminine göre eksiklerin arasında Sarılardan biri de vardı.

Tuon, Mat'e başını salladı. Bu görüşmeyi o yönetecekti. Mat şapkasını çıkararak ona selam verdi ve Tuon tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. Tehlikeli ifadesi gitmişti, ama hâlâ bir İmparatoriçe'ydi.

"Aes Sedailer," dedi Mat, ayağa kalkıp Temsilcilere şapkasını çıkararak. "Kristal Taht aklınızı kahrolası başınıza devşirip savaşı bizim yönetmemize izin vermenizi takdir ediyor."

Silviana'nın gözleri, biri ayağına basmış gibi irileşti. Mat göz ucuyla, Tuon'un dudaklarının kenarında bir gülümseme izi yakaladı. Kan ve lanet küller, iki kadın da onu bu şekilde cesaretlendirmemesi gerektiğini biliyordu.

"Her zamanki gibi zarifsin Mat," dedi Egwene kuru kuru. "Evcil tilkin hâlâ yanında mı?"

"Yanımda," dedi Mat. "Sıcacık sokuldu bana."

"Ona iyi bak," dedi Egwene. "Sonunun Gareth Bryne gibi olmasını istemem."

"Demek gerçekten İçtepi'ydi?" diye sordu Mat. Egwene haber yollamıştı.

"Anlayabildiğimiz kadarıyla öyle," dedi Saerin. "Nynaeve Sedai

birinin zihnindeki örgüleri görebiliyormuş, ama bizler yapamıyoruz."

"Şifacılarımız Bryne'ı inceliyor," dedi Domanlı tıknaz bir Aes Sedai. "Şimdilik onun dokunduğu savaş planlarının hiçbirine güvenemeyiz. En azından ne zamandır Gölge'nin emrinde olduğunu anlayana kadar."

Mat başını salladı. "Kulağa mantıklı geliyor. Aynı zamanda, güçlerimizi geçitten çekmemiz lazım."

"Neden?" diye sordu Lelaine. "Buradaki durumu sağlamlaştırdık."

"Yeterince değil," dedi Mat. "Bu araziden hoşlanmadım ve savaşmak istemediğimiz yerde savaşmamalıyız."

"Gölge'ye bir *santim* bile vermekte tereddüt ederim," dedi Saerin.

"Şimdi verdiğimiz bir adım bize şafakta iki adım kazandırabilir," diye yanıt verdi Mat.

General Galgan mırıldanarak onayladı ve Mat, Şahinkanadı'ndan alıntı yaptığını fark etti.

Saerin kaşlarını çattı. Diğerleri görüşmeyi onun yönetmesine izin verir gibiydi. Egwene arkada oturmuş, parmaklarını kenetlemiş, karışmadan izliyordu.

"Muhtemelen sana söylemem gerek," dedi Saerin, "yalnızca bizim büyük kumandanımız hedeflenmedi. Davram Bashere ve Lord Agelmar da ordularını yıkıma götürmeye çalıştı. Elayne Sedai kendi savaşında başarılı oldu ve büyük bir Trolloc ordusunu yok etti, ama bunu sırf Siyah Kule geldiği için başarabildi. Sınırboylular ezildiler ve ordularının yaklaşık üçte ikisini kaybettiler."

Mat ürperdi. *Üçte ikisi?* Işık! Onlar Işık'ın sahip olduğu en iyi askerlerdi. "Lan?"

"Lord Mandragoran yaşıyor," dedi Saerin.

Eh, bu da bir şeydi. "Afet'teki ordu ne durumda?"

"Lord Ituralde şehit oldu," diye yanıt verdi Saerin. "Başına ne geldiğini kimse bilmiyor gibi."

"Bu çok iyi planlanmış," dedi Mat, hızla düşünerek. "Kan ve lanet küller. Dört cephemizi aynı anda yıkmaya çalıştılar. Bunun nasıl bir koordinasyon gerektirdiğini hayal edemiyorum..."

"Belirtildiği gibi," dedi Egwene usulca, "dikkatli olmalıyız. Sakın tilkini yanından ayırma."

"Elayne ne yapmak istiyor?" dedi Mat. "Kumanda onda değil mi?"

“Elayne Sedai şu anda Sınırboylulara yardım ediyor,” dedi Saerin. “Bize Shienar’ın kaybedilmek üzere olduğunu ve Asha’manların Lord Mandragoran’ın ordusunu güvenli bir yere taşıdığını söyledi. Yarın ordusunu kapıyollardan geçirip, Afet’teki Trollocları tutmayı planlıyor.”

Mat başını iki yana salladı. “Direnişi birleştirmemiz lazım.” Duraksadı. “Kapıyolla onu da getirebilir miyiz? En azından iletişim kurabilir miyiz?”

Buna itiraz eden olmadı. Kısa süre sonra, Egwene ve Temsilcilerin çadırına bir kapıyol daha açıldı. Hamile olan Elayne, çakmak çakmak gözlerle kapıyoldan geçti. Mat onun arkasında, loş bir çayırda bata çıka yürüyen, omuzları çökmüş askerler gördü.

“Işık,” dedi Elayne. “Mat, ne istiyorsun?”

“Savaşını kazandın mı?” diye sordu Mat.

“Zar zor, ama evet. Cairhien’deki Trolloclar yok edildi. Şehir güvende.”

Mat başını salladı. “Benim buradaki pozisyonumdan çekilmem gerekiyor.”

“İyi,” dedi Elayne. “Belki senin gücünü Sınırboylulardan kalanlarla birleştirebiliriz.”

“Ben bundan daha fazlasını yapmak istiyorum Elayne,” dedi Mat, öne çıkarak. “Gölge’nin denediği bu plan... akıllıca Elayne. *Kahrolası* akıllıca. Yaralandık ve neredeyse yıkılıyorduk. Artık birden fazla cephede savaşma lüksüne sahip değiliz.”

“O zaman ne yapacağız?”

“Son bir direniş,” dedi Mat usulca. “Hepimiz, birlikte, lehimize olan bir arazide.”

Elayne sustu. Biri ona sandalye getirdi ve Egwene’inkinin yanına yerleştirdi. Elayne hâlâ bir kraliçe gibi duruyordu, ama dağınık saçları ve yer yer yanmış giysileri neler yaşadığını yansıtıyordu. Mat, açık kapıyolun ardındaki savaş meydanından gelen duman kokusunu alabiliyordu.

“Çaresiz bir plana benziyor,” dedi Elayne sonunda.

“Zaten çaresiziz,” dedi Saerin.

“Kumandanlarımıza sormamız gerek...” Elayne’in sesi solup gitti. “İçtepi altında olmadığına güvenebileceğimiz kumandan varsa.”

“Yalnızca bir tane var,” dedi Mat ciddiyetle, Elayne’in gözlerinin içine bakarak. “Ve bu şekilde devam ederse işimizin biteceğini söylüyor sana. Önceki plan iyi bir plandı, ama bugünkü kayıplarımızdan sonra... Elayne, direnecek bir yer seçip birlikte

savaşmazsak ölürüz.”

Zarları son kez atıyordu.

Elayne bir süre oturdu. “Nerede?” diye sordu sonunda.

“Tar Valon?” diye sordu Gawyn.

“Hayır,” dedi Mat. “Tar Valon’u kuşatırlar ve sonra devam ederler. İçeride kapana kısılacağımız bir şehir olmaz. Lehimize olacak bir alana ihtiyacımız var. Aynı zamanda Trollocları beslemeyecek bir alana.”

“Eh, Sınırboyları’nda bir yer işe yarar,” dedi Elayne yüzünü buruşturarak. “Gölge’ye kaynak sağlamamak için Lan’in ordusu geçtikleri bütün şehirleri ve tarlaları yaktı.”

“Haritalar,” dedi Mat, elini sallayarak. “Biri harita getirsin. Güney Shienar ya da Arafel’de bir yere ihtiyacımız var. Gölge’ye baştan çıkarıcı gelecek kadar yakın bir yer. Hepimizin birlikte savaşacağı bir yer...”

“Mat,” dedi Elayne. “Bu, onların istediği şeyi vermek olmaz mı? Bizi tamamen yok etme şansı?”

“Evet,” dedi Mat alçak sesle, Aes Sedailer haritaları uzatırken. Bu haritaların üzerinde notlar vardı. Aes Sedailerin daha önce söylediklerine dayanarak, General Bryne’ın el yazısıyla alınmış notlar. “Baştan çıkarıcı bir hedef olmalıyız. Onları çekmeli, onlarla yüzleşmeli, ya yenmeli ya yenilmeliyiz.”

Uzun bir savaş Gölge’ye hizmet ederdi. Yeterince Trolloc güneydeki topraklara ulaştığında, onları zapt etmek imkânsız hale gelirdi. Mat bir an önce kazanmalı ya da kaybetmeliydi.

Sahiden de son bir zar atışı.

Mat haritalarda bir yeri işaret etti, Bryne’ın not ettiği bir yeri. Su kaynakları iyiydi, tepelerle ırmak düzgünce bir araya geliyordu. “Burası. Merrilor mu? Orayı erzak deposu olarak mı kullanıyordun?”

Saerin usulca güldü. “Demek başladığımız yere dönüyoruz.”

“Birkaç küçük istihkâmı var,” dedi Elayne. “Adamlarım bir yanda kazık duvar inşa etmişlerdi. Onu genişletebiliriz.”

“Bize bu lazım,” dedi Mat, orada geçecek savaşı hayal ederek.

Merrilor, iki büyük Trolloc ordusunun gelip insanları aralarında ezmeye çalışacakları bir yerdi. Bu baştan çıkarıcı olurdu. Ama araziyi de harika bir şekilde kullanabilirdi...

Evet. Tıpkı Priya Geçitleri Savaşı gibi olacaktı. O yamaçlara okçular –hayır, ejderler– yerleştirirse ve Aes Sedaileri birkaç gün dinlendirebilirse... Priya Geçitleri. Büyük bir ırmağı kullanarak

Hamarea ordusunu geçitlerin ağzında kıstırmayı düşünmüştü. Ama o tuzağı kurduktan sonra lanet ırmak kurumuştu. Hamarealılar onunla geçitlerin diğer yanında ırmağa set çekmişlerdi. Irmak yatağından geçerek kurtulmuşlardı. *Unutamayacağım bir ders oldu.*

"Bu iş görür," dedi Mat, elini haritaya koyarak. "Elayne?"

"Öyle olsun," dedi Elayne. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur Mat."

O konuşurken, Mat'in kafasının içinde zarlar yuvarlanmaya başladı.

* * *

Galad, Trom'un gözlerini kapattı. Onu bulmak için Cairhien'in kuzeyindeki savaş meydanında bir saat aranmıştı. Trom kan kaybından ölmüştü ve beyaz pelerininde pek az beyazlık kalmıştı. Galad omzundaki subay düğümünü söktü –şaşırtıcı şekilde, düğüm temizdi– ve ayağa kalktı.

İliklerine dek tükenmişti. Ceset yığınlarının arasında geri yürümeye başladı. Kargalar ve kuzgunlar gelmişti. Arkasında, alanı örtmüşlerdi. Yeri küf gibi kaplayan, dalgalanan, titreşen bir siyahlık. Uzaktan bakınca, yer yanmış gibi görünüyordu. O kadar çok leşçil kuş vardı.

Galad zaman zaman kendisi gibi, arkadaşlarının cesetlerini arayan adamların yanından geçiyordu. Şaşırtıcı ölçüde az yağmacı vardı –bir savaş meydanında yağmacılara karşı gözünüzü açık tutmalıydınız. Elayne, Cairhien'den kaçmaya çalışan birkaç tanesini yakalamıştı. Onları asmakla tehdit etmişti.

Elayne sertleşti, diye düşündü Galad, kampa geri yürürken. Çizmeleri ayağında kurşun gibiydi. *Bu iyi.* Elayne çocukken kararlarını genelde yüreğiyle verirdi. Artık kraliçeydi ve bir kraliçe gibi davranıyordu. Bir de Galad onun ahlaki pusulasını düzeltebilseydi. Elayne kötü biri değildi, ama Galad onun –ve hükümdarların– her şeyi Galad kadar berrak görebilmesini diliyordu.

Ama hükümdarların böyle olmadığını kabullenmeye başlıyordu. Ellerinden geleni yaptıkları sürece, bunun bir sorun olmadığını kabullenmeye başlıyordu. Açık ki, onun her işin doğrusunu görebilmesi lşık'ın bir armağanıydı ve bu yetenekle doğmadıkları için başkalarını küçümsemek yanlıştı. Tıpkı tek elle doğmuş ve bu yüzden iyi bir kılıç ustası olmayan bir adamı küçümsemek gibi.

Yanından geçtiği canlıların çoğu, yerde, ceset ya da kanla kaplı olmayan nadir boş noktalarda oturuyordu. Asha'manların gelişi günü kurtarmış olsa da, bu adamlar savaş kazanmış insanlara benzemiyordu. Lav numarası Elayne'in ordusuna yeniden toparlanacak ve saldırıya geçecek zamanı tanımıştı.

O savaş hızlı ama zalim olmuştu. Trolloclar teslim olmazdı, bozguna uğrayıp kaçmalarına da izin verilmezdi. Bu yüzden Galad ve diğerleri, zafer kazanmaları gereken noktanın da ötesinde savaşmış, kan dökmüş ve ölmüşlerdi.

Trolloclar artık ölmüştü. Kalan adamlar oturmuş, ceset örtüsüne bakıyorlardı. Binlerce ölü arasındaki birkaç canlıyı arama fikri onları sersemletmiş gibiydi.

Batmaya yüz tutmuş güneş ve onu boğan bulutlar ışığı kırmızıya boyamıştı ve insanların yüzüne kanlı bir renk veriyordu.

Galad sonunda iki savaş meydanını ayıran uzun tepeye geldi. Yavaşça tepeye tırmandı, bir yatağa yatmanın ne kadar güzel olacağına dair düşünceleri bastırarak. Hatta yerde bir şilteye. Ayakaltında olmayan düz bir kayanın üzerinde, pelerinine kıvrılıp yatmaya da bir şey demezdi.

Tepedeki taze hava onu sarstı. O kadar uzun zamandır kan ve ölüm soluyordu ki, temiz havanın kokusu yanlış gelmişti. Başını iki yana sallayarak, kapıyollardan geçen yorgun Sınırboyluların yanından geçti. Asha'manlar, Lord Mandragoran'ın ordularının kaçabilmesi için kuzeydeki Trollocları tutmaya gitmişlerdi.

Galad'ın işittiklerine bakılırsa Sınırboylu orduları askerlerinin çoğunu kaybetmişti. Büyük kumandanların ihaneti Lord Mandragoran ve adamları için çok acı olmuştu. Bu Galad'ın midesini bulandırıyordu, çünkü bu savaş onun için de, Elayne'in yanındaki diğerleri için de kolay olmamıştı. Korkunç olmuştu –ve onların durumu ne kadar korkunç olursa olsun, Sınırboylular için daha da beterdi.

Galad midesini güçlükle yatıştırdı. Tepeden baktığında, savaş meydanına kaç leşçil kuşun çöktüğünü görebiliyordu. Karanlık Varlık'ın hizmetkârları düşüyordu ve Karanlık Varlık'ın hizmetkârları onlarla kendilerine ziyafet çekiyordu.

Galad sonunda Elayne'i buldu. Onun Tam al'Thor ve Arganda'ya söylediği tutkulu sözler Galad'ı hayrete düşürdü.

"Mat haklı," dedi Elayne. "Merrilor Çayırı iyi bir savaş meydanı. Işık! Keşke insanları daha fazla istirahat ettirebilseydik. Trolloclar bizim peşimizden Merrilor'a gelmeden birkaç günümüz var, en fazla

bir haftamız.” Başını iki yana salladı. “O Sharalıların geleceğini tahmin edebilmiş olsaydık. Deste Karanlık Varlık’ın aleyhine göründüğünde, elbette oyuna birkaç yeni kart ekleyecek.”

Galad’ın gururu, Elayne diğer kumandanlarla konuşurken ayakta dinlemesini gerektiriyordu. Ama bu sefer gururu kaybetti ve bir tabureye çöküp öne eğildi.

“Galad,” dedi Elayne, “gerçekten de Asha’manlardan birinin yorgunluğunu almasına izin vermelisin. Onlara dokunulmaz gibi davranmakta ısrar etmen aptalca.”

Galad doğruldu. “Bunun Asha’manlarla ilgisi yok,” diye terslendi. Fazla kavgacı. Sahiden yorulmuştu. “Bu yorgunluk bana bugün kaybettiklerimizi hatırlatıyor. Adamlarımın dayanması gereken bir yorgunluk. Bu yüzden, ne kadar yorgun olduklarını unutup onları fazla zorlamamak için ben de dayanmalıyım.”

Elayne kaşlarını çattı. Galad sözlerinin Elayne’i gücendirmesi hakkında endişelenmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Her nasılsa, onu gücendirmeden günün ne güzel olduğunu ya da çayının ne kadar sıcak olduğunu bile söyleyemiyordu.

Aybara kaçıp gitmese iyi olurdu. O adam, alınacağından korkmadan konuşabildiği bir önderdi –Galad’ın karşısına çıkan pek az önderden biri. Belki İki Nehir, Beyazpelerinlerin yerleşmesi için iyi bir yer olurdu.

Aralarında tatsız bir geçmiş vardı elbette. Bu konu üzerinde çalışacaktı...

Onlara Beyazpelerin dedim, diye düşündü bir an sonra, kendi kendine. *Kafamın içinde de olsa, Işığın Evlatlarını bu şekilde düşündüm.* Bu hatayı yapmayalı çok uzun zaman geçmişti.

“Majesteleri,” dedi Arganda. Asha’manların lideri Logain’le Kanatlı Askerlerin yeni kumandanı Havien Nurelle’in yanında duruyordu. Kızıl El Birliği’nden Talmanes, birkaç Saldaealı kumandan ve Ejderin Alayı ile birlikte yaklaştı. Ogierlerden ihtiyar Haman biraz ötede, yerde oturuyordu. Sersem bir ifadeyle uzaklara, gün batımına bakıyordu.

“Majesteleri,” diye devam etti Arganda, “bunu büyük bir zafer saydığınızı görüyorum...”

“Çünkü büyük bir zafer,” dedi Elayne. “Adamlarımızın da öyle görmesini sağlamalıyız. Sekiz saat önce tüm ordumuzun katledileceğini düşünüyordum. Ama kazandık.”

“Birliklerimizin yarısına mal oldu,” dedi Arganda usulca.

“Ben bunu bir zafer sayacağım,” diye ısrar etti Elayne. “Mutlak

yıkım bekliyorduk.”

“Bugünün tek kazananı kasap oldu,” dedi Nurelle kısık sesle. Dalgın görünüyordu.

“Hayır,” dedi Tam al’Thor, “o haklı. Birlikler kayıplarının ne kazandığını görmeli. Gerçekten de bunu bir zafer olarak *kabul etmeliyiz.* Tarihçelerde bu şekilde geçmeli ve askerleri de bu şekilde görmeye ikna etmeliyiz.”

Galad, “Bu bir yalan,” derken buldu kendini.

“Değil,” dedi Tam al’Thor. “Bugün çok dost kaybettik. Işık, hepimiz kaybettik. Ama Karanlık Varlık bizim ölüme odaklanmamızı istiyor. Yanıldığımı söyleyebilir misin bana? Gölge’ye değil Işık’a bakmalıyız ve onu görmeliyiz, yoksa hepimiz yıkılırız.”

“Burada *kazanarak,*” dedi Elayne, sözcüğü vurgulayarak, “dinlenmeyi hak ettik. Merrilor’da toplanıp hazırlanabiliriz ve Gölge’ye karşı tüm gücümüzle son mücadelemizi veririz.”

“Işık,” diye fısıldadı Talmanes. “Bunu bir daha yaşayacağız, değil mi?”

“Evet,” dedi Elayne gönülsüzce.

Galad ölüm tarlalarına baktı ve ürperdi. “Merrilor daha kötü olacak. Işık bize yardım etsin... daha kötü olacak.”

33
Prens'in Tütünü

Perrin gökyüzünde Katil'i kovalıyordu.

Çalkalanan, gümüş siyah bir buluttan atladı. Karanlık gökyüzünde, Katil önünde bir bulanıklıktan ibaretti. Hava şimşeklerin ve öfkeli rüzgârların ritmiyle zonkluyordu. Arkalarında hiçbir mantık olmayan kokular Perrin'in burnunu dolduruyordu. Tear'da çamur. Yanık turta. Çürüyen çöpler. Ölümzambağı çiçeği.

Katil ilerideki buluta kondu, göz açıp kapayana dek döndü ve yayını çekti. Ok o kadar çabuk uçtu ki hava çıtırdadı, ama Perrin çekiciyle oku düşürmeyi başardı. Katil'le aynı fırtına bulutuna konmayı başardı, ayaklarının yere sağlam bastığını hayal etti ve bulutun buharları katılaştı.

Perrin bulutun üst tabakasında çalkalanan gri sislerin arasında koştu ve saldırdı. Çarpıştılar. Katil bir kalkan ve kılıç çağırdı. Perrin'in çekici gök gürültüsünün temposuna uyarak kalkanı dövdü. Her gümbürtüde bir darbe.

Katil kaçmak için döndü, ama Perrin onun pelerininin kenarını yakalamayı başardı. Katil sekmeye çalışırken, Perrin onların yerlerinde kaldığını hayal etti. Kalacaklarını biliyordu. Bu bir olasılık değil, *gerçekti*.

Bir anlığına ikisi de bulanıklaştı, sonra buluta döndüler. Katil hırladı, sonra kılıcını geriye savurdu ve pelerininin kenarını keserek kendini kurtardı. Perrin'e döndü ve kılıcı ellerinde, yan yan yürüdü. Bulut altlarında titredi ve hayaletsi bir şimşek çakınca ayaklarının altındaki sisler aydınlandı.

"Gittikçe daha sinir bozucu oluyorsun kurt eniği," dedi Katil.

"Seninle mücadele edebilen bir kurtla hiç savaşmadın," dedi Perrin. "Onları uzaktan öldürdün. Katliam kolaydı. Şimdi dişleri olan bir avı avlamaya çalışıyorsun Katil."

Katil hıhladı. “Babasının kılıcını almış bir çocuk gibisin. Tehlikeli, ama neden tehlikeli olduğundan ya da silahını nasıl kullanacağından tamamen bihaber.”

“Bakalım kim...” diye başladı Perrin, ama Katil kılıcını uzatarak atıldı. Perrin kılıcının küt olduğunu, havanın yoğunlaşarak onu yavaşlattığını, derisinin silahı sektirecek kadar sert olduğunu hayal etti.

Bir an sonra kendini havada yuvarlanırken buldu.

Aptal! diye düşündü. Saldırıya o kadar odaklanmıştı ki, Katil bulutu değiştirince hazırlıksız yakalanmıştı. Perrin gürleyen buluttan geçti ve aşağıdaki açık gökyüzüne düştü. Rüzgâr giysilerini çekiştiriyordu. Buluttan yağacak ok yağmurunu bekleyerek hazırlandı. Katil’in hareketleri çok tahmin edilebilir oluyordu...

Ok yağmuru gelmedi. Perrin birkaç dakika düştü, sonra bir küfür savurdu, döndü ve yerden yukarı fırlayan bir ok yağmuru gördü. Oklar ona ulaşmadan saniyeler önce sekti.

Perrin havada, otuz metre kadar yanda belirdi. Hâlâ düşüyordu. Yavaşlamaya zahmet etmedi. Bedeninin darbeye direncini arttırdı ve yere çarptı. Yer çatladı. Bir toz halkası kalktı.

Fırtına daha da kötüleşmişti. Yer burada –güneyde bir yerdeydiler, yoğun çalılıklar vardı ve ağaçlara sarmaşıklar tırmanmıştı– delik deşik ve parçalanmıştı. Yıldırımlar çok sıktı, öyle ki yeni bir tane görmeden üçe kadar sayamıyordu.

Yağmur yoktu, ama manzara ufalanıyordu. Koskoca tepeler aniden dağılıyordu. Perrin’in solundaki tepe devasa bir toz yığını gibi eriyip bir toz ve kum ırmağı gibi rüzgâra kapılarak gitti.

Perrin, Katil’in peşinde, döküntü dolu gökyüzüne sıçradı. Adam Shayol Ghul’e geri mi sekmişti? Hayır. Gökyüzünü iki ok daha deldi ve Perrin’e doğru uçtu. Katil okların rüzgârdan etkilenmemesini sağlıyordu.

Perrin okları kenara fırlattı ve Katil’in olduğu yöne doğru fırladı. Adamı bir kayalığın zirvesinde buldu. İki yanında yer çöküyor, havaya karışıyordu.

Perrin çekicini savurarak atıldı. Katil sekti elbette ve çekiç gök gürültüsü gibi bir sesle taşa çarptı. Perrin hırladı. Katil fazla hızlıydı!

Perrin de hızlıydı. Eninde sonunda ikisinden biri hata yapacaktı. Bir hata yeterliydi.

Katil’i koşarak uzaklaşırken gördü ve takip etti. Perrin bir sonraki tepeden atladığında, arkasında taşlar dağıldı ve rüzgârla

yükseldi. Desen zayıflıyordu. Bunun dışında, Perrin buraya bedenen geldiği için iradesi çok daha güçlüydü. Artık düşe fazla kuvvetle girip kendini kaybetmekten korkmasına gerek yoktu. Ona mümkün olduğunca kuvvetle girmişti zaten.

Böylece, Perrin hareket ederken manzara çevresinde sarsıldı. Bir sonraki sıçrayışında, ileride denizi gördü. Perrin'in fark ettiğinden daha güneye mi gelmişlerdi? Illian'da mıydılar? Tear'da mı?

Katil kumsala, suyun kayalara çarptığı yerin yakınına indi. Kumlar –eğer bir zamanlar kum vardıysa– uçup gitmişti. Toprak ilkel haline dönüyor gibiydi, çimenler sökülmüştü, toprak akıp gitmişti ve geriye yalnızca kayalar ve onları döven dalgalar kalmıştı.

Perrin, Katil'in yanına indi. Bu sefer kimse sekmedi. İki adam da, çekiç ve kılıçla, savaşmaya odaklanmıştı. Metal metale çarptı.

Perrin bir darbe indirmeyi başardı ve çekici Katil'in giysilerine sürtündü. Bir küfür duydu, ama bir an sonra Katil eğildiği yerden elinde kocaman bir baltayla doğruldu. Perrin kendini hazırladı ve derisini sertleştirerek baltayı böğrüne aldı.

Balta kan çıkarmadı, Perrin kendini böyle hazırlamışken değil, ama yine de çok kuvvetli bir darbeydi; Perrin'i denize uçurdu.

Katil bir an sonra tepesinde belirdi ve baltayı indirdi. Perrin düşerken onu çekiciyle karşıladı, ama darbenin gücü onu aşağı, okyanusa fırlattı.

Suyun çekilmesini emretti. Su, güçlü bir rüzgâra kapılmış gibi çalkalanıp köpürerek geriledi. Perrin düşerken yönünü düzeltti ve koyun hâlâ ıslak olan zeminine konarak yeri çatlattı. Deniz suyu, dokuz metrelik, yuvarlak bir duvar halinde iki yanında yükseldi.

Katil yakına düştü. Adam dövüşmekten nefes nefese kalmıştı. Güzel. Perrin'in yorgunluğu da kaslarında derin bir yanma hissi olarak kendini belli ediyordu.

"Orada olduğun için memnunum," dedi Katil, kalkanı gözden kaybolurken kılıcını omzuna kaldırarak. "Ejder'i öldürmek için belirdiğimde, işe karışmanı çok istedim."

"Sen nesin Luc?" diye sordu Perrin, ihtiyatla kenara sekip denizden duvarları olan taş halkanın üzerinde Katil'in karşısında kalmaya özen göstererek. "Gerçekte nesin?"

Katil yan yan yürüdü, konuşarak avını oyalamaya çalışıyordu – Perrin bunu biliyordu. "Onu gördüm, bilirsin," dedi Katil yumuşak bir sesle. "Karanlık Varlık'ı. Bazılarının Yüce Efendi dediği varlığı. Her iki isim de iğrenç, neredeyse hakarete varan, gerçeği hafife alan

terimler.”

“Sahiden de seni ödüllendireceğine inanıyor musun?” dedi Perrin tükürürcesine. “Senden istediğini yaptığın zaman, tıpkı başka pek çok kişiye yaptığı gibi seni de bir kenara atacağını nasıl göremezsin?”

Katil kahkaha attı. “Terkedilmişleri bir kenara attı mı? Halbuki başarısız olmuşlardı ve onunla birlikte Delik’e hapsedilmişlerdi. Hepsini katledebilir ve ruhlarını ebedi işkenceye mahkûm edebilirdi. Etti mi?”

Perrin yanıt vermedi.

“Karanlık Varlık faydalı aletleri bir kenara atmaz,” dedi Katil. “Başarısız olursan seni cezalandırabilir, ama asla bir kenara atmaz. O iyi bir eş gibidir, dolaşık yün yumaklarını ve kırık çaydanlıklarını sepetlerin dibine saklar ve onları kullanmak için doğru anı bekler. İşte burada yanılıyorsun Aybara. Basit bir insan, o aletin onu tehdit ettiğinden korkarak başarılı bir aleti öldürebilir. Bu Karanlık Varlık’ın âdeti değildir. Beni ödüllendirecek.”

Perrin yanıt vermek için ağzını açtı ve Katil onun dikkatinin dağıldığını düşünerek, saldırmak için tam önüne sekti. Perrin yok oldu ve Katil havaya vurdu. Adam kılıcıyla havayı yararak hızla döndü, ama Perrin karşı yöne sekmişti. Ayaklarının yakınında bir sürü kolu olan, suyun aniden çekilmesiyle şaşkına dönmüş küçük deniz yaratıkları dalgalanıyordu. Katil’in arkasında büyük, karanlık bir şey yüzdü.

“Sorumu yanıtlamadın,” dedi Perrin. “Sen nesin?”

“Cüretkârım,” dedi Katil, yaklaşarak. “Ve korkmaktan bıktım. Bu hayatta, avcılar vardır, bir de avlar. Genellikle avcılar da bir başkasının avı olur. Hayatta kalmanın tek yolu besin zincirinde yükselmek ve avcı olmaktır.”

“Bu yüzden mi kurtları öldürüyorsun?”

Yüzü gölgede kalan Katil tehlikeli bir tebessüm etti. Yukarıdaki fırtına bulutları ve sudan oluşmuş yüksek duvarlar yüzünden denizin dibi loştu –ama kurt düşünün tuhaf ışığı, soluk bir biçimde, burayı da aydınlatıyordu.

“Kurtlar ve insanlar bu dünyanın en iyi avcılarıdır,” dedi Katil yumuşak bir sesle. “Onları öldürürsen, onların üzerine çıkarsın. Hepimiz rahat bir evde, sıcak bir evde, kahkahalar atan kardeşlerle büyüme *ayrıcalığına* sahip olmadık.”

Perrin ve Katil, gölgeleri karışarak birbirlerinin çevresinde dönerken, yukarıda çakan şimşeklerin ışığı suyun üzerinde

parıldadı.

"Hayatımı bilseydin," dedi Katil, "acıdan ulurdun. O ümitsizlik, o ıstırap... ama kısa zamanda yolumu buldum. Gücümü. Bu mekânda kral benim."

Bir bulanıklığa dönüşerek sıçradı. Perrin çekicini savurmaya hazırlandı ama Katil kılıcını çekmemişti. Perrin'e çarptı ve birlikte su duvarına doğru yuvarlandılar. Deniz çevrelerinde çalkalanıp köpürdü.

Karanlık. Perrin ışık yarattı ve bir şekilde ayaklarının altındaki kayalar parladı. Katil bir eliyle pelerinini yakalamıştı ve karanlık suda hâlâ darbesini indirmeye çalışıyordu; kılıcı havada olduğu kadar hızla ilerlerken geride kabarcıklar bırakıyordu. Perrin ağzından kabarcıklar çıkararak bağırdı. Hamleyi karşılamaya çalıştı, ama kolları çok yavaş hareket ediyordu.

O donmuş anda, Perrin suyun hareketlerini engellemediğini hayal etmeye çalıştı, ama zihni bu düşünceyi reddetti. Doğal değildi. Olamazdı.

Çaresizlik içinde, tam Katil'in kılıcı tenine çarpmak üzereyken, Perrin ikisinin çevresindeki suyu dondurdu. Bu neredeyse onu da ezecekti, ama Katil'in bir anlığına yerinde donmasına sebep oldu ve Perrin bu arada kendini topladı. Katil'i yanında götürmemek için pelerinini yok etti ve sonra sekti.

Perrin, denizin gücüyle yarısı çökmüş dik bir yamacın yanındaki kayalık kumsala indi. Kesik kesik nefes alarak, elleri ve dizleri üzerine düştü. Sakalından su akıyordu. Zihni... uyuşmuştu. Kurulanmak için suyun yok olduğunu düşünmekte güçlük çekiyordu.

Neler oluyor? diye düşündü titreyerek. Çevresinde fırtına kasıp kavuruyor, dalları çoktan kopup gitmiş ağaçların kabukları soyuluyordu. Perrin o kadar... yorgundu ki. Bitkin. En son ne zaman uyumuştu? Gerçek dünyada haftalar geçmişti, ama burada haftalar geçmiş olamazdı, değil mi? Bu...

Deniz kaynadı ve çalkalandı. Perrin döndü. Bir şekilde çekicini alıkoymuştu ve Katil'le yüzleşmek için onu kaldırdı.

Sular kaynamaya devam etti, ama hiçbir şey çıkmadı. Aniden, arkasında tepe yarıldı. Perrin ağır bir şeyin yumruk gibi omzuna indiğini hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve döndüğü zaman yamacın ikiye bölünmüş olduğunu gördü. Diğer yanında Katil durmuş, yayına bir ok daha takıyordu.

Acı böğründe alev alıp bedenine yayılırken Perrin çaresizlik

içinde sekti.

* * *

"Tek söylediğim, savaşlar verildiği," dedi Mandevwin, "ve bizim orada olmadığımız."

"Her zaman *bir yerde* savaş olur," diye yanıt verdi Vanin, Tar Valon'un dışındaki bir depoda duvara yaslanarak. Faile onları yarım kulakla dinliyordu. "Biz payımıza düşen savaşlarda savaştık. Benim tek dediğim, bu savaştan kaçınabildiğim için memnun olduğum."

"İnsanlar ölüyor," dedi Mandevwin kınarcasına. "Bu sıradan bir savaş değil Vanin. Bu Tarmon Gai'don'un kendisi!"

"Bu da kimsenin savaşmamız için para ödemediği anlamına geliyor," dedi Vanin."

Mandevwin öfkeyle kekeledi. "Son Savaş'ta savaşmak için... para ödemek... Adi herif! Bu bir ölüm kalım savaşı!"

Faile gülümseyerek levazım defterlerine baktı. İki Kızılkol kapıda aylaklık ederken, Tar Valon Alevi simgesini taşıyan hizmetkârlar Faile'in kervanını yüklüyorlardı. Arkalarında, Beyaz Kule şehrin üzerinde yükseliyordu.

Başlangıçta Faile adamların atışmasına sinirlenmişti, ama Vanin'in diğer adama sataşması ona babasının Saldaea'daki levazımcılarından biri olan Gilber'i hatırlatıyordu.

"Bak şimdi Mandevwin," dedi Vanin, "hiç paralı asker gibi konuşmuyorsun! Lord Mat seni duysa ne derdi?"

"Lord Mat savaşacak," dedi Mandevwin.

"Savaşması gerektiğinde savaşır," dedi Vanin. "Bizim savaşmamız gerekmiyor. Bak, bu malzemeler önemli, değil mi? Birinin onları koruması gerekiyor, değil mi? İşte bu."

"Ama bu iş için neden bizi istediklerini anlamıyorum. Benim Talmanes'in Birlik'i yönetmesine yardım etmem gerekiyor. Sizin de Lord Mat'i... koruyor olmanız lazım."

Faile o cümledeki eksikliği duyabiliyordu. Herkesin aklındaki eksiklik. *Lord Mat'i o Seanchanlardan korumanız lazım.*

Askerler Mat'in ortadan kaybolmasını ve sonra Seanchanlarla birlikte geri dönmesini kabullenmişlerdi. Görünüşe göre 'Lord' Matrim Cauthon'dan bu tür davranışlar bekliyorlardı. Faile'in yanında Birlik'in en iyi elli adamından oluşmuş bir ekip vardı. Yüzbaşı Mandevwin, Teğmen Sandip ve Talmanes'in şiddetle tavsiye ettiği pek çok Kızılkol. Hiçbiri aslında Valere Borusu'nu

koruduklarını bilmiyordu.

Faile'in elinde olsa on katı adam götürürdü. Şimdiki haliyle elli kişi bile şüphe çekerdi. O elli kişi Birlik'in en iyi adamlarıydı ve bazıları kumanda pozisyonlarından alınmıştı. İş görmek zorundaydılar.

Çok uzağa gitmiyoruz, diye düşündü Faile, defterin bir sonraki sayfasını inceleyerek. Malzemelerle ilgileniyormuş gibi görünmesi gerekiyordu. *Neden bu kadar endişeliyim?*

Cauthon ortaya çıktığına göre, Boru'yu Merrilor Çayırı'na taşıması yeterli olacaktı. Aynı korumalarla, başka yerlerden oraya üç kervan götürmüştü bile. Böylece şimdiki kervan hiç kuşku çekmeyecekti.

Birlik'i bilinçli olarak seçmişti. Çoğu kişi için yalnızca paralı askerlerdi onlar, bu yüzden ordudaki en az öneme sahip –ve en güvenilmez– birliktiler. Ama Faile'in Mat hakkındaki şikâyetlerine rağmen –onu çok iyi tanımıyor olabilirdi, ama Perrin'in ondan bahsetme tarzı yeterliydi– adamları Mat'e sadıktı. Cauthon'un çevresinde toplanan insanlar da onun gibiydi. Görevden kaçınmaya çalışıyor, işe yarar bir şey yapmak yerine kumar oynamayı ve içki içmeyi tercih ediyorlardı, ama zor durumda her biri on adam gibi savaşıyordu.

Cauthon Merrilor'da Mandevwin ve adamlarını kontrol etmek için iyi bir sebep bulacaktı. O noktada Faile Boru'yu ona verecekti. Elbette koruma olarak *Cha Faile*'in bazı üyeleri de yanındaydı. Güvenebileceğinden emin olduğu insanlar istiyordu.

Yakında, Laras –Tar Valon mutfaklarının tıknaz hanımıydı– hizmetkâr kızlara parmağını sallayarak depodan çıktı. Hırpalanmış bir sandık taşıyan, topal bir genci peşine takarak Faile'e doğru yürüdü.

"Sizin için Leydim." Laras sandığı gösterdi. "Amyrlin son anda aklına gelmiş gibi yüklere ekledi. Köyünden bir arkadaşınaymış."

"Matrim Cauthon'un tütünü," dedi Faile yüzünü buruşturarak. "Amyrlin'de İki Nehir tütünü olduğunu duyunca satın almakta ısrar etti."

"Böyle bir zamanda tütün." Laras başını iki yana sallayarak parmaklarını önlüğüne sildi. "O çocuğu hatırlıyorum. Gençliğimde onun gibi bir iki delikanlı tanımıştım. Artık isteyen sokak kedisi gibi mutfakların çevresinde dolanırlardı. Birinin ona yapacak faydalı bir iş bulması lazım."

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Faile, Laras'ın hizmetkârı sandığı

Faile'in arabasına yerleştirirken. Delikanlı sandığı güm diye bırakınca Faile irkildi. Delikanlı ellerini çırparak uzaklaştı.

Laras başını salladı ve kendi deposuna geri döndü. Faile parmaklarını sandığa koydu. Filozoflar Desen'in mizahtan anlamadığını iddia ediyordu. Desen ve Çark yalnızca vardılar. Hiçbir şeye aldırmaz ve taraf tutmazlardı. Ama Faile bir yerlerde, Yaratıcı'nın ona sırıttığını düşünmekten kendini alamıyordu. Evden ayrılırken kafası kibirli düşlerle doluydu. Boru'yu bulmak için görkemli bir maceraya atıldığını düşünen bir çocuk.

Hayat o düşleri tekmeleyip dağıtmıştı ve Faile'in düştüğü yerden kendi başına kalkması gerekmişti. Büyümüştü ve asıl önemli olan şeye dikkat etmeyi öğrenmişti. Ve şimdi... şimdi Desen, büyük kayıtsızlıkla, Valere Borusu'nu kucağına bırakmıştı.

Faile elini çekti ve sandığı açmayı reddetti. Anahtar ayrı olarak teslim edilmişti. Boru'nun gerçekten de sandıkta olup olmadığını kontrol edecekti. Ama şimdi değil. Yalnız ve güvende olduğunda.

Arabaya tırmandı ve ayaklarını sandığa dayadı.

"Yine de hoşuma gitmiyor," diyordu Mandevwin, deponun yanında.

"Sen *hiçbir şeyden* hoşlanmazsın," dedi Vanin. "Bak, yaptığımız iş önemli. Askerlerin yemek yemesi lazım."

"Bu doğru sanırım," dedi Mandevwin.

"Öyle!" diye ekledi yeni bir ses. Bir başka Kızılkol olan Harnan onlara katılmıştı. Faile üçünün de hizmetkârların arabayı yüklemesine yardım etmediğini fark etti. "Yemek yemek harikadır," dedi Harnan. "Ve bu konuda bir uzman varsa o da sensin Vanin."

Harnan iri bir suratı ve yanağında şahin dövmesi olan, yapılı bir adamdı. Talmanes adama güvenirdi ve onun, her neyseler, 'Altı Hikâyeli Katliam'dan ve Hinder Çesmesi'nden canlı kurtulmuş, deneyimli bir asker olduğunu söylerdi.

"Bak şimdi, beni yaraladın Harnan," dedi Vanin arkadan. "Hem de çok fena yaraladın."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Harnan gülerek. "Seni fena yaralamak için bir hamlenin onca yağı aşıp kas bulması lazım. Trolloc kılıçlarının o kadar uzun olduğunu sanmıyorum!"

Mandevwin güldü ve üç adam uzaklaştılar. Faile defterin son birkaç sayfasını gözden geçirdi, sonra Setalle Anan'ı çağırmak için arabadan inmeye yeltendi. Kadın bu kervan yolculuklarında yardımcısı olarak çalışıyordu. Ama arabadan inerken Birlik'in üç üyesinin de uzaklaşmamış olduğunu fark etti. Yalnızca ikisi gitmişti.

Toplu bir adam olan Vanin hâlâ orada dikiliyordu. Faile onu gördü ve duraksadı.

Vanin hemen diğer askerlere doğru yürümeye başladı. Adam onu mu izliyordu?

"Faile! Faile! Aravine yük listelerini kontrol etmeyi bitirdiğini söylüyor. Gidebiliriz Faile."

Olver hevesle arabanın oturağına tırmandı. Kervana katılmakta ısrar etmişti ve Birlik'in üyeleri Faile'i buna izin vermeye ikna etmişti. Setalle bile onu götürmenin akıllıca olacağını söylemişti. Görünüşe göre, daima gözetim altında olmazsa Olver'in savaşa katılmanın bir yolunu bulmasından endişeleniyorlardı. Faile gönülsüzce ona görevler vermeye başlamıştı.

"Tamam o zaman," dedi Faile, arabaya binerek. "Sanırım yola çıkabiliriz."

Arabalar sallanarak hareket etti. Faile şehirden çıkana kadarki yolculuğu sandığa bakmamaya çalışarak geçirdi.

Onun hakkında düşünmemeye çalışıyordu, ama bu sefer aklına başka endişeler geliyordu. Perrin. Onu Andor'a malzeme taşırken kısa bir süre için görebilmişti. Perrin bir başka görev üstlenebileceğine dair uyarmıştı onu, ama başka bilgi vermemişti.

Sonra ortadan kaybolmuştu. Yerine Tam'i atamış, Shayol Ghul'e bir kapıyol açtırmış ve yok olmuştu. Faile orada olanlara sormuştu, ama Rand'la konuşmasından sonra kimse Perrin'i görmemişti.

Perrin'e bir şey olmazdı, değil mi? Faile bir askerin kızı ve bir askerin karısıydı. Fazla endişelenmemesi gerektiğini biliyordu. Ama elinde değildi, birazcık endişelenmeden yapamıyordu. Boru'nun koruyucusu olarak onu öneren Perrin'di.

Faile, Perrin'in bunu onu savaştan uzak tutmak için mi yaptığını merak etti. Öyleyse fazla aldırmazdı, ama bunu Perrin'e asla itiraf etmezdi. Aslında, bütün bunlar olup bittikten sonra, Perrin'e bunun onu gücendirdiğini ima edecek ve nasıl tepki verdiğini görecekti. Gerçek ismi aksini ima etse de, Perrin onun arkasına yaslanıp şımartılmasına izin vermeyeceğini bilmeliydi.

Faile kervanın en başında olan arabasını Jualdhe Köprüsü'ne sürerek Tar Valon'dan çıktı. Köprüyü yarıladığında köprü titremeye başladı. Atlar ayaklarını yere vurdular ve başlarını salladılar. Faile onları yavaşlattı ve omzunun ardından geriye baktı. Tar Valon'daki sallanan binalar ona titremenin yalnızca köprüde olmadığını, bir deprem olduğunu anlattı.

Diğer atlar kişneyerek yerlerinde oynadılar ve sarsıntı arabaları

salladı.

“Köprüden inmemiz lazım Leydi Faile!” diye bağırdı Olver.

“Köprü fazla uzun. Deprem sona ermeden diğer yana ulaşamayız,” dedi Faile sakin sakin. Daha önce, Saldaea’da da depreme maruz kalmıştı. “Kaçmaya başlarsak yaralanma ihtimalimiz yükselir. Bu köprü Ogier işi. Muhtemelen burada, toprakta olduğumuzdan daha güvendeyiz.”

Sahiden de köprüdeki tek taş gevşemeden deprem sona erdi. Faile atları kontrol altına aldı ve arabayı hareket ettirdi. Işık izin verirse, şehirde fazla hasar olmazdı. Burada depremlerin olağan olup olmadığını bilmiyordu. Ejderdağı yakında olduğuna göre, en azından zaman zaman gürlemeler olmalıydı, değil mi?

Yine de deprem onu endişelendirmişti. İnsanlar dünyanın dengesini yitirmesinden, yeryüzünün inlemelerine gökyüzünün şimşekler ve gök gürültüsüyle yarılmasının eşlik etmesinden bahsediyordu. Kayalarda beliren, sonsuzluğa uzanırmış gibi simsiyah, örümcek ağlarına benzeyen çatlakları birden fazla kişiden duymuştu.

Kervan şehirden çıktıktan sonra Faile arabaları bir Aes Sedai’den Yolculuk hizmeti bekleyen paralı asker gruplarının arkasına çekti. Sıranın başına geçmeyi talep edemezdi. Dikkat çekmekten kaçınması gerekiyordu. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, beklemesi gerekecekti.

Kervan sıranın sonundaydı. Sonunda Aravine, Faile’in arabasına yaklaştı ve Olver ona yer açtı. Aravine onun başını okşadı. Pek çok kadın Olver’le karşılaşınca aynı şeyi yapıyordu ve Olver gerçekten de çoğu zaman masum görünüyordu. Faile ikna olmamıştı. Olver, Aravine’e sokulunca Faile gözlerini kıstı. Mat oğlanı çok etkilemişti.

“Bu kervandan memnunum Leydim,” dedi Aravine. “Bu çadır bezi sayesinde, ordudaki çoğu adamın başının üzerine bir çadır koyacak kadar malzememiz olmalı. Yine de daha fazla deriye ihtiyacımız olacak. Kraliçe Elayne’in adamları çok yürüttüğünü biliyoruz. Yeni çizme talebimiz olacak.”

Faile başını dalgın dalgın salladı. Merrilor’a bir kapıyol açıldı; Faile toplanmaya devam eden ordular görebiliyordu. Son birkaç gün içinde, yaralarını sarmak üzere aksaya aksaya geri gelmişlerdi. Üç cephe, muhtelif şiddetlerde üç felaket. Işık. Sharalıların gelişi yıkıcı olmuştu. Faile’in babası dahil, büyük kumandanların ihanetleri de. Işık’ın orduları güçlerinin üçte birinden fazlasını kaybetmişti.

Merrilor Çayırı’nda, kumandanlar toplantı yapıyor, askerleri

gelecek savaşı bekleyerek zırhlarını ve silahlarını onarıyordu. Son bir direniş.

"...ete de ihtiyacımız olacak," dedi Aravine. "Önümüzdeki birkaç günde, neler bulabileceğimize bakmak için birkaç hızlı av seferi öneriyorum."

Faile başını salladı. Aravine'in yanında olması rahatlatıcıydı. Faile hâlâ raporları gözden geçirse ve levazımcıları ziyaret etse de, Aravine'in dikkatli çalışmaları işini kolaylaştırıyordu. Denetimden önce adamlarının denetime hazır olduğundan emin olan iyi bir çavuş gibiydi.

"Aravine," dedi Faile. "Kapıyol kullanarak Amadicia'daki aileni ziyaret etmedin hiç."

"Artık orada beni ilgilendiren hiçbir şey yok Leydim."

Aravine, Shaidolar tarafından yakalanmadan önce asil bir kadın olduğunu inatla inkâr ediyordu. Eh, en azından eski *gai'shain*'lerin bazıları gibi uysal ve itaatkâr davranmıyordu. Aravine geçmişini geçmişte bırakmaya kararlıysa, Faile ona bu şansı vermekten memnun olacaktı. Kadına en azından bu kadarını borçluydu.

Onlar konuşurlarken Olver arabadan inip Kızılkollar arasındaki 'amcaları' ile sohbet etmeye gitti. Vanin, Birlik'ten iki izciyle birlikte yanından geçerken Faile ona baktı. Adam neşeli neşeli gevezelik ediyordu.

O bakışı yanlış okuyorsun, dedi Faile kendi kendine. *Adamda kuşkulu hiçbir taraf yok. Boru yüzünden huzursuzsun sadece.*

Yine de, Harnan herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormaya geldiğinde –yarım saatte bir Birlik'ten biri gelip aynı şeyi yapıyordu– Faile ona Vanin'i sordu.

"Vanin mi?" dedi Harnan, atının sırtından. "İyi adamdır. Bazen şikâyetleri insanın kulağını aşındırır Leydim, ama bu canınızı sıkmasın. Vanin bizim en iyi izcimizdir."

"Hayal edemiyorum," dedi Faile. "Demek istediğim, o cüsseyle hızla ya da sessizce hareket edemez, değil mi?"

"Görseniz, şaşarsınız Leydim," dedi Harnan gülerek. "Bazen içimden adamı pataklamak geliyor, ama sahiden yeteneklidir."

"Hiç disiplin sorunu çıkardı mı?" diye sordu Faile, sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışarak. "Kavgaya karıştı mı? Başkalarının çadırından bir şeyler aşırdı mı?"

"Vanin mi?" Harnan kahkaha attı. "İzin verirseniz brendinizi ödünç alır, sonra matarayı boş iade eder. Doğrusunu söylemek gerekirse, geçmişinde biraz hırsızlık yapmış olabilir, ama kavgaya

karıştığını hiç görmedim. O iyi bir adam. Onun hakkında endişelenmenize gerek yok."

Geçmişinde hırsızlık mı yapmış? Ama Harnan artık bundan bahsetmek istemiyor gibiydi. "Teşekkür ederim," dedi Faile, ama hâlâ tedirgindi.

Harnan elini başına götürerek veda etti, sonra uzaklaştı. Aes Sedai'nin onlarla ilgilenmesi üç saat aldı. Berisha kervanı inceleyerek yanlarına geldi. Sert yüz hatları ve ince bir bedeni vardı. Yolculuk alanında çalışan diğer Aes Sedailer artık Tar Valon'a dönmüştü ve güneş ufka doğru alçalıyordu.

"Erzak ve çadır bezi kervanı," dedi Berisha, Faile'in defterini inceleyerek. "Merrilor Çayırı'na gidiyor. Bugün onlara yedi kervan yolladık. Neden bir tane daha yollayalım? Bana göre Caemlyn'deki mülteciler de bunları kullanabilir."

"Yakında Merrilor Çayırı'nda büyük bir savaş olacak," dedi Faile, öfkesine güçlükle hâkim olarak. Aes Sedailer terslenmekten hoşlanmazdı. "Ne kadar malzeme göndersek azdır."

Berisha burnunu çekti. "Ben çok fazla diyorum." Kadın hiç memnun olmayan birine benziyordu. Savaşa katılamadığı için öfkeliymiş gibi.

"Amyrlin seninle aynı fikirde değil," diye yanıt verdi Faile. "Kapıyol açar mısın lütfen? Akşam çöküyor." *Ve boşa harcamak demişken, beni doğrudan Beyaz Kule arazisinden göndermek yerine ta buraya kadar yürütüp bekletmenden bahsetmeye ne dersin?*

Kule Salonu, Tar Valon'a kimin girip çıktığını daha iyi kontrol edebilmek amacıyla, büyük birlikler ve malzeme nakliyatları için tek bir Yolculuk alanı istemişti. Faile ihtiyatlı davrandıkları için suçlayamazdı onları, ama bazen sinir bozucu oluyordu.

Bürokrasi bürokrasiydi ve Berisha sonunda odaklanarak kapıyol açmaya hazırlandı. Ama o örgüyü oluşturamadan, yer gürlemeye başladı.

Yine mi, diye düşündü Faile, içini çekerek. Eh, genellikle büyük bir depremden sonra daha küçük...

Yakında, bir dizi keskin siyah kristal kazık yeri yardı ve üç dört metre yükseldi. Bir tanesi bir Kızılkol'un atına saplandı ve kazık atı ve adamı delerken havaya kan fışkırdı.

"Şer kabarcığı!" diye seslendi Harnan yakından.

Başka kristal kazıklar –bazıları mızrak kadar ince, diğerleri insan kadar kalın– yerden fırladı. Faile çılgınca atları kontrol altına almaya çalıştı. O dizginleri çekerken atlar kenara kaçarak arabayı

döndürdüler ve devirecek gibi oldular.

Çevresinde delilik hüküm sürüyordu. Ustura kadar keskin kazık demetleri yeri delip yükseliyordu. Kristallerin sol tarafında yükseldiği bir araba paramparça oldu. Ölü çimenlerin üzerine yiyecekler saçıldı. Bazı atlar çılgına döndü ve diğer arabalar devrildi. Boş alanın her yerinde kristal kazıklar yükselmeye devam ediyordu. Tar Valon köprüsünün diğer ucunda, köyden feryatlar yükselmeye başladı.

"Kapıyol!" diye bağırdı Faile, atlarıyla mücadele ederek. *"Aç şunu!"*

Ayaklarının dibinde kazıklar bitince Berisha geri sıçradı. Solgun bir suratla kazıklara baktı ve ancak o zaman Faile gölgeli kristallerin içinde bir şeylerin *hareket ettiğini* fark etti. Dumana benziyordu.

Berisha'nın ayağına bir kristal saplandı. Kadın bağırarak diz çöktü. Tam o anda hava bir ışık çizgisiyle aydınlandı. Işık'a şükür, kadın örgüyü bırakmadı ve ışık çizgisi –büyük yavaşlıkla dönerek– bir arabanın geçebileceği kadar geniş bir deliğe dönüştü.

"Kapıdan geçin!" diye bağırdı Faile, ama sesi şamatada kaybolup gitti. Hemen solunda, yerden kristaller yükseldi ve yüzüne toprak fırlattı. Atları dans etti, sonra dörtnala kalktı. Faile kontrollerini tamamen kaybetme riskine girmemek için onları kapıyola doğru yönlendirdi. Ama tam kapıyoldan geçecekti ki dizginleri çekerek atları durdurdu.

"Kapıyol!" diye bağırdı diğerlerine. Sesi yine kaybolup gitti. Neyse ki Kızılkollar çağrıyı duymuştu; düzensiz sıra boyunca ilerleyerek atların dizginlerini yakaladılar ve arabaları kapıyola doğru çektiler. Başka adamlar yere düşmüş olanları kaldırdılar.

Olver'i yakalamış olan Harnan koşarak geçti. Arkasından Sandip geldi. Setalle Anan da adama arkadan tutunmuştu. Kristallerin sıklığı arttı. Biri Faile'in yanında belirdi ve Faile dehşet içinde, içindeki dumanların bir biçime sahip olduğunu fark etti. İçeride kısılmış gibi çığlıklar atan adamlar ve kadınlar.

Dehşet içinde geriledi. Yakında, hâlâ yürüyebilen son araba da takırdayarak kapıyoldan geçti. Kısa süre içinde bu alanda kristallerden başka hiçbir şey kalmayacaktı. Birlik'ten kalan son adamlar da yaralıları atlara bindirdiler, ama kristaller yanlara doğru dallanınca ikisi düştü. Gitme zamanıydı. Aravine yanından geçti ve Faile'in dizginlerini yakalayarak onları güvenli bir yere çekti.

“Berisha!” dedi Faile. Aes Sedai açıklığın yanında diz çökmüştü; solgun yüzünden ter akıyordu. Faile arabadan aşağı atladı ve Aravine arabayı kapıyoldan çekerken Berisha’nın omzunu tuttu.

“Gidelim!” dedi Faile, Berisha’ya. “Ben seni taşırım.”

Kadın sallandı, sonra karnını tutarak yana düştü. Faile irkilerek, kadının parmaklarının arasından kan sızdığını fark etti. Berisha gökyüzüne bakarak konuşmaya çalıştı, ama ağzından ses çıkmadı.

“Leydim!” Mandevwin dörtnala yaklaştı. “Nereye açıldığı umurumda değil. Gitmemiz lazım!”

“Ne...”

Mandevwin onu belinden yakalayıp, çevrede kristaller patlarken yukarı çekince Faile’in sesi solup gitti. Mandevwin onu tutarak dörtnala kapıyoldan geçti.

Bir an sonra kapıyol kapandı.

Mandevwin onu yere bıraktığında Faile nefes nefese kalmıştı. Biraz evvel kapıyolun olduğu yere baktı.

Sonunda adamın sözlerini kavradı. *Nereye açıldığı umurumda değil...* Mandevwin, Faile’in herkesi güvenli bir yere taşıma paniği içinde görmediği bir şey görmüştü.

Kapıyol Merrilor Çayırı’na açılmamıştı.

“Neresi...” diye fısıldadı Faile, korkunç manzaraya bakan diğerlerine katılarak. Bunaltıcı bir sıcak, siyah lekelerle kaplı bitkiler, havada korkunç bir şeyin kokusu.

Afet’teydiler.

* * *

Aviendha yemeğini kemiriyordu: balla karıştırılmış kıtır yulaf. Tadı güzeldi. Rand’ın yanındayken yiyecekleri bozulmuyordu.

Su matarasına uzandı, ama duraksadı. Son zamanlarda çok fazla su içiyordu. Suyun değerini düşünmüyordu. Rhuidean’ı ziyaret etmek için Üç Kat Topraklar’a döndüğü zaman öğrendiği dersleri unutmuş muydu?

Işık, diye düşündü, matarayı dudaklarına götürerek. *Kimin umurunda? Bu Son Savaş!*

Thakan’dar vadisinde, büyük bir Aiel çadırının zemininde oturuyordu. Melaine biraz ötede kendi yemeğini yiyordu. Kadın ikizlere hamileydi ve doğumu yakındı. Elbisesinin ve şalının altındaki karnı iyice şişmişti. Hamile bir Kız’ın savaşmasının yasak olması gibi, Melaine’in de tehlikeli şeyler yapması yasaktı.

Mayene'de, Berelain'in Şifa merkezinde çalışmaya gönüllü olmuştu –ama savaşın gidişatını düzenli olarak kontrol ediyordu. Pek çok *gai'shain* kapıyollardan gelmiş, ellerinden geldiğince yardım ediyorlardı, ama tek yapabildikleri su ya da toprak taşımaktı. Toprak, Ituralde'nin savunmacılara bir parça koruma sağlamak için yaptırdığı setlerde kullanılıyordu.

Yakında bir grup Kız el konuşmasıyla gevezelik ederek yemeklerini yiyordu. Aviendha el konuşmalarını okuyabilirdi, ama okumuyordu. Onlara katılmayı dilemesine sebep olmaktan başka işe yaramazdı. Artık Bilge olmuştu ve eski hayatından vazgeçmişti. Kıskançlığından tamamen kurtulduğu anlamına gelmiyordu bu. Aviendha çanağını temizledi, çantasına kaldırdı, ayağa kalktı ve çadırdan çıktı.

Dışarıda, gece havası serindi. Şafağa bir saat vardı ve Üç Kat Topraklar'daki gece havası gibiydi. Aviendha vadinin üzerinde yükselen dağa baktı. Sabahın karanlığına rağmen, içeriye açılan çukuru görebiliyordu.

Rand'ın içeri girmesinin üzerinden günler geçmişti. Ituralde önceki gece kampa dönmüş, kurtlar tarafından tutulduğu ve Perrin Aybara'nın büyük kumandanı kaçırmak için birini gönderdiği hakkında bir hikâye anlatmıştı. Ituralde göz altına alınmıştı ve şikâyet etmemişti.

Trolloclar gün boyunca vadiye saldırmamıştı. Savunucular hâlâ onları geçitte tutuyordu. Gölge bir şeyi bekliyor gibiydi. Işık izin verse de bir başka Myrddraal saldırısı olmasa. Sonuncusu neredeyse direnişi nihayete erdirecekti. Gözsüzler ortaya çıkıp, geçidin ağzını koruyan insanları öldürmeye başladığında Aviendha yönlendiricileri toplamıştı. Toplu halde ortaya çıkmalarının akıllıca olmadığını fark etmiş olmalıydılar. Yönlendirme başladığında geriye, geçidin güvenliğine kaçmışlardı.

Her durumda, Aviendha saldırılar arasındaki bu nadir dinlenme ve göreceli huzur anına minnettardı. Dağdaki, Rand'ın savaştığı o çukura baktı. İçeriden büyük bir zonklama geldi. Güçlü yönlendirme dalgaları. Dışarıda günler geçmişti, ama içeride ne kadar olmuştu? Bir gün? Saatler? Dakikalar? Girişe giden patikayı koruyan Kızlar dört saat nöbet tuttuktan sonra geri döndüklerinde, aşağıda sekiz saat geçmiş olduğunu gördüklerini iddia ediyorlardı.

Dayanmak zorundayız, diye düşündü Aviendha. *Savaşmak zorundayız. Ona mümkün olduğunca çok zaman vermek için.*

En azından hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Bunu

hissedebiliyordu. Acısını da.

Bakışlarını kaçırdı.

Bunu yaparken bir şey fark etti. Kampta bir kadın yönlendiriyordu. Belli belirsizdi, ama Aviendha kaşlarını çattı. Bu saatte, savaş yokken, yalnızca Yolculuk alanında yönlendiriliyor olmalıydı ve bu farklı yönden geliyordu.

Kendi kendine mırıldanarak kamptan geçti. Muhtemelen nöbeti olmayan Rüzgârbulanlardan biriydi yine. Fırtınayı daima uzakta tutmak için Rüzgârlar Çanağı'nı nöbetleşe kullanıyorlardı. Bu işi vadinin kuzey duvarının tepesinde yapıyorlardı ve büyük bir Deniz Halkı gücü tarafından korunuyorlardı. Nöbet değişimi için oraya kapıyollarla gidiyorlardı.

Rüzgârbulanlar Çanak'ın başında görev yapmazken, ordunun geri kalanıyla birlikte, kampta kalıyorlardı. Aviendha onlara tekrar tekrar, vadideyken önemsiz sebeplerle yönlendirmelerine izin *olmadığını* söylemişti. Güçlerini Aes Sedailere belli etmeden yaşadıkları onca seneden sonra, kendilerini kontrol etmeyi daha iyi başaracaklarını sanırdınız! Birini daha çayını Tek Güç'le ısıtırken yakalarsa, ders alması için Sorilea'ya gönderecekti. Buranın güvenli bir kamp olması gerekiyordu.

Aviendha yerinde donakaldı. O yönlendirme, Rüzgârbulanların kamp kurduğu küçük çadır halkasından gelmiyordu.

Bir istilayı mı sezmişti? Muhtemelen bir Dehşetlordu ya da Terkedilmiş –Aes Sedailer, Rüzgârbulanlar ve Bilgelerle dolu, bu kadar büyük bir kampta– küçük bir parça yönlendirmeyi kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştü. Aviendha sırıktaki fenerin ışığından kaçınarak, hemen yakındaki çadırın arkasına çömeldi. Yönlendirme yine geldi. Çok soluktu. Yavaşça ilerledi.

Eğer banyo suyu ısıtan biri çıkarsa...

Sert toprak üzerinde, çadırların arasından geçti. Yaklaştığında çizmelerini çıkardı ve geride bıraktı. Sonra hançerini kınından çekti. Kendini avına belli etmek istemediğinden, Kaynak'a kucak açma riskine giremezdi.

Kamp aslında tamamen uyumamıştı. Görev başında olmayan savaşçılar burada uyumakta güçlük çekiyordu. Kızlar dahil, tüm mızraklar arasında yorgunluk ciddi bir sorun olmaya başlamıştı. Korkunç rüyalar gördüklerinden yakınıyorlardı.

Aviendha sessizce ilerlemeye devam ederek çadırların arasından geçti ve içinde ışık olanlardan kaçındı. Bu mekân herkesi huzursuz ediyordu, bu yüzden kötü rüyaları duyduğu zaman şaşırmamıştı.

Karanlık Varlık'ın zindanının bu kadar yakınında nasıl huzur içinde uyuyabilirlerdi ki?

Mantıksal olarak, Karanlık Varlık'ın aslında yakında olmadığını biliyordu. Delik'in görevi bu değildi. O bu mekânda *yaşamıyordu.* O Desen'in dışında, zindanındaydı. Yine de burada uyumak yatağınızın yanında bir katil durmuş, elinde bıçakla saçlarınızın rengini incelerken uyumak gibiydi.

Burada, diye düşündü yavaşlayarak. Yönlendirme durdu, ama Aviendha yaklaşmıştı. Draghkar saldırıları ve Myrddraallerin geceleyin kampa girmesi riski yüzünden, kampın yöneticileri subayları kampın her yerine dağıtmışlardı ve kaldıkları çadırlarda, içeridekinin subay mı yoksa sıradan bir asker mi olduğunu belirten hiçbir işaret yoktu. Ama Aviendha bu çadırın Darlin Sisnera'ya ait olduğunu biliyordu.

Ituralde düştükten sonra bu cephenin yönetimi resmi olarak Darlin'e geçmişti. Adam general değildi, ama savunmanın büyük çoğunluğunu Tear ordusu oluşturuyordu ve en seçkin birlikleri Taşın Savunucuları idi. Kumandanları Tihera taktik konusunda iyiydi ve Darlin adamın önerilerini dinliyordu. Tihera büyük bir kumandan değildi, ama çok akıllıydı. Ituralde'nin düşüşünden sonra savaş planlarını o, Darlin ve Rhuarc yapıyorlardı.

Aviendha karanlıkta, neredeyse ileride, Darlin'in çadırının dışında çömelmiş olan üç şekli gözden kaçıracaktı. Sessizce birbirlerine jestler yapıyorlardı ve Aviendha şekilleri doğru düzgün seçemiyordu –giysilerini bile. Bıçağını kaldırdı ve sonra gökyüzü bir şimşekle aydınlanarak, Aviendha'nın bir tanesini iyice görmesini sağladı. Adamın peçesi vardı. Aiel.

İşgalciyi onlar da fark etmiş, diye düşündü Aviendha. Üç kişinin yanına yürüdü ve saldırmasınlar diye elini kaldırdı. "Yakında yönlendirme sezdim ve bizden biri olduğunu sanmıyorum. Siz ne gördünüz?" diye fısıldadı.

Aviendha yüzlerini seçemese de, üç adam sersemlemiş gibi bakakaldılar.

Sonra ona saldırdılar.

Aviendha küfrederek adamların mızraklarından kaçındı ve biri ona doğru bıçak attı. Aiel Karanlıkdostları? Aptal gibi hissetti. Daha ihtiyatlı olmalıydı.

Kaynak'a kucak açmak için uzandı. Yakında kadın bir Dehşetlordu varsa, Aviendha'nın ne yaptığını hissederdi, ama elinden bir şey gelmezdi. Bu üç adamdan canlı kurtulması

gerekiyordu.

Ama Aviendha Tek Güç'e uzandığında, onunla Kaynak arasına bir şey yerleşti. Göremediği örgülerden oluşmuş bir kalkan.

Bu adamlardan biri yönlendirebiliyordu. Aviendha'nın tepkisi içgüdüseldi. Paniğini bastırdı, Kaynak'a uzanmaya çalışmayı bıraktı ve en yakındaki adamın üzerine atıldı. Adamın mızrağını elinin tersiyle savuşturdu –kaburgalarını kesen mızrak başının acısını görmezden geldi– ve adamı öne çekip bıçağını boynuna sapladı.

Diğer adamlardan biri küfretti ve Aviendha aniden kendini Hava örgüleriyle bağlanmış, kıpırdayamaz ve konuşamaz halde buldu. Kan bluzuna yayılıyor, yaralı tarafında birikiyordu. Vurduğu adam yerde kesik kesik nefes alarak, çırpınarak ölüyordu. Diğer ikisi ona yardım etmeye kalkışmadı.

Karanlıkdostlarından biri çevik hareketlerle öne çıktı. Karanlıkta hemen hemen görünmezdi. Yüzünü Aviendha'nınkine yaklaştırarak onu inceledi, sonra elini diğerine salladı. Yanlarında çok yumuşak bir ışık belirdi ve Aviendha'yı daha iyi görmelerini sağladı – Aviendha'nın da onları. *Kızıl* peçeler takmışlardı ve bu adam savaşırken kendisininkini indirmişti. Neden? Bu da neydi? Tanıdığı hiçbir Aiel bunu yapmazdı. Bunlar Shaido muydu? Gölge'ye mi katılmışlardı?

Adamlardan biri diğerine birkaç jest yaptı. El konuşması. Kız el konuşması değil, ama benzer bir şey. Diğer adam başını salladı.

Aviendha görünmez bağlarının içinde kıvrandı. Kalkana iradesiyle saldırdı ve Hava tıkacını ısırdı. Sağındaki Aiel – muhtemelen kalkanı tutan, uzun boylu adam– homurdandı. Aviendha parmakları aralık bir kapının kenarını tırmalıyormuş ve kapının arkasında ışık, sıcaklık ve güç varmış gibi hissediyordu. Kapı yerinden kıpırdamadı.

Uzun boylu Aiel gözlerini kısarak ona baktı. Çağırdığı ışığı yok etti ve karanlığa boğuldular. Aviendha onun bir mızrak çektiğini duydu.

Yakında bir ayak sesi duyuldu. Kızıl peçeler de duydular ve hızla döndüler. Aviendha görmeye çalıştı, ama yeni geleni seçemedi.

Adamlar hiç kıpırdamadan durdular.

"Bu da nedir?" diye sordu bir kadın sesi. Cadsuane. Elinde bir fenerle yaklaştı. Örgüleri tutan adam, Aviendha'yı sertçe gölgelere çekti. Cadsuane onu görmemiş gibiydi. Patikanın yakınında duran diğer adamı görmüştü sadece.

O Aiel adam gölgelerden çıktı. O da peçesini indirmişti. "Burada,

çadırların yakınında bir şey duyduğumu sandım Aes Sedai," dedi. Tuhaf bir aksanı vardı. Tam olarak doğru gelmeyen bir aksan. Çok az farklı. Bir ıslaktopraklı farkı asla anlamazdı.

Bunlar Aiel değil, diye düşündü Aviendha. *Bunlar farklı bir şey.* Zihni kavramla güreşti. Aiel olmayan Aieller? Yönlendirebilen adamlar?

Gönderdiğimiz adamlar, diye fark etti dehşetle. Aieller arasında, yönlendirebildiği anlaşılan erkekler Karanlık Varlık'ı öldürmeye denemeleri için gönderilirdi. Yalnız başlarına Afet'e gelirlerdi. Sonra onlara ne olduğunu kimse bilmiyordu.

Aviendha yine çabalamaya başladı ve Cadsuane'i uyarmak için ses –herhangi bir ses– çıkarmaya çalıştı. Çabaları boşunaydı. Karanlıkta, havada asılıydı ve Cadsuane ondan yana bakmıyordu.

"Ee, bir şey buldunuz mu?" diye sordu Cadsuane adama.

"Hayır Aes Sedai."

"Nöbetçilerle konuşmak istiyorum," dedi Cadsuane, tatmin olmamış gibi. "Dikkatli olmalıyız. Eğer bir Draghkar –ya da daha kötüsü, bir Myrddraal– kampa girmeyi başarırsa, fark edilene kadar düzinelerce insanı öldürebilir."

Cadsuane gitmek için döndü. Aviendha başını iki yana salladı. Gözleri kızgınlıkla dolmuştu. Çok yaklaşmıştı!

Cadsuane'in yanındaki kızıl peçe gölgelerin arasına çekildi ve Aviendha'ya yaklaştı. Bir şimşek çaktığında, Aviendha adamın dudaklarında bir gülümseme olduğunu fark etti. Bağlarını tutan adam da gülümsüyordu.

Önündeki kızıl peçe kemerinden bir hançer çekti, sonra ona doğru uzandı. Aviendha çaresizlik içinde boğazına yaklaşan hançeri izledi.

Yönlendirme sezdi.

Onu tutan bağlar bir anda yok oldu ve Aviendha yere düştü. Düşerken adamın bıçak elini yakaladı ve adamın gözleri irileşti. Saf, delice bir içgüdüyle Kaynak'a kucak açmış olsa da elleri çoktan harekete geçmişti. Adamın bileğini bükerek, koluyla elinin birleştiği yerdeki kemikleri kırdı. Diğer eliyle bıçağı aldı ve acıyla haykırmaya başlamış olan adamın gözüne sapladı.

Çığlık kesildi. Kızıl peçe ayaklarının dibine yığıldı ve Aviendha endişeyle arkasındaki diğer adama döndü –örgüleriyle onu tutan adama. Adam yerde ölü yatıyordu.

Nefes nefese yakındaki patikaya koştu ve Cadsuane'i buldu.

"Bir insanın kalbini durdurmak ne kadar da basit bir şey," dedi

Cadsuane, kollarını kavuşturarak. Memnun olmamış gibi görünüyordu. “Şifa’ya çok yakın, ama etkisi tam tersi. Belki kötü bir şey, ama bir adamı ateşle yakıp kül etmekten neden daha kötü olsun, bilemiyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Aviendha. “Ne olduklarını nasıl anladın?”

“Ben yarı eğitimli bir yabani değilim,” diye yanıt verdi Cadsuane. “İlk geldiğimde öldürmek istedim, ama eyleme geçmeden önce emin olmam gerekiyordu. Birinin seni hançerle tehdit ettiğini görünce anladım.”

Aviendha nabzını yavaşlatmaya çalışarak derin derin nefes aldı.

“Elbette bir de diğeri vardı,” dedi Cadsuane. “Yönlendiren. Kaç Aiel savaşçısı gizliden gizliye yönlendirebiliyor? Bu sıradışı bir durum muydu, yoksa halkınız onları gizliyor muydu?”

“Ne? Hayır! Gizlemiyoruz. Ya da gizlemiyorduk.” Aviendha, Kaynak temizlendikten sonra ne yapacaklarını bilmiyordu. Erkeklerin Karanlık Varlık’la savaşırken ölmeleri için gönderilmeyeceği kesindi.

“Emin misin?” diye sordu Cadsuane ifadesiz bir sesle.

“Evet!”

“Yazık. Şu anda çok işimize yararlardı.” Cadsuane başını iki yana salladı. “O Rüzgârbulanları bulduktan sonra çok da şaşırmazdım. Demek bunlar sıradan Karanlıkdostlarıydı ve aralarından biri yönlendirme yeteneğini saklamıştı. Bu gece ne peşindeydiler?”

“Bunlar sıradan Karanlıkdostları değildi,” dedi Aviendha yumuşak bir sesle, cesetleri inceleyerek. Kızıl peçeler. Yönlendirebilen adamın dişleri eğelenerek sivriltilmişti, ama diğer ikisi sağlamdı. Bu ne anlama geliyordu?

“Kampı uyandırmamız lazım,” diye devam etti Aviendha. “Bu üçü, karşılarına kimse çıkmadan, ellerini kollarını sallaya sallaya kampa girmiş olabilirler. Islaktopraklı nöbetçilerin çoğu Aielleri sorgulamaktan kaçınıyor. Hepimizin *Car’a’carn*’a hizmet ettiğimizi varsayıyorlar.”

Çoğu ıslaktopraklı için, Aiel Aiel’di. Aptallar. Ama... dürüst olmak gerekirse, Aviendha da Aielleri ilk gördüğünde onları kendi tarafından sandığını itiraf etmeliydi. Bu ne zaman olmuştu? Daha iki sene önce, tanımadığı bir *algai’d’siswai*’in ortalıklarda dolaştığını görse, saldırıya geçerdi.

Aviendha ölü adamları incelemeye devam etti –her biri hançer, mızrak ve yay taşıyordu. Başka hiçbir ayırt edici özellikleri yoktu.

Ama düşünceleri ona, gözden kaçırdığı bir şey olduğunu söylüyordu.

"Kadın yönlendirici," dedi aniden, başını kaldırarak. "Beni buraya çeken Tek Güç kullanan bir *kadındı* Aes Sedai. O sen miydin?"

"Ben o adamı öldürene kadar yönlendirmedim," dedi Cadsuane, kaşlarını çatarak.

Aviendha gölgeye çekilerek savaş duruşu aldı. Sırada ne vardı? Gölge'ye hizmet eden Bilgeler mi? Cadsuane kaşlarını çattı. Aviendha daha ilerileri keşfetmeye gitti. Darlin'in çadırının yanından geçti. Dışarıdaki askerler fenerleri çevresinde toplanmıştı ve düşürdükleri gölgeler çadır bezinde oynaşıyordu. Patikaların yanında, konuşmadan yürüyen sıkışık asker gruplarının yanından geçti. Askerler gözlerini geceye karşı kör eden meşaleler taşıyorlardı.

Aviendha, Tearlı subayların bir sefer olsun nöbetçilerin uyuklaması hakkında endişelenmek zorunda olmamalarının güzel olduğuna dair yorumlar yaptıklarını duymuştu. Şimşekler, uzakta çalınan Trolloc davulları, zaman zaman kampa girmeye çalışan Gölgedölleri varken... askerler ihtiyatı elden bırakmıyorlardı. Buz gibi havada duman kokusu vardı. Trolloc kamplarından gelen iğrenç kokular da ona karışıyordu.

Aviendha sonunda avlanmaktan vazgeçti ve geldiği yoldan geri döndü. Cadsuane'i bir grup askerle konuşurken buldu. Aviendha yaklaşmak üzereyken, gözleri yakındaki karanlık parçasına takıldı ve duyuları ayaklandı. *O karanlık parçası yönlendiriyor.*

Aviendha hemen kalkan örmeye başladı. Karanlıktaki kişi Ateş ve Hava örüp Cadsuane'e fırlattı. Aviendha kendi örgüsünü bıraktı ve tam düşman örgüsü fırlatıldığında, Ruh'la saldırarak örgüyü kesti.

Aviendha bir küfür duydu ve ona doğru hızlı bir ateş örgüsü püskürdü. Aviendha eğildi ve ateşin soğuk havada tıslayarak başının üzerinden geçmesine izin verdi. Sıcak dalgası geçip gitti. Düşmanı gölgelerden sıyrıldı –saklanmak için hangi örgüyü kullanmışsa, dağıldı– ve daha önce Aviendha'nın savaştığı kadın ortaya çıktı. Yüzü neredeyse bir Trolloc'unki kadar çirkin olan kadın.

Tam zemin altında yarılırken –Aviendha'nın yapmadığı bir örgü– kadın bir çadır kümesinin arkasına kaçtı. Bir an sonra, kadın daha önce yaptığı gibi *katladı* ve gözden kayboldu.

Aviendha ihtiyatla durdu. Yanına gelen Cadsuane'e döndü. "Teşekkür ederim," dedi kadın istemeye istemeye. "O örgüyü kestiğin için."

"O zaman eşitiz sanırım," dedi Aviendha.

"Eşit mi? Hayır, eşit olmaktan yüzlerce sene uzağız çocuğum. Araya girdiğin için minnettar olduğumu itiraf etmeliyim." Kaşlarını çattı. "Kadın kayboldu."

"Daha önce de yapmıştı."

"Bilmediğimiz bir Yolculuk yöntemi," dedi Cadsuane, endişeli bir ifadeyle. "Akışlarını görmedim. Bir *ter'angreal* olabilir mi? O..."

Ordunun ön saflarından kırmızı bir ışık yükseldi. Trolloclar saldırıyordu. Aynı anda, Aviendha kampın farklı yerlerinde yönlendirildiğini sezdi. Bir, iki, üç... Hızla dönerek yerlerini belirlemeye çalıştı. Beş tane saydı.

"Yönlendirenler," dedi Cadsuane sertçe. "Düzinelercesi."

"Düzinelercesi mi? Ben beş tane sezdim."

"Çoğu erkek, aptal çocuk," dedi Cadsuane, elini sallayarak. "Git, diğerlerini topla!"

Aviendha bağıra çağıra alarm vererek koştu. Daha sonra, ona emir vermeye cüret ettiği için Cadsuane'e iki çift laf edecekti. Belki. Cadsuane'e 'iki çift laf ettikten' sonra insan genellikle kendini aptal gibi hissederken bulurdu. Aviendha kampın Aiel kısmına vardığı zaman Amys ile Sorilea'yı şallarını çekiştirerek gökyüzüne bakarken buldu. Flinn, uykulu gözlerini kırpıştırarak yakındaki çadırdan çıktı. "Erkekler mi?" dedi. "Yönlendiren erkekler? Yeni Asha'manlar mı geldi?"

"Sanmam," dedi Aviendha. "Amys, Sorilea, bir halkaya ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırarak ona baktılar. Artık onlardan biri olabilirdi. *Car'a'carn*'ın yetkesiyle güçlere kumanda ediyor olabilirdi. Ama bunu Sorilea'ya hatırlatmaya kalkarsa, kendini boynuna dek kuma gömülü bulurdu. "Sizin için de uygunsa," diye ekledi hemen.

"Karar senin Aviendha," dedi Sorilea. "Gidip diğerleriyle konuşup onları sana yollarım ki istediğin halkayı kurabilesin. Daha önce önerdiğin gibi iki tane oluştururuz sanırım. En iyisi bu olur."

Bu kadın Cadsuane kadar inatçı, diye düşündü Aviendha. İkisi ağaçlara sabır öğretebilirdi. Yine de, Sorilea Güç'te ileri değildi – aslında, ancak yönlendirebiliyordu–, bu yüzden önerdiği gibi diğerlerini kullanmak daha akıllıcaydı.

Sorilea diğer Bilgelere ve Aes Sedailere seslenmeye başladı.

Aviendha gecikmeye endişe içinde tahammül etti. Vadiden çığlıklar ve patlama sesleri geliyordu. Havada ateş topları yay çizerek düşüyordu.

Aviendha alçak sesle, "Sorilea," dedi yaşlı Bilge'ye, diğer kadınlar halkalar oluşturmaya başlarken. "Biraz önce kampta üç Aiel adamın saldırısına uğradım. Biraz sonra vereceğimiz savaşta muhtemelen Gölge için savaşan Aieller olacak."

Sorilea hızla döndü ve Aviendha'yla göz göze geldi. "Açıkla."

"Köreden'i öldürmeye gönderdiğimiz erkekler olabilir," dedi Aviendha.

Sorilea dişlerinin arasından hava çekerek tısladı. "Eğer bu doğruysa çocuğum, o zaman bu gece yapacaklarımız hepimize büyük *toh* kazandıracak. *Car'a'carn*'a karşı *toh.* Diyarın kendisine karşı *toh.*"

"Biliyorum."

"Bana haber getir," dedi Sorilea. "Üçüncü bir halka oluşturacağım. Belki görev başında olmayan Rüzgârbulanları da çağırırım."

Aviendha başını salladı, sonra bir halkanın kontrolünü kabul etti. Rand'a yemin etmiş üç Aes Sedai ve iki Bilgesi vardı. Emri üzerine, Flinn halkaya katılmadı. Aviendha onun yönlendiren erkeklere karşı gözünü açık tutmasını, ne yönde olduklarını söylemesini istiyordu ve halkaya katılmak bunu yapmasını engelleyebilirdi.

Bir mızrak-kardeş ekibi gibi hareket ettiler. Geniş, çizgili kol yenleri olan üniformalarının üzerine parlak zırhlarını geçirmekte olan Tearlı Savunucuların yanından geçtiler. Gruplardan birinde, Kral Darlin'i emirler bağırırken buldu.

"Bir dakika," dedi diğerlerine. Tearlının yanına seğirtti.

"...hepsini!" dedi Darlin kumandanlara. "Ön safların zayıflamasına izin vermeyin! O canavarların vadiye girmesine izin veremeyiz!" Uykusundan saldırıyla uyanmış gibi görünüyordu, çünkü üzerinde yalnızca pantolonu ve iç gömleği vardı. Saçı başı dağınık bir hizmetkâr adam Darlin'in ceketini uzatıyordu, ama bir haberciyi kabul eden Kral ona sırtını döndü.

Darlin, Aviendha'yı gördüğünde hemen gelmesi için el etti. Hizmetkâr adam içini çekerek ceketi indirdi.

"Bu gece artık saldırmazlar diye düşünüyordum," dedi Darlin, sonra gökyüzüne baktı. "Eh, bu sabah. İzci raporları o kadar karışık ki, deli tavuklarla dolu bir kümese tıkılmışım ve tek bir siyah tüyü

olanı yakalamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.”

“O raporlar,” dedi Aviendha, “Gölge için savaşan Aiel erkeklerden bahsediyor mu? Muhtemelen yönlendirebilen Aiel erkeklerden?”

Darlin hızla ona döndü. “Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Trolloclar da vadiye girebilmek için bütün güçleriyle saldırıyorlar,” dedi Darlin. “Eğer o Dehşetlordları birliklerimize saldırmaya başlarlarsa, siz onları uzak tutmazsanız hiç şansımız kalmaz.”

“Harekete geçiyoruz,” dedi Aviendha. “Amys ve Cadsuane’i çağır, size kapıyollar açsınlar. Ama seni uyarıyorum. Çadırının yanında bir Dehşetlordu yakaladım...”

Darlin soldu. “Ituralde gibi... Işık, bana dokunmadılar. Yemin ederim. Ben...” Elini başına kaldırdı. “Kendi beynimize güvenemiyorsak kime güveneceğiz?”

“Mızrak dansını olabildiğince basit yapmalıyız,” dedi Aviendha. “Rhuarc’a git, önderlerini topla. Gölge’yle nasıl yüzleşeceğinizi birlikte planlayın. Savaşı tek bir kişi kontrol etmesin –ve planlarınızı yaptıktan sonra, değiştirilmelerine izin vermeyin.”

“Bunun sonu felaket olabilir,” dedi Darlin. “Eğer esnek davranmazsak...”

“Neyi değiştirmek lazım ki?” diye sordu Aviendha ciddiyetle. “Direneceğiz. Tüm gücümüzle direneceğiz. Geri çekilmeyeceğiz. Akıllıca bir şey denemeyeceğiz. Yalnızca *direneceğiz.*”

Darlin başını salladı. “Kızları o yamaçların tepesine götürecek kapıyollar açtıracağım. Tepeden bizim adamlarımıza ok yollayan Trollocların işini görebilirler. Siz düşman yönlendiricilerle baş edebilir misiniz?”

“Evet.”

Aviendha ekibinin yanına döndü, sonra güç çekmeye başladı. Ne kadar çok Tek Güç tutarsanız, sizi Gerçek Kaynak’tan kesmeleri o kadar zor olurdu. Hiçbir erkeğin onu kesemeyeceği kadar çok tutmayı hedefliyordu.

Çaresizlik. Çaresiz hissetmekten *nefret ediyordu.* Yaptıkları karşısında hissettiği öfkenin içinde birikmesine izin verdi ve ekibini Flinn’in seçebildiği, en yakın erkek yönlendiricinin olduğu yere götürdü.

34
Süzülürken

Rand var olmayan bir yerde duruyordu.

Zamanın dışında, Desen'in dışında bir yerde.

Çevresinde engin bir hiçlik uzanıyordu. Yutmaya hazır, aç ve obur bir boşluk. Desen'i *görebiliyordu.* Kıvır kıvır, binlerce ışık kurdelesine benziyordu. Çevresinde, başının üzerinde dönüyor, dalgalanıyor, ışıl ışıl birbirlerine geçiyorlardı. En azından, zihni gördüklerini bu şekilde yorumluyordu.

Var olmuş her şey, olabilecek her şey, farklı olsaydı olabilecek her şey... hepsi önünde uzanıyordu.

Rand kavrayamıyordu. Çevresindeki karanlık onu çekiştiriyor, kendine doğru *çekiyordu.* Desen'e uzandı ve kaybolup gitmemek için bir şekilde kendini ona bağladı.

Bu odak noktasını değiştirdi. Onu bir zamana hafifçe bağladı. Önündeki desen dalgalandı ve Rand onun dokunmasını izledi. Asıl Desen değildi, biliyordu, ama zihni bu şekilde görüyordu. Aşinaydı, ona tarif edildiği gibi, bir araya dokunan yaşam ipliklerinden oluşuyordu.

Rand kendini yine gerçekliğe sabitledi ve içinde hareket etti. Zaman yine anlam kazandı ve Rand ileriyi ya da geriyi göremez oldu. Hâlâ, dönen bir kürenin üzerinde duran bir adam gibi, her yeri görebiliyordu.

Rand boşluğa döndü. "Demek," dedi ona, "aslında burada olacak. Moridin beni basit bir kılıç dövüşünün her şeye karar vereceğine inandırmaya çalıştı."

O BENDEN. AMA GÖZLERİ KÜÇÜK.

"Evet," dedi Rand. "Ben de fark ettim."

KÜÇÜK ALETLER ETKİLİ OLABİLİR. İNCECİK BİR BIÇAK KALBİ DURDURABİLİR. SENİ BURAYA O GETİRDİ DÜŞMAN.

Geçen sefer, Rand Lews Therin ismini taşırken, bunların hiçbiri olmamıştı. Bunu ancak iyi bir işaret olarak yorumlayabilirdi.

Şimdi savaş gerçekten başlamıştı. Hiçliğe baktı ve onun kabardığını hissetti. Sonra, ani bir fırtına gibi, Karanlık Varlık tüm gücüyle Rand'a yüklendi.

* * *

Perrin acıyla inleyerek ağaca yaslandı. Katil'in oku omzunu delmişti ve ok başı arkasından çıkmıştı. Çekip çıkarmaya cüret edemezdi...

Sallandı. Düşünce bitkin bir biçimde geldi. Neredeydi? Katil'den gidebildiğince uzağa sekmişti, ama... bu mekânı tanımıyordu. Ağaçların tepeleri bir tuhaftı, fazla yapraklı, daha önce görmediği bir türden. Burada da fırtına vardı, ama daha zayıftı.

Perrin kaydı ve bir homurtuyla yere düştü. Omzu acıyla kavruldu. Sırtüstü döndü ve gökyüzüne baktı. Düşerken ok kırılmıştı.

Bu... bu kurt düşü. Oku yok edebilirim.

Bunu yapmak için gücünü toplamaya çalıştı, ama çok zayıftı. Kendini süzülürken buldu ve çevresinde kurt aradı. Birkaç kurdun zihnini buldu ve kurtlar şaşırdı.

Konuşabilen iki bacaklı? Bu da nedir? Sen nesin?

Perrin'in doğası onları korkutmuştu ve onu zihinlerinden çıkarmaya çalışıyorlardı. Perrin'in ne olduğunu nasıl bilmezlerdi? Kurtların hafızaları çok, çok eskiye dayanırdı. Kuşkusuz... kuşkusuz...

Faile, diye düşündü. *Öylesine güzel, öylesine akıllı. Ona gitmeliyim. Benim... benim bu Yolkapısı'nı kapatmam lazım... sonra ona, İki Nehir'e gidebilirim...*

Perrin döndü, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Yerdeki kan mıydı? Ne kadar da kırmızı. Gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Demek buradasın," dedi bir ses.

Lanfear. Perrin, görüş alanı bulanarak ona baktı.

"Demek o seni yendi," dedi Lanfear, kollarını kavuşturarak. "Hayal kırıklığına uğradım. Onu seçmek zorunda kalmak istemezdim. Seni çok daha çekici buluyorum kurt."

"Lütfen," diye hırıldadı Perrin.

"İçimden sana yardım etmek geliyor, ama gelmemeli," dedi Lanfear. "Zayıf olduğunu kanıtladın."

“Ben... ben onu yenebilirim.” Aniden Lanfear’ın önünde başarısız olmanın utancı Perrin’i yıkıp geçti. Lanfear’ın onun hakkında ne düşündüğü hakkında endişelenmeye ne zaman başlamıştı? Tam olarak kestiremiyordu.

Lanfear bir parmağını kolunda tıkırdattı.

“Lütfen...” dedi Perrin, elini kaldırarak. “Lütfen.”

“Hayır,” dedi Lanfear, arkasına dönerek. “Kalbimi, bunu hak etmeyen birine verme hatasından dersimi aldım. Hoşça kal kurt eniği.”

Kayboldu ve Perrin’i bu tuhaf yerde, elleri ve dizleri üzerinde bıraktı.

Faile, dedi Perrin’in zihninin bir parçası. *Lanfear hakkında endişelenme. Faile’e gitmen lazım.*

Evet... Evet, ona gidebilirdi, değil mi? O neredeydi? Merrilor Çayırı. Onu orada bırakmıştı. Faile orada olmalıydı. Perrin, bir şekilde yeterince güç toplayarak oraya sekti. Ama Faile orada değildi elbette. Perrin kurt düşündeydi.

Rand’ın göndereceği kapı. Burada açılacaktı. Ona ulaşması gerekiyordu. Onun... onun...

Yere yığıldı ve sırtüstü yuvarlandı. Hiçliğe kaydığını hissetti. Çalkalanan gökyüzüne bakarken gözleri karardı. *En azından... en azından Rand için oradaydım,* diye düşündü Perrin.

Kurtlar artık bu yanda Shayol Ghul’ü tutabilirdi, değil mi? Rand’ı güvende tutabilirlerdi... Tutmak zorundalardı.

* * *

Faile zayıf ateşi bir sopayla dürtükledi. Karanlık çökmüştü ve ateş soluk kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Daha büyük bir ateş yakmaya cesaret edememişlerdi. Afet’te ölümcül şeyler geziniyordu. Trolloclar buradaki en önemsiz tehlikelerdendi.

Burada hava ekşi kokuyordu ve Faile her kara benekli çalının ardında çürümeye yüz tutmuş bir ceset bulmayı bekliyordu. Adımı attığında yer çatlıyordu, yüzyıllardır yağmur görmemiş gibi, kuru toprak botlarının altında parçalanıyordu. Kampta otururken, uzakta, bir ağaç kümesinin üzerinde, bir grup hastalıklı yeşil ışık geçtiğini gördü –parlayan bir böcek sürüsü gibi. Afet’i yeterince tanıdığından, onlar geçene kadar nefesini tuttu. Ne olduklarını bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu.

Kamp yaptıkları bu yeri bulmak için grubu biraz yürütmüştü.

Yolda, kervan işçilerinden birini bir dal parçasına, bir başkasını da çamura benzeyen –ama adamın bacağını eriten– bir şeye basmak öldürmüştü. Çamur adamın yüzüne de sıçramıştı. Çırpınarak, çığlıklar atarak ölmüştü.

Ses başka dehşetler getirmesin diye adamın ağzını tıkamaları gerekmişti.

Afet. Burada hayatta kalamazlardı. Basit bir yürüyüş iki kişiyi öldürmüştü ve Faile'in koruması gereken yüz kadar insan vardı. Birlik'ten korumalar, *Cha Faile*'in bazı üyeleri, araba sürücüleri ve erzak kervanının işçileri. Arabaların sekizi hâlâ çalışıyordu ve şimdilik onları bu kampa getirmişlerdi. Çok dikkat çektiklerinden, muhtemelen daha ileri götürmezlerdi.

Faile bu geceden sağ çıkacaklarından bile emin değildi. Işık! Tek kurtuluş şansları Aes Sedailerdi. Olanları fark edip yardım gönderirler miydi? Çok küçük bir umuttu, ama Faile Tek Güç'ten anlamazdı.

"Tamam," dedi Faile usulca, yanında oturanlara –Mandevwin, Aravine, Harnan, Setalle ve *Cha Faile*'den Arrela. "Konuşalım."

Diğerleri boş boş baktılar. Muhtemelen, Faile gibi, çocukluklarından beri dinledikleri Afet hikâyeleri yüzünden korkuyorlardı. Buraya geldikten kısa süre sonra gruplarından iki kişinin ölmesi de korkularını güçlendirmişti. Buranın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Gecenin içindeki her seste yerlerinden sıçrıyorlardı.

"Durumu açıklamaya çalışacağım," dedi Faile, çevrelerini saran ölümü diğerlerine unutturmaya çalışarak. "Şer kabarcığı sırasında, o kristal kazıklardan biri, tam kapıyolu açarken Berisha'nın ayağına saplandı."

"Yara mı?" diye sordu Mandevwin ateşin yanındaki yerinden. "Bu kapıyolun hatalı olmasına sebep olur mu? Gerçekten, Aes Sedai işleri hakkında pek bir şey bilmem, bilmek de istemem. Birinin dikkati dağılmışsa, kazayla yanlış yere kapıyol açabilir mi?"

Setalle kaşlarını çattı ve ifadesi Faile'in dikkatini çekti. Setalle ne asildi ne de yetki sahibi biri. Ama kadında bir şey vardı... yetke ve bilgelik yansıtan bir şey.

"Bildiğin bir şey mi var?" diye sordu Faile ona.

Setalle boğazını temizledi. "Ben... yönlendirme hakkında bir şeyler biliyorum. Eskiden ilgimi çeken bir konuydu. Bazen, bir örgü yanlış yapıldığında, hiçbir şey yapmaz. Başka zamanlarda, sonuç felaket olur. Çalışan ama yanlış çalışan böyle bir örgü duymadım

hiç.”

“Eh,” dedi Harnan, karanlığı izleyerek ve gözle görülür bir biçimde ürpererek, “tek diğer seçenek kadının bizi Afet’e göndermeyi *istediği.*”

“Belki da kafası karışmıştı,” dedi Faile. “O anın baskısı, bizi yanlış yere göndermesine sebep oldu. Ben de gergin bir anımda kafamın karıştığını ve kendimi yanlış yöne doğru koşarken bulduğumu hatırlarım. Böyle olmuş olabilir.”

Diğerleri başlarını salladılar, ama Setalle hâlâ endişeli görünüyordu.

“Ne var?” diye ısrar etti Faile.

“Aes Sedai eğitimi böyle durumlar konusunda çok sıkıdır,” dedi Setalle. “Hiçbir kadın büyük baskı altındayken yönlendirmeyi öğrenmeden Aes Sedailik düzeyine yükselmez. Yüzüğü takmadan önce bir kadının aşması gereken bazı... engeller vardır.”

Demek öyle, diye düşündü Faile, *Setalle’nin Aes Sedai bir akrabası olmalı. Bu kadar özel bilgiler paylaştığına göre yakın bir akraba. Belki bir kız kardeş?*

“O zaman bunun bir tür tuzak olduğunu mu varsaymalıyız?” Aravine’in kafası karışmış gibiydi. “Berisha’nın bir tür Karanlıkdostu olduğunu? Kuşkusuz Gölge’nin bir erzak kervanını yolundan çevirmekten daha büyük işleri olmalı.”

Faile hiçbir şey söylemedi. Boru güvendeydi. Sandık şu anda yakındaki küçük çadırda duruyordu. Arabaları halka halinde dizmişlerdi ve yalnızca bir ateş yakmışlardı. Kervanın geri kalanı uyuyor ya da uyumaya çalışıyordu.

Durgun, aşırı sessiz hava Faile’in bin göz tarafından izleniyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Gölge, kervanı için bir tuzak planlamışsa, bunun anlamı Gölge’nin Boru’dan haberdar olduğuydu. Bu durumda, ciddi tehlike içindeydiler. Afet’te olmaktan daha da ciddi bir tehlike.

“Hayır,” dedi Setalle. “Hayır, Aravine haklı. Bu kötü niyetli bir tuzak olamaz. Şer kabarcığı gelmeseydi, nereye gittiğine bakmadan kapıyoldan geçmezdik. Bildiğimiz kadarıyla bu kabarcıklar tamamen gelişigüzel.”

Berisha yalnızca koşullardan faydalanmaya çalışmamışsa, diye düşündü Faile. Bir de kadının ölümü vardı. Karnındaki yara, kazıklardan biri tarafından açılmış gibi görünmüyordu. Bıçak yarasına benziyordu. Boru kapıyoldan geçtikten sonra biri Berisha’ya saldırmış gibi. Onun olanları anlatmaması için olabilir

miydi?

Işık, diye düşündü Faile. *Gittikçe daha şüpheci biri oluyorum.*

"Ee," dedi Harnan, "ne yapacağız?"

"Duruma bağlı," dedi Faile, Setalle'ye bakarak. "Bir Aes Sedai'nin bizim geldiğimiz yeri bulabilmesi mümkün mü?"

Setalle, ne çok şey bildiğini belli etmeye gönülsüzmüş gibi duraksadı. Ama devam ettiği zaman, kendine güvenerek konuşuyordu. "Örgüler geride kalıntı bırakır. Yani, evet, bir Aes Sedai geldiğimiz yeri bulabilir. Ama kalıntı fazla sürmez. Güçlü bir örgünün kalıntısı en fazla birkaç gün sürer. Ve bu kalıntıları her yönlendiren okuyamaz –bu nadir bir yetidir."

Konuşma tarzı, o kadar buyurgan, o kadar otoriter... insanda güvenilir oluğu izlenimi bırakması. *Demek akrabası değildi,* diye düşündü Faile. *Bu kadın Beyaz Kule'de eğitim görmüş.* Kraliçe Morgase gibi olabilir miydi? Tek Güç'te, Aes Sedai olamayacak kadar zayıf?

"Bir gün bekleyeceğiz," dedi Faile. "O zamana kadar kimse bizi almaya gelmezse güneye yöneleceğiz ve mümkün olan en kısa sürede Afet'ten kaçmaya çalışacağız."

"Acaba ne kadar kuzeydeyiz," dedi Harnan, çenesini ovalayarak. "Eve dönmek için dağlar aşma fikri hoşuma gitmiyor."

"Afet'te kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu Mandevwin.

"Şey, hayır," dedi Harnan. "Ama güvenli bir yere yürümemiz *aylar* alabilir. Afet'te yürüyerek geçen aylar..."

Işık, diye düşündü Faile. *Bir günde yalnızca iki kişi kaybettiğimiz için şanslı hissettiğimiz bir yerde, aylarca yolculuk etmek.* Asla başaramayacaklardı. Arabalar olmasa bile, kervan bu arazide, hastalıklı bir derideki taze yara gibi göze çarpardı. Bir iki gün daha dayanabilirlerse kendilerini şanslı saymalıydılar.

Çadıra bakma dürtüsünü bastırdı. Boruyu Mat'e zamanında ulaştıramazsa ne olurdu?

"Bir seçenek daha var," dedi Setalle tereddütle.

Faile ona baktı.

"Doğuda gördüğünüz zirve," dedi Setalle, açık bir gönülsüzlükle konuşarak. "Orası Shayol Ghul."

Mandevwin gözlerini sıkı sıkı yumarak, Faile'in duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Diğerleri hasta görünüyordu. Ama Faile, Setalle'nin imasını anladı.

"Yenidendoğan Ejder orada Gölge'ye karşı savaş veriyor," dedi Faile. "Ordularımızın biri orada olmalı. Bizi buradan gönderecek

yönlendiriciler de.”

“Kesinlikle,” dedi Setalle. “Ve Shayol Ghul’ün çevresindeki arazi Lanetli Topraklar olarak biliniyor, Afet’in dehşetlerinin bile kaçındığı söylenen topraklar.”

“Çünkü orası çok korkunç!” dedi Arrela. “Oraya gitmiyorlarsa, bunun sebebi Karanlık Varlık’tan korkuyor olmaları!”

“Karanlık Varlık ve orduları savaşa odaklanmış olabilir,” dedi Faile yavaşça, başını sallayarak. “Afet’te çok uzun süre hayatta kalamayız –hafta bitmeden ölmüş oluruz. Ama Lanetli Topraklar’da o dehşetler yoksa ve oradaki ordularımıza ulaşabilirsek...”

Ne kadar ufak olursa olsun, dünyadaki en tehlikeli yerde aylarca yürümekten çok daha iyi bir umuttu. Diğerlerine ne yapacakları hakkında düşüneceğini söyledi ve onları yatmaya yolladı.

Danışmanları yatmak için dağılırken, Mandevwin nöbetçileri kontrol etmeye gitti. Faile, içinde kötü bir hisle közlerin yanında kaldı.

Biri Berisha’yı öldürdü, diye düşündü. *Bundan eminim.* Kapıyolun yeri gerçekten de kaza olabilirdi. Setalle ne düşünürse düşünsün, Aes Sedailerin başına bile kazalar gelebilirdi. Ama eğer kervanda bir Karanlıkdostu varsa açıklıktan geçip Afet’e açıldığını gördüğünde Boru’yu ve kervanı Afet’te bırakmak için kolayca Berisha’yı öldürebilirdi.

“Setalle,” dedi Faile, kadın yanından geçerken, “seninle konuşmak istiyorum.”

Setalle, sakin bir ifadeyle Faile’in yanına oturdu. “Ne soracağını biliyorum.”

“Beyaz Kule’den ayrılalı ne kadar oldu?” diye sordu Faile.

“Onyıllar.”

“Kapıyol açabilir misin?”

Setalle güldü. “Çocuğum, mum bile yakamam. Bir kazada kavruldum. Yirmi beş seneden beri Tek Güç tutmadım.”

“Anlıyorum,” dedi Faile. “Teşekkür ederim.”

Setalle uzaklaştı ve Faile kendini merak ederken buldu. Kadının hikâyesi ne kadar gerçekti? Birlikte geçirdikleri günlerde Setalle çok yardımcı olmuştu ve Faile, Beyaz Kule’yle bağlantısını sakladığı için kadını suçlayamazdı. Başka zaman olsa Faile kadının hikâyesinden bir an bile kuşkulanmazdı.

Ama söylediklerini doğrulamanın yolu yoktu. Setalle gizli bir Kara Ajah ise, kavrulma hikâyesi yalnızca bir... hikâye olabilirdi. Belki hâlâ yönlendirebiliyordu. Ya da belki yönlendiremiyordu, ama

ceza olarak yalıtılmıştı. Bu kadın en tehlikeli türden, kaçak bir mahkûm olabilir miydi? Saldırmak için onyıllarca doğru anı beklemiş bir casus?

Shayol Ghul'e gitmelerini Setalle önermişti. Boru'yu efendisine götürmeyi mi amaçlıyordu?

Faile, içi ürpererek çadırına girdi ve *Cha Faile*'in üyeleri çevresinde nöbete durdu. Faile şiltesine uzandı. Fazla kuşkucu olduğunu biliyordu. Ama bu koşullar altında nasıl kuşku duymazdı?

Işık, diye düşündü. *Valere Borusu, Afet'te kayboldu.* Tam bir kâbustu.

* * *

Aviendha, *angreal*'i elinde, dumanlar tüten cesedin yanında tek dizi üzerine çöktü –Elayne'in verdiği kaplumbağa broşu kullanıyordu. Ağzından nefes alarak adamın yüzüne baktı.

Bu kızıl peçelerden şaşırtıcı sayıda vardı. Nereden geliyor olurlarsa olsunlar, bu adamlar Aiel değildi. *Ji'e'toh*'a uymuyorlardı. Gece savaşırken iki Kız'ın bir adamı tutsak aldığını görmüştü. Adam *gai'shain* gibi davranmış, ama sonra gizli bir hançerle bir tanesini arkadan bıçaklamıştı.

"Ee?" diye sordu Sarene nefes nefese. Merrilor Çayırı'ndakiler dinlenip bir sonraki savaşa hazırlanırken Shayol Ghul'deki bu savaş devam ediyordu. Kızıl peçelilerin saldırısı bütün gece devam etmişti, gündüz de bitmemişti ve gece çöktüğü halde hâlâ sürüyordu.

"Onu tanıyorum galiba," dedi Aviendha, canı sıkılarak. "İlk defa ben çocukken yönlendirdi ve büyümemesi gereken yerde *algode* yetiştirdi." Peçeyi biraz daha sıyırdı. "Adı Soro'ydu. Bana iyi davranıyordu. Köreden'in gözüne tükürmeye yemin ettikten sonra, gün batımında, kuru zeminde koşarak uzaklaşmasını izledim."

"Üzgünüm," dedi Sarene, ama sesinde hiç duygudaşlık yoktu. Aviendha kadına alışmaya başlamıştı. Sarene umursamadığından değildi; yalnızca üzüntünün dikkatini dağıtmasını istemiyordu. En azından Muhafızı başka yerdeyken. Aes Sedai, iyi bir Mızrağın Kızı olurdu.

"İşimize devam edelim," dedi Aviendha, yönlendirici ekibini alıp yola çıkarak. Gece gündüz süren savaş sırasında, kadınlar dinlenmeye ihtiyaç duyduklarında Aviendha'nın ekibi değişmiş, dağılmış, bölünmüştü. Aviendha da gündüz, bir ara uyumuştu.

Ortak anlaşmayla, halkayı yöneten kendi gücünü kullanmıyordu –böylece Aviendha saatlerce savaşmış olmasına rağmen hâlâ epey güçlüydü. Bu onun av sırasında tetikte olmasını sağlıyordu. Diğer kadınları, güçlerinden faydalandığı kuyular gibi kullanıyordu.

Onları çok fazla tüketmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Bir kadını yorarsanız, birkaç saat uyuduktan sonra savaşa dönebilirdi. Ama tamamen tüketirseniz günlerce bir işe yaramazdı. O anda Aviendha'nın ekibinde Flinn ve üç Aes Sedai vardı. Bir adamın yakında yönlendirdiğini anlatan örgüyü öğrenmişti –bilgi Aes Sedailer ve Bilgeler arasında yayılıyordu– ama yanında erkek bir yönlendirici olması çok daha faydalıydı.

Flinn vadinin kenarındaki ateş çakmalarını işaret etti. Cesetlerin ve kavrulup dumanları tüten yerlerin yanından geçerek o tarafa koştular. Aviendha şafağın gittikçe güçlenen aydınlığında, soğuk sisin içinden, Darlin'in güçlerinin hâlâ vadinin girişini tuttuğunu görebiliyordu.

Trolloclar, Ituralde'nin yaptırdığı alçak toprak setlere saldırıyordu. Her iki taraf da kayıplar vermişti. Trolloclar çok daha fazla kayıp vermişti –ama diğer yandan, sayıca çok daha üstündüler. Aviendha Trollocların toprak setlerden birini aşmış olduklarını gördü, ama yedek Domanlı süvariler gelmiş, onları püskürtüyordu.

Aiel grupları vadinin ağzında savaşıyorlardı. Bazıları kızıl peçeliydi, bazıları siyah. *Çok fazla,* diye düşündü Aviendha, elini kaldırıp ekibini yavaşlatırken. Sonra tek başına, sessizce devam etti. Kadınlardan birkaç yüz adım uzaklaşsa da güçlerinden faydalanabiliyordu.

Vadinin çıplak kayalık zemininde ilerledi. Sağında üç ceset vardı ve ikisi siyah peçeliydi. Hızla Araştırarak onları muayene etti. Eski, cesetlerin arasına saklanma numarasına kanmayacaktı. Kendisi de aynı numarayı kullanmıştı.

Bu üç adam gerçekten ölüydü, bu yüzden eğilerek yoluna devam etti. Tearlılarla Domanlıların Trollocları tuttuğu yere ek olarak, kampı ve Rand'ın savaştığı yere giden patikayı koruyan ikinci bir güç vardı. Aradaki boşlukta, Aieller ve kızıl peçeliler grup grup savaşıyor, birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı. Yalnız, kızıl peçelilerin bazıları yönlendirebiliyordu.

Yakında yer gümledi ve sarsıldı. Havaya toprak fışkırdı. Aviendha daha da eğildi, ama hızlandı da.

İleride, bir düzine *siswai'aman,* yönlendirebilen iki kızıl peçeye

saldırıyordu. Kızıl peçeler saldıranların altındaki toprağı patlatıyor, insanları havaya fırlatıyorlardı.

Aviendha Aiellerin neden saldırmaya devam ettiğini anlayabiliyordu. Bu kızıl peçeler bir utanç kaynağı, bir suçtu. Bilgeleri tutsak almaya cüret eden Seanchanlar bile bunlar kadar iğrenç değildi. Gölge, bir şekilde, Aiellerin en cesurlarını almış, onları bu... *şeylere* dönüştürmüştü.

Aviendha, *angreal* aracılığıyla halkasından güç çekerek hızla saldırdı. İki ateş hattı ördü ve onları kızıl peçelere fırlattı. Hemen yeni örgüler ördü, iki yönlendirenin altındaki toprağı patlattı ve üçüncü örgüleri hazırlamaya başladı. Sallanan kızıl peçelere ateş fırlattı. Biri sıçrayarak kaçtı, ama diğeri toprak patlamasına yakalandı.

Aviendha alevden mızraklar fırlattı. Sonra, emin olmak için, iki cesede büyük bir güç patlamasıyla vurdu. Bu adamlar artık *ji'e'toh*'a uymuyordu. Artık canlı değillerdi. Yolunması gereken yabanotlarıydı onlar.

Gidip *siswai'aman*'ları kontrol etti. Sekizi yaşıyordu, üçü yaralanmıştı. Aviendha Şifa konusunda çok iyi değildi, ama bir adamın boğazındaki yaranın kanamasını durdurarak, adamın hayatını kurtarmayı başardı. Diğer adamlar yaralıları topladı ve kampa döndü.

Aviendha iki cesedin tepesine dikildi. Onlara yakından bakmamaya karar vermişti. Tanıdığı bir adam görmek yeterince kötüydü. Bunlar...

Bir şok dalgası yaşadı ve güç kaynaklarından biri yok oldu. Aviendha inledi. Biri daha söndü.

Halkayı hemen salıverdi ve kadınları bıraktığı yere koştu. Patlamalar ve ışık çakmalarıyla sarsıldı. Aviendha Tek Güç'e tutundu. Biraz önce kullandığı güçle karşılaştırıldığında kendi gücü acınası ölçüde zayıf geliyordu.

Kiruna ile Faeldrin'in dumanları tüten cesetlerinin yanında durdu. Daha önce gördüğü iğrenç kadın –Aviendha'nın Terkedilmişlerden biri olduğuna gittikçe daha çok emin olduğu kadın– orada durmuş, gülümseyerek ona bakıyordu. Korkunç kadın bir elini Sarene'in omzuna koymuştu. İnce Beyaz, başını Terkedilmiş'e çevirmiş, kendinden geçmiş, hayran gözlerle bakıyordu. Sarene'in Muhafızı ayaklarının dibinde ölü yatıyordu.

İki kadın, kapıyol kullanmadan Yolculuk ederek, kendi üstlerine katlanıp gözden kayboldular. Aviendha ölülerin yanına çöktü.

Yakında, Damer Flinn inledi ve kendini toprak yığınlarından kurtarmaya çalıştı. Sol kolu tamamen gitmiş, omzuna dek kavrulmuştu.

Aviendha bir küfür savurdu ve ona Şifa vermek için elinden geleni yaptı, ama Flinn kendinden geçti. Aviendha aniden çok yorgun ve çok ama çok yalnız hissetti.

35
Çalışılmış Bir Sırıtış

Olver, Rüzgâr'ı özlüyordu. Bela –şu anda bindiği tıknaz, uzun tüylü kısrak– o kadar kötü değildi aslında. Yalnızca yavaştı. Olver bunu biliyordu, çünkü onu dürtükleyip duruyordu, ama Bela diğer atların arkasından ağır ağır yürümeye devam ediyordu. Olver ne yaparsa yapsın, Bela'yı daha hızlı gitmeye ikna edemiyordu. Olver atını fırtına gibi sürmek istiyordu. Bunun yerine, dingin bir ırmaktaki koca kütük gibi gidiyordu.

Alnını sildi. Afet epey korkutucuydu. Diğerleri –çoğunun atı yoktu– her adım bin Trolloc getirebilirmiş gibi yürüyordu. Geri kalan kervan mensupları, çevrelerindeki tepelere kuşkuyla bakarak alçak sesle konuşuyorlardı.

Bir küme kurumuş ağacın yanından geçtiler. Ağaçların özsuları, kabuklarındaki açık yaralardan akıyordu. O özsuyu kırmızı görünüyordu. Neredeyse kan gibi. Yakında, kervan sürücülerinden biri incelemek için uzaklaştı.

Yukarıdaki dallardan sarmaşıklar savruldu –kahverengi ve ölü görünen, ama yılan gibi hareket eden sarmaşıklar. Olver çığlık atmaya zaman bulamamıştı ki, sürücüyü ağacın üst dallarının birinden, ölü halde sarkarken gördüler.

Tüm insan sırası dehşet içinde kalakaldı. Yukarıda, ağaç ölü adamı kendine *çekti* ve kabuktaki bir yarıktan içine aldı. Onu sindirdi. Belki de özsuyu gerçekten kandı.

Olver dehşet içinde izliyordu.

"Sakin olun," dedi Leydi Faile, sesinde hafif bir titremeyle. "Size söyledim, bitkilere yaklaşmayın! Hiçbir şeye dokunmayın."

Ciddi ifadelerle yollarına devam ettiler. Yakında at süren Sandip kendi kendine mırıldandı. "On beşincisiydi o. Birkaç gün içinde on beş adam öldü. Işık! Bu işten asla canlı kurtulamayacağız!"

Keşke Trolloclar olsaydı! Olver ağaçlar ve böceklerle savaşamazdı. Kim savaşabilirdi ki? Ama Trolloclar olsa, onlarla savaşabilirdi. Olver'in bıçağı vardı ve Harnan ile Silvic'ten bıçak kullanmak konusunda birkaç şey öğrenmişti. Olver o kadar uzun boylu değildi, ama bunun Trollocların onu hafife almasına sebep olacağını düşünüyordu. Alttan saldırabilir, onlar ne olduğunu anlamadan yaşamsal öneme sahip organlarına saplayabilirdi.

Kendi kendine ellerinin titremesini durdurmasını söyleyerek Bela'yı tekmeledi ve Leydi Faile'e yetişmeye çalıştı. Uzaktan, bir canlı korkunç bir şekilde ölüyormuş gibi bir cıyaklama duyuldu. Olver ürperdi. Aynı sesi bugün, daha önce de duymuştu. Şimdi daha mı yakından geliyordu?

Bela öne yaklaşırken Setalle endişeyle ona baktı. Diğerleri onu tehlikeden uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Olver uzaktaki korkunç cıyaklamayı duymazdan gelerek kendini hazırladı. Herkes Olver'in kırılgan olduğunu düşünüyordu, ama değildi. Büyürken çektiklerini görmemişlerdi. O zamanlar hakkında düşünmekten hoşlanmıyordu aslında. Üç hayat yaşamış gibi hissediyordu. Biri annesiyle babası ölmeden önce. Biri yalnız yaşarken. Biri de bu.

Her durumda, kendisinden büyük insanlarla dövüşmeye alışıktı. Bu Son Savaş'tı. Herkese ihtiyaç olduğunu söyleyip duruyorlardı. Eh, neden ona da ihtiyaç duymasınlardı? Trolloclar geldiğinde, yapacağı ilk şey bu ağır attan inmek olacaktı. Bu atın dörtnala koşusundan daha hızlı *yürüyebilirdi!* Eh, Aiellerin atlara ihtiyacı yoktu. Olver henüz onların yanında eğitim görmemişti, ama görecekti. Her şeyi planlamıştı. Tüm Aiellerden nefret ediyordu, özellikle de Shaidolardan, ve eğer onları öldürecekse sırlarını öğrenmesi gerekiyordu.

Onların yanına gidecekti ve onu eğitmelerini isteyecekti. Onu aralarına alacaklardı ve kötü davranacaklardı, ama sonunda ona saygı duyacaklardı ve savaşçılarıyla birlikte eğitim almasına izin vereceklerdi. Bu konuda hikâyeler vardı. İşler böyle yürürdü.

Onların sırlarını öğrendikten sonra, Yılanlar ve Tilkiler'e gidecek ve babasını öldüren Shaidoları nasıl bulacağını soracaktı. Ondan sonra, onları bulup öldürmek, kendi hikâyesinin yazılmasını hak eden bir macera olacaktı.

Noal'ı da yanıma alırım, diye düşündü. *O her yere gitmiş. Benim rehberim olabilir. O...*

Noal ölmüştü.

İlerideki kayalık patikaya bakarken Olver'in yanağından ter aktı.

O korkunç ağaçların yanından geçtiler. Artık onlardan uzak duruyorlardı. Ama adamlardan biri patikanın yanındaki büyük katil çamur birikintisini gösterdi. Kahverengi ve yoğun görünüyordu ve Olver içinde pek çok kemik gördü.

Burası korkunçtu!

Noal'ın yanında olduğunu diliyordu. Noal her yere gitmiş, her şeyi görmüştü. Onu buradan nasıl kurtaracağını bilirdi. Ama Noal gitmişti. Olver haberi yeni almıştı; Leydi Moiraine Ghenjei Kulesi'nde olanları anlatırken, duyduklarından çıkarmıştı.

Herkes ölüyor, diye düşündü Olver, gözleri önünde. *Herkes...*

Mat, Seanchanların yanına kaçmıştı. Talmanes, Kraliçe Elayne'in yanında savaşıyordu. Bu gruptaki herkes teker teker ya ağaçlar ya çamur ya da canavarlar tarafından yeniyordu.

Neden hepsi Olver'i yapayalnız bırakıyordu?

Bilekliğini ovaladı. Bunu ona, gitmeden kısa süre önce Noal vermişti. Kaba liflerden örülmüştü ve çok uzak bir diyardaki savaşçıların taktığı türden bir bileklikti, Noal öyle söylemişti. Savaş görmüş ve hayatta kalmış bir adamın işaretiydi.

Noal... ölmüştü. Mat de ölecek miydi?

Olver sıcaklamıştı, yorgundu ve çok korkuyordu. Bela'yı dürtükledi ve neyse ki Bela bu sefer itaat ederek, yamaç yukarı biraz daha hızlı koştu. Böylece Olver sıranın önüne yaklaştı. Arabaları bırakmışlardı ve sonra Lanetli Topraklar denen bir yere yönelmişlerdi. Bu yüzden tepelere tırmanmaları gerekiyordu. Sabahleyin, dağların arasında bir geçide girmişlerdi. Olver'e sıcak gelse de, tırmandıkça hava serinliyordu. Bu hoşuna gidiyordu. Ama yine de iğrenç kokuyordu. Çürümüş cesetler gibi.

Grupları elli asker, yarısı kadar araba sürücüsü ve işçiyle yola çıkmıştı. Bir de Olver, Setalle ve Leydi Faile'in yarım düzine koruması vardı.

Şimdiye kadar Afet'e on beş kişi kurban vermişlerdi. Beşi, dün sabah kampa saldıran üç gözlü korkunç şeyler tarafından öldürülmüştü. Olver Leydi Faile'in, şimdiye kadar on beş kişi kaybettikleri için şanslı olduklarını, çok daha kötü olabileceğini söylediğini duymuştu.

Bu Olver'e şanslı gelmiyordu. Burası korkunçtu ve Olver buradan gitmek istiyordu. Kıraç bu kadar kötü olmazdı, değil mi? *Cha Faile*'in adamları ve kadınları Aieller gibi davranıyorlardı. Birazcık Aiel gibi. Belki de Olver'in yapmak istediğini yapmışlar, Kıraç'ta eğitim almışlardı. Onlara sorması lazımdı.

Yarım saat kadar daha at sürdü. Sonunda Bela'yı en öne geçirdi. Leydi Faile'in parlak siyah kısrağı hızlı görünüyordu. Neden Olver'e de öyle bir at vermemişlerdi?

Faile, Mat'in sandığını atının arkasına bağlatmıştı. Olver, Mat'in tütününü çok istediğini düşündüğünden, başta bunu görünce memnun olmuştu. Mat her zaman iyi tütün bulamamaktan yakınırdı. Sonra Olver, Faile'in bir başkasına, sandığın bazı eşyalarını saklamak için kullandığı uygun bir yer olduğunu açıkladığını duymuştu. Tütünü atmış mıydı? Mat bundan hoşlanmayacaktı.

Faile ona baktı ve Olver elinden geldiğince cesur bir ifadeyle sırıttı. Faile'in onun ne kadar korktuğunu görmesine izin veremezdi.

Çoğu kadın sırıtışından hoşlanırdı. Olver sırıtışı üzerinde çalışıyordu, ama Mat'in sırıtışını model almıyordu. Mat'inki her zaman suçlu bir sırıtış gibi görünüyordu. Kendi başınızın çaresine bakmak zorundaysanız sırıtmayı öğrenirdiniz ve Olver'in masum görünmesini sağlayacak bir sırıtışa ihtiyacı vardı. Gerçekten masumdu da. Genellikle.

Faile gülümsemesine karşılık verdi. Olver, burnuna rağmen, onun bakılası bir kadın olduğunu düşünüyordu. Ama pek yumuşak değildi. Lanet küller, dik dik baktığında demiri paslandırabilirdi.

Faile, Aravine ve Vanin'in arasında at sürüyordu. Kısık sesle konuşuyorlardı, ama Olver ne dediklerini duyabiliyordu. Kulak misafiri olduğu anlaşılmasın diye başka yere bakmaya özen gösterdi. Kulak misafiri olmuyordu zaten. Yalnızca diğer atların kaldırdığı tozdan kaçmak istemişti.

"Evet," diye fısıldadı Vanin. "Öyle görünmüyor olabilir, ama Lanetli Topraklar'a yaklaştık. Kendi annemi kavurayım, oraya gideceğimize inanamıyorum. Ama havayı hissedebiliyor musunuz? Serinliyor. Dün sabahki o üç gözlü yaratıklardan sonra *gerçekten* korkunç hiçbir şey görmedik."

"Yaklaştık," diye onayladı Aravine. "Yakında Karanlık Varlık'ın yakınında olacağız. Yoz ya da değil, hiçbir şeyin büyümediği bir yerde. Hayatın olmadığı, hatta Afet'in korkunç yaratıklarının bile olmadığı bir yerde."

"Bu bizi rahatlatmalı sanırım."

"Pek değil," dedi Vanin, alnını silerek. "Çünkü buradaki Gölgedölleri daha da tehlikeli. Hayatta kalırsak, sırf lanet bir savaş sürdüğü için olacak bu. Gölgedöllerinin hepsi savaşta. Şansımız varsa, Shayol Ghul dışında, tüm Lanetli Topraklar lanet Deniz

Halkı'yla pazarlık etmiş bir adamın cüzdanı kadar boş olacak. Kullandığım dil için affınıza sığınırım Leydim."

Olver gözlerini kısarak yaklaşan dağın zirvesine baktı.

Lanet Karanlık Varlık orada yaşıyor, diye düşündü Olver. *Ve muhtemelen Mat de Merrilor'da değil, orada.* Mat tehlikeden uzak durmak konusunda konuşur dururdu, ama yine her zaman tehlikeye atılmanın bir yolunu bulurdu. Olver, Mat'in yalnızca alçakgönüllü olmaya çalıştığı, ama bu konuda başarısız olduğu sonucuna varmıştı. Yoksa neden devamlı kahraman olmak istemediği hakkında söylenip, sonra her seferinde tehlikenin tam ortasına atılan bir kahraman gibi davransındı?

"Ya bu patika?" diye sordu Faile, Vanin'e. "Son zamanlarda burada hareketlilik olabileceğini söyledin. Mekânın renkli bir dille tarif ettiğin kadar boş olmadığını göstermez mi bu?"

Vanin homurdandı. "Gerçekten de kullanılmış görünüyor."

"Demek biri buradan arabalar geçirmiş," dedi Aravine. "Bu iyi bir işaret mi, yoksa kötü bir işaret mi, bilemiyorum."

"Burada iyi işaret diye bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Vanin. "Belki yakında bir yer seçmeli, yerleşip beklemeliyiz." İçini çekerek yine alnını sildi, ama Olver neden sildiğini anlamadı. Burası epey serinliyordu –gün boyunca o da hissetmişti. Ve daha az bitki vardı. Bu da sorun değildi.

Dönüp omzunun üzerinden, o zavallı adamın hayatını almış olan ağaçlara baktı. Yakında ona benzer başka ağaç yok gibiydi, özellikle de ileride, patika boyunca.

"Beklemeyi göze alamayız Vanin," dedi Faile. "Öyle ya da böyle Merrilor'a dönmeye kararlıyım. Yenidendoğan Ejder, Thakan'dar'da savaşıyor olmalı. Bu lanetli yerden uzaklaşmak için oraya gitmemiz lazım."

Vanin homurdandı, ama Olver gülümsedi. Mat'e dönmenin bir yolunu bulacaktı ve ona savaşta ne kadar tehlikeli olabildiğini gösterecekti. Ondan sonra...

Eh, ondan sonra belki Mat diğerleri gibi onu terk etmezdi. Bu iyi olurdu, çünkü Olver'in Shaidoları bulmak için Mat'in yardımına ihtiyacı vardı. Ne de olsa, Birlik'in yanında eğitim görmüştü ve kimsenin onu itip kakmayacağından emindi. Ve bir daha kimse sevdiklerini ondan alamayacaktı.

* * *

“Arşivlerde gördüklerimizi açıklayan anlatılar var.” Cadsuane sıcak çay fincanını ellerine aldı.

Aiel kız, Aviendha, çadırın zemininde oturuyordu. *O kızı Kule’ye katmak için neler vermezdim,* diye düşündü Cadsuane. Bu Bilgeler... savaşan bir topluluktular. Beyaz Kule’nin en iyi kadınları gibi, haşindiler.

Cadsuane, Gölge’nin Beyaz Kule’yi zayıf düşürmek için senelerdir karmaşık bir plan yürüttüğünden gittikçe daha fazla emin oluyordu. Siuan Sanche’nin talihsiz bir şekilde Makam’dan indirilmesi ve Elaida’nın hükmünden daha derine giden bir plan. Gölge’nin planlarının kapsamını anlamaları onyıllar, hatta yüzyıllar alabilirdi. Ama bu kadar çok Kara Aes Sedai olması –Cadsuane’in tahmin ettiği gibi birkaç düzine değil, yüzlercesi– olanları haykırıyordu.

Şimdilik, Cadsuane elindekiyle yetinmek zorundaydı. Buna Bilgeler de dahildi, örgü kullanımı konusunda eğitimsiz ama becerikli olan kadınlar. İşe yarar. Tek Güç konusundaki zayıflığına rağmen, tıpkı Sorilea gibi. Sorilea çadırın arkasına doğru oturmuş, izliyordu.

“Bazı araştırmalar yaptım çocuğum,” dedi Cadsuane, Aviendha’ya. “Bu kadının yaptığı şey gerçekten de Yolculuk. Ama bundan bahseden yegâne metinler, Güç Savaşı’ndan kalma olanlar.”

Aviendha kaşlarını çattı. “Ben örgü görmedim Cadsuane Sedai.”

Cadsuane kızın kullandığı saygılı ses tonu karşısında beliren gülümsemesini bastırdı. Al’Thor denen oğlan kumandayı bu kıza vermişti –aslında bazı başka kişiler yerine bu kıza vermiş olması daha iyiydi. Ama Cadsuane’i seçmiş olmalıydı ve büyük olasılıkla Aviendha da bunu biliyordu.

“Bunun sebebi kadının Tek Güç örmüş olmaması,” diye yanıt verdi Cadsuane.

“Başka ne olabilir?”

“Karanlık Varlık’ın başta neden serbest kaldığını biliyor musun?”

Aviendha düşündü. “Ah... evet. O zamanlar Karanlık Varlık’ın gücünü yönlendiriyorlardı, değil mi?”

“Adı Gerçek Güç,” dedi Cadsuane. “Anlatılanlara göre, Gerçek Güç’le Yolculuk edersen, bu kadının yaptığı gibi görünürsün. Nasıl yapıldığını pek az kişi görmüş. Karanlık Varlık, Güç Savaşı’nda özünü kullandırmak konusunda cimri davrandı ve yalnızca en beğendiği kişilere kullandırdı. Bu gerçeğe bakarak, bu kadının Terkedilmişlerden biri olduğundan *kesinlikle eminim.* Zavallı

Sarene'e yaptıkları hakkında anlattıklarına bakarak, Graendal olduğunu tahmin ediyorum."

"Hikâyeler Graendal'ın bu kadar çirkin olduğundan bahsetmiyor," dedi Sorilea alçak sesle.

"Terkedilmişlerden biri olsaydın ve tariflere bakarak kolaylıkla tanınabiliyor olsaydın, tanınmamak için görünüşünü değiştirmek istemez miydin?"

"Belki," dedi Sorilea. "Ama o zaman bu... senin tabirinle Gerçek Güç'ü kullanmazdım. Bu kılık değiştirmemi boşa çıkarırdı."

"Aviendha'nın anlattıklarına bakılırsa," diye yorum yaptı Cadsuane, "kadının fazla seçeneği yokmuş. Hızla kaçması gerekiyormuş."

Cadsuane ve Sorilea göz göze geldiler ve başlarını sallayarak onayladılar. İkisi bu Terkedilmiş'i avlayacaktı.

Ben senden sorumluyken ölmene izin vermeyeceğim çocuk, diye düşündü Cadsuane, omzunun üzerinden al'Thor, Nynaeve ve Moiraine'in savaştıkları yere bakarak. Kamptaki her yönlendirici o zonklamayı hissedebiliyordu. *En azından, yapman gerekeni yapana kadar.* Cadsuane, Terkedilmişlerin burada olacağını tahmin etmişti. Bu yüzden bu cepheye gelmişti.

Çadırı sarsan rüzgâr Cadsuane'in içini üşütüyordu. Bu mekân, savaş yavaşladığında bile korkunçtu. Burada asılı olan dehşet, bir çocuğun cenazesindeki kadar kötüydü. Karanlık Varlık izliyordu. Işık, buradan ayrılmak çok güzel olacaktı.

Aviendha çayını içti. Kadının daha önce de savaş kaybettiği açıktı, ama hâlâ dalgın görünüyordu.

"Onları ölmeye bıraktım," diye fısıldadı.

"Pof," dedi Cadsuane ona. "Terkedilmişlerden birinin yaptıkları için sen suçlanamazsın çocuğum."

"Anlamıyorsun," dedi Aviendha. "Halka oluşturmuştuk ve onlar kurtulmaya çalıştı –onları hissettim– ama ne olduğunu bilmiyordum. Güçlerini tutmaya devam ettim. Bu yüzden onunla savaşamadılar. Onları savunmasız bıraktım."

"Eh, bundan sonra halkandakileri geride bırakma," dedi Cadsuane. "Ne olacağını bilemezdin."

"Bu kadının yakında olduğundan kuşkulanıyorsan Aviendha," dedi Sorilea, "Cadsuane'e, bana ya da Amys'e haber yolla. Birinin tek başına yüzleşemeyeceğin kadar güçlü olduğunu itiraf etmekte utanç yoktur. Bu kadını birlikte yeneceğiz ve *Car'a'carn*'ı koruyacağız."

“Pekâlâ,” dedi Aviendha. “Ama siz de benim için aynısını yapacaksınız. Hepiniz.”

Bekledi. Cadsuane gönülsüzce onayladı. Sorilea da öyle.

* * *

Faile karanlık çadırda çömeldi. Thakan’dar’a yaklaştıkları için hava daha da soğumuştu. Başparmağını hançerinin kabzasında gezdirerek yavaşça nefes aldı ve yavaşça verdi. Gözünü kırpmadan çadır kapaklarına bakıyordu.

Boru’nun sandığını oraya bırakmıştı ve bir köşesi dışarı çıkıyordu. Burada, Lanetli Topraklar’ın sınırında –sözde müttefikleriyle kuşatılmışken– Shaido kampında olduğundan daha yalnız hissediyordu.

İki gece önce, adamları endişelendiren bazı tuhaf izlere bakması için çadırdan dışarı çağrılmıştı. Lanetli Topraklar’a yaklaştıktan sonra kimseyi kaybetmemişlerdi –planın o kısmı işe yarıyordu– ama yine de gerilim yüksekti. İzlere bakması yalnızca birkaç dakika sürmüştü, ama geri döndüğünde Boru’yu koyduğu sandığın azıcık yer değiştirmiş olduğunu görmüştü.

Biri sandığı açmaya çalışmıştı. *Işık.* Neyse ki kilidi kırmaya kalkışmamışlardı ve Faile baktığında Boru hâlâ oradaydı.

Hain herhangi biri olabilirdi. Kızılkollardan biri, bir araba sürücüsü, *Cha Faile*’in bir üyesi. Faile, hırsızı kışkırtmak için son iki gece sandığı aşırı –ve aşikâr– bir dikkatle izlemişti. Sonra, bu gece, başının ağrıdığından yakınmış, Setalle’den uyumasına yardımcı olacak bir çay hazırlamasını istemişti. Çayı çadırına getirmişti, tek yudum bile almamıştı ve şimdi çömelmiş bekliyordu.

Sandığın gecenin içine uzanan köşesi açıkça görülebiliyor olmalıydı. Yine denerler miydi? Önlem olarak, Boru’yu sandıktan çıkarmıştı ve doğanın çağrısına uyarken yanında götürmüştü. Onu bir kayadaki oyuğa saklamıştı ve geri döndüğü zaman *Cha Faile*’i o gece için devriye görevine yollamış, çadırından uzaklaştırmıştı. Onu korumasız bırakmak hoşlarına gitmemişti, ama Faile adamlar arasındaki gerginlikten endişelendiğini belirtmişti.

Bu yeterli olmalıydı. Işık, ne olur yeterli olsun...

Faile aynı pozisyonda çömelmiş, biri çadıra girer girmez fırlayıp alarm vermeye hazır beklerken saatler geçti. Faile’in sözde hasta olduğu bu gece tekrar deneyeceklerdi kuşkusuz.

Hiçbir şey. Kasları ağrıyordu, ama yerinden kıpırdamadı. Hırsız

orada, karanlıkta bekliyor olabilirdi. Hamlesini yapmak, Boru'yu çalmak ve efendilerine koşmak için doğru anın gelip gelmediğini merak ediyor olabilirdi. Sonra...

Bir çığlık geceyi yardı.

Faile tededdüt etti. Dikkat mi dağıtıyorlardı?

O çığlık, diye düşündü Faile, yönünü kestirmeye çalışarak. *Çığlık... buranın hemen batısından geldi.*

Boru'yu sakladığı yerin yakınından. Faile bir küfür savurdu ve bir anda karar verdi. Sandık boştu. Yemi yutarsa ve aslında yalnızca bir şaşırtmacaysa, hiçbir şey kaybetmezdi. Ama hırsız onun ne yapacağını tahmin etmişse... Diğerleri yataklarından kalkarken Faile çadırdan fırladı. *Cha Faile*'in üyeleri kampa koştular. Çığlık yine duyuldu.

Ardından ürkütücü bir cıyaklama geldi, uzaktan onları takip etmekte olan türden bir cıyaklama.

Faile, Afet'in lekelediği bazı seyrek otların arasından geçti. Bir dal parçasının insan öldürebildiği bir yerde, bu aptalca bir hareketti, ama iyi düşünemiyordu.

Olay yerine gelen ilk kişi oydu. Boru'yu sakladığı yere vardı. Vanin ve Harnan oradaydılar. Vanin kalın kollarıyla Valere Borusu'nun göğsüne bastırmıştı. Harnan bağırarak ve kılıcını savurarak, siyah kürklü bir tür yaratıkla savaşıyordu.

Vanin, Faile'e baktı ve bir Beyazpelerin'in gömleği kadar soldu.

"Hırsız!" diye bağırdı Faile. "Durdurun onu! Valere Borusu'nu çaldı!"

Vanin bağırdı ve onu ısırmış gibi Boru'yu fırlattı, sonra koşarak kaçtı. Işık, cüssesine göre hızlı hareket edebiliyordu! Harnan'ı omzundan yakaladı ve yaratık ürkütücü feryadını koparırken kenara çekti.

Uzaktan başka kükremeler geldi. Faile kayarak düştü, Boru'yu kaptı ve göğsüne bastırdı. Bu adamlar sıradan hırsızlar değildi. Planını tahmin etmekle kalmamışlardı, Boru'yu tam olarak nereye saklayacağını da öngörmüşlerdi. Faile bir kasabalının üç bardak dalaveresini yutmuş çiftçi kız gibi hissediyordu.

Koşarak gelmiş olanlar, belki Boru, belki canavar manzarası karşısında sersem sersem dikiliyorlardı. Yaratık cıyakladı –çok fazla kolu olan bir tür ayı gibi görünüyordu, ama Faile'in gördüğü tüm ayılardan daha büyüktü. Sallanarak ayağa kalktı. Hırsızları aramak için zaman yoktu, çünkü yaratık Faile'in korumalarının arasına dalmıştı. Ciyaklayarak *Cha Faile*'den birinin kafasını kopardı.

Faile bağırarak yaratığa hançerini savurdu. Bu sırada Arrela kılıcıyla yaratığın kollarından birini omzundan kesti. Tam o anda, *ikinci* bir yaratık kayaların üzerinden sallana sallana Faile'e yaklaştı.

Faile bir küfür savurdu ve hançerini savurarak geriye sıçradı. Hançeri yaratığa denk geldi –en azından öfke ve acıyla bağırdı. Mandevwin meşale taşıyarak at sırtında geldiği zaman, ışıkta korkunç yaratıkların böceksi yüzleri ve bir sürü sivri dişi olduğu ortaya çıktı. Faile'in bıçağı birinin pörtlek gözüne saplanmıştı.

"Leydiyi koruyun!" diye bağırdı Mandevwin, yakındaki Kızılkollara mızraklar atarak. Kızılkollar mızrakları yakalayıp ilk canavara sapladılar ve Arrela'dan uzaklaştırdılar –Arrela kan kaybederek geri kaçtı. Ama kılıcını kaybetmemişti.

Faile geri çekilirken *Cha Faile* çevresini aldı. Faile elinde tuttuğu şeye baktı. Valere Borusu'nun kendisiydi, içine koyduğu çuvaldan sıyrılmıştı. Onu çalarsa...

Hayır, diye düşündü. *Boru Cauthon'a bağlı.* Onun için sıradan bir boruydu.

"Dayanın!" dedi Mandevwin, canavarlardan biri saldırırken savaş atını gerileterek. "Verdin, Laandon, daha fazla mızrağa ihtiyacımız var! Gidin! Bu şeyler yabandomuzu gibi savaşıyor. Onları kışkırtın ve şişleyin!"

Taktik yaratıklardan birinde işe yaradı, ama Mandevwin bağırırken diğeri saldırdı ve atını boynundan yakaladı. Yaratık ona saldırmaya çalışan askerleri kenara süpürdü ve Mandevwin yere düşerek inledi.

Faile Boru'ya sarılmaya devam ederek, diğer yaratığı şişlemeyi başaran Kızılkol grubunun yanından geçti. Yeni yakılmış meşaleyi kaptı ve diğer canavara fırlatarak sırtındaki kürkü tutuşturdu. Ateş sırtına yayılır, kürkü çıra gibi yanarken canavar böğürdü. Mandevwin'in, kafasını neredeyse kopardığı ölü atını bıraktı ve bağırıp uluyarak çırpındı.

"Yaralıları alın!" diye emretti Faile. Birlik'in üyelerinden birinin kolunu tuttu. "Mandevwin'le ilgilen!"

Adam iri iri açılmış gözlerle Faile'in elindeki Boru'ya baktı, sonra silkelendi, başını salladı ve iki kişiye, adamı kaldırmasına yardım etmelerini söyledi.

"Leydim?" diye sordu Aravine, arkadaki çalıların yanında durarak. "Neler oluyor?"

"İki Kızılkol taşıdığım şeyi çalmaya kalktı," dedi Faile. "Şimdi gece at süreceğiz."

“Ama...”

“Dinle!” dedi Faile, karanlığı göstererek.

Uzakta, ölen canavarın sesine yanıt olarak bir düzine farklı cıyaklama yankılandı.

“Çığlıklar ve kan kokusu başka dehşetler çağıracak. Gidiyoruz. Bu gece Lanetli Topraklar’ın derinliklerine ulaşabilirsek güvende oluruz. Kampı ayaklandırın ve yaralıları atlara bindirin. Başka herkesi hızlı bir yürüyüşe hazırlayın. Çabuk!”

Aravine başını salladı ve hızla uzaklaştı. Faile, Harnan ile Vanin’in gittiği yöne baktı. Onları avlamak için can atıyordu, ama onları gece avlamak için yavaşlamaları gerekecekti ve bu da bu gece ölüm anlamına gelirdi. Dahası, iki Karanlıkdostunun ne tür kaynaklara sahip olduğunu kim bilebilirdi?

Kaçacaklardı. Işık, sandığından daha fazla aldatılmamış olduğunu umuyordu. Vanin bir şekilde sahte bir Boru hazırlamayı akıl etmişse, kaçarken düşürüp Faile’in ‘kurtarması’ için bırakacağı bir sahte...

Asla bilemeyecekti. Son Savaş’a sahte bir Boru’yla gidecek ve belki de herkesin sonunu hazırlayacaktı. Kervanın üyeleri Işık altında gecenin tehlikelerinden kaçmayı umarak karanlığın içinde telaşla harekete geçerken bu olasılık Faile’in aklından çıkmıyordu.

36
Değiştirilemez Şeyler

Rand'ın bir sorunu vardı.

Nynaeve, Kıyamet Çukuru'nun derinliklerinde, önündeki hiçliğe doğru esen rüzgârlar tarafından sürüklenmemek için bir dikite tutundu. Moiraine ona Karanlık Varlık'ın özü adını vermişti, ama bu, onun Gerçek Güç olduğu anlamına gelmiyor muydu? Daha da kötüsü, eğer onun özü dünyadaysa, bu kurtulduğu anlamına gelmez miydi? O her neyse, doğası gereği saf şerdi ve Nynaeve'in içini hayatı boyunca hiç hissetmediği bir dehşetle dolduruyordu.

Karanlık, çevresindeki her şeyi büyük bir kuvvetle kendine çekiyordu. Nynaeve dikiti bırakırsa, içine düşeceğinden korkuyordu. Şalı çoktan uçup gitmişti. Eğer o hiçlik onu içine çekerse hayatı sona ererdi. Belki ruhu da yok olurdu.

Rand! diye düşündü Nynaeve. Ona yardım etmek için bir şeyler yapabilir miydi? Rand Moridin'in önünde duruyordu, ikisi kılıç kılıca kilitlenmişlerdi. Bir anın içinde donmuş gibi. Rand'ın yüzünden ter akıyordu. Konuşmuyordu. Gözünü bile kırpmıyordu.

Rand'ın ayağı karanlığa dokunmuştu. O anda hem o hem de Moridin donmuştu. Heykel gibiydiler. Hava çevrelerinde uluyordu, ama onları Nynaeve'i etkilediği gibi etkilemiyor gibiydi. En az on beş dakikadır o şekilde duruyorlardı.

Toplamda, grubun Karanlık Varlık'la yüzleşmek üzere çukura girmesinin üzerinden bir saat geçmişti.

Nynaeve kayaların yerde kayıp o karanlığa çekilmesini izliyordu. Giysileri güçlü bir rüzgâra kapılmış gibi savrulup dalgalanıyordu. Yakında, bir başka dikite sarılmış olan Moiraine de aynı durumdaydı. Neyse ki mağarayı dolduran sülfür kokusu burada karanlığa akıyordu.

Tek Güç kullanamazdı. Tutabildiği tüm gücü Rand kullanıyordu,

ama onunla hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu. Moridin'in yanına ulaşabilir miydi? Moridin de kıpırdayamıyor gibiydi. Kafasına bir taşla vursa ne olurdu? Beklemekten daha iyiydi.

Nynaeve ilerideki hiçliğin çekişine karşı ağırlığını denedi ve dikitteki ellerini gevşetti. Hemen kaymaya başladı ve kendini geri çekti.

Son Savaş'ı bir kayaya tutunarak geçirmeyeceğim! diye düşündü. *En azından aynı kayaya tutunarak geçirmeyeceğim.* Hareket etme riskine girmesi gerekiyordu. Doğrudan ileri gitmek fazla tehlikeliydi, ama yan yan giderse... evet, yakında, sağında bir başka dikit vardı. Elini bıraktı ve yarı kayarak yarı koşturarak bir sonraki dikite ulaşmayı başardı. Oradan sonra yeni bir tane seçti, dikkatle ellerini bıraktı ve yenisini yakaladı.

Çok yavaş ilerliyordu. *Rand, seni yün kafalı aptal,* diye düşündü. Halkaya onun ya da Moiraine'in önderlik etmesine izin verseydi, o savaşırken onlar bir şey yapabilirdi belki!

Bir başka dikite ulaştı, sonra sağında bir şey görünce durdu. Neredeyse çığlık atıyordu. Orada, duvarın dibine büzülmüş, kayalar sayesinde rüzgârlardan korunan bir *kadın* vardı. Ağlıyor gibiydi.

Nynaeve, hâlâ Moridin'le kılıç kılıca, donmuş halde duran Rand'a baktı ve sonra kadına yaklaştı. Burada daha fazla dikit vardı ve kayalar hiçliğin çekişini kestiği için daha güvenli hareket edebiliyordu.

Nynaeve kadının yanına vardı. Kadın duvara zincirlenmişti. "Alanna?" diye bağırdı Nynaeve rüzgârın üzerinden. "Işık, burada ne işin var?"

Aes Sedai kızarmış gözlerini kırpıştırarak Nynaeve'e baktı. Kafası çalışmıyormuş gibi, donuk donuk bakıyordu. Nynaeve kadını incelerken, Alanna'nın bedenin sol tarafının tamamının karnındaki bıçak yarasıyla kanlanmış olduğunu fark etti. Işık! Nynaeve kadının yüzünün solukluğundan anlamalıydı.

Neden onu bıçaklayıp burada bırakmışlardı? *Rand'la bağ kurmuştu,* diye düşündü Nynaeve. *Ah, Işık.* Bu bir tuzaktı. Moridin, Alanna'yı kan kaybetmeye bırakmış ve sonra Rand'la yüzleşmişti. Alanna öldüğünde Rand –onun Muhafızı olarak– öfkeden deliye dönecekti ve Moridin'in onu yok etmesi kolay olacaktı.

Rand bunu neden fark etmemişti? Nynaeve kesesinde şifalı otlar aradı ve sonra durdu. Bu noktada şifalı otların bir faydası olur muydu? Böyle bir yaraya Şifa vermek için Tek Güç kullanması gerekirdi. Nynaeve kadının giysilerini yırtarak sargılar yaptı ve

sonra Şifa için *saidar* çekmeye çalıştı.

Gücünü Rand kullanıyordu ve bırakmadı. Nynaeve çılgın gibi onu kovalamaya çalıştı, ama Rand sıkı sıkı tuttu. Nynaeve zorladıkça daha da sıkı tuttu. Bir şekilde, onu kullanarak yönlendiriyor gibiydi, ama Nynaeve örgüleri göremiyordu. Bir şey hissedebiliyordu, ama uluyan rüzgâr ve çukurun tuhaf doğası yüzünden, çevresinde dönen bir bora gibiydi. Bir şekilde Güç ona dolanmıştı.

Lanet olsun! *Saidar*'a ihtiyacı vardı! Bu Rand'ın suçu değildi. Halkayı kendisi yönetirken Nynaeve'e güç veremezdi.

Nynaeve çaresizlik içinde elini Alanna'nın yarasına bastırdı. Rand'a seslenip, onu halkadan bırakmasını istemeye cesaret edebilir miydi? Bunu yaparsa, Moridin kuşkusuz o tarafa döner ve Alanna'ya saldırırdı.

Ne yapacaktı? Eğer bu kadın ölürse Rand kontrolünü kaybederdi. Muhtemelen bu onun... ve Son Savaş'ın sonu olurdu.

* * *

Mat baltasıyla tahtayı yontarak sivriltti. "Gördünüz mü," dedi, "havalı bir şey olması gerekmiyor. Süslü marangozluğunuzu muhtarın kızını etkilemeye saklayın."

İzleyen erkek ve kadınlar ciddi bir kararlılıkla başlarını salladılar. İki Nehir'de tanıdığı insanlar gibi çiftçi, köylü ve zanaatçılardan oluşuyorlardı. Mat'in emri altında bunlar gibi binlercesi vardı. Bu kadar çok olacaklarını hiç tahmin etmemişti. Bölgenin iyi insanları savaşmaya gelmişti.

Mat onların son adamına kadar deli olduğunu düşünüyordu. Kendisi kaçabilecek olsa, bir yerlerde bir mahzene saklanırdı. Kavrulsundu, ama denemişti.

O zarlar, Egwene Işık'ın tüm ordularının komutasını ona verdiğinden beri yaptıkları gibi, kafasının içinde takırdıyordu. Kahrolası bir *ta'veren* olmak beş para etmezdi.

Mat duvar örecekleri kazıkları yontmaya devam etti. Bir adam çok dikkatli izliyordu. Bu yaşlı çiftçinin öyle köselemsi bir derisi vardı ki, muhtemelen Trolloc kılıçları bile seker giderdi. Bir sebepten Mat'e tanıdık geliyordu.

Kahrolası anılar, diye düşündü Mat. Kuşkusuz bu adam Mat'e verilen eski anılardan birine benziyordu. Evet, bu kulağa doğru geliyordu. Tam olarak hatırlayamıyordu ama. Bir... araba mı vardı?

Bir Soluk?

"Gel Renald," dedi adamın arkadaşlarından biri –bir başka çiftçi, görünüşüne bakılırsa bir Sınırboylu. "Sıranın ucuna gidelim ve bakalım delikanlıları hızlandırabiliyor muyuz."

İkisi uzaklaşırken Mat yonttuğu kazığı bitirdi ve alnını sildi. Bir başka tahta parçasına uzandı –bu koyun çobanlarına bir kez daha gösterse iyi olacaktı– ama o sırada *cadin'sor* giymiş biri hemen hemen bitmiş kazık duvar boyunca koşarak geldi.

Urien'in, arkadaki kuyruk dışında kısa kesilmiş parlak kızıl saçları vardı. Mat'in yanından geçerken elini kaldırdı. "Heyecanlılar Matrim Cauthon," dedi Urien, durmadan. "Bu yöne geliyorlar sanırım."

"Teşekkürler," diye seslendi Mat. "Sana borçlandım."

Aiel koşarak döndü ve bir süre Mat'e bakarak geri geri koştu. "Bu savaşı kazan yeter! Başaracağın üzerine bir tulum *oosquai* üzerine iddiaya girdim."

Mat hıhladı. Vurdumduymaz bir Aiel'den daha huzursuz edici bir şey varsa, o da sırıtan bir Aiel'di. İddiaya girmek? Bu savaşın sonucu üzerine? Ne biçim bir iddiaydı bu böyle? Kaybederlerse kimse kazancını tahsil edecek kadar yaşamayacaktı ki!

Mat kaşlarını çattı. Aslında bu oldukça iyi bir iddiaydı. "Kiminle iddiaya girdin?" diye seslendi Mat. "Urien?" Ama adam duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Mat homurdandı, ama baltasını yakındaki zayıf Tearlı kadına uzattı. "Onları hizada tut Cynd."

"Peki Lord Cauthon."

"Ben lanet bir lord değilim," dedi Mat alışkanlık gereği, *ashandarei*'ini alırken. Yürümeye başladı, sonra döndü ve yaptıkları kazıklı çite baktı. Çalışan insanların arasında yürüyen bir avuç Ölümnöbeti Askeri gördü. Koyunların arasındaki kurtlar gibi. Mat yoluna devam etti.

Orduların hazırlanacak fazla zamanı kalmamıştı. Kapıyollar kullanarak Trollocların önüne geçmişlerdi, ama kaçmamışlardı. Işık, kaçış yoktu. Ama savaş meydanını seçmeyi Mat'e bırakmışlardı ve en iyisi bu Merrilor denen yerdi.

Kendi mezarının yerini seçmek gibi, diye düşündü Mat. *Bu mekânı hiç seçmemeyi tercih ederdim elbette.*

Kazıklı çit, meydanın doğusundaki ağaçlığın önünde uzanıyordu. Tüm bölgeyi kazıklı çitlerle çevirecek zamanı yoktu. Bunu yapmak zaten mantıksız olurdu. O Sharalı yönlendiriciler varken Gölge,

duvarları bir kılıcın ipeği kesmesi gibi kolaylıkla biçebilirdi. Ama üzerinde yürüyüş yolları olan kazıklı çitler okçularına Trollocları hedef alacak yüksekliği sağlayacaktı.

Mat burada iki nehirden faydalanabilirdi. Mora Nehri güneybatı yönünde, Yayla ve Dashar Tepesi arasında uzanıyordu. Güney kıyısı Shienar'daydı, kuzey kıyısı ise Arafel'de. Meydanın hemen güneyinde, batıya doğru akan Erinin Nehri ile birleşiyordu.

Bu nehirler duvarlardan daha iyi iş görecekti, özellikle de artık onları doğru düzgün savunacak kaynaklara sahip olduğundan. Eh, onlara kaynak diyebilirseniz. Askerlerinin yarısı bahar çimenleri kadar yeniydi ve diğer yarısı da geçen hafta ölümüne savaşmıştı. Sınırboylular üç adamdan ikisini kaybetmişti –Işık, üçte iki. Daha küçük bir ordu olsa dağılırdı.

Sahip olduğu tüm adamları saysa bile, Trolloclar geldiği zaman Mat'in ordusu düşmanın dörtte biri olacaktı, en azından Semavi Yumruklar'dan gelen raporlara göre öyleydi. Pis bir savaş olacaktı.

Mat şapkasını daha da aşağı çekti ve sonra Tuon'un verdiği göz yamasının kenarını kaşıdı. Kırmızı deri. Hoşuna gitmişti.

"Bakın şimdi," dedi, yeni aldığı Kule Askerleri'nin yanından geçerken. Değneklerle çarpışmaktaydılar –uçlara takacakları mızrak uçları henüz yeni dövülmekteydi. Adamların kendilerini yaralama olasılığı, düşmana zarar verme olasılıklarından daha yüksek görünüyordu.

Mat *ashandarei*'ini adamlardan birine verdi, sonra ilki telaşla selam verirken ikincisinden değneğini aldı. Bu adamların çoğu, ayda bir kezden daha sık tıraş olacak kadar bile büyümemişti. Değneğini aldığı çocuk on beşinden gün almışsa Mat çizmelerini yerdi. Hem de önce kaynatmadan!

"Değneğin bir şeye çarptığı her seferde büzülemezsin!" dedi Mat. "Savaş meydanında gözlerinizi kapatırsanız ölürsünüz. Geçen sefer dikkat etmediniz mi?"

Mat değneği kaldırdı ve onu nereden tutacaklarını gösterdi. Sonra, henüz savaşın eğlenceli bir şey olduğunu düşünecek kadar küçükken babasının gösterdiği engelleme hamlelerini gösterdi. Terleyene kadar yeni askerlere hamleler yaptı ve onları engellemeye zorladı.

"Kavrulayım, bunu öğreneceksiniz," dedi Mat yüksek sesle, hepsine birden. "Kütükten daha zeki görünmediğiniz için umurumda bile değil, ama ölürseniz anneniz benden haber bekler. Onlara haber göndereceğimden değil. Ama zar oyunlarına mola

verdiğim zamanlarda bir parça vicdan azabı çekebilirim ve vicdan azabı çekmekten nefret ederim, bu yüzden izleyin!"

"Lord Cauthon?" dedi değneğini ona vermiş olan delikanlı.

"Ben lanet olası bir..." Durdu. "Eh, evet, ne var?"

"Kılıç öğrensek olmaz mı?"

"Işık!" dedi Mat. "Adın ne senin?"

"Sigmont, efendim."

"Eh, Sigmont, sence ne kadar zamanımız var? Belki bir dolaşmaya çıkıp Dehşetlordlarını ve Gölgedöllerini bulursun ve onlardan sizi doğru düzgün eğitebilmem için bana birkaç ay vermelerini istersin."

Sigmont kızardı ve Mat değneğini geri verdi. *Şehirli çocuklar.* İçini çekti. "Buraya bakın, sizden tek istediğim kendinizi savunabilmeniz. Sizi büyük savaşçılar yapacak zamanım yok, ama birlikte çalışmayı, saf tutmayı ve Trolloclar geldiğinde çekilmemeyi öğretebilirim. Bu süslü kılıç oyunlarından daha fazla işinize yarar, güvenin bana."

Gençler başlarını gönülsüzce salladılar.

"İdmana geri dönün," dedi Mat, alnını silip omzundan geriye bakarak. Lanet küller! Ölümnöbeti Askerleri bu yana geliyordu.

Ashandarei'i kaptı ve hızla uzaklaştı, sonra bir çadırın çevresinden dolandı, ama bu sefer de patikada ona doğru yürüyen bir grup Aes Sedai ile karşılaştı.

"Mat?" diye sordu Egwene, kadın grubunun ortasından. "İyi misin?"

"Kahrolasılar, beni kovalıyorlar," dedi Mat, çadırın kenarından uzanıp bakarak.

"Kim kovalıyor seni?" dedi Egwene.

"Ölümnöbeti Askerleri," dedi Mat. "Tuon'un çadırına dönmem gerekiyormuş."

Egwene birkaç parmağını sallayarak diğer kadınları gönderdi. Yalnızca iki gölgesi yanında kaldı –Gawyn ve şu Seanchan kadın. "Mat," dedi Egwene, çile çekermiş gibi, "sonunda doğru yolu görüp Seanchan kampından ayrılmaya karar verdiğine sevindim, ama kaçmak için savaşın *sonrasını* beklesen olmaz mıydı?"

"Affedersin," dedi Mat, yarım kulakla dinleyerek. "Ama kampın Aes Sedai bölümüne doğru yürüyebilir miyiz? Peşimden oraya kadar gelmezler." Belki gelmezlerdi. Tüm Ölümnöbeti Askerleri Karede gibiyse, belki de gelirlerdi. Karede bir adamı yakalamak için onun peşinden uçurumdan bile atlardı.

Egwene, Mat'in sözlerinden hoşlanmamış gibi geriledi. Nasıl oluyordu da Aes Sedailer, tamamen duygusuz davranırken, bir adamın yaptıklarını onaylamadıklarını anlamasını sağlayabiliyorlardı? Bir düşününce, belki Aes Sedailer de bir adamın peşinden uçurumdan atlayabilirdi. Sırf ona, kendini öldürürken ne tür hatalar yaptığı konusunda –ayrıntılı– bir söylev çekmek için bile olsa.

Mat son günlerde, uçurumdan atlayan kişi olduğunu hissetmekten başka bir şeye kafa yorabiliyor olmayı dilerdi.

"Neden kaçtığını Fortuona'ya açıklamanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Egwene, Aes Sedailerin bölgesine yaklaşırlarken. Mat bu kısmı Seanchanlardan olabildiğince uzağa yerleştirmişti. "Evlilik sorun olacak. Sana önerim..."

"Bir dakika Egwene," dedi Mat. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seanchan korumalardan kaçıyorsun," dedi Egwene. "Sen beni dinlemedin mi... Elbette dinlemedin. Dünya dağılıp giderken bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek pek hoş. *Cuendillar* ve Mat Cauthon."

"Onlardan kaçıyorum," dedi Mat, omzunun üzerinden arkaya bakarak, "çünkü Tuon yargıçlık yapmamı istiyor. Ne zaman bir asker bir suç için İmparatoriçe'den merhamet dilense, lanet davasını dinlemek zorunda kalan *ben* oluyorum!"

"Sen," dedi Egwene, "yargıçlık yapıyorsun..."

"Biliyorum," dedi Mat. "Bana sorarsan çok fazla zahmetli. Bütün gün kendime biraz zaman ayırabilmek için korumalardan kaçtım."

"Bir parça dürüst emek seni öldürmez Mat."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Askerlik dürüst bir meslek ve devamlı insan öldürüyor."

Gawyn Trakand bir gün Aes Sedai olabilmek için alıştırma yapıyordu anlaşılan, çünkü Mat'e fırlattığı dik bakışlar Moiraine'i bile gururlandırırdı. Eh, bırak baksın. Gawyn bir prensti. Yargıçlık yapmak gibi işlerin eğitimini almıştı. Muhtemelen sırf alıştırma olsun diye her öğle yemeği vaktinde birkaç adamı darağacına gönderiyordu.

Ama Mat... Mat insanları idama göndermeyecekti, o kadar. Dövüş idmanı yapan bir grup Aiel'in yanından geçtiler. Urien bu gruba ulaşmak için mi koşuyordu? Aiellerin yanından geçtikten sonra –Seanchanların yetişmemesi için Mat diğerlerini daha hızlı yürütmeye çalıştı– Mat, Egwene'e yaklaştı.

"Buldun mu?" diye sordu alçak sesle.

“Hayır,” dedi Egwene, gözlerini önünden ayırmadan.

Neyden bahsettiklerini söylemeye gerek yoktu. “O şeyi nasıl kaybedebilirsin? Onu bulmak için onca zahmet çektikten sonra?”

“Biz mi? Anlatılanlara bakılırsa, onun bulunmasında senden çok Rand, Loial ve Sınırboylular rol oynamış.”

“Ben de oradaydım,” dedi Mat. “Koskoca lanet kıtayı at sırtında aştım, değil mi? Yak beni, önce Rand, şimdi de sen. Bugünlerde herkes bana fırça atıyor. Gawyn, sen de denemek ister misin?”

“Evet, lütfen.” Gawyn hevesli gibiydi.

“Kes sesini,” dedi Mat. “Benden başka hiç kimse doğru hatırlamıyor gibi. Deli gibi o kahrolası Boru’yu aradım. Ve hatırlatayım, ben o şeyi çaldığım için Falme’den kaçmayı başardınız.”

“Sen böyle mi hatırlıyorsun?” diye sordu Egwene.

“Elbette,” dedi Mat. “Demek istediğim, bazı boşluklar olabilir, ama parçaları bir araya getirdiğimde bu sonuç çıkıyor.”

“Ya hançer?”

“O süs eşyası mı? Zaman harcamaya değmez.” Mat kendini beline, eskiden hançeri taşıdığı yere uzanırken yakaladı. Egwene tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Her neyse, konu bu değil. O lanet alete ihtiyacımız olacak Egwene. Ona *ihtiyacımız* olacak.”

“Adamlarımız onu arıyor,” dedi Egwene. “Tam olarak ne olduğundan emin değiliz. Yolculuk kalıntısı vardı, ama üzerinden zaman geçti ve... Işık, Mat. Elimizden geleni yapıyoruz. Yemin ederim. Son günlerde Gölge’nin bizden çaldığı tek şey o değil...”

Mat ona baktı, ama Egwene daha fazlasını söylemedi. Kahrolası Aes Sedailer. “Perrin’i gören oldu mu?” diye sordu Mat. “Karısının kaybolduğunu söyleyen kişi olmak istemiyorum.”

“Onu kimse görmedi,” dedi Egwene. “Rand’a yardım etmekle meşgul olduğunu varsayıyorum.”

“Hah,” dedi Mat. “Tepe’nin zirvesine kapıyol açabilir misin benim için?”

“Benim kampıma gitmek istediğini sanıyordum.”

“O da yolda zaten,” dedi Mat. Eh, öyle gibiydi. “Ve o Ölümnöbeti Askerleri bunu beklemez. Yak beni Egwene, ama sanırım nereye gittiğimizi tahmin ettiler.”

Egwene –bir an duraksadıktan sonra– Tepe’deki Yolculuk alanına kapıyol açtı. İçinden geçtiler.

Dashar Tepesi bir tepeden daha fazlası, ama bir dağdan daha azıydı. Savaş meydanının yakınında, otuz metre yükseliyordu.

Kayalara tırmanmak imkânsızdı ve zirvesine ancak kapıyollarla ulaşılabiliyordu. Mat ve kumandanları buradan tüm savaşı izleyebilirdi.

"İşten kaçınmak için bu kadar çok emek veren başka hiç kimse tanımıyorum Matrim Cauthon," dedi Egwene ona.

"Askerlerin yanında o kadar fazla zaman geçirmedin." Yolculuk alanından çıkarlarken Mat ona selam veren askerlere el salladı.

Kuzeye, Mora Nehri'ne ve onun ardındaki Arafel'e baktı. Sonra kuzeydoğuya, eskiden bir tür hisar ya da gözlem kulesi olan şeyin harabelerine. Doğuya, kazık duvara ve ormana. Dönmeye devam etti; güneye, uzaktaki Erinin Nehri'ne ve Loial'in hayran olduğu, yüksek ağaçlarla dolu o tuhaf küçük koruluğa baktı. O ağaçları, anlaşmayı imzaladıkları toplantı sırasında Rand'ın büyüttüğünü söylüyorlardı. Mat güneye baktı, Mora üzerindeki tek düzgün geçide, buralı çiftçilerin Hawal Geçidi dediği yere; geçidin ötesinde, Arafel tarafında, geniş bir bataklık vardı.

Batıda, Mora'nın ötesinde, Polov Yaylası vardı –doğuda dik bir uçurumla biten, diğer yanlarda daha eğimli yamaçları olan, on iki metre yüksekliğinde bir plato. Güneybatı yamacının dibiyle bataklığın arasında, iki yüz adım genişliğinde bir koridor vardı. Arafel ile Shienar arasındaki geçidi kullanan yolcular tarafından epey aşındırılmış bir yoldu. Mat bu araziyi kendine avantaj sağlamak için kullanabilirdi. Hepsini kullanabilirdi. Bu yeterli olur muydu? Bir şeyin onu kuzeye çekiştirdiğini hissedebiliyordu. Yakında Rand'ın ona ihtiyacı olacaktı.

Biri Tepe'nin zirvesine yaklaşırken, Mat kaçmaya hazırlanarak döndü, ama Ölümnöbeti Askerleri değildi. Kösele suratlı Jur Grady'ydi yalnızca.

"Bu askerleri sizin için getirdim," dedi Grady, işaret ederek. Mat küçük bir gücün, kazık duvarın yakınındaki Yolculuk alanında, kapıyoldan çıktığını görebiliyordu. Delarn önderliğinde, Birlik'ten yüz adam. Kahrolası kırmızı bayrağı da açmışlardı. Kızılkollara yıpranmış giysiler içinde beş yüz kişi eşlik ediyordu.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Grady. "O yüz kişiyi asker bulmak için güneydeki köye gönderdiniz sanırım?"

Bu ve daha fazlası. *Hayatını kurtardım, adam,* diye düşündü Mat, grupta Delarn'ı seçmeye çalışarak. *Sonra da sen bu işe gönüllü oldun. Kahrolası aptal.* Delarn bu onun kaderiymiş gibi davranıyordu.

"Onları ırmak yukarı götür," dedi Mat. "Haritalara göre Mora'yı engellemek için tek iyi yer var ve o da buranın birkaç fersah

kuzeydoğusundaki dar bir kanyon.”

“Tamam,” dedi Grady. “Yönlendiriciler de olacak.”

“Onları senin idare etmen gerekecek,” dedi Mat. “Ama senden daha çok, bu altı yüz erkek ve kadınla ırmağı savunmanı istiyorum. Kendinizi fazla riske atmayın. Bırak Delarn ve adamları işlerini yapsınlar.”

“Affedersiniz,” dedi Grady. “Ama bu çok büyük bir güce benzemiyor. Çoğu asker olarak eğitim almadı.”

“Ne yaptığımı biliyorum,” dedi Mat. *Umarım.*

Grady başını gönülsüzce salladı ve uzaklaştı.

Egwene meraklı gözlerle Mat’i izledi.

“Bu savaşta gerileyemeyiz,” dedi Mat usulca. “Geri çekilmeyeceğiz. Gidecek hiçbir yer yok. Burada direneceğiz ya da her şeyi kaybedeceğiz.”

“Geri çekilmek *her zaman* mümkündür,” dedi Egwene.

“Hayır,” dedi Mat. “Artık değil.” *Ashandarei*’ini omzuna dayadı ve diğer elini, avucu dışarı bakacak şekilde uzattı. Manzarayı tararken, önündeki ışık ve tozun içinde adeta anılar belirdi. Hune Tepesi’nde Rion. Naath ve San d’ma Shadar. Pipkin’in Düşüşü. Yüzlerce savaş meydanı, yüzlerce zafer. Binlerce ölüm.

Mat anı parçalarının meydanda çakıp yok olmasını izledi. “Levazımcılarla konuştun mu? Yiyeceğimiz tükendi Egwene. Savaşarak ve geri çekilerek uzun bir savaş veremeyiz. Bunu yaparsak düşman bizi ezer. Tıpkı Maighande Bataklıkları’nda Eyal’in başına geldiği gibi. Ne kadar zayıflamış olursak olalım, şu anda en güçlü halimizdeyiz. Geri çekilirsek kendimizi açlığa mahkûm ederiz ve Trolloclar bizi yok eder.”

“Rand,” dedi Egwene. “O zafer kazanana kadar direnmek yeter.”

“Bu bir açıdan doğru,” dedi Mat, Yayla’ya doğru dönerek. Zihin gözüyle, neler olabileceğini, ihtimalleri görebiliyordu. Yayla’da gölgelere benzeyen biniciler hayal etti. Bu Yayla’yı tutmaya çalışırsa kaybederdi, ama belki... “Eğer Rand kaybederse fark etmez. Çark kırılmış olur ve şansımız varsa hepimiz yok oluruz. Eh, bu konuda başka hiçbir şey yapamayız. Ama mesele şu. Eğer o yapması gerekeni yaparsa biz yine de kaybedebiliriz –Gölge’nin ordularını durduramazsak kaybederiz.”

Gözlerini kırpıştırdı ve tüm savaşı, önünde seriliymiş gibi gördü. Geçitteki çatışmalar. Kazık duvardan yağan oklar. “Onları yenmekle yetinemeyiz Egwene,” dedi Mat. “Durup direnemeyiz. Onları yok etmemiz gerek, buradan sürmemiz, sonra son Trolloc’a kadar

avlamamız gerek. Hayatta kalmamız yetmez... *kazanmak* zorundayız."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Egwene. "Mat, mantıklı konuşmuyorsun. Daha dün sayıca azınlıkta olduğumuzu söylemedin mi?"

Mat bataklığa baktı ve oradan geçmeye çalışan gölgeler hayal etti. Toz ve anıdan gölgeler. "Her şeyi değiştirmem lazım," dedi Mat. Onların bekleyeceği şeyi yapamazdı. Casusların planladığını raporladığı şeyleri yapamazdı. "Kan ve lanet küller... son bir kez zar atmalıyım. Sahip olduğumuz her şeyi yığıp ortaya koymalıyım..."

Siyah zırhlar içinde bir grup adam Tepe'nin zirvesindeki kapıyoldan çıktı. Oraya ulaşabilmek için *damane* kovalamak zorunda kalmış gibi nefes nefeseydiler. Göğüs plakaları koyu kırmızı lake kaplıydı, ama bu adamların korkunç olmak için rol yapması gerekmiyordu. Sırf bakışlarıyla yumurta çırpabilecek kadar öfkeli görünüyorlardı.

"Sen," dedi öndeki Ölümnöbeti Askeri, Gelen adındaki bir adam, Mat'i göstererek, "senin hemen..."

Mat elini kaldırarak onu susturdu.

"Beni yine reddetmene izin vermeyeceğim," dedi Gelen. "Emirler doğrudan..."

Mat adama dik dik baktı ve adam sustu. Mat yine kuzeye döndü. Serin, bir şekilde *tanıdık* bir rüzgâr eserek uzun ceketini savurdu, şapkasını süpürdü. Mat gözünü kıstı. Rand onu çekiştiriyordu.

Zarlar hâlâ kafasının içinde takırdıyordu.

"Geldiler," dedi Mat.

"Ne dedin?" diye sordu Egwene.

"Geldiler."

"İzciler..."

"İzciler yanılıyor," dedi Mat. Başını kaldırdı ve iki *raken*'in hızla kampa doğru uçmakta olduğunu gördü. Onlar görmüşlerdi. Trolloclar gece boyunca yürümüş olmalıydılar.

İlk önce Sharalılar gelecek, diye düşündü Mat, *böylece Trolloclara dinlenmeleri için zaman tanımış olacaklar. Sharalılar kapıyollarla gelmiş olmalı.*

"Haberciler yollayın," dedi Mat, Ölümnöbeti Askerleri'ni işaret ederek, "herkes yerini alsın. Ve Elayne'i uyarın, savaş planını değiştireceğim."

"Ne?"

"Geldiler!" dedi Mat, Ölümnöbeti Askerleri'ne dönerek. "Neden

hâlâ koşmuyorsunuz? Gidin, *gidin!*" Yukarıda *raken*'ler cıyakladı. Gelen iyi bir asker olduğunu göstererek bir selam çaktı ve arkadaşlarıyla birlikte –ağır zırhları içinde– koşmaya başladı.

"Vakit geldi Egwene," dedi Mat. "Derin bir nefes al, brendinden son bir yudum çek ya da son tütün tutamını yak. Önündeki manzaraya iyice bak, çünkü yakında kanla kaplı olacak. Bir saat içinde, savaşın ortasında olacağız. Işık hepimizi korusun."

* * *

Perrin karanlıkta süzülüyordu. Çok *yorgun* hissediyordu.

Katil hâlâ yaşıyor, diye düşündü bir parçası. *Graendal büyük kumandanları yozlaştırıyor. Son yaklaştı. Şimdi gidemezsin! Tutun.*

Neye tutunacaktı? Gözlerini açmaya çalıştı, ama öyle bitkin düşmüştü ki. Onun... onun kurt düşünden daha erken çıkmış olması gerekiyordu. Tüm vücudu uyuşmuştu, yalnız...

Yalnız böğrü uyuşmamıştı. Tuğla kadar ağır parmaklarını oynatarak sıcaklığa dokundu. Çekici. Alev kadar sıcaktı. O sıcaklık parmaklarına yayıldı ve Perrin derin bir nefes aldı.

Uyanması gerekiyordu. Uyanıklığın sınırlarında süzüldü. Uyumak üzereymiş ve yalnızca yarı bilinçliymiş gibi hissediyordu. Önündeki yol ikiye ayrılıyordu. Bir yol karanlığın derinliklerine gidiyordu. Diğeri... Göremiyordu, ama ne demek olduğunu biliyordu... Uyanmak anlamına geliyordu.

Çekicin sıcaklığı koluna yayıldı. Zihni keskinlik kazandı. *Uyan.*

Katilin yaptığı buydu. Bir şekilde... uyanmıştı.

Perrin'in hayatı sızıp gidiyordu. Fazla zamanı kalmamıştı. Ölümün kucağına varmış sayılırdı. Dişlerini sıktı, derin bir nefes aldı ve kendini *uyanmaya* zorladı.

Kurt düşünün sessizliği parçalandı.

Perrin yumuşak toprağa düştü ve bağırışlarla dolu bir yere girdi. Cepheler ve safları hazırlamak hakkında bir şeyler...

Yakında biri bağırdı. Sonra biri daha. Başkaları.

"Perrin?" Bu sesi tanıyordu. "Perrin, evlat!"

Luhhan Usta? Perrin'in göz kapakları çok ağırdı. Onları açamıyordu. Eller onu yakaladı.

"Dayan. Seni yakaladım evlat. Seni yakaladım. *Dayan.*"

37
Son Savaş

O sabah Polov Yaylası'nda şafak söktü, ama güneş Işığın Savunucuları'nın üzerine parlamadı. Batıdan ve kuzeyden Karanlığın orduları geliyordu. Bu son savaşı kazanmak ve yeryüzüne Gölge'yi yaymak için. Acı çekenlerin feryatlarının işitilmeden kalacağı bir Çağ başlatmak için.

Halan oğlu Arent oğlu Loial'ın defterinden,
Dördüncü Çağ.

Lan kılıcını kaldırarak, Mandarb'ı kampta dörtnala sürüyordu.

Yukarıda, sabah bulutları kırmızı kırmızı kanamaya başladı ve batıdan yaklaşan dev Shara ordusundan yükselen büyük ateş toplarını yansıttı. Ateş topları, mesafe yüzünden yavaş hareket ediyormuş gibi görünerek, zarifçe gökyüzüne yükseliyordu.

Birtakım biniciler kamptan ayrılarak Lan'e katıldılar. Kalan Malkierliler hemen arkasından geliyordu, ama gücü dalga dalga büyüyordu. Andere önde ona katıldı, Malkier bayrağı –Altın Turna– tüm Sınırboylular için sancak görevi görüyordu.

Yaralanmışlardı, ama yenilmemişlerdi. Bir adamı devirirsen hamurunu anlarsın. O adam kaçabilir. Kaçmazsa –ağzının kenarında kan ve gözlerinde kararlılıkla doğrulursa– o zaman anlarsın. O adam gerçekten tehlikeli olmak üzeredir.

Ateş topları düşerken hızlanmış gibiydi. Kırmızı öfke patlamaları gibi kampa çarptılar. Patlamalar yeri sarstı. Yakında çığlıklar yükselerek nal seslerine eşlik etti. Adamlar ona katılmaya devam ediyordu. Mat Cauthon tüm kamplara, Lan'in ileri gücüne katılacak

ve kaybettiği askerlerin yerini alacak süvarilere ihtiyaç olduğu haberini yaymıştı.

Bunun bedelini de açıklamıştı. Süvari savaşın en önünde olacaktı, Trolloc ve Sharalı saflarını kıracaktı ve pek az dinlenebilecekti. Bugünkü kayıpların çoğu onlardan çıkacaktı.

Yine de adamlar ona katıldı. At süremeyecek kadar yaşlı olması gereken Sınırboylular. Para keselerini bir kenara bırakıp kılıç almış tüccarlar. Şaşırtıcı ölçüde çok sayıda güneyli, ki aralarında göğüs plakası, çelik ya da kösele şapkalar takmış, mızrak taşıyan kadınlar da vardı. Herkese yetecek kadar kargı bulamamışlardı.

"Katılanların yarısı askerden çok çiftçiye benziyor!" diye seslendi Andere, nal seslerinin üzerinden.

"Sen hiç İki Nehirli bir erkeğin ya da kadının nasıl at sürdüğünü gördün mü Andere?" diye yanıt verdi Lan.

"Gördüğümü söyleyemem."

"İzle de şaşır."

Lan'in süvarileri Mora Nehri'ne ulaştı. Orada, uzun kıvırcık saçlı, siyah ceketli bir adam ellerini arkasında kavuşturmuş dikiliyordu. Logain'in yanında kırk Aes Sedai ve Asha'man vardı. Lan'in gücünü süzdü, sonra elini gökyüzüne kaldırdı ve devasa bir ateş topunu, kâğıttan yapılmış gibi, buruşturuverdi. Gökyüzü şimşek çakmış gibi çıtırdadı ve kırılan ateş topu dumanlar çıkararak her yana kıvılcımlar saçtı. Küller yere yağdı ve söndü, hızla akan ırmağa düştü ve yüzeyine siyah beyaz taneler saçtı.

Yayla'nın hemen güneyinde, Hawal Geçidi'ne yaklaştıklarında Lan yavaşladı. Logain diğer elini ırmağa doğru uzattı. Sular çalkalandı, sonra görünmez bir rampanın üzerinden akarmış gibi havaya fırladı. Şiddetli bir çağlayan biçiminde diğer yana döküldü. Suyun bir kısmı ırmağın kıyılarına yayıldı.

Lan, Logain'e başını salladı ve yoluna devam etti. Mandarb'ı çağlayanın altından geçirdi ve ıslak taşların üzerinden karşıya geçti. Yukarıdaki sular güneşin ışıklarını süzüyor, peşinde Andere ve Malkierliler ile, dörtnala tünelden geçen Lan'in üzerinde ışıldıyordu. Çağlayan kükreyerek soluna dökülüyor, havaya bir sis bulutu yayıyordu.

Işığa çıktığında Lan ürperdi ve sonra koridordan Sharalılara doğru atıldı. Sağında Yayla yükseliyordu, solunda bataklık vardı, ama aralarında sağlam, düz zemin uzanıyordu. Yayla'nın tepesinde okçular, arbaletçiler ve ejderciler yaklaşan düşmanın üzerine ölüm yağdırmak üzere bekliyordu.

Önde Sharalılar vardı, arkalarında dev bir Trolloc gücü toplanıyordu ve hepsi Yayla'nın hemen batısındaydı. Yayla'nın tepesinde, ateşlenen ejderlerin gürlemeleri havayı sarstı ve kısa süre sonra Sharalılar da kendi patlamalarıyla karşılık verdiler.

Lan kargısını indirdi, karşısındaki, Polov Yaylası'na doğru saldırıya geçen Sharalı askere nişan aldı ve çarpışmaya hazırlandı.

* * *

Elayne yana dönerek başını yukarı kaldırdı. O korkunç şarkıyı duymuştu, bir kuğurdama, bir uğultu, aynı anda hem güzel hem korkunç. Aygölgesi'ni topukladı ve yumuşak sese doğru gitti. Neredeydi?

Dashar Tepesi'nin dibindeki Seanchan kampının içlerinden geliyordu. Savaş planını ona söylemediği için Mat'i fırçalamak bekleyebilirdi. O sesin, o harika sesin kaynağını bulması gerekiyordu...

"Elayne!" dedi Birgitte.

Elayne atını tekmeledi.

"Elayne! Draghkarlar!"

Draghkar. Elayne silkelendi, sonra başını kaldırdı. Yaratıklar su damlaları gibi kampa yağıyorlardı. Kuğurtular devam ederken Askerkadınlar kılıçlarını indirmiş, iri iri açılmış gözlerle izliyorlardı.

Elayne gök gürültüsü ördü. Örgü tepesinde patladı, havayı yardı ve Askerkadınların üzerine yayıldı, onların bağırarak kulaklarını tıkamalarına sebep oldu. Başına bir acı saplanan Elayne şokla gözlerini yumarak küfretti. Sonra... sonra hiçbir şey duymadı.

Amaç da buydu.

Gözlerini açılmaya zorladığında, sıska bedenleri ve hayvansı gözleriyle, Draghkarlar her yerdeydi. Kuğurdamak için dudaklarını araladılar, ama Elayne'in sağırlaşmış kulakları şarkıyı duyamadı. Elayne gülümsedi, sonra ateşten kırbaçlar örerek yaratıklara vurdu. Acı çığlıklarını da duyamadı. Ne yazık.

Elayne'in Askerkadınları kendilerine geldiler ve dizlerinin üzerinden kalkarak ellerini kulaklarından çektiler. Sersem ifadelerine bakarak, onların da sağırlaştığını anlayabiliyordu. Birgitte kısa sürede şaşkın Draghkarlara saldırı düzenledi. Yaratıkların üçü sıçrayıp uçmaya çalıştı, ama Birgitte her birini beyaz tüylü oklarla vurdu. Sonuncusu yakındaki çadıra düştü.

Elayne, Birgitte'in dikkatini çekmek için el salladı. İlk Draghkar

sesi, yukarıdan değil kampın içinden gelmişti. Elayne işaret etti, Aygölgesi'ni tekmeleyerek harekete geçirdi ve Seanchanların arasındaki askerlerinin başını çekti. Her yerde, herkes ağızları bir karış açık, gökyüzüne bakıyordu. Çoğu nefes alıyor gibiydi, ama gözlerinde ölü ifadeler vardı. Draghkarlar ruhlarını tüketmişti ve bedenlerini, zengin bir adamın kesilmiş ekmek kabuğu gibi, canlı bırakmıştı.

Beceriksizce. Bu Draghkar grubu –Işık, yüzden fazla yaratık vardı– birer adamı yakalayabilir, öldürebilir, varlıkları keşfedilmeden önce geri çekilebilirdi. Uzaktan gelen savaş gürültüleri –öten borular, gürleyen ejderler, Elayne'in her birini hissedebildiği, ama sağırlaşmış kulakları yüzünden duyamadığı tıslayan ateş topları– Draghkar saldırısını bastırmıştı. Yaratıklar vurup kaçabilirlerdi, ama açgözlü davranmışlardı.

Korumaları dağılarak hazırlıksız yakalanmış Draghkarları biçmeye başladı –çoğu birer asker yakalamıştı. Kaba güçle ölçüldüğünde, yaratıklar iyi savaşçılar değildiler. Elayne örgüler hazırlayarak bekledi. Kaçmaya çalışan Draghkarları havada kavurdu.

Hepsi –en azından görebildikleri– öldükten sonra Elayne, Birgitte'in yaklaşmasını bekledi. Havada kesif bir yanık et kokusu vardı. Elayne burnunu kırıştırdı, at sırtından eğilerek Birgitte'in başını ellerine aldı ve kadının kulaklarına Şifa verdi. O bunu yaparken bebekler tekmeledi. Birine Şifa verdiği zaman mı tepki veriyorlardı, yoksa ona mı öyle geliyordu? Birgitte çevresine bakınarak geri çekilirken Elayne karnını tuttu.

Muhafızı yayına bir ok taktı ve Elayne onun korkusunu hissetti. Birgitte oku fırlattı ve bir Draghkar yakındaki bir çadırın içinde saklandığı yerden geri geri çıktı. Gözleri donuklaşmış bir Seanchan dışarı sendeledi. Yaratığın beslenmesi yarıda kesilmişti. Zavallı adamın aklı bir daha yerine gelmeyecekti.

Elayne atını çevirdi ve alana dalan Seanchan birlikleri gördü. Birgitte onlarla konuştu, sonra Elayne'le konuşmak için döndü. Elayne başını iki yana salladı ve Birgitte duraksadı, sonra Seanchanlara başka bir şey söyledi.

Elayne'in korumaları yine çevresini aldılar ve güvensiz ifadelerle Seanchanları izlediler. Elayne onları çok iyi anlıyordu.

Birgitte ona ilerlemesini işaret etti ve gittikleri yönde devam ettiler. Onlar bunu yaparken bir *damane* ile bir *sul'dam* yaklaştı ve –şaşırtıcı bir şekilde– diz kırarak Elayne'e selam verdi. Belki

Fortuona denen kadın onlara yabancı hükümdarlara saygı gösterme emri vermişti.

Elayne duraksadı, ama ne yapabilirdi? Şifa için kendi kampına dönebilirdi, ama bu zaman alırdı ve Mat'le hemen konuşması şarttı. Mat her şeyi çöpe atacaksa, günlerce savaş planı yapmanın ne anlamı vardı? Elayne ona güveniyordu –Işık, güvenmek zorundaydı– ama yine de, ne yapmayı planladığını bilmesi gerekiyordu.

İçini çekti, sonra ayağını *damane*'ye uzattı. Kadın kaşlarını çattı, sonra *sul'dam*'a baktı. İkisi de bunu hakaret kabul etmiş gibiydi. Elayne kesinlikle hakaret olsun diye yapmıştı zaten.

Sul'dam başını salladı ve *damane*'si Elayne'in bacağına, tam botunun üzerine denk gelen yere dokundu. Elayne'in sağlam botları bir kraliçenin değil, bir askerin giyeceği türdendi, ama savaşa terlikle girmeye niyeti yoktu.

İçinden küçük, buz gibi bir şok dalgası geçti ve işitme duyusu yavaş yavaş geri geldi. İlk önce pes sesleri duydu. Patlamalar. Ejder ateşlerinin uzak gümlemeleri, yakında akan ırmak. Konuşan Seanchanlar. Sonra orta derecedeki sesler geldi, sonra da bir ses seli. Hışırdayan çadır kapakları, askerlerin çığlıkları, boru sesleri.

"Söyle diğerlerine de Şifa versinler," dedi Elayne, Birgitte'e.

Birgitte tek kaşını kaldırdı. Elayne'in emri neden bizzat vermediğini merak ediyordu muhtemelen. Eh, bu Seanchanlar kimlerin kimlerle konuşabileceğine çok dikkat ediyordu. Elayne bu kadınlara onlarla doğrudan konuşma şerefini bahşetmeyecekti.

Birgitte emri iletti ve *sul'dam*'ın dudakları gerildi. Saçlarının iki yanı tıraşlanmıştı; asil bir kadındı. Işık izin verdiyse, Elayne ona yine hakaret etmeyi başarmıştı.

"Yapacağım," dedi kadın. "Ama neden bir hayvandan Şifa görmek istediğinizi anlamıyorum."

Seanchanlar *damane*'lerin Şifa vermesine izin vermiyorlardı. En azından kendileri öyle iddia ediyordu –ama savaşta nasıl bir avantaj sağladığını gördükten sonra, gönülsüzce de olsa, tutsak kadınlara örgüleri öğretmelerini engellememişti bu. Elayne'in işittiklerine bakılırsa, asiller bu Şifa'yı nadiren kabul ediyorlardı.

"Gidelim," dedi Elayne, yola çıkarak. Askerlerine geride kalıp Şifa görmelerini işaret etti.

Birgitte onu süzdü, ama itiraz etmedi. İkisi yollarına devam etti. Birgitte atına bindi ve Elayne'le birlikte, Seanchanların kumanda binasına gittiler. Belki küçük bir çiftlik evi büyüklüğünde, tek katlı

bir binaydı. Dashar Tepesi'nin güneyinde, yüksek duvarlı büyük bir yarığın içine inşa edilmişti –Mat fazla açıkta olduklarından endişelendiği için tepeden aşağı inmişlerdi. Hâlâ arada bir tepeye çıkıp savaşı gözlemliyorlardı.

Elayne atından inerken Birgitte'in yardımını kabul etti –Işık, iyice hantallaşmıştı. Kuru havuzdaki bir gemi gibi hissediyordu. Bir an durup kendini toparladı. Yüz hatları pürüzsüz, duyguları kontrol altında. Saçlarını sıvazladı, elbisesini düzeltti ve sonra binaya girdi.

"Matrim Cauthon," diye gürledi içeri girerken, "kahrolası iki parmaklı Trolloc saman yığını homuru adına, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Şaşırtıcı şekilde, küfür adamın sırıtarak başını harita masasından kaldırmasına sebep oldu. Şapkasının rengine uyacak şekilde dikilmiş, son derece kaliteli ipek giysilerin üzerine ceketini giymiş, şapkasını takmıştı ve buna, yersiz kaçmaması için işlenmiş deriden kol manşetleri ve yaka da dahildi. Bir tür ödün gibi görünüyordu. Ama neden şapkaya pembe kurdeleden bir bant takılmıştı?

"Selam Elayne," dedi Mat. "Seni yakında görebileceğimi düşünmüştüm." Odanın kenarındaki, Andor'un kırmızı altın renklerini taşıyan bir sandalyeyi gösterdi. Sandalyeye fazladan minder konmuştu ve yanındaki sehpada dumanı tüten bir fincan sıcak çay vardı.

Kavrul Matrim Cauthon, diye düşündü Elayne. *Ne zaman bu kadar akıllandın?*

Odanın başında, Seanchan İmparatoriçesi kendi tahtında oturuyordu. Min de yanındaydı ve Caemlyn'de bir manifaturacıya iki hafta yetecek kadar çok yeşil ipekle donanmıştı. Elayne, Fortuona'nın tahtının kendisininkinden iki parmak daha yüksek olduğu gerçeğini gözden kaçırmadı. Kahrolası çekilmez kadın. "Mat. Kampında Draghkarlar var."

"Kavrulası," dedi Mat. "Nerede?"

"Kampında Draghkarlar *vardı* demeliydim," dedi Elayne. "Biz işlerini gördük. Okçularına gözlerini daha açık tutmalarını söylemelisin."

"Söyledim zaten," diye yakındı Mat. "Lanet küller. Biri okçuları kontrol etsin, ben..."

"Yüce Prens!" dedi bir Seanchan haberci, kapıdan içeri dalıp kayarak durarak. Dizlerinin üzerine çöktü ve konuşmasına hiç ara vermeden rahat bir hareketle yere kapandı. "Okçular yok oldu! Bir Shara kolunun saldırısına uğradı –saldırılarını ateş toplarının

dumanıyla örttüler.”

“Kan ve lanet küller!” dedi Mat. “Oraya hemen on altı *damane* ve *sul’dam* yollayın! Kuzeydeki okçu birliklerine gidin ve kırk ikinci ve ellinci birlikleri aşağı getirin. Keşif kollarına söyleyin, bir daha böyle bir şey olmasına izin verirlerse hepsini kamçılatacağım.”

“Yüce Varlık,” dedi izci. Selam verdi, ayağa kalktı ve Mat’le göz göze gelmemek için, başını kaldırmaktan kaçınarak geri geri çıktı.

Elayne izcinin itaatkârlığını raporuyla nasıl birleştirebildiğinden etkilenmişti. Aynı zamanda midesi bulanmıştı. Hiçbir hükümdar uyruklarından bunu talep etmemeliydi. Bir ulusun gücü, halkının gücünden gelirdi. Onları yıkarsanız kendi omurganızı kırmış olurdunuz.

“Geleceğimi biliyordun,” dedi Elayne, Mat yardımcılarına birkaç emir daha verdikten sonra. “Ve planları değiştirmenin sebep olduğu öfkeyi bekliyordun. Kavrul Matrim Cauthon, *neden* bunu yapma ihtiyacı duydun? Savaş planımızın sağlam olduğunu düşünüyordum.”

“Sağlamdı,” dedi Mat.

“O zaman neden değiştirdin!”

“Elayne,” dedi Mat, ona bakarak. “Ben istemediğim halde kumandayı bana verdiniz, çünkü zihnimin Terkedilmişler tarafından değiştirilemeyeceğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Fikir genel olarak buydu,” dedi Elayne. “Ama bana sorarsan madalyonun yüzünden değil, kafanın İçtepi’den etkilenmeyecek kadar kalın olması yüzünden.”

“Aynen öyle,” dedi Mat. “Her neyse, Terkedilmişler kampımızdaki insanlar üzerinde İçtepi kullanıyorlarsa, muhtemelen toplantılarımıza da birkaç casusu katılıyordur.”

“Öyledir, herhalde.”

“O zaman planımızdan haberleri var. Hazırlamak için bunca zaman harcadığımız büyük planımızdan. Biliyorlar.”

Elayne duraksadı.

“Işık!” dedi Mat, başını iki yana sallayarak. “Bir savaşı kazanmanın ilk ve en önemli kuralı, düşmanının ne yapacağını bilmektir.”

“İlk kuralın araziyi bilmek olduğunu sanıyordum,” dedi Elayne, kollarını kavuşturarak.

“O da var. Her neyse, düşman ne yapacağımızı biliyorsa, değiştirmek zorundayız. Hemen. Kötü savaş planları, düşmanın bildiği savaş planlarından iyidir.”

“Bunun olacağını neden tahmin edemedin?” diye sordu Elayne.

Mat ifadesiz bir yüzle ona baktı. Ağzının kenarı seğirdi, sonra şapkasını aşağı çekerek göz yamasını gölgeledi.

“Işık,” dedi Elayne. “*Biliyordun.* Bu koca haftayı bizimle plan yaparak geçirdin ve onu çöpe atacağını en başından biliyordun.”

“Övgünün tamamını bana ayırıyorsun,” dedi Mat, haritalarına bakarak. “Sanırım bir parçam en baştan beri biliyordu, ama Sharalılar buraya gelmeden kısa süre önce kavrayabildim.”

“Ee, yeni plan nedir?”

Mat yanıt vermedi.

“Kafanda saklayacaksın,” dedi Elayne, dizlerinin titrediğini hissederek. “Savaşı sen yöneteceksin ve Işık altında ne planladığını hiçbirimiz bilmeyeceğiz, öyle değil mi? Aksi halde biri kulak misafiri olabilir ve Gölge’ye haber gidebilir.”

Mat başını salladı.

“Yaratıcı bizi korusun,” diye fısıldadı Elayne.

Mat kaşlarını çattı. “Biliyor musun, Tuon da aynı şeyi söyledi.”

* * *

Yayla’da, yakındaki ejderler batıdaki Trolloclara ve Sharalılara ateş kusarken Uno elleriyle kulaklarını kapatıyordu. Havada ekşi bir yanık kokusu vardı ve patlamalar o kadar sağır ediciydi ki, kendi kahrolası küfürlerini bile duyamıyordu.

Aşağıda, Lan Mandragoran’ın süvarileri saldırganların kanatlarını süpürüyor, onların hareket kabiliyetlerini kısıtlayarak ejderlerin daha fazla hasar vermesini sağlıyordu. Sharalıların yanında Trolloclar vardı. Yönlendiricileri de vardı elbette, hem de pek çok yönlendirici. Irmağın daha yukarısında, bir başka büyük Trolloc ordusu, Dai Shan’ın güçlerine bunca zarar verenler, kuzeydoğudan gelmişti ve yakında Merrilor Çayırı’na ulaşırdı.

Ejderler bir anlığına durdu ve ejderciler topların ağzına, her neyle çalışıyorlarsa ondan doldurdular. Uno onların yakınına bile yaklaşmıyordu. Kötü şanstı o şeyler. Bundan emindi.

Ejdercilerin önderi sırım gibi bir Cairhienliydi ve Uno o adamları hiçbir zaman sevmemişti. Ne zaman onlarla konuşmaya kalksa ona kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Bu adam atının sırtında kibirle oturuyordu; ejderler yeniden ateşlendiğinde kılını bile kıpırdatmadı.

Amyrlin Makamı bu adamlara güvenmeyi seçmişti. Seanchanlara

da. Uno kahrolası yakınmayacaktı. Cairhienliler ve lanet Seanchanlar dahil, bulabildikleri her kılıca ihtiyaçları vardı.

"Ejderlerimizi beğendin mi Kumandan?" diye seslendi önderleri –Talmanes– Uno'ya. Kumandan. Uno kahrolası terfi etmişti. Şimdi yeni askere alınmış Kule kargılılarından ve hafif süvarilerden oluşan bir gücü yönetiyordu.

Onun hiçbir lanet şeyin kumandanı olmaması lazımdı; sıradan bir asker olarak mutluydu. Ama hem eğitimliydi hem de savaş deneyimi vardı; bugünlerde çok talep gören şeylerdi, Bryne öyle demişti Salidar'da. Bu yüzden şimdi kahrolası bir subay olmuştu ve hem süvarileri *hem de* piyadeleri yönetiyordu! Eh, kullanması gerekirse kargının ucunu dibinden ayırabiliyordu, ama genellikle at sırtında savaşmayı tercih ediyordu.

Düşman yamaca kadar gelirse, adamları Yayla'nın kenarını savunmaya hazırdı. Şimdiye dek ejdercilerin önüne konuşlanmış okçular bunu önlemişti, ama yakında okçuların geri çekilmesi gerekecekti ve o zaman kahrolası savaşı lanet piyadeler vermek zorunda kalacaktı. Aşağıda, Sharalılar kenara çekildi ve ana Trolloc güçlerinin yamaç yukarı atılmasına izin verdi.

Kargılı askerler ilerleyecek, Trolloc saldırısına direnecekti ve Trolloclar yokuş yukarı saldırdığı için, burada kargılılar işe yarayacaktı. Kanatlara lanet süvarileri de ekle, kahrolası okçular da havada açtıkları şu kapıyollardan ok fırlatırsa, muhtemelen burayı günlerce tutabilirlerdi. Belki haftalarca. Düşman daha kalabalık bir güçle saldırırsa, her karışa tutunurlar, santim santim çekilirlerdi.

Uno bu kahrolası savaştan canlı çıkacağını sanmıyordu. Bu kadar dayandığına hayret ediyordu. Sahiden de, kahrolası Masema kellesini almış olmalıydı ya da Falme'de Seanchanlar veya orada burada Trolloclar. Onu şu lanet kazanlardan birine attıklarında tadı berbat olsun diye kilo almamaya çalışmıştı.

Ejderler yine patladı ve yaklaşan Trolloc ordusunda kocaman delikler açtı. Uno elleriyle kulaklarını kapadı. "Şunu yaptığında adamı uyarsan ya, seni keçinin şeyinden sarkan..."

Bir sonraki atışlar sesini boğdu.

Aşağıdaki Trolloclar havaya uçtular; ejderler altlarındaki toprağı toza çevirdi. O yumurtalar o lanet silindirlerden fırlatıldıktan sonra *patlıyorlardı.* Tek Güç dışında ne tür bir şey metali patlatabilirdi ki? Uno bilmek istemediğinden emindi.

Talmanes, Yayla'nın kenarına yaklaştı ve hasarı inceledi. Ona bu silahları icat eden Tarabonlu kadın da katıldı. Kadın döndü ve

Uno'yu gördü, sonra ona bir şey fırlattı. Küçük bir parça mum. Tarabonlu kadın kulağına dokundu, sonra ellerini oynatarak Talmanes'le konuşmaya başladı. Adam birlikleri yönetiyor olabilirdi, ama araçlardan kadın sorumluydu. Adamlara ejderleri nereye yöneltmeleri gerektiğini o söylüyordu.

Uno homurdandı, ama mumu cebine attı. Yaklaşık yüz Trolloc'tan oluşan bir yumruk yumurtaların patladığı yeri aşmıştı ve Uno'nun kulaklarıyla uğraşacak zamanı yoktu. Uno bir kargı kaptı, uzattı ve adamlarına da aynısını yapmalarını işaret etti. Hepsi Kule beyazlarına bürünmüşlerdi. Uno da beyaz bir önlük giymişti.

Emirler bağırarak yamacın tepesinde yan döndü ve dipçiğini kaldırarak kargıyı hazır etti. Hamlesine yol göstersin ve güç versin diye bir eliyle sapın önünü tutuyordu. Avuç içi aşağı bakacak şekilde, dipçikten bir kol boyu uzakta bir yeri kavrayan diğer el, Trolloclar menzile girdiğinde hamleyi yapacaktı. Uno'nun arkasındaki kargılı asker sıraları, ilk çarpışmadan sonra ilerlemek üzere hazır bekliyorlardı.

"Kargıları sağlam tutun sizi kahrolası koyun çobanları!" diye bağırdı Uno. "Hazır!"

Trolloclar yamaç yukarı koşarak kargı sırasına çarptılar. Öndeki yaratıklar silahlarını savurarak kargıları yana süpürmeye çalıştılar, ama Uno'nun adamları öne çıkarak Trollocları, bazen ikişer ikişer kargıya geçirdiler. Uno homurdanarak kargısını çekti ve bir Trolloc'un boğazına sapladı.

"İlk sıra geriye!" diye bağırdı, kargısını çekip öldürdüğü Trolloc'tan kurtararak. Askerleri de aynı şeyi yaptı; silahlarını çekip kurtardılar ve leşleri yamaçtan aşağı yuvarlanmaya bıraktılar.

Öndeki kargılı askerler geri çekilirken, ikinci sıradakiler aralarından geçip öne çıktılar ve kargılarını hırlayan Trolloclara sapladılar. Saflar nöbetleşe nöbetleşe savaştılar ve sonunda, birkaç dakika sonra, tüm Trolloclar ölmüştü. "İyi iş çıkardınız," dedi Uno, kargısını kaldırarak. İğrenç Trolloc kanı kargının ucundan sapına kaydı. "İyi iş."

Silindirleri yeni yumurtalarla dolduran ejdercilere baktı. Hemen cebindeki mumu çıkardı. Evet, bu kahrolası pozisyonu koruyabilirlerdi. İyi korurlardı. Tek gereken...

Yukarıdan gelen bir feryat üzerine mumla uğraşmayı bıraktı. Yanında, yere bir şey çarptı. Gökyüzünden yere, flamaları olan kurşun bir küre düşmüştü. "Kahrolası Seanchan keçisi!" diye bağırdı Uno, yumruğunu gökyüzüne sallayarak. "Neredeyse tepeme inecekti

seni çürük solucan sevici!"

Raken uçarak uzaklaştı. Muhtemelen binicisi Uno'nun tek kelimesini bile duymamıştı. Lanet Seanchanlar. Uno eğildi ve kürenin içindeki mektubu çıkardı.

Yayla'nın güneybatı yamacından geri çekil.

"Kahrolası *tekmeliyorsun* beni," diye mırıldandı Uno. "Ben uyurken kafamı tekmeliyorsun. Allin, seni kahrolası aptal, bunu okuyabiliyor musun?"

Allin, siyah saçlı bir Andorlu, yanları tıraşlanmış yarım bir sakal uzatmıştı. Uno öteden beri sakalı gülünç bulurdu.

"Geri çekilmek mi?" dedi Allin. "Şimdi mi?"

"Lanet olası akıllarını oynatmışlar," dedi Uno.

Yakında, Talmanes ve Tarabonlu kadına da bir haberci gelmişti –ve kadının nasıl kaş çattığına bakılırsa haber aynıydı. Geri çekilme.

"Cauthon ne yaptığını biliyor olsa iyi olacak," dedi Uno, başını iki yana sallayarak. Neden Cauthon'u her şeyin başına geçirmişlerdi, hâlâ anlamıyordu. O oğlanı hatırlıyordu. Gözleri kafatasının içine kaçmış, önüne geleni tersliyordu. Yarı ölü, yarı şımarık. Uno başını iki yana salladı.

Ama söyleneni yapacaktı. Kahrolası Beyaz Kule'ye yemin etmişti. Bu yüzden yapacaktı. "Haberi iletin," dedi Allin'e, kulaklarını mumla tıkayarak. Aludra, ejderlerin yanında, gitmeden önce son bir yaylım hazırlıyordu. "Kahrolası Yayla'dan çekiliyoruz ve..."

Bir gümbürtü Uno'ya fiziksel olarak çarptı, içinde titreşti ve neredeyse kalbini durdurdu. Uno düştüğünü fark etmeden kafası yere çarptı.

Toz dolan gözlerini kırpıştırarak inledi ve yuvarlandı. Tam o anda bir başka çakma, sonra bir başkası Yayla'da, ejderlerin olduğu yere düştü. Yıldırımlar! Askerleri dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini yummuş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Ama Talmanes çoktan kalkmış, Uno'nun zar zor duyabildiği emirler bağırıyor, el işaretleriyle adamlarına geri çekilmelerini söylüyordu.

Trollocların arkasındaki Shara ordusundan on iki devasa ateş topu inanılmaz bir hızla yükseldi. Uno bir küfür savurdu ve kendini bir çukura attı. O çukura saklandıktan birkaç saniye sonra tüm tepe depreme tutulmuş gibi sarsıldı. Üzerine yağan toprak kesekleri onu neredeyse gömecekti.

Her şey üstlerine üstlerine geliyordu. *Her şey.* Ordudaki her bir

kahrolası Shara yönlendiricisi aynı anda Yayla'ya odaklanmış gibiydi. Uno'nun tarafında, ejderleri korumak için konuşlanmış Aes Sedailer vardı, ama görünüşe bakılırsa bu saldırıya karşı koymakta güçlük çekeceklerdi.

Saldırı bitmek tükenmek bilmedi. Sonunda dindiğinde, Uno emekleyerek çukurdan çıktı. Lanet ejderlerin bazıları paramparça olmuştu ve Aludra onları kurtarmak ve kalanları korumak için ejdercilerle birlikte çalışıyordu. Kanlı eliyle başını tutmakta olan Talmanes bağırıyordu. Uno bir kulağındaki mumu çıkardı – muhtemelen o mumlar kulaklarını kurtarmıştı– ve Talmanes'e doğru koştu.

"Lanet Aes Sedailerin nerede?" diye bağırdı Uno. "Bu kahrolası saldırıyı durdurmaları gerekiyordu!"

Dört düzine Aes Sedaileri vardı ve havadaki örgüleri keserek ya da savuşturarak ejderleri koruma emri almışlardı. Yayla'yı, Karanlık Varlık'ın gelişi hariç her şeyden koruyabileceklerini iddia etmişlerdi. Yıldırımlar tam ortalarına düştüğü için onlar da darmadağın olmuşlardı.

Trolloclar yine tepeye doğru ilerliyorlardı. Uno, Allin'e bir kargı duvarı oluşturmasını ve yaratıkları uzak tutmasını emretti ve sonra birkaç korumayla birlikte Aes Sedailere doğru koştu. Kadınların kalkmasına yardım eden Muhafızlara katıldı ve önderlerini aradı.

"Kwamesa Sedai?" diye sordu Uno, başlarındaki Aes Sedai'yi bularak. Kadın üstünü başını silkeliyordu. Esmer tenli ince Arafelli alçak sesle söyleniyordu.

"O da neydi?" diye sordu.

"Ah..." dedi Uno.

"Bu soruyu sana sormadım," dedi kadın, gökyüzünü tarayarak. "Einar! Neden o örgüleri görmedin?"

Bir Asha'man koşarak geldi. "Çok hızlı belirdiler. Ben uyarı yapmaya vakit bulamadan tepemizde bittiler. Ve... Işık! Onları her kim gönderdiyse, güçlü biri. Gördüğüm herkesten güçlü, hatta..."

Arkalarında bir ışık çizgisi havayı yardı. Devasaydı ve Fal Dara kalesi kadar yüksekti. Çizgi kendi etrafında döndü ve Yayla'nın ortasında kocaman bir kapıyol açıldı. Diğer yanda miğfersiz, gümüş madeni paralara benzeyen disklerden yapılmış parlak bir zırh kuşanmış, siyah saçlı ve belirgin burunlu bir adam duruyordu. Adamın öne doğru uzattığı altın asanın topuzu, kum saatine ya da ince bir kadehe benziyordu.

Kwamesa hemen tepki vererek elini kaldırdı ve bir ateş seli

salıverdi. Adam elini salladı ve ateş yön değiştirdi, sonra –neredeyse kayıtsızca– işaret etti ve adamla Kwamesa arasında ince, kızgın ve *beyaz* bir çubuk belirdi. Kwamesa'nın bedeni parladı ve bir sonraki anda gitmişti. Zerreler yere doğru süzüldü.

Uno sıçrayarak uzaklaştı. Einar da ona katıldı ve kırık bir ejderin kalıntılarının arkasına yuvarlandı.

"Yenidendoğan Ejder için geldim!" diye bildirdi gümüşlü adam. "Onu çağıracaksınız ya da onu buraya sizin çığlıklarınız getirecek."

Uno'dan birkaç metre ötede, ejderlerin altındaki yer kabardı ve patladı. Uno yüzünü korumak için kollarını kaldırdı, tahta ve toprak parçaları uçuştu.

"Işık bize yardım etsin," dedi Einar. "Onu durdurmaya çalışıyorum, ama adam bir halkaya katılmış. *Tam bir halka.* Yetmiş iki kişilik. Hiç bu kadar büyük bir güç görmemiştim! Ben..."

Kor beyaz bir ışık çubuğu kırık ejderi yararak geçti ve Einar'a çarparak buharlaştırdı. Adam bir anda yok oldu ve Uno küfürler savurarak geriledi. Ejderin parçaları çevresinde yere düşerken eğildi.

Uno adamlarına geri çekilmelerini bağırarak onları harekete geçirdi ve yalnızca yaralı bir adamı kolundan yakalayıp kaçmasına yardım etmek için durdu. Artık Yayla'dan çekilme emrini sorgulamıyordu. Bir adamın alabileceği en iyi kahrolası emirdi!

* * *

Logain Ablar, Tek Güç'ü salıverdi. Yayla'nın altında, Mora'nın yanında dikiliyordu ve yukarıdaki saldırıyı hissedebiliyordu.

Bugün Tek Güç'ü salıvermek, hayatı boyunca yaptığı en zor şeylerden biriydi. Kendine Ejder demekten daha zor, Siyah Kule'de geçirdikleri ilk günlerde Taim'i boğmamaya çalışmaktan daha zor.

Damarları kesilmiş ve kanı yere saçılıyormuş gibi, Güç akıp gitti. Logain derin bir nefes aldı. Onca Tek Güç tutmak –halkayı oluşturan otuz dokuz kişinin gücü– sarhoş ediciydi. Salıverdiği zaman ehlileştirildiği, Güç'ün ondan çalındığı zamanı hatırladı. Her nefeste, bir bıçak bulup kendi gırtlağını kesmek istediği bir zaman.

Kendi deliliğinin de bu olduğunu tahmin ediyordu: Tek Güç'ü salıverdiği zaman onu sonsuza dek kaybedeceği korkusu.

"Logain?" diye sordu Androl.

Logain başını kısa boylu adama ve yoldaşlarına çevirdi. Sadıktılar. Neden bilmiyordu, ama sadıktılar. Her biri. Aptallar.

Sadık aptallar.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu Androl. Diğerleri – Canler, Emarin, Jonneth– Yayla'ya bakıyorlardı. Orada kullanılan Güç... hayret vericiydi.

"Demandred," dedi Emarin. "O olmalı."

Logain başını usulca salladı. *Onca güç...* Terkedilmişlerden biri bile o kadar güçlü olamazdı. Muazzam güce sahip bir *sa'angreal* taşıyor olmalıydı.

Öyle bir aletle, diye fısıldadı düşünceleri, *hiçbir erkek ya da kadın bir daha Güç'ü senden alamaz.*

Logain'i hapsettiğinde Taim yapmıştı bunu. Onu tutsak etmiş, kalkan koymuş, Tek Güç'e dokunmasını engellemişti. Onu Döndürme girişimleri acı verici ve ezici olmuştu. Ama *saidin* olmazsa...

Güç, diye düşündü, o kuvvetli yönlendirmeyi izleyerek. O kadar güçlü olma arzusu, Taim'e duyduğu nefreti neredeyse boğuyordu.

"Şimdilik ona bulaşmayacağız," dedi Logain. "Önceden planladığımız ekiplere bölünün." Her ekipte bir kadın ve beş altı erkek olacaktı. Bir kadın ve iki erkek halka olabilirdi ve diğer ikisi destek verecekti. "Siyah Kule hainlerini avlayacağız."

Androl'ün yanında duran Pevara tek kaşını kaldırdı. "Gidip şimdiden Taim'i avlayacağımızı mı söylüyorsun? Cauthon burada insanları nakletmelerine yardım etmeni istememiş miydi?"

"Cauthon'a açıkça söyledim," dedi Logain. "Bu savaşı meydanlar arasında asker naklederek geçirmeyeceğim. Emirlere gelince, ben bizzat Yenidendoğan Ejder'den emir aldım."

Rand al'Thor bunların kendisinin 'son' emirleri olduğunu söylemişti. Not, kılıç tutan adam biçiminde, küçük bir *angreal*'le gelmişti. *Gölge, Karanlık Varlık'ın mühürlerini çaldı. Onları bul. Elinden geliyorsa, lütfen onları bul.*

Androl tutsaklığı sırasında, Taim'in mühürler hakkında böbürlendiğini duyduğunu sanıyordu. Ellerindeki tek ipucu buydu. Logain uzakları taradı. Güçleri Yayla'dan çekiliyordu. Logain durduğu yerden ejder sıralarını göremiyordu, ama yoğun duman bulutları onların güvenliği konusunda pek umut vadetmiyordu.

Emirleri hâlâ o veriyor, diye düşündü Logain. *İtaat etmeye devam edecek miyim?*

Taim'den intikam alma şansı için mi? Evet, Rand al'Thor'un emirlerine itaat edecekti. Eskiden olsa, emirlere itaat etmeyi bu kadar sorgulamazdı. Bu, tutsak alınıp işkenceden geçirilmeden

önceydi.

"Gidin," dedi Logain, Asha'manlarına. "Lord Ejder'in yazdıklarını okudunuz. Ne pahasına olursa olsun mühürleri geri almalıyız. Bu her şeyden önemli. Onların gerçekten Taim'de olduğunu umalım. Yönlendiren adamlara dair işaret izleyin, onları bulun ve öldürün."

Yönlendiren adamların Sharalı olması önemli değildi. Asha'manlar bu savaşa, düşmanın yönlendiricilerini yok ederek yardım edecekti. Taktiği daha önce tartışmışlardı. Erkeklerin yönlendirdiğini sezdiklerinde, kapıyollarla sıçrayarak tam olarak nerede yönlendirildiğini bulacaklar, sonra onları hazırlıksız yakalayıp saldıracaklardı.

"Taim'in adamlarından birini görürseniz," dedi Logain, "onu yakalamaya çalışın ki Taim'in üssünün yerini ağzından alabilelim." Duraksadı. "Şansımız varsa M'Hael'in kendisi de buradadır. Mühürleri yanında taşıyor olması ihtimaline hazırlıklı olun. Saldırımızla onları da yok etme riskine girmeyelim. Onu görürseniz, geri dönün ve bana nerede olduğunu bildirin."

Logain'in ekipleri uzaklaştı. Geriye Gabrelle, Arel Malevin ve Karldin Manfor kaldı. Taim'in ihaneti sırasında yetenekli adamlarından bazılarının Kule'de bulunmaması iyi olmuştu.

Gabrelle sakin gözlerle Logain'e baktı. "Ya Toveine?" diye sordu.

"Onu bulabilirsek öldüreceğiz."

"Senin için bu kadar basit mi?"

"Evet."

"O..."

"Onun yerinde olsan yaşamak ister miydin Gabrelle? Yaşamak ve *ona* hizmet etmek?"

Gabrelle ağzını kapattı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Gabrelle hâlâ Logain'den korkuyordu; Logain bunu hissedebiliyordu. Güzel.

Ejder bayrağını açtığın zaman dilediğin bu muydu, diye fısıldadı zihni. *İnsanlığı kurtarmayı hedeflediğin zaman? Korkulmak için mi yaptın? Nefret edilmek için mi?*

Logain zihnindeki sesi duymazdan geldi. Hayatı boyunca, bir şey başardığı yegâne zamanlar, insanların ondan korktuğu zamanlardı. Siuan ve Leane'e karşı sahip olduğu tek avantaj buydu. İçinde bir hayatta kalma dürtüsü taşıyan ilkel Logain, insanların ondan korkmasına ihtiyaç duyuyordu.

"Onu sezebiliyor musun?" diye sordu Gabrelle.

“Bağı kopardım.”

Gabrelle’in kıskançlığı keskin ve aniydi. Logain’i şok etti. Logain birlikte çalışmalarından zevk almaya ya da en azından tahammül etmeye başladığını sanıyordu.

Ama bütün bunlar Gabrelle’in onu kontrol etmek için oynadığı bir oyundu elbette. Aes Sedailer böyle davranırdı. Evet, Logain daha önce ondan gelen şehvet, hatta belki sevgi duygularını hissetmişti. Ondan geldiğini zannettiği duygulara güvenebileceğinden emin değildi. Güçlü ve özgür olmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, gençliğinden beri birileri onu kukla gibi oynatıyor gibiydi.

Demandred’in yönlendirmesi güç yayıyordu. Onca *güç*.

Yayla’dan yüksek bir gümleme geldi. Logain başını arkaya devirerek kahkaha attı. Bedenler Yayla’dan havaya yapraklar gibi uçuştu.

“Bana bağlanın!” diye emretti yanındakilere. “Benimle halka kurun. M’Hael’i ve adamlarını avlayalım. Işık izin verse de onu bulsam –sofram yalnızca etlerin en iyisini hak ediyor, baş erkek geyiğin kendisini!”

Ondan sonra?.. Kim bilir... Logain öteden beri kendini Terkedilmişlerden birinin karşısında sınamak istemişti. Kaynak’ı yine kavradı. Kıvranan ve onu ısırmaya çalışan *saidin* akışlarını yakaladı. *Angreal*’i kullanarak daha fazlasını çekti. Diğerlerinin Gücü de ona aktı. Logain’in kahkahaları yükseldi.

* * *

Gawyn çok yorgun hissediyordu. Bu hazırlık haftasında dinlenmesi gerekirdi, ama bugün fersahlarca yol yürümüş gibi hissediyordu.

Elinden bir şey gelmezdi. Kendini, önündeki masaya açılmış, savaş meydanına bakan kapıyola odaklanmaya zorladı. “Bunu göremediklerinden emin misin?” diye sordu Yukiri’ye.

“Eminim,” diye yanıt verdi Yukiri. “Ayrıntılı bir şekilde sınandı.”

Yukiri bu gözlem kapıyolları konusunda beceri kazanıyordu. Bu kapıyolu kampa Tar Valon’dan getirilen bir masanın üzerinde açmıştı. Gawyn savaş meydanına, adeta bir haritaymış gibi bakıyordu.

“Gerçekten diğer yanı görünmez yaptıysan,” dedi Egwene düşünceli düşünceli, “çok faydalı bir araç olabilir.”

“Yakından görmek daha kolay olurdu,” diye itiraf etti Yukiri.

“Bu kapıyol o kadar yüksekte ki, aşağıdaki hiç kimse seçemez.”

Gawyn, Egwene’in orada, başı ve omuzları savaş meydanına doğru uzanmış halde durmasından hoşlanmıyordu. Dilini tuttu. Kapıyol olabildiğince güvenliydi. Egwene’i her şeyden koruyamazdı.

“Işık,” dedi Bryne usulca, “bizi lokma lokma doğruyorlar.”

Gawyn ona baktı. Adam malikânesine dönme önerilerini –hatta ısrarlarını– geri çevirmişti. Hâlâ kılıç tutabildiği konusunda ısrar ediyordu; yalnızca, önderlik etmesine izin verilmeyecekti. Dahası, diyordu, aralarından *herhangi biri* İçtepi altında olabilirdi. Bir açıdan, onun İçtepi’nin etkisi altında olduğunu bilmek onlara avantaj veriyordu. En azından onu izleyebilirlerdi.

Ve Siuan korumak istercesine Bryne’ın kolunu tutmuş, izliyordu. Silviana ve Doesine de çadırdaydı.

Savaş iyi gitmiyordu. Cauthon, Yayla’yı kaybetmişti –ilk plan orayı mümkün olduğunca uzun süre tutmaktı– ve ejderler paramparça olmuştu. Demandred’in Tek Güç saldırısı beklediklerinden çok daha güçlüydü. Üstelik diğer büyük Trolloc ordusu kuzeydoğudan gelmiş, Cauthon’un ırmak yukarısındaki savunmalarına baskı uyguluyordu.

“Ne planlıyor?” dedi Egwene, masanın kenarını tıkırdatarak. Açıklıktan uzak bağırışlar geliyordu. “Eğer böyle devam ederse ordularımız kuşatılacak.”

“Tuzağı yemlemeye çalışıyor,” dedi Bryne.

“Ne tür bir tuzak?”

“Yalnızca tahmin yürütüyorum,” dedi Bryne, “ve Işık biliyor ya, benim değerlendirmelerime eskisi kadar güvenilemez. Cauthon her şeyi tek bir cepheye yığmayı planlıyor gibi. Gecikme yok, Trollocları yormak yok. Böyle giderse birkaç gün içinde sonuç belli olacak. Belki birkaç saat içinde.”

“Bu tam olarak Mat’in yapacağı bir şeye benziyor,” dedi Egwene, pes ederek.

“O örgülerin gücü,” dedi Lelaine, “o *kudret*...”

“Demandred halka kurmuş,” dedi Egwene. “Tanıklar tam halka diyor. Efsaneler Çağı’ndan beri görülmemiş bir şey. Ve bir *sa’angreal*’i var. Askerlerden bazıları bir şey görmüş –bir asa.”

Gawyn, eli kılıcında, çok aşağıdaki savaşı izliyordu. Demandred üzerlerine dalga dalga ateş yağdırırken, adamların çığlıklarını duyabiliyordu.

Aniden Terkedilmiş’in sesi gürledi ve havadaki deliğe kadar ulaştı. “Neredesin Lews Therin! Kılık değiştirmiş halde her cephede

görülmüşsün. Buraya da mı geldin? Savaş benimle!"

Gawyn kılıcın kabzasını sıktı. Askerler geçidi aşmak için Yayla'nın güneybatı tarafına akıyordu. Birkaç küçük grup yamaçları tutmuştu ve oradaki ejderciler –Gawyn'e karınca gibi görünüyorlardı– kalan ejderleri çeken katırları güdüyordu.

Demandred kaçan birliklerin üzerine yıkım yağdırıyordu. Adam başlı başına bir orduydu, insanları havaya fırlatıyor, atları patlatıyor, yakıyor, yok ediyordu. Çevresinde, Trolloclar tepeyi ele geçirdi. Zalim tezahüratları kapıyoldan içeri doldu.

"Onunla başa çıkmamız gerekecek Anne," dedi Silviana. "Yakında."

"Bizi yakına çekmeye çalışıyor," dedi Egwene. "*Sa'angreal*'i var. Biz de yetmiş iki kişilik bir halka kurabiliriz, ama sonra ne olacak? Tuzağına mı düşeceğiz? Bizi katletmesine izin mi vereceğiz?"

"Başka ne seçeneğimiz var Anne?" diye sordu Lelaine. "Işık. Binlerce insanı öldürüyor."

Binlerce insanı öldürüyordu. Onlar burada dikilirken.

Gawyn geriledi.

Onun geri çekildiğini Yukiri'den başka kimse fark etmiş görünmedi. Yukiri hevesle yaklaştı ve Egwene'in yanında, Gawyn'in boşalttığı yeri doldurdu. Gawyn çadırdan çıktı ve çadır korumaları ona baktığı zaman, biraz temiz havaya ihtiyaç duyduğunu söyledi. Egwene bilse onaylardı. Son zamanlarda Gawyn'in ne kadar yorgun hissettiğini sezebiliyordu. Bundan defalarca bahsetmişti. Gawyn'in göz kapakları, demirden ağırlıklar bağlanmış da aşağıya çekiliyormuş gibi ağırdı. Kararmış gökyüzüne baktı. Uzaktan gelen gümlemeleri duyabiliyordu. İnsanlar ölürken daha ne kadar hiçbir şey yapmadan duracaktı?

Söz verdin, diye düşündü kendi kendine. *Onun gölgesinde kalmaya gönüllü olduğunu söyledin.*

Ama bu, önemli işler yapmayı bırakmak anlamına gelmiyordu, değil mi? Kesesini karıştırdı ve Kanhançerlerinin yüzüğünü çıkardı. Onu taktı ve bitkinliğinin yok olduğunu, gücünün geri geldiğini hissetti.

Duraksadı, sonra diğer yüzükleri çıkardı ve onları da taktı.

* * *

Mora Nehri'nin güney kıyısında, Dashar Tepesi'nin kuzeydoğusundaki harabelerin önünde, Tam al'Thor seneler önce

Kimtin'in öğrettiği gibi boşluğu çağırdı. Tam tek bir alev olduğunu hayal etti ve tüm duygularını o aleve boşalttı. Sakinleşti, sonra sükûnet de onu terk etti ve geriye hiçbir şey kalmadı. Yeni badanalanmış, güzel ve beyaz bir duvar gibi. Her şey eriyip gitti.

Tam boşluktu. Yayını kaldırdı, sağlam siyah porsukağacı eğildi ve oku yanağına kadar çekti. Nişan aldı, ama bu yalnızca bir formaliteydi. Boşluğa bu kadar derin daldığında, ok tam olarak ne emredilirse onu yapacaktı. Bunu bilmiyordu. Güneş de doğacağını, dallar yapraklarını dökeceğini bilmezdi. Bunlar *bilinen* şeyler değildi, *olan* şeylerdi.

Kirişi bıraktı, kiriş şakladı ve ok havayı yararak uçtu. Sonra bir tane daha takip etti, sonra bir tane daha. Aynı anda havada beş oku vardı ve her biri değişen rüzgârlar öngörülerek fırlatılmıştı.

İlk beş Trolloc, ırmağın bu kesimine yerleştirmeyi başardıkları pek çok sal köprüden birini aşmaya çalışırken düştü. Trolloclar sudan nefret ederdi. Sığ su bile yıldırırdı onları. Mat yukarıda ırmağı savunmak için her ne yapmışsa, şu anda işe yarıyordu ve ırmak hâlâ akıyordu. Gölge bunu durdurmaya çalışacaktı. Durdurmaya çalışıyordu. Zaman zaman ırmak yukarısından bir Trolloc ya da katır leşi yüzerek geliyordu.

Tam ok fırlatmaya devam etti. Abell ve diğer İki Nehirliler de ona katıldı. Bazen belli bir Trolloc'u değil, genel olarak kitleyi hedef alıyorlardı –ama bu nadirdi. Sıradan bir asker nişan almadan ok fırlatabilir, okunun birini bulacağını varsayabilirdi, ama iyi bir İki Nehirli okçu bunu yapmazdı. Askerler için ok ucuzdu, ama ormancılar için değildi.

Trolloclar dalga dalga düşüyordu. Tam ve İki Nehirlilerin yanında, arbaletçiler silahlarını kurdular ve Gölgedöllerinin üzerine yaylım üzerine yaylım açtılar. Arkadaki Soluklar, Trollocları kırbaçlayarak ırmağı aşmaya zorluyordu –ama pek başarı elde edemiyorlardı.

Tam'in oku bir Soluk'un gözleri olması gereken yeri vurdu. Yakında, baltasına yaslanmış, okların uçuşunu izleyen Bayrd adlı iri yarı bir adam takdirle ıslık çaldı. Adam, Trolloclar ırmağı aşmayı başardıklarında okçuları korumak için arkalarına yerleştirilmiş asker grubundandı.

Bayrd orduya katılmış paralı asker önderlerinden biriydi ve Andorlu olmasına rağmen, ne o ne de önderlik ettiği yüz kadar adam nereden geldiklerini söylüyordu. "O yaylardan bir tane edinmem lazım," dedi Bayrd arkadaşlarına. "Yak beni, bunu

gördünüz mü?”

Yakında, Abell ile Azi ok fırlatmaya devam ederek gülümsediler. Tam gülümsemedi. Boşluğun içinde mizah yoktu, ama boşluğun dışında bir düşünce kıpırdandı. Tam, Abell ile Azi’nin neden gülümsediğini biliyordu. İki Nehir yayına sahip olmak, insanı İki Nehirli okçu yapmazdı.

“Bence,” dedi Galad Damodred yakından, atının sırtından, “onlardan birini kullanmaya kalkarsan düşmandan çok kendine zarar verirsin. Al’Thor, daha ne kadar kaldı?”

Tam bir ok daha bıraktı. “Beş tane daha,” dedi, sadağındaki bir sonraki oka uzanarak. Yayı kaldırdı, oku fırlattı, sonra devam etti. İki, üç, dört, beş.

Beş Trolloc daha öldü. Toplamda otuz ok fırlatmıştı. Bir tanesinde ıskalamıştı, ama sırf nişan aldığı Trolloc’u Abell öldürdüğü için.

“Okçular, durun!” diye bağırdı Tam.

İki Nehirliler geri çekildiler ve Tam boşluğu salıverdi. Dağınık bir Trolloc grubu sendeleyerek kıyıya çıktı. Tam hâlâ bir ölçüye kadar Perrin’in birliklerine komuta ediyordu. Beyazpelerinler, Ghealdanlılar ve Kurt Muhafızları, her birinin kendi önderi olmasına rağmen, son kararı Tam’den bekliyorlardı. Tam kişisel olarak okçuları yönetiyordu.

Perrin, bir an önce iyileşsen iyi olacak. Haral önceki gün delikanlıyı kanlar içinde, ölmek üzere, kampın dışındaki çimenlerde yatarken bulduğunda... Işık, hepsinin ödü patlamıştı.

Perrin sağ salim Mayene’e gönderilmişti. Muhtemelen Son Savaş’ın kalan günlerini orada geçirecekti. Öyle bir yara alan biri, Aes Sedai Şifasına rağmen, kolay kolay iyileşmezdi. Muhtemelen savaşı kaçırmak Perrin’i çılgına çevirecekti, ama bu bazen olurdu. Askerliğin parçasıydı.

Tam ve okçular savaşı izleyecek iyi bir nokta bulmak için harabelere çekildiler. Ulaklar yeni ok getirmeye giderken, Tam ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı okçuları düzene soktu. Mat, Perrin’in tüm birliklerini Tinna’nın –heykel gibi bir kadındı– komuta ettiği Ejderyeminlilerin yanına konuşlandırmıştı. Tam kadının nereden geldiğini ve komutanın neden ona verildiğini bilmiyordu –kadında bir leydinin tavırları, bir Aiel’in yapısı ve bir Saldaealının renkleri vardı. Adamları ona itaat ediyordu. Tam, Ejderyeminlileri hiç anlamıyordu, bu yüzden yollarına çıkmaktan kaçınıyordu.

Tam'in ordusuna tutunmaları emredilmişti. Mat batıdan gelecek Sharalı ve Trolloc saldırısının en güçlü saldırı olacağını düşünüyordu. Bu yüzden Tam, Mat'in geçitten ırmak yukarısına destek kuvvetler yolladığını görünce şaşırmıştı. Beyazpelerinler yeni gelmişti ve pelerinlerini savurarak ırmak kıyısında saldırıya geçmiş, sallanan köprüleri üzerinde sendeleyerek gelen Trollocları biçiyorlardı.

Diğer yakadaki Trolloclardan, Galad ve adamlarına doğru oklar uçmaya başladı. Beyazpelerinlerin zırhlarına ve kalkanlarına çarpan ok başlarının tangırtısı ve çınlaması, çatıya yağan dolu seslerini andırıyordu. Tam, Arganda'ya piyadelerini getirmesini emretti, ki Bayrd ve paralı askerleri de bunlara dahildi.

Yeterince kargıları yoktu, bu yüzden Arganda'nın adamları baltalı kargı ve mızrak taşıyorlardı. Adamlar çığlıklar içinde ölmeye başladılar. Trolloclar uluyorlardı. Alliandre at sırtında, iyice silahlanmış piyadelerce çevrilmiş halde, Tam'in arka taraftaki konumuna yaklaştı. Tam yayını kaldırarak ona selam verdi ve Alliandre de başını salladı, sonra oturup izlemeye başladı. Savaşa dahil olmak istiyordu. Tam onu suçlayamazdı; savaşın aleyhlerine dönmesi durumunda askerlerinin onu buradan kaçırmasını emrettiği için de suçlayamazdı.

"Tam! Tam!" Dannil at sırtında yaklaştı ve Tam, Abell'a okçuların komutasını almasını işaret etti. Dannil'e doğru yürüdü ve delikanlıyı harabelerin gölgesinde karşıladı.

Bu yıkık duvarların içinde, Tam'in yedek askerleri endişe içinde savaşı izliyordu. Çoğu paralı askerlerden ve Ejderyeminlilerden toplanmış okçulardı. Ejderyeminlilerin büyük kısmı daha önce hiç savaş görmemişti. Eh, birkaç ay öncesine kadar İki Nehirliler de hiç savaş görmemişlerdi. Hızlı öğrenmeleri gerekecekti. Bir Trolloc'u okla vurmak, bir geyiği vurmaktan çok da farklı değildi.

Ama geyiği ıskalarsanız, birkaç saniye sonra kılıcıyla bağırsaklarınızı deşmezdi.

"Ne var Dannil?" diye sordu Tam. "Mat'ten haber mi var?"

"Size Ejderin Alayı'ndan piyade bayrakları gönderiyor," dedi Dannil. "Ne pahasına olursa olsun burada ırmağı tutmanızı söylüyor."

"O çocuk ne peşinde?" dedi Tam, Yayla'ya bakarak. Ejderin Alayı'nda iyi piyadeler ve burada işe yarayabilecek eğitimli arbaletçiler vardı. Ama Yayla'da neler oluyordu?

Yayla'dan yukarıdaki bulutlara yükselen yoğun siyah

dumanlardan ışık çakmaları yansıyordu. Orada çatışmalar yoğundu.

"Bilmiyorum Tam," dedi Dannil. "Mat... değişti. Artık onu tanımadığımı hissediyorum. Her zaman serserinin teki olmuştur, ama şimdi... Işık, Tam. Masallardan fırlamışa benziyor."

Tam homurdandı. "Hepimiz değiştik. Muhtemelen Mat de senin hakkında benzer şeyler söylerdi."

Dannil güldü. "Ah, bundan kuşkuluyum Tam. Ama bazen, ben de o üçüyle gitsem neler olurdu diye merak ediyorum. Demek istediğim, Moiraine Sedai belli yaşta delikanlılar arıyordu ve sanırım ben biraz fazla büyüktüm..."

Efkârlı gibiydi. Dannil ne isterse düşünüp söyleyebilirdi –ama Tam onun Mat, Perrin ve Rand'ı şimdi oldukları kişilere dönüştüren güçlüklere dayanmak isteyeceğini sanmıyordu. "Bu grubun kumandasını al," dedi Tam, başını yedek okçulara doğru sallayarak. "Ben Arganda ve Galad'a destek kuvvet geleceğini bildireceğim."

* * *

Pevara çaresizlik içinde Hava örerken çevresine kalın Trolloc okları yağıyordu. Yarattığı rüzgâr, öfkeli bir oyuncunun tahtadaki taşları süpürmesi gibi, okları süpürüp götürüyordu. Pevara ter içinde *saidar*'a tutundu ve daha da güçlü bir Hava kalkanı örerek, yeni oklara karşı kendilerini savunmak için gökyüzüne oturttu.

"Güvenli!" diye bağırdı. "Koşun!"

Bir grup asker Yayla'nın ırmağa bakan dik yamacındaki bir kaya çıkıntısının altından fırladı. Yukarıdan siyah oklar yağmaya devam etti. Pevara'nın ördüğü kalkana çarptılar. Kalkan okları yavaşlattı ve oklar tüy kadar yavaşça düştüler.

Yardım ettiği askerler Hawal Geçidi'ndeki toplantı yerine koştular. Diğerleri durup, yamaçlara akın eden Trolloclarla savaşmaya karar verdi. Gölgedöllerinin çoğu, konumlarını sağlamlaştırmak ve insanların işini bitirmek için Yayla'nın tepesinde kaldı.

Neredesin? Androl'ün öfkeli düşüncesi, zihninde hafif bir fısıltı gibi geldi.

Buradayım, dedi Pevara. Tam bir düşünceden ziyade bir imge ve mekân duygusuydu.

Yanında bir kapıyol açıldı ve Androl kapıyoldan bu yana atladı, Emarin de peşinden geldi. İki adam da kılıç taşıyordu, ama Emarin dönüp elini arkaya uzattı ve açık kapıyolun diğer yanına bir ateş

seli yolladı. Diğer yandan çığlıklar geldi. İnsan çığlıkları.

"Ta Shara ordusunun olduğu yere mi gittiniz?" diye sordu Pevara. "Logain bir arada kalmamızı istemişti!"

"Demek artık onun ne istediği umurunda," dedi Androl sırıtarak.

Çekilmez bir adamsın, diye düşündü Pevara. Çevrelerinde, oklar yere düştü. Yukarıdaki Trolloclar öfkeyle uluyordu.

"İyi örgü," dedi Androl.

"Teşekkür ederim." Pevara onun kılıcına baktı.

"Artık bir Muhafız'ım." Androl omuzlarını silkti. "Muhafız gibi görünsem de olur ha?"

Adam bir kapıyol açarak bir Trolloc'u ikiye bölebiliyor, Ejderdağı'nın içinden ateş çağırabiliyordu, ama yine de kılıç taşımak istiyordu. Pevara bunun erkeklere özgü bir şey olduğuna karar verdi.

Onu duydum, dedi Androl. "Emarin, yanıma gel. Pevara Sedai, sen de bize eşlik etme nezaketini gösterebilirsen..."

Pevara burnunu çekti, ama diğer ikisine katıldı. Hep birlikte Yayla'nın güneybatı duvarı boyunca ilerlediler ve sallana sallana toplanma noktasına doğru giden yaralıların yanından geçtiler. Androl yaralılara baktı ve sonra kampa giden bir kapıyol açtı. Yaralı adamlar şaşkınlık ve minnet içinde bağırdılar, sonra sendeleyerek güvenliğe geçtiler.

Siyah Kule'den ayrıldıklarından beri Androl daha... güven dolu olmuştu. İlk tanıştıklarında her konuda tereddütlüydü. Bir tür huzursuz tevazu. Artık o tevazunun yerinde yeller esiyordu.

"Androl..." dedi Emarin, kılıcıyla yamacın yukarısını işaret ederek.

"Görüyorum," dedi Androl. Yukarıda, kaynar kazandan taşan zift gibi, Yayla'ya Trolloclar akıyordu. Arkada, Androl'ün askerleri kampa götüren kapıyolu kapandı. Kapandığını gören diğerleri bağırdılar.

Hepsini kurtaramazsın, diye düşündü Pevara sertçe, onun hissettiği ıstırabı sezerek. *Eldeki işe odaklan.*

Üçü askerlerin arasından geçerek, ileride hissettikleri yönlendiricilere yöneldiler. Jonneth, Canler ve Theodrin oradaydılar ve Trolloc gruplarına ateş yağdırıyorlardı. Konuşlandıkları yeri kaybetmek üzereydiler.

"Jonneth, Canler, yanıma gelin," dedi Androl, koşarak yanlarından geçip önünde bir kapıyol açarak. Pevara ve Emarin onun peşinden kapıyoldan geçtiler ve kendilerini birkaç yüz adım

ötede, Yayla'nın tepesinde buldular.

Jonneth ve diğerleri de takip ederek onlara katıldı. Grup koşarak şaşkın Trollocların yanından geçti.

"Yönlendiren biri var!" diye bağırdı Pevara. Işık, bu eteklerle koşmak zordu. Androl bunu biliyordu, değil mi?

Yayla'nın tepesindeki birkaç Sharalıdan ateş patlamaları gelirken, Androl bir kapıyol daha açtı. Pevara nefes nefese koşarak kapıyoldan geçti. Sharalıların diğer yanına çıktılar. Sharalılar, Pevara'nın birkaç saniye önce durduğu yere ateş fırlatıyorlardı.

Pevara duyularını açarak avlarının yerini belirlemeye –ya da hissetmeye– çalıştı. Sharalılar onlara dönerek ellerini uzattılar, ama sonra Androl yandaki kapıyoldan tepelerine bir kar çığı boca edince bağırdılar. Androl diğer Asha'manların kullandığı Ölümkapılarından yapmaya çalışmıştı, ama belli ki örgü çok farklı olduğundan yapamamıştı. Bunun yerine, başarılı olduğu şeyi kullanıyordu.

Hâlâ Yayla'da savaşan ve emirlere karşı gelerek orayı tutan Kule Askerleri'nden gruplar vardı. Ejder parçaları ve büyük tunç ateşleme silindirleri yakında, yanık cesetlerin arasında dumanları tüterek yatıyordu. Binlerce Trolloc uluyordu. Çoğu Yayla'nın kenarındaydı ve aşağıdakilere ok yağdırıyordu. Onların neşeli kükremeleri Pevara'nın sinirlerini bozuyordu. Toprak ördü ve akışları yakındaki bir Trolloc grubuna doğru yolladı. Yerin büyük bir parçası titredi, sonra yarılarak iki düzine Trolloc'u kenardan aşağı düşürdü.

"Yine dikkat çekiyoruz!" dedi Emarin, sinsice yaklaşmakta olan bir Myrddraal'i tutuşturarak. Ölmeyi reddeden Soluk insanlık dışı bir sesle cıyaklayarak alevler içinde kıvrandı. Pevara ter içinde, Ateşini Emarin'inkine kattı ve yaratığı kemiklerine dek kavurdu.

"Eh, bu o kadar da kötü değil!" dedi Androl. "Yeterince dikkat çekersek, eninde sonunda Kara Ajah'tan ya da Taim'in adamlarından biri bizimle yüzleşmeye karar verir."

Jonneth küfretti. "Bu karınca tümseğine basmaya ve ısırılmayı beklemeye benziyor biraz!"

"Aslında bayağı benziyor," dedi Androl. "Siz gözünüzü açın. Ben Trolloclarla başa çıkabilirim!"

Bu oldukça iddialı bir laf, dedi Pevara ona.

Androl'ün yanıtı, yemek tabağından yükselen hararet gibi ılıktı. *Kahramanca bir laf.*

Biraz ek güç işine yarar sanırım?

Evet, lütfen, dedi Androl.

Pevara zinciri başlattı. Androl onun gücünü çekti ve halkalarının kontrolünü aldı. Her zamanki gibi, onunla bağ kurmak etkileyici bir deneyimdi. Kendi duygularının ona akıp yansıdığını, tekrar içini doldurduğunu hissetti ve bu kızarmasına sebep oldu. Pevara'nın onu nasıl görmeye başladığını hissedebiliyor muydu?

Hâlâ diz boyu etek giyen bir kız çocuğu kadar aptalım, diye düşündü kendi kendine –düşüncelerini ondan saklamaya özen göstermişti–, *kızlarla oğlanlar arasındaki farkı yeni öğrenmiş bir kız çocuğu kadar aptal.* Hem de bir savaşın tam ortasında.

Androl'le bağ kurarken –bir Aes Sedai'nin yapması gerektiği gibi– duygularını sertleştirmekte güçlük çekiyordu. Aynı çanağa dökülmüş boyalar gibi, benlikleri birbirine karışıyordu. Pevara, kimliğini koruma kararlılığıyla buna karşı mücadele etti. Bağ kurarken bu yaşamsal öneme sahipti ve Pevara bu dersi tekrar tekrar almıştı.

Androl elini, ona ok atmaya başlamış bir Trolloc grubuna doğru uzattı. Kapıyol açılarak okları yuttu. Pevara çevresine bakındı ve okların bir başka Trolloc grubunun üzerine yağdığını gördü.

Yerde kapıyollar açıldı ve Trolloclar içlerine düştüler, ama sonra onlarca metre yüksekte tekrar belirdiler. Minik bir kapıyol, bir Myrddraal'in kafasını uçurdu. Kafasız Myrddraal, mürekkep karası kanını toprağa saçarak çırpınmaya başladı. Androl'ün ekibi Yayla'nın batı kısmının yakınında, önceden ejderlerin yerleştirilmiş olduğu yerde duruyorlardı. Her tarafta Gölgedölleri ve Sharalılar vardı.

Androl, yönlendiren var! Pevara yukarıdan, Yayla'dan gelen yönlendirmeyi sezebiliyordu. Güçlü bir yönlendirme.

Taim! Androl'ün bir anda yükselen öfkesi Pevara'yı kavuracak gibi geldi. Öfkenin içinde arkadaşlarını kaybetmesi ve onları koruması gereken birinin ihaneti vardı.

Dikkatli ol, dedi Pevara. *O olduğundan emin değiliz.*

Onlara saldıran kişi, erkek ve kadınlardan oluşmuş bir halkaya aitti, aksi halde Pevara onu hissedemezdi. Yalnızca *saidar* örgülerini görebiliyordu tabii. Tam bir adım genişliğinde bir hava sütunu onlara çarptı. Hava, altındaki kayalık zemini kızartacak kadar sıcaktı.

Androl son anda bir kapıyol açarak ateş sütununu yakaladı ve geldiği yöne fırlattı. İki akış Trolloc cesetlerini yaktı ve yabani otlarla çalıların tutuşmasına sebep oldu.

Pevara sonra olanları görmedi. Androl'ün kapıyolu, elinden

koparılmış gibi yok oldu ve tam yanlarına bir yıldırım düştü. Pevara yere yığıldı ve Androl de ona çarptı.

O anda Pevara kendini bıraktı.

Darbenin şokuyla, kazara yapmıştı bunu. Çoğu durumda halka kaybolurdu, ama Androl kontrolü sıkıca kavramıştı. Pevara'nın benliğini onunkinden uzak tutan baraj yok oldu ve birbirlerine karıştılar. İnsanın bir aynaya girip kendisine bakması gibiydi.

Pevara kendini zorla geri çekti, ama tarif edilemez bir farkındalık yaşamıştı. *Buradan gitmemiz lazım,* diye düşündü, hâlâ Androl'le halka içinde. Diğerleri yaşıyor gibiydi, ama düşman daha fazla yıldırım yollarsa bu uzun sürmeyecekti. Pevara içgüdüyle kapıyol açacak karmaşık bir örgüye başladı, ama örgüsü bir şey yapamazdı. Halkayı yöneten Androl'dü, bu yüzden yalnızca o...

Kapıyol açıldı. Pevara'nın ağzı açık kaldı. Bunu Androl değil, *kendisi* yapmıştı. Bu bildiği en karmaşık, en zor, en çok güç kullanan örgülerden biriydi, ama elini sallarcasına kolaylıkla yapmıştı. Hem de bir başkasının yönettiği bir halkaya dahilken.

Theodrin sendeleyerek kapıyoldan geçti. Kıvrak Domanlı kadın, ayakta sallanan Jonneth'i de peşinden sürükledi. Emarin aksayarak, bir kolu faydasızca sarkarak peşlerinden gitti.

Androl hayretler içinde kapıyola bakıyordu. "Dahil olduğun halkayı bir başkası yönetirken senin yönlendirmemen gerekir sanıyordum."

"Öyle," dedi Pevara. "Kazayla yaptım."

"Kaza mı? Ama..."

"Kapıyoldan geç kütük kafa," dedi Pevara, onu iteleyerek. Androl'ün peşinden geçti ve diğer yanda yere yığıldı.

* * *

"Damodred, olduğun yerde kalmana ihtiyacım var," dedi Mat. Başını kaldırıp bakmamıştı, ama Galad'ın atının kapıyolun diğer yanında burnundan soluduğunu duymuştu.

"İnsan aklının başında olup olmadığını sorgulama dürtüsü hissediyor Cauthon," diye yanıt verdi Galad.

Mat sonunda başını haritalarından kaldırdı. Bir gün bu kapıyollara alışacağından emin değildi. Tuon'un Dashar Tepesi'nin eteklerindeki bir yarıkta kurdurduğu kumanda binasında dikiliyordu ve duvarda bir kapıyol vardı. Kapıyolun dışında, Galad Işığın Evlatları'nın altın beyaz üniforması içinde, atının sırtında

oturuyordu. Hâlâ harabelerin yakınında, Trolloc ordusunun Mora'yı aşmaya çalıştığı yerde konuşlanmış durumdaydı.

Galad Damodred birkaç kadeh sert içki içmesi gereken birine benziyordu. O güzel surat ve asla değişmeyen yüz ifadesiyle heykelden farksızdı. Hayır, heykeller daha canlı görünürdü.

"Sana söyleneni yapacaksın," dedi Mat, haritalarına geri dönerek. "Orada ırmağı tutacaksın ve Tam'in emirlerine uyacaksın. Bulunduğun yerin yeterince önemli olmadığını düşünmen umurumda değil."

"Pekâlâ," dedi Galad, kardaki bir ceset kadar soğuk bir sesle. Atını döndürdü ve *damane* Mika kapıyolu kapattı.

"Orası tam bir kan gölü Mat," dedi Elayne. Işık, sesi Galad'ınkinden de soğuktu!

"Beni başa siz getirdiniz. Bırakın da işimi yapayım."

"Seni orduların kumandanı yaptık," dedi Elayne. "Başa getirmedik."

Her küçük kelimeden tartışma çıkarabilmek tam da Aes Sedailerin yapacağı bir işti. Bu... Mat kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Min biraz önce Tuon'a bir şey fısıldamıştı. "Ne dedin?" diye sordu.

"Galad'ın bedenini bir alanda tek başına gördüm," dedi Min. "Ölmüş gibi"

"Matrim," dedi Tuon. "Ben... endişeliyim."

"Bu sefer aynı fikirdeyiz," dedi Elayne odanın diğer yanındaki tahtından. "Mat, onların generalleri seni alt ediyor."

"O kadar basit değil," dedi Mat, parmakları haritanın üzerinde. "Hiçbir zaman o kadar basit olmadı."

Gölge'yi yöneten adam gerçekten iyiydi. Çok iyi. *O Demandred,* diye düşündü Mat. *Kahrolası Terkedilmişlerden biriyle savaşıyorum.*

Birlikte, Mat ve Demandred muhteşem bir resim yapıyorlardı. Her biri diğerinin hamlelerine incelikli bir özenle karşılık veriyordu. Mat boyalarından birinde biraz fazla kırmızı kullanmaya çalışıyordu. Yanlış resmi yapmaya çalışıyordu, ama yine de mantıklı bir resimdi.

Zordu. Demandred'i uzak tutabilecek kadar yetenekli, ama onu saldırmaya teşvik edecek kadar zayıf olmalıydı. Çok incelikli bir aldatmaca. Tehlikeli, hatta muhtemelen felaketlere yol açabilecek bir hamle. Bıçak sırtında yürüyordu. Ayaklarını kesmekten kaçınması imkânsızdı. Mesele ne zaman kan dökeceği değil, diğer yana ulaşıp ulaşmayacağıydı.

“Ogierleri harekete geçir,” dedi Mat usulca, parmakları haritanın üzerinde. “Geçitteki adamları desteklemelerini istiyorum.” Orada Aieller savaşıyor, Beyaz Kule’nin adamları ve Kızıl El Birliği’nin üyeleri Mat’in emriyle Yayla’ya çekilirken yolu koruyorlardı.

Emir Ogierlere iletildi. *Güvende kal Loial,* diye düşündü Mat, Ogierleri gönderdiği yeri haritada işaretleyerek. “Lan’e haber verin. Hâlâ Yayla’nın batı tarafında. Gölge ordusunun büyük kısmı tepede olduğuna göre, onun Yayla’nın arkasına dolanmasını ve Mora tarafına dönüp, harabelerin yakınında ırmağı aşmaya çalışan Trolloc ordusunun arkasına geçmesini istiyorum.”

Haberciler dediğini yapmak üzere koşarak çıktılar ve Mat haritaya bir not daha aldı. *So’jhin*’lerden biri, çilli güzel bir kız, ona *kaf* getirdi. Mat ona gülümseyemeyecek kadar dalmıştı savaşa.

Mat *kaf*’ını yudumlayarak, *damane*’ye savaşı görmesini sağlayacak bir kapıyol açtırdı. Kapıyolun üzerine eğildi, ama bir eliyle masanın kenarına tutundu. Ancak kahrolası bir aptal, birinin onu iki yüz metreden aşağı itmesine izin verirdi.

Kaf’ını masanın kenarına bıraktı ve dürbününü çıkardı. Trolloclar Yayla’dan aşağı, bataklıklara doğru ilerliyordu. Evet, Demandred başarılıydı. Bataklıklara gönderdiği iri yarı yaratıklar yavaştı, ama tıpkı bir kaya çığı gibi güçlü ve yoğundular. Aynı zamanda, bir grup Sharalı süvari Yayla’dan aşağı inmeye hazırlanıyordu. Hafif süvariler. Mat’in Hawal Geçidi’ni tutan birliklerine saldıracaklardı ve onların Trollocların sol kanadına saldırmasını engelleyeceklerdi.

Savaş, bir kılıç dövüşünün daha büyük ölçekteki haliydi. Her hamle için bir karşı hamle olurdu –genellikle üç ya da dört hamle. Buraya bir birlik, şuraya bir birlik kaydırıp düşmanınızın hamlesine karşılık vermeye ve aynı zamanda zayıf olduğu yerlerde ona baskı yapmaya çalışırdınız. İleri geri, ileri geri. Mat’in güçleri sayıca zayıftı, ama bunu avantaj olarak kullanabilirdi.

“Talmanes’e şu emri ilet,” dedi Mat, dürbünüyle bakmaya devam ederek. “Hanın diğer duvarının dibinden bir kupaya sikke atamayacağım konusunda benimle iddiaya girdiğin zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet Yüce Varlık,” dedi Seanchan haberci.

Mat iddia teklifine, daha da sarhoş olduğunda bir kez deneyeceğini söyleyerek karşılık vermişti –aksi halde eğlencesi kaçardı. Sonra Mat sarhoş olmuş numarası yapmıştı ve Talmanes’in ortaya koyduğu gümüşü altına yükseltmeye ikna etmişti.

Talmanes onun ne yapmaya çalıştığını anlamış, daha fazla içmesi için ısrar etmişti. *Bu yüzden hâlâ ona birkaç marka borçluyum, değil mi?* diye düşündü Mat dalgın dalgın.

Dürbünü Yayla'nın kuzeyine yöneltti. Bir grup Sharalı ağır süvari, yamaçtan aşağı inmek üzere toplanmıştı; Mat çelik uçlu uzun kargılarını seçebiliyordu.

Lan'in Yayla'nın kuzeyine dolanan adamlarını karşılamak için aşağı atılmaya hazırlanıyorlardı. Ama Mat'in emri henüz Lan'e ulaşmamıştı.

Bu, Mat'in kuşkularını doğruluyordu: Demandred kampa casus göndermekle yetinmemişti, kumanda binasında da casusu vardı. Mat emri verir vermez biri mesaj gönderiyordu. Bu, muhtemelen binada yeteneğini gizleyen bir yönlendirici olduğu anlamına geliyordu.

Lanet küller, diye düşündü Mat. *Bu iş yeterince zor değilmiş gibi.*

Talmanes'e gönderdiği haberci geri döndü. "Yüce Varlık," dedi, burun üstü yere kapanarak, "adamınız güçlerinin tamamen perişan olduğunu söylüyor. Emrinizi yerine getirmek istiyor, ama günün geri kalanı boyunca ejderleri kullanamayacağını söylüyor. Onları onarmak haftalar alırmış. Onlar... özür dilerim Yüce Varlık, ama kullandığı sözcükler tam olarak şöyle: Sabinel'deki bir barcı kadından daha kötüler. Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Oradaki barlarda kadınlar bahşiş karşılığı çalışırlar," dedi Mat homurdanarak, "ama Sabinel'deki insanlar bahşiş vermezler."

Bu yalandı elbette. Sabinel, Mat'in barda iki kadının gönlünü kazanmak için Talmanes'ten yardım istediği bir kasabaydı. Talmanes kadınların sempatisini kazanmak için savaşta yaralanmış numarası yapmasını tavsiye etmişti.

İyi adam. Ejderler hâlâ savaşabilirdi, ama muhtemelen epey hırpalanmış görünüyorlardı. Orada avantajlıydılar; nasıl çalıştıklarını Mat ve Aludra dışında kimse bilmiyordu. Lanet küller, Mat bile ejderler her patladığında, bir şekilde yanlış tarafa patlayacağından endişeleniyordu.

Beş altı ejder kusursuz çalışıyordu. Mat kapıyol kullanarak onları güvenli bir yere çekmişti. Aludra onları geçidin güneyine kurmuş ve namlularını Yayla'ya çevirmişti. Mat onları kullanacaktı, ama bırak casus ejderlerin çoğunun yok olduğunu düşünsün. Talmanes onları onarabilir, sonra Mat onları yine kullanabilirdi.

Ama ejderleri kullandığım anda, diye düşündü, *Demandred tüm gücüyle onlara saldıracak.* Tam olarak doğru anda kullanması

gerekiyordu. Lanet küller, son zamanlarda hayatı her zaman tam olarak doğru anı bulmaya çalışmakla dolmuştu. Mat'in bu tür anları gittikçe azalıyordu. Şimdilik Aludra'ya, çalışan yarım düzine ejderle ırmağın karşısındaki, Yayla'nın güneybatı yamacından inmekte olan Trollocları hırpalamasını emretti.

Aludra, Yayla'dan yeterince uzaktaydı ve devamlı yer değiştirecekti, bu yüzden Demandred onun yerini bulmakta ve ejderleri yok etmekte güçlük çekecekti. Çıkardıkları duman Aludra'nın yerini gizleyecekti.

"Mat," dedi Elayne, odanın kenarındaki tahttan. Mat neşeyle, Elayne'in 'rahat etmeye' çalışırken Birgitte'e tahtı birkaç santim yükselttirdiğini ve şimdi Tuon'la aynı hizada oturduğunu fark etti. Hatta belki iki santim yüksekte. "Lütfen. En azından ne yaptığını *kısmen* açıklayabilir misin?"

Casus da duymadan açıklayamam, diye düşündü Mat, odada çevresine bakınarak. Kimdi? Üç *damane* ve *sul'dam* çiftinden biri mi? *Sul'dam* anlamadan bir *damane* Karanlıkdostu olabilir miydi? Ya tersi? Saçlarında beyaz bir tutam bulunan asil kadın şüphe uyandırıcı görünüyordu.

Yoksa generallerden biri miydi? Galgan? Tylee? Bayrak-General Gerisch? Kadın odanın diğer yanında dikilmiş, dik dik Mat'e bakmaktaydı. Gerçekten. Kadınlar. Kadının cidden güzel bir poposu vardı, ama Mat yalnızca dost canlısı davranmak için belirtmişti. O evli bir adamdı.

Gerçek şuydu: etrafta dolaşan o kadar çok insan vardı ki, Mat yere arpa dökse akşama un olurdu. Sözde hepsi güvenilirdi ve İmparatoriçe'ye, sonsuza dek yaşasın, ihanet edemezlerdi. Ama içeri casuslar girmeye devam ederse sonsuza dek falan yaşayamayacaktı.

"Mat?" dedi Elayne. "Neler planladığını birisinin daha bilmesi gerekiyor. Sen ölürsen plana devam etmeliyiz."

Eh, bu yeterince iyi bir savdı. Bunu Mat de düşünmüştü. Verdiği emirlere uyulduğundan emin olduktan sonra Elayne'e yaklaştı. Odada çevresine bakındı, sonra diğerlerine masum masum gülümsedi. Onlardan kuşkulandığını bilmemeleri gerekiyordu.

"Neden herkese pis pis sırıtıyorsun?" diye sordu Elayne usulca.

"Ben kimseye pis pis sırıtmıyorum," dedi Mat. "Dışarı. Yürümek ve biraz temiz hava almak istiyorum."

"Knotai?" diye sordu Tuon, ayağa kalkarak.

Mat ona bakmadı –o gözler katı çelikte delikler açabilirdi. Bunun yerine, kumanda binasından kayıtsızca çıktı. Birkaç saniye

sonra Elayne ve Birgitte de takip ettiler.

"Bu da nedir?" diye sordu Elayne usulca.

"Orada pek çok kulak var," dedi Mat.

"Kumanda binasında casus olduğunu mu..."

"Bekle," dedi Mat, onun kolunu tutup uzağa çekerek. Birkaç Ölümnöbeti Askeri'ne dostça baş salladı. Onlar da karşılık olarak homurdandı. Bir Ölümnöbeti Askeri için epey konuşkan bir tavırdı bu.

"Serbestçe konuşabilirsin," dedi Elayne. "Kulak misafirlerine karşı örgü yaptım."

"Teşekkürler," dedi Mat. "Kumanda binasından uzaklaşmanı istiyorum. Sana ne yaptığımı anlatacağım. Eğer sorun çıkarsa başka bir general seçersin, tamam mı?"

"Mat," dedi Elayne, "eğer binada casus olduğunu..."

"Casus olduğunu biliyorum," dedi Mat, "ve bu kişiyi kullanacağım. İşe yarayacak. Güven bana."

"Evet, üstelik planına o kadar güveniyorsun ki, işe yaramaması ihtimaline karşı yedek plan yaptın."

Mat bunu duymazdan gelerek Birgitte'e başını salladı. Birgitte, fazla yaklaşmaya çalışan birileri olma ihtimaline karşı aylak aylak çevresine bakınıyordu.

"İskambil oyunlarında ne kadar iyisindir Elayne?" diye sordu Mat.

"İs... Mat, kumar oynamanın zamanı değil."

"Kumar oynamanın *tam* zamanı. Elayne, sayıca ne kadar zayıf olduğumuzu görüyor musun? Demandred saldırdığında zemini *hissedebiliyor* musun? O doğrudan kumanda binasına Yolculuk yapıp bize saldırmadığı için şanslıyız –Rand'ın burada bir yerlerde saklandığından ve pusuya düşeceğinden korktuğunu tahmin ediyorum. Ama, kan ve lanet küller, gerçekten *güçlü.* Kumar oynamazsak öldük. Bittik. Gömüldük."

Elayne sustu.

"İskambil oyunlarının özelliği şu," dedi Mat, bir parmağını kaldırarak. "Kartlar zar gibi değildir. Zar oyunlarında, mümkün olduğunca çok atış kazanmak istersin. Çok atış, çok kazanç. Gelişigüzeldir, anladın mı? Kartlarda, diğer oyuncuların ortaya para koymasını istersin. Çok para koymasını. Bunu önce biraz kazanmalarına izin vererek yaparsın. Ya da çok kazanmalarına.

"Burada bu zor değil, çünkü sayıca azınlıktayız ve eziliyoruz. Kazanmanın tek yolu tüm paramızı doğru ele yatırmak. Kartlarda

doksan dokuz kere kaybedebilirsin, ama o doğru eli kazanırsan kazançlı çıkarsın. Düşman ortaya pervasızca çok para koymaya başlarsa. Kayıplarını kullanmayı başarırsan."

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordu Elayne. "Kaybettiğimiz numarasını mı yapıyorsun?"

"Lanet küller, hayır," dedi Mat. "Böyle bir numara yapamam. Demandred kesin anlar. Gerçekten kaybediyorum, ama aynı zamanda izliyorum. O son bahsi bekliyorum, tüm kaybettiklerimi kazanacağım oyunu."

"Ne zaman hamle yapacağız?"

"Doğru kartlar geldiği zaman," dedi Mat. Elini kaldırarak Elayne'in itirazını engelledi. "Bileceğim Elayne. *Kahrolası* bileceğim. Tek söyleyebileceğim bu."

Elayne şişkin karnının üzerinde kollarını kavuşturdu. Işık, o göbek her gün daha da büyüyor gibiydi. "İyi. Andor güçleri için planların ne?"

"Tam ve adamları ırmak boyunda, harabelerin yakınına konuşlandı," dedi Mat. "Ordularının kalanına gelince, geçide yardım etmeni istiyorum. Demandred muhtemelen buranın kuzeyindeki Trollocların ırmağı geçebileceğini ve Shienar tarafında bizim askerlerimizi ırmak aşağı sürebileceğini düşünüyor. Bu arada, Trollocların kalanı ve Sharalılar Yayla'dan inerek, bizi geçitten karşıya ve ırmak yukarı sürecek.

"Bizi iki yandan sarıp sıkıştırmaya ve işimizi bitirmeye çalışacaklar. Yalnız, Demandred ırmağın akmasını engellemek için Mora'dan yukarı bir güç gönderdi ve yakında bu işte başarılı olacaklar. Bakalım bunu lehimize döndürmenin bir yolunu bulabilecek miyiz? Ama ırmak dindiği zaman, ırmak yatağını geçerek saldıracak Trollocları durdurmak için sağlam bir savunmaya ihtiyacımız olacak. Senin güçlerin işte bu işe yarayacak."

"Gideceğiz," dedi Elayne.

"Biz mi?" diye sordu Birgitte.

"Ben de birliklerimle at süreceğim," dedi Elayne, atların bağlandığı yere doğru yürüyerek. "Burada bir şey yapamayacağım gittikçe daha fazla belli oluyor. Mat de kumanda binasından uzaklaşmamı istiyor. O zaman ben de giderim."

"Savaşa mı?" dedi Birgitte.

"Zaten savaştayız Birgitte," dedi Elayne. "Sharalı yönlendiriciler dakikalar içinde Dashar Tepesi'ne ve bu yarığa binlerce adamla

saldırabilir. Gel. Söz veriyorum, çevreme o kadar çok Asker koymana izin vereceğim ki, bir düzinesinin üzerine tükürük sıçratmadan hapşıramayacağım bile."

Birgitte içini çekti ve Mat ona teselli edercesine baktı. Birgitte başını sallayarak Mat'e veda etti ve sonra Elayne'le birlikte uzaklaştı.

Tamam, diye düşündü Mat, kumanda binasına geri dönerek. Elayne yapması gerekeni yapıyordu ve Talmanes de işaretini anlamıştı. Şimdi sıra asıl işe gelmişti.

Tuon'u istediği şeyi yapmaya ikna edebilir miydi?

* * *

Galad, Işığın Evlatları'nın süvarilerinin başında, Mora boyunda, harabelerin yakınında geniş bir saldırıya geçmişti. Trolloclar burada daha fazla sal köprü kurmuşlardı ve ırmaktaki cesetler bir göletteki güz yaprakları kadar yoğundu. Okçular işlerini iyi yapmışlardı.

Irmağı geçmeyi başaran Trolloclar da Işığın Evlatları'yla karşı karşıya geleceklerdi. Galad mızrağını sıkıca tutarak eğildi ve iri yarı, ayı suratlı bir Trolloc'un boynunu yardı. O mızrağının ucundan kan akarak yoluna devam ederken Trolloc arkasında dizleri üzerine çöktü.

Galad atı Sidama'yı Trolloc yığınının içine doğru sürerek devrilmelerine ya da sıçrayarak kaçışmalarına sebep oldu. Bir süvari saldırısının gücü sayısal üstünlükteydi ve Galad'ın kenara kaçırttığı Trolloclar arkadan gelen atların altında ezilecekti.

Saldırısını Tam'in adamlarından bir ok yaylımı izledi. Sendeleyerek ırmak kıyılarına çıkan ana Trolloc ordusunu ok yağmuruna tuttular. Arkadakiler öndekileri ittiler ve yaralıları ezdiler.

Golever ve pek çok Işığın Evladı, Galad'a katılırken saldırı – Trollocların ön saflarını tarayarak boylu boyunca ilerliyorlardı– düşman sırasının sonunu buldu. Galad ve adamları atlarını şahlandırarak durdular, mızraklarını kaldırarak döndüler ve dörtnala kalkarak ana güçten ayrılmış, tek başlarına savaşan küçük insan gruplarını aramaya başladılar.

Buradaki savaş meydanı devasaydı. Galad bir saatten fazla zamanı bu tür gruplar bulup kurtarmaya ve onları harabelere yollamaya ayırdı. Orada, Tam ya da kumandanlarından biri onlardan yeni birlikler oluşturacaktı. Sayıları yavaş yavaş azaldı ve

önceki saflar birbirine karıştı. Artık Işığın Evlatları'na yalnızca paralı askerler eşlik etmiyordu. Galad'ın Ghealdanlılardan ve Kanatlı Askerlerden adamları vardı. İki de Muhafız vardı: Kline ve Alix. İkisi de Aes Sedaisini kaybetmişti. Galad o ikisinin çok uzun süre hayatta kalmasını beklemiyordu, ama korkunç bir vahşetle savaşıyorlardı.

Galad bir grup adamı daha harabelere gönderdikten sonra Sidama'yı yavaşlattı ve atının sık nefeslerini dinledi. Irmak kenarındaki bu alan kanlı bir ceset ve çamur yığınına dönüşmüştü. Cauthon burayı Işığın Evlatları'na bırakmakta haklı çıkmıştı. Belki de Galad adama biraz güvenmiş olmalıydı.

"Ne zamandır savaşıyoruz, ne dersin?" diye sordu Golever, yanından. Diğer Evlat'ın önlüğü yırtılmış, altından zırhı görünüyordu. Bir Trolloc kılıcı zırhın yan tarafındaki halkaları ezmişti. Zırh dayanmıştı, ama kan lekesi oradaki pek çok halkanın Golever'in kapitone ceketini yırtıp böğrüne gömüldüğünün göstergesiydi. Kanama çok kötü görünmüyordu, bu yüzden Galad bir şey söylemedi.

"Öğlen oldu," diye tahmin yürüttü Galad, ama bulutlar yüzünden güneşi göremiyordu. Dört beş saattir savaştıklarından emin sayılırdı.

"Sence gece dururlar mı?" diye sordu Golever.

"Bundan kuşkuluyum," dedi Galad. "Bu savaş o kadar sürerse."

Golever ona endişeyle baktı. "Sence..."

"Neler olduğunu takip edemiyorum. Anlayabildiğim kadarıyla Cauthon buraya bir sürü birlik gönderdi ve Yayla'daki herkesi geri çekti. Neden bilmiyorum. Ve ırmaktaki su... sence de kesik kesik akmıyor mu? Irmak yukarısındaki savaş kötü gidiyor olmalı..." Başını iki yana salladı. "Belki savaş meydanının daha geniş bir kısmını görsem Cauthon'un planını anlayabilirdim."

Galad bir askerdi. Bir askerin emirleri uygulamak için tüm savaşı görmesi gerekmezdi. Ama Galad genelde aldığı emirlere bakarak stratejiyi çıkartabilirdi.

"Hiç bu kadar büyük bir savaş hayal etmiş miydin?" diye sordu Golever, başını çevirerek. Arganda'nın piyadeleri ırmaktaki Trolloclara saldırıyordu. Gittikçe daha fazla Gölgedölü karşıya geçiyordu –Galad korkuyla, ırmağın akmayı bıraktığını fark etti.

Son saat içinde Gölgedölleri bu tarafta tutunmayı başarmıştı. Zorlu bir savaş olacaktı, ama en azından, önceden öldürdükleri Trolloclar sayesinde, sayılar şimdi daha eşitti. Cauthon ırmağın

duracağını biliyordu. Bu yüzden buraya bu kadar çok birlik göndermişti; bu hücumu diğer yandan kesmek için.

Işık, diye düşündü Galad, *savaş meydanında Evler Oyunu seyretmek gibi.* Evet, Cauthon'a yeterince güvenmemişti.

Aniden gökten kırmızı kurdeleli kurşun bir küre düştü ve yirmi adım ileride ölü bir Trolloc'un kafasına çarptı. Daha ileride, *raken* cıyakladı ve yoluna devam etti. Galad, Sidama'yı topukladı ve Golever atından inip mektubu getirdi. Kapıyollar faydalıydı, ama *raken*'ler savaş meydanını daha geniş görebiliyor, birlikleri tarayarak belli adamları bulup emirleri iletebiliyordu.

Golever mektubu uzattı ve Galad çizmesinin tepesinde taşıdığı deri zarftaki şifre listesini çekip çıkardı. Şifreler basitti –yanlarında sözcükler olan bir dizi sayı. Emirler doğru sözcükleri ve doğru sayıları yan yana kullanmıyorsa şüpheliydiler.

Damodred, diyordu mektup, *sen ve yirmi ikinci birliğin en iyi adamlarından bir düzinesi, ırmak boyunca Hawal Geçidi'ne doğru gitsin. Elayne'in bayrağını gördüğünde dur ve orada yeni emir bekle. Not: Değnekli Trolloc görürsen sen dur, Golever savaşsın, çünkü senin o tiplerle sorun yaşadığını biliyorum. Mat.*

Galad içini çekerek mektubu Golever'e gösterdi. Şifre mektubu doğruluyordu; yirmi iki sayısı ve 'değnek' sözcüğü eşleşiyordu.

"Bizden ne istiyor?" diye sordu Golever.

"Keşke bilseydim," dedi Galad. Sahiden bilmeyi diliyordu.

"Ben gidip adamları toplayayım," dedi Golever. "Herhalde istediklerin Harnesh, Mallone, Brokel..." Tüm listeyi saydı.

Galad başını salladı. "İyi bir liste. Eh, bu emre üzüldüğümü söyleyemem. Görünüşe göre kız kardeşim meydana inmiş. Ona göz kulak olmak isterim." Bunun ötesinde, savaş meydanının başka köşelerini görmek istiyordu. Belki bu Cauthon'un ne yaptığını anlamasına yardımcı olurdu.

"Emredersin Lord Kumandan," dedi Golever.

* * *

Karanlık Varlık saldırdı.

Rand'ı parçalamak, onu yok etmek için bir teşebbüstü. Karanlık Varlık, Rand'ın özünü oluşturan unsurları ele geçirmek ve sonra yok etmek istiyordu.

Rand inleyemedi, bağıramadı. Bu saldırı bedenine yöneltilmemişti, çünkü bu mekânda gerçek bir bedeni yoktu,

yalnızca bir bedenin anısı vardı.

Rand kendini bir arada tuttu. Güçlükle. Bu korkunç saldırı karşısında, Karanlık Varlık'ı yenme –öldürme– fikri yok oldu. Rand hiçbir şeyi yenemezdi. Ancak direnebilirdi.

Denese de hislerini ifade edemezdi. Sanki Karanlık Varlık onu aynı anda hem lime lime ediyor, hem de tamamen eziyordu. Bir dalga halinde, aynı anda sonsuz yönlerden saldırıyordu.

Rand dizleri üzerine çöktü. Bunu yapan yansımasıydı, ama ona gerçekmiş gibi geldi.

Bir sonsuzluk geçti.

Rand acıyı çekti. Ezici basıncı, yıkımın gürültüsünü. Parmaklarını pençe gibi gererek, alnından ter akarak, dizleri üzerinde dayandı. Dayandı ve başını kaldırdı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye hırladı Rand.

KAZANACAĞIM.

"Beni güçlendirdin," dedi Rand, hırıltılı bir sesle. "Sen ya da hizmetkârların beni yok etmeyi her denediğinde, başarısızlığınız metali döven demirci çekici gibiydi. Bu teşebbüs..." Rand derin bir nefes aldı. "Bu teşebbüsün hiçbir şey. Pes etmeyeceğim."

YANILIYORSUN. BU SENİ YOK ETME TEŞEBBÜSÜ DEĞİL. BU BİR HAZIRLIK.

"Neyin hazırlığı?"

SANA GERÇEĞİ GÖSTERMENİN.

Desen'in parçaları... iplikler... aniden Rand'ın önünde döndü ve yüz minik dere gibi ışığın gövdesinden ayrıldı. Rand, kendisi olarak gördüğü şeyin bedeni olmadığını bildiği gibi, bunun da gerçekte Desen olmadığını biliyordu. Yaratımın dokusu gibi engin bir şeyi yorumlamak için, zihnin bir tür imgeye ihtiyacı vardı. Bilinci bu imgeyi seçmişti.

İplikler, bir Tek Güç örgüsündeki iplikler gibi döndü. Ama burada binlercesi vardı ve renkler daha çeşitli, daha canlıydı. Her biri, çekiştirilen bir sicim gibi, dümdüzdü. Ya da bir ışın gibi.

İplikler dokuma tezgâhından geçercesine bir araya geldiler ve Rand'ın çevresinde bir görüntü oluşturdular. Kaygan çamur kaplı bir yer, siyah lekeli ağaçlar, dalları güçsüz kalmış gibi sarkan ağaçlar.

İmge, bir mekâna dönüştü. Bir *gerçekliğe.* Rand ayağa kalktı. Toprağı hissedebiliyordu. Havadaki duman kokusunu alabiliyordu. Kulaklarına... hüzünlü inlemeler geliyordu. Rand döndü ve siyah, taş duvarları olan karanlık bir şehrin üzerindeki, hemen hemen

çıplak bir yamaçta olduğunu gördü. Duvarların içinde, ranzalar gibi birbirine sokulmuş alçak, donuk binalar vardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Rand. Mekânda bir şey tanıdık geliyordu. Başını kaldırdı, ama gökyüzünü kaplayan bulutlar yüzünden güneşi göremedi.

OLACAK OLAN.

Rand Tek Güç'ü yokladı, ama tiksinti içinde geri çekildi. Leke geri dönmüştü, ama daha kötüydü –çok daha kötü. Eskiden eriyik *saidin* ışığı üzerinde yalnızca karanlık bir tabaka varken, şimdi leke o kadar kalındı ki, onu delemiyordu. Karanlığı içmesi, kendini onunla kuşatması, altındaki Tek Güç'ü araması gerekecekti –eğer hâlâ oradaysa. Bunu düşünmek bile midesini kaldırdı. Rand kusma dürtüsüyle savaştı.

Bir şey onu yakındaki kaleye çekiyordu. Neden bu mekânı tanıdığını hissediyordu? Afet'teydi; bitkilerden açıkça anlaşılıyordu. Bu yeterli değilse, havadaki çürük kokusunu da duyuyordu. Hava, yaz vakti bir bataklıktaki kadar sıcaktı –bulutlara rağmen boğucu, ezici.

Hafif eğimli yamaçtan aşağı yürüdü ve civarda çalışan kişiler gördü. Ağaç kesen adamlar. Yaklaşık bir düzineydiler. Rand yaklaşırken bakışlarını yana çevirdi ve uzakta, ufuktaki bir çukur gibi, manzaranın bir parçasını yutan, Karanlık Varlık'ı temsil eden hiçliği gördü. Gördüklerinin gerçek olmadığını hatırlatmak için mi?

Kesilmiş ağaçların geride kalan kütüklerini geçti. Adamlar ateş için odun mu topluyorlardı? Baltaların tak takları –ve işçilerin duruşları– Rand'ın oduncularla bağdaştırdığı kuvvetten yoksundu. Darbeler yumuşaktı, adamlar kamburlarını çıkararak çalışıyordu.

Soldaki adam... Rand yaklaştığında, iki büklüm duruşuna ve kırışık derisine rağmen onu tanıdı. Işık. Tam en az yetmiş, belki seksen yaşında olmalıydı. Neden bu kadar zor bir iş yapıyordu?

Bu bir imge, diye düşündü Rand. *Bir kâbus. Karanlık Varlık'ın yaratımı. Gerçek değil.*

Ama imgenin içinde dururken gerçekmiş gibi tepki vermemek zordu. Ve bir anlamda gerçekti de. Karanlık Varlık bunu yaratmak için desenin gölgeli ipliklerini –bir gölete atılan taşın oluşturduğu dalgalar gibi yaratımda dalgalanan *olasılıkları*– kullanmıştı.

"Baba?" diye sordu Rand.

Tam döndü, ama gözleri Rand'a odaklanmadı.

Rand, Tam'in omuzlarını yakaladı. "Baba!"

Tam bir an donuk donuk durdu, sonra baltasını kaldırdı ve işine

döndü. Yakında, Dannil ve Jori bir kütüğü kesiyordu. Onlar da yaşlanmıştı, orta yaşlı adamlardı artık. Dannil korkunç bir hastalığa yakalanmış gibi görünüyordu. Beti benzi atmış, derisini çıbanlar kaplamıştı.

Jori'nin baltası acı toprağa saplandı ve topraktan siyah bir şey sızdı –kütüğün dibine saklanmış böcekler. Balta, yuvalarını yarmıştı.

Böcekler dışarı aktı ve balta sapından geçerek Jori'yi kapladı. Jori çığlık atarak böcekleri kovalamaya çalıştı, ama böcekler açık ağzından içeri girdi. Rand böyle bir şey duymuştu: bir ölümsürüsü, Afet'in tehlikelerinden biri. Elini Jori'ye doğru uzattı, ama adam yana devrildi ve bir nefeslik süre geçmeden öldü.

Tam dehşetle bağırdı ve dönüp kaçmaya başladı. Rand döndüğünde, babası ölümsürüsünden kaçma gayretiyle yakındaki çalıya daldı. Bir daldan kırbaç kadar hızla bir şey fırladı ve Tam'in boynuna sarılarak onu çekip durdurdu.

"Hayır!" dedi Rand. Bu gerçek değildi. Yine de babasının ölümüne tanık olamazdı. Kaynak'a uzandı ve lekenin hastalıklı karanlığını yumruklayarak delmeye çalıştı. Leke onu boğacak gibi oldu ve Rand *saidin*'i bulabilmek için acı verici ölçüde uzun bir süre çabaladı. Sonunda kavramayı başardığında, yalnızca ince bir sızıntı geldi.

Yine de kükreyerek ördü ve babasını yakalayan sarmaşığı öldürmek için bir alev kurdelesi yolladı. Sarmaşık kuruyarak ölürken, Tam yere yığıldı.

Tam kıpırdamadı. Ölü gözleri gökyüzüne dikildi.

"Hayır!" Rand ölümsürüsüne döndü. Onu da bir Ateş örgüsüyle yok etti. Yalnızca birkaç saniye geçmişti, ama Jori'den geriye kemiklerden başka bir şey kalmamıştı.

Böcekler yandıklarında patladılar.

"Bir yönlendirici," diye nefes verdi Dannil. Yakında büzülmüştü ve iri iri açılmış gözlerle Rand'a bakıyordu. Diğer oduncular kırlara kaçmıştı. Rand pek çok çığlık duydu.

Rand elinde olmadan öğürdü. Leke... o kadar korkunç, o kadar kokuşmuştu ki. Artık Kaynak'ı tutamıyordu.

"Gel," dedi Dannil ve Rand'ın kolunu yakaladı. "Gel, sana ihtiyacım var!"

"Dannil," diye gakladı Rand, ayağa kalkarak. "Beni tanımadın mı?"

"Gel," diye tekrarladı Dannil, Rand'ı kaleye doğru çekerek.

“Ben Rand’ım. Rand, Dannil. Yenidendoğan Ejder.”

Dannil’in gözlerinde kavrayış yoktu.

“O sana ne yaptı?” diye fısıldadı Rand.

SENİ TANIMIYORLAR DÜŞMAN. ONLARI YENİDEN YAPTIM. HER ŞEY BENİM. NE KAYBETTİKLERİNİ BİLMEYECEKLER. BENDEN BAŞKA HİÇBİR ŞEY BİLMEYECEKLER.

“Seni inkâr ediyorum,” diye fısıldadı Rand. “Seni *inkâr ediyorum.*”

GÜNEŞİ İNKÂR ETMEK ONUN BATMASINI SAĞLAMAZ. BENİ İNKÂR ETMEN ZAFERİMİ ENGELLEMEYECEK.

“Gel,” dedi Dannil, Rand’ı çekerek. “Lütfen. Beni kurtarmalısın!”

“Buna son ver,” dedi Rand.

SON VERMEK Mİ? SON YOK DÜŞMAN. SON BU. ONU BEN YARATTIM.

“Bunu hayalinde yarattın.”

“Lütfen,” dedi Dannil.

Rand, Dannil’in onu karanlık kaleye doğru sürüklemesine izin verdi. “Orada ne yapıyordunuz Dannil?” diye sordu Rand. “Neden Afet’te odun topluyorsunuz? Güvenli değil.”

“Bu bizim cezamız,” diye fısıldadı Dannil. “Efendimizi hayal kırıklığına uğratanlar dışarı gönderiliyor ve kendi elleriyle kestikleri bir ağacı getirmeleri söyleniyor. Ölümsürüleri ya da dallar seni yakalamazsa odun kesilirken çıkan ses başka şeyleri çekiyor...”

Rand kaşlarını çattı. Kasabaya ve karanlık kaleye giden yola çıktılar. Evet, bu mekân *gerçekten* tanıdıktı. *Taşocağı Yolu,* diye düşündü Rand hayretle. *Ama ilerideki...* Kale, eskiden Emond Meydanı’nın ortasındaki Çayır olan yere inşa edilmişti.

Afet, İki Nehir’i yutmuştu.

Tepedeki bulutlar Rand’ın üzerine üzerine geliyordu sanki. Kafasının içinde Jori’nin çığlıklarını duyuyordu. Bir kez daha, sarmaşık tarafından boğulurken çırpınan Tam’i gördü.

Bu gerçek değil.

Rand başarısız olursa bu olacaktı. Onca insanın kaderi ona bağlıydı... onca insanın. Bazılarını çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona hizmet ederken ölenlerin isimlerini saymamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Diğerlerini kurtarmayı başarsa bile, bunları korumayı başaramamıştı.

Bu saldırı, özünü yok etmeye çalışan saldırıdan daha farklı türdeydi. Rand hissediyordu, Karanlık Varlık dokunaçlarını Rand’ın içine sokmaya çalışıyor, zihnini endişe, kuşku ve korkuyla

zehirliyordu.

Dannil onu köyün duvarlarına götürdü. Orada, hiç kıpırdamayan pelerinler içinde iki Myrddraal kapıları koruyordu. Kapılar yana kaydı. "Odun toplamaya yollanmıştınız," diye fısıldadı biri, aşırı beyaz dudaklarla.

"Ben... ben bunu getirdim!" dedi Dannil, Rand'dan uzaklaşarak. "Efendimiz için bir armağan! Yönlendirebiliyor. Sizin için buldum onu!"

Rand hırladı, sonra yine Tek Güç'e uzandı ve pislik içinde yüzdü. *Saidin* sızıntısını buldu ve yakaladı.

Tek Güç bir anda elinden alındı. Onunla Kaynak arasına bir kalkan kaydı.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı Rand, kimin yönlendirdiğini görmek için dönerken.

Nynaeve siyah bir elbise içinde şehir kapısına doğru yürüyordu. "Bir yabani mi?" diye sordu. "Keşfedilmemiş? Bu kadar zaman nasıl hayatta kalmış? İyi iş başardın Dannil. Canını bağışlıyorum. Bir daha başarısız olma."

Dannil sevinçten ağlamaya başladı, sonra Nynaeve'in yanından geçerek şehre yöneldi.

"Bu gerçek değil," dedi Rand, Nynaeve onu Hava örgüleriyle bağlar, sonra Emond Meydanı'nın Karanlık Varlık versiyonuna doğru sürüklerken. İki Myrddraal önünden koştu. Burası büyük bir şehir olmuştu. Evler, bir kedinin önünde birbirine sokulmuş farelere benziyordu. Her biri aynı tekdüze donukluğa sahipti. İnsanlar başlarını kaldırmadan dar sokaklarda koşuşuyordu.

İnsanlar Nynaeve'e 'hanımefendi' diyerek önünden kaçışıyordu. Diğerleri ona Seçilmiş diyordu. İki Myrddraal şehirde gölgeler gibi, hızla ilerliyordu. Rand ve Nynaeve kaleye ulaştığında, avluda küçük bir grup toplanmıştı. On iki kişi –Rand gruptaki dört adamın *saidin* tuttuğunu hissedebiliyordu, ama aralarında yalnızca Damer Flinn'i tanıyordu. Gruptaki iki kadın, İki Nehir'den tanıdığı kızlardı.

On üç kişi. Ve o bulutlu gökyüzünün altında toplanan on üç Myrddraal. İmge başladığından beri, Rand ilk defa korktuğunu hissetti. Bu olmaz. Ne olursa olsun, ama bu olmasın.

Ya onu Döndürürlerse? Bu gerçek değildi, ama gerçekliğin bir versiyonuydu. Karanlık Varlık'ın yarattığı bir ayna dünya. Onu burada Döndürürlerse Rand'a ne olurdu? Bu kadar kolay mı tuzağa düşmüştü?

Rand paniğe kapılarak Hava bağları içinde çırpınmaya başladı.

Nafileydi elbette.

"İlginç birisin," dedi Nynaeve, ona dönerek. Rand'ın onu mağarada bıraktığı yaşta görünüyordu, ama başka değişiklikler vardı. Saçlarını yine örmüştü, ama yüzü daha zayıf, daha... sertti. Ve o gözler...

Gözler tamamen yanlıştı.

"Orada nasıl hayatta kaldın?" diye sordu Nynaeve ona. "Bunca zaman nasıl keşfedilmedin?"

"Karanlık Varlık'ın hüküm sürmediği bir yerden geliyorum."

Nynaeve kahkaha attı. "Saçma. Çocuk masalı. Yüce Efendi ezelden beri hüküm sürüyor."

Rand görebiliyordu. Desen'le bağlantısını, yarı gerçeklerin ve gölgeli yolların ışıltısını. Bu olasılık... gerçekleşebilirdi. Dünyanın dönebileceği yollardan biriydi. Burada Karanlık Varlık, Son Savaş'ı kazanmıştı ve Zaman Çarkı'nı kırmıştı.

Bu, onu yeniden yaratmasını, deseni yeni bir şekilde dokumasını mümkün kılmıştı. Yaşayan herkes geçmişi unutmuştu ve artık yalnızca Karanlık Varlık zihinlerine ne sokmuşsa onu biliyorlardı. Rand Desen'in daha önce dokunduğu ipliklerinde gerçeği, bu mekânın tarihini okuyabiliyordu.

Nynaeve, Egwene, Logain ve Cadsuane istekleri hilafına Gölge'ye Döndürülmüşlerdi ve artık Terkedilmişlere dahildiler. Fazla zayıf olduğu için Moiraine idam edilmişti.

Elayne, Min, Aviendha... onlar Shayol Ghul'de sonsuz işkenceye mahkûm edilmişti.

Dünya canlı bir kâbustu. Terkedilmişlerin her üyesi, dünyanın kendi küçük köşelerinde birer despot olarak hüküm sürüyordu. Sonsuz bir güzün içinde ordularını, Dehşetlordlarını ve hiziplerini çarpıştırıyorlardı. Sonsuz bir savaş.

Afet her okyanusa uzanmıştı. Seanchan artık yoktu, yıkılıp kavrulmuştu ve artık orada sıçanlar ve kargalar bile yaşayamıyordu. Yönlendirebilen herkes daha gençken bulunuyor ve Döndürülüyordu. Karanlık Varlık, birinin dünyaya umut getirmesi riskine girmiyordu.

Ve kimse dünyaya umut getirmeyecekti.

On üç kişi yönlendirmeye başladığında Rand çığlık attı.

"Yapabildiğinin en kötüsü bu mu?" diye bağırdı Rand.

On üç kişi iradelerini onunkine dayattılar. Rand onları, kafatasını pençeleyen, etini yırtan tırnaklar gibi hissetti. Tüm gücüyle itti, ama diğerleri zonklayan bir baskı başlattı. Her darbe,

bir balta darbesi gibi, içine saplanmaya daha da fazla yaklaşıyordu.

BÖYLECE BEN KAZANIYORUM.

Başarısızlık Rand'ı fena etkiledi –burada olanların onun suçu olduğu bilgisi. Nynaeve ve Egwene, onun yüzünden Gölge'ye Döndürülmüştü. Sevdikleri Gölge için oyuncağa dönüşmüştü.

Rand onları koruyabilmiş olmalıydı.

BEN KAZANDIM. YİNE.

"Ishamael'in korkutmak için elinden geleni yaptığı aynı genç mi sanıyorsun beni?" diye bağırdı Rand, dehşeti ve utancıyla savaşarak.

SAVAŞ BİTTİ.

"DAHA BAŞLAMADI BİLE!" diye haykırdı Rand.

Çevresindeki gerçeklik parçalanarak yine ışıktan ibrişimlere dönüştü. Nynaeve'in yüzü dağıldı ve ipi çekilmiş dantel gibi lime lime oldu. Yer bozuldu ve kale yok oldu.

Rand, aslında hiç orada olmamış Hava bağlarından kurtuldu. Karanlık Varlık'ın yarattığı kırılgan gerçek, onu oluşturan unsurlara dönüştü. Işık iplikleri, bir arpın telleri gibi titreyerek, döne döne dağıldı.

Dokunmayı beklediler.

Rand dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve ipliklerin ötesindeki karanlığa baktı. "Bu sefer hiçbir şey yapmadan oturup acı çekmeyeceğim Shai'tan. Kâbuslarına tutsak olmayacağım. Ben, eskiden olduğum kişiden daha büyük birine dönüştüm."

Rand çevresinde dönen iplikleri yakaladı ve topladı –yüzlercesini. Burada Ateş, Hava, Toprak, Su ya da Ruh yoktu... bunlar daha temel, daha çeşitliydi. Her biri tek ve benzersizdi. Beş Güç yerine, binlercesi vardı.

Rand onları yakaladı, toparladı ve yaratımın dokusunu elinde tuttu.

Sonra yönlendirdi ve onları kullanarak farklı bir gerçeklik dokudu.

"Şimdi," dedi Rand, derin derin nefes alarak ve gördüklerinin dehşetini unutmaya çalışarak. "Şimdi ben *sana* neler olacağını göstereceğim."

* * *

Bryne eğildi. "Adamlar yerlerini aldılar Anne."

Egwene derin bir nefes aldı. Mat, Beyaz Kule'nin güçlerini

geçidin aşağısındaki kuru nehir yatağından geçirip bataklıkların batısından dolaştırmıştı. Egwene'in onlara katılma zamanı gelmişti. Bir an duraksayarak, kapıyoldan Mat'in kumanda binasına baktı. Masanın karşısında, azametle tahtında oturan Seanchan kadınla göz göze geldi.

Henüz seninle işim bitmedi, diye düşündü Egwene.

"Gidelim," dedi ve Yukiri'nin Mat'in binasına açılan kapıyolu kapatmasını işaret ederek döndü. Bir elinde tuttuğu Vora'nın *sa'angreal*'ini yoklayarak çadırından çıktı.

Orada bir şey görünce durdu. Yerde ince bir şey vardı. Kayalarda ince örümcek ağları. Eğildi.

"Bunlar çevrede gittikçe daha fazla görülüyor Anne," dedi Yukiri, yanında eğilerek. "Dehşetlordları yönlendirdiğinde çatlakların yayıldığını düşünüyoruz. Özellikle de şerateş kullandıklarında..."

Egwene onları hissedebiliyordu. Dokununca sıradan çatlaklar gibi gelse de, saf hiçliğe bakıyorlardı. Sıradan çatlakların ışıkta yaratabileceğinden çok daha derin bir karanlık.

Ördü. Beş gücün tamamını kullanarak çatlakları sınadı. Evet...

Tam olarak ne yaptığından emin değildi, ama örgü çatlakları sargı gibi kapladı. Karanlık soldu ve geride yalnızca sıradan çatlaklar kaldı –ve ince bir kristal tabakası.

"İlginç," dedi Yukiri. "O örgü neydi?"

"Bilmiyorum," dedi Egwene. "Bana doğru geldi. Gawyn, sen..." Sesi solup gitti.

Gawyn.

Egwene ürkerek doğruldu. Onun biraz hava almak için kumanda çadırından çıktığını belli belirsiz hatırlıyordu. Üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Yavaşça dönerek nerede olduğunu hissetmeye çalıştı. Bağ yönünü gösteriyordu. Ona döndüğünde durdu.

Geçidin hemen yukarısında, ırmak yatağına, Mat'in Elayne'in güçlerini konuşlandırdığı yöne doğru bakıyordu.

Ah, Işık...

"Ne oldu?" diye sordu Silviana.

"Gawyn savaşmaya gitti," dedi Egwene, sesini güçlükle sakin tutarak. Yün kafalı ahmak! Egwene'in orduları yerini alana kadar, bir iki saat bekleyemez miydi? Egwene onun savaşmaya can attığını biliyordu, ama en azından izin istemeliydi!

Bryne alçak sesle homurdandı.

"Birini gönder, onu geri getirsin," dedi Egwene. Şimdi sesi soğuk

ve öfkeliydi. Başka türlüsü elinden gelmiyordu. “Andor ordularına katılmış görünüyor.”

“Ben yaparım,” dedi Bryne, bir eli kılıcında. Diğer elini seyislerden birine doğru kaldırdı. “Orduları yönetemiyorum. En azından bunu yapayım.”

Mantıklı geliyordu. “Yukiri’yi yanına al,” dedi Egwene. “Budala Muhafızımı bulduğunuz zaman, bataklıkların batısında yanımıza Yolculuk edin.”

Bryne eğildi ve sonra çekildi. Siuan onu tereddüt içinde izledi.

“Sen de onunla gidebilirsin,” dedi Egwene.

“Bana orada mı ihtiyacın var?” diye sordu Siuan.

“Aslında...” Egwene sesini alçalttı. “Birinin Mat ile Seanchan İmparatoriçesi’ne katılmasını ve dile getirilmeyeni işitmeye alışık kulaklarla dinlemesini istiyorum.”

Siuan, yüzünde onay –ve hatta gururla– başını salladı. Egwene Amyrlin’di; Siuan’dan onay da beklemiyordu gurur da, ama yine de Siuan’ın ezici bitkinliğini bir parça kaldırmıştı.

“Eğlenmiş görünüyorsun,” dedi Egwene.

“Moiraine ve ben oğlanı bulmak için işe koyulduğumuzda,” dedi Siuan, “Desen’in bize seni de göndereceğine dair en ufak fikrim yoktu.”

“Senin yerine mi?” dedi Egwene.

“Bir kraliçe yaşlandıkça,” dedi Siuan, “mirası hakkında düşünmeye başlar. Işık, her iyi kadın muhtemelen aynı şeyleri düşünmeye başlar. Yarattıklarını koruyacak bir vârisi olacak mı? Bir kadın bilgelik kazandıkça, tek başına başardıklarının, mirasının başaracaklarının yanında solgun kaldığını fark eder.

“Eh, seni tamamen kendime mal edemem sanırım. Biri yerime geçtiği için çok memnun olduğumu da söyleyemem. Ama... yaşanacakları şekillendirmede rol oynadığımı bilmek beni teselli ediyor. Ve bir kadın dünyaya bir miras bırakmayı diliyorsa, senden daha iyisini hayal bile edemez. Teşekkür ederim. Senin için bu Seanchan kadını izleyeceğim. Belki Min’in kendini içinde bulduğu balık ağından kurtulmasına da yardım ederim.”

Siuan, Yukiri’den, Bryne’le gitmeden önce bir kapıyol açmasını isteyerek uzaklaştı. Egwene gülümseyerek onun generale bir öpücük vermesini izledi. Siuan. Herkesin önünde bir erkeği öpüyor.

Silviana yönlendirdi ve önlerinde bir kapıyol açılırken Egwene, Daishar’ın eyerine tırmandı. Vora’nın *sa’angreal*’ini tutarak Kaynak’a kucak açtı ve bir grup Kule Askeri’nin peşinden kapıyoldan geçti.

Hemen duman kokusuna boğuldu.

Yüksek Kumandan Chubain diğer yanda onu bekliyordu. Siyah saçlı adam Egwene'e her zaman pozisyonuna göre fazla genç gelmişti, ama her kumandan Bryne gibi kır saçlı olamazdı herhalde. Ne de olsa bu savaşı Egwene'den biraz daha büyük birine emanet etmişlerdi ve Egwene de şimdiye kadar görülmüş en genç Amyrlin'di.

Egwene, Yayla'ya döndü; yamaçta ve bataklıkların doğu kıyısında çıkan yangınlar yüzünden onu zar zor görebildiğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yanan oklar," dedi Chubain, "ırmaktaki güçlerimiz tarafından fırlatıldı. Başta Cauthon'un delirdiğini düşündüm, ama şimdi mantığını görebiliyorum. Trolloclara ateşli oklar fırlatarak Yayla'daki ve dibindeki çayırları tutuşturdu. Bu bizim güçlerimizi sakladı. Oradaki çalılar kuru ve çıra kadar kırılgan. Ateşler Trollocları ve Sharalı süvarileri şimdilik yamaç yukarı gönderdi. Sanırım Cauthon dumanın bataklıkların çevresindeki hareketlerimizi maskeleyeceğine güveniyor."

Gölge orada birilerinin hareket ettiğini bilecekti, ama kaç birlik, ne düzende, bunları bilmek için Yayla'daki yüksek konumlarına değil izcilerine güvenmek zorunda kalacaktı.

"Bizim emirlerimiz ne?" dedi Chubain.

"Size söylemedi mi?" diye sordu Egwene.

Chubain başını iki yana salladı. "Bizi buraya konuşlandırdı, o kadar."

"Bataklığın batı tarafında ilerlemeye devam edeceğiz ve Sharalılara arkadan yaklaşacağız," dedi Egwene.

Chubain homurdandı. "Güçlerimiz çok dağılmış olacak. Yayla'yı onlara bıraktıktan sonra, şimdi de onlara Yayla'da mı saldırıyor?"

Egwene'in buna verecek yanıtı yoktu. Eh, Mat'i başa getiren – özünde– kendisiydi. Yine bataklıklara, Gawyn'i hissettiği yöne baktı. Şimdi savaştığı yer...

Egwene duraksadı. Önceki yerinde, Gawyn'i ırmak yönünde hissetmişti, ama kapıyoldan geçtikten sonra yerini daha iyi sezebiliyordu. Gawyn ırmak kıyısında, Elayne'in ordularının yanında değildi.

Gawyn, Yayla'daydı. Gölge'nin en güçlü olduğu yerde.

Ah, Işık! diye düşündü. *Gawyn... Ne yapıyorsun?*

* * *

Gawyn dumanların içinde yürüyordu. Siyah duman iplikleri çevresinde kıvrılıyordu ve yanık otların sıcağı botlarını ısıtıyordu, ama burada, Yayla'nın tepesinde yangınlar hemen hemen sönmüş, geriye külle kararmış bir zemin bırakmıştı.

Cesetler ve kırık ejderler, cüruf ya da kömür yığınları gibi, kararmış yatıyordu. Gawyn bazen bir tarlayı yenilemek için çiftçilerin geçen senenin yabanotlarını yaktıklarını biliyordu. Şimdi dünyanın kendisi yanıyordu. Kıvrıla kıvrıla yükselen siyah dumanların arasında süzülürken –mendilini ıslatıp yüzüne bağlamıştı– bir yenilenme için dua ediyordu.

Yer örümcek ağına benzeyen çatlaklarla kaplıydı. Gölge bu diyarı yok ediyordu.

Trollocların çoğu Hawal Geçidi'ne bakan kısımda toplanıyordu, ama bir kısmı yamaçtaki cesetleri dürtüklemekle meşguldü. Belki de yanık et kokusu çekmişti onları. Dumanların içinden bir Myrddraal çıktı ve Gawyn'in anlamadığı bir dilde onları paylamaya başladı. Myrddraal kırbacını Trollocların sırtında şaklattı.

Gawyn yerinde dondu, ama Yarı-insan onu fark etmedi. Trollocları diğerlerinin toplandığı yere sürdü. Gawyn mendilinin içinden hafif hafif nefes alarak, Kanhançerlerinin gölgelerinin onu sarmasını hissederek bekledi. Üç yüzük kullanmak onu etkilemişti. Hafif hissediyordu ve adım attığında bacakları çok çabuk hareket ediyordu. Değişimlere alışmak ve her hareket ettiğinde dengesini korumayı öğrenmek zaman almıştı.

Yakındaki moloz yığının arkasından kurt yüzlü bir Trolloc doğruldu ve Soluk'un peşinden bakarak havayı kokladı. Trolloc saklandığı yerden çıktı. Omzuna bir ceset atmıştı. Gawyn'in iki buçuk metre ötesinden geçerken durdu ve yine havayı kokladı. Sonra kamburunu çıkararak yürümeye devam etti. Taşıdığı cesetten bir Muhafız pelerini sarkıyordu. Zavallı Symon. Bir daha iskambil oynayamayacaktı. Gawyn usulca hırladı ve kendini engelleyemeden öne atıldı. Engereği Öpmek duruşuyla dönerek Trolloc'un başını omuzlarından ayırdı.

Leş yere yıkıldı. Gawyn, kılıcı elinde, durdu ve sonra kendi kendine küfredip eğilerek dumanların içine çekildi. Duman kokusunu maskeler, dönerek yükselen siyahlık bedenini bulanıklaştırırdı. Tek bir Trolloc öldürmek için kendini ortaya atmak aptalcaydı. Symon'un cesedi eninde sonunda bir yemek

kazanında bulacaktı kendini. Gawyn tüm orduyu öldüremezdi. Buraya tek bir adam için gelmişti.

Gawyn çömeldi ve saldırısının fark edilip edilmediğini görmek için bekledi. Belki de onu görememişlerdi –yüzüklerin onu ne kadar saklayabildiğini bilmiyordu– ama izleyen biri Trolloc'un düştüğünü görürdü.

Alarm verilmedi. Gawyn kalktı ve yoluna devam etti. Ancak o zaman parmaklarının küllerin siyahlığının ardında kızarmış olduğunu fark etti. Parmaklarını yakmıştı. Acı uzaktı. Yüzükler. Doğru düzgün düşünmekte güçlük çekiyordu, ama –neyse ki– bu savaşma yeteneğini etkilemiyordu. Tam tersine, içgüdüleri artık daha güçlüydü.

Demandred. Demandred neredeydi? Gawyn, Yayla'nın üzerinde ileri geri koştu. Cauthon birliklerini ırmakta, geçidin yakınına konuşlandırmıştı, ama duman orada kimlerin olduğunu görmesini imkânsız hale getiriyordu. Diğer yanda, Sınırboylular Sharalı süvarilerle savaşıyordu. Ama burada, Yayla'nın üzerinde, Gölgedöllerine ve Sharalılara rağmen huzur hüküm sürüyordu. Gawyn ölü çalıların ve otların daha yoğun olduğu yerde kalarak Gölgedölü safları boyunca süzüldü. Kimse onu fark etmiyor gibiydi. Burada gölgeler vardı ve gölgeler koruma demekti. Aşağıda, Yayla ile bataklıklar arasındaki koridorda, yangınlar sönüyordu. Kendi kendilerine sönmeleri için fazla erkendi. Birileri yönlendiriyor muydu?

Gawyn, Demandred'in saldırılarının kaynağına giderek adamın kendisini bulmayı planlamıştı, ama eğer yangınları söndürmek için yönlendiriyorsa...

Gölge'nin ordusu saldırıya geçti ve yamaçtan aşağı, Hawal Geçidi'ne doğru aktı. Sharalılar geride kalsa da, Trolloc gücünün büyük kısmı harekete geçmişti. Kurumuş olan nehir yatağından geçip Cauthon'un ordusuna saldırmayı planladıkları açıktı.

Cauthon, Demandred'in güçlerinin tamamını Yayla'dan aşağı çekmeye niyetlendiyse eğer, başarısız olmuştu. Geride piyade ve süvari birliklerinden pek çok Sharalı kalmıştı ve Trolloclar savaşa doğru atılırken duygusuzca izliyorlardı.

Yamaçta patlamalar oldu ve Trollocları dövülen bir halıdaki tozlar gibi havaya fırlattı. Gawyn çömeldiği yerde duraksadı. Hâlâ çalışan birkaç ejder. Mat onları ırmak boyunda bir yere yerleştirmişti; duman yüzünden tam konumlarını görmek zordu. Seslerine bakılırsa yarım düzine kadardılar, ama verdikleri zarar

büyüktü, özellikle de mesafe düşünülürse.

Yayla'dan, yakından, ejderleri hedef alan kırmızı bir ışık patlaması geldi. Gawyn gülümsedi. *Çok teşekkür ederim.* Elini kılıcına götürdü. Bu yüzüklerin ne kadar işe yaradığını görme zamanı gelmişti.

Eğilerek, saklandığı yerden süratle fırladı. Trollocların çoğu yamaçtan aşağı, kuru ırmak yatağına doğru koşuyordu. Arbaletlerden ve yaylardan ok yağmuruna tutuluyorlardı. Biraz daha farklı bir yönden yeni bir ejder ateşi saldırısı başladı. Cauthon ejderlerin yerini değiştiriyordu ve Demandred onları bulmakta güçlük çekiyordu.

Gawyn uluyan Gölgedöllerinin arasından geçti. Arkasındaki zemini vuran patlamaların etkisiyle toprak kalp gibi gümlüyordu. Duman çevresinde savruluyor, boğazını kaplıyordu. Elleri kararmıştı ve yüzünün de aynı durumda olduğunu varsayıyordu. Bunun saklanmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Trolloclar cıyaklayarak ve homurdanarak dönüyorlardı, ama hiçbiri ona odaklanmıyordu. Bir şeyin geçtiğini biliyorlardı, ama onlar için bir bulanıklıktan ibaretti.

Bağdan Egwene'in öfkesi geldi. Gawyn gülümsedi. Onun memnun olacağını düşünmemişti. Çevresine yağan okların arasında koşarken, seçiminin ona huzur verdiğini fark etti. Belki eskiden olsa bunu savaşın gururu ve Demandred'le savaşma şansı için yapardı.

Şu anda yüreğinde olan bu değildi. Yüreği, ihtiyacıydı. Birinin bu yaratıkla savaşması gerekiyordu, birinin onu öldürmesi gerekiyordu, yoksa bu savaşı kaybedeceklerdi. Bunu hepsi görebiliyordu. Egwene'i ya da Logain'i riske atmak çok büyük bir kumar olurdu.

Gawyn riske atılabilirdi. Kimse onu bunu yapması için göndermezdi –kimse buna cüret edemezdi– ama gerekliydi. Bir şeyleri değiştirme şansı vardı, gerçekten *etkili olma* şansı. Bunu Andor için, Egwene için, dünya için istiyordu.

İleride, Demandred şimdi tanıdık gelen cüretiyle bağırıyordu. "Bana bu sözde ejderleri değil, al'Thor'u gönderin!" Adamdan bir ateş topu daha fırladı.

Gawyn saldıran Trollocların arasından geçti ve neredeyse İki Nehir yayları kadar tuhaf uzun yaylar taşıyan Sharalılardan büyük bir grubun arkasına yaklaştı. At sırtında bir adamın çevresini almışlardı. Adam, ortasındaki deliklerden birbirine bağlanmış madeni paralardan oluşan, boyunluk ve kol plakaları da içeren bir

zırh kuşanmıştı. Korkunç görünüşlü miğferinin yüz plakası açıktı. O gururlu, yakışıklı ve azametli yüz Gawyn'e tekinsiz bir şekilde tanıdık geliyordu.

Bunu çabucak yapmam lazım, diye düşündü Gawyn. *Işık, ona yönlendirme şansı vermesem iyi olacak.*

Sharalı okçular hazır bekliyordu, ama Gawyn aralarından geçerken yalnızca iki tanesi döndü. Gawyn kemerindeki kından hançerini çekti. Demandred'i atının sırtından aşağı çekmesi, sonra bıçağını yüzüne saplaması gerekecekti. Korkak bir saldırı gibi geliyordu, ama en iyisi buydu. Yere düşürürse Gawyn...

Demandred aniden döndü ve Gawyn'e baktı. Bir an sonra, adam elini öne uzattı ve kor beyaz bir ateş çubuğu –dal kadar ince– Gawyn'e doğru uçtu.

Gawyn sıçrayınca çubuk onu ıskaladı. Yakında, yerde çatlaklar belirdi. Sonsuzluğa açılır gibi görünen derin, karanlık çatlaklar.

Gawyn öne atıldı ve Demandred'in eyerini biçti. Çok *hızlı.* Bu yüzükler sayesinde, daha Demandred şaşkın şaşkın bakarken saldırabilmişti.

Eyer yerinden kurtuldu ve Gawyn bıçağı atın böğrüne sapladı. Hayvan çığlık atarak şahlandı ve Demandred'i eyerle birlikte geriye fırlattı.

Gawyn kanlı bıçağı uzatarak sıçrarken at kaçtı ve Sharalı okçular bağırdı. Gawyn bıçağı iki elle kaldırarak Demandred'in tepesine dikildi.

Terkedilmiş'in bedeni aniden sarsıldı ve adam kenara itildi. Kararmış toprağın üzerindeki hava çalkalandı ve kül zerreleri kaldırdı. Havadan örgüler Demandred'i yakaladı ve çevirerek ayağa dikti. Kılıç bir çınlamayla kınından çıktı. Terkedilmiş çömeldi ve bir örgü daha salıverdi –Gawyn havadan iplikler onu yakalamaya çalışıyormuş gibi, çevresindeki havanın çalkalandığını hissetti. Ama Gawyn çok hızlıydı ve yüzükler dolayısıyla Demandred'in ona saldırmakta güçlük çektiği açıktı.

Gawyn geriledi ve hançerini diğer eline alarak sağındaki kılıcı kınından çekti.

"Demek öyle," dedi Demandred, "bir suikastçı. Lews Therin de hep bir erkekle yüz yüze gelmenin 'şerefinden' bahsederdi."

"Beni Yenidendoğan Ejder yollamadı."

"Gecenin Gölgesi, bu Çağ'dan kimsenin hatırlamadığı bir örgü seni sarmalarken mi? Lews Therin'in sana yaptığı şey yüzünden canının yavaş yavaş akıp gideceğini biliyor musun? Sen öldün

küçük adam."

"O zaman gel, mezarda bana katıl," dedi Gawyn.

Demanded kılıcını tanıdık gelmeyen bir dövüş duruşuyla iki eline alarak doğruldu. Yüzüklere rağmen Gawyn'i takip edebiliyor gibiydi, ama tepkileri olması gerekenden kıl payı yavaştı.

Rüzgârdaki Elma Çiçekleri'yle üç hızlı hamle Demandred'i geriye itti. Pek çok Sharalı kılıçlarıyla öne çıktılar, ama Demandred çelik eldivenli elini kaldırarak onları engelledi. Gawyn'e gülümsemedi –bu adam hiç gülümsemiyor gibiydi– ama Üç Çatallı Şimşek'e benzeyen bir hamle yaptı. Gawyn, Yabandomuzu Dağdan Aşağı Koşuyor ile karşılık verdi.

Demandred iyiydi. Yüzüklerin verdiği avantajla Gawyn, Demandred'in hamlesinden ancak kaçabildi. İkisi, Sharalıların açtığı küçük bir dairede dans ettiler. Uzak gümlemeler yamaca demirden küreler fırlatıyor, toprağın sarsılmasına sebep oluyordu. Ateş eden yalnızca birkaç ejder kalmıştı, ama onlar da bu noktaya odaklanıyor gibiydi.

Gawyn homurdanarak kendini Fırtına Dalı Sallıyor duruşuna fırlattı ve Demandred'in gardını düşürmeye çalıştı. Yaklaşması ve kılıcını koltuk altına ya da disk zırhın dikişlerinin arasına saplayabilmesi gerekiyordu.

Demandred maharet ve zarafetle karşılık verdi. Gawyn zırhının altında terlemeye başlamıştı. Hiç bu kadar hızlı olmadığını hissediyordu, hareketleri bir arıkuşunun uçuşu gibiydi. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın darbe indiremiyordu.

"Sen kimsin küçük adam?" diye hırladı Demandred, kılıcını yana kaldırarak geri yürürken. "İyi dövüşüyorsun."

"Gawyn Trakand."

"Küçük kraliçenin kardeşi," dedi Demandred. "Benim kim olduğumun farkındasındır."

"Bir katil."

"Senin Ejder cinayet işlemedi mi?" dedi Demandred. "Kız kardeşin tahtını korumak, hatta *ele geçirmek* için öldürmedi mi hiç?"

"O farklı."

"Herkes öyle der." Demandred öne çıktı. Kılıç duruşları pürüzsüz, sırtı her zaman dik ama rahattı ve bir dansçının geniş jestlerini kullanıyordu. Kılıcına tamamen hâkimdi. Gawyn, Demandred'in kılıç ustalığıyla tanındığını duymamıştı, ama bu adam Gawyn'in yüzleştiği herkes kadar iyiydi. Aslında, daha iyi.

Gawyn, Duvarda Dans Eden Kedi duruşunu uyguladı; kılıcını

güzel, geniş bir hareketle savurarak Demandred'in hamlesini karşıladı. Sonra Yılanın Dili Dans Ediyor ile eğildi ve önceki formun Demandred'i uyuttuğunu, uzattığı kılıcın geçmesine izin vereceğini umdu.

Bir şey Gawyn'e çarparak onu yere fırlattı. Gawyn yuvarlandı ve çömelerek kalktı. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Yüzükler yüzünden acı hissetmiyordu, ama muhtemelen kaburgasını kırmıştı.

Bir taş, diye düşündü Gawyn. *Yönlendirdi ve bir taşla bana vurdu.* Demandred gölgeler yüzünden Gawyn'e örgülerle saldırmakta güçlük çekiyordu, ama büyük bir şey gölgelere fırlatılabilir ve Gawyn'e çarpabilirdi.

"Hile yaptın," dedi Gawyn alayla gülerek.

"Hile mi?" diye sordu Demandred. "Kurallar mı vardı küçük savaşçı? Hatırladığım kadarıyla, sen karanlık pelerinine bürünerek *beni* sırtımdan bıçaklamaya çalıştın."

Gawyn böğrünü tutarak nefes alıp verdi. Biraz ötede bir ejderin demir küresi yere düştü ve sonra patladı. Patlama bazı Sharalıları parçaladı ve onların bedenleri Gawyn'le Demandred'i patlamanın asıl etkisinden korudu. Toprak, bir geminin güvertesindeki su serpintisi gibi yere yağdı. Ejderlerin en az bir tanesi çalışıyordu.

"Bana katil diyorsun," dedi Demandred. "Öyleyim. Aynı zamanda, isteseniz de istemeseniz de, sizin kurtarıcınızım."

"Sen delisin."

"Pek değil." Demandred, Gawyn'in çevresinde yürüyerek kılıcını birkaç kez savurdu. "Takip ettiğiniz adam, Lews Therin Telamon, asıl deli olan *o.* Yüce Efendi'yi yenebileceğini sanıyor. Ama yenemez. Basit bir gerçek bu."

"Bunun yerine Gölge'ye katılmamızı mı tercih edersin?"

"Evet." Demandred'in gözleri soğuktu. "Lews Therin'i öldürürsem, zaferim karşılığında dünyayı dilediğim surette yeniden yaratma hakkını kazanacağım. Yüce Efendi hükmetmekle ilgilenmiyor. Bu dünyayı korumanın tek yolu onu yok etmek ve sonra insanlarını barındırmak. Senin Ejder de aynı şeyi yapacağını iddia etmiyor mu?"

"Neden ona *senin* Ejder deyip duruyorsun?" dedi Gawyn, sonra yana dönerek kan tükürdü. Yüzükler... onu hamle yapmaya zorluyordu. Kolları ve bacakları güçle, enerjiyle doluydu. *Savaş! Öldür!*

"Onu takip ediyorsun," dedi Demandred.

"Etmiyorum!"

“Yalan,” dedi Demandred. “Ya da yalnızca aldanmışsın. Bu orduya Lews Therin’in kumanda ettiğini biliyorum. Başta emin değildim, ama artık eminim. Üzerindeki örgü de yeterli kanıt, ama daha büyük bir kanıtım var. Hiçbir ölümlü general bugünkü kadar yetenek sergilemedi; savaş meydanında gerçek bir ustayla yüzleşiyorum. Belki Lews Therin Aynalar Maskesi kullanıyor veya belki de Tek Güç kullanarak bu Cauthon denen adama mesajlar gönderiyor. Fark etmez, ben gerçeği görüyorum. Bugün Lews Therin’le zar atıyorum.

“Her zaman ondan daha iyi bir generaldim. Burada kanıtlayacağım. Bunu Lews Therin’e iletmeni isterdim, ama yeterince yaşamayacaksın küçük savaşçı. Hazırlan.” Demandred kılıcını kaldırdı.

Gawyn hançerini bırakarak doğruldu ve kılıcını iki eline aldı. Demandred, Gawyn’in bildiklerinden farklı duruşlarla yaklaştı. Karşılık vermesini mümkün kılacak kadar tanıdıktılar, ama Gawyn’in hızına rağmen Demandred kılıcını tekrar tekrar karşıladı ve zararsızca yana savurdu.

Adam saldırmıyordu. Yalnızca ayaklarını ayırmış, kılıcı iki elinde, Gawyn’in hamlelerini yana itiyordu. Güvercin Kanatlanıyor, Yaprağın Düşüşü, Leoparın Okşayışı. Gawyn dişlerini sıktı ve hırladı. Yüzükler yeterli olmalıydı. Yüzükler neden yeterli değildi?

Gawyn geri çekildi, sonra bir taş daha ona doğru uçtuğunda eğildi. Taş birkaç santimle onu ıskaladı. *Yüzükler için Işık’a şükürler olsun,* diye düşündü.

“Bu Çağ’dan birine göre, beceriyle savaşıyorsun,” dedi Demandred. “Ama yine kılıcını kullanıyorsun küçük adam.”

“Başka ne yapacaktım?”

“Kılıç ol,” dedi Demandred, Gawyn’in bunu bilmediğine şaşırmış gibi.

Gawyn hırladı ve yine hamle yaptı, kılıcını Demandred’e doğru savurdu. Gawyn hâlâ hızlıydı. Demandred saldırmadı; savunmadaydı, ama geri çekilmedi. Orada dikilip her hamleyi savuşturmakla yetindi.

Demandred gözlerini yumdu. Gawyn gülümsedi, sonra Siyah Mızrağın Son Vuruşu ile kılıcını uzattı.

Demandred’in kılıcı bir bulanıklığa dönüştü.

Bir şey Gawyn’e çarptı. Gawyn inledi ve durdu. Sallandı ve karnındaki deliğe bakarak dizlerinin üzerine çöktü. Demandred’in kılıcı zırhı delip geçmişti. Sonra tek bir akıcı hareketle kılıcını geri

çekti.

Neden... neden hiçbir şey hissetmiyorum?

"Bu işten canlı kurtulur da Lews Therin'i görürsen," dedi Demandred, "ona söyle, ikimizin arasında, kılıç kılıca bir karşılaşmayı dört gözle bekliyorum. Son seferden bu yana kendimi geliştirdim."

Demandred kılıcını çevirdi ve çeliğin dibini başparmağıyla işaretparmağı arasına sıkıştırdı. Kılıcı çekerek çelikteki kanı temizledi ve yere silkeledi.

Silahı kınına soktu. Başını iki yana salladı, sonra hâlâ ateş eden ejdere doğru bir ateş topu yolladı.

Ejder sustu. Demandred ırmağa bakan dik yamacın kenarı boyunca uzaklaştı ve Sharalı korumaları da çevresini aldı. Gawyn uyuşuk bir hisle yere yıkıldı ve canı yanık otların üzerine akmaya başladı. Titrek parmaklarla kanını içeride tutmaya çalıştı.

Bir şekilde, dizleri üzerinde doğrulmayı başardı. Kalbi haykırıyordu; Egwene'e geri dönmesi gerekiyordu. Emeklemeye başladı. Yaradan akan kan, altındaki toprağa karışıyordu. Soğuk terle bulutlanmış gözlerle, yirmi adım ötede süvari atları gördü. Yan yana bağlanmışlar, ayaklarının dibindeki kararmış ot demetlerini didikliyorlardı. Birkaç dakikalık mücadeleden sonra –gücünü tüketen imkânsız bir süreydi– kendini ulaşabildiği ilk atın sırtına çekti ve atın bağını çözdü. Gawyn sersem sersem kamburunu çıkardı ve bir elle atın yelesini kavradı. Kalan gücünü çağırarak hayvanın kaburgalarını tekmeledi.

* * *

"Leydim," dedi Mandevwin, Faile'e, "bu iki adamı senelerdir *tanırım!* Geçmişte lekesiz oldukları söylenemez. Birlik'e lekesiz adam gelmez. Ama, Işık altında, Karanlıkdostu *değiller!*"

Faile öğlen azığını sessizlik içinde yiyor, Mandevwin'in itirazlarını mümkün olduğunca sabırlı bir şekilde dinliyordu. Perrin'in burada olduğunu diliyordu. İyi bir tartışmaya ihtiyacı vardı. Baskıdan patlayacakmış gibi hissediyordu.

Thakan'dar'a yakındılar, korkunç ölçüde yakın. Siyah gökyüzü şimşeklerle gürlüyordu ve günlerdir –tehlikeli ya da değil– tek bir canlı görmemişlerdi. Vanin veya Harnan'ı da bir daha görmemişlerdi, ama Faile yine de her gece iki nöbetçi dikiyordu. Karanlık Varlık'ın hizmetkârları pes etmezdi.

Artık Boru'yu beline bağladığı büyük bir torbada taşıyordu. Diğerleri bunu biliyordu ve görevlerinden duydukları gurur ile bu kadar önemli bir görev üstlenmiş olmalarının dehşeti arasında gidip geliyorlardı. En azından Faile artık bunu onlarla paylaşıyordu.

"Leydim," dedi Mandevwin, yere diz çökerek. "Vanin orada bir yerlerde. Yetenekli bir izcidir, Birlik'in en yeteneklisi. O görünmek istemezse onu göremeyiz, ama yemin ederim, bizi takip ediyor. Başka nereye gidecek? Belki ona seslenirsem ve hikâyesini anlatması için davet edersem bu işi çözebiliriz."

"Bunu düşüneceğim Mandevwin," dedi Faile.

Mandevwin başını salladı. Tek gözlü adam iyi bir kumandandı, ama bir tuğlanın hayal gücüne sahipti. Basit adamlar başkalarının da basit güdüleri olduğunu varsayardı ve Vanin ya da Harnan gibi birinin bunca zaman Birlik'e yardım ettikten sonra –şüphe çekmemek için yardım etme emri aldıklarından kuşkusuz– bu kadar korkunç bir şey yapmalarını Mandevwin'in aklı hayali almıyordu.

En azından Faile artık sebepsiz yere endişelenmediğini biliyordu. Ellerinde Boru'yla yakalanmış olması yeterli değilse, yakalandığı zaman Vanin'in gözlerinde beliren o saf dehşet duygusu yeterli kanıttı. Faile *iki* Karanlıkdostu beklememişti ve hırsızlıkta ondan daha akıllı davranmışlardı. Bununla birlikte, aynı zamanda Afet'in tehlikelerini hafife almışlardı. Faile ayıya benzeyen yaratığın dikkatini çekmeselerdi neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Faile çadırında kalır, hırsızların gelmesini beklerdi ve bu arada hırsızlar dünyanın en güçlü nesnelerinden biriyle ortadan kaybolurdu.

Gökyüzü gürledi. Karanlık Shayol Ghul ileride, daha küçük dağların arasında, Thakan'dar vadisinden yükseliyordu. Hava soğumuştu; neredeyse kış havası gibiydi. O zirveye ulaşmak zor olacaktı –ama öyle ya da böyle, bu Boru'yu Son Savaş için Işık'ın güçlerine ulaştıracaktı. Parmaklarını yan tarafındaki torbaya dayayarak, içindeki metali hissetti.

Yakında, Olver, hançerini kılıç gibi kemerine takmış, Lanetli Topraklar'ın cansız gri kayaları arasında koşuşturuyordu. Belki de Faile onu getirmemeliydi. Ama diğer yandan, Sınırboyları'nda bu yaştaki çocuklar haber taşımayı, kuşatılmış kalelere erzak ulaştırmayı öğrenirdi. En azından on iki yaşına gelmeden birliklere katılamaz, görev alamazlardı, ama eğitimleri çok daha erken başlardı.

"Leydim?"

Faile yaklaşmakta olan Selande ile Arrela'ya döndü. Vanin gerçek kimliğini ortaya koyduktan sonra, Faile izcilerin başına Selande'yi getirmişti. Ufak tefek solgun kadın *Cha Faile*'in diğer üyelerine göre bir Aiel'e daha az benziyordu. Ama tavırları işe yarıyordu.

"Evet?"

"Hareket var Leydim," dedi Selande alçak sesle.

"Ne?" Faile ayağa kalktı. "Ne tür?"

"Bir tür kervan."

"Lanetli Topraklar'da mı?" diye sordu Faile. "Göster."

* * *

Yalnızca bir kervan değildi. Orada bir *köy* vardı. Faile dürbünüyle seçebiliyordu, ama ancak binaları belirten siyah bir leke olarak. Thakan'dar yakınındaki tepelere yerleşmişti. Bir köy. Işık!

Faile dürbünü, kervanın kasvetli arazide ağır ağır ilerlediği yere çevirdi. Köyün epey dışındaki bir malzeme istasyonuna doğru gidiyordu.

"Bizim yaptığımız şeyi yapıyorlar," diye fısıldadı.

"O nedir Leydim?" Arrela, Faile'in yanında, karın üstü uzanmıştı. Mandevwin diğer yanındaydı ve kendi dürbünüyle bakıyordu.

"Bu, merkezi malzeme istasyonu," diye açıkladı Faile, kutu yığınlarına ve ok demetlerine bakarak. "Gölgedölleri kapıyolları kullanarak hareket edemiyor, ama malzemeleri bunu yapabilir. İstilanın parçası olarak ok ve yedek silah taşımaları gerekmiyordu. Bunun yerine, malzemeyi burada biriktiriyorlar, sonra gerektiği zaman cephelere gönderiyorlar."

Sahiden de, aşağıda bir ışık kurdelesi, açılan bir kapıyolu işaret ediyordu. Pis görünüşlü adamlardan oluşan geniş bir kol, sırtlarında paketlerle, zahmetle kapıyoldan geçti. Bir düzine adam da küçük arabalar çekerek takip etti.

"O malzemeler her nereye gidiyorsa," dedi Faile yavaşça, "yakında savaş vardır. O arabalar ok taşıyor, ama yiyecek yok, çünkü Trolloclar her gece cesetleri götürüp kendilerine ziyafet çekiyorlar."

"O zaman o kapıyolların birinden geçersek..." dedi Mandevwin.

Arrela, bütün bu konuşmalar şakaymış gibi hıhladı. Faile'e baktı ve dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Siz ciddisiniz. İkiniz de."

“Hâlâ Thakan’dar’dan çok uzaktayız,” dedi Faile. “Ve o köy yolumuzu tıkıyor. Gizlice o kapıyolların birinden geçmek, vadiye yürümeye çalışmaktan daha kolay olabilir.”

“Düşman hattının arkasına çıkarız!”

“Zaten düşman hattının arkasındayız,” dedi Faile sertçe, “bu yüzden o konuda hiçbir şey değişmez.”

Arrela sustu.

“Bu sorun olacak,” dedi Mandevwin kısık sesle, dürbününü çevirerek. “Köyden kampa yaklaşan adamlara bakın.”

Faile dürbünü yine kaldırdı. “Aieller mi?” diye fısıldadı. “Işık! Shaidolar Karanlık Varlık’ın güçlerine mi katıldı?”

“Shaido köpekleri bile bunu yapmaz,” dedi Arrela, sonra bir yana tükürdü.

Yeni gelenler *gerçekten* farklı görünüyordu. Öldürmeye hazırlanırmış gibi peçelerini kaldırmışlardı, ama o peçeler kızıldı. Her durumda, Aiellerin yanından gizlice geçmek neredeyse imkânsız olacaktı. Büyük olasılıkla, fark edilmekten kurtulmalarının sebebi gruplarının çok uzakta olmasıydı. Ve kimsenin burada Faile’inki gibi bir grup bulmayı beklememesi.

“Geri,” dedi Faile, yamaçta yavaşça geri kayarak. “Plan yapmamız lazım.”

* * *

Perrin, kışın göle atılmış gibi hissederek uyandı. İnledi.

“Uzan seni budala,” dedi Janina, elini onun koluna koyarak. Sarı saçlı Bilge, Perrin’in hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

Perrin yumuşak bir yerdeydi. Fazla yumuşak. Güzel bir yatak, temiz çarşaflar. Pencerelerin dışında, dalgalar hafif hafif kıyıya vuruyordu ve martılar çığlık atıyordu. Yakın bir yerden gelen inlemeler de duydu.

“Neredeyim?” diye sordu Perrin.

“Sarayımda,” dedi Berelain. Kapının yanında duruyordu ve Perrin onu daha önce fark etmemişti. Mayene Başı tacını, kanat açmış şahin tacı, takmıştı ve üzerinde sarı kenarlı kırmızı bir elbise vardı. Oda şatafatlıydı; aynalarda, pencerelerde ve yatak direklerinde altın ve bronz süslemeler vardı.

“Eklemeliyim ki,” dedi Berelain, “bu benim için tanıdık bir durum Lord Aybara. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu sefer önlem aldım.”

Önlem mi? Perrin havayı kokladı. Uno? Adamın kokusunu alabiliyordu. Gerçekten de, Berelain başını yana doğru salladı ve Perrin döndüğü zaman Uno'yu yakındaki sandalyede otururken buldu. Kolu askıdaydı.

"Uno! Sana ne oldu?" diye sordu Perrin.

"Lanet olası Trolloclar, olan bu," diye homurdandı Uno. "Şifa için sıramı bekliyorum."

"İlk önce ölümcül yaralara Şifa veriliyor," dedi Janina. Şifa konusunda Bilgelerin en başarılı olanıydı. Görünüşe göre Aes Sedailer ve Berelain'le kalmaya karar vermişti. "Sen, Perrin Aybara, ancak ölmeyecek kadar Şifa görmüştün. Yalnızca ölmeyecek kadar. Hayatını tehdit etmeyen yaralara ancak şimdi Şifa verebildik."

"Durun bir dakika!" dedi Perrin. Oturmaya çabaladı. Işık, çok yorgundu. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"On saat," dedi Berelain.

"On saat! Gitmem lazım. Savaş..."

"Savaş sensiz devam edecek," dedi Berelain. "Üzgünüm."

Perrin usulca hırladı. Çok *yorgundu.* "Moiraine bir insanın bitkinliğini yok edecek bir yöntem biliyordu. Sen de biliyor musun Janina?"

"Bilsem de uygulamazdım," dedi Janina. "Uyumaya ihtiyacın var Perrin Aybara. Son Savaş'taki rolün sona erdi."

Perrin dişlerini sıktı, sonra kalkacak oldu.

"O yataktan çıkarsan," dedi Janina, bakışlarını ona çevirerek, "seni Hava'yla derdest ederim ve saatlerce asılı bırakırım."

Perrin'in ilk içgüdüsü sekerek kaçmaktı. Düşünceyi kafasında oluşturmaya başladı ve sonra aptal gibi hissetti. Bir şekilde gerçek dünyaya geri dönmüştü. Burada sekemezdi. Bir bebek kadar savunmasızdı.

Can sıkıntısı içinde yatağında arkasına yaslandı.

"Neşelen Perrin," dedi Berelain usulca, yatağa yaklaşarak. "Ölmüş olman gerekiyordu. O savaş meydanına nasıl ulaştın? Haral Luhhan ve adamları seni orada yatarken görmeseydi..."

Perrin başını iki yana salladı. Yaptıkları, kurt düşünü bilmeyen biri için anlatılamaz bir şeydi. "Neler oluyor Berelain? Savaş? Ordularımız?"

Berelain dudaklarını büzdü.

"Senden gerçeğin kokusunu alabiliyorum," dedi Perrin. "Endişe, kaygı." İçini çekti. "Cephelerin yer değiştirdiğini gördüm. İki Nehirliler de Merrilor Çayırı'ndaysa, üç ordumuz da aynı yere

itilmiş demektir. Thakan'dar'dakiler hariç hepsi."

"Lord Ejder'in ne durumda olduğunu bilmiyoruz," dedi Berelain usulca, Perrin'in yanındaki tabureye doğru giderek. Duvarın dibinde Janina, Uno'nun kolunu tuttu. Şifa içine yayılırken Uno ürperdi.

"Rand savaşmaya devam ediyor," dedi Perrin.

"Çok zaman geçti," dedi Berelain. Perrin'e söylemediği bir şey vardı, çevresinde dolaştığı bir şey. Perrin kokusunu alabiliyordu.

"Rand savaşmaya devam ediyor," diye yineledi Perrin. "Kaybetmiş olsa burada olmazdık." İliklerine dek bitkin hissederek arkasına yaslandı. Işık! İnsanlar ölürken kendisi burada öylesine yatamazdı, değil mi? "Delik'te zaman farklı akıyor. Orayı ziyaret ettim ve kendi gözlerimle gördüm. Burada günler geçti, ama iddiaya girerim Rand için yalnızca bir gün geçmiştir. Belki daha az."

"Bu iyi. Söylediklerini diğerlerine ileteceğim."

"Berelain," dedi Perrin. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Elyas'ı ordularımıza bir mesaj iletmeye yolladım, ama mesajı teslim edip etmediğini bilmiyorum. Graendal büyük kumandanlarımızın zihinlerine giriyor. Mesajın gidip gitmediğini öğrenir misin?"

"Gitti," dedi Berelain. "Neredeyse çok geç olmuştu, ama gitti. İyi iş başardın. Artık uyu Perrin." Ayağa kalktı.

"Berelain?" diye sordu Perrin.

Berelain yine ona döndü.

"Faile," dedi Perrin. "Faile'e ne oldu?"

Berelain'in endişesi keskinleşti. *Olamaz.*

"Malzeme kervanı bir şer kabarcığı tarafından yok edildi Perrin," dedi Berelain usulca. "Üzgünüm."

"Cesedi bulundu mu?" diye sormaya zorladı Perrin kendini.

"Hayır."

"O zaman hâlâ yaşıyor."

"Bu..."

"Hâlâ *yaşıyor,*" diye ısrar etti Perrin. Bunun doğru olduğunu varsaymak zorundaydı. Bunu yapmazsa...

"Umut var tabii," dedi Berelain. Şifa görmüş kolunu germekte olan Uno'nun yanına gitti ve başını sallayarak peşinden gelmesini istedikten sonra odadan çıktı. Janina lavabonun yanında meşguldü. Perrin dışarıdaki koridorlardan gelen inlemeleri hâlâ duyabiliyordu ve mekân şifalı ot ve acı kokuyordu.

Işık, diye düşündü. Faile'in kervanı Boru'yu taşıyordu. Gölge onu ele mi geçirmişti?

Gaul... Gaul'un yanına geri dönmek zorundaydı. Adamı kurt

düşünde, Rand'ın arkasını kollarken bırakmıştı. Perrin'in ne kadar bitkin olduğuna bakılırsa, Gaul da çok fazla dayanamazdı.

Perrin haftalarca uyuyabilirmiş gibi hissediyordu. Janina yatağının yanına geri döndü ve başını iki yana salladı. "Kendini gözlerini açık tutmaya zorlamanın hiçbir faydası yok Perrin Aybara."

"Yapacak çok işim var Janina. Savaşa geri dönmem lazım ve..."

"*Burada kalacaksın* Perrin Aybara. Bu durumda kimseye faydan olmaz ve aksini kanıtlamaya çalışman *ji* kazandırmaz. Seni buraya getiren demirci, sallana sallana gidip savaş meydanında ölmene izin verdiğimi duysa, geri döner ve beni topuklarımdan pencereye asardı." Duraksadı. "O adam... bunu başarırdı da sanırım."

"Luhhan Usta," dedi Perrin, kendinden geçmeden önceki anları belli belirsiz hatırlayarak. "Oradaydı. Beni o mu buldu?"

"Hayatını kurtardı," dedi Janina. "O adam seni sırtına attı ve koşa koşa bir Aes Sedai bulup kapıyol açtırdı. Geldiğin zaman ölmek üzereydin. Cüsseni düşünürsek, seni kaldırmak az iş değil."

"Uyumaya ihtiyacım yok aslında," dedi Perrin, gözlerinin kapandığını hissederek. "Benim ihtiyacım olan... benim..."

"Eminim öyledir," dedi Janina.

Perrin gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bu kadını, söyleneni yapacağına ikna ederdi. O gittikten sonra kalkardı.

"Eminim öyledir," diye tekrarladı Janina, bir sebepten sesi yumuşayarak.

Uyku, diye düşündü Perrin. *Uykuya dalıyorum.* Bir kez daha, önünde üç yol gördü. Bu sefer, biri sıradan uykuya gidiyordu, diğeri kurt düşüne, normalde seçtiği yöne.

Ve aralarında, üçüncü bir yol vardı. Kurt düşüne bedenen girmek.

Perrin o yöne gitmeye can atıyordu, ama o anda, o yola dönmemeye karar verdi. Sıradan uykuyu seçti, çünkü –bir anlık kavrayış içinde– uyumazsa bedeninin öleceğini anladı.

* * *

Yayla'dan kaçışlarının ardından Androl uzanmış, kesik kesik nefes alarak savaş meydanının uzaklarında bir yerdeki gökyüzüne bakıyordu.

O saldırı... ne kadar da güçlüydü!

Bu neydi? dedi Pevara'ya.

Taim değildi, diye yanıt verdi Pevara, ayağa kalkıp eteklerini silkeleyerek. *Sanırım Demandred'di.*

Bizi özellikle onun savaştığı yerden uzağa taşımıştım.

Evet. Ne cüretle yer değiştirir ve güçlerine saldıran bir grup yönlendiricinin işini bozar?

Androl inleyerek doğrulup oturdu. *Biliyor musun Pevara, bir Aes Sedai için olağanüstü hazır cevapsın.*

Pevara'nın eğlentisi onu şaşırttı. *Aes Sedaileri sandığın kadar iyi tanımıyorsun.* Pevara yaralarını kontrol etmek için Emarin'e yaklaştı.

Androl derin bir nefes aldı ve güz kokularını içine çekti. Düşmüş yapraklar. Durgun su. Fazla erken gelen bir sonbahar. Üzerinde durdukları yamaç, vadiye bakıyordu. Vadide, birkaç çiftçi dünyanın gidişine meydan okuyarak, toprağı büyük kareler halinde işlemişti.

Hiçbir şey yetişmemişti.

Yakında, Theodrin doğruldu. "Orası tam bir *delilik,*" dedi kızarmış bir yüzle.

Androl, Pevara'nın onu onaylamadığını hissedebiliyordu. Kız duygularını bu kadar açıkça ifade etmemeliydi; Aes Sedailerin kendine hâkimiyetini henüz öğrenememişti.

O doğru düzgün bir Aes Sedai değil, dedi Pevara, onun düşüncelerini okuyarak. *Amyrlin ne iddia ederse etsin. Henüz sınanmadı.*

Theodrin, Pevara'nın ne düşündüğünü bilir gibiydi. İkisi birbirlerinden uzak duruyorlardı. Pevara, Emarin'e Şifa verdi ve Emarin Şifa'ya metanetle dayandı. Theodrin, Jonneth'in kolundaki kesiğe Şifa verdi. Kızın anaç tavırları Jonneth'i şaşırtmış gibiydi.

Fazla zaman geçmeden kız onunla bağ kuracak, dedi Pevara. *Elli kişiden ona düşeni bir başkasının almasına izin vermesi ve sonra Jonneth'in peşinden ayrılmaması dikkatini çekti mi? Siyah Kule'den beri peşimizde.*

Jonneth de onunla bağ kurarsa? dedi Androl.

O zaman seninle benim aramızdaki bağın benzersiz olup olmadığını görürüz. Pevara duraksadı. *Daha önce hiç bilinmeyen şeyler keşfediyoruz.*

Androl'le göz göze geldi. Pevara bu son sefer zincir kurdukları zamana atıfta bulunuyordu. Kapıyol açmıştı, ama bunu Androl'ün yapacağı şekilde yapmıştı.

Bunu yine denememiz lazım, dedi Androl.

Yakında, dedi Pevara, Şifa'nın işe yaradığından emin olmak için Emarin'e Araştırma yaparak.

“Ben iyiyim Pevara Sedai,” dedi Emarin, her zamanki gibi nazik. “Ve söylememe izin verirsen, sen de bir parça Şifa’ya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Pevara kolundaki yanık kumaşa baktı. Bir erkeğin ona Şifa vermesine müsaade etmek konusunda hâlâ çekingendi, ama aynı zamanda kendi çekingenliğine kızıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi sakin bir sesle. Emarin’in koluna dokunmasına ve yönlendirmesine izin verdi.

Androl kemerindeki kancadan küçük bir teneke kupa aldı ve elini dalgın dalgın uzatarak parmaklarını aşağı çevirdi. Bir şey çimdiklermiş gibi parmaklarını birbirine bastırdı ve sonra açtı. Parmaklarının arasında küçük bir kapıyol açıldı. İçinden su dökülerek kupayı doldurdu.

Pevara yanına oturdu ve uzattığı kupayı kabul etti. Suyu içti ve içini çekti. “Bir dağ pınarından gelmiş gibi serin.”

“Oradan geldi zaten,” dedi Androl.

“Aklıma geldi, sana bir şey soracaktım. Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Bunu mu?” dedi Androl. “Yalnızca küçük bir kapıyol.”

“Kastettiğim bu değil. Androl, buraya yeni geldin. Bu bölgeyi, yüzlerce kilometre uzaktaki bir dağ pınarına kapıyol açabilecek kadar ezberlemiş olman mümkün değil.”

Androl, şaşırtıcı bir haber almış gibi Pevara’ya boş boş baktı. “Bilmiyorum. Belki Yetimle ilgili bir şeydir.”

“Anlıyorum.” Pevara bir an sessiz kaldı. “Bu arada, kılıcına ne oldu?”

Androl düşünmeden yan tarafına uzandı. Boş kın orada asılıydı. Yıldırım düştüğünde kılıcını düşürmüştü ve kaçarlarken yerden almayı akıl edememişti. İnledi. “Garfin bunu duyarsa beni haftalarca levazım subayı için arpa öğütmekle cezalandırır.”

“O kadar önemli değil,” dedi Pevara. “Senin daha iyi silahların var.”

“Önemli olan ilke,” dedi Androl. “Kılıç taşımak bana hatırlatıyor. Tıpkı... eh, ağ görmenin bana Mayene çevresinde balıkçılığı hatırlatması gibi. Ya da bir pınarın bana Jain’i hatırlatması gibi. Küçük şeyler, ama küçük şeyler önemlidir. Benim bir kez daha asker olmam lazım. Taim’i bulmalıyız Pevara. Mühürler...”

“Eh, onu şimdiye kadar denediğimiz yöntemle bulamayız. Sen de aynı fikirde misin?”

Androl içini çekti, ama başını da salladı.

“Harika,” dedi Pevara. “Hedef olmaktan nefret ediyorum.”

“O zaman ne yapacağız?”

“Buna kılıç savurarak değil, dikkatle düşünerek yaklaşacağız.”

Muhtemelen haklıydı. “Peki... yaptığımız şey? Pevara, benim *Yetimi* kullandın.”

“Göreceğiz,” dedi Pevara, kupasındaki suyu yudumlayarak. “Keşke bu çay olsaydı.”

Androl kaşlarını kaldırdı. Kupayı geri aldı, iki parmağı arasında küçük bir kapıyol açtı ve kupaya birkaç kuru çay yaprağı düştü. Suyu bir Ateş ipliğiyle bir anlığına kaynattı ve sonra bir başka kapıyoldan bal damlattı.

“Siyah Kule’deki atölyemde biraz vardı,” dedi, kupayı geri uzatarak. “Kimse yerini değiştirmemiş gibi.”

Pevara çayı yudumladı, sonra sıcak sıcak gülümsedi. “Androl, sen *harikasın.*”

Androl gülümsedi. Işık! Bir kadın için bu duyguları hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Aşkın genç budalalar için olması gerekmiyor muydu?

Genç budalalar hiçbir işin doğrusunu görmezdi elbette. Güzel bir yüz ararlardı ve orada bırakırlardı. Androl, Pevara gibi bir kadının sergilediği *sağlamlığın* yanında güzel bir yüzün hiçbir şey olduğunu bilecek kadar yaşamıştı. Sağlamlık, kontrol, istikrar ve kararlılık. Bunlar ancak deneyimle elde edilebilirdi.

Deri de aynıydı. Taze deri iyiydi, ama gerçekte *iyi* deri, kullanılmış ve yıpranmış bir deriydi. Tıpkı senelerdir bakım yapılan bir kayış gibi. Yeni bir kayışa güvenip güvenemeyeceğinizi asla bilemezdiniz. Ama birkaç mevsim size eşlik ettikten sonra, bilirdiniz.

“O düşünceyi okumaya çalışıyorum,” dedi Pevara. “Sen az önce... beni eski bir deri kayışa mı benzettin?”

Androl kızardı.

“Dericilere özgü bir düşünce tarzı sanırım.” Çayını yudumladı.

“Eh, sen de beni... ne demiştin? Küçük bir biblo kümesine mi benzetmiştin?”

Pevara gülümsedi. “Ailem.”

Karanlıkdostlarının öldürdükleri. “Özür dilerim.”

“Bu çok ama çok uzun zaman önce oldu Androl.” Ama Androl, Pevara’nın bunu hâlâ öfkeyle hatırladığını hissedebiliyordu.

“Işık,” dedi. “Çoğu ağaçtan daha yaşlı olduğunu unutup duruyorum Pevara.”

“Hımmm...” dedi Pevara. “İlk önce deri kayış oldum, sonra da ağaçlardan daha yaşlı. Hayatın boyunca yaptığın düzinelerce ayrı iş arasında, hanımlarla konuşma eğitimi almanı gerektiren bir tane olmadığını varsayıyorum?”

Androl omuzlarını silkti. Çok daha gençken, dili bu şekilde sürçtüğü zaman utanırdı, ama artık bu tür hatalar yapmaktan kaçınmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Kaçınmaya çalışmak her şeyi daha da kötüleştirmekten başka işe yaramıyordu. Tuhaf bir biçimde, verdiği tepki Pevara’yı memnun etti. Erkekleri afallatmanın kadınların hoşuna gittiğini tahmin etti.

Ama gökyüzüne bakınca Pevara’nın neşesi yok oldu. Androl aniden aşağıdaki tarlaların boşluğunu hatırladı. Ölü ağaçlar. Gürleyen gök gürültüsü. Bu eğlenme zamanı değildi, âşık olma zamanı değildi. Ama bir sebepten, sırf bu yüzden kendini her iki duyguya da tutunurken buldu.

“Artık yola çıkmamız lazım,” dedi. “Planın nedir?”

“Taim her zaman yardakçıları tarafından kuşatılmış geziyor. Önceki gibi saldırmaya devam edersek, daha ona ulaşamadan lime lime doğranırız. Ona gizlice saldırmamız lazım.”

“Peki bunu nasıl başaracağız?”

“Duruma bağlı. Durum gerektirirse ne kadar çılgın olabilirsin?”

* * *

Thakan’dar vadisi duman, kargaşa ve ölümle dolmuştu.

Rhuarc, iki yanında Trask ve Baelder ile, vadide yürüyordu. İkisi Kızıl Kalkanlardan kardeşleriydi. Buraya gelmeden önce bu iki adamla hiç tanışmamıştı, ama yine de kardeştiler ve Gölgedölleriyle hainlerin döktükleri kan, bağlarını sağlamlaştırmıştı.

Bir yıldırım havayı yararak yakına düştü. Rhuarc yürürken, ayakları yıldırımın cam parçalarına dönüştürdüğü kumu gıcırdatıyordu. Saklanacak bir yere ulaştı –üst üste yığılmış Trolloclar– ve çömeldi. Trask ve Baelder de ona katıldı. Bora sonunda gelmişti ve yüzündeki peçeyi sökecek kadar güçlü, öfkeli rüzgârlar vadiyi doldurmuştu.

Hiçbir şey seçemiyorlardı. Rüzgâr sisi dağıtmıştı, ama gökyüzü kararmıştı, fırtına toz ve duman kaldırıyordu. Pek çok kişi av ekipleri halinde savaşıyordu.

Artık savaş hattı yoktu. Önceki saatlerde bir Myrddraal saldırısı –ve ardından gelen topyekûn Trolloc saldırısı– sonunda vadinin

ağzındaki Savunucu hattını aşmayı başarmıştı. Tearlılar ve Ejderyeminliler vadinin içlerine, Shayol Ghul'e doğru çekilmişlerdi ve şimdi çoğu dağın dibinde savaşıyordu.

Vadiye doluşan Trollocların sayısı çok değildi neyse ki. Geçitte ve uzun kuşatma sırasında verdikleri kayıplar Thakan'dar'daki Trollocların sayısını azaltmıştı. Sonuçta, kalan Trollocların sayısı muhtemelen Savunucuların sayısına denkti.

Bu yine de sorun olacaktı –ama onun fikrine göre, kızıl peçe takan Şerefsizler daha da büyük bir tehditti. Onlar, tıpkı Aieller gibi, vadide dolaşıyorlardı. Rhuarc, bu açık ölüm meydanında, görüş alanını daraltan sis ve toz fırtınasının içine saklanarak avlanıyordu. Zaman zaman Trolloc gruplarına rastlıyordu, ama çoğu Tearlı ve Domanlı düzenli birliklerle savaşmak üzere Soluklar tarafından alınıp götürülmüştü.

Rhuarc kardeşlerine el etti ve fırtınanın içinde, vadinin bir yanı boyunca ilerlediler. Işık izin verse de, düzenli birlikler ve yönlendiriciler *Car'a'carn*'ın Köreden'le savaştığı dağa çıkan patikayı tutabilse.

Rand al'Thor bu savaşı bir an önce tamamlamak zorundaydı, çünkü Rhuarc, Gölge'nin yakında bu vadiyi ele geçireceğini tahmin ediyordu.

O ve kardeşleri kızıl peçeli hainlerle mızrak dansı eden bir grup Aiel'in yanından geçti. Kızıl peçelilerin çoğu yönlendirebiliyor gibiydi, ama bu grup yapamıyordu. Rhuarc ve iki kardeşi mızraklarını uzatarak dansa katıldı.

Bu kızıl peçeliler iyi savaşıyordu. Savaş sırasında Trask düşten uyandı, ama düşerken kızıl peçelilerden birini de öldürdü. Kalan kızıl peçeliler kaçınca çatışma sona erdi. Rhuarc yayıyla bir tanesini öldürdü ve Baelder de bir başkasını indirdi. Kaçan insanlara arkadan ok fırlatmak, gerçek Aiellerle savaşırken yapmayacakları bir şeydi. Bu yaratıklar Gölgedöllerinden de beterdi.

Yardım ettikleri, kalan üç Aiel başlarını sallayarak teşekkür ettiler. Ona ve Baelder'e katıldılar; oradaki savunmaları kontrol etmek için hep birlikte Kıyamet Çukuru'na yollandılar.

Neyse ki buradaki ordu hâlâ dayanıyordu. Askerlerin çoğu, savaşa en son katılan ve daha çok sıradan erkeklerle kadınlardan oluşan Ejderyeminlilerdi. Evet, aralarında birkaç Aes Sedai, hatta bazı Aieller ve iki Asha'man da vardı. Ama çoğu, senelerdir kullanılmamış eski kılıçlar ya da eskiden çiftlik aleti olan değnekler taşıyordu.

Trolloclara karşı, köşeye kıstırılmış kurtlar gibi savaşıyorlardı. Rhuarc başını iki yana salladı. Ağaçkatilleri bu kadar vahşice savaşsa, belki Laman tahtını koruyabilirdi.

Havadan bir yıldırım düştü ve savunuculardan bazılarını öldürdü. Rhuarc kamaşan gözlerini kırpıştırdı, yana döndü ve esen rüzgârların arasından çevresini taradı. *Orada.*

Kardeşlerine geride kalmalarını işaret etti, sonra eğilerek ilerledi. Yeri kaplayan küle benzeyen gri tozu avuçlayıp giysilerine ve yüzüne sürdü. Rüzgâr tozun bir kısmını ellerinden alıp uçurdu.

Rhuarc hançerini dişlerinin arasına sıkıştırarak yere uzandı. Avı küçük bir tepenin üzerinde durmuş, savaşı izliyordu. Kızıl peçelilerden biri. Peçesini indirmiş, sırıtıyordu. Yaratığın dişleri eğelenerek sivriltilmişti. Dişleri sivriltilenlerin hepsi yönlendiriyordu. Dişleri sivriltilmemiş olanların da bazıları yönlendirebiliyordu. Rhuarc bunun ne demek olduğunu bilmiyordu.

Bu adam yönlendirenlerdendi. Ateşten bir mızrak yapıp, yakında savaşan Tearlılara doğru fırlattığında belli oldu bu. Rhuarc yavaşça ilerledi ve kayaların arasındaki bir girintiye süzüldü.

Kızıl peçenin Savunucuları teker teker öldürmesini izlemek zorunda kaldı, ama hızlanmadı. Kızıl peçe ellerini arkasında kenetleyerek durmuş, Tek Güç'ten örgülerle çevresine saldırırken, ateşlerin cızırtısını dinleyerek, acı verici ölçüde yavaşça sürünmeye devam etti.

Kızıl peçe onu görmedi. Bu adamların bir kısmı Aiel gibi savaşsa da, çoğu yapamıyordu. Birini izlerken sessiz hareket edemiyorlardı ve yay ya da mızrak kullanmayı bilmeleri gerektiği kadar iyi bilmiyor gibiydiler. Önündeki adam gibi... Rhuarc bu yaratıkların sessizce hareket etme, bir düşmana gizlice yaklaşma ya da yabanda geyik avlama ihtiyacı duyduğunu hiç sanmıyordu. Yönlendirebilirken neden öğreneceklerdi bu yetenekleri?

Rhuarc kızıl peçenin ayaklarının yakınındaki bir Trolloc leşinin çevresinden dolanırken adam fark etmedi. Sonra Rhuarc uzandı ve adamın diz ardı kirişlerini kesti. Adam bağırarak düştü ve o yönlendiremeden, Rhuarc boğazını kesti, sonra da iki cesedin arasına saklandı.

Şamatayı duyan iki Trolloc araştırmaya geldi. Onlar onu göremeden Rhuarc ilkini öldürdü, sonra ikincisini dönerken indirdi. Derken bir kez daha manzaraya karıştı.

Araştırmaya gelen başka Gölgedölü olmadı, bu yüzden Rhuarc adamlarına doğru geriledi. Hareket ederken –koşmak için

doğrulurken– iki Trolloc'un işini bitiren küçük bir kurt sürüsünün yanından geçti. Kurtlar kanlı ağızlarla, kulaklarını dikerek ona döndüler. Geçmesine izin verdiler ve yeni avlar bulmak amacıyla fırtınanın içinde sessizce uzaklaştılar.

Kurtlar. Yağmursuz borayla gelmişlerdi ve şimdi insanların yanında savaşıyorlardı. Rhuarc savaşın genelinin nasıl gittiğini bilmiyordu. Uzakta, Kral Darlin'in birliklerinin bir kısmının hâlâ saflar halinde savaştığını görebiliyordu. Arbaletçiler Ejderyeminlilerin yanına konuşlanmışlardı. Rhuarc son gördüğünde okları bitmişti ve malzeme taşıyan buhar kusan tuhaf arabalar şimdi paramparça yatıyordu. Aes Sedailer ve Asha'manlar saldırıya karşı yönlendirmeye devam ediyorlardı, ama önceden gördüğü enerjileri kalmamıştı.

Aieller, en iyi yaptıkları işi yapıyorlardı: öldürmek. Bu ordular Rand al'Thor'a giden patikayı tuttuğu sürece, belki yeterli olurdu. Belki...

Bir şey ona çarptı. Rhuarc inleyerek dizleri üzerine düştü. Başını kaldırdığı zaman güzel birinin fırtınanın içinden çıktığını ve onu süzdüğünü gördü. Kadının harika gözleri vardı, ama asimetriktiler. Rhuarc başka herkesin gözlerinin ne kadar korkunç ölçüde simetrik olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Ve diğer kadınların kafalarında çok fazla saç vardı. Seyrek saçlarıyla bu yaratık çok daha harikaydı.

Bu harika, hayret verici kadın yaklaştı. İnanılmaz. Yere çökmüş olan Rhuarc'ın çenesine dokundu. Parmak uçları bulutlar kadar yumuşaktı.

"Evet, sen iş görürsün," dedi. "Gel evcil hayvanım. Diğerlerine katıl."

Onu takip eden grubu gösterdi. Aralarında pek çok Bilge, iki Aes Sedai ve mızraklı bir adam vardı. Rhuarc hırladı. Bu adam sevgilisinin sevgisini çalmaya çalışır mıydı? Bunu yapmaya çalışırsa onu *öldürürdü.* O...

Hanımı güldü. "Moridin de bu yüzü ceza olarak görüyor. Eh, ne yüz takındığım senin umurunda değil, değil mi tatlım?" Sesi yumuşadı, ama aynı zamanda sertleşmişti. "İşim bittiğinde kimsenin umurunda olmayacak. Moridin'in kendisi güzelliğime övgüler yağdıracak, çünkü benim ona bahşettiğim gözlerle görecek. Tıpkı senin gibi evcil hayvanım. Tıpkı senin gibi."

Rhuarc'ı okşadı. Rhuarc ona ve diğerlerine katıldı ve kardeşim dediği adamları geride bırakarak vadide ilerledi.

* * *

Önündeki ışık iplikleri bir araya gelerek bir yol oluşturdu ve Rand yola adım attı. Adımı parlak, temiz bir parke taşına indi ve Rand hiçlikten ihtişama geçti.

Yol, altı arabanın yan yana gidebileceği kadar genişti, ama şu an üzerinde hiç araba yoktu. Yalnızca insanlar. Rengârenk giysiler içinde, gevezelik eden, seslenen, hevesli, canlı insanlar. Sesler boşluğu doldurdu –hayatın sesleri.

Rand döndü ve çevresinde yükselen binalara baktı. Caddenin iki yanına yüksek evler dizilmişti. Evlerin önlerinde sütunlar vardı. Caddeye bakan yüksek, ince binalar birbirlerine yaslanmışlardı. Onların ötesinde, gökyüzüne doğru uzanan kubbeler, harikalar, binalar vardı. Gördüğü hiçbir şehre benzemiyordu, ama işçilik Ogier işçiliğiydi.

Daha doğrusu, kısmen Ogier. Yakında, işçiler fırtına sırasında kırılmış taş bir cepheyi onarıyorlardı. İnsanların yanı sıra çalışan kalın parmaklı Ogierler gürleyen kahkahalar atıyorlardı. Ogierler Rand'ın fedakârlığının karşılığını ödemek için İki Nehir'e gelmişlerdi. Burada bir anıt yapmak istemişlerdi, ama kasabanın önderleri akıllılık etmiş, anıt yerine şehri geliştirmelerine yardım etmelerini istemişti.

Seneler içinde Ogierler ve İki Nehirliler yan yana çalışmışlardı –öyle ki, artık İki Nehirli zanaatkârlar dünyanın her yerinde aranır olmuştu. Rand caddede, her ulustan insanın arasında yürüdü. Renkli, incecik giysileri içinde Domanlılar. Bol giysiler ve çizgili kolları olan gömlekler içinde Tearlılar –asillerle sıradan insanlar arasındaki ayrım gittikçe kayboluyordu. Egzotik ipekliler içinde Seanchanlar. Asil havalı Sınırboylular. Hatta bazı Sharalılar.

Hepsi Emond Meydanı'na gelmişti. Şehir eski haline pek az benziyordu, ama bazı izler kalmıştı. Caemlyn ya da Tear gibi daha büyük şehirlerde olabileceğinden daha fazla ağaç ve açık yeşil alan vardı. İki Nehir'de zanaatkârlara saygı duyuluyordu. Ve dünyanın en iyi nişancılarına sahiptiler. Tüfek denen, yeni ateşli çubuklarla silahlanmış seçkin bir grup İki Nehirli, Aiellerle birlikte Shara'ya bir barış seferi düzenlemişti. Shara, dünyada savaş olan tek yerdi. Ah, orada burada çatışmalar çıkıyordu. Beş sene önce, Murandy'yle Tear arasında çıkan anlaşmazlık, Son Savaş'ın üzerinden geçen yüz sene içinde, dünyaya az daha ilk savaşını verecekti.

Rand gülümseyerek, kimseyi itip kakmadan, insanların

seslerindeki coşkuyu gururla dinleyerek kalabalığın içinde yürüdü. Murandy'deki 'anlaşmazlık' Dördüncü Çağ'ın standartlarına göre hareketliydi, ama aslında hiçbir şeydi. Tek bir kızgın asil, bir Aiel devriye koluna ateş açmıştı. Üç kişi yaralanmıştı, kimse ölmemişti ve Shara seferleri dışında, senelerdir görülen en kötü 'çatışma' buydu.

Yukarıda, güneş ince bulut örtüsünü deldi ve caddeyi ışığa boğdu. Rand sonunda şehir meydanına ulaşmıştı. Eskiden burası Emond Meydanı'nın Çayırıydı. Artık bir ordunun yürüyebileceği Taşocağı Yolu için ne düşünmek lazımdı? Meydanın ortasındaki devasa çeşmenin çevresinde yürüdü. Son Savaş'ta hayatını kaybedenlere adanmış bir anıttı ve Ogierler tarafından yapılmıştı.

Çeşmenin ortasındaki heykelde tanıdık yüzler gördü ve sırtını döndü.

Daha bitmedi, diye düşündü. *Bu henüz gerçek değil.* Bu gerçekliği olasılık ipliklerinden örmüştü, dünyanın aynalarından. Henüz kesinleşmemişti.

Kendi yarattığı imgeye girdiğinden beri ilk defa özgüveni sarsıldı. Son Savaş'ın bir başarısızlık olmadığını biliyordu. Ama insanlar ölüyordu. Tüm ölümleri, tüm acıları bitirmeyi mi düşünmüştü?

Bu benim savaşım olmalı, diye düşündü. *Onların ölmesi gerekmemeli.* Kendi fedakârlığı yeterli değil miydi?

Aynı soruyu defalarca sormuştu kendine.

İmge titredi, ayaklarının altındaki güzel taşlar sallandı, binalar dalgalandı. İnsanlar yerlerinde dondular ve sesler soldu. Küçük bir yan sokakta, iğne ucu kadar karanlık belirdi ve yayıldı, yakınındaki her şeyi –içine çekerek– yuttu. Ev boyutuna geldi ve yayılmaya devam etti.

DÜŞÜN ZAYIF, DÜŞMAN.

Rand iradesini bastırdı ve titreme durdu. Donmuş olan insanlar yürümeye devam ettiler ve rahat gevezelikleri geri döndü. Kaldırımda yumuşak bir rüzgâr esti ve direklerdeki, kutlamayı ilan eden flamaları hışırdattı.

"Bunun olmasını sağlayacağım," dedi Rand karanlığa. "Bu senin başarısızlığın. Mutluluk, büyüme, sevgi..."

BU İNSANLAR ARTIK BENİM. ONLARI BEN ALACAĞIM.

"Sen karanlıksın," dedi Rand yüksek sesle. "Karanlık, Işık'ı süremez. Karanlık yalnızca Işık olmadığında, kaçtığında vardır. Ben başarısız olmayacağım. Kaçmayacağım. Ben yolunu tıkadığım

sürece kazanamazsın Shai'tan."

GÖRECEĞİZ.

Rand karanlığa sırtını döndü ve çeşmenin çevresinde kararlılıkla yürümeye devam etti. Meydanın diğer yanında, görkemli beyaz basamaklar dört katlı ve inanılmaz bir ustalıkla yapılmış bir binaya çıkıyordu. Rölyeflerle bezenmiş bakır çatılı bina flamalarla süslenmişti. Yüz sene. Yaşamla dolu, barışla geçen yüz sene.

Basamakların tepesinde duran kadının yüz hatları tanıdıktı. Saldaea kanı ima ediyordu, ama kesinlikle İki Nehirli görünen siyah kıvırcık saçları da vardı. Perrin'in torunu, Emond Meydanı'nın valisi Leydi Adora. O anma söylevini verirken Rand basamakları tırmandı. Kimse onu fark etmedi. Rand imgeyi, onların kendisini fark etmeyeceği şekilde tasarlamıştı. Kadın kutlama gününü ilan ederken, Rand bir Gri Adam gibi arkasına geçti. Sonra binaya girdi.

Önden öyle görünse de, bir hükümet binası değildi. Çok daha önemli bir yerdi.

Bir okul.

Sağda, geniş koridorlara saraydakilerle yarışan tablolar ve süsler asılmıştı –ama bunlar, Anla'dan Thom Merrilin'e, geçmişin büyük öğretmenlerini ve öykücülerini betimliyordu. Rand koridorda gezinerek, en fakir çiftçiden Vali'nin çocuklarına kadar herkesin gelip bilgi edinebileceği sınıflara baktı. Öğrenmek isteyen herkesi kabul edebilmek için, binanın büyük olması gerekiyordu.

CENNETİN KUSURLU, DÜŞMAN.

Rand'ın sağındaki ayna karanlıkla doluydu. Koridoru değil, ONUN varlığını yansıtıyordu.

ACIYI YOK EDEBİLECEĞİNİ Mİ DÜŞÜNÜYORSUN? KAZANSAN BİLE YOK EDEMEZSİN. O KUSURSUZ CADDELERDE, YİNE GECELERİ İNSANLAR ÖLDÜRÜLECEK. HİZMETKÂRLARININ ÇABALARINA RAĞMEN ÇOCUKLAR AÇ KALACAK. ZENGİNLER İSTİSMAR EDECEK VE YOZLAŞTIRACAK; YALNIZCA, BUNU SESSİZCE YAPACAKLAR.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldadı Rand. "Böylesi iyi."

YETERLİ DEĞİL VE ASLA YETERLİ OLMAYACAK. DÜŞÜN KUSURLU. DÜŞÜN BİR YALAN. DÜNYANIN TANIDIĞI TANIYACAĞI TEK DÜRÜSTLÜK BENİM.

Karanlık Varlık ona saldırdı.

Bir fırtına gibi geldi. Öyle korkunç bir rüzgâr ki, Rand'ın derisini kemiklerinden koparmakla tehdit etti. Rand hiçliğe bakarak dimdik durdu ve kollarını arkasında çaprazladı. Saldırı imgeyi parçaladı –

güzel şehir, gülen insanlar, eğitim ve barışa adanmış anıt. Karanlık Varlık onu yuttu ve bir kez daha, yalnızca bir olasılığa dönüştü.

* * *

Silviana Tek Güç tuttu, onun içini doldurduğunu, dünyayı aydınlattığını hissetti. *Saidar* tuttuğunda her şeyi görebiliyormuş gibi hissediyordu. Muhteşem bir duyguydu. Yalnızca bir duygu olduğunu hatırladığı sürece. Gerçeklik değildi. *Saidar*'ın cazibesi pek çok kadını aptalca şeyler yapmaya teşvik etmişti. Pek çok Mavi bir noktada bunu yapmıştı kesinlikle.

Silviana atının sırtında ateş ördü ve Sharalı askerleri yerle bir etti. İğdiş atı Akrep'i, yönlendirilirken huzursuz olmayacak şekilde eğitmişti.

"Okçular, geri çekilin!" diye bağırdı Chubain hemen arkasından. "Gidin, gidin! Ağır süvari birlikleri, ileri!" Zırhlı piyadeler, yamaçlardaki şaşkın Sharalılarla karşılaşmak üzere, baltalar ve gürzlerle ilerlediler. Kargı daha iyi olurdu, ama herkese yetecek kadar kargıları yoktu.

Düşmana bir ateş topu daha fırlatarak yolu açtı, sonra dikkatini yamacın yukarısındaki Sharalı okçulara çevirdi.

Egwene'in güçleri bataklıkların çevresinden dolandıktan sonra iki saldırı grubuna bölünmüştü. Aes Sedailer, Beyaz Kule piyadeleriyle hareket ediyor, Yayla'daki Sharalılara batıdan saldırıyorlardı. Artık yangınlar söndürülmüştü ve çoğu Trolloc aşağıda saldırmak için Yayla'dan inmişti.

Egwene'in ordusunun, daha çok süvarilerden oluşan diğer yarısı, bataklıkların kenarından geçide doğru giden koridora gönderilmişti. Elayne'in geçidin çevresindeki bölgeyi savunan birliklerine saldırmak için yamaçtan aşağı inen Trollocların savunmasız arka saflarına saldırmışlardı.

İlk grubun ana hedefi batı yamacına tırmanmaktı. Silviana onları püskürtmek için yaklaşan Sharalılara dikkatle nişan alarak bir dizi şimşek yolladı.

"Piyadeler yamacı tırmanmayı başardığında," dedi Chubain, Egwene'in yanından, "Aes Sedailer başlayacak... Anne?" Chubain sesini yükseltmişti.

Silviana atının sırtında döndü ve Egwene'e korkuyla baktı. Amyrlin yönlendirmiyordu. Yüzü solmuştu ve titriyordu. Bir örgünün saldırısına mı uğramıştı? Silviana örgü göremiyordu.

Yamacın tepesinde toplanan şekiller Sharalı piyadeleri sürüyordu. Yönlendirmeye başladılar ve Beyaz Kule ordusunun üzerine yıldırımlar düştü. Her biri havayı çatırdatarak, insanları sersemletecek kadar parlak ışık çakmaları yarattılar.

"Anne!" Silviana atını dürtükleyerek Egwene'e yaklaştı. Demandred ona saldırıyor olmalıydı. Silviana ek güç için Egwene'in ellerindeki *sa'angreal*'e dokunarak bir kapıyol ördü. Egwene'in arkasından gelen Seanchan kadın Amyrlin'in dizginlerini yakaladı ve atı çekerek kapıyoldan güvenli bir yere götürdü. Silviana da, "O Sharalılara karşı direnin! Erkek yönlendiricileri uyarın; Demandred, Amyrlin Makamı'na saldırdı!" diye bağırarak takip etti.

"Hayır," dedi Egwene zayıfça. Atlar geniş çadıra girerken eyerinde sallandı. Silviana onu daha da uzağa götürmek isterdi, ama bölgeyi uzun bir sıçrayışa yetecek kadar tanımıyordu. "Hayır, bu..."

"Sorun ne?" diye sordu Silviana. Atını Egwene'inkine yaklaştırdı ve kapıyolu kapattı. "Anne?"

"Gawyn," dedi Egwene, solgun, titreyerek. "Yaralandı. Fena yaralandı. Ölüyor Silviana."

Ah, Işık, diye düşündü Silviana. Muhafızlar! O aptal çocuğu gördüğünden beri böyle bir şeyden korkuyordu.

"Nerede?" diye sordu.

"Yayla'da. Onu bulacağım. Kapıyol açacağım ve onun olduğu yere doğru Yolculuk edeceğim..."

"Işık, Anne," dedi Silviana. "Bunun ne kadar tehlikeli olacağına dair en ufak fikrin var mı? Burada kal ve Beyaz Kule'ye önderlik et. Onu ben bulmaya çalışırım."

"Sen onu sezemiyorsun."

"Bağını bana aktar."

Egwene dondu.

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun," dedi Silviana. "Eğer ölürse seni mahveder. Bırak bağını ben devralayım. Böylece onu bulabilirim ve ölürse muhtemelen bu seni korur."

Egwene hayretler içindeydi. Silviana ne cüretle bunu önerebilirdi? Ama, diğer yandan, o bir Kızıl'dı –Kızıllar Muhafızlarla pek ilgilenmezdi. Silviana ondan ne istediğini bilmiyordu.

"Hayır," dedi Egwene. "Hayır, düşünmeyeceğim bile. Dahası, o ölürse bu yalnızca acıyı sana aktararak beni korur."

"Ama ben Amyrlin değilim."

“*Hayır* dedim. O ölürse ben hayatta kalacağım ve savaşmaya devam edeceğim. Dediğin gibi, kapıyol kullanarak onun yanına gitmek aptalca olur ve senin de böyle yapmana izin vermeyeceğim. Gawyn Yayla’da. Emredildiği gibi oraya çıkacağız ve böylece ona ulaşabileceğiz. En iyi seçenek bu.”

Silviana duraksadı, sonra başını salladı. Bu iş görürdü. Birlikte Yayla’nın batısına geri döndüler, ama Silviana için için köpürüyordu. Aptal adam! Ölürse, Egwene savaşmakta çok zorlanacaktı.

Amyrlin’i durdurmak için Gölge’nin onu öldürmesi gerekmiyordu. Tek bir aptal oğlanı öldürmesi yeterliydi.

* * *

“O Sharalılar ne yapıyor?” diye sordu Elayne usulca.

Birgitte atını sakinleştirdi ve dürbünü Elayne’den aldı. Onu gözüne götürdü ve kuru ırmak yatağının ötesinde, Yayla’nın yamacına doğru baktı. Büyük bir Shara gücü orada toplanmaktaydı. Homurdandı. “Muhtemelen Trollocların oklarla kaplanmasını bekliyorlar.”

“Pek emin konuşmadın,” dedi Elayne, dürbünü geri alarak. Tek Güç tutuyordu, ama şu anda kullanmıyordu. Ordusu iki saattir burada, ırmakta savaşıyordu. Trolloclar Mora boyunca ırmak yatağına akın etmişti, ama birlikleri onların Shienar topraklarına ayak basmasını engellemişti. Bataklıklar yüzünden sol kanadına dolanamıyorlardı. Sağ kanadı daha zayıftı ve oraya göz kulak olması gerekecekti. Trollocların tamamı ırmağı geçmeye çalışsa çok daha kötü olurdu, ama Egwene’in süvarileri onlara arkadan saldırıyordu. Bu, Elayne’in ordusunun üzerindeki baskıyı biraz azaltıyordu.

Adamları Trollocları kargılarla tutuyordu ve ırmak yatağından sızan az miktarda su tamamen kızarmıştı. Elayne kararlılıkla oturmuş, izliyor ve aynı zamanda askerlerinin onu görmesine izin veriyordu. Andor’un en iyi askerleri kan döküyor ve ölüyor, Trollocları güçlükle tutabiliyordu. Shara ordusu Yayla’dan aşağı akın etmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu, ama Elayne onların bu anda saldıracağına ikna olmamıştı. Batıdan gelen Beyaz Kule saldırısı onları endişelendiriyor olmalıydı. Mat’in, Egwene’in ordusunu Yayla’nın arkasından saldırmak için kullanması dâhiyane olmuştu.

“Söylediklerimden emin değilim,” dedi Birgitte yumuşak bir sesle. “Hem de hiç. Artık hiçbir şeyden emin olamıyorum.”

Elayne kaşlarını çattı. Konuşmanın sona erdiğini sanıyordu. Birgitte ne diyordu? “Ya anıların?”

“Senin ve Nynaeve’in yanında uyandığımdan başka şey hatırlamıyorum artık,” dedi Birgitte usulca. “Düşler Dünyası’nda olmak hakkında konuştuklarımızı hatırlayabiliyorum, ama mekânın kendisini hatırlayamıyorum. Parmaklarımın arasından sızıp giden su gibi, sızıp gittiler.”

“Ah, Birgitte...”

Kadın omuzlarını silkti. “Hatırlayamadığım şeyleri özleyemem.” Sesindeki acı sözlerini yalanlıyordu.

“Gaidal?”

Birgitte başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. O isme sahip birini hatırlamam gerektiğini hissediyorum, ama hatırlamıyorum.” Güldü. “Dediğim gibi. Ne kaybettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden sorun yok.”

“Yalan mı söylüyorsun?”

“Lanet küller, elbette yalan söylüyorum. İçimde bir delik var gibi Elayne. Kocaman, derin bir delik. Hayatım ve anılarım o delikten akıp gidiyor.” Bakışlarını kaçırdı.

“Birgitte... üzgünüm.”

Birgitte atını çevirdi ve biraz uzaklaştı. Bu konuda daha fazla konuşmak istemediği açıktı. Acısı Elayne’in zihninin arkasında iğne delikleri gibiydi.

Bu kadar çok şey kaybetmek nasıl bir histi? Birgitte’in bir çocukluğu, anne babası olmamıştı. Tüm hayatı, tüm hatırladıkları, genelde bir seneden az bir süreyi kapsıyordu. Elayne onun peşinden gidecek oldu, ama korumaları yana çekilerek Galad’ın yaklaşmasına izin verdiler. Galad’ın üzerinde zırhı, önlüğü ve Işığın Evlatları’nın Lord Kumandanı pelerini vardı.

Elayne dudaklarını birbirine bastırdı. “Galad.”

“Kardeşim,” dedi Galad. “Senin durumunda bir kadının savaş meydanında bulunmasının ne kadar uygunsuz olduğunu söylemem tamamen boşuna olur sanırım?”

“Eğer bu savaşı kaybedersek Galad, çocuklarım Karanlık Varlık’ın tutsakları olarak doğacak. Doğarlarsa tabii. Bence savaşa katılma riskine girmeye değer.”

“Şahsen kılıç kullanmaktan kaçındığın sürece,” dedi Galad, gözlerini gölgeleyip savaş meydanını inceleyerek. Sözleri, Elayne’e

birliklerini yönetmesi için *izin* verdiğini ima ediyordu.

Yayla'dan ışık çubukları aktı ve savaş meydanından, Elayne'in birliklerinin arkasından ateş eden son birkaç ejdere çarptı. Ne büyük güç! Demandred'in gücü Rand'ınkini gölgede bırakıyordu. *O gücü benim birliklerime yöneltirse...*

"Cauthon beni neden buraya gönderdi?" dedi Galad usulca. "En iyi adamlarımdan bir düzinesini istedi..."

"Matrim Cauthon'un aklından geçenleri tahmin etmemi mi istiyorsun?" diye sordu Elayne. "Mat'in, sırf insanlar onu hafife alsın diye bu kadar *aptal davrandığına* ikna oldum."

Galad başını iki yana salladı. Elayne, Galad'ın adamlarından bir grubun yakında toplandığını görebiliyordu. Irmak boyunca, Arafel tarafında ağır ağır ilerlemekte olan Trollocları işaret ediyorlardı. Elayne güçlerinin sağ tarafının tehlikede olduğunu fark etti.

"Altı arbaletçi birliği getirt," dedi Elayne, Birgitte'e. "Guybon'un ırmak yukarısındaki birliklerimizi desteklemesi gerekiyor."

Işık. Bu iş iyi görünmüyor. Beyaz Kule, Yayla'nın batı yamacında, yönlendirmelerin en yoğun olduğu yerdeydi. Elayne çok şey göremiyordu, ama hissedebiliyordu.

Yayla'nın tepesinde, şimşek patlamalarının aydınlattığı duman bulutları yükseliyordu. Çakmak çakmak gözlerle karanlığın ortasında uyanan bir fırtına ve açlık canavarı gibi.

Elayne aniden farkına vardı. Havadaki baskın duman kokusunun, adamlarından yükselen acı feryatlarının. Gökyüzündeki gök gürültüsünün ve yerdeki sarsıntıların. Bitkilerin yeşermediği bir diyarın üzerine çökmüş soğuk havanın, kırılan silahların, kalkanlara sürtünen kargıların sesinin. Sonun farkına vardı. Son gerçekten gelmişti ve Elayne de uçurumun kenarında duruyordu.

Zarf taşıyan bir haberci dörtnala yaklaştı. Elayne'in korumasına gerekli parolaları söyledi, atından indi ve Elayne ile Galad'a yaklaşmasına izin verildi. Adam zarfı Galad'a uzattı. "Lord Cauthon'dan efendim. Burada olacağınızı söylemişti."

Galad mektubu aldı ve kaşlarını çatarak açtı. İçinden bir kâğıt parçası çıkardı.

Elayne *sabırla* üçe kadar sayarak bekledi, sonra atını Galad'ınkine yaklaştırdı ve boynunu uzatarak okudu. Gerçekten, Galad'ın hamile bir kadının rahatını düşüneceğini sanırdınız.

Mektup, Mat'in el yazısıyla yazılmıştı. Ve Elayne zevkle, haftalar önce kendisine gönderdiği mektuptakinden çok daha düzgün bir el yazısıyla ve yazım kurallarına uyarak yazılmış olduğunu gördü.

Görünüşe göre savaşın baskısı Matrim Cauthon'u daha iyi bir kâtibe dönüştürmüştü.

Galad,

Süslü laflara zaman yok. Bu görev için senden başkasına güvenemem. Kimse senin kahrolası doğru şeyi yapmanı istemezken bile doğru şeyi yapan bir adamsın. Sınırboylularda bunu kaldıracak mide olmayabilir, ama bir Beyazpelerin'e güvenebileceğim üzerine bahis oynayacağım. Bunu al. Elayne'e kapıyol açtır. Yapılması gerekeni yap.

Mat

Galad kaşlarını çattı, sonra zarfı baş aşağı çevirdi ve gümüşi bir şey düştü. Zincire takılmış bir madalyon. Yanına bir de tek bir Tar Valon markası düştü.

Elayne nefes verdi, sonra madalyona dokundu ve yönlendirmeye çalıştı. Yönlendiremedi. Bu kendi ürettiği kopyalardan biriydi, Mat'e verdiği kopyalardan biri. Diğerini Mellar çalmıştı. "Takanı yönlendirmeden korur," dedi Elayne. "Ama neden onu sana gönderdi?"

Galad bir şey fark ederek kâğıdı çevirdi. Arkasına, daha telaşlı bir el yazısıyla, şunlar yazılmıştı: *Not: "Yapılması gerekeni yap" sözünün ne demek olduğunu bilmiyorsan, becerebildiğince çok lanet Sharalı yönlendiriciyi katletmeni kastediyorum. Bir tam Tar Valon markasına iddiaya girerim –kenarlardan yalnızca birazcık tıraşlanmıştır– yirmi tane öldüremezsin. MC*

"Bu kahrolası dâhiyane," diye nefes verdi Elayne. "Kan ve lanet küller, gerçekten öyle."

"Bir hükümdar için hiç de uygun olmayan bir dil kullanıyorsun," dedi Galad, mektubu katlayıp pelerininin cebine yerleştirerek. Duraksadı, sonra madalyonu boynuna taktı. "Acaba Evlatlardan birine, onu Aes Sedailerin dokunuşundan koruyan bir madalyon vererek ne yaptığının farkında mıdır? Emirleri iyi. Onları yerine getireceğim."

"Demek yapabilirsin?" diye sordu Elayne. "Kadınları öldürebilirsin?"

"Eskiden olsa duraksardım," dedi Galad, "ama bu yanlış seçim olurdu. Kadınlar da erkekler kadar kötülük yapabiliyor. Neden

birini öldürmekte duraksayalım da, diğerinde duraksamayalım? Işık insanı cinsiyetine göre değil, yüreğindekilere göre yargılar."

"İlginç."

"İlginç olan ne?" diye sordu Galad.

"Seni boğmak istememe yol açmayan bir şey söyledin. Belki de senin için umut vardır Galad Damodred."

Galad kaşlarını çattı. "Burası şakalaşmanın ne yeri ne de zamanı Elayne. Gareth Bryne'la ilgilenmelisin. Heyecanlanmış gibi görünüyor."

Elayne döndü ve yaşlı generali korumalarıyla konuşurken bulunca şaşırdı. "General?" diye seslendi ona.

Bryne başını kaldırıp baktı, sonra at sırtında resmi bir biçimde eğildi.

"Korumam seni durdurdu mu?" diye sordu Elayne, o yaklaşırken. Bryne'ın İçtepi altında olduğu haberi yayılmış mıydı?

"Hayır Majesteleri," dedi Bryne. Atı terden köpük köpük olmuştu. Adam atını sıkı koşturmuştu. "Sizi şahsen rahatsız etmek istemedim."

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi Elayne. "Söyle."

"Kardeşiniz, bu tarafa mı geldi?"

"Gawyn mi?" diye sordu Elayne, Galad'a bakarak. "Onu görmedim."

"Ben de görmedim," dedi Galad.

"Amyrlin sizin güçlerinizin yanında olduğundan emin..." dedi Bryne, başını iki yana sallayarak. "Ön saflarda savaşmaya gitti. Belki kılık değiştirerek gelmiştir."

Neden o... O Gawyn'di. Savaşmak isteyecekti. Ama kılık değiştirip ön saflara gitmek, onun yapacağı bir şeye benzemiyordu. Ona sadık birkaç adam toplar, birkaç saldırıya önderlik ederdi. Ama gizlice gitmek? Gawyn? Hayal etmek zordu.

"Ben haberi yayarım," dedi Elayne, Galad onun önünde eğilip görevini yerine getirmek üzere uzaklaşırken. "Belki kumandanlarımdan biri görmüştür onu."

* * *

Ah... diye düşündü Mat. Yüzü haritalara o kadar yakındı ki, neredeyse aynı hizadaydı. Sonra elini yana doğru salladı ve *damane* Mika bir kapıyol açtı. Mat tepeden görebilmek için Dashar Tepesi'ne Yolculuk yapabilirdi. Ama bunu yaptığı son seferinde, düşman

yönlendiricileri onu hedef almışlar, zirvenin bir kısmını parçalamışlardı. Ve çok yüksek olmasına rağmen, Dashar Tepesi Polov Yaylası'nın batı yamacının aşağısında olan her şeyi görmesine izin vermiyordu. Mat yaklaştı ve ellerini masanın üzerindeki kapıyolun kenarına dayayarak aşağıdaki manzarayı inceledi.

Elayne'in ırmak boyundaki hattı geri itiliyordu. Okçuları sağ kanatlarına kaydırmışlardı. Güzel. Kan ve lanet küller... o Trolloclar neredeyse bir süvari birliği kadar güçlüydüler. Elayne'e haber yollaması, süvarileri kargılı askerlerin arkasına geçirmesini söylemesi gerekiyordu.

Pena çağlayanlarında Sana Ashraf ile savaştığım zamanki gibi, diye düşündü. Ağır süvariler, atlı okçular, ağır süvariler, atlı okçular. Peş peşe. *Taer'ain dhai hochin dieb sene.*

Mat bir savaşa bu kadar konsantre olduğu başka bir zaman hatırlamıyordu. Shaidolara karşı verdikleri savaş bu kadar cezbedici olmamıştı, ama Mat o savaşın tamamını yönetmemişti de. Elbar'a karşı savaş da bu kadar tatmin edici olmamıştı. O daha küçük ölçekli bir savaştı elbette.

Demandred kumar oynamayı biliyordu. Mat adamın birliklerinin hamlelerinden sezebiliyordu bunu. Mat, yaşamış en büyük kumandanlardan birine karşı savaşıyordu ve bu sefer ortada yalnızca servet yoktu. İnsanların yaşamları üzerine zar atıyorlardı ve nihai ödül dünyanın kendisiydi. Kan ve lanet küller, ama bu onu heyecanlandırıyordu. Bu yüzden vicdan azabı çekiyordu, ama hakikaten heyecan vericiydi.

"Lan yerini aldı," dedi Mat, doğrulup haritalarının başına dönerek. Birkaç not aldı. "Saldırmasını söyleyin."

Harabelerin yakınında ırmağı geçen Trolloc ordusunun ezilmesi gerekiyordu. Zayıf arka saflarına saldırmaları için Sınırboyluları Yayla'nın çevresinden dolaştırmıştı. Bu arada, Tam ve birleşmiş güçleri önden onları zorlamaya devam ediyordu. Irmak kesilmeden önce ve kesildikten sonra, Tam çok sayıda Trolloc yok etmişti. O Trolloc sürüsü bozguna uğramaya yakındı ve iki taraftan eşgüdümlü bir saldırı bunu başarabilirdi.

Tam'in adamları yorulmuş olmalıydı. Lan gelip Trolloclara arkadan saldırana kadar dayanabilirler miydi? Işık, Mat dayanacaklarını umuyordu. Dayanamazlarsa...

Biri kumanda yerinin kapısını kararttı; Asha'man ceketli, uzun boylu, siyah kıvırcık saçlı bir adam. Kaybeden eli çekmiş birinin ifadesine sahipti. Işık. O dik bakışları bir Trolloc bile sinir bozucu

bulurdu.

Tuon'la konuşmakta olan Min'in sesi boğuldu. Logain'in ona ayrılmış, özel bir dik bakışı var gibiydi. Mat doğruldu ve ellerindeki tozu çırptı. "Umarım korumalara çok kötü bir şey yapmadın Logain."

"Hava bağları birkaç dakika sonra kendiliğinden çözülecek," dedi adam, sert bir sesle. "Beni içeri bırakmayacaklarını düşündüm."

Mat, Tuon'a bir bakış fırlattı. Tuon iyice kolalanmış bir önlük kadar gerilmişti. Seanchanlar, değil Logain gibi biri, yönlendirebilen *kadınlara* bile güvenmiyordu.

"Logain," dedi Mat. "Beyaz Kule ordusunun yanında savaşmana ihtiyacım var. O Sharalılar onları *perişan ediyor.*"

Logain, Tuon ile göz göze gelmişti.

"Logain!" dedi Mat. "Fark etmediysen burada kahrolası bir savaş veriyoruz."

"Bu benim savaşım değil."

"Bu *bizim* savaşımız," diye terslendi Mat. "Her birimizin."

"Ben savaşmak için öne çıktım," dedi Logain. "Ödülüm ne oldu? Kızıl Ajah'a sor. Desen'in kullandığı bir adamın ödülünü onlar söyler sana." Havlarcasına kahkaha attı. "Desen bir Ejder talep etti! Ben de geldim! Erken. Birazcık erken."

"Beni dinle," dedi Mat, Logain'e yaklaşarak. "Ejder olamadığın için mi öfkelisin?"

"O kadar küçük bir şey değil," dedi Logain. "Ben Lord Ejder'i takip ediyorum. Bırak *o* ölsün. O bayramın bir parçası olmak istemiyorum. Ben ve adamlarım onun yanında olmalıyız, burada savaşmamalıyız. İnsanların küçük hayatları için verilen bu savaş, Shayol Ghul'de onun verdiğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey."

"Ama burada sana ihtiyacımız olduğunu biliyorsun," dedi Mat. "Aksi halde çoktan gitmiş olurdun."

Logain hiçbir şey söylemedi.

"Egwene'e git," dedi Mat. "Bütün adamlarını al ve *o Sharalı yönlendiricileri meşgul et.*"

"Demandred ne olacak?" diye sordu Logain usulca. "Ejder'in gelmesi için bağırıp duruyor. Bir düzine adamın gücüne sahip. Hiçbirimiz onunla yüzleşemeyiz."

"Ama bunu denemek istiyorsun, değil mi?" diye yanıt verdi Mat. "Aslında şu anda burada olmanın sebebi bu. Seni Demandred'le savaşmaya göndermemi istiyorsun."

Logain duraksadı, sonra başını salladı. “Yenidendoğan Ejder’le yüzleşemez. Onun yerine benimle yüzleşecek. Ejder’in... yedeği olarak düşünebilirsin.”

Kan ve lanet küller... bunların hepsi delirmiş. Ne yazık ki, Mat Terkedilmişlerden birine karşı başka ne yapabilirdi? Şu anda savaş planı Demandred’i meşgul etmek ve adamı karşılık vermeye zorlamak üzerine kuruluydu. Demandred general olarak çalıştığı sürece, yönlendirirkenki kadar zarar veremezdi.

Terkedilmiş’le başa çıkabilmek için bir yol bulmalıydı. Bu konu üzerinde çalışıyordu. Koca kahrolası savaş süresince bu konu üzerinde çalışıyordu ve hiçbir şey bulamamıştı.

Mat kapıyolun ötesine baktı. Elayne zor durumdaydı. Bir şeyler yapmalıydı. Seanchanları mı gönderseydi? Onları Erinin kıyılarındaki meydanın güney ucuna konuşlandırmıştı. Demandred için öngörülemez bir faktör olacaklar, onun tüm birliklerini Yayla’nın dibinde verilen savaşlara adamasını engelleyeceklerdi. Ayrıca onlar için planları vardı. Önemli planlar.

Mat’e göre Logain’in Demandred karşısında fazla şansı yoktu. Ama bir şekilde adamla başa çıkması gerekiyordu. Logain denemek istiyorsa, bırak denesin.

“Onunla savaşabilirsin,” dedi Mat. “Şimdi yap ya da biraz zayıflayana kadar bekle. Işık, umarım onu zayıflatmayı başarabiliriz. Her durumda, kararı sana bırakıyorum. Zamanını seç ve saldır.”

Logain gülümsedi ve sonra odanın tam ortasına bir kapıyol açıp, eli kılıcında, içinden geçti. Yenidendoğan Ejder olmaya yetecek kadar kibri vardı, orası kesindi. Mat başını iki yana salladı. Bütün bu koca kafalarla işinin bitmesi için neler vermezdi. Mat şimdi onlardan biri olabilirdi, ama o işi halletmek mümkündü. Tek yapması gereken, Tuon’u tahtından vazgeçmeye ve onunla birlikte kaçmaya ikna etmekti. Kolay olmayacaktı, ama lanet küller, Mat Son Savaş’ta savaşıyordu. Şimdi onu bekleyen güçlüklerle karşılaştırıldığında, Tuon çözmesi kolay bir düğüm gibi görünüyordu.

“İnsanoğlunun zaferi...” diye fısıldadı Min. “Daha gelecek.”

“Biri gidip o nöbetçileri kontrol etsin,” dedi Mat, haritalara dönerek. “Tuon, yer değiştirmeni isteyebiliriz. Burası hiçbir zaman güvenli olmadı ve Logain az önce bunu kanıtladı.”

“Ben kendimi koruyabilirim,” dedi Tuon kibirle.

Fazla kibirli. Mat tek kaşını kaldırarak ona baktı ve Tuon başını

salladı.

Gerçekten mi? diye düşündü Mat. *Bu konuda mı kavga etmek istiyorsun?* Casusun buna kanacağını sanmıyordu. Sebep fazla zayıftı.

Tuon'la yaptığı plan, bir zamanlar Rand'ın Perrin'le yaptığını örnek alıyordu. Mat Seanchanlarla arasında fikir ayrılığı olduğu izlenimini uyandırabilirse ve bu arada Tuon güçlerini geri çekerse belki Gölge, Tuon'u görmezden gelirdi. Mat'in bir tür avantaja ihtiyacı vardı.

İki nöbetçi içeri girdi. Hayır, üç. O adamı gözden kaçırmak kolaydı. Mat, Tuon'a bakarak başını iki yana salladı –hakkında tartışacak daha gerçekçi bir şey bulmaları gerekiyordu– ve haritalarına baktı.

Küçük nöbetçi hakkında bir şey onu rahatsız ediyordu. *Askerden çok hizmetkâra benziyor,* diye düşündü Mat. Sıradan hizmetkârların dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi gerçekten, ama kendini başını kaldırıp bakmaya zorladı. Evet, adam oradaydı, Mat'in masasının yanında duruyordu. Bıçağını çekiyor olmasına rağmen, dikkat etmeye değmezdi.

Bıçak.

Gri Adam saldırırken Mat sendeleyerek geriledi. Mat bağırdı ve kendi bıçaklarına uzanırken Mika haykırdı: "Yönlendiriyorlar! Yakında!"

* * *

Kumanda binasının duvarı alevlere boğulurken Min kendini Fortuona'nın üzerine attı. Metal bantlardan yapılmış, altın renge boyanmış tuhaf zırhlar içinde Sharalılar yanan açıklıktan içeri daldı. Dövmeli yüzlü yönlendiriciler onlara eşlik ediyordu: uzun, sert elbiseler içinde kadınlar ve lime lime pantolonlu, gömleksiz adamlardı bunlar. Min bütün bunları gördü ve sonra Fortuona'nın tahtını yere devirdi.

Min'in üzerindeki havada ateşler fışkırıyor, süslü ipeklileri kavuruyor, arkalarındaki duvarı yakıp tüketiyordu. Fortuona yerden kalkmadan Min'in kollarından sıyrıldı ve Min gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. Kadın hantal kıyafetini geride bırakmıştı –ayrılacak şekilde yapılmıştı– ve altında siyah dar ipek pantolon ve yine siyah dar bir gömlek vardı.

Tuon elinde bir bıçak, vahşi bir şekilde hırlayarak doğruldu.

Yakında Mat, tepesinde hançerli adamla geriye devrildi. O adam nereden gelmişti? Min onun içeri girdiğini hatırlamıyordu.

Sharalı yönlendiriciler kumanda binasını ateşle dövmeye başlarken Tuon, Mat'in yanına koştu. Min o korkunç kıyafetlerin içinde ayağa kalkmaya çalıştı. Hançerini çekti ve tahtın yanında büzüldü. Yer kabarmaya başlayınca sırtını tahta verdi.

Fortuona'ya ulaşamazdı, bu yüzden kendini arka duvardan çıkmaya zorladı. Duvar, Seanchanların *tenmi* dediği, kâğıda benzer bir maddeden yapılmıştı.

Duman yüzünden öksürdü, ama dışarı çıktığında hava biraz temizlendi. Binanın bu yanında hiç Sharalı yoktu. Hepsi başka yönlerden saldırıyordu. Min duvar boyunca koştu. Yönlendiriciler tehlikeli insanlardı, ama hançerini saplamayı başarırsa, dünyadaki tüm Tek Güç'e sahip olsalar da fark etmezdi.

Min köşeden baktı ve orada, gözlerinde vahşi bir ifadeyle çömelmiş bir adam bulunca şaşırdı. Adamın köşeli bir yüzü vardı; kan kırmızı boyun dövmeleri pençelere benziyordu, beyaz tenli kafasını ve çenesini kavrıyordu.

Adam hırladı, Min kendini yere atarak ateş kurdelesinden kaçındı ve bıçağını fırlattı.

Adam bıçağı havada yakaladı. Hayvansı bir tavırla, eğilerek ilerledi ve ona gülümsedi.

Derken aniden sarsıldı ve yere düşerek çırpınmaya başladı. Dudaklarından kan sızıyordu.

"Bu," dedi yakındaki bir kadın, hoşnutsuz bir sesle, "yapmasını bilmemem gereken bir şey, ama birinin kalbini Tek Güç'le durdurmak sessiz oluyor. Şaşırtıcı bir şekilde pek az Güç gerektiriyor ve benim için önemli olan da bu."

"Siuan!" dedi Min. "Burada olmaman gerekiyor."

"Şanslısın ki buradayım," dedi Siuan hıhlayarak. Eğilerek cesedi inceledi. "Peh. Pis bir iş, ama balık yiyeceksen bağırsaklarını kendin temizlemelisin. Sorun nedir kızım? Artık güvendesin. O kadar solgun görünmene gerek yok."

"Burada *olmaman* gerekiyor!" dedi Min. "Sana söyledim. Gareth Bryne'ın yanından ayrılma."

"Onun yanından ayrılmadım. Neredeyse iç çamaşırları kadar yakındım, bilmeni isterim. Sırf bu yüzden birbirimizin hayatını kurtardık, bu yüzden görülerin doğruydu sanırım. Hiç yanıldıkları oldu mu?"

"Hayır, bunu sana söylemiştim," diye fısıldadı Min. "Asla.

Siuan... Bryne'ın yanında gördüğüm hale, birlikte kalmazsanız ikinizin de öleceğini anlatıyordu. Şu anda senin de üzerinde. Ne yaptığını düşünüyorsan düşün, görü henüz tamamlanmadı. *Hâlâ orada.*"

Siuan bir an yerinde donakaldı. "Cauthon tehlikede."

"Ama..."

"Umurumda değil kızım!" Yakında, yer Tek Güç'ün kuvvetiyle titredi. *Damane*'ler saldırıya karşılık veriyorlardı. "Cauthon ölürse bu savaşı kaybederiz! Bu yüzden ikimiz de ölsek bile umurumda değil. Yardım etmek zorundayız. Yürü!"

Min başını salladı, sonra Siuan'la birlikte hasar görmüş binanın kenarında ilerledi. Dışarıdaki ateş savaşı bir patlamalar, duman ve alev kargaşasıydı. Ölümnöbeti Askerleri, çevrelerinde katledilen yoldaşlarına aldırış etmeden kılıçlarını çekmiş, Sharalılara saldırıyorlardı. Bu en azından yönlendiricileri meşgul ediyordu.

Kumanda binası öyle bir ısıyla yanıyordu ki, Min kolunu kaldırarak gerilemek zorunda kaldı.

"Dur bir dakika," dedi Siuan, sonra Tek Güç kullanarak yakındaki fıçıdan küçük bir su sütunu çekti ve üstlerine serpti. "Alevleri söndürmeye çalışacağım," dedi, su sütununu kumanda binasına doğru çevirerek. "Tamam. Gidelim."

Min başını salladı ve Siuan'la birlikte alevlerin içine daldı. İçerideki *tenmi* duvarların hepsi yanıyordu ve hızla tükeniyordu. Tavandan ateş damlıyordu.

"Orada," dedi Min, sıcaklık ve dumanın getirdiği gözyaşlarına karşı gözlerini kırpıştırarak. Binanın ortasında çabalayan karanlık şekilleri ve Mat'in alevler içindeki harita masasını işaret etti. Mat'le dövüşen üç dört kişi var gibiydi. Işık, hepsi Gri Adamlardı –tek bir tane değil! Tuon yerdeydi.

Min koşarak, pek çok korumanın yanı sıra bir de bir *sul'dam*'ın cesedinin yanından geçti. Siuan Tek Güç kullanarak Gri Adamlardan birini Mat'in üzerinden çekti. Korumaların cesetleri yerde, ateşe karşı gölgeler yaratıyordu. Bir *damane* hâlâ yaşıyordu. Dehşet içinde bir köşeye büzülmüştü ve tasması yerdeydi. *Sul'dam*'ı biraz ötede, kıpırdamaksızın yerde yatıyordu. Tasma elinden düşmüştü anlaşılan, sonra da *damane*'sine ulaşmaya çalışırken öldürülmüştü.

"Bir şey yap!" diye bağırdı Min kıza, onu kolundan yakalayarak.

Damane gözyaşları içinde başını iki yana salladı.

"Kavrul..." dedi Min.

Binanın tavanı inledi. Min, Mat'in yanına koştu. Bir Gri Adam ölmüştü, ama iki tane daha vardı ve Seanchan koruma üniformaları giymişlerdi. Min canlı olanları görmekte güçlük çekiyordu. Her açıdan, doğal olamayacak kadar sıradandılar. Kesinlikle tarifi imkânsız.

Mat bağırarak adamlardan birini bıçakladı, ama mızrağı yanında değildi. Min onun nerede olduğunu bilmiyordu. Mat pervasızca öne atıldı ve böğrüne bir bıçak darbesi aldı. Neden?

Tuon, diye fark etti Min, sendeleyip durarak. Gri Adamlardan biri onun kıpırtısız şeklinin yanında diz çökmüş, hançerini kaldırıyordu. Adam...

Min fırlattı.

Mat, Tuon'dan bir iki metre uzakta yere devrildi. Son Gri Adam onu bacaklarından yakalamıştı. Min'in bıçağı alevleri yansıtarak döne döne gitti ve Tuon'un tepesindeki Gri Adam'ın göğsüne saplandı.

Min nefes verdi. Hayatı boyunca, bir bıçağın hedefini bulduğuna bu kadar sevinmemişti. Mat küfrederek dönmüş, ona saldıran adamın yüzünü tekmeliyordu. Adamı bıçakladı, sonra Tuon'un yanına koştu ve onu omzuna kaldırdı.

Min onu karşıladı. "Siuan da burada. O..."

Mat işaret etti. Siuan binanın zemininde yatıyordu. Gözleri donmuştu ve başının üzerindeki tüm imgeler yok olmuştu.

Ölmüştü. Min, yüreği burkularak yerinde dondu. Siuan! Öldüğüne inanmakta güçlük çekerek yanına gitti. Siuan'ı ve yanındaki duvarın yarısını etkileyen ateş patlaması yüzünden giysileri yanmıştı.

"Dışarı!" dedi Mat öksürerek ve Tuon'a sarılarak. Yarı yanmış bir duvarı omuzladı ve dışarı çıktı.

Min inleyerek Siuan'ın cesedini bıraktı. Üzüntüsü ve duman yüzünden dolan gözlerini kırpıştırdı. Öksürerek, Mat'in peşinden açık havaya çıktı. Dışarısı o kadar tatlı, o kadar *soğuk* kokuyordu ki. Arkalarında, bina gıcırdadı, sonra da yıkıldı.

Birkaç saniye sonra Min ve Mat, Ölümnöbeti Askerleri tarafından kuşatıldılar. Teki bile Tuon'u Mat'ten almaya çalışmadı – Tuon, sığ bir şekilde olsa da, hâlâ nefes alıyordu. Mat'in yüzündeki ifadeye bakarak, bunu başarabileceklerini de sanmıyordu Min.

Elveda Siuan, diye düşündü Min, Ölümnöbeti Askerleri onu Dashar Tepesi'nin dibindeki savaştan uzağa götürürlerken dönüp arkasına bakarak. *Yaratıcı ruhuna kucak açsın.*

Diğerlerine haber gönderip Bryne'ı korumalarını isteyecekti, ama –içten içe– bunun boşuna olacağını biliyordu. Siuan öldüğü anda Bryne intikam gazabına kapılmış olmalıydı ve o olmasa bile, görü vardı.

Min asla yanılmamıştı. Bazen bundan nefret ediyordu. Ama *asla* yanılmamıştı.

* * *

"Siz örgülerini hedef alın," diye bağırdı Egwene. "Ben saldırırım!"

Emirlerine uyulup uyulmadığını görmek için beklemedi. Vora'nın *sa'angreal*'i aracılığıyla çekebildiğince güç çekti ve saldırdı. Yamaç yukarı üç ayrı ateş şeridini, siper almış Sharalılara doğru fırlattı.

Çevresinde, Bryne'ın eğitimli birlikleri, savaş hatlarını korumaya çalışarak Sharalı askerlerle savaşıyorlar, Yayla'nın batı yamacına tırmanıyorlardı. Yamaç, iki tarafın fırlattığı örgüler yüzünden, yüzlerce çukurla delik deşik olmuştu.

Egwene çaresizce savaşarak ilerlemeye çalışıyordu. Gawyn'in yukarıda olduğunu hissedebiliyordu, ama onun baygın olduğunu düşünüyordu. Gawyn'in hayat kıvılcımı o kadar hafifti ki yönünü güçlükle sezebiliyordu. Tek umudu, savaşa savaşa Sharalıları aşmak ve ona ulaşmaktı.

Egwene yukarıdaki Sharalı kadını buharlaştırırken yer sarsıldı. Saerin, Doesine ve diğer Aes Sedailer düşman örgülerini savuşturmaya odaklanırken, Egwene saldırılar göndermeye devam etti. Öne adım attı. Bir adım daha.

Geliyorum Gawyn, diye düşündü çılgına dönerek. *Geliyorum.*

* * *

"Rapor vermeye geldik Wyld."

Demandred bir anlığına habercileri görmezden geldi. Bir atmacanın kanatlarında uçarak, kuşun gözleriyle savaşı inceliyordu. Kuzgunlar daha iyiydi, ama ne zaman onlardan birini kullanmaya kalksa, Sınırboylulardan biri kuşu vurup düşürüyordu. Çağlar boyunca hatırlanacak onca başka şey varken neden bunu hatırlıyorlardı?

Fark etmez. Atmaca onun kontrolüne direniyor olsa da iş

görürdü. Kuşu savaş meydanının üzerinde uçurarak safları, güç dağılımını ve birliklerin ilerleyişini inceledi. Başkalarının raporlarına güvenmesi gerekmiyordu böylece.

Neredeyse aşılmaz bir avantaj olmalıydı. Lews Therin böyle bir hayvanı kullanamazdı. Yalnızca Gerçek Güç'ün bahşettiği bir armağandı bu. Demandred sadece ince bir Gerçek Güç sızıntısı yönlendirebiliyordu –yıkıcı örgülere yetecek kadar değil, ama tehlikeli olmanın başka yolları da vardı. Ne yazık ki Lews Therin'in de kendi avantajı vardı. Savaş meydanını gören kapıyollar? Bu çağın insanlarının neler keşfettiği huzursuz ediciydi. Efsaneler Çağı'nda bilinmeyen şeyler.

Demandred gözlerini açtı ve atmacayla arasındaki bağı kopardı. Güçleri ilerliyordu, ama her adım zorlu bir mücadele gerektiriyordu. On binlerce Trolloc öldürülmüştü. Dikkatli olmak zorundaydı; Trollocların sayısı sonsuz değildi.

Şu anda Yayla'nın doğu tarafındaydı ve aşağıdaki ırmağa bakıyordu. Lews Therin'in suikastçısının onu öldürmeye çalıştığı yerin kuzeydoğusundaydı.

Burada Demandred, Moghedien'in Dashar Tepesi dendiğini söylediği tepenin hemen hemen tam karşısındaydı. Kayalar gökyüzüne yükseliyordu. Dibi, bir kumanda pozisyonu için ideal bir konumdaydı, Tek Güç saldırılarına karşı korunaklıydı.

Oraya bizzat saldırma, Yolculuk ederek gidip mekânı harabeye çevirme fikri çok baştan çıkarıcıydı. Ama Lews Therin'in istediği bu muydu? Demandred o adamla savaşacaktı. *Savaşacaktı.* Ama düşmanın kalesine Yolculuk etmek ve muhtemelen tuzağa düşmek, o yüksek kayalarca kuşatılmış olmak... Lews Therin'i kendi yanına çekmek daha iyiydi. Demandred bu savaş meydanına hâkimdi. Yüzleşmenin nerede olacağını o seçecekti.

Aşağıdaki ırmak çamurlu bir sızıntıya dönüşmüştü ve Demandred'in Trollocları güney kıyısını ele geçirmek için savaşıyordu. Şimdilik savunucular orayı tutuyordu, ama yakında eline geçmiş olacaktı. Irmağın çok daha yukarısında, M'Hael suyun yönünü değiştirmek konusunda başarılı olmuştu, ama olağanüstü direnişle karşılaştığını raporlamıştı. Kasabalılar ve küçük bir askeri birlik? Demandred'in henüz çözemediği bir tuhaflık.

Neredeyse M'Hael'in başarısız olmasını dileyecekti. Adamı Demandred'in kendisi seçmiş olsa da, M'Hael'in Seçilmiş rütbesine bu kadar çabuk yükselmesini beklememişti.

Demandred yana döndü. Önünde, beyaz kurdeleli siyah elbiseler

içinde üç kadın eğiliyordu. Shendla da yanlarındaydı.

Shendla. Demandred bir daha bir kadına âşık olmayacağını sanıyordu –Lews Therin'e duyduğu alev alev nefretin yanında sevgi nasıl yaşayabilirdi? Ama Shendla... Şeytani, becerikli, güçlü. Fikir değiştirmesine yetecekti neredeyse.

"Raporunuz nedir?" diye sordu, eğilen üç siyahlı kadına.

"Av başarısız oldu," dedi Galbrait, başını eğerek.

"Kaçtı mı?"

"Evet Wyld. Sizi hayal kırıklığına uğrattım." Demandred kadının sesindeki acıyı duydu. Kadın Ayyadların başıydı o.

"Onu öldürmeniz gerekmiyordu," dedi Demandred. "O sizin becerilerinizin ötesinde bir düşman. Kumanda binasını yıktınız mı?"

"Evet," dedi Galbrait. "Yönlendiricilerinin yarım düzinesini öldürdük, binayı ateşe verdik ve haritalarını yok ettik."

"Yönlendirdi mi? Kendini gösterdi mi?"

Kadın duraksadı, sonra başını iki yana salladı.

Bu Cauthon denen adamın Lews Therin'in kılık değiştirmiş hali olup olmadığından hâlâ emin olamıyordu. Demandred o olduğundan şüpheleniyordu, ama Shayol Ghul'den, Lews Therin'in orada, dağın yamaçlarında görüldüğüne dair raporlar almıştı. Lews Therin, Son Savaş'ta daha önce de kurnazlık sergilemiş, cepheden cepheye sıçrayarak kendini orada burada göstermişti.

Demandred düşman generale karşı ne kadar çok manevra yaparsa, Lews Therin'in burada olduğundan o kadar emin oluyordu. Kendisi bu savaşa katılırken kuzeye sahtesini yollamak tam da Lews Therin'in yapacağı şeydi. Her zaman her şeyi kendisi yapmak, her savaşı kendisi yönetmek istemişti –elinden gelse her saldırıyı.

Evet... Demandred düşman generalin yeteneğini başka nasıl açıklayabilirdi? Ancak bir kadimin deneyimine sahip bir adam savaş dansında bu kadar yetenekli olabilirdi. Özünde çoğu savaş taktiği basitti. Kuşatılmaktan kaçın, ağır güçleri kargılarla, piyadeleri iyi eğitilmiş bir hatla, yönlendiricileri başka yönlendiricilerle karşıla. Ama yine de, savaşın inceliğine... ufak ayrıntılara... hâkim olmak için yüzyıllar gerekirdi. Bu Çağ'dan hiçbir insan, ayrıntıları bu kadar iyi öğrenebilecek kadar uzun yaşamamıştı.

Güç Savaşı sırasında, Demandred'in arkadaşından üstün olduğu tek taraf savaş generalliğiydi. Bunu itiraf etmek canını acıtıyordu, ama artık hakikatten saklanamazdı. Lews Therin, Tek Güç'te daha kudretliydi. Lews Therin insanların kalbini kazanmak konusunda daha iyiydi. Ilyena'yı Lews Therin almıştı.

Ama Demandred... Demandred de savaşta başarılıydı. Lews Therin ihtiyatı cüretle doğru bir şekilde dengelemeyi asla başaramamıştı. Adam durup düşünüyor, kararları hakkında endişeleniyor, sonra pervasız bir askeri hamleyle ileri atılıyordu.

Bu Cauthon, Lews Therin ise adam bu konuda kendini geliştirmişti. Düşman general ne zaman zar atıp kaderin hüküm sürmesine izin vermek gerektiğini biliyordu, ama sonuca çok fazla para yatırmıyordu. Kusursuz bir iskambil oyuncusu olurdu.

Demandred onu yine de yenecekti elbette. Yalnızca, savaş daha... ilginç olacaktı.

Elini kılıcına koydu ve daha önce gördüğü savaş meydanını düşündü. Trolloclar ırmak yatağındaki saldırılarını sürdürüyordu ve Lews Therin kargılarını karşılarında disiplinli kare formasyonlar halinde dizmişti: bir savunma hamlesi. Demandred'in arkasında, yönlendiricilerin sarsıcı gümlemeleri, Sharalı Ayyadlarla Aes Sedailer arasındaki daha büyük savaşı işaret ediyordu.

Demandred o konuda avantajlıydı. Ayyadlar savaşta Aes Sedailerden çok daha üstündü. Cauthon o *damane*'leri ne zaman kullanacaktı? Moghedien onlarla Aes Sedailer arasında bir tür anlaşmazlık olduğunu raporlamıştı. Demandred o ayrımı bir şekilde daha da şiddetlendirebilir miydi?

Emirlerini verdi ve yakındaki üç Ayyad çekildi. Shendla kaldı ve gitmek için iznini bekledi. Demandred ondan yakındaki bölgeyi tarattırmasını, suikastçılara karşı gözünü açık tutmasını istemişti.

"Endişeli misin?" diye sordu Demandred ona. "Artık hangi taraf için savaştığımızı biliyorsun. Bildiğim kadarıyla kendini Gölge'ye adamadın."

"Ben kendimi sana adadım Wyld."

"Ve benim için Trollocların yanında savaşıyorsun, öyle mi? Yarı-insanların? Kâbuslardan fırlamış yaratıkların?"

"Bazılarının eylemlerini şer dolu bulacağımı söylemiştin," dedi kadın. "ama ben onları bu şekilde görmüyorum. Yolumuz açık. Sen zafer kazandığın zaman, dünyayı yeniden yaratacaksın ve halkımız korunacak." Shendla, Demandred'in elini tuttu ve Demandred'in içinde bir şeyler kıpırdandı. Nefreti o duyguyu çabucak boğdu.

"Her şeyi bir kenara atardım," dedi Demandred, onun gözlerinin içine bakarak. "Lews Therin'e karşı şansımı denemek için her şeyden vazgeçebilirdim."

"Deneyeceğine söz verdin," dedi Shendla. "Bu yeterli olacak. Onu yok edersen, bir dünyayı yok edeceksin ve bir başkasını

koruyacaksın. Senin peşinden geleceğim. *Biz* senin peşinden geleceğiz."

Kadının sesi, Lews Therin öldüğü zaman belki Demandred'in yine bağımsız bir adam olabileceğini ima ediyordu.

Demandred bundan emin değildi. Hükmetmek onu yalnızca, kadim düşmanına karşı kullanabileceği bir araç olarak ilgilendiriyordu. Sadık, adanmış Sharalılar yalnızca bir araçtı. Ama içten içe, bir şey öyle olmadığını diliyordu. Bu yeniydi. Evet, öyleydi.

Yakındaki hava *çarpıldı,* eğildi. Görünür örgü yoktu –bu Desen'in dokusundaki bir yırtıktı, Gerçek Güç'le Yolculuk etmek. M'Hael gelmişti.

Demandred döndü ve Shendla kolunu bıraktı, ama yanından ayrılmadı. M'Hael'e Yüce Efendi'nin özüne ulaşım hakkı verilmişti. Bu Demandred'i kıskandırmıyordu. M'Hael de bir başka araçtı. Yine de onu meraklandırıyordu. Bugünlerde Gerçek Güç'ten mahrum edilen kimse kalmış mıydı?

"Harabelerin yakınındaki savaşı kaybedeceksin Demandred," dedi M'Hael kibirli bir gülümsemeyle. "Oradaki Trollocların ezilecek. Düşmana karşı sayıca çok üstündün, ama yine de seni yenecekler! Bizim en büyük kumandanımız olduğunu sanıyordum, ama bu güruha karşı savaş kaybediyorsun, öyle mi? Hayal kırıklığına uğradım."

Demandred iki parmağını kayıtsızca kaldırdı.

Yakındaki iki düzine Sharalı yönlendirici onunla Tek Güç arasına kalkanlar oturtunca M'Hael irkildi. Onu Hava'yla sardılar ve geriye çektiler. M'Hael çabaladı, Gerçek Güç'ün havayı çarpıtan halesi onu kuşattı, ama Demandred daha hızlıydı. Yanan Ruh ipliklerinden Gerçek Güç kalkanı ördü.

İplikler havada titriyordu. Her biri minicik, çarpık enerji dikenlerinden oluşmuştu ve uçları hiçlikte sona eriyordu. Gerçek Güç çok değişken, çok tehlikeliydi. Gerçek Güç'le hazırlanmış bir kalkanın çok garip bir etkisi vardı, yönlendirmeye çalışan birinin gücünü içmek gibi.

Demandred'in kalkanı M'Hael'in gücünü çalıyor ve adamı bir kanal olarak kullanıyordu. Demandred Gerçek Güç'ü topladı ve elinin üzerinde asılı duran, *güçle* çıtırdayan bir küre ördü. Onu yalnızca M'Hael görebiliyordu ve Demandred onu tüketirken adamın kibirli gözleri iri iri açıldı.

Bir halka kurmaya benziyordu. Demandred'in Ayyadlarının

örgüleriyle tutsak edilmişken enerjisinin çekilmesi M'Hael'in titremesine ve terlemesine sebep oluyordu. Bu akış, eğer kontrol altında tutulmazsa, M'Hael'i tüketirdi –tıpkı kıyılarından taşan bir ırmak gibi, Gerçek Güç'ün akışıyla ruhu lime lime olurdu. Demandred'in ellerindeki kıvranan iplikler kütlesi zonklayıp çıtırdıyor, havayı çarpıtıyor, Desen'i çözmeye başlıyordu.

Yerde, Demandred'den dışarı doğru minik çatlaklar yayılmaya başladı. Hiçliğe açılan çatlaklar.

Demandred, M'Hael'e doğru yürüdü. Adam spazm geçirmeye başlamıştı, dudaklarından tükürükler damlıyordu.

"Beni iyi dinleyeceksin M'Hael," dedi Demandred alçak sesle. "Ben diğer Seçilmişler gibi değilim. Sizin siyasi oyunlarınız *zerre* umurumda değil. Yüce Efendi'nin hanginize iltimas geçtiği, Moridin'in hanginizin kafasını okşadığı umurumda değil. Ben yalnızca Lews Therin'e aldırıyorum.

"Bu benim savaşım. Sen benimsin. Seni Gölge'ye ben getirdim ve seni ben yok edebilirim. Burada yaptıklarıma müdahale edersen, seni mum gibi söndürürüm. Çalıntı Dehşetlordların ve eğitimsiz yönlendiricilerinle kendini güçlü saydığının farkındayım. Sen bir çocuk, bir bebeksin. Adamlarını al ve istediğin gibi kargaşa yarat, ama benim yoluma çıkma. Ganimetimden de uzak dur. Düşman generali benimdir."

Vücudu titreyerek ona ihanet ediyor olsa da M'Hael'in gözleri korku değil nefretle doluydu. Evet, bu adam her zaman umut vadetmişti.

Demandred elini çevirdi ve topladığı Gerçek Güç'le bir şerateş seli salıverdi. Kor beyaz yıkım akışı aşağıdaki orduları delip geçti ve dokunduğu her erkeği ve kadını yok etti. Biçimleri ışık beneklerine ve sonra toza dönüştü ve yüzlercesi buharlaştı. Tıpkı dev bir satırın bıraktığı yarık gibi, yerde uzun bir yanık çizgi bıraktı.

"Onu bırakın," dedi Demandred, Gerçek Güç kalkanının yok olmasına izin vererek.

M'Hael ayakta kalmayı başararak geri geri sendeledi. Yüzünden ter damlıyordu. İnleyerek elini göğsüne götürdü.

"Bu savaştan canlı çık," dedi Demandred ona. Sırtını döndü ve atmacasını geri çağıracak bir örgüye başladı. "Bunu başarırsan, belki sana biraz önce yaptığım şeyi öğretirim. Şu anda beni öldürmek istediğini düşünüyor olabilirsin, ama bil ki Yüce Efendi izliyor. Onun ötesinde, şunu düşün. Yüz evcil Asha'manın olabilir. Benim ise dört yüzden fazla Ayyadım var. Ben bu dünyanın

kurtarıcısıyım.”

Arkasına döndüğü zaman M’Hael gitmişti, Gerçek Güç kullanarak Yolculuk etmişti. Demandred’in yaptığı şeyden sonra bunun için gerekli gücü bulabilmiş olması şaşırtıcıydı. Demandred onu öldürmek zorunda kalmayacağını diliyordu. Adam işine yarayabilirdi.

* * *

ENİNDE SONUNDA KAZANACAĞIM.

Rand esen rüzgârların önünde dikiliyor, sağlam duruyordu, ama karanlığın içine bakarken gözleri yaşarıyordu. Ne zamandır bu mekândaydı? Bin sene mi? On bin?

Şimdilik sadece meydan okumakla ilgileniyordu. Bu rüzgârın önünde eğilmeyecekti. Bir yürek atımı kadar bile pes edemezdi.

SONUNDA ZAMAN GELDİ.

“Senin için zamanın bir anlamı yok,” dedi Rand.

Doğruydu ve aynı zamanda doğru değildi. Rand çevresinde yüzen ve Desen’i oluşturan iplikleri görebiliyordu. O oluşurken, aşağıda savaş meydanlarını gördü. Sevdikleri canları için savaşıyordu. Bunlar olasılıklar değildi; gerçekti, gerçekte olanlardı.

Karanlık Varlık, Desen’in etrafına dolanmıştı; onu ele geçiremiyor, yok edemiyordu, ama ona dokunabiliyordu. Karanlık dokunaçlar, dikenler, boylu boyunca dünyanın her yerine dokunuyordu. Karanlık Varlık bir Gölge gibi Desen’in üzerine uzanmıştı.

Karanlık Varlık Desen’e dokunduğunda, zaman onun için de geçerli oluyordu. Ve bu yüzden, Karanlık Varlık için zamanın bir anlamı olmasa da, ancak zamanın sınırları dahilinde çalışabiliyordu. Tıpkı... tıpkı harika hayalleri olan, ama çalıştığı malzemelerin gerçekliğiyle sınırlanmış olan bir heykeltıraş gibi.

Rand, Karanlık Varlık’ın saldırılarına direnerek Desen’e baktı. Kıpırdamıyor, nefes almıyordu. Burada nefes almaya gerek yoktu.

Aşağıda insanlar ölüyordu. Rand çığlıklarını duyabiliyordu. Onca insan düşüyordu.

ENİNDE SONUNDA KAZANACAĞIM DÜŞMAN. ÇIĞLIK ATMALARINI İZLE. ÖLMELERİNİ İZLE.

ÖLÜLER BENİMDİR.

“Yalan,” dedi Rand.

HAYIR. SANA GÖSTERECEĞİM.

Karanlık Varlık yine olasılık eğirdi, olabilecekleri topladı ve Rand'ı bir başka imgenin içine soktu.

* * *

Juilin Sandar bir kumandan değildi. O bir hırsız avcısıydı, asil bir adam değil. *Kesinlikle* asil bir adam değil. O yalnız çalışırdı.

Görünüşe göre, kendini bir savaş meydanında bulduğu ve bir manganın başına getirildiği zamanlar dışında. Sırf hırsız avcısı olarak pek çok tehlikeli adam yakaladığı için getirilmişti bu pozisyona. Sharalılar Aes Sedailere ulaşmak için adamlarını zorluyordu. Yayla'nın batı tarafında savaşıyorlardı ve mangasının işi Aes Sedaileri Sharalı piyadelerden korumaktı.

Aes Sedailer. Aes Sedailere ne zaman bulaşmıştı? Hem de iyi bir Tearlı olan Juilin.

"Dayanın!" diye bağırdı Juilin adamlarına. "Dayanın!" Kendisi için de bağırıyordu. Mangası mızrakları ve kargıları kavrayarak Sharalı piyadeleri yamaç yukarı gerilemeye zorladı. Juilin neden burada olduğundan, neden bu bölgede savaştıklarından emin değildi. O yalnızca ölmemek istiyordu!

Sharalılar yabancı bir dilde bağırıp küfrediyorlardı. Bir sürü yönlendiricileri vardı, ama Juilin'in karşısındaki birlik, değişik el silahları kullanan, daha çok kılıç ve kalkan taşıyan düzenli askerlerden oluşuyordu. Yere cesetler saçılmıştı ve bu her iki tarafın da işini güçleştiriyordu. Juilin ve adamları aldıkları emre uyarak Sharalı askerleri ittirirken, Aes Sedailer ve düşman yönlendiriciler örgülerle birbirlerine saldırıyorlardı.

Juilin mızrak kullanıyordu, çok da usta olmadığı bir silah. Zırhlı bir Shara mangası Myk ile Charn'ın kargılarının arasına girdi. Subaylar plaka zırhlar takmışlardı ve üstlerine tuhaf, renkli bezler sarmışlardı. Sıradan askerler metal bantlar takılmış deri zırhlar taşıyordu. Hepsinin sırtına tuhaf desenler boyanmıştı.

Shara birliğinin önderi korkunç görünüşlü bir gürz taşıyor, onu sağa sola savurarak kargılı askerleri deviriyordu. Adam Juilin'e, anlamadığı sözcüklerle küfrederek bağırıyordu.

Juilin yanıltıcı bir hamle yaptı ve Sharalı kalkanını kaldırdı; bu yüzden Juilin mızrağını adamın zırhındaki, göğüs plakasıyla kol arasındaki boşluğa sapladı. Işık, adam irkilmemişti bile! Adam kendi kalkanını Juilin'e çarparak onu gerilemeye zorladı.

Mızrak Juilin'in terli parmaklarından kaydı. Juilin bir küfür

savurarak kılıçkıranına uzandı; çok iyi bildiği bir silah. Myk ve diğerleri yakında savaşıyor, bu Shara mangasının geri kalanını meşgul ediyordu. Charn, Juilin'e yardım etmeye çalıştı, ama çılgın Sharalı gürzü Charn'ın kafasına indirdi –ve onu ceviz gibi ikiye yardı.

"Öl seni kahrolası canavar!" diye haykırdı Juilin, öne atılıp kılıçkıranı adamın boyunluğunun hemen üzerinden boynuna saplayarak. Diğer Sharalılar hızla yaklaşıyordu. Öndeki adam yere yıkılıp ölürken Juilin geriledi. Tam zamanında, çünkü soldaki bir Sharalı kılıcının geniş bir hamlesiyle kafasını uçurmaya çalıştı. Kılıcın ucu kulağının dibinden geçti ve Juilin içgüdüyle kendi kılıcını kaldırdı. Rakibinin kılıcı kırıldı ve Juilin kılıcı elinin tersine doğru savurarak adamın boğazını kesti.

Juilin mızrağını düştüğü yerden aldı. Arkadaki Aes Sedailerden ve önünde, Yayla'daki Sharalılardan gelen ateş topları yakına düşüyordu. Toprak Juilin'in saçlarını kaplamış ve kollarındaki kanda topak topak olmuştu.

"Dayanın!" diye bağırdı Juilin adamlarına. "Kavrulası, dayanmamız lazım!"

Ona doğru gelen bir başka Sharalıya saldırdı. Kargılı askerlerden biri silahını tam zamanında kaldırarak adamı omzundan şişledi ve Juilin mızrağını onun deri kaplı göğsüne sapladı.

Hava titredi. Patlamalar yüzünden kulakları hafifçe çınlamaya başladı. Juilin adamlarına emirler bağırarak geriledi.

Burada olmaması gerekiyordu. Amathera'yla birlikte sıcak bir yerde yaşaması ve yakalaması gereken bir sonraki suçluyu düşünüyor olması gerekiyordu.

Savaş meydanındaki başka herkesin de başka bir yerde olması gerektiğini düşündüğünü tahmin etti. Yapılabilecek tek bir şey vardı ve o da savaşmaktı.

* * *

Yayla'nın tepesinde, düşman ordusuna doğru ilerlerlerken, *siyah sana yakışıyor,* diye düşündü Androl, Pevara'ya hitaben.

İşte bu, diye yanıt verdi Pevara, *bir Aes Sedai'ye asla ama asla söylememen gereken bir şey.*

Bağ aracılığıyla Androl'den gelen tek yanıt, bir endişe duygusuydu. Pevara anlıyordu. Karanlıkdostları, Gölgedölleri ve Sharalılar arasında –içe alınmış Aynalar Maskesi örgülerinin

koruması altında– yürüyorlardı. Ve işe yarıyordu. Pevara'nın üzerinde beyaz bir elbise ve siyah bir pelerin vardı –bunlar örgünün bir parçası değildi– ama pelerinin başlığının içine bakan biri, Kara Ajah'tan Alviarin'in yüzünü görürdü. Theodrin de Rianna'nın yüzünü takınmıştı.

Androl ve Emarin, Taim'in yardakçılarından Nensen ile Kash'ın yüzlerini kullanıyordu. Jonneth, sıradan bir Karanlıkdostunun yüzüyle, kendine çok benziyordu ve rolünü iyi oynuyor, alet edevat taşıyarak grubun peşinden geliyordu. O saçları yağlı, huzursuz tavırlı, şahin suratlı adamda kimse iyi huylu İki Nehirliyi göremezdi.

Yayla'daki Gölge'nin ordusunun arka saflarında, hızla ilerliyorlardı. Trolloclar demet demek ok taşıyordu. Diğerleri saflardan ayrılmış, ceset yığınlarından besleniyorlardı. Burada yemek kazanları kaynıyordu. Bu Pevara'yı şok etti. Durup yemek mi yiyorlardı? Şimdi mi?

Yalnızca bir kısmı, dedi Androl. *İnsanların ordularında da olağandır, ama o kısmı destanlara girmez. Savaş bütün gün sürdü ve askerlerin savaşmak için enerjiye ihtiyacı var. Genelde üç grup halinde değişim yaparsın. Ön safların, yedeklerin ve moladaki askerlerin –son grup savaştan ayrılır, hızla yemek yer ve sonra biraz uyur. Sonra yine savaşa döner.*

Pevara eskiden savaşa farklı bir gözle bakardı. Her adamın, günün her anı savaştığını sanıyordu. Ama gerçek bir savaş, kısa mesafe koşusu değildi; uzun, yorucu, zahmetli bir maratondu.

Akşam ilerlemiş, gece yaklaşmıştı. Doğuda, Yayla'nın aşağısında, savaş hatları kuru nehir yatağı boyunca her iki yönde uzanıyordu. Binlerce adam ve Trolloclar orada savaşmaya devam ediyordu. Orada çok sayıda Trolloc vardı, ama diğerleri değişimle Yayla'ya getirilmiş, yemek yiyor ya da bir süreliğine uyuyordu.

Pevara kazanların içindekilere dikkat etmedi, ama Jonneth dizlerinin üzerine çöktü ve patikanın kenarına kustu. Yoğun yahninin içindeki beden parçalarını fark etmişti. O midesini yere boşaltırken, yanlarından geçen bir Trolloc grubu alayla gülerek bağırıp çağırdı.

Neden Yayla'dan inip ırmağı ele geçirmeye çalışıyorlar? diye düşündü Pevara. *Burası daha iyi bir konuma benziyor.*

Belki öyledir, dedi Androl. *Ama burada saldırgan konumunda olan Gölge. Burada kalırlarsa Cauthon'un ordusuna hizmet etmiş olur. Demandred'in onu zorlamaya devam etmesi lazım. Bu da ırmağı geçmek*

demek.

Demek Androl de taktikten anlıyordu. İlginç.

Birkaç şey öğrendim işte, dedi Androl. *Savaş yönetmek gibi bir niyetim yok.*

Yalnızca kaç ömür yaşadığını merak ediyordum Androl.

Ninemin ninesi olabilecek yaşta bir kadın için tuhaf bir yorum.

Yayla'nın doğu kenarında ilerlemeye devam ettiler. Uzakta, batı tarafında, Aes Sedailer savaşa savaşa tepeye doğru ilerliyordu –ama şimdilik, Yayla, Demandred'in güçlerinin ellerindeydi. Pevara'nın yürüdüğü bu bölge Trolloclarla doluydu. Pevara ve diğerleri geçerken bazıları hantal tavırlarla eğildi. Diğerleri, yastık ya da battaniye olmadan, uyumak için taşların üzerine kıvrılmışlardı. Her birinin silahı elindeydi.

"Bu umut vadetmiyor," dedi Emarin usulca, maskesinin ardından. "Taim'in Trolloclarla gerektiğinden daha fazla ilgilendiğini göremiyorum."

"İleride," dedi Androl. "Şuraya bak."

Trolloclar ilerideki, yabancı üniformalar giymiş Sharalı grubundan ayrılmıştı. Zırhları kumaşlara sarılmıştı ve sırtları dışında metal görünmüyordu, ama göğüs plakalarının şekli aşikârdı. Pevara diğerlerine baktı.

"Taim'in o grupta olacağını hayal edebiliyorum," dedi Emarin. "Her şeyden önce, burada, Trollocların arasında olduğundan daha az pis kokuyordur."

Pevara kokuyu duymazdan geliyordu –bunu seneler önce öğrenmişti, sıcağı ve soğuğu görmezden gelebildiği gibi güçlü kokuları da duymazdan gelebiliyordu. Ama Emarin'in dediği gibi, diğerlerinin aldığı kokuların bir kısmı kendi savunma sistemlerini de aşıyordu. Hemen kendini toparladı. Koku *iğrençti.*

"Sharalılar geçmemize izin verecek mi?" diye sordu Jonneth.

"Göreceğiz," dedi Pevara, Sharalılara yönelerek. Ekibi de peşine takıldı. Sharalı korumalar Trolloclara karşı huzursuz bir hat çizmişler, düşmanı izler gibi izliyorlardı onları. Bu ittifak, ya da her neyse, Shara askerlerinin pek de içine sinmiyordu. Tiksintilerini saklamaya çalışmıyorlardı ve pek çoğu kokuya karşı yüzlerine bezler dolamışlardı.

Pevara korumaların arasından geçerken, bir asil –ya da tunç halkalardan oluşan zırhına bakarak asil olduğunu varsaydığı biri– yolunu kesecek oldu. İyi hesaplanmış bir Aes Sedai bakışıyla adamı savuşturdu. *Senin rahatsız edemeyeceğin kadar önemli biriyim ben,*

diyordu o bakış. İşe yaradı ve koruma sırasını aştılar.

Sharalıların yedek asker kampı düzenliydi. Batıda, Beyaz Kule güçleriyle savaşan askerler buradakilerle yer değiştiriyordu. O yönden gelen şiddetli yönlendirme hissi, tıpkı parlak bir ışık gibi, Pevara'nın dikkatini çekiyordu.

Ne düşünüyorsun? dedi Androl.

Biriyle konuşmamız gerekecek. Savaş meydanı çok geniş, Taim'i kendi başımıza bulamayız.

Androl de onayladı. Pevara aralarındaki bu bağa bir kez daha hayret etti. Kendi endişeleri yetmezmiş gibi, şimdi Androl'ünkiyle de başa çıkması gerekiyordu. O endişe zihninin arkasından sinsice çıkıyordu ve Kule'deyken öğrendiği nefes egzersizleriyle, kuvvetle bastırması gerekiyordu.

Kampın ortasında durarak çevresine bakındı ve kime yaklaşacağına karar vermeye çalıştı. Hizmetkârları asillerden ayırt edebiliyordu. Hizmetkârlara yaklaşmak daha az tehlikeli olurdu, ama sonuç alma olasılığı da daha azdı. Belki...

"Sen!"

Pevara irkildi ve arkasına döndü.

"Burada olmaman gerek." Yaşlı Sharalı tamamen keldi ve kır sakalı kısaydı. Yılan başı biçimindeki kılıç kabzaları omuzlarının üzerinde yükseliyordu. Kılıçlar sırtına çaprazlanmıştı ve boylu boyunca tuhaf deliklerle bezenmiş bir değnek taşıyordu. Bir tür flüt mü?

"Gel," dedi adam. Aksanı o kadar belirgindi ki, Pevara zar zor anlayabiliyordu. "Wyld'ın seni görmezi lazım."

Wyld da kim? dedi Pevara, Androl'e.

Androl başını iki yana salladı. O da Pevara kadar şaşkındı.

Bu işin sonu çok kötü olabilir.

Yaşlı adam, sinirli bir ifadeyle ileride durdu. Reddederlerse ne yapardı? Pevara kapıyol açıp kaçmayı düşündü.

Takip edeceğiz, dedi Androl, yürüyerek. *Birileriyle konuşmazsak Taim'i asla bulamayız.*

Pevara kaşlarını çatarak Androl'ün peşinden yürüdü. Diğer Asha'manlar da ona katıldı. Pevara yetişmek için seğirtti. *Kontrolün bende olacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum,* diye düşündü Pevara.

Hayır, diye yanıt verdi Androl, *ben de, kontrol sendeymiş gibi davranacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.*

Pevara hesaplı bir şekilde, soğuk bir hoşnutsuzluk ve bu

konuşmanın henüz bitmediği iması yolladı.

Androl de neşeyle yanıt verdi. *Sen az önce... bana zihinsel olarak dik dik baktın, değil mi? Bu çok etkileyici.*

Risk alıyoruz, dedi Pevara. *Bu adam bizi herhangi bir şeye götürüyor olabilir.*

Evet, diye yanıt verdi Androl.

Androl'ün içinde bir şey için için yanıyordu, şimdiye kadar yalnızca izini hissettiği bir şey. *Taim'i o kadar mu çok istiyorsun?*

...Evet. O kadar çok istiyorum.

Pevara başını salladı.

Anlıyor musun? dedi Androl.

B*en de dostlarımı kaybettim Androl,* dedi Pevara. *Gözlerimin önünde yakalandılar. Ama dikkatli olmamız lazım. Çok fazla risk alamayız. Henüz değil.*

Dünyanın sonu geldi Pevara, diye yanıt verdi Androl. *Şimdi risk almazsak ne zaman alacağız?*

Pevara daha fazla itiraz etmeden takip etti. Androl'de hissettiği kararlılık merakını uyandırmıştı. Taim, Androl'ün arkadaşlarını alıp Gölge'ye Döndürerek, onun içinde bir şey uyandırmıştı.

Yaşlı Sharalının peşinden giderlerken Pevara, Androl'ün neler hissettiğini tam olarak anlamadığını fark etti. Kendisinin Aes Sedai dostları da alınmıştı, ama Androl'ün Evin'i kaybetmesi gibi olmamıştı. Evin, Androl'e güvenmiş, onun korumasına sığınmıştı. Pevara'nın yanındaki Aes Sedailer tanıdıkları ve arkadaşlarıydı, ama bu farklıydı.

Yaşlı Sharalı onları daha büyük bir gruba götürdü. Gruptakilerin çoğunluğu güzel giysiler giyiyordu. Sharalılar arasındaki en yüksek asiller savaşmıyor gibiydi, çünkü teki bile silah taşımıyordu. Yaşlı adamın geçmesi için yer açtılar, ama çoğu adamın silahlarına baktı ve alayla güldü.

Jonneth ve Emarin, kişisel korumalar gibi, Pevara ile Theodrin'in iki yanına geçtiler. Elleri silahlarında, Sharalıları süzdüler. Pevara ikisinin de Tek Güç tuttuğunu tahmin etti. Eh, tam olarak güvenmedikleri müttefiklerinin arasında yürüyen Dehşetlordlarından beklenen bir davranış olmalıydı. Pevara'yı bu şekilde korumalarına gerek yoktu, ama yine de hoş bir jestti. Pevara bir Muhafızı olmasının faydalı olacağını düşünmüştü hep. Siyah Kule'ye, birkaç Asha'man'ı Muhafız yapma niyetiyle gitmişti. Belki...

Androl hemen kıskandı. *Nesin sen? Durmaksızın bir erkek*

sürüsünün yaltaklandığı bir Yeşil mi?

Pevara bir neşe duygusu yolladı. *Neden olmasın?*

Senin için fazla gençler, diye yanıt verdi Androl. *En azından Jonneth öyle. Ve Theodrin onu elde etmek için seninle savaşır.*

Onlarla bağ kurmayı düşünüyorum, dedi Pevara, *onları yatağa atmayı değil Androl. Sahiden. Dahası, Emarin erkekleri tercih ediyor.*

Androl duraksadı. *Öyle mi?*

Elbette öyle. Gözünün önündeki şeyi görmüyor musun?

Androl şaşkına dönmüş gibiydi. Bazen erkekler şaşırtıcı ölçüde kalın kafalı olabiliyordu. Androl kadar dikkatli olanlar bile.

Grubun ortasına yaklaştıklarında Pevara Tek Güç'e kucak açtı. Sorun çıkarsa kapıyol açacak zamanı bulabilir miydi? Bu bölgeyi bilmiyordu, ama yakın bir yere Yolculuk ettiği sürece fark etmezdi. Bir ilmeğe yaklaştığını ve boynuna olup olmayacağını anlamak için incelediğini hissediyordu.

Ortası delikli gümüşi disklerden oluşan bir zırh kuşanmış, uzun boylu bir adam emirler yağdırıyordu. Onlar izlerken havada bir kupa ona doğru süzüldü. Androl gerildi. *Adam yönlendiriyor Pevara.*

Demandred mi o zaman? Öyle olmalıydı. Pevara *saidar*'ın sıcak parıltısıyla içini doldurmasına, duyguları alıp götürmesine izin verdi. Onları buraya getiren yaşlı adam öne çıktı ve Demandred'e bir şeyler fısıldadı. *Saidar* duyularını keskinleştirmiş olsa da, Pevara adamın ne dediğini duyamadı.

Demandred onlara döndü. "Nedir bu? M'Hael verdiğim emirleri bu kadar çabuk mu unuttu?"

Androl ve diğerleri dizleri üstüne çöktüler. İçini yakmasına rağmen, Pevara da aynısını yaptı.

"Yüce Varlık," dedi Androl, "biz yalnızca..."

"Bahane yok!" diye bağırdı Demandred. "Oyun yok! M'Hael tüm Dehşetlordlarını alacak ve Beyaz Kule güçlerini yok edecek. Bir daha *aranızdan tekini* o savaşın dışında görürsem, sizi Trolloclara verdiğimi dilemenizi sağlarım!"

Androl hevesle başını salladı ve sonra gerilemeye başladı. Pevara'nın göremediği bir Hava kırbacı –bağ aracılığıyla acısını hissetmişti– Androl'ün yüzüne indi. Kalanlar da onu takip ettiler ve başlarını kaldırmadan hızla çekildiler.

Bu aptalca ve tehlikeliydi, diye düşündü Pevara, Androl'e hitaben.

Ve etkili, diye yanıt verdi Androl, gözleri ileride, eli yanağında, parmaklarının arasından kan sızarak. *Taim'in savaş meydanında olduğunu kesin olarak biliyoruz. Onu nerede bulacağımızı da biliyoruz.*

Gidelim.

* * *

Galad bir kâbusta mücadele ediyordu. Son Savaş'ın dünyanın sonu olabileceğini biliyordu, ama şimdi... şimdi bunu *hissedebiliyordu.*

Her iki taraftan yönlendiriciler birbirlerine fırlattıkları örgülerle Polov Yaylası'nı kasıp kavuruyordu. O kadar sık yıldırım düşüyordu ki, Galad artık duyamıyordu ve yakına düşenlerin parıltılarından gözleri acıyla yaşarıyordu.

Bir dizi patlama önünde toprağı parçalarken Galad kendini yamaca fırlattı, omzunu yere gömerek eğildi. Ekibi –lime lime olmuş beyaz pelerinler içinde on iki adam– onunla birlikte kendilerini yere fırlattılar.

Beyaz Kule güçleri saldırıların altında zorlanıyordu, ama Shara güçleri de farklı durumda değildi. Bunca yönlendiricinin gücü inanılmazdı.

Beyaz Kule piyadelerinin ve Shara birliklerin büyük kısmı burada, Yayla'nın batısında savaşıyordu. Galad bu savaşın sınırındaydı ve yalnız ya da küçük gruplar halinde savaşan Shara yönlendiricileri arıyordu. Burada, pek çok yerde, her iki tarafın savaş hattı da dağınıktı. Bu şaşırtıcı değildi; oraya buraya fırlatılan bunca güç varken, sağlam safları korumak neredeyse imkânsızdı.

Asker grupları koşuşturuyor, kayalara açılan çukurlarda siper alıyorlardı. Diğerleri yönlendirici gruplarını koruyordu. Yakında, erkekler ve kadınlar küçük gruplar halinde dolaşıyor, ateş ve şimşekle askerleri yok ediyordu.

Galad'ın avladıkları bunlardı işte.

Kılıcını kaldırdı ve Yayla'nın tepesini tutan üç Sharalı kadını işaret etti. O ve adamları o yamacın yarısını aşmışlardı.

Üç. Üç kişi zor olacaktı. Tar Valon Ateşi taşıyan küçük erkek grubuna dikkat kesildiler. Talihsiz askerlerin üzerine yıldırım düştü.

Galad dört parmağını kaldırdı. Plan dört. Saklandığı çukurdan fırladı ve üç kadına doğru koştu. Adamları beşe kadar saydı, sonra peşinden gitti.

Kadınlar onu gördüler. Sırtları dönük kalsaydı, Galad avantaj elde edecekti. Biri elini kaldırdı ve Ateş çağırarak örgüyü ona fırlattı. Alev Galad'a çarptı ve ısısını hissetse de, örgü dağılıp gitti – Galad hafifçe yanmıştı, ama bunun dışında zarar görmemişti.

Sharalının gözleri şokla büyüdü. O bakış... o bakış artık Galad'a tanıdık geliyordu. Savaşta kılıcı kırılmış bir askerin bakışıydı, olmaması gereken bir şeyi gören birinin bakışı. Sizi sıradan insanlardan üstün kılan tek şey, Tek Güç, işe yaramadığı zaman ne yapardınız?

Ölürdünüz. Galad'ın kılıcı kadının kafasını uçururken, kadının arkadaşlarından biri onu Hava'yla yakalamaya çalıştı. Galad göğsündeki metalin soğuduğunu hissetti ve çevresinde akan Hava'yı hissetti.

Kötü bir tercih, diye düşündü Galad, kılıcını ikinci kadının göğsüne saplarken. Üçüncü kadın daha akıllı çıktı ve ona büyük bir kaya fırlattı. Galad kalkanını ancak kaldırmıştı ki, kaya koluna çarptı ve onu geriye fırlattı. Kadın yeni bir kayayı kaldırırken Galad'ın ekibi ona saldırdı. Kadın onların kılıçlarıyla öldü.

Galad başını arkaya attı ve nefeslendi. Kayanın çarptığı yerden tüm vücuduna acı yayılıyordu. İnleyerek doğrulup oturdu. Yakında, adamları üçüncü Sharalı kadının bedenini doğruyordu. Bu kadar şiddetli olmalarına gerek yoktu, ama bazı Evlatların Aes Sedailerin neler yapabildiği konusunda tuhaf fikirleri vardı. Galad, Laird'i bir Sharalı kadının kafasını bedenden ayrı gömmek üzere keserken yakalamıştı. Bunu yapmazsan, diye iddia etmişti Laird, bir sonraki dolunayda canlanırlar.

Adamlar diğer iki cesedi doğrarken, Golever geldi ve Galad'a elini uzattı. "Işık beni yaksın Lord Kumandan," dedi Golever, sakallı yüzünü ikiye bölen geniş bir gülümsemeyle. "Bu yaptığımız en iyi iş değilse nedir, bilmiyorum!"

Galad doğruldu. "Yapılması gereken neyse o Golever Evlat."

"Keşke daha sık yapılması gerekse! Evlatlar yüzyıllardır *bunu* bekliyordu. İlk yapan da siz oldunuz. Işık sizi aydınlatsın Galad Damodred. Işık sizi aydınlatsın!"

"Işık insanların öldürmek zorunda kalmadığı bir günü aydınlatır umarım," dedi Galad yorgunluk içinde. "Ölümden zevk almak uygun değil."

"Elbette Lord Kumandan." Golever sırıtmaya devam etti.

Galad, Yayla'nın batı yamacındaki kanlı manzaraya baktı. Işık izin verse de, Cauthon bu savaştan bir şey anlıyor olsaydı, çünkü Galad hiçbir şey anlamıyordu.

"Lord Kumandan!" diye bağırdı korkmuş bir ses.

Galad elini kılıcına götürerek hızla döndü. Keşif kollarından Alhanra'ydı.

“Sorun nedir Alhanra Evlat?” diye sordu Galad, sıska adam koşarak yaklaşırken. Atı yoktu. Bir yamaçtaydılar ve hayvanlar yıldırımlardan ürkerdi. İnsanın kendi ayaklarına güvenmesi daha iyiydi.

“Bunu görmeniz lazım Lordum,” dedi Alhanra, nefes nefese. “Sizin... sizin *erkek kardeşiniz.*”

“Gawyn mi?” İmkânsız. *Hayır,* diye düşündü Galad. *İmkânsız değil. O Egwene’in yanında, cephede savaşıyor olmalı.* Galad, Alhanra’nın peşinden koştu. Golever ve diğerleri çevresini aldı.

Gawyn’in bedeni, kül gibi bir suratla, Yayla’nın tepesinde, iki kayanın arasındaki boşlukta yatıyordu. Yakında bir at çimenleri kemiriyordu ve böğründen kan sızıyordu. Görünüşe bakılırsa atın kendi kanı değildi. Galad genç adamın cesedinin yanında çömeldi. Gawyn kolay ölmemişti. Ama ya Egwene?

“Huzur, kardeşim,” dedi Galad, elini cesede koyarak. “Işık seni...”

“Galad...” diye fısıldadı Gawyn. Göz kapakları titreşerek açıldı.

“Gawyn?” diye sordu Galad şok içinde. Gawyn’in karnında kötü bir yara vardı. Bazı tuhaf yüzükler takmıştı. Her yerde kan vardı. Elinde, göğsünde... tüm vücudunda...

Adam nasıl hâlâ yaşıyor olabilirdi?

Muhafız bağı, diye düşündü Galad. “Seni bir Şifacıya taşımamız lazım! Aes Sedailerden birine.” Çukura uzanarak Gawyn’i kollarına aldı.

“Galad... başaramadım.” Gawyn boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu.

“İyi iş başardın.”

“Hayır. Başarısız oldum. Benim... benim onun yanında kalmam gerekirdi. Hammar’ı öldürdüm. Biliyor musun? Onu ben öldürdüm. Işık. Taraf seçmem gerekirdi...”

Galad kardeşini kucakladı ve yamaç boyunca, Aes Sedailere doğru koşmaya başladı. Gawyn’i yönlendiricilerin saldırılarından korumaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra, Evlatların arasında toprak patladı ve her birini bir tarafa fırlattı. Galad yere yuvarlandı. Gawyn’i düşürdü ve kendisi de yanına yıkıldı.

Gawyn, dalgın bakışlarla titredi.

Galad onun yanına süründü ve yine kucağına almaya çalıştı, ama Gawyn kolunu yakaladı ve onunla göz göze geldi. “Onu gerçekten sevdim Galad. Bunu söyle ona.”

“Eğer sahiden bağ kurduysanız zaten biliyor.”

“Bu onu incitecek,” dedi Gawyn solgun dudaklarla. “En sonunda, başarısız oldum. Onu öldürmek için.”

“Kimi?”

“Demandred’i,” diye fısıldadı Gawyn. “Onu öldürmeye çalıştım, ama yeterince güçlü değildim. Ben... hiçbir zaman... yeterince başarılı olmadım...”

Galad kendini çok soğuk bir durumda buldu. İnsanların ölmesine tanık olmuştu, dostlar kaybetmişti. Bu, canını daha çok yakıyordu. Işık, gerçekten yakıyordu. Kardeşini seviyordu, hem de çok seviyordu –ve Gawyn, Elayne’in aksine, sevgisine karşılık vermişti.

“Seni güvenliğe kavuşturacağım Gawyn,” dedi Galad, onu yerden kaldırarak. Gözlerinin yaşardığını fark edince sarsıldı. “Kardeşsiz kalmayacağım.”

Gawyn öksürdü. “Kalmayacaksın. Senin bir kardeşin daha var Galad. Bilmediğin bir kardeş. Tigraine’in... oğlu... Tigraine Kıraç’a... gitti... Mızrağın Kızı’nın oğlu... Ejderdağı’nda doğdu...”

Ah, Işık.

“Ondan nefret etme Galad,” diye fısıldadı Gawyn. “Ben ondan hep nefret ettim, ama artık bıraktım... Bıraktım...”

Gawyn’in gözleri kıpırtısız kaldı.

Galad onun nabzını kontrol etti, sonra doğrulup oturdu ve ölü kardeşine baktı. Gawyn’in kendine yaptığı sargıdan, altındaki kuru toprağa kan sızıyor, toprak kanı açgözlülükle emiyordu.

Golever, Alhanra’ya yardım ederek yaklaştı. Alhanra’nın yüzü kararmıştı ve yakına düşen yıldırım giysilerini kavurmuştu. “Yaralıları güvenli bir yere taşıyın Golever,” dedi Galad, ayağa kalkarak. Uzandı ve boynundaki madalyonu yokladı. “Adamların hepsini al ve git.”

“Ya siz Lord Kumandan?” diye sordu Golever.

“Ben yapılması gerekeni yapacağım,” dedi Galad, içinde buz gibi bir hisle. Kış çeliği kadar soğuk. “Gölge’ye Işık getireceğim. Terkedilmişlere adalet getireceğim.”

* * *

Gawyn’in yaşam ipliği yok oldu.

Egwene savaş meydanına kalakaldı. İçinde bir şey koptu. Sanki bir bıçak aniden içini yarmış, Gawyn’in bir parçasını kesip almış, geriye yalnızca boşluk bırakmıştı.

Egwene çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Hayır. Hayır,

olamazdı. Onu hemen ileride hissedebiliyordu! Ona doğru koşuyordu. O... o...

Gawyn gitmişti.

Egwene uluyarak kendini Tek Güç'e açtı ve çekebildiğince çekti. Dört bir yanındaki Sharalılara doğru bir ateş duvarı yolladı. Aşağıdaki Aes Sedailer önceden Yayla'yı tutmuşlardı, ama şimdi çılgınlıktı.

Vora'nın *sa'angreal*'ini kavrayarak, onlara Güç'le saldırdı. Onları yok edecekti! Işık! Canı yanıyordu. Çok canı *yanıyordu.*

"Anne!" diye haykırdı Silviana, kolunu tutarak. "Kontrolden çıktın Anne! Kendi insanlarını öldürüyorsun. Lütfen!"

Egwene kesik kesik nefes alıyordu. Yakında, bir grup Beyazpelerin yaralıları taşıyarak yamaç aşağı geçti.

Çok *yaklaşmıştım!* Ah, Işık. Gitti!

"Anne?" dedi Silviana. Egwene onu duymadı. Yüzüne dokundu ve gözyaşları buldu.

Eskiden cüretkârdı. Kayıplarına rağmen savaşabileceğini iddia etmişti. Ne kadar da saftı. İçindeki *saidar*'ın ölmesine izin verdi. O da gidince, yaşam onu terk etti. Yana yığıldı ve ellerin onu alıp götürdüğünü hissetti. Bir kapıyoldan geçtiler ve savaş meydanını terk ettiler.

* * *

Tam son okunu bir Beyazpelerin'i kurtarmak için harcadı. Böyle bir şey yapacağını hiç hayal etmemişti, ama yapıyordu işte. Kurt yüzlü Trolloc gözüne saplanan okla geri geri sendeledi ve düşmeyi reddetti. Ta ki genç Beyazpelerin kendini çamurdan kurtarana ve yaratığın dizlerini biçene kadar.

Adamları kazık duvara çakılmış patikalara konuşlanmış, ırmak yatağından akan Trolloclara ok yağdırıyorlardı. Trollocların sayısı azalmıştı; yine de hâlâ çoktular.

Bu ana kadar savaş iyi gitmişti. Tam'in birleşik güçleri ırmağın Shienar tarafında iyice yayılmıştı. Irmağın aşağısında Ejderin Alayı, arbalet birlikleri ve ağır süvariler Trollocların ilerlemesini engelliyordu. Burada, ırmağın daha yukarısında da aynı şey oluyordu. Okçular, piyadeler ve süvariler Trolloc akınını ırmak yatağında durduruyordu. Malzemeler azalmaya başlayana ve Tam adamlarını kazık duvarın göreceli güvenliğine çekmek zorunda kalana kadar.

Tam yana baktı. Abell yayını kaldırdı ve omuzlarını silkti. Onun da okları bitmişti. Patika boyunca, İki Nehirliler yaylarını kaldırdılar. Ok yoktu.

"Başka ok gelmeyecek," dedi Abell usulca. "Çocuk bu grubun son olduğunu söylemişti."

Beyazpelerin ordusu, Perrin'in Kurt Muhafızları'yla birlikte çaresizce savaşıyor, ama ırmak yatağından püskürtülüyordu. Üç tarafta savaşıyorlardı ve yeni bir Trolloc gücü çevrelerinden dolanarak onları tamamen kuşatmıştı. Ghealdan bayrağı harabelerin daha yakınında dalgalanıyordu. Arganda, Nurelle ve Kanatlı Askerlerden kalanlarla birlikte orayı tutuyordu.

Bu sıradan bir savaş olsa, Tam adamlarına, geri çekilirken kullanmak üzere oklarını esirgemelerini emrederdi. Bugün geri çekilme olmayacaktı ve yaylım emri doğru emirdi. Delikanlılar her atışta iyi nişan almışlardı. Savaştıkları birkaç saat içinde muhtemelen binlerce Trolloc öldürmüşlerdi.

Ama oku olmayan okçu nedir? *Yine de bir İki Nehirlidir,* diye düşündü Tam. *Ve bu savaşın kaybedilmesine izin vermeye hâlâ gönülsüzdür.*

"Patikalardan inin, silahlarınızı alın ve sıra olun," diye seslendi Tam adamlarına. "Yayları buraya bırakın. Yeni ok geldiği zaman alırız onları."

Başka ok gelmeyecekti, ama İki Nehirliler, yaylarına geri gidebileceklerini düşünürlerse daha mutlu olacaklardı. Mızraklar, baltalar, kılıçlar, hatta tırpanlarla silahlanmış bir şekilde, Tam'in öğrettiği gibi saf tuttular. Ellerinde ne varsa. Baltaları ve kılıçları olanların kalkanları da vardı ve hepsi sağlam kösele zırhlar kuşanmışlardı. Ne yazık ki kargıları yoktu. Ağır süvariler donatıldıktan sonra, onlara kargı kalmamıştı.

"Sağlam durun," dedi Tam onlara. "İki kazık oluşturun. Beyazpelerinlerin çevresinden dolanıp Trollocların içine gireceğiz." Yapılacak en iyi şey –en azından Tam'in aklına gelen en iyi şey– Beyazpelerinlerin arkasından dolanan Trolloclara saldırmak, onları dağıtmak ve Beyazpelerinlerin kurtulmasına yardımcı olmaktı.

Adamlar başlarını salladılar, ama muhtemelen taktikten pek anlamıyorlardı. Fark etmezdi. Tam'in öğrettiği gibi disiplinli saflarını korudukları sürece.

Koşmaya başladılar ve Tam'in aklına bir başka savaş meydanı geldi. Yüzüne çarpan, korkunç rüzgârların süpürdüğü kar. Bir açıdan, her şeyi o savaş başlatmıştı. Şimdi burada bitiyordu.

Tam ilk kazığın ucuna yerleşti, diğerinin başına da Deoan'ı getirdi –Andor ordusunda hizmet etmiş, Deven Yolu'ndan bir adamdı. Tam adamlarını hızla ilerletiyor, onların ya da kendisinin neler olacağı konusunda fazla düşünmesine izin vermiyordu.

Kılıçları, mızrakları ve savaş baltalarıyla, iri yarı Trolloclara yaklaştıklarında, Tam alev ve boşluğu aradı. Endişesi yok oldu. Tüm duyguları buharlaştı. Rand'ın verdiği, kınına ejderhalar resmedilmiş kılıcı çekti. Tam'in gördüğü en iyi silahtı. Metaldeki kıvrımlar, kadim zamanlardan kaldığını fısıldıyordu. Tam'e yakışmayacak kadar kaliteli bir silah gibi geliyordu. Tam, kullandığı her kılıç için aynı şeyi hissetmişti.

"Safları koruyacaksınız, unutmayın!" diye bağırdı adamlarına. "Bizi dağıtmalarına izin vermeyin. Biri düşerse, biri yerini dolduracak ve bir başkası da düşen adamı kazığın ortasına çekecek."

Adamları başlarını salladılar ve sonra ırmak kıyısında Işığın Evlatları'nı kuşatan Trolloclara arkadan saldırdılar.

Safları vurdu ve ilerlemeye başladı. Dev Trolloclar dönüp savaştılar.

* * *

Fortuona, resmi kıyafetlerini giydirmeye çalışan *so'jhin*'i kovaladı. Ateş yüzünden duman kokuyordu ve kolları pek çok yerden yanmıştı. *Damane* Şifasını kabul etmeyecekti. Fortuona Şifa'nın faydalı bir gelişme olduğunu düşünüyordu –halkından bazıları da ona karşı yaklaşımlarını değiştiriyorlardı– ama İmparatoriçe'nin kendini Şifa'nın ellerine bırakmasının doğru olacağından emin değildi. Dahası, yaraları ciddi değildi.

Önünde diz çökmüş Ölümnöbeti Askerleri'nin bir şekilde cezalandırılması gerekiyordu. İkinci seferdir bir suikastçının yanına kadar sokulmasına izin veriyorlardı ve Fortuona başarısızlıkları için onları suçlamasa da, onları cezalandırmayı reddetmek şereflerini reddetmek olurdu. Yüreğini burksa da, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Emri kendisi verdi. Sesi olarak Selucia yapmalıydı –ama Selucia yaralarına baktırıyordu. Ve Karede idam emrini bizzat Fortuona'dan işitmek gibi küçük bir şerefi hak ediyordu.

"Gidip düşman *marath'damane*'leriyle doğrudan çatışacaksınız," diye emretti Karede'ye. "Görev başında olan her biriniz. Orada

İmparatorluk için yiğitçe savaşın ve düşmanın *marath'damane*'lerini öldürmeye çalışın."

Karede'nin gevşediğini gördü. Bu, hizmet etmeye devam etmenin bir yoluydu; muhtemelen seçim ona bırakılsa, kendini kılıcının üzerine bırakmayı tercih ederdi. Bu emir daha merhametliydi.

Fortuona, gençliğinde ona bakan adama, ondan beklenen şeye meydan okuyan adama, sırtını döndü. Hepsi onun içindi. Yapması gereken şey için, daha sonra kendi kefaretini ödeyecekti. Bu noktada, ona bahşedebildiğince şeref bahşedecekti.

"Darbinda," dedi, Fortuona'nın ona verdiği yeni ismin şerefini boş verip kendine 'Min' demekte ısrar eden kadına dönerek. 'Darbinda' Kadim Lisan'da 'Resimlerin Kızı' demekti. "Hayatımı ve muhtemelen Kuzgunlar Prensi'nin hayatını kurtardın. Seni Kan'dan ilan ediyorum Kadergören. İsmin gelecek nesillerce sayılsın."

Darbinda kollarını kavuşturdu. Knotai'ye ne kadar benziyordu. İnatla tevazularını koruyorlardı bu ana kıtalılar. Düşük soylarıyla *gurur* duyuyorlardı.

Knotai'nin kendisi yakında bir ağaç kütüğüne oturmuş, savaş raporlarını alıyor, emirler veriyordu. Aes Sedailerin Yayla'nın batısını almak için verdikleri savaş kargaşaya dönüşmüştü. Knotai aralarındaki kısa mesafenin ardından Fortuona'yla göz göze geldi ve sonra başını bir kez salladı.

Eğer bir casus varsa –yoksa Fortuona şaşardı– onu şaşırtmak için doğru zamandı. Saldırıdan canlı kurtulan herkes çevresine toplanmıştı. Fortuona, ona iyi hizmet edenleri ödüllendirme ve iyi hizmet etmeyenleri cezalandırma bahanesiyle herkesi toplamıştı. O konuşurken her koruma, hizmetkâr ve asil duyabilirdi.

"Knotai," dedi, "henüz seni ne yapmam gerektiğini konuşmadık. Güvenliğimden Ölümnöbeti Askerleri sorumlu, ama bu kampın güvenliğinden de *sen* sorumlusun. Kumanda merkezimizin güvenli olmadığından kuşkulandıysan, neden daha önce söylemedin?"

"Bunun kahrolası *benim* suçum olduğunu mu söylüyorsun?" Knotai ayağa kalktı ve bir jestle rapor veren izcileri susturdu.

"Buranın kumandasını sana verdim," dedi Fortuona. "Bu durumda nihai sorumluluk senin değil mi?"

Yakında, General Galgan kaşlarını çattı. O böyle düşünmüyordu. Diğerleri Knotai'ye suçlayan bakışlarla baktı. Asil dalkavuklar; sırf Seanchan doğumlu olmadığı için onu suçlarlardı. Knotai'nin Galgan'ı bu kadar kısa sürede kendi tarafına çekebilmiş olması

etkileyiciydi. Yoksa Galgan bilinçli olarak mı bu duyguları ifade ediyordu? Casus o muydu? Suroth'u o yönlendiriyor olabilirdi ya da Suroth'un başarısız olması ihtimaline karşı yerleştirilmiş biri olabilirdi.

"Bunun sorumluluğunu ben üzerime almıyorum Tuon," dedi Knotai. "Güvenli bir yerde olabilecekken, savaşı bu kamptan izlemek konusunda ısrar eden sendin."

"Belki de bunu yapmalıydım," diye yanıt verdi Fortuona soğuk soğuk. "Tüm bu savaş felaket oldu. Her an zemin kaybediyorsun. Her şeyi hafife alıyor, şakalar yapıyorsun ve protokole uymayı reddediyorsun. Bu işe, konumuna yakışan ciddiyetle yaklaştığını düşünmüyorum."

Knotai kahkaha attı. Yüksek sesli, samimi bir kahkahaydı. Knotai bu konuda iyiydi. Fortuona, tam onun arkasında, Yayla'dan yükselen iki duman çizgisini yalnızca kendisinin gördüğünü düşündü. Knotai için uygun bir alamet: büyük bir kumar, büyük ödül kazandıracaktı. Ya da büyük bedel ödetecekti.

"Seninle işim bitti," dedi Knotai, elini ona doğru sallayarak. "Seninle de, durmaksızın ayağıma dolanan kahrolası Seanchan kurallarıyla da."

"O zaman benim de seninle işim bitti," dedi Fortuona, başını kaldırarak. "Bu savaşa asla katılmamalıydık. Güneybatıdaki kendi topraklarımızı savunmaya hazırlansak daha iyiydi. Askerlerimin canlarını boşa harcamana izin vermeyeceğim."

"Git o zaman," diye hırladı Knotai. "Sanki umurumda."

Fortuona döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Gelin," dedi diğerlerine. "*Damane*'lerimizi toplayın. Ölümnöbeti Askerleri dışında herkes Erinin'deki kendi ordu kampımıza Yolculuk edecek. Oradan hep birlikte Ebou Dar'a döneceğiz. Bu budalalar bizim için Gölgedöllerini yaraladıktan sonra, orada gerçek Son Savaş'ı vereceğiz."

Halkı onu takip etti. Plan ikna edici olmuş muydu? Casus, onu seven adamları ölüme mahkûm ettiğini görmüştü; bu Fortuona'nın pervasızlığını kanıtlar mıydı? Birliklerini Knotai'nin elinden alacak kadar pervasız ve kendini beğenmiş? Yeterince ikna ediciydi. Bir açıdan, Fortuona tam olarak söylediği gibi yapmak ve güneyde savaşmak istiyordu.

Elbette, bunu yapmak, kırılan gökyüzünü, titreyen yeryüzünü ve Yenidendoğan Ejder'in savaşını görmezden gelmek demek olurdu. Bunlar göz ardı edebileceği alametler değildi.

Casus bunu bilmiyordu. Casus, Fortuona'yı tanıyor olamazdı. Casus, kendi başına savaşmayı isteyecek kadar aptal, genç bir kadın görecekti. En azından Fortuona öyle umuyordu.

* * *

Karanlık Varlık, Rand'ın etrafına bir olasılık ağı ördü.

Rand aralarındaki bu mücadelenin –ne *olabileceği* üzerine verdikleri savaşın– Son Savaş için yaşamsal öneme sahip olduğunu biliyordu. Rand geleceği dokuyamazdı. O Çark değildi, yakın bile değildi. Başına gelen onca şeye rağmen, o hâlâ yalnızca bir insandı.

Ama insan ırkının umudu ondaydı. İnsan ırkının bir kaderi vardı, gelecek konusunda bir seçeneği vardı. Seçecekleri yol... bu savaşla belirlenecekti, Rand'ın iradesiyle Karanlık Varlık'ın iradesi arasındaki çatışmanın sonucuyla. *Olabilecek* olan, *olacak* olana dönüşebilirdi. Şimdi yenilirse, o geleceği Karanlık Varlık seçebilirdi.

BAK VE GÖR, dedi Karanlık Varlık, ışık çizgileri bir araya gelir ve Rand bambaşka bir dünyaya adım atarken. Henüz olmamış, ama yakında pekâlâ olabilecek bir dünyaya.

Rand kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. Bu görüde kırmızı değildi, yeryüzü harap olmamıştı. Bildiği şekliyle, Caemlyn'de duruyordu. Ah, bazı farklar vardı. Sokaklarda buharlı arabalar takırdayarak geçiyor, at arabası ve yaya trafiğine karışıyorlardı.

Şehir yeni duvarın arkasına yayılmıştı –Rand, merkezdeki tepenin zirvesinden bunu görebiliyordu. Hatta Talmanes'in duvarda delik açtığı yeri bile seçebiliyordu. Delik onarılmamıştı. Bunun yerine, şehir deliğin ötesine taşmıştı. Eskiden tarla olan yerler binalarla kaplanmıştı.

Rand kaşlarını çattı, döndü ve sokaktan aşağı yürüdü. Karanlık Varlık ne oyun oynuyordu? Kuşkusuz bu normal, hatta refah dolu, şehir onun bu dünya için yaptığı planların parçası olamazdı. İnsanlar temizdi ve baskı altındaymış gibi görünmüyordu. Karanlık Varlık'ın onun için yarattığı önceki dünyalarda gördüğü sapkınlıklardan iz yoktu.

Merak içinde, bir kadının meyve sattığı tezgâha yaklaştı. İnce kadın ona davetkâr bir şekilde gülümseyerek meyvelerini gösterdi. "Hoş geldin beyim. Adım Renel ve dükkânım, dünyanın dört bir yanından gelmiş, en iyi meyveleri arayan herkesin ikinci yuvasıdır. Tear'dan taze şeftali geldi!"

"Şeftali!" dedi Rand hayretler içinde. Şeftalilerin zehirli

olduğunu herkes bilirdi.

"Ha! Korkma beyim! Bunlardaki zehir temizlenmiş. Ben ne kadar dürüstsem, şeftalilerim de o kadar güvenlidir." Kadın gülümsedi ve kanıtlamak için şeftaliden bir ısırık aldı. O bunu yaparken meyve tezgâhının altından kirli bir el uzandı –Rand'ın daha önce fark etmediği bir sokak çocuğu, tezgâhın altına saklanmıştı.

Küçük çocuk, Rand'ın bilmediği türden kırmızı bir meyveyi kaptı ve kaçtı. Çocuk o kadar zayıftı ki, Rand aşırı küçük bedeninin derisinden kaburgalarını sayabiliyordu ve bacakları o kadar inceydi ki, yürüyebildiğine bile şaşmak gerekirdi.

Kadın, Rand'a gülümsemeye devam ederek yana uzandı, yanında bir tetiği olan kısa bir çubuk çıkardı. Tetiği çekti ve çubuk *çatırdadı.*

Sokak çocuğu bir kan serpintisi eşliğinde düştü ve öldü. İnsanlar çocuğun çevresinden dolandılar, ama biri –pek çok koruması olan bir adam– eğilip meyveyi aldı. Üzerindeki kanı sildi, meyveyi ısırdı ve yoluna devam etti. Birkaç saniye sonra, buharlı bir araba cesedi ezdi ve çamurlu yola yapıştırdı.

Rand hayretler içinde kadına baktı. Kadın gülümsemeye ara vermeden silahını gizledi. "Belli bir meyve mi arıyordun?" diye sordu ona.

"Biraz önce bir çocuk öldürdün!"

Kadın şaşkın şaşkın kaşlarını çattı. "Evet. Sana mı aitti beyim?"

"Hayır, ama..." Işık! Kadın en ufak pişmanlık ya da endişe işareti göstermiyordu. Rand çevresine bakındı. Kimse olanlara aldırmamıştı.

"Beyim?" diye sordu kadın. "Seni tanımam gerekirmiş gibi hissediyorum. Giysilerinin biraz modası geçmiş, ama yine de güzel. Hangi hiziptensin?"

"Hizip mi?" diye sordu Rand, kadına dönerek.

"Hem, korumaların nerede?" diye sordu kadın. "Senin kadar zengin bir adamın korumaları vardır elbette."

Rand kadınla göz göze geldi ve kadın yine silahına davranınca yana kaçtı. Bir köşeyi dolandı. Kadının gözlerindeki ifade... en ufak insani duygudaşlık ya da endişeden yoksundu. Kadın hiç düşünmeden öldürürdü onu. Biliyordu.

Sokaktaki diğerleri onu gördü. Arkadaşlarını dürtükleyerek onu gösterdiler. Oradan geçen bir adam, "Hangi hizipten olduğunu söyle!" diye seslendi. Diğerleri de onu kovalamaya başladı.

Rand bir başka köşeyi dolandı. Tek Güç. Onu kullanmaya cesaret edebilir miydi? Bu dünyada neler olup bittiğini bilmiyordu. Daha

önce olduğu gibi, kendini bu görüden ayırmakta güçlük çekiyordu. Bunun tam olarak gerçek olmadığını biliyordu, ama yine de kısmen inanmaktan kendini alamıyordu.

Tek Güç kullanma riskine girmedi. Şimdilik kendi ayaklarına güveniyordu. Caemlyn'i çok iyi tanımıyordu, ama bu bölgeyi hatırlıyordu. Bu sokağın sonuna ulaşıp dönerse... evet, orada! İleride tanıdık bir bina gördü. Tabelasında, bir adam kızıl altın saçlı bir kadının önünde diz çökmüştü. Kraliçe'nin Takdisi.

Onu kovalayanlar geride bıraktığı köşeye ulaşırken Rand hanın ön kapısına vardı. Rand kapıya yönelip kenarda duran iri yarı adamın önünden geçtiğinde durdular. Kapıda yeni bir koruma mı vardı? Rand onu tanımıyordu. Han hâlâ Basel Gill'e mi aitti, yoksa el mi değiştirmişti?

Rand, kalbi güm güm atarak ortak salona daldı. Akşam biralarını yudumlamakta olan pek çok adam başlarını kaldırıp baktılar. Rand'ın şansı vardı; Basel Gill, bir bezle bir kupayı ovalayarak tezgâhın arkasından doğruldu.

"Gill Efendi!" dedi Rand.

Tıknaz adam kaşlarını çatarak döndü. "Seni tanıyor muyum?" Rand'ı tepeden tırnağa süzdü. "Lordum?"

"Benim, Rand!"

Gill başını yana eğdi ve sonra sırıttı. "Ah, sen! Seni unutmuştum. Arkadaşın hâlâ yanında değil, değil mi? Gözlerinde karanlık bir bakış olan?"

Demek bu mekânda insanlar onun Yenidendoğan Ejder olduğunu bilmiyordu. Karanlık Varlık onlara ne yapmıştı?

"Seninle konuşmam gerek Gill Efendi," dedi Rand, özel yemek odasına doğru yürüyerek.

"Sorun nedir evlat?" diye sordu Gill, peşinden gelerek. "Başını belaya mı soktun? Yine?"

Rand kapıyı Gill Efendi'nin arkasından kapattı. "Hangi Çağ'dayız?"

"Dördüncü Çağ'da elbette."

"Son Savaş oldu mu?"

"Evet ve biz kazandık!" dedi Gill. Gözlerini kısarak, Rand'a dikkatle baktı. "Sen iyi misin evlat? Nasıl olur da..."

"Son birkaç yıldır ormanda yaşıyordum," dedi Rand. "Olanlardan korktum."

"Ah, tamam o zaman. Hiziplerden haberin yok, öyle mi?"

"Hayır."

“Işık, evlat! Başın fena dertte. Gel, sana bir hizip simgesi bulalım. Hemen bir simgeye ihtiyacın var!” Gill kapıyı açtı ve telaşla dışarı çıktı.

Rand kollarını kavuşturdu ve hoşnutsuzlukla, şöminenin ötesinde *hiçlik* olduğunu fark etti. “Onlara ne yaptın?” diye sordu Rand.

KAZANDIKLARINI DÜŞÜNMELERİNİ SAĞLADIM.

“Neden?”

BENİ TAKİP EDENLERİN ÇOĞU DİKTATÖRLÜKTEN ANLAMIYOR.

“Bunun konuyla ne alakası...” Gill dönünce sustu. Yanında ‘hizip simgesi’ getirmemişti, o da her neyse. Bunun yerine üç kalın boyunlu koruma getirmişti. Rand’ı gösterdi.

“Gill...” dedi Rand, gerileyerek ve Kaynak’ı kavrayarak. “Sen ne yapıyorsun?”

“Eh, o ceket para getirir diye düşünüyorum,” dedi Gill. Sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

“Beni soyacak mısın yani?”

“Eh, evet.” Gill’in kafası karışmış gibiydi. “Neden soymayayım ki?”

Kabadayılar odaya girdi ve dikkatli bakışlarla Rand’ı süzdüler. Sopaları vardı.

“Kanun yüzünden,” dedi Rand.

“Neden hırsızlığa karşı kanunlar olsun?” diye sordu Gill, başını iki yana sallayarak. “Sen ne biçim insansın da bu tür şeyler düşünüyorsun? İnsan sahip olduğu şeyleri koruyamıyorsa, neden onlara sahip olsun? İnsan hayatını koruyamıyorsa, yaşamanın ona ne faydası var?”

Gill üç adama el etti. Rand onları Hava ipleriyle bağladı.

“Vicdanlarını aldın, değil mi?” diye sordu usulca.

Tek Güç kullanılınca Gill’in gözleri irileşti. Kaçmaya çalıştı. Rand onu da Hava ipleriyle yakaladı.

BASKI ALTINDA OLDUKLARINI DÜŞÜNEN İNSANLAR BİR GÜN MÜCADELE ETMEYE BAŞLAR. ONLARDAN YALNIZCA DİRENME İRADELERİNİ DEĞİL, BİR ŞEYLERİN YANLIŞ OLDUĞU KUŞKUSUNU DA ALDIM.

“Ve onları merhametsiz bıraktın, öyle mi?” diye sordu Rand, Gill’in gözlerinin içine bakarak. Adam ve üç koruması, Rand’ın onları öldüreceğini düşünerek dehşete kapılmışlardı. Ama hiç pişmanlık yoktu. Bir zerre bile.

MERHAMETE GEREK YOK.

Rand ölümcül bir soğukluk hissetti. “Bu, bana daha önce gösterdiğin dünyadan farklı.”

ÖNCEDEN GÖSTERDİĞİM, İNSANLARIN BEKLEDİĞİ DÜNYA. SAVAŞTIKLARINI SANDIKLARI ŞER. AMA BEN, İYİNİN VE KÖTÜNÜN OLMADIĞI BİR DÜNYA YARATACAĞIM.

YALNIZCA BENİM OLDUĞUM BİR DÜNYA.

“Hizmetkârların bunu biliyor mu?” diye fısıldadı Rand. “Seçilmiş adını verdiklerin? Kendi yarattıkları bir dünyanın lordları ve hükümdarları olacaklarını düşünerek savaşıyorlar. Ama sen onlara bunu vereceksin. Aynı dünya... tek farkı, Işıksız olması.”

YALNIZCA BEN VARIM.

Işık yok. İnsan sevgisi yok. Bu fikrin dehşeti Rand’ın içine işledi, onu sarstı. Bu, kazanırsa Karanlık Varlık’ın seçebileceği olasılıklardan biriydi. Seçeceği ya da bu şekilde olmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu, ama... ah, Işık, bu korkunçtu. Tutsaklarla dolu bir dünyadan çok daha korkunç, harabeye dönmüş karanlık bir yeryüzünden çok daha dehşet verici.

Bu gerçek dehşetti. Bu, dünyanın tam olarak yozlaşmasıydı, güzel olan her şeyin içinden alınıp geriye kabuğunun bırakılmasıydı. Güzel bir kabuk, ama yine de bir kabuk.

Rand bu Işıksız dünyada yaşamaktansa, içindeki iyilik yapma kapasitesini korumak için bin sene işkence çekmeye razı olurdu.

Öfke içinde karanlığa döndü. Karanlık uzak duvarı yutmuştu ve büyüyordu. “Hata yaptın Shai’tan!” diye bağırdı Rand hiçliğe. “Çaresizliğe kapılacağımı sandın, değil mi? İrademi yıkacağını sandın. Bu şekilde başaramazsın, sana yemin ederim. Bu, savaşma azmimi arttırıyor!”

Karanlık Varlık’ın içinde bir şey gürledi. Rand bağırarak iradesini dayattı, yalanlarla ve duygusuzca öldüren insanlarla dolu karanlık dünyayı parçaladı. O dünya dağılarak ipliklere dönüştü ve Rand bir kez daha zamanın dışındaki mekâna döndü. Desen çevresinde dalgalanıyordu.

“Bana gerçek yüreğini mi gösteriyorsun?” diye sordu Rand hiçliğe, o iplikleri kavrarken. “Ben de sana kendiminkini göstereyim Shai’tan. Yaratmak istediğin bu Işıksız dünyanın tam tersi de var.

“Gölgesiz bir dünya.”

* * *

Mat uzun adımlarla uzaklaşarak sakinleşmeye çalıştı. Tuon ona gerçekten kızmış gibi görünüyordu! Işık. Ona ihtiyaç duyduğunda geri gelecekti, değil mi?

"Mat?" dedi Min, telaşla yanına gelerek.

"Onunla git," dedi Mat. "Benim için ona göz kulak ol Min."

"Ama..."

"Onun fazla korunmaya ihtiyacı yok," dedi Mat. "Güçlü bir kadın o. Lanet küller, gerçekten güçlü bir kadın. Ama gözetilmeye ihtiyacı var. Beni endişelendiriyor Min. Her neyse, benim kazanmam gereken kahrolası bir savaş var. Onunla gidersem bunu yapamam. Bu yüzden, sen gidip ona göz kulak olur musun? Lütfen?"

Min yavaşladı, sonra beklenmedik bir biçimde, Mat'e sarıldı. "İyi şanslar Matrim Cauthon."

"Sana da iyi şanslar Min Farshaw," dedi Mat. Min'i bıraktı ve sonra *ashandarei*'ini omuzladı. Seanchanlar Dashar Tepesi'nden ayrılmaya başlamışlardı. Erinin'e çekilecekler, ondan sonra Merrilor Çayırı'ndan tamamen ayrılacaklardı. Demandred onların gitmesine izin verecekti. İzin vermemek için aptal olması gerekirdi. Kan ve lanet küller, Mat kendini nasıl bir işe sokmuştu? Birliklerinin neredeyse dörtte birini gönderiyordu.

Geri gelecekler, diye düşündü. Eğer bu kumar işe yararsa. Zarlar ihtiyaç duyduğu gibi düşerse.

Yalnız, bu savaş bir zar oyunu değildi. Bunun için fazla incelikliydi. Bir iskambil oyunu gibiydi. Mat genelde iskambil oyunlarında kazanırdı. Genelde.

Sağında, siyah Seanchan zırhları içinde bir grup adam savaş meydanına doğru ilerledi. "Hey, Karede!" diye bağırdı Mat.

İri yarı adam Mat'e karanlık bir bakış fırlattı. Mat aniden, Perrin'in çekicini kaldırırken süzdüğü bir metal çubuğun nasıl hissettiğini anladı. Karede uzun adımlarla yaklaştı ve yüzünü sakin tutmak için büyük çaba harcadığı belli olsa da, Mat ondan yayılan fırtınayı hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Karede gergin bir sesle. "İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, korunmasına yardım ettiğiniz için."

"Onu güvenli bir yerde tutmam gerektiğini düşünüyorsun," dedi Mat. "Kumanda merkezinde değil."

"Kan'dan birini sorgulamak bana düşmez Yüce Varlık," dedi Karede.

“Beni sorgulamıyorsun,” dedi Mat, “bana keskin bir şey saplamayı düşünüyorsun. Tamamen farklı bir şey.”

Karede uzun uzun nefes verdi. “Beni affedin Yüce Varlık,” dedi, gitmek üzere dönerek. “Adamlarımı alıp ölmeye gitmem gerek.”

“Sanmıyorum,” dedi Mat. “Benimle geliyorsun.”

Karede ona döndü. “İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, emirlerine göre...”

“Sen ön saflara gidiyorsun,” dedi Mat, gözlerini gölgeleyip Trolloclarla dolu ırmak yatağına bakarak... “Harika. Benim nereye gittiğimi sanıyorsun?”

“Savaşa mı gidiyorsunuz?” diye sordu Karede.

“Savaş meydanında bir gezinmeyi düşünmüştüm,” dedi Mat. Başını iki yana salladı. “Demandred’in ne yaptığını hissetmem lazım... oraya gidiyorum Karede ve Trolloclarla arama sizi sokmak harika bir fikir gibi görünüyor. Geliyor musun?”

Karede yanıt vermedi, ama dönüp gitmedi de.

“Bak, başka ne seçeneğin var?” diye sordu Mat. “Oraya gidip amaçsızca ölmek mi? Yoksa benimle gelip İmparatoriçen için beni hayatta tutmaya çalışmak mı? Beni pek beğendiğinden *neredeyse* eminim. Belki. Okuması zor biri Tuon.”

“Ona bu isimle hitap edemezsiniz,” dedi Karede.

“Ona canım hangisini isterse o isimle hitap ederim.”

“Ben sizinle geleceksem değil,” dedi Karede. “Sizinle geleceksem Kuzgunlar Prensi, adamlarımın dudaklarınızdan bu ismi duymasına izin vermem. Kötü alamet olur.”

“Eh, kötü alamet istemeyiz,” dedi Mat. “Tamam o zaman Karede. O kargaşaya dalalım ve ne yapabileceğimize bakalım. Fortuona’nın adına.”

* * *

Tam, düelloya başlayacakmış gibi kılıcını kaldırdı, ama burada şerefli bir düşman bulamadı. Yalnızca homurdanan, uluyan, şiddet dolu Trolloclar. Harabelerin yakınındaki bu çatışmada, perişan durumdaki Beyazpelerinlerden uzağa çekilmişlerdi.

Trolloclar İki Nehirlilere döndü ve saldırdı. Kazığın ucunda savaşan Tam, Rüzgâra Kapılmış Saz duruşu aldı. Tek adım gerilemeyi bile reddediyordu. Oraya buraya bükülüyordu, ama kararlılıkla durdu ve kılıcını hızla savurarak Trolloc safını kırdı.

İki Nehirliler, Karanlık Varlık’ın ayağındaki bir diken, elindeki

bir iğne gibi, Trollocları yarıp geçtiler. Takip eden kargaşada bağırıp çağırdılar, küfrettiler ve Trollocları dağıtmak için savaştılar.

Ama kısa süre sonra, kazandıkları zemini korumaya odaklandılar. Trolloclar adamların çevresinde akıyordu. Normalde saldırı taktiği olan kazık formasyonu burada da işe yarıyordu. Trolloclar kazığın kenarlarında hareket ederken İki Nehirlilerin baltalarından, kılıçlarından ve mızraklarından darbe alıyorlardı.

Tam delikanlıların eğitiminin onlara yön göstermesine izin veriyordu. Kazığın ortasında olmayı ve Dannil'in şu anda yaptığı gibi cesaret sözcükleri bağırmayı tercih ederdi –ama gerçek savaş deneyimi olan pek az adamdan biriydi ve kazık formasyonunun başarısı, sağlam bir ucu olmasına bağlıydı.

Bu yüzden Tam sağlamca durdu. Boşluğun içinde sakin, Trollocların ona çarpıp dağılmasına izin verdi. Daldan Çiy Silkelemek'ten Rüzgârdaki Elma Çiçekleri'ne, sonra Gölete Düşen Taşlar'a geçti –birden fazla rakiple savaşırken yerini sağlamlaştıran duruşlardı hepsi.

Son birkaç ayın deneyimine rağmen, Tam gençliğindeki kadar güçlü değildi. Neyse ki bir sazın güce ihtiyacı olmazdı. Eskisi kadar idmanlı da değildi, ama bir sazın rüzgârda eğilmek için idmana ihtiyacı olmazdı.

Eğilirdi, o kadar.

Olgunlaşarak geçen seneler, senelerce yaş, Tam'e boşluğu anlamayı öğretmişti. Artık onu her zamankinden daha iyi anlıyordu. Rand'a sorumluluk öğreterek geçen seneler, Kari olmadan yaşadığı seneler, rüzgârın esişini ve yaprakların hışırtısını dinleyerek geçen seneler...

Tam al'Thor boşluk oldu. Onu Trolloclara götürdü, onlara gösterdi ve onları boşluğun derinliklerine gönderdi.

Keçi suratlı bir Trolloc'un çevresinde dans etti, kılıcını yana savurarak yaratığın bacağını tam topuğundan biçti. Trolloc sendeledi ve Tam dönerek, arkasındaki adamların onun işini bitirmesine izin verdi. Kanlar akıtan kılıcını yukarı savurdu ve siyah kan damlalarını, ona doğru atılan, kâbuslardan çıkmış yaratıklara benzeyen bir Trolloc'un gözlerine saçtı. Yaratık kör olarak uludu ve Tam kollarını uzatarak öne doğru süzüldü, yaratığın karnını tam göğüs plakasının altından biçti. Yaratık bir başka Trolloc'un önüne düştü. Yeni yaratık kılıcını Tam'e indirmeye çalıştı, ama onun yerine kendi arkadaşını biçti.

Her adım dansın bir parçasıydı ve Tam, Trollocları ona

katılmaya davet ediyordu. Uzun zaman önce, bir kez daha bu şekilde dans etmişti, ama hafıza boşluğun izin vermediği bir şeydi. Diğer zamanları düşünmedi. Hiçbir şey düşünmüyordu. Bunu daha önce bir kez daha yaptığını biliyorsa, hareketlerindeki yankı yüzündendi, kaslarına işlemiş bir kavrayış yüzünden.

Tam kılıcını, insansı yüzünde sadece biraz fazla kıl olan bir Trolloc'un boynuna sapladı. Trolloc geri geri giderek düştü ve Tam karşısında yeni düşman bulamadı. Durdu ve kılıcını kaldırdı. Yumuşak bir rüzgâr esiyordu. Karanlık yaratıklar, Sınırboyu bayrakları açmış süvarilerin önüne düşmüş, ırmak aşağı gürleyerek akıyorlardı. Çok geçmeden Ejderin Alayı'nın askerlerinden oluşmuş bir duvara çarpacak ve onlarla Sınırboylular arasında ezileceklerdi.

Tam kılıcını temizledi ve boşluktan çıktı. Aniden durumun ciddiyetini kavradı. Işık! Adamları ölmüş olmalıydı. O Sınırboylular gelmeseydi...

Kılıcını lake kaplı kınına soktu. Tam o bulutlardan hiç ışık geçeceğini sanmazdı, ama kızıl altın ejder ışığı yansıtarak kıvılcımlandı. Güneşi aradı ve buldu –bulutların arkasındaydı, ufkun yakınında. Gece çökmek üzereydi!

Neyse ki, burada, harabelerin yakınında savaşan Trolloclar sonunda bozguna uğruyor gibiydi. Uzun ve zorlu ırmak geçişinde iyice zayıf düşmüşlerdi ve şimdi, Lan'in adamları arkadan saldırırken, dağılmaya başlamışlardı.

Kısa süre sonra işleri bitti. Tam dayanmıştı.

Siyah bir at yaklaştı. Binicisi Lan Mandragoran –peşinde bayraktarı ve korumalarıyla– İki Nehirlileri süzdü.

"Öteden beri merak etmişimdir," dedi Tam'e. "Rand'a o balıkçıl damgalı kılıcı kim verdi diye. Onu gerçekten kazandı mı merak etmişimdir. Artık biliyorum." Lan kılıcını kaldırarak selam verdi.

Tam adamlarına döndü, silahlarını kavramış bitkin ve kanlı gruba. Oluşturdukları kazığın geçtiği yol, ayaklar altında ezilmiş ovada açıkça görülebiliyordu. Kazığın biçtiği yerde düzinelerce Trolloc yatıyordu. Kuzeyde, ikinci kazığı oluşturan adamlar silahlarını kaldırdılar. Onlar ta ormana kadar itilmişti, ama orada dayanmışlardı ve bazıları savaştan canlı çıkmıştı. Tam, düzinelerce iyi insanın öldüğünü fark etmeden geçemedi.

Bitkin adamları orada, savaş meydanında, cesetlerin ortasında oturuyordu. Bazıları zayıfça kendi yaralarını sarmaya ya da kazığın ortasına çektikleri yaralılarla ilgilenmeye başladı. Güneyde, Tam can sıkıcı bir manzara gördü. Dashar Tepesi'ndeki kamplarından

çekilenler Seanchanlar mıydı?

"Kazandık mı?" diye sordu Tam.

"Tam tersine," dedi Lan. "Irmağın bu kesimini ele geçirdik, ama bu savaşların küçüğü. Demandred, kaynaklarımızı ırmak aşağısındaki geçide aktarmayalım diye, Trolloclarını üzerimize sürerek bizi burada meşgul etti." Lan atını döndürdü. "Adamlarını topla kılıç ustası. Bu savaş güneşin batmasıyla bitmeyecek. Yaklaşan saatlerde sana yine ihtiyaç olacak. *Tai'shar Manetheren.*"

Lan dörtnala Sınırboyluların yanına gitti.

"Tai'shar Malkier," diye seslendi Tam arkasından, biraz gecikmeyle.

"Ee... daha işimiz bitmedi mi?" diye sordu Dannil.

"Hayır evlat. Bitmedi. Ama mola vereceğiz, adamlara Şifa verdireceğiz ve biraz yiyecek bulacağız." Meydanın kenarında kapıyolların açıldığını gördü. Cauthon, Tam'in yaralıları Mayene'e ulaştırması için bir yol sunacak kadar akıllıydı. Bu...

Kapıyollardan insanlar akmaya başladı. Yüzlercesi. Binlercesi. Tam kaşlarını çattı. Yakında, Beyazpelerinler toparlanmaya başladılar –Trolloc saldırılarında fena hırpalanmışlardı, ama Tam'in gelişi sayesinde tamamen yok olmamışlardı. Arganda'nın güçleri harabelerin orada saf tutuyordu. Kanlar içindeki Kurt Muhafızları, Trolloc leşlerinin ortasında, bayraklarını yükseğe kaldırmışlardı.

Tam bata çıka yürüdü. Kolları ve bacakları kurşun gibiydi. Aylar boyunca kütük çekmiş gibi bitkindi.

Kapıyolların ilkinde, Berelain birkaç Aes Sedai'yle birlikte bekliyordu. Güzel kadın bu çamur ve ölüm deryasının ortasında tamamen yersiz kaçıyordu. Siyah gümüş elbisesi, saçlarındaki taç... Işık, buraya ait değildi.

"Tam al'Thor," dedi Berelain. "Bu gücün kumandası sende mi?"

"Bende gibi," dedi Tam. "Affedersiniz, Leydi Mayene Başı, ama bu insanlar kim?"

"Caemlyn mültecileri," dedi Berelain. "Şifa'ya ihtiyaç duyup duymadıklarını görmek için birkaç kişi gönderdim. Şifa'yı reddettiler ve onları savaşa getirmem konusunda ısrar ettiler."

Tam kafasını kaşıdı. Savaşa mı? Eli kılıç tutan her adam –ve pek çok kadın– zaten askere alınmıştı. Kapıyollardan akan insanların çoğu çocuklar ve yaşlılardı, bir de küçüklere bakmak için geride kalmış nineler.

"Affedersiniz," dedi Tam, "ama burası bir *ölüm tarlası.*"

"Ben de onu açıklamaya çalıştım," dedi Berelain, çileden çıkmış

bir sesle. “İşe yarayacaklarını iddia ediyorlar. Beyazköprü yolunda büzülüp Son Savaş’ın sonunu beklemekten daha iyi diyorlar.”

Tam kaşlarını çatarak çocukların savaş meydanına dağılmasını izledi. Onların korkunç görünüşlü leşleri incelemelerini izlerken midesi kalktı. Çocukların çoğu başta ürktü. Diğerleri düşmüşleri tarayarak, aralarında Şifa verilecek canlı olup olmadığına bakmaya başladı. Mültecileri korumakla görevlendirilmiş birkaç yaşlı asker aralarında dolaşıyor, tam olarak ölmemiş Trolloclara karşı gözlerini açık tutuyorlardı.

Kadınlar ve çocuklar yerdeki okları toplamaya başladı. Bu işe yarardı. Hem de çok. Tam şaşkınlık içinde, yüzlerce Tenekecinin bir kapıyoldan akın ettiğini gördü. Pek çok Sarı Aes Sedai’nin yönetimi altında, yaralıları aramaya başladılar.

Tam başını salladı. Çocukların tüm bunları görmesi onu hâlâ endişelendiriyordu. *Eh,* diye düşündü, *eğer yenilirsek çok daha beterini görecekler.* Bir işe yaramak istiyorlarsa, buna izin verilmeliydi.

“Söyle bana Tam al’Thor,” dedi Berelain, “Galad Damodred... iyi mi? Burada adamlarını görüyorum, ama bayrağını görmüyorum.”

“Başka görevler için çağrıldı Leydim,” dedi Tam. “Irmak aşağısına. Korkarım saatlerdir ondan haber almadım.”

“Ah. Neyse, adamlarına Şifa verelim ve onları besleyelim. Belki Lord Damodred’den haber de gelir.”

* * *

Elayne, Gareth Bryne’ın yanağına hafifçe dokundu. Gözlerini teker teker kapattı ve sonra askerlerine başını sallayarak cesedi alıp götürebileceklerini işaret etti. Bryne’ı kalkanının üzerinde taşıdılar. Bacakları bir yandan, başı diğer yandan sarkıyordu.

“Çığlık atarak atını dörtnala kaldırdı,” dedi Birgitte. “Tam düşmanın içine. Onu durdurmak imkânsızdı.”

“Siuan öldü,” dedi Elayne, yıkıcı bir kayıp duygusuyla. Siuan... Siuan her zaman güçlü biri olmuştu. Elayne bir çabayla duygularını bastırdı. Savaşa dikkat kesilmeliydi. “Kumanda merkezinden haber var mı?”

“Dashar Tepesi’ndeki kamp terk edildi,” dedi Birgitte. “Cauthon’un nerede olduğunu bilmiyorum. Seanchanlar bizi terk etti.”

“Bayrağımı yükseğe kaldırın,” dedi Elayne. “Mat’ten haber alana

kadar bu savaş meydanının kumandasını ben alıyorum. Danışmanlarımı çağırın."

Birgitte emirleri iletmek üzere uzaklaştı. Trolloclar ırmak kıyısındaki Andorluları zorlarken Elayne'in Askerkadınları endişe içinde kıpırdanarak bekledi. Yayla ile bataklıklar arasındaki koridoru tamamen doldurmuşlardı ve Shienar topraklarına dökülmekle tehdit ediliyorlardı. Egwene'in ordusunun bir kısmı Trolloclara koridorun diğer ucundan saldırmıştı ve bu bir süreliğine birlikleri üzerindeki baskıyı azaltmıştı. Ama yukarıdan daha fazla Trolloc saldırmıştı ve saldırının baskısı en çok Egwene'in adamları üzerindeymiş gibiydi.

Elayne savaş taktikleri konusunda sağlam dersler almıştı, ama savaş meydanında deneyimi azdı ve işlerin ne kadar kötüye gittiğini görebiliyordu. Evet, Trollocların ırmak yukarısındaki pozisyonlarında Lan ve Sınırboylular tarafından yok edildiği haberini almıştı. Ama burada, geçitteki durum belliyken, bu onu pek fazla rahatlatmamıştı.

Güneş ufkun ardına batmaya başladı. Trolloclar geri çekilecekmiş gibi görünmüyordu ve Elayne'in askerleri gönülsüzce ateşler ve meşaleler yakıyordu. Adamlarını kare formasyonlara sokmak savunmayı kolaylaştırmıştı, ama bu, ilerleme umudundan vazgeçmek anlamına geliyordu. Aieller ve Cairhienliler de burada savaşıyordu. Ama o kargı kareleri savaş planlarının nüvesiydi.

Yavaşça bizi kuşatıyorlar, diye düşündü. Trolloclar onları kuşatmayı başarırsa, Andorluları patlatana kadar sıkıştırırlardı. *Işık, bu işin sonu kötü.*

Aniden ufuktaki bulutların ardındaki güneş alev gibi parladı. Gecenin çökmesiyle, Trolloclar bir avantaj daha kazanmış oluyordu. Karanlığın çökmesiyle birlikte hava da soğumuştu. Elayne'in, bu savaşın günler süreceği varsayımı şimdi aptalca geliyordu. Gölge tüm gücüyle saldırıyordu. İnsanlığın günleri değil, saatleri kalmıştı.

"Majesteleri," dedi Kumandan Guybon, Elayne'in diğer kumandanlarıyla birlikte yaklaşarak. Çentilmiş zırhları ve kanlı önlükleri kimsenin, üst düzey subayların bile, savaşmaktan kaçınamadığını kanıtlıyordu.

"Tavsiyeniz nedir?" dedi Elayne ona, süvarilerin kumandanı Theodohr'a ve Kumandan-General Birgitte'e bakarak.

"Geri çekilmek?" diye sordu Guybon.

"Gerçekten savaştan çekilebileceğimizi düşünüyor musun?" diye yanıt verdi Birgitte.

Guybon duraksadı, sonra başını iki yana salladı.

"Tamam o zaman," dedi Elayne. "Nasıl kazanacağız?"

"Pozisyonumuzu koruyacağız," dedi Theodohr. "Umarım Beyaz Kule, Sharalı yönlendiricilere karşı kendi savaşlarını kazanır ve bize yardıma gelir."

"Burada oturmak hiç hoşuma gitmiyor," dedi Birgitte. "Bu..."

Elayne'in korumalarının arasından kor beyaz bir ışın geçti ve düzinelercesini buharlaştırdı. Guybon'un atı altında yok oldu, ama ışın Guybon'un kendisini ıskaladı. Elayne'in atı şahlandı.

Elayne bir küfür savurarak atını kontrol altına aldı. Bu şerateş olmalıydı!

"Lews Therin!" Güç'le yükseltilmiş bir ses savaş meydanında çınladı. "Âşık olduğun kadını avlıyorum! Bana gel korkak! *Savaş!*"

Elayne'in yanında toprak patladı ve bayraktarını havaya fırlatarak bayrağın tutuşmasına sebep oldu. Bu sefer Elayne atından düştü ve tüm ağırlığıyla yere çarparak inledi.

Bebeklerim! İnleyerek dönerken birkaç el onu yakaladı. Birgitte. Birgitte, pek çok Askerkadın'ın yardımıyla, Elayne'i arkasına, eyere çekti.

"Yönlendirebiliyor musun?" diye sordu Birgitte. "Hayır. Boş ver. Bunu bekliyor olmalılar. Celebrain, başka bir bayrak çek! Bir Asker birliğiyle birlikte ırmak aşağı git. Ben Kraliçe'yi başka yöne götüreceğim!"

Birgitte'in atının yanında duran kadın selam çaktı. Bu bir idam fermanıydı! "Birgitte, hayır," dedi Elayne.

"Demandred, Yenidendoğan Ejder'i çekmek için seni kullanmaya karar verdi," dedi Birgitte, atını çevirerek. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Deh!" Atını dörtnala kaldırırken Elayne'in korumalarının üzerine yıldırım düştü ve bedenlerini havaya fırlattı.

Elayne dişlerini gıcırdattı. Orduları alet edilme, kuşatılma tehlikesi altındaydı –ve Demandred dört bir yana şerateş, şimşek ve Toprak dalgaları gönderiyordu. Adam, tek başına, bir ordu kadar tehlikeliydi.

"Gidemem," dedi Elayne, Birgitte'in arkasından.

"Hayır, gidebilirsin ve gideceksin," diye yanıt verdi Birgitte kabaca, atları dörtnala koşarken. "Mat ölmüşse –Işık izin verse de öyle olmasa– yeni bir kumanda merkezi oluşturmamız gerekecek. Demandred'in önce Dashar Tepesi'ne, sonra doğrudan sana saldırmasının bir sebebi var. Kumanda yapımızı yok etmeye çalışıyor. Senin görevin *güvenli* ve *gizli* bir yerde kumandayı

devralmak. Demandred'in izcilerinin senin yönlendirmeni sezemeyeceği kadar uzaklaştığımız zaman, kapıyol açacağız ve kontrol yine sende olacak. Ama şu anda Elayne, çeneni kapatman ve seni korumama izin vermen lazım."

Birgitte haklıydı. Kavrulası, haklıydı. Birgitte atını güvenliğe doğru dörtnala sürer, atı arkalarına toprak kesekleri fırlatırken Elayne tutundu.

* * *

En azından onu bulmayı kolaylaştırıyor, diye düşündü Galad, düşmanın pozisyonundan Elayne'in ordusuna doğru ateş topları akmasını izlerken.

Galad çalıntı atını topukladı ve Yayla'nın tepesinde, doğu kıyısına doğru dörtnala sürdü. Gawyn'in kollarında ölmesi gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Çık karşıma Lews Therin!" Demandred'in gök gürültüsünden farksız narası ileride yeri sarstı. Demandred, Galad'ın kardeşini almıştı. O canavar şimdi de kız kardeşini avlıyordu.

Eskiden Galad için doğru ile yanlış arasındaki ayrım berraktı, ama hiç bu kadar *doğru* gelmemişti. O ışık çizgileri bir haritadaki oklar gibiydi. Bizzat Işık ona yol gösteriyordu. Işık onu hazırlamış, şu anda buraya getirmişti.

Shara güçlerinin arka saflarını yararak, Demandred'in Elayne'in ırmak boyundaki birliklerini izleyerek dikildiği yere doğru atıldı. Çevresinde oklar yere saplandı. Okçular, kendi adamlarını vurma riskine aldırmadan, Galad'ın üzerine ok yağdırıyordu. Galad kılıcını çekti ve atlamaya hazırlanarak ayağını üzengiden çıkardı.

Bir ok atına saplandı. Galad kendini hayvanın sırtından yere attı. Hızla düştü, kayarak durdu ve yakındaki arbaletçinin elini biçti. Erkek bir yönlendirici hırlayarak saldırdı ve Galad'ın göğsündeki tilkibaşı madalyon soğudu.

Galad kılıcını adamın boynuna sapladı. Adam bağırdı ve her kalp atışıyla birlikte boynundan kanlar fışkırmaya başladı. Adam ölürken şaşkın değil, yalnızca öfkeli görünüyordu. Ulumaları daha fazla kişinin dikkatini çekti.

"Demandred!" diye bağırdı Galad. "Demandred, Yenidendoğan Ejder'i çağırıyorsun! Onunla savaşmayı talep ediyorsun! O burada değil, ama kardeşi burada! Benim karşıma çıkar mısın?"

Düzinelerce arbalet kalktı. Galad'ın arkasında, atı burnundan

kanlı köpükler fışkırtarak yıkıldı.

Rand al'Thor. Ağabeyi. Gawyn'in ölümünün şoku, bu bilginin şokunun gölgesinde kalmıştı. Hayatta kalırsa bir gün bu bilgiyi sindirmesi gerekecekti. Gururlanması mı yoksa utanması mı gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

Shara saflarının arasından, disklerden oluşmuş tuhaf bir zırh kuşanmış biri çıktı. Demandred kibirli bir adamdı; bunu anlamak için yüzünü görmek yeterliydi. Aslında al'Thor'a benziyordu. İkisi de benzer bir havaya sahipti.

Demandred, kılıcını çekmiş, karşısında dikilen Galad'ı süzdü. Yanında, yönlendirici, yeri tırmalayarak can çekişiyordu.

"Kardeşi mi?" dedi Demandred.

"Tigraine'in oğlu," dedi Galad, "sonradan Mızrağın Kızı olan Tigraine. Ejderdağı'nda, Lews Therin'in mezarında ağabeyimi doğurdu. İki erkek kardeşim vardı. Birini bu savaş meydanında öldürdün."

"İlginç bir takın olduğunu görüyorum," dedi Demandred, madalyon yine soğurken. "Zavallı kardeşinle aynı kadere kavuşmaktan seni koruyabileceğini düşünmüyorsundur herhalde. Ölü olan demek istiyorum."

"Savaşacak mıyız Gölgelerin evladı? Yoksa konuşacak mıyız?"

Demandred, çeliğinde ve kabzasında balıkçıl bezemeleri olan kılıcını çekti. "Kardeşinden daha iyi bir rakip çıkacağını umuyorum küçük adam. Canım sıkılmaya başladı. Lews Therin benden nefret edebilir, bana sayıp sövebilir, ama beni görmezden *gelemez*."

Galad arbaletçi ve yönlendirici halkasının ortasına geldi. Kazanırsa yine ölecekti. Ama Işık, yanında bir Terkedilmiş götürmek istiyordu. Ona yakışan bir son olurdu.

Demandred yaklaştı ve dövüş başladı.

* * *

Nynave sırtını dikite yaslamış, *Callandor*'un mağara duvarlarına yansıyan ışığında, Alanna'nın hayatını kurtarmak için çalışıyordu.

Beyaz Kule'de, onun sıradan şifa tekniklerine güvenmesiyle alay edenler olmuştu. İki el ve bir iplik, Tek Güç'ün yapamadığı neyi yapabilirdi ki?

Burada Nynaeve yerine o kadınlardan biri olsa, dünya sona ererdi.

Koşullar korkunçtu. Pek az ışık ve kesesinde taşıdığı aletler

dışında araç yoktu. Yine de Nynaeve, hep yanında taşıdığı iğne ve ipliği kullanarak dikti. Alanna için bir bitki karışımı hazırlamış ve zorla içirmişti. Fazla işe yaramayacaktı, ama en ufak yardımın bile faydası dokunabilirdi. Alanna'nın gücünü korumasına yardımcı olacak, acısını biraz dindirecek, Nynaeve çalışırken kalbinin durmasını engelleyecekti.

Yara kötüydü, ama daha önce de kötü yaralar dikmişti. İçten içe titrese de, yarayı dikip kadını ölümün kıyısından geri çekerken elleri sağlamdı.

Rand ve Moridin kıpırdamıyordu. Ama Nynaeve aralarında bir şeyin zonkladığını hissediyordu. Rand savaşıyordu. Onun göremediği bir savaş veriyordu.

* * *

"Matrim Cauthon, seni lanet aptal. Hâlâ yaşıyor musun?"

Gecenin ilk karanlığında, atını ona doğru süren Davram Bashere'e döndü Mat. Ölümnöbeti Askerleri ile birlikte, ırmak kıyısında savaşan Andorluların yanına dönmüştü.

Karısı ve bir Saldaealı grubu Bashere'e eşlik ediyordu. Kadının giysilerindeki kana bakılırsa, savaştan payını o da almıştı.

"Evet, yaşıyorum," dedi Mat. "Sağ kalmak konusunda oldukça iyiyimdir. Hatırladığım kadarıyla yalnızca bir kere başarısız oldum, ama o sayılmaz. Senin burada ne işin var? Sen..."

"Kahrolası zihnime girdiler," dedi Bashere, kaşlarını çatarak. "Bunu yaptılar adam. Deira ve ben konuştuk. Komuta etmeyeceğim, ama bu neden birkaç Trolloc öldürmemi engellesin?"

Mat başını salladı. Tenobia düştüğünde bu adam Saldaea kralı olmuştu –ama şimdiye dek tacı reddetmişti. Zihnindeki yozlaşma onu sarsmıştı. Tek yaptığı Saldaea'nın Malkier'in yanında savaştığını söylemek olmuştu ve birliklerine Lan'den emir almalarını emretmişti. Son Savaş'tan canlı kurtulurlarsa taht meselesi halledilebilirdi.

"Sana ne oldu?" diye sordu Bashere. "Kumanda merkezinin düştüğünü duydum."

Mat başını salladı. "Seanchanlar bizi terk etti."

"Kan ve küller!" diye bağırdı Bashere. "Bu yeterince kötü değilmiş gibi. Kahrolası Seanchan itleri."

Mat'in çevresindeki Ölümnöbeti Askerleri buna tepki vermedi.

Elayne'in ırmak kıyısındaki güçleri zar zor da olsa tutunuyordu –

ama Trolloclar yavaş yavaş onların çevresinden dolanıp ırmak yukarısına doğru ilerliyordu. Elayne'in safları sırf azimleri ve dikkatli eğitimleri sayesinde tutunmayı başarıyordu. Kare şeklinde sıralanmış askerler kargılarını yukarı kaldırmış, kirpi gibi görünüyorlardı.

Demandred kendi kazıklarını doğru şekilde kullanırsa o kareler ayrılabilirdi. Mat süvari saldırıları kullanarak –bunlara Andor süvarileri ve Birlik de dahildi– Trollocların kargı karelerini dağıtmasını ya da Elayne'i kuşatmasını engellemişti.

Savaşın ritmi Mat'in parmak uçlarında atıyordu. Demandred'in ne yaptığını *hissediyordu.* Başka herkes için, şu anda savaşın sonu basit bir mesele gibi görünüyordu. Kuvvetle saldır, kargı saflarını boz, Mat'in savunmalarını dağıt. Ama bundan çok daha incelikliydi.

Lan'in Sınırboyluları ırmağın yukarısında Trollocları ezmeyi bitirmişlerdi ve yeni emirlere ihtiyaçları vardı. Güzel. Mat'in, planının bir sonraki adımı için onlara ihtiyacı vardı.

Devasa kargı formasyonlarının üçü kararsızdı, ama her birinin ortasına bir iki yönlendirici yerleştirebilirse, onları kuvvetlendirebilirdi. Demandred'in dikkatini kim çekmişse, Işık onu korusundu. Terkedilmiş'in saldırıları koca kargı saflarını yok etmişti. Demandred'in her adamı teker teker öldürmesi gerekmiyordu; kareleri dağıtmak için Tek Güç'le saldırması kâfiydi. Bu, Trollocların askerleri alt etmesi için yeterli oluyordu.

"Bashere," dedi Mat, "lütfen birinin kızından haber aldığını söyle bana."

"Kimse almadı," dedi Deira. "Üzgünüm."

Lanet küller, diye düşündü Mat. *Zavallı Perrin.*

Zavallı kendisi. Boru olmadan bu işi nasıl başaracaktı? Işık. Lanet Boru olsa bile başarabileceğinden emin değildi.

"Gidin," diye seslendi atını sürerken. "Lan'in yanına gidin. Irmak yukarısında. Ona söyleyin, Andorluların sağ kanadının çevresinden dolanmaya çalışan Trolloclara saldırsınlar! Ve ona söyleyin, yakında ona yeni emirler yollayacağım."

"Ama ben..."

"Gölge'nin sana kahrolası dokunmuş olması *umurumda* bile değil!" dedi Mat. "Her insanın yüreğinde Karanlık Varlık'ın parmakları var ve kahrolası gerçek bu! Ona rağmen savaşabilirsin. Şimdi Lan'in yanına git ve ona ne yapması gerektiğini söyle!"

Bashere ilk önce gerildi, sonra –tuhaf bir şekilde– sarkık bıyıklarının ardından geniş geniş gülümsedi. Lanet Saldaealılar.

Onlara bağrılmasından *hoşlanıyorlardı.* Mat'in sözleri adamı yüreklendirmiş gibiydi. Yanında karısıyla birlikte dörtnala uzaklaştı. Kadın Mat'e sevgi dolu bir bakış fırlattı ve bu bakış Mat'i huzursuz etti.

Şimdi... bir orduya ihtiyacı vardı. Ve bir kapıyola. Lanet bir kapıyola ihtiyacı vardı. *Aptal,* diye düşündü. *Damane*'leri göndermişti. En azından birini alıkoyamaz mıydı? Derisinin örümceklerle kaplıymış gibi karıncalanmasına sebep oluyorlardı gerçi.

Mat, Zar'ı durdurdu. Ölümnöbeti Askerleri de onunla birlikte durdu. Birkaçı meşale yaktı. Sharalılarla savaşan Mat'e katılarak, istedikleri dayağı yemişlerdi, ama daha fazlasını ister gibiydiler.

İşte, diye düşündü Mat, Zar'ı Elayne'in kargılı formasyonlarının güneyinde, bir asker birliğine doğru topuklayarak. Ejderyeminliler. Seanchanlar Dashar Tepesi'nden ayrılmadan önce, Mat bu orduyu Elayne'in birliklerini desteklemeye göndermişti.

Onlar hakkında ne düşüneceğini hâlâ bilmiyordu. Toplandıkları zaman Merrilor'da değildiler, ama raporları duymuştu. Her konum, rütbe ve ulustan insan, sadakatlerine ve ulusal sınırlara aldırmadan, Son Savaş'a katılmak üzere toplanmıştı. Rand tüm yeminleri ve diğer tüm bağları kırmıştı.

Mat atını eşkin kaldırarak –Ölümnöbeti Askerleri de yetişmek için koşmaya başladılar– Andor sıralarının arkasından dolandırdı. Işık, o sıralar gerilemeye zorlanıyordu. Bu iş fenaydı. Eh, kumarını oynamıştı. Şimdi kahrolası savaşı vermek ve sıraların fazla gerilemeyeceğini ummaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ejderyeminlilere doğru dörtnala ilerlerken tuhaf bir şey duydu. Şarkı? Mat dizginleri çekerek durdu. Ogierler Trolloclarla savaşıyorlardı ve Elayne'in sol kanadını desteklemek ve Trollocların o taraftan yaklaşmasını engellemek için kuru ırmak yatağını aşmış, bataklıkları geçmişlerdi.

Burada, sel karşısındaki meşeler kadar sağlam durmuş, şarkı söyleyerek balta sallıyorlardı. Çevrelerinde Trolloc yığınları yatıyordu.

"Loial!" diye bağırdı Mat, dizginleri üzerinde doğrularak. *"Loial!"*

Ogierlerden biri çatışmadan geriledi ve döndü. Mat hayrete kapılmıştı. Normalde sakin biri olan arkadaşı kulaklarını arkaya yatırmış, dişlerini öfkeyle sıkmıştı ve parmaklarının arasında kanla kaplı bir balta vardı. Işık, o bakış Mat'in içine dehşet salıyordu. Tek

bir öfkeli Ogier ile savaşmaktansa, onun hile yaptığını düşünen on adamla bakışma yarışına girmeyi tercih ederdi!

Loial diğerlerine bir şey bağırdı ve sonra yine savaşa döndü. Yakındaki Trollocları biçmeye devam ettiler. Trolloclar ve Ogierler yaklaşık olarak aynı boyutlardaydı, ama bir şekilde Ogierler Gölgegöllerine tepeden bakar gibiydi. Asker gibi değil, ağaç kesen oduncular gibi savaşıyorlardı. Trollocları kırmak için baltayı önce bir yandan, sonra diğer yandan indiriyorlardı. Ogierlerin ağaç kesmekten nefret ettiğini biliyordu Mat, ama Trollocları öldürmekten zevk alıyor gibiydiler.

Ogierler savaştıkları Trolloc yumruğunu dağıtıp kaçırttılar. Elayne'in askerleri yaklaşıp Trolloc ordusunun geri kalanının önünü kesti ve Mat'e doğru yüzlerce Ogier geri çekildi. Mat aralarında birkaç da Seanchan Ogier olduğunu fark etti –Bahçıvanlar. Bunu kendisi emretmemişti. İki grup birlikte savaşıyorlardı, ama birbirlerine hiç bakmıyor gibiydiler.

Kadın ya da erkek, bütün Ogierlerin kollarında ve bacaklarında pek çok kesik vardı. Zırh takmamışlardı, ama kesiklerin çoğu, derileri ağaç kabukları kadar sağlammış gibi, önemsiz görünüyordu.

Loial baltasını omzuna dayayarak Mat'le Ölümnöbeti Askerleri'nin yanına yürüdü. Loial'in pantolonu, bir şarap deresinden geçmiş gibi, uyluklarına kadar kararmıştı. "Mat," dedi Loial, derin derin nefes alarak. "Burada savaşarak bizden istediğini yaptık. Tek bir Trolloc bile geçemedi bizi."

"İyi iş çıkardınız Loial," dedi Mat. "Teşekkür ederim."

Bir yanıt bekledi. Uzun ve hevesli bir yanıt, kuşkusuz. Loial, bir odayı dolduracak kadar geniş ciğerlerle nefes alıp vermeye devam etti. Tek kelime etmedi. Çoğu Loial'den daha yaşlı olsa da, yanındakiler de konuşmadı. Bazıları meşalelerini kaldırdılar. Güneşin parıltısı ufkun ardından yok olmuştu. Gece tamamen çökmüştü.

Sessiz Ogierler. İşte bu tuhaftı. Ama savaşan Ogierler... bu Mat'in gördüğü bir şey değildi. Kendisine ait olmayan anılar içinde bile, buna ilişkin tek anı yoktu.

"Size ihtiyacım var," dedi Mat. "Bu savaşın gidişatını değiştirmemiz lazım, yoksa işimiz biter. Gelin."

"Borazancı emrediyor!" diye bağırdı Loial. "Baltaları kaldırın!"

Mat irkildi. Birinin Caemlyn'den Cairhien'e bir mesaj bağırmasını isterse, kimden yardım alacağını biliyordu. Yalnız muhtemelen ta Afet'ten bile duyabilirlerdi.

Zar'ı topuklayıp harekete geçirdi. Ogierler ve Ölümnöbeti Askerleri çevresini aldı. Ogierler ayak uydurmakta güçlük çekmiyordu.

"Şerefli Kişi," dedi Karede. "Ben ve askerlerime verilen emir..."

"Gidip cephede ölmek. Bunun üzerinde çalışıyorum Karede. Şimdilik kılıcını kendi karnına saplamaktan kaçınmaya çalış lütfen."

Adamın yüzü karardı, ama dilini tuttu.

"Senin gerçekten ölmeni istemediğini fark etmiş olmalısın," dedi Mat. Tuon'u geri çağırmayı planladığını açığa vurmadan daha fazlasını söyleyemezdi.

"Ölümüm İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, için faydalı olacaksa, o zaman canımı seve seve veririm."

"Sen kahrolası delisin Karede," dedi Mat. "Ne yazık ki ben de öyleyim. Burada dostlar arasındasın. Sen, oradaki! Bu gücün kumandanı kim?"

Yedek Ejderyeminlilerin, yaralıların ve dinlenmek üzere ön saflardan çekilenlerin konuşlandığı arka saflara ulaşmışlardı.

"Lordum?" dedi izcilerden biri. "Leydi Tinna buranın kumandanı."

"Git onu getir," dedi Mat. O zarlar kafasının içinde takırdıyordu. Aynı zamanda, kuzeyde bir şey, göğsüne ipler bağlamış gibi onu çekiştirip duruyordu.

Şimdi olmaz Rand, diye düşündü. *Şu an kahrolası meşgulüm.*

Kafasının içinde renkler oluşmadı, yalnızca karanlık vardı. Bir Myrddraal'in yüreği kadar kara. Çekiş güçlendi.

Mat görüyü kovaladı. *Şimdi. Olmaz.*

Burada yapacak işi vardı. Bir planı vardı. Işık, ne olur işe yarasın.

Tinna güzel bir kız çıktı. Beklediğinden daha gençti, uzun boylu ve sağlam yapılıydı. Uzun kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı, ama orada burada bukleleri tokadan kurtulmuştu. Üzerinde pantolon vardı ve kalçasındaki kılıcı, kol yenlerindeki kara Trolloc kanına bakılırsa, savaş görmüştü.

Kız atının sırtında yaklaştı ve zeki bakışlarla Mat'i tepeden tırnağa süzdü. "Sonunda bizi hatırladın, öyle mi Lord Cauthon?" Evet, ona kesinlikle Nynaeve'i hatırlatıyordu.

Mat Yayla'ya baktı. Orada, Aes Sedailerle Sharalılar arasındaki savaş kanlı olmuştu.

Orada kazansan iyi olacak Egwene. Sana güveniyorum.

"Ordun," dedi Mat, Tinna'ya dönerek. "Bazı Aes Sedailerin sana

katıldığını duydum?"

"Bazıları katıldı," dedi kız ihtiyatla.

"Sen de onlardan biri misin?"

"Değilim. Tam olarak değil."

"Tam olarak değil mi? Ne demek istiyorsun? Bak kadın, bir kapıyola ihtiyacım var. Kapıyol açtıramazsam bu savaşı kaybedebiliriz. Lütfen bana burada, beni gitmem gereken yere gönderecek yönlendiriciler olduğunu söyle."

Tinna dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum Lord Cauthon. Eski alışkanlıklar sağlam halatlardır ve ben bazı şeyler hakkında konuşmamayı öğrendim. Beyaz Kule'ye kabul edilmemiştim... sebepleri karışık. Üzgünüm, ama Yolculuk örgüsünü bilmiyorum. Bize katılanların bu örgüyü yapamayacak kadar zayıf olduğunu biliyorum. Kapıyol açmak çok Tek Güç gerektiriyor, buradaki kadınların yeteneklerinin ötesinde..."

"Ben açabilirim."

Kırmızılı bir kadın Şifa verdiği yaralıların arasından doğrulmuştu. Zayıftı, kemikliydi ve yüzünde ekşi bir ifade vardı, ama Mat onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki kadını öpebilirdi. Kırık cam öpmek gibi olurdu, ama olsun. "Teslyn!" diye bağırdı. "Burada ne işin var?"

"Son Savaş'ta savaşıyorum sanırım," dedi kadın, ellerini çırparak. "Hepimiz savaşmıyor muyuz?"

"Ama Ejderyeminliler?" diye sordu Mat.

"Geri döndüğümde Beyaz Kule rahat bir yer değildi," dedi Teslyn. "Değişmişti. Buradaki fırsatı kullanmaya karar verdim, çünkü diğer hepsinden öncelikliydi bu. Şimdi, kapıyol mu istiyorsun? Ne kadar büyük olsun?"

"Mümkün olduğunca çok asker, Ejderyeminli, Ogier geçirebilecek kadar büyük olsun. Bir de Kızıl El Birliği'nin bu süvari birliğini," dedi Mat.

"Halkaya ihtiyacım olacak," dedi Teslyn. "Yönlendiremediğinden yakınmak yok. Yönlendirebildiğini sezebiliyorum. Burada tüm eski sadakatler ve sözler bozuldu. Diğer kadınları topla. Nereye gidiyoruz Cauthon?"

Mat sırıttı. "O Yayla'nın tepesine."

"Yayla'ya mı?" dedi Karede. "Ama daha savaşın başında orayı *terk ettiniz.* Orayı Gölgedöllerine verdiniz!"

"Evet, verdim."

Ve şimdi... şimdi bu işi bitirme şansı vardı. Elayne'in güçleri

ırmak boyunu tutuyordu, Egwene batıda savaşıyordu... Mat'in Yayla'nın kuzey kısmını ele geçirmesi gerekiyordu. Seanchanlar gittikten sonra, kendi birliklerinin çoğu Yayla'nın aşağı kısımlarında meşgulken, Demandred'in Yayla'nın üzerinde kuzeybatıya güçlü bir Sharalı ve Trolloc gücü göndereceğini, aşağı inip ırmağı geçeceğini ve Elayne'in ordusunun arkasına dolanacağını biliyordu. Işık'ın orduları kuşatılacak, Demandred'in merhametine kalacaktı. Tek şansı Demandred'in birliklerinin, sayıca üstün olmalarına rağmen, Yayla'dan inmesini engellemekti. Işık. Küçük bir olasılıktı, ama bazen küçük de olsa şansınızı denemeniz gerekirdi.

"Bizi tehlikeli ölçüde dağıtıyorsunuz," dedi Karede. "Yayla'da ihtiyaç duyduğumuz orduları başka yere sevk ederek her şeyi riske atıyorsunuz."

"Ön saflarda olmayı kendin istedin," diye yanıt verdi Mat. "Loial, bizimle misin?"

"Düşmanın merkezine mi saldıracağız Mat?" diye sordu Loial, baltasını tartarak. "Siz üçünüzden birini takip ederken kendimi bulduğum en kötü yer olmayacak. Umarım Rand iyidir. Sence iyidir, değil mi?"

"Rand ölmüş olsa," dedi Mat, "bilirdik. Rand'ın bu sefer, Matrim Cauthon tarafından kurtarılmayı beklemeden kendi başının çaresine bakması gerekecek. Teslyn, şu kapıyolunu görelim! Tinna, güçlerini düzenle. Kapıyoldan saldırmaya hazırlansınlar. O Yayla'nın kuzey yamacını hızla ele geçirmemiz ve sonra Gölge bize ne fırlatırsa fırlatsın tutmamız gerekiyor!"

* * *

Egwene gözlerini açtı. Bir odada olmaması gerekiyordu, ama bir odada yatıyordu. Hem de güzel bir oda. Serin hava tuz kokuyordu ve Egwene serin bir şilteye uzanmıştı.

Düş görüyorum, diye düşündü. Ya da belki ölmüştü. Bu acıyı açıklar mıydı? Ne kadar büyük bir acı. Hiçlik bu ıstıraptan daha iyi, çok daha iyi olurdu.

Gawyn gitmişti. Bir parçası silinip gitmişti.

"Ne kadar genç olduğunu unutuyorum." Odada fısıltılar süzülüyordu. O ses tanıdıktı. Silviana? "Ona iyi bakın. Benim savaşa dönmem gerekiyor."

"Savaş nasıl gidiyor?" Egwene bu sesi de tanıyordu. Sarılardan Rosil. Şifa'ya yardım etmek için, çömezler ve Kabuledilmişlerle

birlikte Mayene'e gitmişti.

"Savaş mı? Kötü gidiyor." Silviana sözlerini tatlandıracak türden biri değildi. "Ona iyi bak Rosil. O güçlü bir kadın. Bundan kurtulacağından kuşkum yok, ama her zaman bir parça kaygı vardır."

"Daha önce de Muhafızlarını kaybetmiş kadınlara yardımcı oldum Silviana," dedi Rosil. "Seni temin ederim, bu işte becerikliyimdir. Birkaç gün elden ayaktan düşer, ama sonra iyileşmeye başlar."

Silviana burnunu çekti. "O oğlan... onu mahvedeceğini bilmeliydim. Egwene'in ona nasıl baktığını ilk gördüğüm gün, o oğlanı kulağından tutup uzak bir çiftliğe göndermeli ve on sene boyunca orada çalıştırmalıydım."

"Bir kalbi bu kadar kolay kontrol edemezsin Silviana."

"Muhafızlar zayıflıktır," dedi Silviana. "Öteden beri öyle olmuştur ve sonsuza kadar da öyle olacaklar. O oğlan... o *aptal* oğlan..."

"O aptal oğlan," dedi Egwene, "Seanchan suikastçılarından kurtardı beni. Bunu yapmasa burada olup onun yasını tutamazdım. Ölenlerden bahsederken bunu hatırlamanı öneririm Silviana."

Diğerleri sustu. Egwene kaybının acısını alt etmeye çalıştı. Mayene'deydi elbette. Silviana onu Sarılara götürmüş olmalıydı.

"Hatırlarım Anne," dedi Silviana. Pişman bir ses tonuyla konuşmayı başarmıştı. "Sen yat. Ben..."

"Yatmak ölüler içindir Silviana," dedi Egwene, doğrulup oturarak.

Silviana ve Rosil güzel bir odanın kapısında duruyordu. Tavan sedeflerle bezeliydi ve duvarlar mavi kumaşla kaplanmıştı. İki kadın kollarını kavuşturdu ve ona sert sert baktı.

"Çok üzücü bir şey yaşadın Anne," dedi Rosil. Kapının yanında Leilwin nöbet tutuyordu. "Muhafızını kaybetmek her kadını durduracak bir şeydir. Acıyla başa çıkmakta utanılacak bir taraf yok."

"Egwene al'Vere yas tutabilir," dedi Egwene, ayağa kalkarak. "Egwene al'Vere âşık olduğu adamı kaybetti ve bağlarında onun ölümünü hissetti. Amyrlin, Egwene al'Vere'yi anlıyor. Böyle bir kayıp yaşamış her Aes Sedai'yi anlayacağı gibi. Ama diğer yandan, Son Savaş'ın ortasında, Amyrlin o kadının kendini toparlamasını ve savaşa dönmesini beklerdi."

Odada yürürken her adımını daha da sağlam attı. Elini

Silviana'ya uzattı ve başını sallayarak, elindeki Vora'nın *sa'angreal*'ini talep etti. "Ona ihtiyacım olacak."

Silviana duraksadı.

"Şu anda yetilerimin ne kadar kuvvetli olduğunu keşfetmek istemiyorsanız," dedi Egwene usulca, "itaatsizliği önermem."

Silviana, Rosil'e baktı, Rosil iç çekti ve başını gönülsüzce salladı. Silviana çubuğu Egwene'e verdi.

"Bunu onaylamıyorum Anne," dedi Rosil. "Ama madem ısrar ediyorsun..."

"Ediyorum."

"...o zaman sana şu öneride bulunayım. Duygu seni ezmeye çalışacak. Tehlikeli tarafı budur. Muhafızını kaybettiğin zaman *saidar* çağırmak zor gelir. Başarırsan Aes Sedai dinginliği imkânsızdır. Bu tehlikeli olabilir. Çok tehlikeli."

Egwene kendini *saidar*'a açtı. Rosil'in söylediği gibi, Kaynak'a kucak açmak zordu. Çok fazla duygu dikkatini dağıtıyor, onu alt ediyor, sükûnetini bozuyordu. İkinci defa da başarısız olunca Egwene kızardı.

Silviana, kuşkusuz oturmasını önermek için, ağzını açtı. O anda Egwene *saidar*'ı buldu, zihnindeki tomurcuk çiçek açtı ve Tek Güç içini doldurdu. Egwene meydan okurcasına Silviana'ya baktı ve sonra kapıyol örmeye başladı.

"Önerilerimin geri kalanını duymadın Anne," dedi Rosil. "Seni rahatsız eden duyguları tamamen yok edemeyeceksin. Tek seçeneğin, ki kötü bir seçenek, acı ve ıstırabı daha *güçlü* duygularla alt etmek."

"Bu zor olmasa gerek," dedi Egwene. Derin bir nefes alarak daha fazla Tek Güç çekti. Kendine öfkelenme izni verdi. Dünyayı tehdit eden Gölgedöllerine öfke, Gawyn'i ondan aldıkları için gazap.

"Beni izleyen birilerine ihtiyacım olacak," dedi Egwene, Silviana'nın önceki sözlerine meydan okuyarak. Gawyn onun için bir zayıflık olmamıştı. "Yeni bir Muhafız'a ihtiyacım olacak."

"Ama..." diye başladı Rosil.

Egwene tek bir bakışla susturdu onu. Evet, çoğu kadın beklerdi. Evet, Egwene al'Vere kaybının acısını yaşıyordu ve Gawyn'in yeri asla doldurulamazdı. Ama Egwene, Muhafızlara *inanıyordu.* Amyrlin Makamı'nın sırtını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Onun ötesinde, Muhafız bağı olanların hepsi, olmayanlardan daha iyi savaşçılardı. Muhafızsız savaşmak, bir askeri Işık'tan mahrum etmek demek olurdu.

Burada hayatını kurtarmış biri vardı. *Hayır,* dedi bir parçası, gözleri Leilwin'e takılınca. *Seanchan olmaz.*

Bir başka parçası, Amyrlin olan, buna güldü. *Çocuk gibi davranmayı kes.* Bir Muhafızı olacaktı. "Leilwin Gemisiz," dedi Egwene yüksek sesle, "bu görevi sen devralır mısın?"

Kadın diz çöktü ve başını eğdi. "Ben... evet."

Egwene bağın örgüsünü oluşturdu. Leilwin, daha az yorgun görünerek ve derin derin nefes alarak durdu. Egwene odanın diğer yanına bir kapıyol açtı, sonra bu odayı iyi bilmesine dayanarak halkının savaştığı yere bir kapıyol açtı. Patlamalar, çığlıklar ve silahların kalkanlara çarparken çıkardığı tangırtılar kapıyoldan içeri aktı.

Egwene ölüm tarlalarına adım attı ve Amyrlin'in gazabını da yanında götürdü.

* * *

Demandred bir kılıç ustasıydı. Galad öyle olacağını düşünmüştü zaten, ama varsayımlarını sınamayı tercih etmişti.

İkisi, Sharalıların oluşturduğu halkanın içinde ileri geri dans ediyordu. Galad'ın önlüğünün altında daha hafif bir zincir zırh vardı ve adımları daha çevikti. Demandred'in üzerindeki disk zırhı zincir zırhtan daha ağırdı, ama kılıca karşı iyiydi.

"Kardeşinden daha iyisin," dedi Demandred. "O çok kolay öldü."

Adam Galad'ı kızdırmaya çalışıyordu, ama başaramadı. Serinkanlı ve dikkatli. Galad yaklaştı. Saraylı Yelpazeyle Dokunuyor. Demandred, Çullanan Atmaca'ya çok benzeyen bir şeyle karşılık verdi ve Galad'ın saldırısını yana savuşturdu. Demandred geri çekildi ve kılıcını yanda tutarak halkanın çeperi boyunca yürüdü. Başlangıçta çok konuşmuştu. Artık sadece arada bir sataşıyordu.

Sharalıların ellerindeki meşalelerin ışığında, karanlıkta birbirlerinin çevresinde döndüler. Bir tur. İki.

"Hadi ama," dedi Demandred. "Bekliyorum."

Galad sessiz kaldı. Oyalandığı her dakika, Demandred'in Elayne'in ve ordularının üzerine yıkım gönderemediği bir dakika demekti. Terkedilmiş bunu fark etmiş gibiydi, çünkü hızla atıldı. Üç darbe: aşağı, yana ve geriye. Galad, bir bulanıklığa dönüşen kollarla, her birini savuşturdu.

Yanda bir hareketlenme oldu. Demandred'in yönlendirerek

Galad'a fırlattığı bir taştı. Galad taştan güçlükle kaçındı, sonra gelen kılıç darbelerine karşı kılıcını kaldırdı. Aşağı doğru öfkeli darbeler, Yabandomuzu Dağdan Aşağı Koşuyor, Galad'ın kılıcına çarptı. Buna dayandı, ama sonra kılıcın dönüp önkolunu kesmesini engelleyemedi.

Demandred, kılıcından Galad'ın kanı damlayarak geriledi. Bir kez daha birbirlerini izleyerek döndüler. Galad eldiveninin içinde, kolundan sızan kanın sıcaklığını hissetti. Biraz kan kaybetmek bir insanı yavaşlatabilir, zayıflatabilirdi.

Galad nefes alıp vererek bu düşünceyi bir kenara attı ve endişelenmeyi bıraktı. Demandred bir daha saldırdığında, Galad bunu bekliyordu, kenara çekildi ve iki eliyle kılıcını indirerek Demandred'in diz koruma parçasının arkasındaki deriyi derinlemesine kesti. Kılıç zırhın kenarından sekti, ama bunun dışında biçmeyi başardı. Galad hızla döndüğünde, Demandred aksıyordu.

Terkedilmiş yüzünü buruşturdu. "Beni yaraladın," dedi. "Biri bunu yapmayalı çok zaman olmuştu."

Galad'ın altındaki yer kabarıp ayrılmaya başladı. Galad çaresizlik içinde öne atılarak Demandred'e yaklaştı –onu yönlendirmekten vazgeçmeye zorladı, çünkü aksi halde devrilecekti. Terkedilmiş homurdanarak kılıcını savurdu, ama Galad düşmanın gardının ardındaydı.

Tam olarak savuramayacak kadar yakın olduğu için kılıcını kaldırdı ve topuzunu Demandred'in yüzüne indirdi. Demandred Galad'ın elini yakaladı, ama Galad, Demandred'in miğferini yakalayıp sıkıca tuttu ve miğferi Demandred'in gözlerinin üzerine geçirmeye çalıştı. Homurdandı; iki adam kilitlenmiş, kıpırdayamıyordu.

Sonra Galad, mide bulandırıcı bir sesi, kolunun kesildiği yerdeki kasın yırtılmasının sesini açık seçik duydu. Kılıcı uyuşuk parmaklarından kaydı ve Demandred onu geriye fırlatarak kılıcını savurdu.

Galad dizlerinin üzerine çöktü. Sağ kolu –Demandred'in dirseğinden kestiği kolu– önünde yere düştü.

Demandred nefes nefese geriledi. Endişelenmişti. Güzel. Galad kanlar akan kesik kolunu tuttu, sonra Demandred'in ayaklarına tükürdü.

Demandred hıhladı, sonra kılıcını bir kez daha savurdu.

Her şey karardı.

* * *

Androl temiz hava solumanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibi hissediyordu. Çevresindeki toprak sarsılıyor, için için yanıyordu ve rüzgârlar dumanı alıp götürüyor, ama yanık cesetlerin kokularını getiriyordu.

Androl ve diğerleri Taim'i arayarak, Yayla'nın tepesinde batı tarafına doğru gitmişti. Shara ordusunun büyük kısmı burada, Beyaz Kule'yle savaşıyordu.

Yönlendirici grupları birbirlerine ateş fırlatıyorlardı, bu yüzden Androl korkunç araziden tek başına geçti. Dumanları tüten, ufalanmış toprak parçalarının üzerinden geçerken eğildi ve güvenli bir yere kaçmaya çalışan yalnız bir yaralı asker izlenimi vermeye çalıştı. Hâlâ Nensen'in yüzünü kullanıyordu, ama başını eğip kamburunu çıkardığından bunun pek önemi yoktu.

Yakında tek başına yürüyen Pevara'dan bir korku duygusu geldi.

Ne oldu? dedi Androl. *Sen iyi misin?*

Gergin bir andan sonra Pevara'nın düşünceleri geldi. *İyiyim. Sharalılar beni korkuttu. Ama saldırmalarına fırsat kalmadan onların tarafında olduğuma ikna ettim.*

Burada dostu düşmandan ayırabilmelerine şaşmak lazım, dedi Androl. Emarin ve Jonneth'in güvende olduğunu umuyordu. İkisi birlikte gitmişti, ama eğer...

Androl donakaldı. İleride, süzülen dumanların arasında, bir Trolloc halkası bir şeyi koruyordu. Yamaçta bir sandalyenin oturağı gibi çıkıntı yapan bir kayanın üzerinde duruyorlardı.

Androl, gizlice bakabilmeyi umarak ilerledi.

Androl! Zihninde Pevara'nın sesiyle neredeyse yerinde sıçrayacaktı.

Ne?

Bir şeyden korktun, dedi Pevara. *Sana tepki veriyordum.*

Androl birkaç sefer nefes alarak sakinleşti. *Bir şey buldum. Bir dakika.*

Yeterince yaklaştığı zaman gerçekten de halkanın içinden yönlendirme geldiğini sezdi. Yönlendiren kişinin kim olduğundan...

Biri bir emir bağırınca Trolloclar aralandı. Mishraile dışarı baktı ve sonra kaşlarını çattı. "Yalnızca Nensen'miş!"

Androl'ün kalbi göğsünün içinde gümlüyordu.

Siyahlı bir adam savaşı izlediği yerden döndü. Taim. Ellerinde, siyah beyaz ince bir disk taşıyordu. Başparmağıyla diski ovalayarak

savaşı izliyor, çevresinde mücadele eden düşük yönlendiricileri küçümsermiş gibi alayla gülümsüyordu.

"Ee?" diye bağırdı Androl'e. Dönerken diski belindeki keseye bıraktı.

"Androl'ü gördüm," dedi Androl, hızla düşünerek. Işık, diğerleri onun yaklaşmasını bekliyordu. O da bunu yaptı, Trollocların arasından geçerek canavarın midesine girdi. Eğer yeterince yaklaşırsa... "Onu bir süre takip ettim." Nensen her zaman kaba, hırıltılı bir sesle konuşurdu ve Androl o sesi taklit etmek için elinden geleni yaptı. Pevara bir örgüyle sesini değiştirebilirdi, ama Nensen'i yeterince tanımıyordu.

"O *umurumda* bile değil! Aptal. Demandred ne yapıyor?"

"Beni gördü," dedi Androl. "Orada olmam hoşuna gitmedi. Beni sana geri yolladı ve bir daha birini buradan uzakta görürse bizi öldüreceğini söyledi."

Androl... dedi Pevara, endişe içinde. Androl yanıt verecek kadar odaklanamadı. Taim'e yaklaşırken, titrememek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

Taim gözlerini kapatarak iki parmağıyla alnını ovaladı. "Ben de bu basit görevi yerine getirebileceğini sanmıştım." Taim, Ruh ve Ateş'ten karmaşık bir örgü ördü. Örgü bir engerek gibi Androl'e çarptı.

Aniden bir acı Androl'ün bedeninden geçti, ayaklarından başlayıp kollarına ve bacaklarına yayıldı. Androl çığlık atarak yere yığıldı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Taim. "Moridin'den öğrendim. Sanırım beni Demandred'in aleyhine döndürmeye çalışıyor."

Androl kendi sesiyle haykırdı. Bu onu dehşete düşürdü, ama diğerleri fark etmemiş göründü. Taim sonunda örgüyü saldığında acı soldu. Androl kendini yerde sürünürken buldu. Kolları ve bacakları hâlâ acının anısıyla kasılıyordu.

"Ayağa kalk," diye hırladı Taim.

Androl sallanarak kalkmaya başladı.

Geliyorum, dedi Pevara.

Yerinde kal, diye yanıt verdi Androl. Ayağa kalkarken, bacakları görevlerini yapmayı reddetti ve Androl, Taim'e çarptı.

"Aptal," dedi Taim, Androl'ü geri iterek. Mishraile onu yakaladı. "Yerinde dur." Taim yeni bir örgüye başladı. Androl örgüye dikkat etmeye çalıştı, ama örgünün detaylarını yakalayamayacak kadar endişeliydi. Örgü önünde havada süzüldü ve sonra ona dolandı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Androl. Sesindeki titreme için rol yapması gerekmiyordu. O *acı.*

“Androl’ü gördüğünü söyledin, değil mi?” dedi Taim. “Üzerine bir Aynalar Maskesi oturtuyorum ve örgüyü içe alıyorum. Böylece ona benzeyeceksin. O uşakmış gibi davranmanı, Logain’i bulmanı ve *öldürmeni* istiyorum. Bıçak ya da örgü kullan, hangisi olduğu umurumda değil.”

“Sen... beni Androl’e benzetiyorsun,” dedi Androl.

“Androl, Logain’in gözdelerinden biri,” dedi Taim. “Senden kuşkulanmaz. Senden çok *kolay* bir şey istiyorum Nensen. Bir sefer olsun eline yüzüne bulaştırmadan başarabilir misin sence?”

“Evet M’Hael.”

“Güzel. Çünkü başarısız olursan seni öldürürüm.” Örgü yerine yerleşti ve gözden kayboldu.

Mishraile homurdanarak Androl’ü bıraktı ve geriledi. “Bence Androl bundan daha çirkin M’Hael.”

Taim hıhladı, sonra elini Androl’e doğru salladı. “İş görür. Gözümün önünden kaybol. Logain’in kellesiyle geri dön ya da hiç dönme.”

Androl derin derin nefes alarak uzaklaşırken, diğerlerinin bakışlarını sırtında hissediyordu. İyice uzaklaştıktan sonra, neredeyse tamamen yanmış bir çalının arkasından dolandı; az kalsın, oraya saklanmış olan Pevara, Emarin ve Jonneth’e takılıp düşecekti.

“Androl!” diye fısıldadı Emarin. “Yüzün! Ne oldu? O Taim miydi?”

Androl yere yığıldı ve gümleyen kalbini yatıştırmaya çalıştı. Sonra, sallanarak ayağa kalkarken Taim’in kemerinden çektiği keseyi kaldırdı. “Oydu. Buna inanmayacaksınız ama...”

* * *

Arganda, Kudretli’nin eyerinde oturarak kâğıt parçasını avucunda tuttu ve cebindeki şifre listesini çıkardı. O Trolloclar ok fırlatmaya devam ediyorlardı. Şimdiye kadar vurulmaktan kaçınmayı başarmıştı. Hâlâ onunla at süren Kraliçe Alliandre de. En azından yedek kuvvetlerle birlikte geride, daha korunaklı bir yerde kalmayı kabul etmişti.

Ejderin Alayı’na ve Sınırboylulara ek olarak Kurt Muhafızları ve Beyazpelerinlerle birlikte, harabelerdeki savaşın ardından

Arganda'nın güçleri de ırmak aşağı ilerlemişti. Arganda'nın diğerlerinden daha fazla piyadesi vardı ve geride kalmıştı.

Burada bol bol çatışma bulmuşlardı. Trolloclar ve Sharalılar kuru nehir yatağından Andor ordularını kuşatmaya çalışıyorlardı. Güneş batıp gölgeleri getirdiğinde Arganda birkaç saattir burada savaşıyordu. Ama mesajı aldığında geriledi.

"Korkunç bir el yazısı," diye homurdandı Arganda, küçük şifre listesini çevirip meşaleye doğru tutarak. Emirler gerçekti. Ya bu ya da biri şifreyi kırmıştı.

"Ee?" diye sordu Turne.

"Cauthon yaşıyor," diye homurdandı Arganda.

"Neredeymiş?"

"Bilmiyorum," dedi Arganda, kâğıdı katlayıp şifre listesini kaldırarak. "Haberci, Cauthon'un önünde bir kapıyol açtığını, mektubu suratına fırlatıp beni bulmasını emrettiğini söyledi."

Arganda güneye dönerek karanlığa baktı. Adamları geceye hazırlanmak için kapıyollardan yağ getirmiş ve odun yığınlarını tutuşturmuşlardı. Ateşlerin ışığında, tıpkı emirde belirtildiği gibi, İki Nehirlilerin ona doğru geldiğini görebiliyordu.

"Hey, Tam al'Thor!" dedi Arganda, elini kaldırarak. Saatler önce, harabelerdeki savaştan sonra ayrıldıklarından beri kumandanını görmemişti.

İki Nehirliler, Arganda'nın hissettiği kadar bitkin görünüyorlardı. Uzun, çok uzun bir gün olmuştu ve daha savaşın bitmesine çok vardı. *Keşke Gallenne burada olsaydı,* diye düşündü Arganda, al'Thor'un adamları yaklaşırken ırmaktaki Trollocları inceleyerek. *Tartışacak biri olması hoşuma giderdi.*

Irmağın hemen aşağısında, Andorluların kargı formasyonlarının Trolloc dalgalarına karşı –zar zor– tutunduğu yerden bağırtılar ve tangırtılar geliyordu. Bu çatışma Mora boyunca ta Dashar Tepesi'ne kadar yayılmıştı. Adamları Andorluların iki yandan kuşatılmasını engellemişti.

"Ne haberler var Arganda?" diye sordu Tam, o yaklaştığı zaman.

"Cauthon yaşıyor," dedi Arganda. "Birinin kumanda merkezini havaya uçurduğu, çadırını yaktığı, *damane*'lerini öldürdüğü ve karısını kovaladığı düşünülürse, kahrolası hayret verici bir şey. Bir şekilde Cauthon hepsinden sıyrıldı."

"Ha!" dedi Abell Cauthon. "İşte benim oğlum."

"Senin geleceğini söylemişti bana," dedi Arganda. "Ok getireceğini söyledi. Getirdin mi?"

Tam başını salladı. “Mayene kapısından aldığımız son emir Şifa ve malzeme emrediyor. Mat’in ok geleceğini nereden bildiğini bilmiyorum, ama tam biz burada dönmeye hazırlanırken İki Nehir kadınlarından malzeme aldık. Gerekirse uzun yaylarımız da var.”

“Gerekir. Cauthon tüm birliklerimizin ırmak yukarı, harabelere gitmesini, ırmak yatağından geçip kuzeydoğu yamacından Yayla’ya çıkmasını istiyor.”

“Amacının ne olduğundan emin değilim, ama ne yaptığını biliyordur herhalde...” dedi Tam.

Güçleri geceleyin birlikte ırmak yukarı yürüyerek, savaşmakta olan Andorluları, Cairhienlileri ve Aielleri geride bıraktılar. *Yaratıcı sizi korusun dostlarım,* diye düşündü Arganda.

Kuru ırmak yatağını geçtiler ve kuzeydoğu yamacına tırmanmaya başladılar. Yayla’nın bu ucu sessizdi, ama meşale sıralarının parıltısı açıkça görülebiliyordu.

“O Sharalılar oradaysa bu iş çetin ceviz olacak,” dedi Tam usulca, karanlık yamaca bakarak.

“Cauthon’un notu yardım alacağımızı söylüyordu,” diye yanıt verdi Arganda.

“Ne tür bir yardım?”

“Bilmiyorum. O bunu...”

Yakında gök gürledi ve Arganda irkildi. Yönlendiricilerin çoğunun Yayla’nın diğer yanında savaşıyor olması gerekiyordu, ama bu, burada hiç yönlendirici olmayacağı anlamına gelmiyordu. Arganda bu duygudan, bir yönlendiricinin kendisini izleyip ateşle mi şimşekle mi yoksa toprakla mı öldüreceğine karar vermeye çalışıyor olabileceği hissinden *nefret ediyordu.*

Yönlendiriciler. Onlarsız dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Ama duyduğu ses gök gürültüsüne ait değildi. Gecenin içinde, meşaleler taşıyarak atlarını dörtnala süren bir grup süvari çıktı, ırmak yatağını aştı ve Arganda’yla adamlarına katıldı. Bir dizi Sınırboylu bayrağının ortasında, Altın Turna bayrağını taşıyorlardı.

“Eh, lanet bir Trolloc olayım!” diye seslendi Arganda. “Siz Sınırboylular bize katılmaya mı karar verdiniz?”

Lan Mandragoran, meşale ışığı altında, gümüşi kılıcı ışıldayarak selam verdi. Yamaç yukarı baktı. “Demek burada savaşacağız.”

Arganda başını salladı.

“Güzel,” dedi Lan usulca, at sırtından. “Biraz önce, büyük bir Shara ordusunun Yayla’nın tepesinde kuzeydoğuya doğru ilerlediği haberini aldım. Irmakta Trolloclarla savaşan adamlarımızın

arkasına dolanmak istedikleri açık. O zaman kuşatılırız ve onların merhametine kalırız. Öyle görünüyor ki bunu engellemek bize düşüyor."

Tam'e döndü. "Onları bizim için yumuşatmaya hazır mısın okçu?"

"Sanırım bunu başarabiliriz," diye yanıt verdi Tam.

Lan başını salladı ve sonra kılıcını kaldırdı. Yanındaki Malkierli adam Altın Turna'yı yükseğe kaldırdı. Sonra atları yamaçtan yukarı dörtnala koşturdular. Geniş saflar halinde yayılmış, taşıdıkları binlerce meşaleyle gökyüzünü aydınlatmış dev bir düşman ordusu onlara doğru geliyordu.

Tam al'Thor adamlarının sıra olup ok fırlatması için bağırdı. "Bırak!" diye haykırdı Tam ve Sharalılara doğru bir ok yağmuru başlattı.

Sonra, iki ordu arasındaki mesafe daralırken, onlara doğru da oklar uçmaya başladı. Arganda okçuların karanlıkta, gündüz olduğu kadar keskin nişan alamayacaklarını düşünmüştü –ama bu her iki taraf için de geçerliydi.

İki Nehirli adamlar bir ölüm dalgası gönderdiler; oklar dalışa geçmiş atmacalar kadar hızlı uçuyordu.

Adamlarına, "Durun!" diye bağırdı Tam. Lan'in adamları yumuşamış Shara saflarına çarpmak üzereyken ok fırlatmayı bıraktılar.

Tam bu savaş deneyimini nereden edindi peki? diye düşündü Arganda, Tam'in savaştığı zamanları düşünerek. Arganda bu koyun çobanından çok daha az savaş sezgisine sahip deneyimli generaller görmüştü.

Sınırboylular geriliediler ve Tam'le adamlarının daha fazla ok fırlatmasına izin verdiler. Tam, Arganda'ya işaret çaktı.

"Gidelim!" diye seslendi Arganda piyadelerine. "Tüm birlikler, ileri!"

Okçularla ağır süvarilerin sıralı saldırıları güçlüydü, ama düşman, savunmasını yerine oturttuktan sonra avantajı sınırlıydı. Kısa süre sonra, Sharalılar süvarileri savuşturma amaçlı sağlam bir kalkan ve mızrak duvarı oluşturmuş olacaktı ya da okçular onları avlayacaktı. İşte burada piyadeler sahneye giriyordu.

Arganda gürzünü kancasından çıkardı –o Sharalılar zincir zırh ve köselelere bürünmüştü– ve yükseğe kaldırıp adamlarını Yayla'dan geçirerek, çatışmaya girmek üzere ilerleyen Sharalıları yarı yolda karşıladı. Tam'in birlikleri Beyazpelerinler,

Ghealdanlılar, Perrin'in Kurt Muhafızları ve Mayenelilerin Kanatlı Askerlerinden oluşuyordu, ama kendilerini tek bir ordu olarak görüyorlardı. Daha altı ay önce, Arganda bu tür adamların asla birlikte savaşmayacağına dair babasının mezarı üzerine yemin ederdi –hele Beyazpelerin güçleri alt edilmek üzereyken imdatlarına koşan Kurt Muhafızları gibi, birbirlerinin yardımına koşacaklarına hayatta inanmazdı.

Sharalıların yanlarında hareket eden Trollocların sesleri işitildi. Işık! Trolloclar da mı vardı?

Arganda kolu yanana kadar gürz salladı ve sonra el değiştirerek aynısını yapmaya devam etti, kemik kırdı, el ve kol ezdi, ta ki Kudretli'nin derisi kan damlalarıyla kaplanana kadar.

Aniden Yayla'nın karşı ucundan, aşağıyı savunan Andorlulara doğru şimşekler uçmaya başladı. Savaşmaya dalmış olan Arganda göz ucuyla gördü bunu, ama içinde bir şey inledi. Demandred yine saldırmış olmalıydı.

"Kardeşini yendim Lews Therin!" Sesi, gök gürültüsü kadar yüksek, savaş meydanında yankılandı. "Şu anda ölüyor, ölümlülüğü kanayarak gidiyor!"

Arganda, Kudretli'yi geri çekti ve insansı yüzlü iri yarı bir Trolloc uluyarak yanındaki yaralı Sharalıyı iterken yan döndü. Omzundaki kesikten kan akıyordu, ama yaratık fark etmiş görünmüyordu. Trolloc, kısa bir zincirin ucuna tutturulmuş, çivi kaplı bir kütüğe benzeyen topuzu kaldırarak döndü.

Topuz tam Kudretli'nin yanında yere çarparak atı ürküttü. Arganda atına hâkim olmaya çalışırken, devasa Trolloc yaklaştı ve boş eliyle koca *yumruğunu* Kudretli'nin kafasının yanına indirip atı yere devirdi.

"Bu doğumun etine aldırış ediyor musun?" diye gürledi Demandred uzakta. "Sana kardeşim diyene, bu beyazlı adama en ufak sevgi kırıntısı besliyor musun?"

Kudretli'nin kafası yumurta gibi kırıldı. Atın bacakları seğirdi ve irkildi. Arganda ayağa kalktı. Atı düşerken sıçrayıp kurtulduğunu hatırlamıyordu, ama içgüdüleri onu kurtarmıştı. Ne yazık ki yuvarlanırken korumalarından ayrı düşmüştü. Onlar da bir grup Sharalının ortasında canlarını kurtarmak için savaşıyorlardı.

Adamları ilerliyordu ve Sharalılar yavaşça geri itiliyordu. Ama Arganda'nın o tarafa bakacak zamanı yoktu. O Trolloc tepesindeydi.

Arganda gürzünü kaldırdı ve topuzunu sallayarak, can çekişen atın üzerinden geçen iri yarı yaratığa baktı.

Arganda hiç bu kadar ufak hissetmemişti.

“Korkak!” diye kükredi Demandred. “Kendine bu diyarın kurtarıcısı mı diyorsun? O unvana ben el koyuyorum! Yüzleş benimle! Seni ortaya çıkarmak için bu kandaşını öldürmem mi gerekiyor?”

Arganda derin bir nefes aldı, sonra öne atıldı. Bunun Trolloc’un bekleyeceği son şey olduğunu düşünüyordu. Sahiden de, yaratığın savurduğu topuz fazla açıktan geçti. Arganda, Trolloc’un böğrüne sağlam bir darbe indirdi ve gürz yaratığın kalça kemiğini kırdı.

Sonra yaratık topuzunu elinin tersiyle savurdu. Arganda’nın görüş alanı beyazlaştı ve savaşın sesleri soldu. Çığlıklar, ayak sesleri, bağrışmalar. Çığlıklar ve bağırışlar. Bağırışlar ve çığlıklar... sonra sessizlik.

Bir süre sonra –ne kadar geçtiğini bilmiyordu– yerden kaldırıldığını hissetti. Trolloc mu? En azından katilinin yüzüne tükürmeyi düşünerek gözlerini kırpıştırdı, ama al’Lan Mandragoran’ın eyerinin arkasına çekildiğini fark etti.

“Yaşıyor muyum?” dedi Arganda. Sol yanından geçen acı dalgası, evet, yaşadığını bildirdi.

“İri bir yaratığı indirdin Ghealdanlı,” dedi Lan. Atını mahmuzlayarak, arka saflara doğru dörtnala kaldırdı. Arganda diğer Sınırboyluların da onlarla birlikte at sürdüğünü gördü. “Trolloc can çekişirken vurdu sana. Öldüğünü sanmıştım, ama onları püskürtene kadar yanına gelemedim. Diğer ordu Sharalıları hazırlıksız yakalamasa işimiz zordu.”

“Diğer ordu mu?” dedi Arganda, kolunu ovalayarak.

“Cauthon Yayla’nın kuzey tarafına bir ordu saklamış. Görünüşe bakılırsa, Ejderyeminliler ve bir süvari birliği, muhtemelen Birlik’in bir parçası. Sen o Trolloc’la uğraşırken, onlar Sharalıların sol kanadına çullandı ve hepsini dağıttı. Yeniden toparlanmaları zaman alacak.”

“Işık,” dedi Arganda, sonra inledi. Sol kolunun kırık olduğunu hissedebiliyordu. Eh, hayattaydı. Şimdilik bu yeterdi. Askerlerinin hâlâ saflarını koruduğu ön tarafa baktı. Kraliçe Alliandre ortalarında at sürüyor, bir öne bir arkaya giderken onlara cesaret veriyordu. Işık. Arganda onun Mayene’deki hastanede görev yapmayı kabul ettiğini diliyordu.

Şu an burada huzur vardı –Sharalılar sıkı bir darbe almışlardı ve geri çekilmiş, iki ordunun arasında açıklık bırakmışlardı. Muhtemelen bu kadar ani ve güçlü bir saldırı beklememişlerdi.

Ama bir dakika. Arganda'nın sağından gölgeler yaklaşıyordu, karanlıktan aşırı iri şekiller çıkıyordu. Daha fazla Trolloc mu? Acıya karşı dişlerini sıktı. Gürzünü düşürmüştü, ama çizmesindeki bıçak duruyordu. Bıçağı olmadan asla... Asla...

Ogierler, diye düşündü gözlerini kırpıştırarak. *Onlar Trolloc değil. Ogier.* Trolloclar, bu varlıkların yaptığı gibi meşale taşımazdı.

"İnşaatçılar yaşasın!" diye seslendi Lan onlara. "Demek Cauthon'un Sharalıların kanadına saldırmaya yolladığı ordunun içinde siz de vardınız. O nerede? Ona iki çift laf etmek istiyorum!"

Ogierlerden biri gürleyerek kahkaha attı. "Ona iki çift laf etmek isteyen bir tek sen değilsin Dai Shan! Cauthon çalıların arasında fındık avlayan sincap kadar hızlı hareket ediyor. Bir an burada, bir başka an gitmiş. Sana, ne pahasına olursa olsun, bu Shara ordusunun ilerlemesini engellememiz gerektiğini söylememi istedi."

Yayla'nın uzak tarafından yeni ışık çakmaları geldi. Orada Aes Sedailer Sharalılarla savaşıyordu. Cauthon, Gölge'nin güçlerini kuşatmaya çalışıyordu. Arganda acısını bastırarak düşünmeye gayret etti.

Ya Demandred? Arganda, Terkedilmiş'in yolladığı yeni bir yıkım dalgası görebiliyordu. Saldırı, ırmağın karşısındaki savunucuları yakıp geçti. Kargı sıraları bozulmaya başlamıştı. Her ışık patlaması yüzlerce insanı öldürüyordu.

"Uzakta, bir tarafta Sharalı yönlendiriciler," diye mırıldandı Arganda, "diğer tarafta Terkedilmişlerden biri! Işık! Orada ne kadar Trolloc olduğunu fark etmemiştim. Bitmek tükenmek bilmiyorlar." Şimdi onları görebiliyordu. Elayne'in birlikleriyle savaşıyorlardı. Tek Güç patlamaları, aşağıda, uzakta, binlercesini gösteriyordu. "İşimiz bitti, değil mi?"

Lan'in yüzü meşale ışıklarını yansıttı. Gözleri arduvaz gibiydi, yüzü ise granit. Arganda'ya itiraz etmedi.

"Ne yapacağız?" dedi Arganda. "Kazanmak için... Işık, kazanmak için bu Sharalıları bozguna uğratmamız, kargılı askerleri kurtarmamız gerekiyor –yakında Trolloclar tarafından kuşatılacaklar– ve her birimizin o canavarlardan en az beşini öldürmesi gerekecek! Demandred'i saymadım bile."

Lan yanıt vermedi.

"Sonumuz geldi," dedi Arganda.

"Eğer öyleyse," dedi Lan, "yüksek zeminde duracağız ve ölene kadar savaşacağız Ghealdanlı. Ancak öldüğünde teslim olursun. Pek çok insan bu fırsatı da bulamadı."

* * *

Rand hayal ettiği dünyayı dokurken olasılık iplikleri ona *direndi.* Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Belki talep ettiği şeyin olasılığı çok düşüktü. Yaptığı bu şey, ne olabileceğini göstermek için iplikleri kullanmak, basit bir yanılsamadan daha fazlasıydı. Eskiden var olmuş, yine var olabilecek dünyalara bakmayı gerektiriyordu. İçinde yaşadığı gerçekliğin aynaları.

Bu dünyaları o yaratmamıştı. Yalnızca... gösteriyordu onları. İplikleri, talep ettiği gerçekliği açmaya zorluyordu ve iplikler sonunda itaat etti. Son bir defa, karanlık ışık oldu ve hiçlik *bir şeye* dönüştü.

Karanlık Varlık'ı bilmeyen bir dünyaya adım attı.

Giriş noktası olarak Caemlyn'i seçmişti. Belki Karanlık Varlık son yaratımında burayı kullandığı için, Rand kendi kendine o korkunç görünün kaçınılmaz olmadığını kanıtlamak istiyordu. Şehri, lekesiz haliyle bir kez daha görmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak sarayın önündeki yolda yürüdü. Yağlızincir ağaçları çiçek açmıştı, sapsarı çiçekler bahçelerden taşıyor, avlu duvarlarından dışarı sarkıyordu. Aralarında çocuklar oynuyor, çiçek yapraklarını havaya fırlatıyorlardı.

Parlak gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Rand başını kaldırarak kollarını açtı ve çiçeklerle kaplı dalların altından sıcak gün ışığına çıktı. Sarayın girişinde hiç asker yoktu, yalnızca bazı ziyaretçilerin sorularını yanıtlayan nazik bir hizmetkâr vardı.

Rand, peşinde altın rengi taçyaprakları bırakarak girişe doğru yürüdü. Bir kız çocuğu yaklaştı ve Rand durarak çocuğa gülümsedi.

Kız yanına gelerek, Rand'ın belindeki kılıca dokundu. Kafası karışmış gibiydi. "Bu ne?" diye sordu, iri iri açılmış gözlerle bakarak.

"Bir hatıra," diye fısıldadı Rand.

Diğer çocukların kahkahasını duyunca kız başını çevirdi ve havaya kucak kucak çiçek yaprağı fırlatan çocuğa kıkırdayarak Rand'dan uzaklaştı.

Rand yürümeye devam etti.

SENİN İÇİN KUSURSUZLUK BU MU? Karanlık Varlık'ın sesi uzaktan geliyordu. Bu gerçekliği delip Rand'la konuşabiliyordu, ama burada, diğer görülerde belirdiği gibi görünemezdi. Burası onun antiteziydi.

Çünkü burası, Rand Son Savaş'ta onu öldürürse var olacak

dünyaydı.

“Gel de gör,” dedi Rand, gülümseyerek.

Yanıt gelmedi. Karanlık Varlık bu gerçekliğe fazla çekilmesine izin verirse, var olmayı bırakacaktı. Bu mekânda, o ölmüştü.

Her şey döner ve yeniden gelirdi. Zaman Çarkı’nın anlamı buydu. Eğer geri dönecekse, Karanlık Varlık’ı tek bir savaşta yenmenin anlamı neydi? Rand daha fazlasını yapabilirdi. *Bunu* yapabilirdi.

“Kraliçe’yi görmek istiyorum,” dedi Rand, Saray kapısındaki hizmetkâra. “İçeride mi?”

“Onu bahçelerde bulabilirsin delikanlı,” dedi rehberi. Rand’ın kılıcına baktı, ama endişeyle değil merakla. Bu dünyada, insanlar birinin bir başkasını neden incitmek isteyeceğini anlamıyordu. Böyle bir şey olmuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Rand ve Saray’a girdi. Koridorlar tanıdık ama farklıydı. Son Savaş sırasında Caemlyn yerle bir olmuş, Saray yanmıştı. Yeniden inşa edilen Saray eskisine benziyordu, ama tam olarak değil.

Rand koridorlarda gezindi. Bir şey onu rahatsız ediyordu, zihninin bir köşesinde bir huzursuzluk vardı. Neydi o...

Burada kısılı kalma, diye düşündü. *Kendini kaptırma.* Bu dünya gerçek değildi, tam olarak değil. Henüz değil.

Bu, Karanlık Varlık’ın planı olabilir miydi? Rand’ı kandırarak kendine bir cennet yaratmasını, içine girmesini ve Son Savaş dünyayı kasıp kavururken orada kısılı kalmasını sağlamak? Onlar savaşıyor ve ölüyordu.

Bunu hatırlaması gerekiyordu. Bu hayalin onu yutmasına izin veremezdi. Galeriye girerken –iki yanına pencereye benzeyen şeyler dizilmiş uzun bir koridor– bunu hatırlamak kolay değildi. Yalnız, o pencereler Caemlyn’e bakmıyordu. Bu yeni cam kapılar, hep açık kalan bir kapıyol gibi, insanların başka yerleri görmesini mümkün kılıyordu.

Rand, bir koyu sualtından gösteren pencerenin önünden geçti. Rengârenk balıklar oraya buraya kaçışıyordu. Bir başkası, Puslu Dağlar’ın yükseklerinde huzurlu bir çayırı gösteriyordu. Yeşil çimenlerin arasından çıkan kırmızı çiçekler, bir ressamın gündelik işinden sonra yerde kalan boya lekelerini andırıyordu.

Diğer duvarda, pencereler dünyanın büyük şehirlerine bakıyordu. Rand, Tear’ın önünden geçti. Tear Taşı, Üçüncü Çağ’a adanmış bir müze olmuştu ve Taşın Savunucuları da küratörleriydi.

Bu nesilden tek kişi bile silah taşımamıştı ve dedelerinin savaş hikâyeleri onları hayretten hayrete sürüklüyordu. Bir başkası Malkier'in Yedi Kulesini gösteriyordu. Kule yine sapasağlam yapılmıştı –ama bir kale olarak değil, bir anıt olarak. Karanlık Varlık öldüğünde Afet yok olmuştu ve Gölgedölleri anında ölmüştü. Tıpkı bir Trolloc yumruğunu yöneten Soluklar gibi, Karanlık Varlık her birine bağlıydı.

Kapılarda kilit yoktu. Para hemen hemen unutulmuş bir tuhaflıktı. Yönlendiricilerin yardımıyla herkes için yiyecek yaratılabiliyordu. Rand, Tar Valon'a açılan bir pencerenin önünden geçti. Aes Sedailer her gelene Şifa veriyorlar, âşıkları kavuşturmak için kapıyollar açıyorlardı. Herkes, ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti.

Rand bir sonraki pencerede duraksadı. Rhuidean'a baktı. Bu şehrin eskiden çöl olduğuna inanmak zordu. Kıraç, ta Shara'dan Cairhien'e kadar, çiçeklerle kaplıydı. Ve burada, pencerenin ardından, Çora Çayırları vardı –efsane şehri kuşatan, bir orman dolusu. Sözcükleri duyamasa da Aiellerin şarkı söylediğini görebiliyordu.

Artık silah yoktu. Dans edecek mızrak yoktu. Aieller bir kez daha barış dolu bir halk olmuştu.

Yürümeye devam etti. Bandar Eban, Ebou Dar, Seanchan toprakları, Shara. Her ulus temsil ediliyordu, ama bugünlerde insanlar sınırlara pek aldırış etmiyordu. Sınırlar da hatıralarda kalmış bir başka şeydi. Kimin hangi ulusta yaşadığı kimin umurundaydı, insan neden toprağa 'sahip olmaya' çalışsındı? Herkese yetecek kadar toprak vardı. Kıraç'ın yeşermesi, yeni şehirler ve yeni harikalar için yer açmıştı. Rand'ın önünden geçtiği pek çok pencere, hiç bilmediği yerlere açılıyordu, ama İki Nehir'in bu kadar görkemli olduğunu görünce sevindi. Manetheren geri gelmişti sanki.

Son pencere onu duraklattı. Eskiden Lanetli Topraklar olan bir vadiye bakıyordu. Uzun zaman önce kavrulmuş bir bedenin yattığı yerde, tek bir taş levha, yalnız başına duruyordu. Mezarın üstü yaşamla kaplanmıştı: sarmaşıklar, çimenler, çiçekler. Bir çocuğun eli büyüklüğünde tüylü bir örümcek taşların üzerinde koşturdu.

Rand'ın mezarı. Son Savaş'ın ardından, cesedinin yakıldığı yer. Uzun süre bu pencerede oyalandı ve sonra kendini devam etmeye zorladı. Galeri'den çıktı ve Saray bahçelerine ilerledi. Konuştuğu hizmetkârlar yardımseverdi. Kimse Kraliçe'yi neden görmek

istediğini sormadı.

Onu bulduğunda, insanlarla kuşatılmış olacağını varsaymıştı. İsteyen herkes Kraliçe'yi görebiliyorsa bu onun tüm zamanını almaz mıydı? Ama Saray bahçelerinde, Saray'ın çora ağaçlarından birinin dallarının altında oturduğu yere yaklaştığında, Kraliçe yalnızdı.

Sorunları olmayan bir dünyaydı bu. İnsanların anlaşmazlıklarını kolaylıkla çözebildiği bir dünya. Tartışmaların değil fedakârlığın dünyası. İnsan, Kraliçe'den ne isteyebilirdi ki?

Elayne, son görüştükleri günkü kadar güzeldi. Artık hamile değildi elbette. Son Savaş'ın üzerinden yüz sene geçmişti. Elayne tek bir gün bile yaşlanmamış görünüyordu.

Rand ona yaklaştı ve bir seferinde düştüğü bahçe duvarına baktı. Elayne'le o duvardan yuvarlandığında tanışmıştı. Bu bahçeler çok farklıydı, ama o duvar kalmıştı. Caemlyn'in yıkılmasından ve yeni Çağ'ın gelişinden sağlam kurtulmuştu.

Elayne oturduğu sıradan başını kaldırdı. Gözleri büyüdü ve elini ağzına götürdü. "Rand?"

Rand elini Laman'ın kılıcına koyarak bakışlarını ona dikti. Resmi bir duruş. Neden resmi bir duruş takınmıştı?

Elayne gülümsedi. "Şaka mı bu? Kızım, neredesin? Yine beni kandırmak için Aynalar Maskesi'ni mi kullanıyorsun?"

"Bu hile değil Elayne," dedi, Elayne'in önünde diz çöküp başlarının aynı hizada olmasını sağlayarak. Elayne'in gözlerinin içine baktı.

Yanlış bir şeyler vardı.

"Ah! Ama nasıl olabilir?" dedi Elayne.

Bu Elayne değildi... olabilir miydi? Sesi yanlıştı, tavırları yanlıştı. Bu kadar değişmiş olabilir miydi? Ama yüzlerce sene geçmişti.

"Elayne?" diye sordu Rand. "Sana ne oldu?"

"Ne mi oldu? Niye, hiçbir şey olmadı! Harika bir gün. Güzel ve huzurlu. Bahçelerimde oturup gün ışığının zevkini çıkarmayı nasıl da seviyorum."

Rand kaşlarını çattı. O yaltaklanan ses, o donuk tepki... Elayne asla böyle biri değildi.

"Ziyafet hazırlamamız gerek!" diye nida etti Elayne, ellerini çırparak. "Aviendha'yı davet edeceğim! Bu hafta şarkı söylemeye ara verdi, ama muhtemelen çocuk yuvası görevindedir. Genellikle orada gönüllü çalışıyor."

"Çocuk yuvası mı?"

“Rhuidean’da,” dedi Elayne. “Herkes çocuklarla oynamaya bayılıyor. Hem orada hem burada. Çocuklara bakmak için büyük bir yarış var! Ama sırayla yapmamız gerektiğini anlıyoruz.”

Aviendha. Çocuklara bakmak ve çora ağaçlarına şarkı söylemek. Bunda yanlış bir taraf yoktu aslında. Neden Aviendha bu tür şeylerden zevk almasındı?

Ama yanlıştı da. Aviendha’nın harika bir anne olacağını düşünüyordu, ama onun bütün günü başka insanların çocuklarıyla oynayarak geçirdiğini düşünmek...

Rand, Elayne’in gözlerine, o gözlerin derinliklerine baktı. Orada, geride bir gölge saklanıyordu. Ah, masum bir gölgeydi, ama yine de bir gölgeydi. Tıpkı... tıpkı...

Tıpkı Karanlık Varlık’a Döndürülmüş birinin gözlerinin arkasındaki gölge gibi.

Rand ayağa fırladı ve geri geri sendeledi. “Sen burada ne yaptın?” diye bağırdı gökyüzüne. “Shai’tan! Yanıt ver bana!”

Elayne başını yana eğdi. Korkmamıştı. Bu dünyada korkuya yer yoktu. “Shai’tan mı? Yemin ederim bu ismi hatırlıyorum. Çok zaman oldu. Bazen unutkanlaşıyorum.”

“SHAI’TAN!” diye bağırdı Rand.

BEN HİÇBİR ŞEY YAPMADIM DÜŞMAN. Ses uzaktı. BU SENİN YARATIMIN.

“Saçma!” dedi Rand. “Onu değiştirmişsin! Hepsini değiştirmişsin!”

BENİ HAYATLARINDAN YOK ETTİĞİN ZAMAN ONLARIN DEĞİŞMEYECEĞİNİ Mİ SANIYORDUN?

Sözler Rand’ın içinde gürledi. Elayne onun için endişelenerek ayağa kalkarken, Rand dehşet içinde geriledi. Evet, şimdi onun gözlerinin ardındaki şeyi görebiliyordu. Elayne kendisi değildi... çünkü Rand onun kendisi olma yeteneğini elinden almıştı.

BEN İNSANLARI KENDİME DÖNDÜRÜRÜM, dedi Shai’tan. BU DOĞRU. ONLARI BU ŞEKİLDE KENDİMİN KILDIKTAN SONRA, İYİ OLANI SEÇEMEZLER. SENİN YAPTIĞIN BUNDAN FARKLI MI DÜŞMAN?

SEN BUNU YAPARSAN AYNIYIZ DEMEKTİR.

“Hayır!” diye haykırdı Rand, elini başına götürerek ve dizleri üzerine çökerek. “Hayır! Dünya sensiz kusursuz olur!”

KUSURSUZ. DEĞİŞMEZ. MAHVOLMUŞ. İSTİYORSAN YAP BUNU DÜŞMAN. BENİ ÖLDÜRÜRSEN BEN KAZANIRIM.

NE YAPARSAN YAP, BEN KAZANIRIM.

Rand çığlık attı ve Karanlık Varlık'ın bir sonraki saldırı dalgası gelirken tortop oldu. Rand'ın yarattığı kâbus dışa doğru patladı, ışık kurdeleleri duman gibi saçıldı.

Çevresindeki karanlık sarsılıyor, titriyordu.

ONLARI KURTARAMAZSIN.

Parlak, canlı Desen yine Rand'ı kuşattı. Gerçek Desen. Olanların gerçekliği. Rand, Karanlık Varlıksız bir dünya yaratarak korkunç bir şey üretmişti. Dehşet verici bir şey. Daha önce olandan çok daha kötü bir şey.

Karanlık Varlık yine saldırdı.

* * *

Mat savaştan geri çekildi ve *ashandarei*'ini omzuna dayadı. Karede savaşma şansı istemişti –durum ne kadar umutsuzsa o kadar iyiydi. Eh, adam bundan çok memnun kalacaktı. Kahkahalar atarak dans ediyor olmalıydı! Dileği yerine gelmişti. Işık, gerçekten gelmişti.

Mat ölü bir Trolloc'un üzerine, yani bulabildiği tek oturağa çöktü ve su tulumundan uzun uzun su içti. Savaşın nabzını tutuyordu, ritmini biliyordu. Yaslı bir tempo tutuyordu. Demandred zekiydi. Geçitte Mat'in yemine gelmemişti. Mat oraya daha küçük bir ordu yerleştirmişti. Demandred oraya Trolloc göndermişti, ama Sharalıları geride tutmuştu. Demandred Yayla'dan inip Elayne'in ordusuna saldırırsa, Mat kendi ordularıyla batıdan ve kuzeydoğudan Yayla'ya tırmanacak, Gölge'ye arkadan saldırarak ordusunu ezecekti. Şu an Demandred birliklerini Elayne'in güçlerinin arkasına geçirmeye çalışıyordu ve Mat şimdilik onu durdurmuştu. Ama daha ne kadar dayanabilirdi?

Aes Sedailerin durumu iyi değildi. O savaşı Sharalı yönlendiriciler kazanıyordu. *Şans,* diye düşündü Mat. *Bugün bize senden bol bol lazım. Beni şimdi terk etme.*

Bu Matrim Cauthon için uygun bir son olurdu. Desen ona gülmeyi seviyordu. Aniden Desen'in büyük eşek şakasını gördü; bir anlamı yokken ona şans sunması, sonra gerçekten önemli olduğu bir anda hepsini geri alması.

Kan ve lanet küller, diye düşündü, Karede'nin taşıdığı meşalenin ışığında boş su tulumunu kaldırarak. Mat şu anda şansını hissedemiyordu. Bu bazen oluyordu. Şansının yanında olup olmadığını bilmiyordu.

Eh, şanslı bir Matrim Cauthon'ları olamayacaksa, en azından inatçı bir Matrim Cauthon'ları olabilirdi. Bugün ölmeye niyeti yoktu. Daha edilecek danslar vardı; daha söylenecek şarkılar ve öpülecek kadınlar vardı. En azından bir kadın.

Ayağa kalktı ve Ölümnöbeti Askerleri'ne, Ogierlere, Tam'in ordusuna, Birlik'e ve Sınırboylulara katıldı –buraya gönderdiği herkese. Savaş yeniden başlamıştı ve tüm güçleriyle savaşıyorlardı, hatta Sharalıları birkaç yüz adım geri itmeyi başarmışlardı. Ama Demandred, Mat'in ne yaptığını görmüştü ve ırmaktaki Trollocları yamaçtan yukarıya, tepedeki çatışmaya kaydırmaya başlamıştı. Dik bir yamaçtı –tırmanılması en zor yamaç– ama Demandred, Mat'e baskı yapması gerektiğini biliyordu.

Asıl tehlike o Trolloclardı. Irmakta, Elayne'i kuşatacak *ve* Yayla'daki savaşa katılacak kadar çok Trolloc vardı. Mat'in ordularından biri yenilirse, işi biterdi.

Eh, Mat zarlarını atmış, emirlerini göndermişti. Artık savaşmak, kan dökmek ve umut beslemekten başka yapacak şey kalmamıştı.

Yayla'nın batı tarafından, sıvı ateş gibi bir ışık serpintisi yükseldi. Karanlık havada, eriyik taş damlaları düşmeye başladı. Mat başta Demandred'in o yönden saldırmaya karar verdiğini düşündü, ama Terkedilmiş hâlâ Andorluları yok etmeye çalışmakla meşguldü.

Bir başka ışık çakması. Aes Sedailer o tarafta savaşıyordu. Mat karanlığın ve dumanların içinde, Yayla'nın batısından doğusuna kaçan Sharalılar gördüğüne emindi. Kendini gülümserken buldu.

"Bak," dedi, Karede'nin omzuna bir şaplak atıp adamın dikkatini çekerek.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Mat. "Ama bir şey Sharalıların üzerine ateş yağdırıyor, bu yüzden ondan hoşlandığımdan hemen hemen eminim. Savaşmaya devam edin!" Shara askerlerine karşı yeni bir saldırıda Karede ve diğerlerine önderlik etti.

* * *

Olver, sırtına bağlanmış ok demetinin altında kamburunu çıkarmış, yürüyordu. Gerçekten ağır olmaları konusunda ısrar etmişti. Gölge'nin adamlarından biri taşıdıklarını kontrol ederse ve demetin ortasına hafif bezler tıkıştırılmış olduğunu görürse ne olurdu?

Setalle ve Faile ona her an kırılabilecek bir şeymiş gibi bakmak zorunda değillerdi. Demet o kadar da ağır değildi. Elbette bu, geri döndüklerinde Setalle'den biraz merhamet dilenmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu tür şeyleri çalışmaya ihtiyacı vardı, yoksa sonunda Mat gibi ümitsiz birine dönüşürdü.

Sıra burada, Lanetli Topraklar'daki malzeme deposuna doğru ilerlemeye devam etti ve bu esnada Olver kendi kendine, birazcık daha hafif bir yüke bir şey demeyeceğini itiraf etti. Yorulmaya başladığından değil. Gerekirse nasıl savaşacaktı? Yükünü çabucak bırakması gerekecekti ve bu, kimsenin *bir şeyi* çabucak yapmasına izin verecek türden bir yük gibi görünmüyordu.

Ayakları gri tozla kaplanmıştı. Ayakkabıları yoktu ve giysilerinden paçavra bile olmazdı. Önceden, Faile ve Birlik, Gölge'nin malzeme deposuna giden acınası kervanlardan birine saldırmıştı –bitkin düşmüş, yarı aç tutsakları koruyan yalnızca üç Karanlıkdostu ve bir yağlı tüccar vardı.

Malzemelerin çoğu Kandor damgası taşıyordu: kırmızı bir at. Aslında tutsakların çoğu da Kandorluydu. Faile onlara özgürlüklerini sunmuş, güneye gitmelerini söylemişti, ama yalnızca yarısı gitmişti. Kalanlar ona katılmakta ve Son Savaş'a yürümekte ısrar etmişti, ama Olver bu adamlardan daha etli butlu sokak dilencileri görmüştü. Yine de, Faile'in sırasının gerçekçi görünmesine yardımcı oluyorlardı.

Bu önemliydi. Erzak deposuna yaklaşırlarken Olver başını kaldırdı. Soğuk gecede, patikanın iki yanına meşaleler dizilmişti. Pek çok kızıl peçeli Aiel kenarda durmuş, onların geçmelerini izliyordu. Olver, nefretini görmesinler diye başını eğdi yine. O Aiellere güvenilemeyeceğini biliyordu.

İki nöbetçi –Aiel değillerdi, Karanlıkdostlarındandılar– bağırarak sıranın durmasını emretti. Aravine öne çıktı. Öldürdükleri tüccarın giysilerini giymişti. Faile'in Saldaealı olduğu çok açıktı ve tüccar Karanlıkdostu oynamak için fazla çarpıcı göründüğüne karar vermişlerdi.

"Korumalarınız nerede?" diye sordu asker. "Bu Lifa'nın kervanı değil mi? Ne oldu?"

"O aptallar!" dedi Aravine, sonra yana dönerek tükürdü. Olver gülümsemesini sakladı. Kadının yüzü tamamen değişmişti. Rol yapmayı biliyordu. "Onları öldükleri yerde bıraktım! Gece dolaşmaya çıkmamalarını söylemiştim. O üçü ne düşünüyordu bilmiyorum, ama onları kampın kıyısında bulduk. Şişmişlerdi ve

derileri kararmıştı.” Midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Sanırım bir şey karın boşluklarına yumurta bırakmış. Yumurtalardan ne çıkacağını görmek istemedik.”

Asker homurdandı. “Sen kimsin?”

“Pansai,” dedi Aravine. “Lifa’nın iş ortağı.”

“Lifa ne zamandan beri ortaklı çalışıyor?”

“Ben onu bıçakladığımdan ve kervanı devraldığımdan beri.”

Lifa hakkında ne biliyorlarsa tutsaklardan öğrenmişlerdi. O da pek azdı. Olver terlediğini fark etti. Nöbetçi, Aravine’e uzun uzun baktı, sonra insan sırası boyunca yürümeye başladı.

Kandorlu tutsakların arasına Faile’in askerleri de karışmıştı. Doğru duruşu takınmak için ellerinden geleni yaptılar.

“Sen, kadın,” dedi nöbetçi, Faile’i göstererek. “Bir Saldaealı ha?” Kahkaha attı. “Saldaealı bir kadının, bir adamın onu tutsak almasına izin vermektense adamı öldüreceğini zannederdim.” Faile’i omzundan itti.

Olver nefesini tuttu. Ah, kan ve lanet küller! Leydi Faile bunu kaldıramayacaktı. Nöbetçi tutsakların gerçekten ezilip ezilmediğini anlamaya çalışıyordu! Faile’in duruşu, tavırları onu ele verecekti. O bir asildi ve...

Faile kamburunu çıkardı, küçücük oldu ve inleyerek Olver’in duyamadığı bir yanıt verdi.

Olver’in ağzı açık kaldı, sonra ağzını kapattı ve başını eğdi. Nasıl? Faile gibi bir leydi, hizmetkâr gibi davranmayı nasıl öğrenmişti?

Nöbetçi homurdandı. “Devam et,” dedi elini Aravine’e doğru sallayarak. “Ben çağırtana kadar orada bekle.”

Grup ayak sürüyerek yakındaki bir yere gitti. Aravine herkese oturmalarını emretti. Kendisi kollarını kavuşturarak bir yanda durdu ve ayağının ucunu yere vurarak bekledi. Gök gürledi ve Olver tuhaf bir ürperti hissetti. Başını kaldırdığı zaman bir Myrddraal’in gözsüz yüzünü karşısında buldu.

Olver’in içinden, buz gibi bir göle daldırılmış gibi, bir şok dalgası geçti. Nefes alamıyordu. Myrddraal, pelerini donuk ve kıpırtısız, süzülürcesine hareket ederek grubun çevresinden dolandı. Korkunç bir andan sonra malzeme kampına doğru yoluna devam etti.

“Yönlendirici arıyor,” diye fısıldadı Faile, Mandevwin’e.

“Işık bize yardım etsin,” diye fısıldadı adam.

Bekleme neredeyse dayanılmazdı. Sonunda beyaz giysiler içinde

tombul bir kadın yaklaştı ve bir kapıyol açtı. Aravine ayağa kalkmalarını bağırdı ve sonra kapıyoldan geçmelerini işaret etti. Olver, Faile'in yakınında sıraya girdi ve kırmızı toprak ile soğuk havadan, yanıyormuş gibi kokan bir yere geçtiler.

Trolloclarla dolu iğreti bir kampa girdiler. Yakında pek çok büyük kazan kaynıyordu. Kampın hemen arkasında, dik bir yamaç bir tür platoya tırmanıyordu. Platonun tepesinden dumanlar yükseliyordu ve oranın solundan savaş gürültüleri geliyordu. Oğlan yamaca sırtını döndüğünde, uzakta yüksek, dar bir dağın karanlık siluetini gördü. Dağ düz ovadan, bir masanın ortasındaki mum gibi yükseliyordu.

Kampın arkasındaki yamaca baktı ve kalbi yerinden oynadı. Yamacın tepesinden aşağı, elinde bir bayrak tutan bir beden uçuyordu –büyük kızıl bir el işareti taşıyan bir bayrak. Kızıl El Birliği! Adam ve bayrak, bir ateşin çevresinde, cızırdayan et parçaları yiyen bir grup Trolloc'un ortasına düştü. Her yöne kıvılcımlar uçuştu ve öfkeli yaratıklar adamı ateşten çektiler, ama adam Trollocların ona ne yaptığına aldırış edecek hali çoktan geçmişti.

"Faile!" diye fısıldadı Olver.

"Gördüm." Faile bohçasına, içine Boru'yu koyduğu çuvalı gizlemişti. Daha çok kendi kendine, ekledi. "Işık. Mat'e nasıl ulaşacağız?"

Kenara çekildiler ve grubun geri kalanının kapıyoldan geçmesine izin verdiler. Kılıçları vardı, ama onları oklar gibi demetlenmiş halde, aralarındaki birkaç erkeğin sırtlarındaki bohçalarda, savaş meydanı için bohçalanmış malzemeymiş gibi taşıyorlardı.

"Kan ve küller," diye fısıldadı Mandevwin, ikisine katılarak. Yakındaki bir ağılda tutsaklar inliyordu. "Belki bizi de oraya koyarlar? Geceleyin kaçabiliriz."

Faile başını iki yana salladı. "Bohçalarımızı alırlar. Bize zarar vermezler."

"Sonra ne yapacağız?" diye sordu Mandevwin, ön saflardan topladıkları cesetleri sürükleyerek geçen Trolloclara bakarak. "Savaşmaya mı başlayacağız? Lord Mat'in bizi göreceğini ve yardım göndereceğini umarak?"

Olver bu planı pek beğenmemişti. Savaşmak istiyordu, ama bu Trolloclar gerçekten iriydi. Biri yakından geçti ve kurt yüzlü kafası Olver'e döndü. Bir adama ait olabilecek gözler, açmış gibi, onu tepeden tırnağa süzdü. Olver geriledi, sonra bıçağını sakladığı

bohçaya uzandı.

"Kaçacağız," diye fısıldadı Faile, Trolloc geçip gittikten sonra. "Bir düzine ayrı yöne dağılacağız ve böyle yaparak onların dikkatini dağıtmaya çalışacağız. Belki birkaçımız kaçmayı başarabilir." Kaşlarını çattı. "Aravine nerede kaldı?"

O bunu söyler söylemez Aravine kapıyoldan geçti. Yönlendiren beyazlı kadın da onu takip etti ve sonra Aravine, Faile'i gösterdi.

Faile havalandı. Olver inledi, Mandevwin bir küfür savurarak bohçasını yere attı ve kılıcını aradı. Arrela ve Selande bağırdılar. Bir an sonra üçü birden örgülerle havaya asılmıştı ve kızıl peçeli Aieller silahlarını çekerek kapıyoldan geçmişlerdi.

Ardından bir kargaşa oldu. Faile'in askerlerinin birkaçı yumruklarıyla savaşmaya çalışırken öldüler. Olver yere atlayarak bıçağını aradı, ama bıçağın kabzasını kavradığında çatışma sona ermişti. Diğerlerinin tamamı alt edilmiş, havaya asılmıştı.

Ne kadar da hızlı! diye düşündü Olver çaresizlik içinde. Neden kimse onu savaşın bu kadar çabuk olup bittiği konusunda uyarmamıştı?

Onu unutmuş gibiydiler, ama Olver ne yapacağını bilemiyordu.

Aravine, hâlâ havada asılı duran Faile'e yaklaştı. Neler oluyordu? Aravine... onlara ihanet mi etmişti?

"Üzgünüm Leydim," dedi Aravine, Faile'e. Olver zar zor duyabiliyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu. Aieller askerleri izliyor, onları iterek başında nöbet tutacakları bir grup oluşturuyorlardı. Askerlerden birkaçı yerde, kan kaybediyordu.

Faile havada çırpınıyordu ve kasıldıkça yüzü kızarıyordu. Ağzının tıkandığı belliydi. Faile böyle bir zamanda asla sessiz kalamazdı.

Aravine, Faile'in sırtından Boru'nun torbasını çözdü ve içini kontrol etti. Gözleri büyüdü. Çuvalın ağzını kapattı ve göğsüne bastırdı. "Eski hayatımı geride bırakabileceğimi ummuştum," diye fısıldadı Faile'e. "En baştan başlayacaktım. Saklanabileceğimi ya da unutulacağımı, Işık'a dönebileceğimi ummuştum. Ama Yüce Efendi unutmaz ve kimse ondan saklanamaz. Andor'a vardığımız gece beni buldular. Niyetim bu değildi, ama yapmam gereken şey bu."

Aravine sırtını döndü. "At!" diye seslendi. "Bu paketi, emredildiği gibi şahsen Lord Demandred'e teslim edeceğim."

Beyazlı kadın ona yaklaştı ve ikisi alçak sesle tartışmaya başladı. Olver çevresine bakındı. Kimse ona bakmıyordu.

Parmakları titremeye başladı. Trollocların iri olduklarını, çirkin

olduklarını biliyordu. Ama... bu şeyler *kâbustu.* Tamamen kâbus. Ah, Işık!

Mat olsa ne yapardı?

"Dovie'andi se tovya sagain," diye fısıldadı Olver, bıçağını kınından çekerek. Haykırarak kendini beyazlı kadının üzerine fırlattı ve bıçağı beline sapladı.

Kadın çığlık attı. Faile Hava bağlarından kurtuldu. Sonra aniden tutsak ağılları açıldı ve bir grup adam bağırarak özgürlüğe koştu.

* * *

"Daha yükseğe kaldır!" diye bağırdı Doesine. "Kahrolası çabuk ol!"

Leane itaat etti ve diğer Aes Sedailerle birlikte Toprak ördü. Önlerinde yer sarıldı ve buruşmuş bir halı gibi kayarak toplandı. İşlerini bitirdiler ve sonra yamaçtan aşağı ateş yağarken tümseğin arkasına saklandılar.

Farklı farklı üyelerden oluşan grubun önderi Doesine'di. Bir düzine kadar Aes Sedai, birkaç Muhafız ve asker. Adamlar silahlarını kavramıştı, ama son zamanlarda bunlar ekmek somunları kadar etkisizdi. Havada Güç çıtırdayıp cızırdıyordu. Doğaçlama oluşturdukları set, Sharalıların fırlattığı ateşlerle gümbürdüyordu.

Leane, Tek Güç'e sarılarak setin üzerinden baktı. Terkedilmiş Demandred'le yüzleşmesinin etkisinden kurtulmuştu. Sarsıcı bir deneyim olmuştu –tamamen Demandred'in avucundaydı ve hayatı bir anda sona erebilirdi. Adamın sayıklamalarındaki yoğunluk da onu ürkütmüştü. Demandred'in Yenidendoğan Ejder'e duyduğu nefret kadar büyük bir nefrete tanık olmamıştı hiç.

Yamaçtan aşağı bir grup Sharalı iniyordu ve doğaçlama sete örgüler gönderiyorlardı. Leane, kurumuş eti kesen bir cerrah titizliğiyle, bir örgüyü havadayken kesti. Leane artık Tek Güç'te, öncekine göre çok daha zayıftı.

Yönlendirme konusunda daha verimli çalışması gerekiyordu. Bir kadının daha azıyla neler başarabildiği olağanüstüydü.

Set patladı.

Toprak kesekleri yere yağarken Leane kendini kenara fırlattı. *Saidar*'a tutunarak ve öksürerek, kıvrılan dumanların arasından yuvarlandı. O Sharalı adamlar yapmıştı! Örgülerini görememişti. Patlamada lime lime olmuş elbisesi içinde yerden kalktı. Kolları çizik içindeydi. Yakındaki hendekte mavi bir şey gördü. Doesine. O

tarafa koştu.

Kadının bedenini orada buldu. Ama başı yoktu.

Leane yıkıcı bir kayıp ve acı duygusuna kapıldı aniden. Doesine ve o çok yakın değildiler, ama burada birlikte savaşmışlardı. Yaşadıkları Leane'i yıpratmıştı –kayıplar, yıkım. Daha ne kadarını kaldırabilirdi? Daha kaç kişinin ölümüne seyirci kalacaktı?

Kendini güçlükle toparladı. Işık, bu bir felaketti. Düşman Dehşetlordları olacağını beklemişlerdi, ama burada o Sharalılardan yüzlercesi vardı. Hepsi savaş eğitimli, koskoca bir yönlendirici ulus. Savaş meydanına renkler saçılmıştı: düşmüş Aes Sedailer. Muhafızları, Aes Sedailerini kaybettikleri zaman kapıldıkları gazapla yamaç yukarıya saldırıyorlar ve orada Güç patlamalarıyla biçiliyorlardı.

Leane sendeleyerek batı yamacındaki bir çukurdan savaşan bir Kızıl ve Yeşil grubuna doğru yürüdü. Arazi şimdilik onları koruyordu, ama bu kadınlar daha ne kadar tutunabilirdi?

Yine de gurur duyuyordu. Sayıca azdılar ve alt ediliyorlardı, ama Aes Sedailer savaşmaya devam ediyordu. Bu, Seanchanların saldırdığı gecenin yanında bir hiçti. O gün içten bölünmüş bir Kule yıkılmıştı. Bu kadınlar sağlam duruyorlardı. Ne zaman bir grup dağılsa, yeniden bir araya geliyor ve savaşmaya devam ediyorlardı. Yukarıdan ateş yağıyordu, ama neredeyse aynı miktarda ateş topu geri uçuyordu ve karşı tarafın üzerine şimşek yağıyordu.

Leane gruba dikkatle yaklaştı ve Raechin Connoral'e katıldı. Kadın bir kayanın yanında çömelmiş, yaklaşan Sharalılara Ateş örgüleri fırlatıyordu. Leane karşıdan gelen örgülere gözünü açık tuttu ve bir Su örgüsüyle bir tanesini savuşturarak, ateş topunun minik kıvılcımlar saçarak sönmesini sağladı.

Raechin ona başını salladı. "Ben de erkeklere göz süzmek dışında faydalı bir şey yapmaktan vazgeçtiğini sanmıştım."

"Doman sanatı istediğin şeyi elde etmek hakkındadır Raechin," dedi Leane serinkanlılıkla, "hem de mümkün olan en az çabayla."

Raechin hıhladı ve Sharalılara doğru bir dizi ateş topu yolladı. "Bir ara senden tavsiye almalıyım," dedi. "Eğer gerçekten de erkeklere istediğini yaptırmanın bir yolu varsa, bilmeyi çok isterim."

Fikir o kadar saçmaydı ki, içinde bulundukları korkunç duruma rağmen Leane neredeyse kahkaha atacaktı. Bir Kızıl? Pudralar ve allıklar sürüştürecek ve Domanlıların manipülasyon sanatını öğrenecek ha? *Eh, neden olmasın?* diye düşündü Leane, bir ateş

topunu daha engelleyerek. Dünya değişiyordu ve Ajahlar da – inceden inceye– onunla birlikte değişiyordu.

Aes Sedailerin direnişi daha fazla Sharalı yönlendiricinin dikkatini çekiyordu. “Yakında bu pozisyonu terk etmemiz gerekecek,” dedi Raechin.

Leane başını sallamakla yetindi.

“O Sharalılar...” diye hırladı Kızıl. “Şuna bak!”

Leane inledi. Bu bölgedeki Sharalı birliklerin çoğu savaşın ilk aşamalarında geri çekilmişti –bir şey onları buradan uzağa çekmiş gibiydi– ama yönlendiriciler onların yerine, korkmuş görünüşlü insanlardan oluşmuş büyük bir grup getirmişlerdi ve saldırılara set olsunlar diye onları öne sürüyorlardı. Gruptakilerin çoğu savaşmak için sopalar ya da aletler taşıyordu, ama silahları iğreti tutarak birbirlerine sokulmuşlardı.

“Kan ve lanet küller,” dedi Raechin. Leane tek kaşını kaldırarak ona baktı. Kadın örmeye devam etti ve korkmuş insanların ardına şimşek göndermeye çalıştı. Yine de şimşek öndekilerden bazılarına çarptı. Leane hasta gibi hissediyordu, ama o da saldırılara katıldı.

Onlar çalışırken Manda Wan emekleyerek yanlarına geldi. Kurum kaplanmış, kararmış Yeşil korkunç görünüyordu. *Muhtemelen benim kadar korkunç,* diye düşündü Leane, kendi çizilmiş, isli kollarına bakarak.

“Geri çekiliyoruz,” dedi Manda. “Kapıyol kullanmak zorunda kalabiliriz.”

“Nereye gideceğiz peki?” dedi Leane. “Savaşı terk mi edeceğiz?”

Üçü sessizleşti. Hayır. Bu savaştan çekilmek olmazdı. Ya hep ya hiçti.

“Çok dağıldık,” dedi Manda. “En azından geri çekilip toparlanmamız lazım. Kadınları bir araya getirmeliyiz ve aklıma bundan başka bir şey gelmiyor. Sizin daha iyi bir fikriniz varsa söyleyin.”

Manda, Raechin’e baktı. Leane artık güçte çok zayıf olduğundan fikrinin fazla ağırlığı olmazdı. İkisi alçak sesle konuşurken o örgüleri kesmeye devam etti. Yakındaki Aes Sedailer çukurdan çıkmaya ve yamaç yukarı ilerlemeye başladılar. Yeniden toparlanacak, Dashar Tepesi’ne kapıyol açacak ve sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi.

Bir dakika. O da neydi? Leane yakında güçlü bir yönlendirme sezdi. Sharalılar halka mı olmuştu? Gözlerini kıstı; gecenin ilerleyen saatleriydi, ama arazi yer yer yandığından ışık vardı. Bol bol da

duman çıkıyordu. Leane dumanı süpürmek için Hava ördü, ama duman güçlü bir rüzgâra kapılmış gibi bölündü ve kalktı.

Egwene al'Vere, yüz şenlik ateşinin gücüyle parlayarak, yamaçta yanlarından geçti. Leane hiç bu kadar fazla Güç tutan bir kadın görmemişti. Amyrlin ellerini uzatarak yürüdü. Elinde bir çubuk tutuyordu. Egwene'in gözleri parlıyordu adeta.

Egwene bir ışık ve güç patlamasıyla bir düzine ayrı ateş akışı salıverdi. Bir *düzine.* Ateş patlamaları yukarıdaki yamacı dövdü ve Shara yönlendiricilerini havaya fırlattı.

"Manda," dedi Leane, "sanırım sana daha iyi bir toplanma noktası bulduk."

* * *

Talmanes feneri kullanarak ince bir dalı yaktı, sonra onu kullanarak piposunu tutuşturdu. Bir nefes çekti, sonra öksürmeye başladı ve piponun çanağını kayalık zemine boşalttı. Bir şekilde, tütün bozulmuştu. Hem de çok fena bozulmuştu. Öksürdü ve topuğuyla iğrenç tütünü ezdi.

"Siz iyi misiniz Lordum?" diye sordu Melten, yanından geçerken. Yürürken sağ elindeki çekici havaya atıp tutuyordu.

"Kahrolası yaşıyorum," dedi Talmanes. "Bundan daha fazlasını beklemeye hakkım yok sanırım."

Melten başını ifadesizce salladı ve yürümeye devam ederek, ejderlerin üzerinde çalışan ekiplerden birine katıldı. Çevrelerindeki derin mağara, tahtayı döven çekiç sesleriyle yankılanıyordu. Birlik silahları yeniden kurmak için ellerinden geleni yapıyordu. Talmanes parmaklarıyla feneri tıklatarak yağ seviyesine baktı. Yandığı zaman korkunç kokuyordu, ama Talmanes buna alışmaya başlamıştı. Daha birkaç saatlik yağları vardı.

Bu iyiydi, çünkü –bildiği kadarıyla– bu mağaranın yukarıdaki savaş meydanına açılan bir çıkış noktası yoktu. Buraya yalnızca kapıyolla ulaşılabiliyordu. Bazı Asha'manlar önceden burayı biliyordu. Tuhaf adam. Nasıl biri, Tek Güç kullanılmadan ulaşılamayan bir mağara yaratırdı ki?

Her durumda, Birlik burada, bu güvenli ama yalıtılmış yerde kısılı kalmıştı. Mat'in mesajlarından pek az bilgi alabiliyorlardı.

Talmanes, yukarıda savaşan yönlendiricilerin uzak seslerini duyabildiğini sanarak kulak kabarttı, ama yalnızca hayal gücünün bir oyunuydu. Her yer sessizdi ve bu kadim kayalar Kırılış'tan bu

yana ışık yüzü görmemişti. O zaman da görmüşse.

Talmanes başını iki yana salladı ve çalışan ekiplerden birine doğru yürüdü. “Nasıl gidiyor?”

Dennel, Aludra’nın ona verdiği birkaç sayfaya işaret etti. Sayfalarda bu ejderin nasıl onarılacağına dair talimatlar vardı. Kadının kendisi, hafif aksanı mağarada yankılanarak, bir başka ekibe ayrıntılı talimatlar veriyordu.

“Silindirlerin çoğu sağlam,” dedi Dennel. “Eğer düşünürsen, arada bir, bir parça ateş ve patlamaya dayanabilecek şekilde yapılmışlar...” Güldü, sonra Talmanes’e bakarak sustu.

“İfademin neşeni bozmasına izin verme,” dedi Talmanes, piposunu yerine kaldırarak. “Dünyanın bir ucunda savaşmamızın, ordularımızın sayıca çok azınlıkta kalmasının ve eğer kaybedersek tüm şerrin Karanlığın Efendisi’nin ruhlarımızın yok edeceği gerçeğinin keyfini kaçırmasına da izin verme.”

“Affedersiniz Lordum.”

“Şakaydı.”

Dennel gözlerini kırpıştırdı. “Bu mu?”

“Evet.”

“Şaka mıydı?”

“Evet.”

“İlginç bir mizah anlayışınız var Lordum,” dedi Dennel.

“Evet, başkaları da söyledi.” Talmanes eğildi ve ejder arabalarından birini inceledi. Kavrulmuş tahtalar, vidalar ve başka tahtalarla tutturulmuştu. “Bu pek işlevsel görünmüyor.”

“İşe yarayacak Lordum. Ama hızlı hareket edemeyeceğiz. Diyordum ki, silindirlerin kendisi dayandı, ama arabalar... Eh, kurtarabildiklerimizle ve Baerlon’dan gelen malzemelerle yapabileceğimiz ne varsa yaptık, ama bu kadar zamanda yapabildiklerimiz sınırlı.”

“Yani hiçbir şey,” dedi Talmanes. “Lord Mat her an bizi çağırabilir.”

“Yukarıdakiler hâlâ yaşıyorsa,” dedi Dennel, yukarı bakarak.

Huzursuz edici bir düşünce. Birlik son günlerini burada kapana kısılmış olarak geçirebilirdi. En azından o günlerin sayısı çok olmayacaktı. Ya dünya sona erecekti ya da Birlik’in erzakı tükenecekti. Bir hafta bile dayanamazlardı. Buraya gömülmüşlerdi. Karanlıktaydılar.

Lanet küller Mat. Yukarıda savaşı kaybetmesen iyi olur. Hem de çok iyi! Birlik hâlâ savaşabilecek durumdaydı. Bu savaşı, yeraltında

açlıktan ölerek bitirmeyeceklerdi.

Talmanes fenerini kaldırdı ve gitmek üzere döndü, ama bir şey fark etti. Ejderler üzerinde çalışan askerler duvara çarpık bir gölge düşürüyordu. Tıpkı geniş bir pelerin ve yüzünü saklayan bir şapka takmış bir adam gibi.

Dennel bakışlarını izledi. "Işık. İhtiyar Jak'ın kendisi bizi izliyormuş gibi, değil mi?"

"Gerçekten öyle," dedi Talmanes. Sonra sesini yükseltti. "Burası çok sessiz! Biraz şarkı duyalım beyler."

Adamların bazıları durdu. Aludra doğruldu, ellerini beline dayadı ve ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Bu yüzden şarkıya Talmanes girdi.

"Kupa boşalana kadar içeceğiz şarabı,
ağlamasınlar diye öpeceğiz kızları,
zar atıp duracağız gelene kadar zamanı,
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmek için!"

Sessizlik.

Sonra adamlar başladılar:

"Bir küfürle sesimiz yükselecek kahrolası,
daha kötüsü olabilirdi diye kucaklayacağız kızları,
Karanlık Varlık'ın kesesiyle yağlayacağız tabanları,
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmek için!"

Çalışır, oynayacakları role hızla hazırlanırlarken, sesleri kayaları dövüyordu.

Ve o rolü oynayacaklardı da. Talmanes oynayacaklarından emin olacaktı. Bu mezardan bir ejder ateşi patlamasıyla çıkmaları gerekse bile.

* * *

Olver beyazlı kadını bıçaklarken, Faile bağlarının yok olduğunu hissetti. Yere düştü, sendeledi, ama ayakta kalmayı başardı. Mandevwin da bir küfür savurarak yanına düştü.

Aravine. Işık, *Aravine.* Uysal, dikkatli ve becerikli. Aravine bir Karanlıkdostuydu.

Boru'yu almıştı.

Aravine, Olver'in saldırısında düşen Aes Sedai'ye baktı, sonra paniğe kapıldı, bir hizmetkârın getirdiği atı kaptı ve eyerine atladı.

Faile ona doğru atılırken tutsaklar kükreyerek yakındaki ağıldan fırladılar, kendilerini Trollocların üzerine fırlattılar ve silahlarını almaya çalıştılar. Faile tam Aravine'in yanına gelmişti ki, kadın Boru'yu da alarak dörtnala uzaklaştı. Yayla'nın tepesine çıkmasına izin verecek, hafif eğimli yamaçlara yöneldi.

"Hayır!" diye haykırdı Faile. "Aravine! Yapma bunu!" Faile kadının peşinden koşmaya başladı, ama sonra bunun faydasız olduğunu gördü.

At. Bir ata ihtiyacı vardı. Faile çılgın gibi çevresine bakındı ve kapıyoldan getirdikleri birkaç yük hayvanını gördü. Faile, Bela'ya koştu, bıçağının birkaç hamlesiyle eyeri kesip –bütün yüküyle birlikte– attı. Kısrağın sırtına sıçradı, dizginleri aldı ve atı topuklayarak harekete geçirdi.

Uzun tüylü kısrak dörtnala Aravine'in peşinden koşmaya başladı ve Faile atın sırtında öne eğildi. "Koş Bela," dedi Faile. "Biraz gücün kaldıysa, onu kullanmanın tam zamanı. Lütfen. Koş kızım. *Koş.*"

Bela ezilmiş zeminde koşarken, nal seslerine yukarıdan gelen gümbürtüler eşlik ediyordu. Trolloc kampı karanlıktı, yalnızca yemek ateşleriyle ve tek tük meşalelerle aydınlanmıştı. Faile bir kâbusun içinde at sürüyormuş gibi hissediyordu.

İleride, birkaç Trolloc yolunu kesmek için önüne çıktı. Faile, saldırdıkları zaman ıskalamaları için dua ederek daha da eğildi. Bela yavaşladı ve iki atlı, mızraklar taşıyarak, Faile'in yanından geçerek saldırdılar. Biri bir Trolloc'un boynunu deldi. Diğeri hedefini ıskalasa da, atı diğer Trolloc'u omuzlayarak yolu açtı. Bela şaşalamış Trollocların arasından dörtnala geçti ve önlerine geçmiş iki adama yetişti. Adamların biri göbekli, diğeri zayıftı. Harnan ve Vanin.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı Faile.

"Ho Leydim!" dedi Harnan, kahkaha atarak.

"Nasıl?" diye bağırdı Faile onlara, nal seslerinin üzerinden.

"Bir kervanın bizi bulmasına izin verdik," diye bağırarak karşılık verdi Harnan. "Bizi tutsak aldılar. Birkaç saat önce kapıyol aracılığıyla buraya getirdiler. Tutsakları salıvermek için hazırlanıyorduk. Sizin gelişiniz, ihtiyacımız olan fırsatı tanıdı bize!"

"Boru! Boru'yu çalmaya çalıştınız!"

"Hayır," diye bağırdı Harnan, "Mat'in tütününden bir parça

çalmaya çalıştık biz!”

“Onu geride bırakmak için gömdüğünüzü sandık!” diye bağırdı Vanin diğer yandan. “Mat aldırmaz diye düşündüm. Zaten bana birkaç marka borcu var! O çuvalı açıp lanet Valere Borusu’nu bulunca... lanet küller! Eminim bağırışım ta Tar Valon’dan duyulmuştur!”

Faile sahneyi hayal ederek inledi. Faile’in duyduğu, bir şaşkınlık feryadıydı ve ayımsı yaratığın saldırıya geçmesine sebep olan da oydu.

Eh, o ana dönmenin bir faydası yoktu. Dizleriyle Bela’ya tutundu ve atı hızlanmaya zorladı. İleride, Aravine Trollocların arasında, dik yamaçların eğiminin yumuşadığı yere doğru dörtnala gidiyordu. Aravine, Trolloclara bağırarak çılgınca yardım istedi. Ama dörtnala koşan atlar Trolloclardan daha hızlıydı.

Demandred. Aravine Boru’yu Terkedilmişlerden birine götüreceğini söylemişti. Faile usulca homurdanarak daha da eğildi ve Bela şaşırtıcı şekilde Vanin ile Harnan’ın önüne geçti. Faile onlara atları nereden bulduklarını sormadı. Aravine’e dikkat kesildi.

Kamptan bir bağırış geldi. Vanin’le Harnan ayrılarak, Faile’e doğru gelen atlıların önüne çıktılar. Faile yana döndü, Bela’yı bir malzeme yığınının üzerinden atlattı ve küçük bir kamp ateşinin çevresinde yemek yiyen, tuhaf giysiler içindeki bir grup insanın ortasından geçti. Koyu aksanlarla Faile’in arkasından bağırdılar.

Faile, Aravine’e santim santim yaklaşıyordu. Bela hıhlayıp pofluyordu. Derisi terden kararmıştı. Saldaea süvarileri diyarın en iyi süvarilerindendi ve Faile de atlardan anlardı. Her ırka binmişti. Savaş meydanındaki o anlarda, Bela’yı Tear’ın en iyi atlarının karşısına çıkarabilirdi. Belli bir türü olmayan tüylü kısrak, şampiyon gibi koşuyordu.

Faile nalların ritmini hissederek kol yeninden bir bıçak çıkardı. Bela’yı yerdeki bir çukurun üzerinden atlattı ve bir an havada asılı kaldılar. Faile rüzgârı, düşüşü ve anı hesapladı. Kolunu arkaya attı ve tam Bela’nın nalları yere dokunmadan önce bıçağı fırlattı.

Bıçak dümdüz uçtu ve Aravine’in sırtına saplandı. Kadın eyerden kayarak yere yığıldı. Çuval elinden düştü.

Faile, Bela’nın sırtından atladı, hareket halinde yere indi ve çuvalın yanında kayarak durdu. Çuvalın ağzındaki ipleri çözdü ve içindeki parlak Boru’yu gördü.

“Özür... dilerim...” diye fısıldadı Aravine, dönerek. Bacakları oynamıyordu. “Yaptığımdan Aldin’e bahsetme. Kadın seçmekten...

hiç... anlamıyor..."

Faile ayağa kalktı, sonra Aravine'e acıyarak baktı. "Yaratıcı ruhuna kucak açsın diye dua et Aravine," dedi ve Bela'nın sırtına tırmandı. "Çünkü o kucak açmazsa, Karanlık Varlık el koyacak ona. Seni ona bırakıyorum." Bela'yı dürtükleyerek harekete geçirdi.

İleride daha fazla Trolloc vardı ve dikkatleri Faile'deydi. Bağırdılar ve pek çok Myrddraal, Faile'i göstererek öne doğru süzüldü. Çevresini alarak yolunu kestiler.

Faile dişlerini sıktı ve Bela'yı geldiği yöne çevirdi. Harnan, Vanin ya da ona yardım edebilecek herhangi biriyle buluşabilmeyi umuyordu.

Kamp hareketliydi ve Faile, "Valere Borusu onda!" diye bağırarak peşine düşen biniciler gördü.

Tepenin üzerinde bir yerde, Mat'in güçleri Gölge'yle savaşıyordu. Çok yaklaşmıştı!

Bir ok yanında yere saplandı. Onu diğerleri izledi. Faile tutsak ağıllarına ulaştı. Çitler paramparça yatıyordu ve her yere cesetler saçılmıştı. Bela oflayıp pofluyordu. Belki de gücü tükenmek üzereydi. Faile yakında bir başka at gördü. Eyerlenmiş, demir kırı iğdiş at, ayaklarının dibindeki asker cesedini dürtüklüyordu.

Faile yavaşladı. Ne yapmalıydı? At değiştirebilirdi, ama sonra ne yapacaktı? Omzunun üzerinden arkaya baktı ve sonra bir başka ok başının üzerinden geçerken eğildi. Bir düzine kadar atlı Shara askeri gördü. Hepsi küçük diskler dikilmiş zırhlar içinde onu kovalıyordu. Onların arkasından da yüzlerce Trolloc geliyordu.

Taze atla bile, diye düşündü Faile, *onlardan kaçamam.* Bela'yı bazı malzeme arabalarının arkasına geçirerek saklandı ve yeni atın yanına koşma niyetiyle Bela'dan indi.

"Leydi Faile?" diye sordu küçük bir ses.

Faile aşağı baktı. Olver, bıçağı elinde, arabanın arkasına büzülmüştü.

Atlılar tepesinde bitmek üzereydi. Faile'in düşünmeye zamanı yoktu. Boru'yu çuvalın içinden çıkardı ve Olver'in ellerine tutuşturdu. "Bunu al," dedi. "Saklan. Gece çökünce Mat Cauthon'a götür."

"Beni bırakıyor musun?" diye sordu Olver. "Yapayalnız?"

"Mecburum," dedi Faile, çuvala birkaç ok demeti tıkarak. Kalbi göğsünün içinde gümlüyordu. "O biniciler geçtikten sonra saklanacak yeni bir yer bul! Benim geçtiğim yerleri araştırmaya gelecekler. Şeyden sonra..."

Beni yakaladıktan sonra.

Boru'yu ne yaptığını işkenceyle öğrenmesinler diye kendi bıçağıyla ölmesi gerekecekti. Olver'in kolunu tuttu. "Bu görevi sana yıkmak zorunda olduğum için özür dilerim ufaklık. Ama başka kimse yok. Önceden iyi iş başardın, bunu da yapabilirsin. Boru'yu Mat'e götür, yoksa her şeyi kaybederiz."

Taşıdığı çuvalı göstere göstere açıklığa koştu. Tuhaf giyimli yabancıların bazıları onu gördüler ve işaret ettiler. Faile çuvalı havaya kaldırdı ve demir kırı atın sırtına tırmanarak dörtnala kalktı.

Trolloclar ve Karanlıkdostları onun peşine takıldılar ve küçük çocukla ağır yükünü, Trolloc kampının ortasında, bir arabanın arkasında büzülmek üzere yalnız bıraktılar.

* * *

Logain ince diski evirip çevirdi. Siyah beyazdı ve kıvrımlı bir çizgiyle ortadan ikiye ayrılmıştı. Sözde, bir *cuendillar*. Parmaklarının altında pul pul soyulması, ebedi doğasıyla alay eder gibiydi.

"Taim neden kırmadı onları?" diye sordu Logain. "Kırabilirdi. Bunlar eskimiş kösele kadar kırılgan."

"Bilmiyorum," dedi Androl, ekibindeki diğerlerine bakarak. "Belki daha zamanı gelmemiştir."

"Onları doğru zamanda kırarsan Ejder'e yardım edersin," dedi kendine Emarin diyen adam. Endişeli gibiydi. "Yanlış zamanda kırarsan... ne olur?"

"İyi bir şey olmaz sanırım," dedi Pevara. Bir Kızıl.

Logain onu ehlileştirenlerden intikamını alacak mıydı bir gün? Eskiden, ona hayatta kalma güdüsünü veren –tek başına– o nefret olmuştu. Artık içinde yeni bir açlık vardı. Aes Sedaileri yenmişti, onları ezmiş ve ele geçirmişti. İntikam... boştu. O boşluğun yerini, uzun zamandır artarak büyüyen, M'Hael'i öldürme arzusu doldurmuştu, ama yeterli değildi. Başka ne istiyordu?

Bir zamanlar kendine Yenidendoğan Ejder diyordu. Bir zamanlar dünyaya hâkim olmaya hazırlanıyordu. Dünyayı hizaya getirmeye. Savaşın kenarında durmuş, Karanlık Varlık'ın zindanının mührünü ovalıyordu. Güneybatıdaydı, bataklıkların aşağısında, Asha'manlarının küçük bir üs kampını tuttuğu yerde. Yayla'dan uzak gürlemeler geliyordu –Aes Sedailer ile Sharalılar arasında gidip gelen örgülerin sebep olduğu patlamalar.

Orada Logain'in Asha'manlarından da büyük bir grup

savaşıyordu, ama Sharalı yönlendiriciler Aes Sedai ve Asha'manlardan sayıca daha üstündü. Diğerleri savaş meydanlarında dolaşıyor, Dehşetlordlarını avlayarak öldürüyordu.

Logain, Gölge'den daha hızlı adam kaybediyordu. Çok fazla düşman vardı.

Mührü kaldırdı. Onca güç vardı. Bir şekilde Siyah Kule'yi koruma gücü var mıydı? *Bizden, benden, korkmuyorlarsa Ejder öldüğü zaman başımıza ne gelecek?*

Bağdan hoşnutsuzluk geliyordu. Gabrelle'in gözlerine baktı. Kadın savaşı incelemekteydi, ama şimdi gözleri onun üzerindeydi. Sorguluyordu. Tehdit de ediyor muydu?

Biraz önce Aes Sedaileri ehlileştirdiğini mi düşünmüştü? Fikir onu güldürmeliydi. Hiçbir Aes Sedai ehlileşmezdi, asla.

Logain göstere göstere, mührü ve diğerlerini kemerindeki keseye koydu. İpleri çekerek kapattı ve Gabrelle'in gözlerine baktı. Kadının endişesi arttı. Bir an, Logain kadının endişesinin onun *yüzünden* değil, onun *için* olduğunu hissetti.

Belki de bağı kullanmayı ve Logain'i sakinleştireceğini bildiği hisler göndermeyi öğrenmişti. Hayır, Aes Sedailer ehlileşmezdi. Onlarla bağ kurmak, onları kontrol etmelerini sağlamamıştı. Daha fazla güçlük çıkarmıştı.

Yüksek yakasına uzandı ve oraya taktığı ejder iğnesini çıkarıp Androl'e uzattı. "Androl Genhald, ölüm çukuruna girdin ve geri döndün. İki seferdir sana borçlanıyorum. Seni tam Asha'man ilan ediyorum. İğneni gururla taşı." Adama kılıç iğnesini daha önce vermiş, Adanmışlık rütbesini iade etmişti.

Androl duraksadı, sonra uzandı ve saygılı ellerle iğneyi aldı.

"Mühürler?" diye sordu Pevara, kollarını kavuşturarak. "Onlar Beyaz Kule'ye ait ve Amyrlin de onların Gözetmeni."

"Duyduklarıma göre," dedi Logain, "Amyrlin ölmüşten farksız. Onun yokluğunda ben uygun bir naibim." Logain Kaynak'ı kavradı, ona hâkim oldu ve kendine kul etti. Yayla'nın üzerine bir kapıyol açtı.

Savaş, tüm kargaşası, dumanı ve çığlıklarıyla, duyularını işgal etti. Logain kapıyoldan geçti ve diğerleri de peşinden geldi. Demandred'in güçlü yönlendirmesi bir işaret ateşi gibi parlıyordu. Adamın gürleyen sesi Yenidendoğan Ejder'e sataşmaya devam ediyordu.

Rand al'Thor burada değildi. Eh, ona en yakın kişi Logain'in kendisiydi. Bir başka yedek. "Onunla savaşacağım," dedi

diğerlerine. “Gabrelle, sen geride kal ve geri dönmemi bekle, çünkü Şifa’ya ihtiyacım olabilir. Siz geri kalanlar, Taim’in adamlarının ve şu Sharalı yönlendiricilerin işini görün. Kendi seçimi ya da zorla, Gölge’ye geçmiş kimseyi canlı bırakmayın. Birine adalet, diğerine merhamet götürün.”

Başlarını salladılar. Gabrelle, belki düşmanın yüreğine saldırma kararı yüzünden, ondan etkilenmiş görünüyordu. Kadın farkında değildi. Terkedilmişlerden biri bile Demandred’in göründüğü kadar güçlü olamazdı.

Demandred’in bir *sa’angreal*’i vardı, hem de güçlü bir tane. Güçte *Callandor*’a denk, belki daha da güçlü. O Logain’in eline geçse, bu dünyada çok şey değişirdi. Dünya onu ve Siyah Kule’yı tanırdı ve Amyrlin Makamı’nın önünde hiç titremedikleri gibi titrerlerdi huzurunda.

* * *

Egwene, binlerce senedir benzeri görülmemiş bir saldırıya önderlik ediyordu. Aes Sedailer savunma tahkimatlarından çıkıp ona katılmışlardı ve düzenli adımlarla batı yamacına tırmanıyorlardı. Örgüler havada, rüzgâra kapılmış bir kurdele patlaması gibi uçuşuyordu.

Gökyüzü bin şimşeğin ışığıyla aydınlanıyordu ve yer darbelerle inliyor, titriyordu. Demandred platonun diğer yanından Andorluların üzerine ateş fırlatmaya devam ediyordu ve her şerateş ışını havayı dalgalandırıyordu. Yer siyah örümcek ağlarıyla çatlamıştı, ama şimdi o çatlaklardan iğrenç bir şeyin uzantıları çıkmaya başlamıştı. Bir hastalık gibi, yamaçtaki kırık kayalara yayılıyordu.

Hava Güç’le canlanmıştı, enerji o kadar yoğundu ki Egwene Tek Güç’ün herkese görünür olduğunu düşünecekti neredeyse. Bütün bunların ortasında, Vora’nın *sa’angreal*’ini kullanarak çekebildiğince güç çekiyordu. Seanchanlarla savaştığı zamanki gibi hissediyordu, yalnız bu sefer daha fazla kontrol sahibiydi. Seanchan savaşında, öfkesine çaresizlik ve dehşet karışıyordu.

Bu sefer öfkesi kor beyaz bir şeydi, demircinin işleyebileceği noktanın ötesinde ısıtılmış bir metal gibi.

O, Egwene al’Vere, bu diyarın naibiydi.

O, Amyrlin Makamı, artık Gölge’nin tacizlerine izin vermeyecekti.

Geri çekilmeyecekti. Kaynakları başarısız olunca eğilmeyecekti. Savaşacaktı.

Hava yönlendirdi; toz, duman ve ölü bitkilerden döne döne yükselen bir hortum yarattı. Onu önünde tutarak, yukarıdan onun yerini bulmaya çalışanların görüş alanını kapattı. Çevresinde şimşekler çakıyordu, ama Egwene Toprak ördü, kayaların derinliklerine indi ve bir demir püskürtüsü çıkararak, yanında bir kule şeklinde soğumasına izin verdi. Şimşekler, Egwene'i ıskalayarak kuleye çarptılar. Egwene uluyan fırtınayı yamaçtan yukarı yolladı.

Yan tarafta bir hareketlenme vardı. Leilwin'in yaklaştığını hissetti. O kadın... sadık olduğunu kanıtlamıştı. Ne sürpriz. Yeni bir Muhafız edinmek, Gawyn'in ölümünün yarattığı çaresizliği yok etmemiş, ama başka açılardan faydalı olmuştu. Egwene'in zihninin köşesindeki düğümün yerine yeni bir tane gelmişti: çok farklı, ama şok edici ölçüde sadık bir düğüm.

Egwene, Vora'nın *sa'angreal*'ini kaldırdı ve yanında Leilwin'le, yamaç yukarı ilerleyerek saldırılarını sürdürdü. İleride, Sharalılar büzülerek rüzgârlara dayanmaya çalışıyordu. Egwene onlara ateşten şeritlerle saldırdı. Yönlendiriciler fırtınayı aşarak ona ulaşmaya çalıştı, ama gözleri tozla dolunca örgüleri saptı. Üç asker kenardan saldırdı, ama Leilwin etkili bir biçimde onlardan kurtuldu.

Egwene rüzgârı çevirdi ve el gibi kullanarak yönlendiricileri alıp havaya fırlattı. Yukarıdaki şimşekler adamları ateşten kucaklarına aldılar ve dumanları tüten cesetleri yamaçtan aşağı fırlattılar. Egwene, Aes Sedai ordusuyla birlikte ilerlemeye devam etti ve ışıktan oklar gibi örgüler fırlattı.

Asha'manlar onlara katıldı. Zaman zaman Beyaz Kule'nin yanında savaşmışlardı, ama şimdi tam güçleriyle burada gibiydiler. Egwene başı çekerken yüzlerce adam toplanıyordu. Hava Tek Güç'le yoğunlaşmıştı.

Rüzgârlar durdu.

Fırtına aniden, battaniyenin altında kalmış mum gibi boğuldu. Bunu doğal bir güç yapmamıştı. Egwene bir kaya çıkıntısına tırmandı ve ellerini uzatarak tepede duran siyah kırmızılı adama baktı. Sonunda bu gücün başındaki kişiyi ortaya çıkarmıştı. Adamın Dehşetlordları Sharalıların yanında savaşıyordu, ama Egwene önderlerini aramıştı. Taim. M'Hael.

"Şimşek örüyor!" diye bağırdı arkasındaki bir adam.

Egwene hemen eriyik demirden bir kule yarattı ve soğutarak, bir

an sonra düşen şimşekleri çekti. Yana baktı. Onunla konuşan Jahar Narishma'ydı, Merise'in Asha'man Muhafızı.

Egwene, Taim'e bakarak gülümsedi. "Diğerlerini üzerimden çek," diye emretti yüksek sesle. "Narishma ve Merise dışında herkes. Narishma'nın uyarıları işime yarayacak."

Gücünü topladı ve hain M'Hael'in üzerine bir fırtına saldı.

* * *

Ila harabelerin yakınında, savaş meydanında ölüleri gözden geçiriyordu. Savaş ırmak aşağısına kaymış olsa da, gecenin içinde uzak bağırışlar ve patlamalar duyabiliyordu.

Yerdekilerin arasında yaralı arıyordu ve bulduğu okları ve kılıçları görmezden geliyordu. Onları başkaları toplayacaktı, ama Ila toplamadıklarını diliyordu. Bunca ölüme kılıçlar ve oklar sebep olmuştu.

Kocası Raen yakında çalışıyor, her bedeni dürtüklüyor, sonra nabız arıyordu. Eldivenleri kırmızıya kesmişti ve rengârenk giysileri kanla lekelenmişti, çünkü kulağını cesetlerin göğüslerine dayıyordu. Ölü olduklarından emin olunca, genellikle cesedin kendi kanıyla, yanaklarına X çiziyordu. Bu, diğerlerinin aynı işi tekrarlamasını engelliyordu.

Raen son bir sene içinde on yaş yaşlanmıştı sanki. Ila da aynı şekilde hissediyordu. Yaprağın Yolu genellikle kolay bir efendiydi, sevinç ve barış dolu bir hayat sağlıyordu. Ama yaprak yelde de düşerdi fırtınada da; adanmışlık, ilki kadar ikincisini de kabullenmeyi gerektirirdi. Ülkeden ülkeye sürülmüşler, toprak öldükçe açlık çekmişlerdi ve sonunda Seanchanların topraklarına gelmişlerdi... böyle bir hayatları vardı.

Bunların hiçbiri Aram'ı kaybetmek kadar acıtmamıştı canını. O, annesini Trolloclara kaybetmekten daha fazla üzmüştü.

Eski kraliçe Morgase'in yanından geçtiler. Bu işçileri o organize ediyor, emirler yağdırıyordu. Ila yürümeye devam etti. Kraliçeleri pek sevmezdi. O ve halkı için hiçbir şey yapmamışlardı.

Yakında, Raen durdu ve fenerini kaldırarak, bir askerin ölürken taşıdığı dolu sadağı inceledi. Ila tısladı ve eteklerini kaldırıp cesetlerin arasından dolanarak kocasına ulaştı. "Raen!"

"Barış, Ila," dedi Raen. "Onu elime almayacağım. Ama merak ediyorum." Başını kaldırdı ve ırmak aşağısında, Yayla'nın üzerinde, orduların korkunç cinayetler işlediği yerdeki uzak ışık çakmalarına

baktı. Gecenin içinde, yüzlerce şimşeği andıran onca çakma vardı. Gece yarısını geçeli epey olmuştu. Saatlerdir burada canlı arıyorlardı.

"Merak mı ediyorsun?" diye sordu Ila. "Raen..."

"Ne yapmalarını isterdik Ila? Trolloclar Yaprağın Yolu'nu izlemez."

"Kaçacak çok yer var," dedi Ila. "Şunlara bak. Gölgedölleri Afet'ten daha yeni çıkmışken Trollocları karşılamaya geldiler. Onca enerjiyi insanları toplayıp güneye götürmek için harcarlardı..."

"Trolloclar da peşlerinden giderdi," dedi Raen. "Sonra ne olacaktı Ila?"

"Pek çok efendi kabul ettik," dedi Ila. "Gölge bize kötü davranabilir, ama başkalarının davrandığından daha mı kötü olur gerçekten?"

"Evet," dedi Raen usulca. "Evet Ila. Daha kötü olur. Çok ama çok daha kötü."

Ila ona baktı.

Raen içini çekerek başını iki yana salladı. "Yol'dan sapmayacağım Ila. O benim yolum ve benim için doğru. Belki... belki başka yola sapmış olanlar hakkında o kadar kötü düşünmeyeceğim. Bu zamanları canlı atlatırsak, biz fedakârlıklarını kabul etmek istesek de istemesek de, bu savaş meydanında ölenler sayesinde yapabileceğiz bunu."

Sesi solup gitti. *Yalnızca gecenin karanlığı yüzünden,* diye düşündü Ila. *Güneş yine parladığında onu alt edecektir. Doğrusu bu. Değil mi?*

Gece göğüne baktı. O güneş... doğduğunda anlayacaklar mıydı? Aşağıdaki ateşlerin aydınlattığı bulutlar gittikçe yoğunlaşıyor gibiydi. Aniden ürpererek, parlak sarı şalına iyice sarındı.

Belki başka yola sapmış olanlar hakkında o kadar kötü düşünmeyeceğim...

Gözlerini kırpıştırarak birkaç damla gözyaşı döktü. İçinde bir şey burkuldu. "Işık," diye fısıldadı. "Ona sırtımı dönmemeliydim. Onu uzaklaştırmak yerine, aramıza dönmesine yardım etmeye çalışmalıydım. Işık, ah Işık. Onu koru..."

Yakında, bir grup paralı asker okları buldu ve aldı. "Hey, Hanlon!" diye seslendi biri. "Şuna bak!"

Kaba görünüşlü adamlar Tuatha'anların işine yardım eli uzattığında Ila onlarla gurur duymuştu. Savaştan kaçınarak yaralılara yardım etmek? Adamlar şiddet dolu geçmişlerini

aşmışlardı.

Ama şimdi gözlerini kırpıştırdığında onlar hakkında başka bir şey görüyordu. Savaşmaktansa cesetlerin arasında dolaşmayı ve ceplerini karıştırmayı tercih eden korkaklar. Hangisi daha kötüydü? Ne kadar yanlış bir yolda olurlarsa olsunlar, Trolloclara direnen ve onları geri çevirmeye çalışanlar mı? Yoksa sırf bu yolu daha kolay buldukları için savaşmayı reddeden paralı askerler mi?

Ila başını iki yana salladı. Öteden beri, hayata dair soruların yanıtlarını bildiğini hissetmişti. Bugün o yanıtları bulamıyordu. Ama bir insanın hayatını kurtarmak... buna tutunabilirdi.

Bedenlerin arasına döndü ve ölülerin arasında canlı aramaya devam etti.

* * *

Leydi Faile atının sırtında uzaklaşırken Olver, Boru'yu göğsüne bastırarak arabanın altına geri döndü. Düzinelerce atlı ve yüzlerce Trolloc, Faile'in peşine düşmüştü. Hava ne kadar da kararmıştı!

Yalnız. Yine yapayalnız kalmıştı.

Gözlerini sıkı sıkı yumdu, ama bu pek işe yaramadı. Uzaktan gelen çığlıkları ve bağırışları hâlâ duyabiliyordu. Kaçmaya çalışırken Trolloclar tarafından öldürülen insanların kanlarının kokusunu alabiliyordu hâlâ. Kanın ötesinde, yoğun ve genzini gıcıklayan duman kokusu vardı. Tüm dünya yanıyordu sanki.

Yakında bir yere ağır bir şey düşünce toprak sarsıldı. Gökyüzünde gök gürültüsü patladı. Yayla'dan gelen şimşeklerin çatırtıları da ona eşlik etti. Olver inledi.

Kendini ne kadar da cesur sanıyordu. İşte şimdi buradaydı; sonunda savaşın ortasındaydı. Ama ellerini titremekten zar zor alıkoyabiliyordu. Toprağın içine girip saklanmak istiyordu.

Faile ona saklanacak başka bir yer bulmasını, çünkü Boru'yu aramak için geri gelebileceklerini söylemişti.

Buradan çıkmaya cesaret edebilir miydi? Burada kalmaya cesaret edebilir miydi? Olver gözlerini araladı ve neredeyse çığlığı basacaktı. Arabanın yanında toynaklarla biten iki bacak duruyordu. Bir an sonra, hayvan burunlu bir yüz eğildi ve ona baktı. Boncuk gözler kısıldı ve burun delikleri kokladı.

Olver bağırdı ve Boru'yu göğsüne bastırarak geri geri gitti. Trolloc bir şeyler bağırarak arabayı kaldırdı ve Olver'in diğer yanına devirerek kırdı. Arabanın içindeki oklar yere saçılırken

Olver yerinden fırladı ve güvenli bir yer aradı.

Güvenli bir yer yoktu. Düzinelerce Trolloc ona dönmüştü ve Olver'in bilmediği bir dilde birbirlerine sesleniyorlardı. Olver, bir elinde Boru, diğerinde bıçak, çılgınlar gibi bakındı. Hiçbir yer güvenli değildi.

Yakında bir at hıhladı. Bela'ydı, bir malzeme arabasından dökülen tahılları çiğniyordu. At başını kaldırdı ve Olver'e baktı. Eyeri yoktu, yalnızca başlığı ve dizginleri vardı.

Kan ve küller, diye düşündü Olver, atın yanına koşarak, *keşke Rüzgâr burada olsaydı.* Bu tombul kısrak yüzünden sonu yemek kazanı olacaktı. Olver bıçağını kınına soktu ve Bela'nın sırtına sıçradı. Bir elinde Boru'yu taşıdığından, dizginleri tek eline aldı.

Arabanın yanındaki domuz burunlu Trolloc hızla silahını savurdu ve Olver'in kolunu uçurmasına ramak kaldı. Olver bağırarak Bela'yı tekmeledi ve kısrak Trollocların arasında dörtnala kalktı. Yaratıklar ulumalar ve bağırışlarla peşine takıldı. Kampta başka sesler de yükseldi. Kamptaki herkes oğlanın peşine düşmüştü.

Olver, ona öğretildiği gibi, eğilerek at sürdü ve hayvanı dizleriyle yönetti. Ve Bela koştu. Işık, ama ne koşuydu. Mat pek çok atın Trolloclardan korktuğunu ve atı onlara yaklaşmaya zorlarsa biniciyi sırtlarından atabileceklerini söylemişti, ama bu at bunların hiçbirini yapmıyordu. Gürleyerek Trollocların arasından, kampın tam ortasından geçti.

Olver omzunun üzerinden geriye baktı. Peşinde yüzlerce Trolloc vardı. "Ah, Işık!"

Yayla'nın tepesinde Mat'in bayrağını görmüştü, bundan emindi. Ama yol üzerinde o kadar çok Trolloc vardı ki. Olver, Bela'yı Aravine'in gittiği yöne çevirdi. Belki Trolloc kampının çevresinden dolaşıp o taraftan çıkabilir, sonra Yayla'ya arka taraftan tırmanabilirdi.

Boru'yu Mat'e götür, yoksa her şeyi kaybederiz.

Olver, Bela'yı topuklayarak tüm gücüyle at sürdü.

Başka kimse yok.

İleride büyük bir Trolloc gücü yolunu kesti. Olver diğer tarafa döndü, ama oradan da gelenler vardı. Olver bağırarak Bela'yı yine çevirdi, ama kalın siyah bir Trolloc oku atın böğrüne saplandı. Bela haykırarak sendeledi ve düştü.

Olver attan yere yuvarlandı. Yere çarptığında ciğerlerindeki tüm hava boşaldı ve gözlerinin önünde şimşekler uçuştu. Kendini zorlayarak elleri ve dizleri üzerinde emekledi.

Boru Matrim Cauthon'a ulaşmak zorunda...

Olver, Boru'yu kaptı ve ağladığını fark etti. "Üzgünüm," dedi Bela'ya. "Sen iyi bir attın. Rüzgâr'ın koşamayacağı gibi koştun. Çok üzgünüm." Bela usulca kişnedi, son bir nefes aldı ve öldü.

Olver onu bıraktı ve gelen ilk Trolloc'un bacaklarının arasından geçerek kaçtı. Onlarla savaşamazdı. Savaşamayacağını biliyordu. Bıçağı çekmedi. Dik yamaçtan yukarı koşmakla yetindi ve Mat'in bayrağının düştüğünü gördüğü yere ulaşmaya çalıştı.

Bir başka kıtada olsa da olurdu. Bir Trolloc giysilerini tutarak onu aşağı çekti, ama Olver giysilerini yırtarak Trolloc'un kalın tırnaklarında bıraktı. Kırık zeminde tırmanmaya devam etti ve çaresizlik içinde, yamacın dibinde, bir kaya çıkıntısında küçük bir yarık gördü. Sığ yarık siyah gökyüzüne bakıyordu.

Olver kendini o tarafa fırlattı ve Boru'yu kucaklayarak yarığa süründü. Zar zor sığdı. Trolloclar çevresinde dolaşıyorlardı, sonra ona uzanmaya, giysilerini tırmalamaya başladılar.

Olver inledi ve gözlerini yumdu.

* * *

Logain örgüler hazırlayarak kendini kapıyolun diğer tarafına fırlattı ve Demandred'e saldırdı.

Adam kuru nehir yatağına ve baskı altında dağılmak üzere olan Andorlu kargı sıralarına bakan yanık yamacın tepesinde duruyordu. Aieller, Cairhienliler ve Ejderin Alayı da orada savaşıyordu, kuşatılma tehlikesi altındaydılar.

Kargıların hemen hemen tamamı dağıtılmıştı. Yakında tam bir bozgun olacaktı.

Logain, Demandred'e doğru iki ateş sütunu yolladı, ama Sharalılar kendilerini önüne attılar ve saldırısını engellediler. Etleri yanıp gitti, kemikleri kömürleşip toza döndü. Onların ölümleri, Demandred'e dönecek ve bir Su ve Hava örgüsüyle karşılık verecek zamanı tanıdı. Logain'in ateşi saldırıyı karşıladı, su buhara döndü ve sonra uçup gitti.

Logain, bu kadar çok yönlendirdikten sonra, Demandred'in zayıflamış olacağını umuyordu. Ama yorulmamıştı. Adamın önünde karmaşık bir örgü oluştu, Logain'in hiç görmediği türden bir örgü. Havada dalgalanan bir alan oluştu ve Logain bir daha saldırdığında, örgüsü tuğla duvara fırlatılmış sopa gibi sekti.

Gökyüzünden yıldırım düşünce Logain yana sıçradı ve

yuvarlandı. Kaya parçaları üzerine yağarken Ruh, Ateş ve Toprak örerek o tuhaf duvarı biçti. Duvarı yıktı, sonra Demandred'in ateşini karşılamak için yerden havaya taş parçaları fırlattı.

Dikkatimi dağıtıyor, diye düşündü Logain, Demandred'in ateşin arkasında daha karmaşık bir şey ördüğünü fark ederek. Bir kapıyol açıldı ve uçtu. Kapıyol kıpkırmızı bir şeye açılmıştı. Logain kendini kenara fırlatırken Ölümkapısı geçti, ama peşinde alev alev yanan lavlardan bir iz bıraktı.

Demandred'in bir sonraki saldırısı, Logain'i geriye, lavlara doğru sürükleyen bir hava püskürtüsüydü. Logain çaresizce Su örerek lavı soğutmaya çalıştı. Omzu üzerine düştü, buhar patlaması derisini kavurdu, ama lavı yeterince soğutmayı başarmıştı, altı hâlâ eriyik olan lavın üzerindeki kabuğa çarptı. Bir dizi şimşek gelince, buhara karşı nefesini tutarak kendini kenara fırlattı ve şimşekler biraz önce durduğu yeri toza çevirdi.

O şimşekler, oluşturduğu kabuğu da parçaladı ve eriyik kayaya erişti. Lav damlaları Logain'in üzerine yağdı, derisini kavurdu ve kollarıyla yüzünü delik deşik etti. Logain çığlık atarak, gazapla ördü ve düşmanına şimşek yolladı.

Bir Ruh, Toprak ve Ateş dilimi, örgülerini havada kesti. Demandred çok *güçlüydü.* O *sa'angreal* inanılmazdı.

Bir sonraki şimşek çakması Logain'i kör etti ve geriye fırlattı. Logain kırık taşlarla dolu bir yere düştü ve taşların sivri köşeleri derisine saplandı.

"Güçlüsün," dedi Demandred. Logain sözcükleri zar zor duyabildi. Kulakları... gök gürültüsü... "Ama Lews Therin değilsin."

Logain hırladı, gözyaşları içinde ördü ve Demandred'e şimşek fırlattı. İki kere ördü ve Demandred bir tanesini havada kesse de ikincisi hedefini buldu.

Ama... o örgü neydi? Logain'in tanımadığı bir başka örgü. Şimşek Demandred'e çarptı, ama yok oldu, bir şekilde toprağa aktı ve dağıldı. Öylesine basit bir Hava ve Toprak örgüsü, ama şimşeği boşa çıkarmıştı.

Logain'le Kaynak arasına bir kalkan oturdu. Logain yaralı gözlerle, Demandred'in ellerinde oluşan şerateş örgüsünü izledi. Hırlayarak yerden yumruğu büyüklüğünde bir parça taş aldı ve Demandred'e fırlattı.

Şaşırtıcı şekilde, taş Demandred'e çarptı ve derisini yırttı, adamın geriye doğru sendelemesine sebep oldu. Terkedilmiş güçlüydü, ama yine de sıradan insanlar gibi hatalar yapabiliyordu.

Taim'in her zaman söylediğinin aksine, asla tüm dikkatini Tek Güç'e vermemek lazımdı. O dalgınlık anında, Logain'le Kaynak arasındaki kalkan yok olmuştu.

Logain iki örgüye başlayarak yana yuvarlandı. Biri kullanmayı düşünmediği bir kalkandı. Diğeri ise, çaresiz, son bir kapıyol. Korkağın seçimi.

Demandred elini yüzüne götürerek hırladı ve Güç'le saldırdı. Kalkanın daha büyük bir risk olduğunu fark ederek onu yok etmeyi tercih etti. Kapıyol açıldı ve Logain açıklıktan yuvarlanıp kapıyolun kapanmasına izin verdi. Diğer yanda yere yığıldı. Eti kavrulmuştu, kolları yara içindeydi, kulakları çınlıyordu ve gözleri hemen hemen hiç görmüyordu.

Bataklığın aşağısında, Gabrelle ve diğerlerinin onun dönüşünü beklediği Asha'man kampında, güçlükle doğrulup oturdu. Öfkeyle uludu. Bağdan Gabrelle'in endişesi geliyordu. Gerçek endişe. O endişeyi hayal *etmemişti.* Işık.

"Sessiz ol," dedi Gabrelle, yanında diz çökerek. "Seni aptal. Ne yaptın kendine?"

"Başarısız oldum," dedi Logain. Uzakta, Demandred'in Lews Therin'e bağırarak saldırılarını yeniden başlattığını hissetti. "Şifa ver bana."

"Yine denemeyeceksin, değil mi?" dedi Gabrelle. "Sırf bunu yapasın diye sana Şifa vermek istemiyorum..."

"Yine denemeyeceğim," dedi Logain perişan bir sesle. Acı korkunçtu, ama yenilginin küçük düşmüşlüğünün yanında soluk kalıyordu. "Denemeyeceğim Gabrelle. Lafımdan kuşku etmeyi bırak. O fazla güçlü."

"O yanıkların bazıları çok kötü Logain. Derindeki delikleri tamamen iyileştirebilir miyim bilmiyorum. Yara izi kalacak."

"Sorun değil," diye hırladı Logain. Yüzüne ve kollarına yağan lav damlaları yüzünden olmalıydı.

Işık, diye düşündü. *O canavarla nasıl başa çıkacağız?*

Gabrelle ellerini Logain'in üzerine koydu ve Şifa dalgaları vücuduna yayıldı.

* * *

Egwene'in M'Hael'e karşı verdiği savaşın gürlemeleri yukarıdaki bulutlardan gelen gök gürültüleriyle yarışıyordu. Adı savaş meydanındaki Dehşetlordları tarafından ilan edilen yeni bir

Terkedilmiş.

Egwene düşünmeden ördü ve dönek Asha'man'a örgü ardına örgü yolladı. Rüzgârı çağırmamıştı, ama yine de çevresinde esiyor, kükrüyordu ve saçlarını, elbisesini savuruyor, etolünü yakalayıp sallıyordu. Narishma ve Merise, Leilwin'le birlikte, yanında, yerde büzülmüşlerdi. Narishma'nın –savaş yüzünden zar zor duyulabilen– sesi M'Hael'in ördüğü örgüleri söylüyordu.

Egwene Yayla'nın tepesinde, M'Hael ile aynı hizada duruyordu. İçten içe, derinlerde, yakında dinlenmesi gerektiğini biliyordu.

Şimdilik bu sahip olamayacağı bir lükstü. Şimdilik önemli olan savaştı.

Ona doğru bir ateş sütunu fışkırdı ve Egwene onu Hava'yla savuşturdu. Kadın Toprak örerken kıvılcımlar rüzgâra yakalandı ve bir ışık serpintisi halinde çevresinde savruldu. Egwene zaten kırılmış olan toprağı dalgalandırdı ve M'Hael'i devirmeye çalıştı, ama adam örgüyü kendi örgüsüyle kesti.

Yavaşlıyor, diye düşündü Egwene.

Egwene güçle dolarak öne adım attı. Birer elinde iki örgü başlattı ve M'Hael'e ateş fırlattı.

M'Hael tel kadar ince, saf beyaz bir çubukla karşılık verdi, ama çubuk Egwene'i bir karışla ıskaladı. Şerateş Egwene'in gözlerinde ışık çakmaları yarattı ve hava çarpılırken altlarındaki toprak inledi. O örümcek ağları, hiçliğe açılan çatlaklar yere yayıldı.

"Aptal!" diye bağırdı Egwene ona. "Desen'i yok edeceksin!" Çatışmaları bu riski yaratmıştı bile. Bu rüzgâr, havadaki bu cızırtı doğal değildi. M'Hael'den çevreye yayılan çatlaklar genişliyordu.

"Yine örüyor!" diye haykırdı Narishma, sesi fırtına yüzünden boğularak.

M'Hael ikinci şerateş örgüsünü salıvererek yeri parçaladı, ama Egwene hazırdı. Öfkesi artarak kenara kaçtı. Şerateş. Ona karşılık vermesi gerekiyordu!

Nelere zarar verdikleri umurlarında değil. Buraya yok etmek için geldiler. Efendilerinin talebi bu. Kır. Yak. Öldür.

Gawyn...

Gazapla çığlık atarak ateş peşine ateş ördü. Narishma, M'Hael'in ne yaptığını bağırıyordu, ama Egwene kulaklarındaki uğultu yüzünden duyamıyordu. Yine de saldırılarını savuşturmak için Hava ve Ateş'ten bir engel örmüş olduğunu gördü.

Egwene saldırmaya devam ederek ona doğru yürüdü. Bu M'Hael'e kendini toplayıp saldıracak zaman tanımıyordu. Egwene

bu ritme yalnızca bir kalkan örecek kadar ara verdi ve kalkanı hazır tuttu. M'Hael'in engelinden seken bir ateş serpintisi adamın gerilemesine sebep oldu ve örgüsü çatladı. M'Hael, belki yine şerateş örmek için, elini kaldırdı.

Egwene kalkanı onunla Kaynak arasına oturttu. Kalkan M'Hael'i Kaynak'tan tam olarak kesemedi, çünkü adam irade gücüyle tuttu onu. Şimdi, Egwene'in onun yüzündeki inanmazlığı ve öfkeyi görmesine yetecek kadar yakındılar. M'Hael karşı koydu, ama Egwene'den daha zayıftı. Egwene kalkanı ittirerek M'Hael'i Tek Güç'e bağlayan iplikçiğe daha da yaklaştırdı. Tüm gücüyle zorladı...

M'Hael zorlanarak, yukarı, kalkanın henüz yerleşmediği küçük aralığa doğru küçük bir şerateş çubuğu yolladı. Şerateş örgüyü yok etti –havayı ve Desen'in kendisini de.

M'Hael örgüyü ona doğrulttuğunda Egwene sendeledi, ama kor beyaz çubuk ona ulaşamayacak kadar küçük ve zayıftı. Egwene'e çarpmadan solup gitti. M'Hael hırladı ve sonra Egwene'in bilmediği bir Yolculuk yöntemiyle, havayı çarpıtarak yok oldu.

Egwene elini göğsüne götürerek derin derin nefes aldı. Işık! Neredeyse Desen'den silinecekti.

Kapıyol yapmadan yok oldu! Gerçek Güç, diye düşündü Egwene. Tek açıklaması buydu. Gerçek Güç konusunda hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu –Karanlık Varlık'ın kendi özüydü, Efsaneler Çağı'nda yönlendiricileri Delik'i kazmaya sevk eden şey.

Şerateş. Işık. Neredeyse ölüyordum. Ölmekten de beter oluyordum.

Şerateşe karşı çıkmasının yolu yoktu.

Yalnızca bir örgü bu... Yalnızca bir örgü. Perrin'in sözleri.

O an geçmişti ve M'Hael kaçmıştı. Birinin yakında yönlendirmesi ihtimaline karşı Narishma'yı yanında tutması gerekiyordu.

M'Hael yine Gerçek Kaynak kullanmazsa. Onu yönlendirdiklerinde bir başka erkek yine hisseder mi bunu?

"Anne!"

Egwene döndüğü zaman, Merise'in Aes Sedailerin ve Asha'manların çoğunun hâlâ Shara güçleriyle savaşmakta olduğu yeri gösterdiğini gördü. Yamaçta farklı renkte elbiseler içinde Aes Sedailer ölü yatıyordu.

Gawyn'in ölümü, siyahlara bürünmüş bir suikastçı gibi, Egwene'in düşüncelerinin peşini bırakmıyordu. Egwene dişlerini sıktı, öfkesini besledi ve Tek Güç çekerek Sharalılara saldırdı.

* * *

Hurin, burun delikleri bezlerle tıkanmış halde, diğer Sınırboylularla birlikte Polov Yaylası'nda savaşıyordu.

Beze rağmen savaşın kokularını alabiliyordu. Ne kadar çok şiddet vardı, kan ve çürük et kokuları etrafını kuşatmıştı. Yeri, kılıcını, *giysilerini* kaplamışlardı. Savaş boyunca Hurin defalarca, şiddetle kusmuştu.

Yine de savaşmaya devam etmişti. Ayı burunlu bir Trolloc cesetlerin üzerinden aşarak silahını savurduğunda kendini kenara fırlattı. Yaratığın kılıcı yeri sarstı ve Hurin haykırdı.

Yaratık Hurin'in haykırışının bir korku ifadesi olduğunu sanarak, insansı olmayan bir sesle kahkaha attı. Trolloc atıldı. Hurin öne, yaratığın kolunun altına fırladı, sonra koşarak geçerken yaratığın karnını biçip açtı. Trolloc sendeleyerek durdu ve kendi bağırsaklarının dışarı dökülmesini izledi.

Lord Rand için zaman kazanmam lazım, diye düşündü Hurin, gerileyerek ve bir sonraki Trolloc'un cesetleri aşarak gelmesini bekleyerek. Yayla'nın doğusundan, ırmak tarafından geliyorlardı. Bu dik yamacı tırmanmaları zordu, ama Işık, o kadar çoktular ki.

Savaşmaya devam et. Savaşmaya devam et.

Lord Rand *ona* gelmiş, özür dilemişti. Ondan! Eh, Hurin onu gururlandıracaktı. Yenidendoğan Ejder küçük bir hırsız avcısının affına ihtiyaç duymazdı, ama Hurin yine de dünyanın kendisi düzelmiş gibi hissetmişti. Lord Rand yine Lord Rand'dı. Ona yeterince zaman kazandırabilirlerse Lord Rand onları koruyacaktı.

Hareketlilikte bir ara olmuştu. Hurin kaşlarını çattı. Yaratıklar sonsuz görünmüştü gözüne. Hepsi ölmemişti herhalde. İhtiyatla ilerledi ve cesetlerin üzerinden, yamaçtan aşağı baktı.

Hayır, hayır, yenilmemişlerdi. Trolloc denizi hâlâ sonsuz görünüyordu. Aşağıdaki ateşlerin ışığında görebiliyordu onları. Trolloclar tırmanmayı bırakmışlardı, çünkü yamaçtaki leşleri yollarından çekmeleri gerekiyordu. O leşlerin çoğunu Tam'in okçuları biçmişti. Onların da aşağısında, nehir yatağında, daha büyük bir Trolloc ordusu Elayne'in ordusuyla savaşıyordu.

"Birkaç dakikamız var," dedi Lan Mandragoran askerlerine, atının sırtında oturduğu yerden. Kraliçe Alliandre de adamlarıyla sakin sakin konuşarak yanlarından geçti. Aynı yerde iki hükümdar. Kumanda etmeyi biliyorlardı kuşkusuz. Bu Hurin'in daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Son bir saldırıya hazırlanıyorlar," dedi Lan, "bizi yamaçtan geriye itmek ve bizimle burada, düz zeminde savaşmak istiyorlar.

Onlar leşleri temizlerken dinlenin. Barış kılıcınızı kayırsın dostlarım. Bir sonraki, en kötü saldırı olacak." Bir sonraki saldırı mı *en kötüsü* olacaktı? Işık!

Arkalarında, platonun ortasında, Mat'in ordusunun kalanı Shara ordusunu zorlamaya, güneybatıya püskürtmeye çalışmaya devam ediyordu. Bunu yapabilirse ve onları yamaçtan aşağı, Elayne'in güçleriyle savaşan Trolloclara doğru itmeyi başarabilirse büyük bir kargaşa yaratabilirdi ve Mat bundan faydalanabilirdi. Ama şimdilik, Sharalılar tek santim gerilemiyorlardı; aksine, Mat'in şaşalamaya başlamış olan ordusunu itiyorlardı.

Hurin arkasına yaslandı ve çevresindeki inlemeleri, uzak bağırışları, metale çarpan silahların çınlamalarını dinledi ve çevresindeki koku okyanusu içindeki şiddet kokusunu içine çekti.

Daha en kötüsü gelmemişti.

Işık onlara yardım etsindi...

* * *

Berelain, sarayındaki ziyafet salonuna girerken bir paçavrayla ellerindeki kanı sildi. Masalar parçalanıp odanın iki yanındaki şömineleri beslemekte kullanılmıştı. Mobilyaların yerinde, sıra sıra yaralı yatıyordu.

Mutfak kapıları çarpılarak açıldı ve bir grup Tenekeci içeri girdi. Bazıları sedye taşıyor, diğerleri yaralıların aksayarak yürümesine yardımcı oluyordu. *Işık!* diye düşündü Berelain. *Daha fazla yaralı?* Saray tıka basa yaralılarla doluydu.

"Hayır, hayır," dedi onlara doğru yürüyerek. "Buraya değil. Arka hole gidin. Onları oraya yerleştirmeye başlamamız gerekecek. Rosil! Yeni yaralılar geldi."

Tenekeciler yumuşak seslerle yaralılara bir şeyler söyleyerek hole döndüler. Buraya yalnızca kurtarılması mümkün olanlar getiriliyordu. Berelain, Tuatha'an kadınların önderlerine, ne tür yaraları iyileştirmek için çok fazla Şifa gerektiğini açıklamak zorunda kalmıştı. Hayata pamuk ipliğiyle bağlı tek bir kişiyi kurtarmaktansa, kötü yaralanmış on kişiyi kurtarmak yeğdi.

O açıklama anı, o güne dek yaptığı en zor şeydi.

Tenekeciler sıra halinde yürümeye devam ettiler ve Berelain yaralıların arasında beyaz giysili birileri olup olmadığına baktı. Beyazpelerinler vardı, ama aradığı kişi yoktu.

Ne kadar çok... diye düşündü yine. Yaralıları taşımak konusunda

kimse Tenekecilere yardım etmiyordu. Sarayda eli iş tutan bütün erkekler ve çoğu kadın, savaşmak için ya da ok toplayan Caemlyn mültecilerine yardım etmek için savaş meydanına gitmişti.

Rosil telaşla yaklaştı. Giysileri kanla lekelenmişti ve bunu görmezden geliyordu. Hemen yaralıların yönlendirilmesi işini ele aldı ve aralarında acilen ilgilenilmesi gereken biri olup olmadığına baktı. Ne yazık ki o anda mutfak kapıları çarpılarak açıldı ve Kandaşların savaş meydanının bir başka bölgesinden gönderdiği kanlı Andorlular ve Aieller sendeleyerek içeri girdi.

Ardından tam bir çılgınlık başladı. Berelain karşısına çıkan herkesi –seyisler, ihtiyarlar, beş yaşındaki çocuklar– koşturarak, yeni gelenlerin yerleştirilmesine yardımcı oldu. Aiellerden yalnızca yarası en ciddi olanlar gelmişti; elleri silah tuttuğu sürece savaş meydanında kalmak gibi bir eğilimleri vardı. Bu da, buraya gelenlerin yardım edilemeyecek durumda oldukları anlamına geliyordu. Berelain onları boşa harcanamayacak yerlere yatırıyor ve sonra kanlı nefesler alarak ölmelerini izliyordu.

"Bu aptalca!" dedi ayağa kalkarak. Elleri yine kanlanmıştı ve temiz paçavrası kalmamıştı. Işık! "Daha fazla yardım yollamamız lazım. Sen." Kör olmuş bir Aiel'i gösterdi. Adam sırtını duvara verip oturmuştu ve gözleri sarılmıştı. "Sen, kör Aiel."

"Adım Ronja."

"Eh, Ronja. Burada bana yardım eden *gai'shain*'ler var. Benim hesabıma göre, onlardan daha fazlası olmalı. Neredeler?"

"Kazananlara hizmet edebilmek için savaşın bitmesini bekliyorlar."

"Onları getireceğiz," dedi Berelain. "Savaşa yardım edebilecek herkese ihtiyacımız var."

"Buraya gelebilirler Berelain Paendrag, hastalara bakmanıza yardım da edebilirler," dedi adam. "Ama savaşmazlar. Savaşmak onlara düşmez."

"Ama neyin mantıklı olduğunu görecekler," dedi Berelain kararlılıkla. "Bu Son Savaş!"

"Burada klan şefi sen olabilirsin," dedi Aiel gülümseyerek, "ama *Car'a'carn* değilsin. O bile *gai'shain*'lere *ji'e'toh*'u ihlal etmelerini emredemez."

"O zaman kim emredebilir?"

Bu adamı şaşırtmış gibiydi. "Hiç kimse. Bu mümkün değil."

"Ya Bilgeler?"

"Etmezler," dedi adam. "Asla."

“Göreceğiz,” dedi Berelain.

Adam daha da geniş gülümsedi. “Hiç kimse senin gazabınla yüzleşmek istemezdi Berelain Paendrag. Ama gözlerim yine görecek olsa bile, *gai’shain*’lerin savaştığını görmektense, onları çıkartmayı yeğlerdim.”

“O zaman savaşmaları gerekmiyor,” dedi Berelain. “Belki yaralıların taşınmasına yardım edebilirler. Rosil, bu grup sende mi?”

Yorgun kadın başını salladı. Bir adım daha atamadan düşecekmiş gibi görünmeyen Aes Sedai kalmamıştı sarayda. Berelain, Rosil’in onaylayacağını sanmadığı otlar sayesinde ayakta durabiliyordu.

Eh, burada daha fazla faydası olmayacaktı. Kilerlerdeki yaralıları kontrol etse de olurdu. Onlar...

“Leydi Mayene Başı?” diye sordu bir ses. Kitan’dı, sarayın hizmetkârlarından biri. Yaralılara yardım etmek için burada kalmıştı. Zayıf kadın, Berelain’in koluna girdi. “Görmeniz gereken bir şey var.”

Berelain iç geçirdi, ama başıyla onayladı. Şimdi nasıl bir felaket bekliyordu onu? Yaralıları daha önce orada olmayan duvarların arkasına kapatan bir başka şer kabarcığı mı? Yoksa yine mi sargı bezi bitmişti? Berelain, şehirde sargı bezine dönüştürülmemiş çarşaf, perde ya da iç çamaşır kaldığını sanmıyordu.

Kız onu merdivenlerden çıkarıp, birkaç yaralının bakıldığı, Berelain’in kendi dairesine götürdü. Berelain odalardan birine girdi ve onu tanıdık birinin beklediğini görünce şaşırdı. Annoura bir yatağın kenarına oturmuştu. Üzerinde gri çizgili kırmızı elbise vardı ve örgülerini geriye doğru çekip pek de hoş olmayan bir biçimde bağlamıştı. Berelain onu tanımayacaktı neredeyse.

Berelain içeri girince Annoura ayağa kalktı ve eğildi, ama yorgunluktan düşecekmiş gibi görünüyordu.

Yatakta Galad Damodred yatıyordu.

Berelain inledi ve onun yanına koştu. Yüzünde kötü bir yara taşıyordu, ama gerçekten de oydu. Hâlâ nefes alsa da baygındı. Berelain elini tutmak için kolunu kaldırdı, ama Galad’ın elinin yerinde olmadığını gördü. Kan kaybından ölmesin diye cerrahlardan biri yarayı dağlamıştı.

“Nasıl?” diye sordu Berelain, Galad’ın diğer elini tutup gözlerini yumarak. Eli sıcaktı. Damodred’in beyazlı adamı alt ederken bağırdıklarını duyduğunda...

“Sana bunu borçlu olduğumu hissettim,” dedi Annoura. “Demandred yaptığı şeyi ilan ettikten sonra onu savaş meydanında buldum. Demandred Siyah Kule’nin adamlarıyla savaşırken onu oradan uzaklaştırdım.” Yatağın yanındaki tabureye geri çöktü, sonra kamburunu çıkararak öne doğru eğildi. “Ona Şifa veremedim Berelain. Onu buraya getirmek için kapıyol açmaktan daha fazlasını yapamadım. Üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Berelain. “Kitan, diğer Aes Sedailerden birini getir. Annoura, dinlendiğin zaman daha iyi hissedeceksin. Teşekkür ederim.”

Annoura başını salladı. Gözlerini yumdu ve Berelain kadının gözlerinde yaş görünce şaşırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Berelain. “Annoura, sorun nedir?”

“Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil Berelain,” dedi Annoura, ayağa kalkarak. “Herkese öğretilmiş bir şeydir, anlarsın. Fazla yorgunsan yönlendirme. Pürüzler çıkabilir. Ama saraya açılan bir kapıyola ihtiyacım vardı. Onu güvenliğe getirmek için, sana...”

Annoura tabureden yere devrildi. Berelain onun yanında diz çöktü ve başını kucağına aldı. Ancak o zaman, Annoura’nın farklı görünmesinin sebebinin örgüler olmadığını fark etti. Yüzü de yanlıştı. Değişmişti. Artık yaşı belirsiz değil, yalnızca gençti.

“Ah, Işık, Annoura,” dedi Berelain. “Kavruldun, değil mi?”

Kadın kendinden geçti. Berelain’in yüreği burkuldu. Son günlerde kadınla anlaşmazlıkları olmuştu, ama ondan önceki senelerde Annoura onun sırdaşıydı –ve dostuydu. Zavallı kadın. Aes Sedailere bakılırsa, bu ölümden daha beterdi.

Berelain kadını odadaki kanepelerden birine taşıdı ve sonra battaniyeyle örttü. Çok güçsüz hissediyordu. *Belki... belki ona da bir şekilde Şifa verilebilir...*

Bir süre daha Galad’ın elini tutmak için yanına döndü, tabureyi düzeltti ve oturdu. Birazcık dinlense... Gözlerini kapattı. Galad yaşıyordu. Bedeli korkunç olsa da yaşıyordu.

Galad konuşunca şok geçirdi. “Nasıl?”

Berelain gözlerini açtığında, Galad’ın ona baktığını gördü.

“Buraya nasıl geldim?” diye sordu usulca.

“Annoura,” dedi. “Seni savaş meydanında buldu.”

“Yaralarım?”

“Vakit bulduklarında başka Şifacılar gelecek,” dedi Berelain. “Elin...” Kendini hazırladı. “Elini kaybettin, ama yüzündeki kesiği iyileştirebiliriz.”

“Hayır,” diye fısıldadı Galad. “Yalnızca... küçük bir kesik. Şifa’yı onsuz ölecek olanlara saklayın.” Çok yorgun görünüyordu. Zar sor uyanık kalabiliyormuş gibi.

Berelain dudağını ısırdı, ama başını salladı. “Elbette.” Sonra duraksadı. “Savaş kötüye gidiyor, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman... umut beslemekten başka yapacak bir şey yok?”

Galad elini çekti ve gömleğinin altına uzandı. Bir Aes Sedai geldiği zaman onu soyup yaralarını temizlemeleri gerekecekti. Şimdiye kadar, en kötü yarası o olduğu için sadece kesik koluyla ilgilenilmişti.

Galad içini çekti, titredi ve elini gömleğinin altından çekti. Onu çıkarmaya mı çalışmıştı?

“Umut...” diye fısıldadı ve kendinden geçti.

* * *

Rand ağlıyordu.

Karanlıkta büzülmüştü ve insanların yaşam ipliklerinden dokunmuş Desen önünde dönüyordu. O ipliklerin o kadar çoğu kısa kesilmişti ki...

O kadar çoğu.

Onları koruyabilmiş olmalıydı. Neden koruyamamıştı? İstemsizce, zihninden isimler geçmeye başladı. Onun için ölmüş olanların isimleri. Yalnızca kadınlarla başlamıştı ve şimdi kurtarmış olması gereken –ama kurtaramadığı– herkesi içeriyordu.

İnsanlık Merrilor’da ve Shayol Ghul’de savaşırken, Rand’ın onların ölümlerine seyirci kalması gerekiyordu. Sırtını dönemezdi.

Karanlık Varlık tüm gücüyle saldırmak için tam o anı seçti. Baskı yine geldi ve Rand’ı ezip yok etmeye çalıştı. Kıpırdayamıyordu. Özünün, kararlığının ve gücünün her zerresini Karanlık Varlık’ın onu paramparça etmesini engellemeye odakladı.

Onlar ölürken, izlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Rand, Davram Bashere’in saldırırken ölmesini izledi. Karısı da hemen peşinden öldü. Rand, arkadaşı düştüğünde haykırdı. Davram Bashere için ağladı.

Mat’in tuttuğu Yayla’ya saldırı düzenleyen Trolloclar sevgili, sadık Hurin’i öldürdü. Rand, Hurin için ağladı. İçinde onca sadakat olan adam, nereye gitse peşinden gelecek olan adam.

Jori Congar bir Trolloc leşinin altında kalmıştı. Yardım

dilenerek, kan kaybından öldü. İpliği sonunda kaybolduğunda Rand, Jori için ağladı.

Far Dareis Mai'den vazgeçmeye karar veren ve *siswai'aman* Leiran'ın ayaklarının dibine gelin çelengi bırakan Enaila'nın karnına dört Trolloc'un mızrakları saplandı. Rand onun için ağladı.

Bunca zamandır onu takip eden ve Dumai Kuyuları'nı da gören Karldin Manfor, yönlendirme gücü tükendiğinde ve bitkinlik içinde yere çöktüğünde öldü. Sharalılar üzerine çullandılar ve siyah hançerleriyle katlettiler onu. Aes Sedaisi Beldaine birkaç dakika sonra sendeledi ve düştü. Rand ikisi için ağladı.

Gareth Bryne ve Siuan için ağladı. Gawyn için ağladı.

O kadar çok vardı ki. O kadar çok.

KAYBEDİYORSUN.

Rand daha da fazla büzüldü. Ne yapabilirdi? Karanlık Varlık'ı durdurma düşü... bunu yaparsa bir kâbus yaratacaktı. Kendi niyetleri ona ihanet etmişti.

PES ET DÜŞMAN. NEDEN SAVAŞMAYA DEVAM EDİYORSUN? SAVAŞMAYI BIRAK VE DİNLEN.

Rand'a çok cazip geliyordu. Ah, o kadar cazip geliyordu ki. Nynaeve ne düşünürdü? Rand onun Alanna'yı kurtarmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. O anda Rand'ın pes etmek istediğini bilseler o ve Moiraine ne kadar utanırlardı?

Acıya boğuldu ve yine haykırdı.

"Lütfen, dursun artık!"

DURABİLİR.

Rand kıvranarak, titreyerek büzüldü. Ama çığlıklar kulaklarından gitmiyordu. Ölüm üzerine ölüm. Güçlükle dayandı. "Hayır," diye fısıldadı.

PEKÂLÂ, dedi Karanlık Varlık. SANA GÖSTERECEK BİR ŞEYİM DAHA VAR. NE OLABİLECEĞİ HAKKINDA BİR VAAT DAHA...

Karanlık Varlık olasılık ipliklerini son kez dokudu.

Her şey karardı.

* * *

Taim, Tek Güç'le saldırarak Mishraile'i Hava örgüleriyle dövdü. "Geri dön o zaman, seni aptal! Savaş! O pozisyonu kaybetmeyeceğiz!"

Dehşetlordu geriledi, iki yoldaşını topladı ve emredileni yapmak üzere uzaklaştı. O Aes Sedai dağkedisi! Ne *cüretle* onu yenerdi?

“M’Hael,” dedi sakin bir ses.

Taim... M’Hael. Kendini M’Hael olarak düşünmek zorundaydı. Yamaçta, onu çağıran sese doğru yürüdü. Yayla’da paniğe kapılmış, kapıyolla güvenli bir yere kaçmıştı ve şu an Yayla’nın güneydoğu yamacının kıyısındaydı. Demandred bu pozisyonu aşağıdaki savaşı izlemek ve Andor, Cairhien ve Aiel saflarına yıkım göndermek için kullanıyordu.

Demandred’in Trollocları Yayla ile bataklıklar arasındaki koridorun tamamını kontrol altına almıştı; kuru nehir yatağındaki savunucuları yıpratıyorlardı. Yalnızca zaman meselesiydi. Bu arada, Shara ordusu Yayla’da, buranın kuzeydoğusunda savaşıyordu. Ama şu anda önemli olan Yayla’nın diğer yanındaki o Aes Sedaileri yok etmekti. Bu savaşı kazanmanın anahtarı buydu.

M’Hael tuhaf kıyafetleri ve dövmeleri içinde, şüpheci Sharalıların arasından geçti. Demandred ortalarında bağdaş kurup oturmuştu. Gözlerini kapatmıştı ve yavaş yavaş nefes alıp veriyordu. Kullandığı o *sa’angreal*... ondan bir şeyler alıyordu, yönlendirmek için gereken güçten daha fazla bir şey.

Bu M’Hael’e bir fırsat tanır mıydı? Bir başkasının yönetimine girmek nasıl da kanına dokunuyordu. Evet, bu adamdan çok şey öğrenmişti, ama şu an Demandred’in önderlik edecek durumda olmadığı açıktı. Bu Sharalıları el üstünde tutuyordu ve tüm enerjisini al’Thor’dan intikam almak için harcıyordu. Bir başkasının zayıflığı, M’Hael’in beklediği fırsat olabilirdi.

“Başarısız olduğunu duydum M’Hael,” dedi Demandred.

Önlerinde, kuru nehir yatağının karşısında, Andor savunması sonunda bozulmaya başlamıştı. Trolloclar devamlı saflarındaki zayıf noktaları sınıyordu ve ırmak boyunca muhtelif yerlerde kargı saflarını bozuyorlardı. Alay’ın ağır süvarileri ve Cairhienli hafif süvariler şimdi devamlı hareket halindeydiler ve Andor savunmasını aşıp geçen Trolloclara karşı çaresiz hamleler yapıyorlardı. Bataklıkların civarında Aieller onları tutmaya devam ediyordu ve Alay’ın arbaletçileri Andorlu kargılı askerlerle birlikte Trollocların sağ kanatlarını kuşatmasını engellemeyi başarıyordu. Ama Trolloc saldırısının baskısı amansızdı ve Elayne’in safları yavaş yavaş geriliyor, Shienar bölgesinin derinliklerine çekiliyordu.

“M’Hael?” dedi Demandred, gözlerini açarak. Kadim gözler. M’Hael o gözlere bakarken ürkmeyi reddetti. Ürkmeyecekti! “Nasıl başarısız olduğunu söyle bana.”

“Aes Sedai cadısı,” dedi M’Hael tükürürcesine. “Çok güçlü bir

sa'angreal'i var. Onu neredeyse yenecektim, ama Gerçek Güç beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Sana küçük bir sızıntı bahşedilmesinin bir sebebi var," dedi Demandred, gözlerini yine yumarak. "Ona alışık olmayan biri için öngörülemez bir güçtür."

M'Hael hiçbir şey söylemedi. Gerçek Güç üzerinde çalışacaktı; onun sırlarını öğrenecekti. Diğer Terkedilmişler yaşlı ve ağırdı. Yakında yeni kan hükmedecekti.

Demandred rahat bir kaçınılmazlık duygusuyla ayağa kalktı. Yer değiştiren devasa bir kaya izlenimi yaratıyordu. "Geri dönüp onu öldüreceksin M'Hael. Ben Muhafızını öldürdüm. Kadının kolay av olması lazım."

"Sa'angreal..."

Demandred, tepesine altın bir kadeh monte edilmiş asasını uzattı.

Bu bir sınav mıydı? Bunca *güç.* Demandred asayı kullanırken ondan yayılan gücü hissetmişti.

"Kadının bir *sa'angreal*'i olduğunu söyledin," dedi Demandred. "Bununla senin de *sa'angreal*'in olacak. Başarısızlık için bahanen kalmasın diye sana Sakarnen'i bahşediyorum. Ya başar ya da öl M'Hael. Seçilmişler arasında olmaya layık olduğunu kanıtla."

M'Hael dudaklarını yaladı. "Ya Yenidendoğan Ejder sonunda seninle yüzleşmeye gelirse?"

Demandred kahkaha attı. "Onunla savaşmak için bunu kullanacağımı mı sanıyorsun? Bu neyi kanıtlar? Ondan daha üstün olduğumu göstermek istiyorsam güçlerimiz denk olmalı. Anlatılanlara bakılırsa, *Callandor*'u güvenli bir biçimde kullanmıyor ve aptallık edip Choedan Kal'ı yok etti. Gelecektir ve geldiği zaman, onunla yardımsız yüzleşeceğim ve bu âlemin gerçek efendisinin ben olduğumu kanıtlayacağım."

İçerideki karanlık... diye düşündü. *Adam tamamen delirdi, değil mi?* Öylesine şeffaf görünen o gözlere bakmak, dudaklarından dökülen çılgınlığı dinlemek tuhaftı. Demandred ilk kez M'Hael'e gelip Yüce Efendi'ye hizmet etme fırsatı sunduğunda hiç böyle değildi. Kibirliydi, evet. Tüm Seçilmişler kibirliydi. Demandred'in al'Thor'u bizzat öldürme kararlılığı, içinde ateş gibi yanıyordu.

Ama bu... bu farklı bir şeydi. Shara'da yaşamak onu değiştirmişti. Kesinlikle zayıflatmıştı. Şimdi de bu. Hangi adam bu kadar güçlü bir nesneyi kendi elleriyle rakibine teslim ederdi?

Yalnızca bir aptal, diye düşündü M'Hael, *sa'angreal*'e uzanarak.

Seni öldürmek, üç bacağı da kırılmış bir atı acısından kurtarmak gibi olacak Demandred. Yazık. Seni bir rakip olarak alt etmeyi ummuştum.

Demandred sırtını döndü ve M'Hael Sakarnen'den Tek Güç çekerek ganimetini açgözlülükle içti. *Saidin*'in tatlılığı, o öfkeli dinç Güç seli, içini doldurdu. Bu ellerindeyken M'Hael *muazzamdı!* Her şeyi yapabilirdi. Tek başına dağları dümdüz edebilir, orduları ezebilirdi.

Akışlar çekmek, onları dokumak ve bu adamı yok etmek için can atıyordu M'Hael.

"Dikkatli ol," dedi Demandred. Sesi zayıf ve acınasıydı. Bir farenin cıyaklaması. "Onu kullanarak bana doğru yönlendirme. Sakarnen'i kendime bağladım. Onu bana karşı kullanmaya kalkarsan, seni Desen'den yakıp yok eder."

Demandred yalan mı söylüyordu? Bir *sa'angreal* belli bir kişiye bağlanabilir miydi? Bilmiyordu. Düşündü, sonra Sakarnen'i indirdi. İçinde kabaran güce rağmen kızgındı.

"Ben aptal değilim M'Hael," dedi Demandred kuru kuru. "Beni asmak için kullanacağın ilmeği teslim etmem sana. Git ve dediğimi yap. Bu şey sürdüğü sürece sen benim hizmetkârımsın, ağacı kesmek için kullandığım baltayı tutan elsin. Amyrlin'i yok et; şerateş kullan. Bize emir verildi ve bu konuda itaat edeceğiz. Dünya dağılmalı ki, dilediğimiz gibi yeniden dokuyabilelim."

M'Hael adama hırladı, ama söyleneni yaparak bir kapıyol ördü. O Aes Sedai cadısını yok edecekti. Sonra... sonra Demandred'in işini nasıl bitireceğine karar verecekti.

* * *

Kargı safları geri itilirken Elayne can sıkıntısı içinde izledi. Birgitte'in onu çatışmalardan uzaklaşmaya ikna edebilmiş olması – Trolloclar her an savunmalarını aşıp geçebilirdi– hiç hoşuna gitmiyordu.

Elayne neredeyse harabelere kadar çekilmişti ve şu an doğrudan tehlike altında değildi. İki Asker halkası tarafından kuşatılmıştı. Adamların çoğu oturmuş, yemek yiyordu –çatışmalar arasındaki molalarda, ne kadar güç toplayabilirlerse topluyorlardı.

Elayne sancağını açmamıştı, ama hâlâ yaşadığını bilmeleri için kumandanlarına ulaklar yollamıştı. Trolloclara karşı birliklerine rehberlik etmeye çalışmıştı, ama çabaları yeterli olmamıştı. Güçlerinin zayıfladığı açıktı.

“Geri dönmemiz lazım,” dedi Birgitte’e. “Beni görmeleri gerek Birgitte.”

“Bunun herhangi bir şeyi değiştireceğinden emin değilim,” dedi Birgitte. “Trolloclar ve kahrolası yönlendiricilerin karşısında o saflar dayanamaz, o kadar. Ben...”

“Ne oldu?” diye sordu Elayne.

Birgitte sırtını döndü. “Yemin ederim bir zamanlar böyle bir durum hatırlıyordum.”

Elayne çenesini çıkardı. Birgitte’in hafıza kaybını çok acı buluyordu, ama bu yalnızca tek bir kadının sorunuydu. Halkından binlercesi ölmekteydi.

Caemlyn mültecileri hâlâ çevrede yaralı ve ok arıyordu. Pek çok grup Elayne’in korumalarına yaklaştı ve alçak sesle konuşarak savaşı ya da Kraliçe’yi sordu. Elayne mültecileri ve dirençleriyle gurur duydu. Şehir yıkılmıştı, ama bir şehir yeniden inşa edilebilirdi. Caemlyn’in gerçek yüreği, insanları, o kadar kolay yenilmeyecekti.

Bir başka ışık mızrağı savaş meydanına düşerek insanları öldürdü, kargılı asker saflarını bozdu. Onun ötesinde, Yayla’nın uzak tarafında, kadınlar vahşi bir savaşın içinde yönlendiriyordu. Elayne gece çakan şimşekleri görebiliyordu, ama hepsi buydu. Elayne onlara katılmalı mıydı? Buradaki kumandası, askerlerini kurtarmaya yetmemişti, ama rehberlik ve önderlik sağlamayı başarmıştı.

“Ordumuz için korkuyorum Elayne,” dedi Birgitte. “Korkarım bugünü kaybettik.”

“Günü kaybedemeyiz,” dedi Elayne, “çünkü kaybedersek hepimiz kayboluruz. Yenilgiyi kabullenmeyi reddediyorum. Sen ve ben geri döneceğiz. Bırak Demandred bizi vurmaya çalışsın. Belki beni görünce askerler canlanır ve...”

Yakında, bir grup Caemlyn mültecisi Elayne’in Askerlerine saldırdı.

Elayne bir küfür savurarak Aygölgesi’ni çevirdi ve Tek Güç’e kucak açtı. Başta mülteci sandığı grubun kirli, is lekeli giysilerinin altında zincir zırh vardı. Askerleriyle savaştılar, balta ve kılıçla öldürdüler. Bunlar mülteci değil, *paralı askerlerdi.*

“İhanet!” diye bağırdı Birgitte, yayını kaldırıp bir paralı askeri boğazından vurarak. “Silah başına!”

“Bu ihanet değil,” dedi Elayne. Ateş ördü ve üç kişilik bir grubu vurdu. “Bunlar bizden değil! Dilenci kılığındaki hırsızlara dikkat

et!”

Bir başka ‘mülteci’ grubu zayıflamış olan Asker saflarına saldırırken Elayne döndü. Her yerdeydiler! Bütün dikkatler uzaktaki savaş meydanına odaklanmışken, sessizce yaklaşmışlardı.

Bir grup paralı asker, korumaları aşarken Elayne bir Aes Sedai’ye saldırmanın saçmalığını göstermek için *saidar* ördü. Güçlü bir Hava örgüsü salıverdi.

Örgü ona saldıran adamlardan birine çarptığı zaman çözülüp dağıldı. Elayne küfretti ve kaçmak için atını döndürdü, ama saldırganlardan biri öne atıldı ve kılıcını Aygölgesi’nin boynuna sapladı. At acıyla çığlık atarak şahlandı ve Elayne panik içinde bebeklerini düşünerek yere düşerken çevresinde savaşan Askerleri gördü. Kaba eller onu omuzlarından yakaladı ve yere mıhladı.

Elayne gecenin içinde parlayan gümüşi bir şey gördü. Bir tilkibaşı madalyonu. Yeni bir çift el onu, göğüslerinin hemen üzerinde derisine yasladı. Metal buz gibiydi.

“Selam Kraliçem,” dedi Mellar, yanına çömelerek. Eski Asker – çoğu kişinin çocuklarının babası olduğunu sandığı adam– alayla sırıttı. “Seni bulmak çok zor oldu.”

Elayne ona tükürdü, ama adam bunu bekliyordu. Elini kaldırıp tükürüğü yakaladı. Gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve Elayne’i iki paralı asker tarafından yere mıhlanmış halde bıraktı. Askerlerinin bazıları hâlâ savaşıyordu, ama çoğu püskürtülmüş ya da öldürülmüştü.

İki adam Birgitte’i sürükleyerek getirirken Mellar döndü. Birgitte ellerinde kıvranıyordu ve üçüncü bir adam onu tutmalarına yardım etmek için yaklaştı. Mellar kılıcını çekti, bir an yansımasını incelermiş gibi çeliğine baktı. Sonra kılıcı Birgitte’in karnına sapladı.

Birgitte inleyerek dizleri üzerine çöktü. Mellar kılıcı şiddetle elinin tersine savurarak Birgitte’in kafasını uçurdu.

Birgitte’in cesedi öne yıkılır, boynundan kan fışkırırken Elayne hiç kıpırdamadan ve tepki gösteremeden oturdu. Aralarındaki bağ söndü ve yerine... acı geldi. Korkunç bir acı.

“Uzun zamandır bunu yapmayı bekliyordum,” dedi Mellar. “Kan ve lanet küller, pek güzel bir hismiş.”

Birgitte... Muhafızı ölmüştü. Muhafızı öldürülmüştü. O sert ama cömert yürek, o muazzam sadakat –yok edilmişti. Kayıp yüzünden... düşünmek zordu.

Mellar, Birgitte’in cesedini tekmelerken, eyerinin arkasına bir

beden yatırmış biri yaklaştı. Adamın üzerinde Andor üniforması vardı ve yüzüstü yatırılmış bedenin sarı saçları yere doğru sarkıyordu. Zavallı kadın her kimse, tıpkı Elayne'inkine benzer bir elbise giymişti.

Ah, hayır...

"Git," dedi Mellar. Adam, çevresini alan birkaç sahte Asker ile uzaklaştı. Elayne'in sancağını taşıyorlardı. Biri bağırmaya başladı: "Kraliçe öldü! Kraliçe öldü!"

Mellar, Elayne'e döndü. "Halkın savaşmaya devam ediyor. Eh, bu saflarını bozmaya yetmeli. Sana gelince... eh, görünüşe göre çocukların Yüce Efendi'nin işine yarayabilir. Onları Shayol Ghul'e götürmem emredildi. O sırada onların yanında olman gerekmediğini düşünüyorum." Arkadaşlarından birine baktı. "Bunu sağlayabilir misin?"

Diğer adam Elayne'in yanında diz çöktü ve ellerini karnına bastırdı. Ani bir korku dalgası Elayne'in uyuşukluğunu ve şokunu aştı. Bebekleri!

"Hamileliği yeterince ilerlemiş," dedi adam. "Karnını kesip çocukları çıkarabilirsen, bir örgüyle onları hayatta tutabilirim sanırım. Doğru yapmak zor olacak. Daha küçükler. Altı aylık. Ama Seçilmişler tarafından gösterilen örgülerle... evet, onları bir saat kadar yaşatabilirim. Ama Shayol Ghul'e götürmesi için M'Hael'e teslim etmen lazım onları. Artık oraya normal bir kapıyolla Yolculuk edilmiyor."

Mellar kılıcını kınına soktu ve kemerindeki avcı bıçağını çekti. "Bana uyar. Yüce Efendi'nin istediği gibi çocukları göndereceğiz. Ama sen, Kraliçem... sen benimsin."

Elayne çabaladı, ama adamlar sıkıca tutuyordu. Elayne tekrar tekrar *saidar*'a uzandı, ama madalyon çatalkök görevi görüyordu. *Saidar*'a uzanmak, *saidin*'e uzanmak kadar imkânsızdı.

"Hayır!" diye çığlık attı, Mellar yanında diz çökerken. "HAYIR!"

"Güzel," dedi Mellar. "Sonunda çığlık atacağını umuyordum."

* * *

Hiçlik.

Rand döndü. Dönmeye çalıştı. Cismi ya da şekli yoktu.

Hiçbir şey.

Konuşmaya çalıştı, ama ağzı yoktu. Sonunda sözcükleri *düşünmeyi* ve bu şekilde var etmeyi başardı.

SHAI'TAN, dedi Rand. BU NEDİR?

ANTLAŞMAMIZ, diye yanıt verdi Karanlık varlık. UZLAŞMAMIZ.

UZLAŞMAMIZ HİÇLİK Mİ? diye sordu Rand.

EVET.

Rand anladı. Karanlık Varlık bir anlaşma öneriyordu. Rand bunu kabul edebilirdi... Hiçliği kabul edebilirdi. İkisi dünyanın kaderi için düello yapıyordu. Rand barış, ihtişam, sevgi için savaşıyordu. Karanlık Varlık ise tam tersi için. Acı. Istırap.

Bu, bir açıdan, ikisi arasındaki dengeydi. Karanlık Varlık, Çark'ı kendi kötücül arzularına uyacak şekilde yeniden yaratmayacaktı. İnsanlık köle olmayacaktı, sevgisiz bir dünya olmayacaktı. Dünya olmayacaktı.

ELAN'A VADETTİĞİN DE BUYDU, dedi Rand. VAROLUŞUN SONUNU VADETTİN ONA.

SANA DA VADEDİYORUM, diye yanıt verdi Karanlık Varlık. VE TÜM İNSANLARA. BARIŞ İSTEDİN. ONU SANA VERİYORUM. SIK SIK ARADIĞIN BOŞLUĞUN HUZURU. SANA HER ŞEYİ VE HİÇBİR ŞEYİ VERİYORUM.

Rand öneriyi hemen reddetmedi. Öneriyi aldı ve zihninde kucakladı. Acı yok. Istırap yok. Yük yok.

Bir son. Arzuladığı da bu değil miydi? Nihayet döngüler için bir son?

HAYIR, dedi Rand. VAROLUŞUN SONU BARIŞ DEĞİL. BU SEÇİMİ DAHA ÖNCE DE YAPTIM. DEVAM EDECEĞİZ.

Karanlık Varlık'ın baskısı onu yine kuşattı, paramparça etmekle tehdit etti.

BİR DAHA ÖNERMEYECEĞİM, dedi Karanlık Varlık.

"Bir daha önermeni beklemiyorum," dedi Rand, bedeni geri döner, olasılık iplikleri solarken.

Sonra gerçek acı başladı.

* * *

Min toplanmış Seanchan güçleriyle birlikte bekliyordu. Subaylar fenerlerle sıralar boyunca yürüyor, adamlarını hazırlıyordu. Ebou Dar'a dönmemişlerdi; kapıyollarla, Min'in tanımadığı bir ovaya kaçmışlardı. Burada tuhaf kabuklu, açık yapraklı ağaçlar yetişiyordu. Bunlar gerçekten ağaç mı, yoksa devasa eğreltiotları mı, seçemiyordu Min. Soldukları için anlamak daha da zordu. Ağaçların yaprakları vardı, ama haftalardır su yüzü görmemiş gibi

solmuş, sarkıyorlardı. Min sağlıklıyken neye benzediklerini hayal etmeye çalıştı.

Burada hava farklı kokuyordu –tanımadığı bitkilerin ve denizin kokusu. Seanchan güçleri düzenli sıralar halinde dizilmiş, yürümeye hazır, bekliyorlardı. Her dört adamdan biri fener taşıyordu, ama onların da yalnızca on tanesinden biri yakılmıştı. Kapıyollara rağmen bir orduyu nakletmek hızlı yapılacak iş değildi, ama Fortuona'nin yüzlerce *damane*'si vardı. Geri çekilişleri hızlı ve düzenli olmuştu ve Min savaş meydanına dönüşlerinin de aynı ölçüde verimli olacağını tahmin ediyordu.

Fortuona geri dönmeye karar verirse yani. İmparatoriçe, mavi fenerlerin ışığı altında, tahtının üzerinde kaldırılarak bir sütuna oturtulmuştu. Bir taht değildi bu; küçük bir tepede, yaklaşık bir metre seksen santim yüksekliğinde, bembeyaz bir sütundu. Min sütunun yanına oturuyor ve gelen raporları duyabiliyordu.

"Bu savaş Kuzgunlar Prensi için iyi gitmiyor," dedi General Galgan. Generalleriyle Fortuona'nın önünde doğrudan konuşuyordu ki, İmparatoriçe'ye resmi bir biçimde hitap etmeden karşılık verebilsinler. "Geri dönmemiz için verdiği emir biraz önce geldi. Yardım istemek için çok fazla bekledi."

"Bunu söylemekte tereddüt ediyorum," dedi Yulan. "Ama İmparatoriçe'nin bilgeliği sınırsız olsa da ben Prens'e güvenmiyorum. İmparatoriçe'nin seçtiği eş olabilir. Bu rol için akıllıca bir seçim olduğu açık. Ama savaşta pervasız olduğunu kanıtladı. Belki de yaşananlar yüzünden fazla gergin."

"Bir planı olduğundan eminim," dedi Beslan içtenlikle. "Mat'e güvenmek zorundasınız. Ne yaptığını biliyor."

"Beni daha önce etkiledi," dedi Galgan. "Alametler onun tarafında görünüyor."

"Kaybediyor Kumandan-General," dedi Yulan. "Hem de çok fena kaybediyor. Bir adamın alametleri de, bir ulusun talihi gibi, çok hızlı değişebilir."

Min kısa boylu Hava Kumandanı'na gözlerini kısarak baktı. Adam artık her elinin son iki tırnağını boyuyordu. Tar Valon saldırısını yöneten kişi buydu ve o saldırıdaki başarısı adamı Fortuona'nın gözünde çok yüceltmişti. Adamın kafasının çevresinde simgeler ve alametler dönüyordu Galgan'ın –ve Beslan'ın– çevresinde döndüğü gibi.

Işık, diye düşündü Min. *Gerçekten de Fortuona gibi 'alametler' hakkında mı düşünmeye başlıyorum? Bu insanların yanından ayrılmam*

lazım. Bunların hepsi deli.

"Prens'in bu savaşı bir oyun gibi gördüğünü hissediyorum," dedi Yulan yine. "Önceki kumarları akıllıca kumarlardı, ama kendini fazla zorladı. *Dactolk* masasında oturan kaç adam, oynadığı ilk kumarlarda dâhi gibi görünmüştür, ama sonra bu kadar becerikli görünmesinin gelişigüzel şans sayesinde olduğu ortaya çıkmıştır? Prens başta kazandı, ama artık onun gibi kumar oynamanın ne kadar tehlikeli olduğunu görebiliyoruz."

Yulan başını İmparatoriçe'ye doğru eğdi. Fortuona ona susması için sebep vermediğinden savları gittikçe daha cüretkâr oluyordu. Fortuona'nın sessizliği, bu durumda, sözlerine devam etmesinin beklendiğini işaret ediyordu.

"Ben onun hakkında... söylentiler duydum," dedi Galgan.

"Mat bir kumarbaz, evet," dedi Beslan. "Ama bu konuda tekinsiz bir başarıya sahip. Kazanıyor General. Lütfen, geri dönüp ona yardım etmeniz gerek."

Yulan başını şiddetle iki yana salladı. "İmparatoriçe –sonsuza dek yaşasın– bizi iyi bir sebeple çekti savaş meydanından. Prens kendi kumanda merkezini koruyamıyorsa, savaşa hâkim değil demektir."

Gittikçe daha cüretkâr. Galgan çenesini ovaladı, sonra oradaki diğer kişiye baktı. Min, Tylee hakkında çok şey bilmiyordu. Bu toplantılarda sessiz kalıyordu. Kırlaşmış saçları ve geniş omuzlarıyla, esmer tenli kadında tarifi imkânsız bir güç havası vardı. Savaşta adamlarının hemen önünde defalarca savaşmış bir generaldi. O yara izleri bunu kanıtlıyordu.

"Bu kıtalılar benim sandığımdan daha iyi savaşıyorlar," dedi Tylee. "Cauthon'un askerlerinin bazılarının yanında savaştım. Sizi şaşırtacaklarını düşünüyorum General. Ben de, haddim olmayarak, geri dönüp yardım etmemizi öneriyorum."

"Ama bunu yapmak İmparatorluğun çıkarına mı olur?" diye sordu Yulan. "Cauthon'un güçleri Gölge'yi zayıflatacak. Gölge'nin Merrilor'dan Ebou Dar'a yürüyüşü de öyle. Yolda Trollocları hava saldırılarıyla ezebiliriz. Hedefimiz uzun zafer olmalı. Belki Prens'i alıp güvenli bir yere taşıyacak *damane*'ler gönderebiliriz. İyi savaştı, ama bu savaşta düşmanın dengi olmadığı açık. Ordularını kurtaramayız elbette. Onların sonu geldi."

Min kaşlarını çatarak öne eğildi. Yulan'ın kafasının üzerindeki imgelerden biri... çok tuhaftı. Bir zincir. Neden başının üzerinde bir zincir olsun?

O bir tutsak, diye düşündü aniden. *Işık. Biri onu maşa gibi kullanıyor.*

Mat casustan korkuyordu. Min içinin ürperdiğini hissetti.

"İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, kararını verdi," dedi Galgan. "Geri döneceğiz. Bilgeliği içinde, fikir değiştirmemişse eğer?.." Yüzünde sorgular bir ifadeyle Fortuona'ya döndü.

Casusumuz yönlendirebiliyor, diye düşündü Min, Yulan'ı inceleyerek. *O adam İçtepi altında.*

Bir yönlendirici. Kara Ajah mı? Karanlıkdostu bir *damane* mi? Bir erkek Dehşetlordu? Herkes olabilirdi. Ve casus büyük olasılıkla, bir örgüyle gerçek yüzünü gizlemişti.

O zaman Min bu casusu nasıl bulabilirdi?

Görüler. Aes Sedailerin ve diğer yönlendiricilerin her zaman görüleri olurdu. Her zaman. Onlardan birinde ipucu bulabilir miydi? İçgüdü eseri, Yulan'ın zincirinin onun bir başkasının tutsağı olduğu anlamına geldiğini bilmişti. Öyleyse o asıl casus değil, yalnızca bir kuklaydı.

Diğer asiller ve generallerle başladı. Çoğunun başının üzerinde alametler vardı tabii. Bu tip insanlarda genellikle olurdu. Sıradışı bir şeyi nasıl saptayacaktı? Min izleyen kalabalığı taradı ve çilli genç bir *so'jhin*'in başının üzerinde bir dizi imge olduğunu ilk defa fark edince nefesi kesildi.

Min kadını tanımıyordu. Baştan beri burada mı hizmet ediyordu? Min, kadın ona yaklaşmış olsa fark edeceğinden emindi. Yönlendirici olmayan insanlarda, Muhafızlarda ve *ta'veren*'lerde nadiren bu kadar çok imge olurdu. Dikkatsizlik de olsa tesadüf de, hizmetkârlara dikkat etmeyi akıl edememişti.

Ama şimdi örtmeceyi açıkça görebiliyordu. Min hizmetkârı kuşkulandırmamak için bakışlarını kaçırdı ve bir sonraki hamlesini düşündü. İçgüdüleri saldırmasını, bıçak çekip fırlatmasını fısıldıyordu. Eğer bu hizmetkâr bir Dehşetlorduysa –ya da, Işık, Terkedilmişlerden biriyse– onu yenmenin tek yolu ondan önce saldırmak olabilirdi.

Ama kadının masum olması da mümkündü. Min kafasında tarttı ve sonra sandalyesinin üzerinde ayağa kalktı. Kan'dan pek çok kişi, onun bu görgüsüzlüğü karşısında homurdanmaya başladı, ama Min onları duymazdan geldi. Sandalyenin koluna bastı ve orada dengesini kurarak Tuon'la aynı hizaya geldi. Min ona doğru eğildi.

"Mat geri dönmemizi istedi," dedi usulca. "Onun istediği şeyi yapmayı daha ne kadar düşüneceksiniz?"

Tuon onu süzdü. “İmparatorluğum için en iyisinin bu olduğuna ikna olana kadar.”

“O sizin kocanız.”

“Bir insanın hayatı, binlercesini tehlikeye atmaya değmez,” dedi Tuon, ama gerçekten endişeli gibiydi. “Eğer savaş Yulan’ın izcilerinin söylediği kadar kötüye giderse...”

“Bana Gerçeksöyleyen unvanını verdiniz,” dedi Min. “Bunun anlamı tam olarak nedir?”

“Eğer yanlış bir şey söylersem, halk içinde beni eleştirebilirsin. Bununla birlikte, bu konum için eğitilmiş değilsin. Ben doğru düzgün eğitim ayarlayana kadar kendini tutsan daha iyi...”

Min generallere ve onları izleyen kalabalığa döndü. Kalbi deli gibi atıyordu. “İmparatoriçe Fortuona’nın Gerçeksöyleyeni olarak, şu anda gerçeği söylüyorum. O insanlığın ordularına sırtını döndü ve en çok ihtiyaç duyulan zamanda gücünü onlardan esirgiyor. Onun gururu yüzünden her yerde, tüm halklar yok olacak.”

Kan üyeleri sersemlemiş görünüyordu.

“O kadar basit değil genç kadın,” dedi General Galgan. Diğerlerinin ona nasıl baktığı düşünülürse, bir Gerçeksöyleyene karşı çıkmaması gerekiyordu. Ama adam aldırmadan devam etti. “Bu karmaşık bir durum.”

“Aramızda Gölge’nin bir casusu olduğunu bilmesem daha anlayışlı konuşabilirdim.”

Çilli *so’jhin* sertçe başını kaldırdı.

Yakaladım seni, diye düşündü Min, sonra General Yulan’ı işaret etti. “Abaldar Yulan, seni ifşa ediyorum! İmparatorluğun çıkarına hareket etmediğini kanıtlayan alametler gördüm!”

Gerçek casus gevşedi. Min kadının dudaklarında hafif bir gülümseme yakaladı. Bu yeterliydi. Yulan suçlamaya yüksek sesle itiraz ederken Min eline bir bıçak düşürdü ve kadına fırlattı.

Bıçak döne döne gitti –ama kadına saplanmadan hemen önce durdu ve havada asılı kaldı.

Yakındaki *damane*’ler ve *sul’dam*’lar inlediler. Casus, Min’e nefret dolu bir bakış fırlattı, sonra bir kapıyol açtı ve kendini öte yana attı. Arkasından örgüler fırlatıldı, ama çoğu kişi neler olduğunu fark edemeden yok olmuştu bile.

“Özür dilerim General Yulan,” dedi Min, “ama İçtepi altındasın. Fortuona, Gölge’nin bizi bu savaştan uzak tutmak için elinden geleni yaptığı açık. Bunu düşünerek, bu kararsızlığı sürdürecek misin?”

Min, Tuon'la göz göze geldi.

"Bu oyunları iyi oynuyorsun," diye fısıldadı Tuon, soğuk bir sesle. "Ben de seni sarayıma getirerek tehlikeye attığımı düşünmüştüm. Anlaşılan, esas kendim için endişelenmeliymişim." Tuon çok hafif bir sesle içini çekti. "Sanırım, akıllıca olsa da olmasa da, bana yüreğimin söylediğini yapmak için bir fırsat veriyorsun – belki zorunlu kılıyorsun." Ayağa kalktı. "General Galgan, birliklerini topla. Merrilor Çayırı'na dönüyoruz."

* * *

Egwene Toprak ördü ve Sharalıların arkasına saklandığı kayaları yok etti. Diğer Aes Sedailer hemen saldırdılar ve çıtırdayan havaya örgüler fırlattılar. Sharalılar ateş, şimşek ve patlamalarla öldüler.

Yayla'nın bu tarafı molozlarla öyle kaplanmıştı, çukurlarla öyle delik deşik olmuştu ki, korkunç bir depremin ardından bir şehrin harabeleri gibi görünüyordu. Hâlâ geceydi ve savaşmaya başlayalı... Işık, Gawyn öldükten sonra ne kadar zaman geçmişti? Saatler.

Egwene çabalarını arttırdı ve Gawyn'e dair düşüncelerin onu yıkmasına izin vermedi. Saatler içinde, Aes Sedailer ve Sharalılar Yayla'nın batı tarafında durmaksızın çekişmişlerdi. Egwene onları yavaş yavaş doğuya sürüyordu.

Zaman zaman Egwene'in tarafı kazanıyormuş gibi görünüyordu, ama son zamanlarda gittikçe daha fazla Aes Sedai bitkinlik ya da Tek Güç yüzünden yere yıkılıyordu.

Dumanların içinden bir başka yönlendirici grubu, Tek Güç çekerek yaklaştı. Egwene onları göremiyor ama sezebiliyordu.

"Örgülerini savuşturun!" diye bağırdı Egwene, en önde durarak. "Siz savunun, ben saldıracağım!"

Diğer kadınlar çağrısını tekrarlayarak savaş hattı boyunca mesajı yaydı. Artık yalıtılmış gruplar halinde savaşmıyorlardı. Tüm Ajahlardan kadınlar Egwene'in iki yanında, yüzlerinde konsantrasyonla dizilmişlerdi. Muhafızlar önlerinde duruyorlardı. Sağlayabildikleri tek koruma, bedenleriyle örgüleri durdurmaktı.

Egwene, Leilwin'in arkasından yaklaştığını hissetti. Yeni Muhafız görevlerini ciddiye alıyordu. Bir Seanchan, Son Savaş'ta Muhafızı olarak savaşıyordu. Neden olmasın? Dünyanın kendisi darmadağın oluyordu. Egwene'in ayaklarının çevresindeki çatlaklar bunu kanıtlıyordu. O çatlaklar, öncekiler gibi yok olmamıştı – karanlık kalmıştı. Bu bölgede şerateş çok fazla kullanılmıştı.

Egwene, hareketli bir duvara benzeyen bir ateş dalgası daha salıverdi. Duvar geçerken cesetler tutuştu ve geride yalnızca dumanları tüten kemik yığınları kaldı. Saldırı yeri kavurdu, kararttı ve Sharalılar örgüyle mücadele etmek için bir oldular. Egwene, onlar örgüsünü dağıtmadan, birkaç tanesini öldürdü.

Diğer Aes Sedailer onların örgülerini savuşturdular ya da yok ettiler. Egwene tekrar denemek için gücünü topladı. *Öyle yorgunum ki...* diye fısıldadı bir parçası. *Egwene, çok yorgunsun. Bu iş tehlikeli olmaya başladı.*

Leilwin kırık bir kayaya takılıp sendeleyerek yaklaştı ve önde ona katıldı. "Haber getirdim Anne," dedi Seanchanların peltek aksanıyla. "Asha'manlar mühürleri geri aldı. Mühürler önderlerinde."

Egwene rahat bir nefes aldı. Ateş ördü ve bu sefer sütunlar halinde yolladı. Alevler çevrelerindeki harap olmuş zemini aydınlattı. M'Hael'in sebep olduğu çatlaklar onu çok endişelendiriyordu. Yeni bir örgüye başladı, ama sonra durdu. Yanlış bir şey vardı.

Egwene döndüğünde –erkek kolu genişliğinde– bir şerateş sütunu Aes Sedailerin arasına dalarak yarım düzine kadını buharlaştırdı. Çevrelerinde, hiç yoktan patlamalar belirdi ve savaşan diğer kadınlar bir anda öldüler.

Şerateş bizi ölümden koruyan kadınları kavurdu... ama o kadınlar o örgüleri örmeden önce Desen'den silinmiş oldular ve Shara saldırılarını yok edemediler. Şerateş Desen'den bir ipliği geriye doğru silerdi.

Olay zinciri felaketti. Ölmüş olması gereken Sharalılar artık yaşıyorlardı ve öne atıldılar –erkekleri köpek gibi yeri pençeliyordu. Kadınları ise, bağ kurmuş dörderli beşerli gruplar halinde yürüyordu. Egwene şerateşin kaynağını aradı. Hiç bu kadar büyük bir şerateş çubuğu görmemişti; o kadar güçlüydü ki, iplikleri birkaç saat öncesine kadar yakmış olmalıydı.

M'Hael'i Yayla'nın üzerinde dururken buldu, etrafındaki hava, bir kabarcık oluşturacak şekilde çarpılmıştı. Çevresinde, kayadaki çatlaklardan –yosuna ya da likene benzeyen– siyah kollar yayılıyordu. Yayılan bir hastalık. Karanlık. Hiçlik. Herkesi yok edecekti.

Bir başka şerateş çubuğu yeri delerek geldi ve kadınlara dokundu, bedenlerinin parlayıp yok olmasına sebep oldu. Havanın kendisi, M'Hael'den kaynaklanan bir patlamayla *kırıldı* adeta. Önceki fırtına, daha da güçlü geri döndü.

“Sana kaçmayı öğrettiğimi sanıyordum,” diye hırladı Egwene, ayağa kalkıp gücünü toparlayarak. Ayaklarının dibinde yer çatladı ve hiçliğe açıldı.

Işık! Egwene o delikteki boşluğu hissedebiliyordu. Örmeye başladı, ama yeni bir şerateş saldırısı savaş meydanına uçarak sevdiği kadınları öldürdü. Yer sarsılınca Egwene yere düştü. Sharalılar saldırarak Egwene’in takipçilerini katletmeye başlayınca çığlıklar yükseldi. Aes Sedailer güvenlik arayarak dağıldılar.

Yerdeki çatlaklar, Yayla’ya çekiçle vurulmuş gibi, yayıldılar.

Şerateş. Egwene’in de şerateşe ihtiyacı vardı. Onunla savaşmanın tek yolu buydu! Dizleri üzerinde doğruldu ve yüreğinin burkulmasına aldırmadan yasak örgüyü örmeye başladı.

HAYIR. Şerateş kullanmak dünyayı yıkıma doğru itmekten başka işe yaramazdı.

O zaman ne?

Bu yalnızca bir örgü Egwene. Perrin’in sözleri. Düşler Dünyası’nda Egwene’i gördüğünde ve şerateşin kendisine çarpmasını engellediğinde söylediği sözler. Ama bu, sıradan bir örgü değildi. Buna benzeyen başka örgü yoktu.

Çok bitkindi. Bir anlığına durunca, uyuşturucu bitkinliği hissedebilir olmuştu. O bitkinliğin derinliklerinde Egwene, Gawyn’in ölümünün getirdiği acı kayıp duygusunu hissedebiliyordu.

“Anne!” dedi Leilwin, onu omzundan çekerek. Kadın yanında kalmıştı. “Anne, gitmek zorundayız! Aes Sedailer bozuldu! Sharalılar bizi alt etti.”

İleride, M’Hael onu gördü. Gülümseyerek ona doğru yürüdü. Bir elinde asayı taşıyordu ve diğerini, avucu yukarı bakacak şekilde, Egwene’e doğru uzatmıştı. M’Hael şerateşle Egwene’i kavururs a ne olurdu? Son iki saat yok olurdu. Egwene’in Aes Sedaileri toparlaması, öldürdüğü düzinelerce Sharalı...

Yalnızca bir örgü...

Onun gibi başkası yok.

Öyle olmuyor ama, diye düşündü Egwene. *Madalyonun iki yüzü var. Güç’ün iki yarısı. Sıcak ve soğuk, ışık ve karanlık, kadın ve erkek.*

Bir örgü varsa karşıtı da olmalı.

M’Hael şerateş saldı ve Egwene... bir şey yaptı. Daha önce, çatlaklar üzerinde denediği örgü, ama çok daha güçlü ve kapsamlı: görkemli, harika bir örgü, tüm Beş Güç’ün birleşimi. Önüne yerleşti. Egwene bağırdı ve örgüyü sanki ruhundan yolladı. Saf beyaz sütun M’Hael’in örgüsünün ortasına çarptı.

İkisi birbirlerini yok ettiler. Tıpkı kızgın su ve buz gibi suyun karışması gibi. Güçlü bir ışık çakması her şeyi etkisi altına aldı, Egwene'i kör etti, ama yaptığı şeyin bir şey yarattığını *hissedebiliyordu.* Desen'i güçlendiren bir şey. Çatlaklar yayılmayı bıraktı ve içlerine bir şey, istikrar sağlayan bir güç doldu. Yara kabuğu gibi. Kusursuz bir onarım değildi, ama en azından bir yamaydı.

Egwene bağırarak, kendini ayağa kalkmaya zorladı. M'Hael'le dizleri üzerinde yüzleşemezdi! Tutabildiğince Güç çekti ve Amyrlin'in gazabıyla Terkedilmiş'e fırlattı.

İki güç akışı çarpışırken çevreye ışık fışkırttı. Egwene'in çevresinde çatlaklar iyileşirken, M'Hael'in çevresinde yer yarıldı. Egwene ne ördüğünü hâlâ bilmiyordu. Şerateşin tersi. Ona ait bir ateş: bir ışık ve onarım örgüsü.

Tar Valon Alevi.

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca, iki güç denklik içinde çatıştı. O anda Egwene üzerine bir huzur çöktüğünü hissetti. Gawyn'in ölümünün acısı soldu. O yeniden doğacaktı. Desen sürecekti. Kullandığı örgü öfkesini yatıştırdı ve yerine huzur getirdi. Egwene *saidar*'ın, bunca zamandır ona rehberlik eden o parlak huzurun, daha da derinlerine uzandı.

Ve daha fazla Güç çekti.

Ürettiği enerji akıntısı M'Hael'in şerateşini bir kılıç gibi yardı, Güç'ü dağıtarak akıntının içinden ta M'Hael'in uzattığı ele kadar ilerledi. Eli deldi ve adamın göğsüne aktı.

Şerateş yok oldu. M'Hael, ağzı bir karış açık, sallandı. İri iri açılmış gözlerle bakarken, içten dışa kristalleşti ve buz gibi dondu. Adamdan rengârenk, güzel bir kristal büyüdü. Yontulmamış ve kabaydı, toprağın çekirdeğinden çıkmış gibi görünüyordu. Bir şekilde, Egwene Alev'in kendini Gölge'ye adamamış biri üzerinde daha az etkili olacağını biliyordu.

Elindeki Güç'e tutundu. Çok fazla Güç çekmişti. Onu bırakırsa kavrulacağını, bir daha tek damla yönlendiremeyeceğini biliyordu. Bu son anda, Güç içinden kabarıp akıyordu.

Uzakta, kuzeyde bir şey titredi. Rand'ın savaşı sürüyordu. Arazideki çatlaklar yayıldı. M'Hael ile Demandred'in şerateşi işini görmüştü. Burada, dünya dağılıyordu. Yayla'da siyah çizgiler genişledi ve Egwene zihin gözüyle onların açıldığını, toprağın parçalandığını ve buradaki tüm yaşamı içine çeken bir boşluk belirdiğini gördü.

“Işığa dikkat et,” diye fısıldadı Egwene.

“Anne?” Leilwin hâlâ yanında, diz çökmüştü. Çevrelerinde yüzlerce Sharalı yerden kalkıyordu.

“Işığa dikkat et Leilwin,” dedi Egwene. “Amyrlin Makamı olarak sana emrediyorum –Karanlık Varlık’ın zindanının mühürlerini bul ve onları *kır*. Işık parladığı anda yap bunu. Ancak o zaman Işık bizi kurtarabilir.”

“Ama...”

Egwene bir kapıyol ördü ve Leilwin’i Hava’yla bağlayarak kapıyoldan güvenliğe itti. O giderken, Egwene kadının bağını salıverdi ve kısa bağlantılarını kesti.

“Hayır!” diye haykırdı Leilwin.

Kapıyol kapandı. Hiçliğe açılan siyah çatlaklar, yüzlerce Sharalıyla karşı karşıya kalan Egwene’in çevresinde yayıldı. Aes Sedaileri güç ve yiğitlikle savaşmıştı, ama o Sharalı yönlendiriciler hâlâ yaşıyordu. Bazıları çekingenlikle, bazıları zaferle gülümseyerek çevresini sardılar.

Egwene gözlerini kapattı ve daha fazla güç çekti. Bir kadının çekebilmesi gerekenden, çekilmesi doğru olandan çok daha fazlasını. Güvenli olandan, akıllıca olandan daha fazlasını. Bu *sa’angreal*’de bunu önleyecek sınır yoktu.

Bedeni tükenmişti. Egwene onu yukarı uzattı ve bir ışık sütunu oldu, Tar Valon Alevi’ni altındaki toprağa ve gökyüzüne, yükseklere gönderdi. Güç onu sessiz, güzel bir patlamanın ortasında bıraktı, Sharalıları kapladı ve M’Hael’le savaşında ortaya çıkan çatlakları kapattı.

Egwene’in ruhu, yere yıkılan bedeninden ayrıldı ve o dalgaya binerek lşık’a gitti.

* * *

Egwene öldü.

Rand inkâr, öfke ve üzüntü içinde haykırdı.

“O olmaz! O OLMAZ!”

ÖLÜLER BENİM.

“Shai’tan!” diye bağırdı Rand. “O olmaz!”

HEPSİNİ ÖLDÜRECEĞİM DÜŞMAN.

Rand eğildi ve gözlerini sıkıca yumdu. *Seni koruyacağım,* diye düşündü. *Ne olursa olsun, seni güvende tutacağım, yemin ederim. Yemin ederim...*

Ah, Işık. Egwene'in adı ölüler listesine eklenmişti. Gittikçe uzayan o liste zihninde gürleyip duruyordu. Başarısızlıkları. Onca başarısızlık.

Onları kurtarabilmiş olmalıydı.

Karanlık Varlık saldırmaya, Rand'ı parçalayıp ezmeye çalışmaya devam ediyordu.

Ah, Işık. Egwene olmaz.

Rand gözlerini yumdu ve bir sonraki saldırıyı engellemeyi zar zor başararak yere yıkıldı.

Karanlık üzerine çöktü.

* * *

Leane kolunu kaldırdı ve muhteşem ışık patlamasına karşı gözlerini perdeledi. Patlama karanlıktaki yamacı aydınlattı ve –bir anlığına– yalnızca ışık kaldı. Sharalılar yerlerinde dondular ve kristalleşirken geriye gölgeler düşürdüler.

Güç sütunu, bir işaret ateşi gibi havaya yükseldi ve sonra soldu.

Leane dizlerinin üzerine çöktü ve düşmemek için bir elini yere dayadı. Yer kristalden bir örtüyle kaplanmıştı. Parçalanmış kayaların üzerinde kristaller büyüyor, yaralı araziyi kaplıyordu. Çatlakların açıldığı yerler, minik ırmaklara benzeyen kristallerle dolmuştu şimdi.

Leane ayağa kalktı ve kristale dönmüş, zamanın içinde ölmüş Sharalıların yanından geçerek ilerledi.

Patlamanın ortasında, kocamış bir meşinyaprak ağacı kadar geniş, on beş metre yüksekliğinde bir kristal sütunu buldu. Ortasında yivli bir çubuk vardı, Vora'nın *sa'angreal*'i. Amyrlin'den iz yoktu, ama Leane anladı.

"Amyrlin Makamı düştü," diye bağırdı yakındaki bir Aes Sedai, kristalleşmiş Sharalıların arasından. "Amyrlin Makamı düştü!"

* * *

Gök gürledi. Berelain yatağın kenarından başını kaldırdı, sonra ayaklandı. Galad'ın elini bırakarak taş duvara oturtulmuş pencereye yürüdü.

Deniz çalkalanıyor, dışarıdaki kayalara vurarak kırılıyor ve öfkelenmiş gibi kükrüyordu. Belki de acı çekiyormuş gibi. Beyaz köpükler şiddetle, kırık ışıklar saçan şimşeklerle yarılan bulutlara

doğru fışkırıyordu. Berelain izlerken gecenin içinde bulutlar, bu mümkünmüş gibi, daha da karardılar.

Henüz şafağa bir saat vardı. Ama bulutlar o kadar yoğundu ki, Berelain doğan güneşi göremeyeceğini biliyordu. Galad'ın yanına döndü, oturdu ve adamın elini tuttu. Ne zaman bir Aes Sedai gelip ona Şifa verecekti? Galad, kâbus fısıltıları dışında, hâlâ baygındı. Kıvranıyordu ve boynunda bir şey parlıyordu.

Berelain gömleğinin altına uzandı ve bir madalyon çıkardı. Tilkibaşı biçimindeydi. Onu ovaladı.

"...Cauthon'a götür..." diye fısıldadı Galad, gözlerini açmadan. "...Umut..."

Berelain bir an için, dışarıda yeryüzünü boğan, pencerelerden ve kapı altlarından sürünen karanlık bizzat Karanlık Varlık'a aitmiş gibi hissetti. Ayağa kalktı, Galad'ı bıraktı ve madalyonu taşıyarak hızla yürüdü.

* * *

"Amyrlin Makamı öldü," diye rapor verdi Arganda.

Kan ve lanet küller, diye düşündü Mat. *Egwene. Egwene de mi?* Yüzüne yumruk yemiş gibi hissediyordu.

"Dahası," diye devam etti Arganda, "Aes Sedailer, kadınlarının yarısını kaybettiklerini raporladılar. Kalanlar... ki bu bire bir alıntı... bir tüyü kaldırabilecek kadar Tek Güç yönlendiremiyorlar. Aes Sedailer savaş dışında kaldı."

Mat homurdandı. "Kaç Sharalı yönlendirici öldürdüler?" diye sordu, kendini hazırlayarak.

"Tamamını."

Mat, Arganda'ya baktı ve kaşlarını çattı. "Ne?"

"Tüm yönlendiricileri," dedi Arganda. "Aes Sedailerle savaşan tüm Sharalı yönlendiricileri."

"Etkileyici," dedi Mat. Ama Egwene...

Hayır. Şu anda onu düşünemezdi. O ve halkı Sharalı yönlendiricileri durdurmuştu.

Sharalılar ve Trolloclar toparlanmak üzere geri çekilmişti. Mat fırsattan faydalanarak aynısını yapıyordu.

Güçleri –ya da güçlerinden kalanlar– Yayla'ya yayılmıştı. Kalanları bir araya getirmişti. Sınırboylular, Ejderyeminliler, Loial ve Ogierler, Tam'in birlikleri, Beyazpelerinler, Kızıl El Birliği'nin askerleri. Sıkı savaşıyorlardı, ama düşmanları sayıca çok üstündü.

Sırf Sharalılarla uğraşırken de yeterince kötüydü, ama Trolloclar Yayla'nın doğu tarafından tırmanmayı başardıktan sonra, kendilerini iki cephede savunmaları gerekmişti. Son bir saat içinde, kuzeye doğru bin adımdan daha fazla çekilmişlerdi ve arka saflar neredeyse platonun kenarına ulaşmıştı.

Bu son saldırı olacaktı. Savaşın sonu. Sharalı yönlendiriciler yok olduğuna göre, Mat tamamen ezilmeyecekti, ama Işık... lanet Trolloclardan o kadar çok vardı ki hâlâ. Mat bu dansta iyi dans etmişti. Ettiğini biliyordu. Ama yapabildikleri kısıtlıydı. Tuon'un geri dönüşü bile yeterli olmayabilirdi, tabii dönerse.

Arganda savaş meydanının diğer bölgelerinden gelen raporları idare ediyordu –adam savaşamayacak kadar kötü yaralanmıştı ve kimsede ona Şifa verecek kadar Güç kalmamıştı. İşini iyi yapıyordu. İyi bir adam. Mat onu Birlik'te kullanabilirdi.

Trolloclar saldırmak için toparlandılar, cesetleri yoldan çektiler ve başlarında Myrddraallerle, yumruklar oluşturdular. Mat'e hazırlanmak için beş on dakika verecekti bu. Sonra başlayacaktı.

Lan haşin bir ifadeyle yaklaştı. "Adamlarımın ne yapmasını istersin Cauthon?"

"Şu Trolloclarla savaşmaya hazırlanın," dedi Mat. "Son zamanlarda Mayene'i kontrol eden oldu mu? Şifa verilmiş birkaç birlik adam gelmesi için harika bir zaman."

"Senin için kontrol ederim," dedi Lan. "Sonra adamlarımı hazırlarım."

Lan çekilirken Mat heybelerini karıştırdı. Rand'ın bayrağını, kadim Aes Sedai bayrağını çıkardı. Onu daha önce, bir işe yarayabileceğini düşünerek almıştı. "Biri bunu göndere çeksin. Rand'ın kahrolası adına savaşıyoruz. Gölge'ye bununla gurur duyduğumuzu gösterelim."

Dannil bayrağı aldı ve direk olarak kullanabileceği bir mızrak buldu. Mat derin bir nefes aldı. Nasıl konuştuklarına bakılırsa, Sınırboylular bunun görkemli, kahramanca ve intihara varan bir saldırı olacağını düşünüyorlardı. Thom'un şarkıları hep böyle biterdi... Mat'in kendini asla içinde bulmayacağını umduğu türden şarkılar. Pek minik bir umuttu şimdi.

Düşün, düşün. Uzakta, Trolloc boruları çalınmaya başladı. Tuon gecikmişti. Gelecek miydi? İçten içe, gelmeyeceğini umuyordu. Savaş bu kadar kötüye giderken, Seanchanlar bile yeterli olmayabilirdi.

Bir açıklığa ihtiyacı vardı. *Hadi gel şans!* Bir başka kapıyol açıldı

ve Arganda gidip habercinin raporunu aldı. Ne tür bir haber olduğunu bilmek için Mat'in işitmesine gerek yoktu, çünkü Arganda geri döndüğünde kaşları çatıktı.

"Tamam," dedi Mat, içini çekerek. "Neymiş haber?"

"Andor Kraliçesi ölmüş," dedi Arganda.

Lanet küller! Elayne olmaz! Mat'in içi burkuldu. *Rand... Çok üzgünüm.* "Orada komuta kimde? Bashere'de mi?"

"Ölmüş," dedi Arganda. "Karısı da. Andor kargılılarına düzenlenen bir saldırı sırasında ölmüşler. Altı da Aiel klan şefi kaybetmişiz. Irmak yatağındaki Andorlularla Aiellere önderlik eden kimse yok. Hızla dağılıyorlar."

"Sonunuz geldi!" Demandred'in değişmiş sesi, platonun diğer ucundan Mat'e kadar geldi. "Lews Therin sizi terk etti! Ölürken ona haykırın. Acınızı hissetsin."

Oyunun son hamlelerine gelmişlerdi ve Demandred elini iyi oynamıştı. Mat bitkin birliklerine baktı. Çoğu yaralıydı. İnkâr etmek imkânsızdı, çaresiz durumdaydılar.

"Aes Sedaileri çağırt," dedi Mat. "Tüy bile kaldıramayacaklarını söylemeleri umurumda değil. Belki iş canlarını kurtarmaya gelince, orada burada birkaç ateş topu için bir parça güç bulabilirler. Dahası Muhafızları hâlâ savaşabiliyor."

Arganda başını salladı. Yakında bir kapıyol açıldı ve iki perişan görünüşlü Asha'man sallanarak geçti. Naeff ve Neald yanık izleri taşıyordu ve Naeff'in Aes Sedaisi yanında değildi.

"Ee?" diye sordu Mat üçüne.

"Oldu," dedi Neald hırlayarak.

"Tuon?"

"Casusu bulmuşlar anlaşılan," dedi Naeff. "İmparatoriçe işaretin üzerine dönmek için bekliyor."

Mat nefes alarak savaş meydanının havasını tattı, kurduğu savaşın ritmini hissetti. Tuon'la bile, kazanabileceğinden emin değildi. Elayne'in ordusu dağılmışken, Aes Sedailer yönlendiremeyecek kadar zayıflamışken değil. Egwene, onun iki Nehirli inadı, demirden yüreği olmadan değil. Bir mucize olmadan değil.

"Onu çağır Naeff," dedi Mat. Kâğıt kalem istedi ve bir not yazıp Asha'man'a uzattı. Tuon'un güvenli bir yere uçmasına dair bencilce arzuyu bastırdı. Lanet küller, hiçbir yer güvenli değildi. "Bunu İmparatoriçe'ye ver Naeff. Bu talimatlara harfiyen uyması gerektiğini söyle."

Sonra Neald'a döndü. "Senin Talmanes'e gitmeni istiyorum," dedi. "Plana göre harekete geçsin."

İki yönlendirici, mesajları iletmek üzere yanından ayrıldı.

"Yeterli olacak mı?" diye sordu Arganda.

"Hayır," dedi Mat.

"O zaman neden?"

"Çünkü elimden gelen her şeyi denemeden bu savaşın avuçlarımdan kayıp gitmesine izin vermektense Karanlıkdostu olmayı tercih ederim Arganda."

"Lews Therin!" diye bağırdı Demandred. "Gel de benimle yüzleş! Bu savaşı izlediğini biliyorum! Ona katıl! Savaş!"

"Bu adamdan bıkmaya başladım," dedi Mat.

"Cauthon, bak, şu Trolloclar yeniden toparlandı," dedi Arganda. "Sanırım saldırmak üzereler."

"Zamanı geldi. Saf tutalım," dedi Mat. "Lan nerede? Geri dönmedi mi daha? Bu işi o olmadan yapmayı hiç istemem."

Mat döndü ve Arganda emirler bağırırken saflara göz gezdirdi. Arganda kolunu yakalayıp Trollocları gösterdiğinde o tarafa dikkat kesildi. Mat ateşlerin ışığında, siyah bir aygırın sırtında Yayla'nın doğu yamacındaki Trolloc sürüsünün sağ kanadına doğru atılan yalnız bir atlı gördüğünde içi ürperdi. Demandred'e doğru gidiyordu.

Lan kendi savaşına gitmişti.

* * *

Trolloclar gecenin içinde yarığa uzanıyor, Olver'in kolunu tırmalıyor, onu oradan çıkarmaya çalışıyorlardı. Diğerleri yanları kazıyordu ve Olver'in üzerine toprak yağıyor, yanaklarındaki gözyaşlarına ve çiziklerden akan kana yapışıyordu.

Kendini titremekten alamıyordu. Yerinden de kıpırdayamıyordu. Yaratıklar pis parmaklarla onu çekiştirir, toprağı kazarak gittikçe yaklaşırken dehşet içinde titriyordu.

* * *

Loial bir kütüğün üzerine oturmuş, savaş hızlanmadan önce biraz dinleniyordu.

Bir saldırı. Evet, bu işin bitmesi için iyi bir yol olurdu. Loial'in her yeri ağrıyordu. Savaş hakkında çok kitap okumuştu ve daha

önce de savaşlara katılmıştı, bu yüzden ne beklemek gerektiğini biliyordu. Ama bir şeyi bilmekle yaşamak birbirinden tamamen farklıydı; zaten bu yüzden *yurttan* ayrılmıştı.

Bir gün boyunca hiç durmadan savaştıktan sonra, kolları ve bacakları derin bir yorgunlukla içten içe yanıyordu. Baltasını kaldırdığı zaman o kadar ağır geliyordu ki, neden sapının kırılmadığını merak ediyordu.

Savaş. Onu tecrübe etmeden yaşayabilirdi. İki Nehir'deki çılgın çatışmadan çok daha fazlasıydı. Orada ölüleri taşımak ve yaralılarla ilgilenmek için zamanları vardı en azından. Orada mesele, kararlılıkla direnmek ve saldırı dalgalarına karşı koymaktı.

Burada, beklemek için, düşünmek için zaman yoktu. Erith kütüğün yanında yere oturmuştu ve Loial elini onun omzuna koymuştu. Erith gözlerini kapatıp ona yaslanmıştı. Kusursuz kulakları ve harika kaşlarıyla amma güzeldi. Loial giysilerinin üzerindeki kan lekelerine bakmadı; bir kısmının kendine ait olmasından korkuyordu. Yorgunluktan hissedemediği parmaklarla Erith'in omzunu ovalıyordu.

Loial savaş meydanında kendisi ve diğerleri için bazı notlar almıştı. Böylece savaşın şimdiye kadar nasıl gittiğini kaydetmişti. Evet, son bir saldırı. Bu, yazdığı zaman, hikâye için iyi bir son olacaktı.

Hikâyeyi yazacakmış gibi davranıyordu. Küçücük bir yalanın zararı olmazdı.

Askerlerin arasından bir atlı fırladı ve atını dörtnala Trollocların sağ kanadına sürdü. Mat bundan memnun kalmayacaktı. Tek bir adam, tek başına ölecekti. Loial, gördüğü onca ölümden sonra, bu adamın ölümü karşısında üzülebildiğini fark ederek şaşırdı.

O adam tanıdık geliyor, diye düşündü. Evet, at yüzünden. O atı daha önce defalarca görmüştü. *Lan,* diye düşündü uyuşuk uyuşuk. *Tek başına saldırıya geçen Lan.*

Loial ayağa kalktı.

Baltasını omuzlarken Erith ona döndü.

"Bekle," dedi Loial ona. "Sen diğerleriyle savaş. Benim gitmem lazım."

"Gitmek mi?"

"Buna tanık olmam lazım," dedi Loial. Malkierlilerin son kralının düşüşü. Bunu kitabına dahil etmesi lazımdı.

* * *

“Saldırmaya hazırlanın!” diye bağırdı Arganda. “Askerler, saf tutun! Okçular öne, sonra süvariler, sonra da piyadeler arkadan gelmeye hazırlansın!”

Bir saldırı, diye düşündü Tam. *Evet, tek umudumuz bu.* İttirmeye devam etmeleri lazımdı, ama safları o kadar seyrekti ki. Mat’in ne yapmaya çalıştığını görebiliyordu, ama işe yaramayacaktı.

Yine de savaşmaları gerekiyordu.

“Eh, *o* öldü,” dedi bir paralı asker Tam’in yakınından, başını Trolloc kanadına doğru ilerleyen Lan Mandragoran’a doğru sallayarak. “Lanet Sınırboylular.”

“Tam...” dedi Abell yanından.

Yukarıda, gökyüzü karardı. Geceleyin bu mümkün müydü? O korkunç, kaynayan bulutlar gittikçe alçalıyor gibiydi. Yayla’da yanan ateşlere rağmen, Tam gece siyahı aygırın sırtındaki Lan’i neredeyse göremez olmuştu. Ateşlerin ışığı çok zayıftı.

Demandred’e sürüyor atını, diye düşündü Tam. *Ama arada bir Trolloc duvarı var.* Tam ok başının arkasına reçineye batırılmış paçavra bağlanmış bir ok çekti ve yayına taktı. “İki Nehirliler, ok atmaya hazırlanın!”

Yakındaki paralı asker güldü. “En az yüz adım var! Adamı iğne yastığına çevireceksiniz.”

Tam, adama baktı, sonra oku aldı ve bir meşalenin alevine tuttu. Paçavra tutuştu. “İlk saf, işaretimle!” diye bağırdı Tam, saf boyunca iletilen diğer emirleri duymazdan gelerek. “Lord Mandragoran’a yolunu aydınlatacak küçük bir şeyler verelim!”

Tam akıcı bir hareketle ok çekti ve paçavra parmaklarını ısıtırken salıverdi.

* * *

Lan atını Trolloclara doğru sürüyordu. Mızrağı ve üç yedeği saatler önce kırılmıştı. Boynunda, Berelain’in basit bir not eşliğinde kapıyol aracılığıyla ilettiği soğuk madalyonu taşıyordu.

Galad’ın bunu nasıl edindiğini bilmiyorum, ama Cauthon’a göndermek istediğini düşünüyorum.

Lan yapmakta olduğu şeyi enine boyuna değerlendirmemişti. Boşluk bu tür şeylere izin vermezdi. Bazıları bunu pervasızca, düşüncesizce, intihara varan bir saldırı olarak görecekti. Bu üçünden en az biri olmayan insanlar dünyayı nadiren değiştirmişti. Bağ aracılığıyla Nynaeve’e gönderebildiği kadar teselli gönderdi ve

sonra savaşmaya hazırlandı.

Lan Trolloclara yaklaştığında, yaratıklar onu durdurmak için bir mızrak duvarı oluşturdular. O duvarı aşmaya çalışan bir at şişlenirdi. Lan, boşluğun içinde sakin, ilk mızrağın başını biçip hattı yarmayı planlayarak derin bir nefes aldı.

İmkânsız bir hamleydi bu. Trollocların yapması gereken tek şey omuz omuza verip onu yavaşlatmaktı. Ardından Mandarb'ı ele geçirip Lan'i eyerden çekebilirlerdi.

Ama birinin Demandred'i yok etmesi gerekiyordu. Lan, madalyon boynunda, kılıcını kaldırdı.

Yanan bir ok gökyüzünde akarak geldi ve tam önündeki Trolloc'un boğazına saplandı. Lan hiç duraksamadan, düşen Trolloc'u mızrak hattındaki boşluk olarak kullandı. Onu ezerek, Gölgedöllerini itip geçti. Şimdi yapması gereken...

Bir ok daha geldi ve bir Trolloc'u düşürdü. Sonra peş peşe bir tane daha, bir tane daha. Mandarb şaşkına dönen, yanan ve ölen Trollocların arasından geçerken koca bir yanan ok yağmuru önüne düştü.

"Malkier!" diye bağırdı Lan, Mandarb'ı mahmuzlayıp leşleri ezerek, ama yol açıldıkça hızını koruyarak. Önüne bir ışık yağmuru yağıyordu, her ok hedefi tam on ikiden vuruyor, önüne çıkmaya çalışan bir Trolloc'u öldürüyordu.

Gürleyen nal sesleri eşliğinde, ölen Trollocları iterek geçerken, yanan oklar karanlıkta ona yol gösteriyordu. İki yanında yoğun bir Trolloc kalabalığı vardı, ama önündekiler sürekli düşüyordu, öyle ki sonunda hiç kalmadı.

Teşekkür ederim Tam.

Lan atını yavaşlatarak Yayla'nın doğu yamacı boyunca eşkin sürdü, Askerleri ve Gölgedöllerini geride bırakmıştı, artık yalnızdı. Saçlarının arasında esen rüzgârla birdi, altında onu taşıyan kaslı hayvanla birdi, hedefi ve kaderi olan avıyla birdi.

Demandred nal seslerini duyunca ayağa kalktı. Sharalı eşlikçileri önünde doğruldular.

Lan kükreyerek Mandarb'ı mahmuzladı ve yoluna çıkan Sharalıların üzerine sürdü. Aygır sıçradı, ön ayakları önündeki korumaları yere indirdi. Mandarb döndü ve sağrısıyla daha fazla Sharalı devirirken ön ayakları başkalarını ezdi.

Lan kendini eyerden yere attı –Mandarb'ın yönlendirmeye karşı koruması yoktu ve bu yüzden at sırtından savaşmak, Demandred'i atını öldürmeye davet etmek olurdu– ve koşarak kılıcı elinde yere

indi.

“Bir tane daha mı?” diye kükredi Demandred. “Lews Therin, beni...”

Lan yanına yaklaşıp Diken Çiçeği Borada Süzülüyor duruşunu, fırtına gibi bir saldırı duruşunu, takınınca sustu. Demandred kılıcını kaldırdı ve darbeyi karşıladı, ama hamlenin gücüyle bir adım geriye kaydı. Şimşek kadar hızlı üç darbe değiş tokuşu yaptılar. Lan hareketlerine hiç ara vermeden, son hamlesiyle Demandred’i yanağından yakaladı. Lan hafif bir çekiştirme hissetti ve havaya kan fışkırdı.

Demandred yanağındaki yarayı yokladı ve gözleri irileşti. “*Sen* kimsin?” diye sordu.

“Seni öldürecek olan adam.”

* * *

Min koşarak kapıyoldan geçen ve Merrilor’daki savaş meydanına yönelen *torm*’un sırtından baktı. Oraya vardıklarında, yaratığın savaşın çılgınlığına dayanabileceğini umuyordu. Uzakta ateşler ve meşaleler, bir yiğitlik ve kararlılık sahnesini aydınlatan ateşböcekleri gibi parlıyordu. Işıkların titreşmesini, yakında sönecek bir ateşin son közlerini izledi.

Rand, uzakta, kuzeyde titriyordu.

* * *

Desen Rand’ın çevresinde dönerek onu izlemeye zorladı. Rand, sel gibi akan gözyaşlarıyla izledi. İnsanların mücadelesini gördü. Düşüşlerini izledi. Elayne’i, yapayalnız ve tutsak olmasını, bir Dehşetlordunun çocuklarını onun rahminden koparıp almaya hazırlanmasını izledi. Zihni ele geçirilmiş, Terkedilmişlerden birinin piyonu olmuş Rhuarc’ı izledi.

Mat’in, çaresizlik içinde, korkunç bir savaşla yüzleşmesini izledi.

Lan’in ölümüne gitmesini izledi.

Demandred’in sözleri içini yiyordu. Karanlık Varlık’ın baskısı onu pençelemeye devam ediyordu.

Rand başarısız olmuştu.

Ama zihninin bir köşesinde bir ses vardı. Kırılgan, neredeyse unutulmuş bir ses.

Bırak.

* * *

Lan kendini tutmadı.

Rand'a öğrettiği gibi savaşmıyordu. Dikkatli sınamalar, araziyi tartmalar, dikkatli değerlendirmeler yoktu. Demandred yönlendirebiliyordu ve madalyona rağmen, Lan düşmanına düşünecek zaman, ona kayalar fırlatacak ya da altındaki yeri yaracak zaman, veremezdi.

Lan boşluğun daha da derinlerine daldı ve ona içgüdülerinin rehberlik etmesine izin verdi. Duygu eksikliğinin ötesine gitti, her şeyi yaktı. Araziyi tartmasına gerek yoktu, çünkü arazinin bir parçası olduğunu hissediyordu. Demandred'in gücünü sınamasına gerek yoktu. Onyıllarca deneyimi olan bir Terkedilmiş, Lan'in karşısına çıkan en yetenekli kılıç ustalarından biri olmalıydı.

Lan savaşan iki düşmanın çevresine yayılarak geniş bir halka olan Sharalıların belli belirsiz farkındaydı. Görünüşe göre Demandred yeteneklerine, başkalarının işine karışmasına izin vermeyecek kadar güveniyordu.

Lan bir dizi hamleyle döndü. Su Yokuş Aşağı Akıyor, Dağdaki Hortum oldu, ardından Şahin Çalılara Dalıyor'a geçti. Duruşları, birbirine karışarak gittikçe büyüyen bir nehirdi. Demandred, Lan'in korktuğu kadar iyi dövüşüyordu. Adamın duruşları Lan'in bildiğinden biraz farklı olsa da, seneler kılıç dövüşünün doğasını değiştirmemişti.

"Sen... iyisin..." dedi Demandred homurdanarak. Rüzgâr ve Yağmur'un önünde gerilerken, çenesinden kan damlıyordu. Lan'in kılıcı havada çaktı ve yakındaki ateşin kırmızı ışığını yansıttı.

Demandred Kıvılcım Çakmak ile karşılık verdi, ama Lan bunu bekliyordu, karşılamayı başardı. Böğrü çizildi, ama bunu görmezden geldi. Çarpışırken bir adım geriledi ve Demandred'e Tek Güç'le bir taşı alıp ona fırlatma fırsatı verdi.

Boşluğun içinde, taşın geldiğini hissetti. Dövüşe dair bir kavrayıştı bu –içinde, derinliklerde, ruhunun özüne işleyen bir kavrayış. Demandred'in adım atma tarzı, gözlerinin kaydığı yön, Lan'e tam olarak neyin geldiğini anlatıyordu.

Bir sonraki kılıç duruşuna akarken, Lan silahını göğsüne çaprazladı ve bir adım geriledi. İnsan başı büyüklüğünde bir taş tam önünden geçti. Lan öne aktı, kolu bir sonraki duruşu alırken kolunun altından bir başka taş uçtu ve onun rüzgârını hissetti. Lan kılıcını kaldırdı ve üçüncü taşın yolundan çekildi. Taş onu bir

parmakla ıskaladı, ama giysilerini savurdu.

Demandred, Lan'in hamlesini engelledi, ama boğuk bir sesle nefes verdi. "Sen kimsin?" diye fısıldadı yine. "Bu Çağ'da hiç kimse bu kadar yetenekli değil. Asmodean? Hayır, olamaz. O böyle dövüşemez. Lews Therin? O yüzün ardındaki sensin, değil mi?"

"Ben sıradan bir adamım," diye fısıldadı Lan. "Hep öyle oldum."

Demandred hırladı, ama saldırıya geçti. Lan Dağdan Düşen Taşlar ile karşılık verdi, ama Demandred'in gazabı karşısında birkaç adım geriledi.

Lan'in ilk saldırısına rağmen Demandred kılıçta daha ustaydı. Lan bunu, ona ne zaman saldıracağını, ne zaman savuşturacağını, ne zaman adım atıp ne zaman geri çekileceğini söyleyen aynı sezgi sayesinde biliyordu. Belki denk güçlerle gelseler farklı olurdu. Ama gelmemişlerdi. Lan bütün gün savaşmıştı ve en kötü yaralarına Şifa verilmiş olsa da küçük yaralar hâlâ acıyordu. Bunun ötesinde, Şifa da güç tüketen bir şeydi.

Demandred ise dinlenmişti. Terkedilmiş konuşmayı bıraktı ve kendini düelloya verdi. Tek Güç kullanmayı da bıraktı ve kılıç oyununa odaklandı. Avantajlı duruma geçtiğinde sırıtmıyordu. Çok sırıtan bir adama benzemiyordu.

Lan, Demandred'den uzağa süzüldü, ama Terkedilmiş, Yabandomuzu Dağdan Aşağı Koşuyor ile hamle yaptı ve Lan'i bir kez daha halkanın çeperine doğru sürdü, savunmasını aştı, onu kolundan, omzundan ve son olarak uyluğundan yaraladı.

Yalnızca son bir derse yetecek kadar zamanım var...

"Yakaladım seni," diye hırladı Demandred sonunda, derin derin nefes alarak. "Her kimsen, seni yakaladım. Kazanamazsın."

"Beni dinlememişsin," diye fısıldadı Lan.

Son bir ders. En zor olanı...

Demandred saldırdı ve Lan açıklığı gördü. Öne atıldı, Demandred'in kılıcının ucunu kendi böğrüne aldı ve kendini kılıca sapladı.

"Ben buraya kazanmak için gelmedim," diye fısıldadı Lan gülümseyerek. "Ben buraya seni öldürmek için geldim. Ölüm tüyden hafiftir."

Demandred'in gözleri irileşti ve geri çekilmeye çalıştı. Çok geçti. Lan'in kılıcı boğazına saplandı.

Lan kılıçtan kayarak geri düşerken dünya kardardı. Nynaeve'in korkusunu ve acısını hissetti ve ona aşkını gönderdi.

38
Olmayan Mekân

Rand, Lan'in düştüğünü gördü ve bu içine büyük bir keder yayılmasına sebep oldu. Karanlık Varlık her yönden bastırıyordu. Onu yutuyor, lime lime ediyordu. Bu saldırıya direnmek çok zordu. Rand tükenmişti.

Bırak. Babasının sesi.

"Onları kurtarmak zorundayım..." diye fısıldadı Rand.

Bırak fedakârlık yapsınlar. Bunu tek başına yapamazsın.

"Zorunluyum... bunun anlamı..." Karanlık Varlık'ın yıkımı, bin karga gibi üzerine çullanıyor, etini didikliyor, kemiklerinden ayırıyordu. Baskı ve kayıp hissi yüzünden düşünemiyordu. Egwene'in ve onca kişinin ölümü.

Bırak.

Bu onların seçimi.

Rand onları, ona inanan insanları, korumayı o kadar çok istiyordu ki. Ölümleri ve yüzleştikleri tehlikeler sırtında muazzam bir ağırlıktı. Bir insan nasıl... bırakabilirdi? Sorumluluğu bırakmak demek olmaz mıydı bu?

Yoksa sorumluluğu onlara vermek mi olurdu?

Rand gözlerini sıkı sıkı yumarak, onun için ölen onca insanı düşündü. Koruyacağına dair kendi kendine yemin ettiği Egwene'i.

Seni aptal. Egwene'in sesi. Sevgi dolu ama sert.

"Egwene?"

Benim de kahraman olmama izin yok mu?

"Mesele o değil..."

Sen ölümüne yürüyorsun. Ama başkalarının aynısını yapmasını engelliyorsun, öyle mi?

"Ben..."

Bırak Rand. Bırak da inandığımız için ölelim. Bunu bizden almaya

çalışma.

Sen ölümüne kucak açtın. Ben de benimkine kucak açıyorum.

Rand'ın gözlerinden yaşlar akıyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Neden?

"Başarısız oldum."

Hayır. Henüz başarısız olmadın.

Karanlık Varlık onu kamçıladı. Rand, kıpırdayamadan, o engin hiçliğin önünde büzüldü. Istırapla haykırdı.

Sonra bıraktı.

Suçluluk duymayı bıraktı. Egwene'i ve diğerlerini kurtaramamış olmanın utancını bıraktı. Onu, hepsini birden koruma ihtiyacını bıraktı.

Kahraman olmalarına izin verdi.

Aklından isimler geçiyordu. Egwene, Hurin, Bashere, Chareen Aiellerinden Isan, Somara ve binlerce başkası. Teker teker –ilk önce yavaş yavaş, ama gittikçe hızlanarak– geriye doğru, aklında tuttuğu listeyi saydı. Başta yalnızca kadınlardan oluşan, ama sonra onun için öldüğünü bildiği herkesi içine alan bir liste. Ne kadar uzadığını, ne kadar çok yük taşıdığını hiç fark etmemişti.

İsimler fiziksel varlıklar, kanat açmış güvercinler gibi onu yarıp geçtiler ve her biri bir parça yük götürdü. Omuzlarındaki ağırlık kayboldu. Nefesleri sakinleşti. Sanki Perrin çekiciyle gelmiş, Rand'ın sürüklediği bin zinciri parçalamıştı.

En son isim Ilyena'ydı. *Yeniden doğduk,* diye düşündü Rand, *ki bir dahaki sefere daha başarılı olalım.*

O zaman daha başarılı ol.

Rand gözlerini açtı ve elini önüne uzattı, avucunu katılaşmış karanlığa dayadı. Bulanıklaşmış, Karanlık Varlık tırmaladıkça belirsizleşmiş benliği toparlandı. Diğer kolunu yere dayadı ve dizleri üzerinde doğruldu.

Sonra, Rand al'Thor –Yenidendoğan Ejder– bir kez daha, Gölge'yle yüzleşmek üzere ayağa kalktı.

* * *

"Hayır, hayır," diye fısıldadı güzeller güzeli Shendla, Demandred'in cesedine bakarak. Yüreği parçalandı; sallanmaya, iki eliyle saçlarını yolmaya başladı. Sevgilisine bakarken derin bir nefes aldı ve salıverdiği zaman o nefes korkunç bir feryat halinde çıktı: "Wyld Bao öldü!"

Tüm savaş meydanı dondu.

* * *

Rand olmayan mekânda, tüm zamanlar ve bir yandan da hiçlikle kuşatılmış bir halde, Karanlık Varlık'la yüzleşti. Bedeni hâlâ Shayol Ghul'deki mağaradaydı, Moridin'e karşı verdiği savaş anında kıstırılmıştı, ama ruhu buradaydı.

Var olmayan bu mekânda, Desen'in dışındaki bu mekânda, şerrin doğduğu bu mekândaydı. Ona baktı ve anladı. Karanlık Varlık bir varlık değildi, bir güçtü –şu anda tüm ayrıntılarıyla görebildiği evren kadar geniş bir öz. Gezegenler, sayısız yıldız, bir ateşin önündeki zerreler gibi yüzüyordu.

Karanlık Varlık hâlâ onu yok etmeye çalışıyordu. Rand, saldırılara rağmen güçlü hissediyordu. Rahat, eksiksiz. Yükleri gittikten sonra, yine savaşabiliyordu. Kendini bir arada tuttu. Zordu, ama başardı.

Rand öne adım attı.

Karanlık ürperdi. İnanamazmış gibi titreşti ve sallandı.

ONLARI YOK EDİYORUM.

Karanlık Varlık, bir varlık değildi. Aradaki karanlıktı. Işıkların arasındaki, saniyelerin arasındaki, göz kırpışların arasındaki.

BU SEFER HER ŞEY BENİM. BAŞTAN BERİ BENİM OLMASI GEREKİYORDU. SONSUZA DEK BENİM OLACAK.

Rand ölenlere selam çaktı. Kayaların üzerine akan kan. Diğerlerinin ölümüne tanık olanların gözyaşları. Gölge, Rand'ı yıkmak için, hepsini birden Rand'a fırlattı. Ama bu Rand'ı yok etmedi.

"Asla pes etmeyeceğiz," diye fısıldadı Rand. "Ben asla pes etmeyeceğim."

Engin Gölge gürledi ve sarsıldı. Dünyanın içine ve yüzeyine sarsıntılar yolladı. Yer yarıldı, doğanın kanunları dağıldı. Kılıçlar kendi sahiplerinin aleyhine döndü, yiyecekler bozuldu, taşlar çamura dönüştü.

Rand'a yine çullandı, hiçliğin gücü onu parçalamaya çalıştı. Saldırının gücü azalmadı. Ama, aniden, aylak bir uğultuya dönüştü.

Pes etmeyeceklerdi. Bu yalnızca Rand hakkında değildi. Hepsi savaşmaya devam edecekti. Karanlık Varlık'ın saldırıları anlamını yitirmişti. Onu pes ettiremiyorsa, onu vazgeçmeye zorlayamıyorsa, o zaman neydi ki o saldırılar?

Boranın içinde Rand, Tam'in öğrettiği boşluğu aradı. Tüm duygular, tüm endişeler, tüm acılar. Onları aldı ve o tek mumun alevini beslemek için kullandı.

Huzur hissetti. Gölete düşen tek bir damla suyun huzuru. Anların huzuru, göz kırpışların arasındaki huzur, boşluğun huzuru.

"Pes etmeyeceğim," diye tekrarladı ve sözcükleri ona bir mucize gibi geldi.

HEPSİNİ BEN KONTROL EDİYORUM. ÖNÜMDE KIRIYORUM ONLARI. KAYBETTİN İNSANLIĞIN ÇOCUĞU.

"Eğer öyle düşünüyorsan," diye fısıldadı Rand karanlığa, "demek ki göremiyorsun."

* * *

Loial, Yayla'nın kuzey ucuna geri döndüğünde nefes nefese kalmıştı. Lan'in ölene kadar yiğitçe savaştığı ve Demandred'i de ölüme götürdüğü haberini Mat'e verdi. Loial'in raporu Mat'i derinden etkiledi. Ordusunun tüm mensuplarını da. Bir kral ve bir kardeş kaybetmiş olan Sınırboylular özellikle etkilendi. Sharalılar arasında da bir karışıklık vardı. Demandred'in ölümünün haberi, safları arasında yayılıyordu.

Mat acısını bastırdı. Lan bunu istemezdi. Mat bunun yerine, *ashandarei*'ini kaldırdı. *"Tai'shar Malkier!"* diye haykırdı tüm gücüyle. "Lan Mandragoran, seni kahrolası harika adam! Sen başardın!"

Gölge'nin ordularına doğru atılırken, haykırışları sessizliğin içinde yankılandı. Sözleri arkasında tekrarlandı: *"Tai'shar Malkier!"* Tüm uluslardan, Sınırboylu olsun olmasın, tüm halklardan haykırışlar. Mat'le birlikle Yayla'da koştular. Hep birlikte, sersemlemiş düşmanlarına saldırdılar.

39
Savaşanlar

ANLAMIYORSUN, DEĞİL Mİ? diye sordu Rand karanlığa. SENİ AŞIYOR. BİZİ EZİYORSUN, AMA SAVAŞMAYA DEVAM EDİYORUZ! NEDEN? BİZİ ÖLDÜRMEDİN Mİ? BİZİ MAHVETMEDİN Mİ?

SEN, diye yanıt verdi Karanlık Varlık. SENİ YAKALADIM.

Rand öne adım attı. Bu hiçlik mekânında, Desen çevresinde bir kilim gibi dönüyordu. HATAN DA BU SHAI'TAN –KARANLIĞIN EFENDİSİ, KISKANÇLIĞIN EFENDİSİ! HİÇLİĞİN EFENDİSİ! BU YÜZDEN BAŞARISIZ OLUYORSUN! BU BENİM HAKKIMDA DEĞİL. *HİÇBİR ZAMAN BENİM HAKKIMDA OLMADI!*

Bir kadın hakkındaydı; hırpalanmış, dövülmüş, tahtından indirilmiş, kukla edilmiş bir kadın hakkında –gerektiğinde yerde sürünen bir kadın. O kadın hâlâ savaşıyordu.

Aşkın tekrar tekrar terk ettiği bir adam hakkındaydı, dünyada başkalarının geçip gitmesine izin vereceği bir alaka bulan bir adam hakkında. Hikâyeler hatırlayan ve yürümeye devam etmenin daha akıllıca olacağı bir zamanda budala çocukları kanadının altına alan bir adam hakkında. O adam hâlâ savaşıyordu.

Bir sırrı, gelecek için bir umudu olan bir kadın hakkındaydı. Herkesten önce gerçeği kovalayan bir kadın. Canını vermiş ve sonra geri dönmüş bir kadın hakkında. O kadın hâlâ savaşıyordu.

Ailesi elinden alınmış, ama hüznü içinde hâlâ dimdik duran ve koruyabildiklerini koruyan bir adam hakkında.

Zarar görmüş olanlara yardım edemeyeceğine, Şifa veremeyeceğine inanmayı reddeden bir kadın hakkındaydı.

Her nefesinde, kahraman olduğunu inkâr eden bir kahraman hakkındaydı.

Dövülürken boyun eğmeyi reddeden, Rand dahil, izleyen herkes için Işık'la parlayan bir kadın hakkında.

Hepsi hakkındaydı.

Desen çevresinde düzenlenirken bunu tekrar tekrar gördü. Rand çağlar ve devirler içinde yürüdü, eli Desen'in ışığından kurdeleleri süpürüp geçti.

GERÇEK BURADA SHAI'TAN, dedi Rand. Dokunmuş desen çevrelerinde yayılırken, kollarını açarak bir adım daha attı. BİZ PES EDENE KADAR KAZANAMAZSIN. MESELE BU, DEĞİL Mİ? BU SAVAŞ ZAFER KAZANMAK İÇİN DEĞİL. BENİ YAKALAMAN... ASLA BENİ YENMEK İÇİN DEĞİL. BENİ YIKMAK İÇİN.

HEPİMİZE AYNISINI YAPMAYA ÇALIŞTIN. BU YÜZDEN BAZEN BİZİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTIN VE BAŞKA ZAMANLARDA UMURUNDA DEĞİLDİ. BİZİ YIKTIĞIN ZAMAN KAZANIRSIN. AMA YIKAMADIN. YIKAMAZSIN.

Karanlık titredi. Hiçlik, gökyüzünün kemerleri çatlıyormuş gibi sarsıldı. Karanlık Varlık meydan okuyarak bağırdı.

Boşluğun içinde, Rand yürümeye devam etti ve karanlık titredi.

YİNE DE ÖLDÜREBİLİRİM, diye bağırdı Karanlık Varlık. YİNE DE HEPSİNİ ELE GEÇİREBİLİRİM! BEN MEZARIN EFENDİSİYİM. SAVAŞ LORDU, O BENİM. SONUNDA HER ŞEY BENİM OLUR!

Rand elini uzatarak adım attı. Dünya avucunda oturuyordu ve o dünyada bir kıta, o kıtada bir savaş meydanı ve o savaş meydanında, yerde iki ceset vardı.

* * *

Mat, yanında kılıcını çekmiş Tam'le, savaşıyordu. Karede ve Ölümnöbeti Askerleri onlara katıldı, sonra Loial ve Ogierler. Bir düzine ulusun orduları ve halkları savaştılar; platoda koşarlarken onlara pek çok başkası katıldı.

Sayıca üçe bir azınlıktaydılar.

Mat, Kadim Lisan'da bağırarak savaştı: *"Işık adına! Şeref adına! İhtişam adına! Yaşamın kendisi adına!"*

Bir Trolloc'u, sonra bir başkasını biçti. Birkaç dakika içinde de yarım düzinesini; ama dalganın kendisiyle savaşıyormuş gibi hissediyordu. Karanlığı indirdiği her yerde, yerini başkaları alıyordu. Tek tük fenerler ve yere saplanmış bir okun aydınlattığı gölgelerin içinde hareket eden Trolloclar.

Trolloclar tek bir kitle halinde savaşmıyordu. *Onları bozguna uğratabiliriz,* diye düşündü Mat. *Onları bozguna uğratmak zorundayız!* Beklediği fırsat buydu. Şimdi, Sharalılar hâlâ Demandred'in

ölümüyle sersemlemiş durumdayken ittirmeliydi.

* * *

SAVAŞLARIN OĞLU. ONU ALACAĞIM. HEPSİNİ ALACAĞIM DÜŞMAN. HİÇLİĞİN KRALI'NI ALDIĞIM GİBİ.

* * *

Kan ve lanet küller! Kafasının içindeki hiçlik de neydi? Mat bir Trolloc'un kellesini uçurdu, sonra Karede ve Ölümnöbeti Askerleri onu bir anlığına korurken alnını sildi.

Mat gecenin içinde, savaş meydanını *hissedebiliyordu.* Pek çok Trolloc ve Sharalı vardı. Bir sürü.

"Sayıları çok fazla!" diye seslendi Arganda yakından. "Işık, bizi alt edecekler! Geri çekilmemiz lazım! Cauthon, beni duyabiliyor musun?"

Bunu yapabilirim, diye düşündü Mat. *Bu savaşı kazanabilirim.* Bir ordu, daha büyük bir orduyu yenebilirdi, ama Mat'in bir açıklığa ve hıza ihtiyacı vardı. Zarların iyi gelmesi lazımdı.

* * *

Rand, Desen'in üzerinde durdu ve umudun ölmüş gibi göründüğü bir diyarda şehit olmuş adamlara baktı. "Yeterince dikkatli izlememişsin. Bir konuda yanılıyorsun. Hem de çok yanılıyorsun..."

* * *

Köşeye sıkışmış yapayalnız bir oğlan çocuğu, bir kayadaki yarıkta büzülüyordu. Bıçaklı ve sivri dişli kâbuslar –ete kemiğe bürünmüş Gölge– saklandığı yeri kazıyor, bıçak gibi tırnaklarla tırmalıyor, derisini yırtıyordu.

Kanlar içindeki oğlan dehşetle, ağlayarak, altın boruyu dudaklarına götürdü.

* * *

Mat gözlerini kıstı, çevresindeki savaş loşlaşmış gibiydi.

Çok yanılıyorsun Shai'tan, diye fısıldadı Rand'ın sesi Mat'in zihninde.

Sonra ses artık Mat'in zihninde değildi. Savaştaki herkes tarafından açık seçik duyulabiliyordu.

Onu defalarca öldürmeye çalıştın, dedi Rand, *krallığını kaybedeni, her şeyini aldığın adamı...*

Malkier'in son kralı, böğrüne aldığı kılıç yarası yüzünden kanlar içinde, sallanarak ayağa kalktı. Lan elini havaya kaldırdı. Gölge ordularının generali Demandred'in kellesini, saçlarından yakalamıştı.

O adam, diye bağırdı Rand. *O adam hâlâ savaşıyor!*

Mat savaş meydanının sessizleştiğini hissetti. Herkes yerinde donmuştu.

O anda, yumuşak ve güçlü bir ses duyuldu; altından, berrak bir nota; herkesi kaplayan, uzun bir ses. Saf ve güzel bir boru ötüşü.

Mat o sesi daha önce bir kez daha duymuştu.

* * *

Mellar, Elayne'in yanında diz çökmüş, yönlendirmesini engellemek için madalyonu kafasına bastırıyordu. "Bu iş bambaşka bir şekilde gidebilirdi Kraliçem," dedi. "Daha yumuşak başlı olmalıydın."

Işık. O alaycı sırıtış iğrenç bir şeydi. Adam Elayne'in ağzını tıkamıştı elbette, ama Elayne ona ağladığını görme tatminini yaşatmadı.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Madalyonu üzerinden atması gerekiyordu. Elbette, bunu yapsa bile, hâlâ yakındaki yönlendirici meselesi vardı. Ama madalyondan kaçınabilirse ve hızla saldırırsa...

"Küçük Kumandan-Generalinin hayatta olup da izleyememesi ne yazık," dedi Mellar. "Ne kadar budalaca olsa da, gerçekten de efsanelerdeki Birgitte olduğuna *inandığını* düşünüyorum." Elayne uzakta yumuşak bir ses duydu. Yer titredi. Bir deprem.

Odaklanmaya çalıştı, ama Birgitte'in en başından beri haklı olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Min'in öngördüğü gibi, Elayne ölse de bebeklerin güvende olması pekâlâ mümkündü.

Çevrelerinde, yerden, ölülerin ruhları gibi, kıvrım kıvrım bir

beyaz sis yükseldi.

Mellar aniden gerildi.

Elayne gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Mellar'ın göğsünden gümüş bir şey çıkmıştı. Bir... ok başına benziyordu.

Mellar döndü ve bıçak parmaklarından düştü. Arkasında, Birgitte Gümüşyay, kafasız bedenin iki yanına ayak basmış, kendi cesedinin üzerinde duruyordu. Yeni ovalanmış gümüş gibi parlayan yayını kaldırdı ve bir ok daha salıverdi. Ok, ışıktan bir iz bırakarak Mellar'ın kafasına saplandı ve adamı yere mıhladı. Bir sonraki, Mellar'ın yönlendiricisine uçtu ve adam tepki veremeden, Dehşetlordunu gümüşten bir okla öldürdü.

Çevrelerinde, Mellar'ın adamları felç olmuş gibi durmuş, Birgitte'e boş boş bakıyorlardı. Birgitte'in üzerindeki giysiler adeta parlıyordu. Kısa beyaz ceket, bol sarı pantolon ve siyah bir pelerin. Altın rengi saçları, girift bir örgüyle beline kadar sarkıyordu.

"Ben Birgitte Gümüşyay," diye bildirdi Birgitte, kuşkuları gidermek istermiş gibi. "Valere Borusu çalındı; herkesi Son Savaş'a çağırıyor. Kahramanlar geri döndü!"

* * *

Lan Mandragoran, Terkedilmişlerden birinin kafasını havaya kaldırmıştı –sözde alt edilmez olan savaş kumandanlarını.

Gölge'nin ordusu, hiçbiri, meydanın neresinde olursa olsun, yaşananları görmezden gelemezdi. Gaipten gelen o ses ilan etmişti. Seçilmiş ölmüşken saldırganın ayakta olması... onları sersemletmişti. Korkutmuştu.

Sonra, uzakta, Boru çalındı.

"İlerleyin!" diye bağırdı Mat. "İlerleyin!" Ordusu öfkeyle kendini Trolloclarla Sharalıların üzerine fırlattı.

"Cauthon, o ses ne?" diye sordu Arganda, Zar'ın yanında sendeleyerek. Adamın tek kolu hâlâ askıdaydı. Diğer elinde kanlı bir gürz taşıyordu. Mat'in çevresinde, Ölümnöbeti Askerleri homurdanarak savaşıyor, Trolloc biçiyordu.

Mat bağırarak kendini çatışmalara doğru fırlattı. "O lanet Valere Borusu'ydu! Bu gece hâlâ kazanmamız mümkün!"

Boru. Kahrolası Boru nasıl çalınmıştı? Eh, artık Mat o şeye bağlı değilmiş gibi görünüyordu. Rhuidean'daki ölümü bağı koparmış olmalıydı.

Artık yükü bir başka talihsiz aptal taşıyacaktı. Mat bir savaş

narası patlatarak bir Trolloc'un kolunu kesti ve sonra mızrağını göğsüne sapladı. Boru sesiyle Gölge'nin tüm ordusu afallamıştı. Lan'in yakınındaki Trolloclar çaresizlik içinde, telaşla kaçıştılar. Sonuçta Trolloclar kendilerini, yedek kuvvetleri olmadan, yamaç boyunca, kalabalıklara güvenmeden savaşırken buldular. Ve ordularının başında kimse yok gibiydi.

Yakındaki Myrddraaller, kaçanları döndürmeye ve savaştırmaya çalışarak, kılıçlarını kendi Trolloclarına çevirdiler, ama gökten düşen alevli iki Nehir okları Solukların bedenlerini delik deşik etti.

Tam al'Thor, diye düşündü Mat, *sana en iyi kahrolası çizmelerimi göndereceğim. Işık beni yaksın, ama yapacağım bunu.* "Bana doğru!" diye bağırdı Mat. "Lanet bir silah tutabilen tüm biniciler, *bana* doğru!"

Mat, Zar'ı tekmeleyerek dörtnala kaldırdı ve savaşmaya devam eden Trollocları ittirip geçti. Mat'in saldırısı Furyk Karede ve kalan pek az adamının yolunu açarak, Trolloc güruhundaki deliği genişletmelerini mümkün kıldı. Ardından, kalan Sınırboylular tüm güçleriyle Mat'in peşinden, Lan'e doğru aktılar.

Shara ordusu zayıflama işaretleri gösteriyordu, ama saldırmaya devam ettiler. Yüreklerinin son vermelerini istediği şeye karşı, disiplinin zoruyla hareket ediyorlardı. Lan'in zaferi savaşı kazanmaya yetmezdi –çok fazla düşman vardı– ama Demandred olmadan, Gölge yönünü kaybetmişti. Soluklar bile öndersiz kalmanın etkilerini gösteriyordu. Trolloclar geri çekilmeye ve toparlanmaya başladı.

Mat ve Sınırboylular Yayla üzerinde güneybatıya aktılar ve Lan'in durduğu yere geldiler. Mat atından aşağı atladı ve afallamış görünen Malkier kralını omzundan yakaladı. Lan, Mat'e haşin bir minnetle baktı, sonra gözleri devrildi ve Demandred'in kafasını yere bırakarak düşmeye başladı.

Siyah ceketli bir adam yaklaştı. Mat, Narishma'nın hâlâ orada, Sınırboyluların arasında savaşmakta olduğunu fark etmemişti. Kandorlu Asha'man kendini atından aşağı fırlattı ve Lan'in diğer kolunu tutup odaklandı.

Kısa Şifa, Lan'i ayıltmaya yetti.

"Onu bir ata bindir Narishma," dedi Mat. "Ordumuzun yanına döndüğümüzde üzerinde çalışabilirsin. Aşağıdaki Trolloclar Yayla'ya çıkmaya karar verirse, düşman hatlarının arkasında kısılı kalmak istemiyorum."

Atlarını kuzeydoğuya sürdüler ve geçerken kılıç ve mızraklarla

Trollocların sağ kanatlarını arkadan süpürdüler. Bu, yaratıkları daha da huzursuz etti. Trollocları geçtikten sonra Sınırboylular atlarını çevirdiler ve bir kez daha, doğrudan Trolloc sürülerinin üzerine sürdüler. Trolloclar, bir sonraki saldırının nereden geleceğini bilemeyerek, her yöne bakmaya çalışıyorlardı. Mat ve Narishma, Lan'in atını çekerek kendi arka saflarına yöneldiler. Narishma Malkierliyi atından indirdi ve yere yatırdı. O Şifa verirken, Mat durumlarını değerlendirdi.

Arkalarında, sis toplanıyordu. Mat'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Korkunç bir olasılığı göz ardı etmişti. Valere Borusu hâlâ çalınıyordu: uzak, ama tanınmaması imkânsız bir ses. *Ah, Işık,* diye düşündü Mat. *Ah, savaş meydanındaki kahrolası ağaç kütükleri. Boruyu kim çaldı? Hangi taraftan?*

Sis, yağmurun ardından yerden çıkan solucanlar gibi biçimlendi. Yerden fışkıran fırtına bulutları gibi dalga dalga kabardı ve içinde at şekilleri koştu. Efsanelerden kahramanlar. Tüm kraliçelerden daha azametli, Albhainli Buad. Parlak kılıcını kaldıran Amaresu. Bir elinde çekiç diğerinde kazıkla, esmer tenli Vurucu Hend.

Kahramanların önünde, sislerin içinde bir şekil yürüyordu. Uzun boylu, buyurgan ve gaga burunlu Artur Şahinkanadı, kılıcı Adalet'i omzunda taşıyarak at sürüyordu. Yaklaşık yüz kahraman Şahinkanadı'nın peşinden gelse de, bir tanesi sisler sürükleyerek aralarından ayrıldı ve dörtnala uzaklaştı. Mat biniciyi tam olarak görememişti. Kimdi o ve böyle hızla nereye gidiyordu?

Mat şapkasını çekiştirerek kafasına iyice oturttu ve Zar'ı tekmeleyerek kadim kralı karşılamaya çıktı. *Beni öldürmeye çalışırsa onu hangi tarafın çağırdığını anlarım herhalde,* diye düşündü. *Ashandarei*'i eyerden kaldırdı. Artur Şahinkanadı'yla savaşabilir miydi? Işık, Boru kahramanlarını yenebilecek *biri* çıkar mıydı?

"Selam Şahinkanadı," diye seslendi Mat.

"Kumarbaz," diye yanıtladı Şahinkanadı. "Sana emanet edilene daha iyi göz kulak olman lazım. Bu savaşa çağrılmayacağımızdan korkmaya başlamıştım."

Mat rahat bir nefes aldı. "Lanet küller Şahinkanadı! Bu kadar oyalanmasanız da olurdu, seni lanet keçi öpücü. Bizim için mi savaşıyorsunuz yani?"

"Elbette Işık için savaşıyoruz," dedi Şahinkanadı. "Gölge için asla savaşmayız."

"Ama bana dediler ki..." diye başladı Mat.

"Yanlış demişler," dedi Şahinkanadı.

“Dahası,” dedi Hend gülerek, “diğer taraf bizi çağırmış olsa, şimdiye kadar çoktan ölmüştün!”

“Öldüm zaten,” dedi Mat, boynundaki yara izini ovuşturarak. “Görünüşe göre, beni öldüren bir ağaçmış.”

“Ağaç değil Kumarbaz,” dedi Şahinkanadı. “Bir başka an; hatırlayamadığın bir an. Pek de uygun, çünkü her iki seferde de hayatını Lews Therin kurtardı.”

“Onu hatırla,” diye terslendi Amaresu. “Onun deliliğinden korktuğunu mırıldandığını gördüm, ama aldığın her nefesin –attığın her adımın– onun izniyle olduğunu unutuyorsun. Hayatın Yenidendoğan Ejder’in armağanıdır Kumarbaz. Hem de iki kere.”

Kan ve lanet küller. *Ölü* kadınlar bile ona Nynaeve gibi davranıyordu. Bunu nereden öğreniyorlardı? Gizli dersler mi alıyorlardı?

Şahinkanadı başını yakındaki bir şeye doğru salladı. Rand’ın bayrağı; Dannil onu hâlâ taşıyordu. “Bayrak çevresinde toplanmak için geldik buraya. Bayrak sayesinde senin için savaşacağız Kumarbaz, çünkü önderin Ejder –önderliğini uzaktan yapsa da. Bu yeterli.”

“Eh,” dedi Mat, bayrağa bakarak, “madem buradasınız, savaşa katılabilirsiniz sanırım. Adamlarımı geri çekeceğim.”

Şahinkanadı güldü. “Biz, yüz kişi, tüm bu savaşı halledebilir miyiz sanıyorsun?”

“Kahrolası Boru kahramanları sizlersiniz,” dedi Mat. “İşiniz bu, değil mi?”

“Biz de alt edilebiliriz,” dedi Matuchinli güzel Blaes, atını Şahinkanadı’nın yanına getirerek. Mat bir kahramana azıcık baksa Tuon kızmazdı, değil mi? İnsanların onlara bakması gerekiyordu zaten. “Kötü yaralanırsak, geri çekilmemiz ve Düşler Dünyası’nda iyileşmemiz gerekir.”

“Gölge bizi nasıl etkisiz duruma düşürebileceğini biliyor,” diye ekledi Hend. “Elimizi kolumuzu bağlayabilir ve o zaman savaşa yardım etmek için hiçbir şey yapamayız. Hareket edemediğinde, ölümsüz olup olmamanın önemi kalmaz.”

“İyi savaşırız,” dedi Şahinkanadı, Mat’e. “Ve gücümüzü size ödünç vereceğiz. Ama bu yalnız bizim savaşımız değil. Biz onun sadece bir parçasıyız.”

“Harika,” dedi Mat. O Boru hâlâ çalınıyordu. “O zaman bana şunu söyleyin. Eğer o şeyi ben çalmadıysam, Gölge de çalmadıysa... kim çaldı?”

* * *

Kalın Trolloc tırnakları Olver'in kolunu çiziyordu. Olver, bir kaya çıkıntısındaki küçük yarığa sıkışmış, gözlerini sıkı sıkı yumarak, gözyaşları içinde Boru'yu çalmaya devam ediyordu.

Üzgünüm Mat, diye düşündü, siyah kıllı bir el Boru'yu elinden almaya çalışırken. Bir başkası onu omzundan yakaladı, tırnaklarını etine batırdı ve kolundan aşağı kan boşandı.

Boru ellerinden koparılıp alındı.

Çok üzgünüm!

Trolloc, Olver'i yukarı çekti.

Sonra bıraktı.

Olver sersem sersem yere yuvarlandı ve sonra Boru kucağına düşünce yerinde sıçradı. Titreyerek ve yaşlı gözlerini kırpıştırarak Boru'yu kucakladı.

Yukarıda gölgeler çalkalanıyordu. Homurtular. Neler oluyordu? Olver başını ihtiyatla kaldırdı ve birinin, iki ayağını iki yanına basmış, tepesinde dikilmekte olduğunu gördü. Şekil, bir düzine Trolloc karşısında, değneğini bir o yana bir bu yana çevirerek, bir bulanıklık halinde savaşıyor, oğlanı koruyordu.

Olver adamın yüzünü gördü ve nefesi kesildi. *"Noal?"*

Noal bir Trolloc'un koluna vurdu, yaratığı geri çekilmeye zorladı ve sonra Olver'e bakıp gülümsedi. Noal hâlâ yaşlı görünse de, gözlerindeki *bitkinlik* gitmişti. Üzerinden büyük bir yük kalkmıştı sanki. Yakında, altın bir eyeri ve dizginleri olan beyaz bir at duruyordu; Olver'in gördüğü en muhteşem hayvan.

"Noal, öldüğünü söylemişlerdi!" diye bağırdı Olver.

"Öldüm de," dedi Noal. Sonra kahkaha attı. "Desen'in benimle işi bitmemiş evlat. O Boru'yu çal! Gururla çal Borazancı!"

Olver söyleneni yaptı ve Noal küçük bir halka halinde Olver'in çevresini almış Trolloclarla savaşırken, Boru'yu çaldı. Noal. *Noal* Boru Kahramanlarından biriydi! Dörtnala koşan at nallarının sesi, Olver'i Gölgedöllerinden kurtarmaya gelen başkaları olduğunu haber verdi.

Aniden Olver derin bir sıcaklık hissetti. Çok kişiyi kaybetmişti, ama içlerinden biri... bir tanesi... onun için geri dönmüştü.

40
Kurtkardeş

Elayne'i yakalayanlar Birgitte'e sersem sersem baktılar. Elayne fırsattan istifade ederek kenara kaçtı. Dönerek dizleri üzerinde doğruldu. Hamileliği yüzünden hantaldı, ama çaresiz de değildi. Mellar'ın derisine yapıştırdığı madalyon yere kaydı. Elayne *saidar*'ın parıltısının onu beklediğini gördü. Kendini Güç'le doldurdu ve karnını tuttu.

Bebekleri içeride kıpırdanıyordu. Elayne Hava akışları ördü ve onu tutsak alanları geriye devirdi. Yakında, Elayne'in Askerleri toplu halde Mellar'ın askerlerine saldırdılar. Birkaçı Birgitte'i görünce durdu.

"Savaşmaya devam edin sizi keçi çocukları!" diye bağırdı Birgitte, paralı askerlerin üzerine ok yağdırarak. "Ölmüş olabilirim, ama hâlâ kahrolası kumandanınızım ve siz de emirlere *uyacaksınız!*"

Bu onları harekete geçirdi. Yükselen sis kıvrılıyor, savaş meydanını puslandırıyordu. Karanlıkta hafif hafif parlıyor gibiydi. Birkaç dakika içinde, Elayne'in yönlendirmesi, Birgitte'in yayı ve Askerlerinin güçleri sayesinde, Mellar'ın kalan Karanlıkdostu askerleri kaçmaya başladı.

Birgitte kaçanların altısını oklarıyla devirdi.

"Birgitte," dedi Elayne gözyaşları içinde. "Üzgünüm."

"Üzgün mü?" Birgitte ona döndü. "Üzgün mü? Neden yas tutuyorsun Elayne? Hepsini geri aldım! Anılarım geri döndü." Güldü. "Bu harika! Son birkaç hafta boyunca bana nasıl dayandın bilmiyorum. En sevdiği yayı kırılmış çocuk gibi surat asıyordum."

"Ben... Ah, Işık." Elayne'in içi ona yine de Muhafızını kaybettiğini söylüyordu ve bağın kopuşunun acısı mantıklı bir şey değildi. Birgitte'in önünde durması fark etmiyordu. "Belki seninle yine bağ kurmam lazım?"

“İşe yaramaz,” dedi Birgitte, elini aldırışsızca sallayarak. “Yaralandın mı?”

“Gururumdan başka hiçbir şey incinmedi.”

“Şanslısın, ama Boru tam zamanında çalındığı için daha da şanslısın.”

Elayne başını salladı.

“Ben diğer kahramanlara katılacağım,” dedi Birgitte. “Sen burada kal ve kendine gel.”

“Işık kavursun!” dedi Elayne, güçlükle ayağa kalkarak. “Şimdi geride kalacak değilim. Bebekler iyi. Ben gidiyorum.”

“Elayne...”

“Askerlerim öldüğümü sanıyor,” dedi Elayne. “Saflarımız dağılıyor, adamlarımız ölüyor. Hâlâ umut olduğunu anlamaları için beni görmeleri lazım. Bu sisin anlamını bilmiyorlardır. Kraliçelerine ihtiyaç duydukları bir zaman olmuşsa, o an bu andır. Karanlık Varlık’tan başka hiçbir şey beni geri dönmekten alıkoyamaz.”

Birgitte kaşlarını çattı.

“Artık Muhafızım değilsin,” dedi Elayne. “Ama hâlâ dostumsun. Benimle gelir misin?”

“İnatçı budala.”

“Ölü kalmayı reddeden ben değilim. Birlikte?”

“Birlikte,” dedi Birgitte, başını sallayarak.

* * *

Aviendha yeni ulumaları dinleyerek durdu. Bunlar pek kurt sesine benzemiyordu.

Shayol Ghul’deki fırtına devam ediyordu. Hangi tarafın kazandığını bilmiyordu. Her yer cesetlerle kaplanmıştı, bazıları kurtlar tarafından parçalanmıştı, diğerleri hâlâ Tek Güç saldırılarının ardından tütüyordu. Rüzgâr esip gürlüyordu, ama yağmur yağmıyordu ve toz ile taş dalgaları Aviendha’yı süpürüyordu.

Kıyamet Çukuru’nda yönlendirildiğini hissediyordu, ama Rand’ın Kaynak’ı arındırdığı zamanki fırtınayla karşılaştırıldığında, sessiz bir nabız gibiydi. Rand. O iyi miydi? Neler oluyordu?

Rüzgârbulanların getirdiği beyaz bulutlar yukarıda, simsiyah fırtına bulutlarının arasında çalkalanıyordu. Bulutlar dağın zirvesinin üzerinde devasa, kıvranan bir kütle halinde dönüyordu. Aviendha’nın Rüzgârbulanlar hakkında duyduklarına bakılırsa –

Shayol Ghul'den yukarı, mağara girişinden daha yüksek bir çıkıntıya çekilmişlerdi ve hâlâ Rüzgârlar Çanağı üzerinde çalışıyorlardı– kırılma noktasındaydılar. Rüzgârbulanların üçte ikisi bitkinlikten yıkılmıştı. Yakında fırtına her şeyi yutacaktı.

Aviendha fırtınada dolaşarak o ulumaların kaynağını aradı. Rafela Ejderyeminlilerin mağaradaki son direnişine katılmak için ayrıldıktan sonra, zincir kuracak başka yönlendirici kalmamıştı. Burada, vadide, farklı gruplar ilerleyip gerileyerek birbirlerini öldürüyorlardı. Mızrağın Kızları, Bilgeler, *siswai'aman*'lar, Trolloclar, Soluklar. Ve kurtlar; şimdiye kadar yüzlercesi savaşa katılmıştı. Aynı zamanda Domanlılar, Tearlılar ve Ejderyeminliler vardı –ama bunların çoğu Rand'a giden patikada savaşıyorlardı.

Yanında bir şey kuğurdayarak yere indi ve Aviendha düşünmeden saldırdı. Draghkar, yüz gün güneşte kalmış sopa gibi alev aldı. Aviendha derin bir nefes alarak çevresine bakındı. *Ulumalar.* Yüzlercesi.

O ulumalara doğru koşmaya başladı ve vadiyi aştı. Bunu yaparken, tozlu gölgelerden biri çıktı; kır sakalı ve altın gözleri olan kaslı bir adam. Bir kurt sürüsü adama eşlik ediyordu. Kurtlar Aviendha'ya baktılar ve sonra geldikleri yöne döndüler.

Aviendha durdu. Altın rengi gözler.

"Hey, kurtlarla koşan!" diye seslendi adama. "Perrin Aybara'yı yanında getirdin mi?"

Adam donakaldı. Kurt gibi davranıyordu, dikkatli ama tehlikeli. "Perrin Aybara'yı tanıyorum," diye karşılık verdi, "ama yanımda değil. O başka bir yerde avlanıyor."

Aviendha adama yaklaştı. Adam ihtiyatla onu izledi ve kurtlar uludu. Aviendha ve türüne, Trolloclara güvendiklerinden daha fazla güvenmiyormuş gibiydiler.

"Bu yeni ulumalar," diye seslendi Aviendha rüzgârın uğultusunun üzerinden, "senin... dostlarından mı geliyor?"

"Hayır," dedi adam, gözleri dalarak. "Hayır, artık değil. Yönlendirebilen kadınlar tanıyorsan Aiel, onları şimdi getirmelisin." Seslere doğru uzaklaştı ve sürüsü de onunla birlikte koştu.

Aviendha kurtlardan uzak durarak, ama onların duyularına kendininkilerden daha fazla güvenerek adamı takip etti. Vadi zemininde küçük bir yükseltiye geldiler, Ituralde'nin zaman zaman geçidin savunmasını denetlemek için kullandığını gördüğü bir yere.

Geçitten düzinelerce karanlık şekil boşanıyordu. Küçük at boyunda, siyah kurtlar. Kayaların üzerinde koştular ve görüş

alanından çıksalar da, Aviendha taşı eriten ayak izleri bıraktıklarını biliyordu.

Yüzlerce kurt, siyah şekillere saldırdı, sırtlarına atladı, ama yere fırlatıldı. Pek işe yarıyormuş gibi görünmüyorlardı.

Kurtların yanındaki adam hırladı.

"Karanlıktazıları mı?" diye bağırdı Aviendha.

"Evet," diye seslendi adam, fırtınanın üzerinden duyulmak için bağırarak. "Bu Vahşi Av, türlerinin en kötüsü. Ölümlülerin silahlarından etkilenmezler. Sıradan kurtların dişleri onlara kalıcı zarar vermez."

"O zaman neden savaşıyorlar?"

Kurtkardeş güldü. "Herhangi birimiz neden savaşıyoruz? Çünkü bir şekilde kazanmaya çalışmamız gerekiyor! Git! Aes Sedaileri getir! Bulabilirsen, şu Asha'manlardan birkaç tane! Bu yaratıklar, bir dalganın çakıltaşlarının üzerinden yuvarlanması kadar kolaylıkla ordularınızın üzerinden yuvarlanır."

Adam, kurtlarıyla birlikte yamaç yukarı koşmaya başladı. Aviendha onların neden savaştığını anlıyordu. Karanlıktazılarını öldüremeyebilirlerdi, ama yavaşlatabilirlerdi. Buradaki zaferleri buydu –Rand'a, yapması gereken şeye yetecek kadar zaman kazandırmak.

Korku içinde döndü ve diğerlerini toplamaya koştu. Yakında güçlü bir yönlendiricinin *saidar* kullandığını hissedince olduğu yerde kalakaldı. Döndü ve duygunun kaynağına baktı.

Graendal *oradaydı,* ileride –zar zor görebiliyordu. Sakin sakin, Taşın Savunucuları'nın üzerine ölümcül dalgalar gönderiyordu. Küçük bir kadın grubu –Aes Sedailerle Bilgeler– toplamıştı ve birkaç da koruması vardı. Kadınlar çevresinde diz çökmüşlerdi. Graendal'ın kullandığı örgülerin gücüne bakılırsa, güçleriyle onu besliyor olmalıydılar.

Korumaları, kızıl değil siyah peçeli dört Aiel adamdı. İçtepi altında oldukları kesindi. Aviendha duraksadı. Ya Karanlıktazıları?

Bu riske girmem lazım, diye düşündü. Ördü ve gökyüzüne mavi bir ışık yolladı –Amys ve Cadsuane'le birlikte anlaştıkları bir işaret.

Bu, elbette, Graendal'ın dikkatini çekti. Terkedilmiş, Aviendha'ya döndü ve Ateş'le saldırdı. Aviendha yuvarlanarak saldırıyı savuşturdu. Sonra bir kalkan geldi ve Aviendha'yı Kaynak'tan kesmeye çalıştı. Aviendha, çaresizlik içinde, kaplumbağa broşu aracılığıyla, tutabildiğince Tek Güç çekti. Bir kadını kalkanla kesmek, makasla halat kesmek gibiydi –halat ne

kadar kalınsa, kesmek o kadar zor olurdu. Bu durumda, Aviendha kalkanı engelleyebilecek kadar *saidar* tutuyordu.

Dişlerini sıkarak kendi örgülerini ördü. Işık, ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Neredeyse hata yapıyor, Tek Güç iplikleri kontrolünden kaçıyordu.

İrade gücüyle onları yerine oturttu ve tutsakların arasında dostları ve müttefikleri olduğunu bilmesine rağmen, bir Hava ve Ateş örgüsü yolladı.

Gölge tarafından kullanılmaktansa ölmeyi yeğlerler, dedi kendi kendine, bir başka saldırıyı savuştururken. Çevresinde yer patladı ve Aviendha yere daldı.

Hayır. Hareket etmeyi sürdür.

Aviendha ayağa fırladı ve koştu. Bu hayatını kurtardı, çünkü geride bıraktığı yere yıldırım yağmaya başladı ve saldırının gücüyle Aviendha yine düştü.

Kalktığında, kolunda pek çok kesik kanıyordu. Aviendha örgüler hazırlamaya başladı. Karmaşık bir örgü yaklaşınca onları bırakmak zorunda kaldı. İçtepi. Eğer o örgü onu yakalarsa, Aviendha kadının kullarından biri olur, gücünü lşık'ın alt edilmesi için kullanmak zorunda kalırdı.

Aviendha yere Toprak ördü ve kaya, tozla duman kaldırdı. Yuvarlanarak, içine girebileceği bir çukur aradı ve sonra dikkatle çukurdan dışarı baktı. Nefesini tuttu ve yönlendirmedi.

Sert rüzgârlar yarattığı bulutu dağıttı. Graendal alanın ortasında duraksadı. Daha önce, kendi üzerine yeteneğini gizleyen bir örgü yerleştirmiş olan Aviendha'yı sezemiyordu. Aviendha yönlendirirse Graendal anlardı, ama yönlendirmezse güvende olurdu.

Graendal'ın Aiel kulları peçelerini kaldırarak yürüdüler ve Aviendha'yı aradılar. Aviendha o anda, oracıkta yönlendirmek ve onların hayatlarını sona erdirmek istedi. Tanıdığı bütün Aieller bunun için ona teşekkür ederdi.

Ama yapmadı. Kendini ele vermek istemiyordu. Graendal fazla güçlüydü. Kadınla tek başına yüzleşemezdi. Ama eğer beklerse...

Bir Hava ve Ruh örgüsü Graendal'a saldırdı ve onu Kaynak'tan kesmeye çalıştı. Kadın küfrederek döndü. Cadsuane ve Amys gelmişti.

* * *

"Direnin! Andor ve Kraliçe için direnin!"

Elayne kargılı askerlerin içinde dörtnala ilerliyordu. Üstü başı darmadağındı, saçları arkasında savruluyordu ve Güç'le yükseltilmiş bir sesle bağırıyordu. Bir kılıç kaldırmıştı, ama onu sallamak zorunda kalsa, kılıçla ne yapabileceğini bir tek Işık biliyordu.

O geçerken adamlar dönüyordu. Bazıları bunu yaparken Trolloclar tarafından biçildi. Yaratıklar savunmalarını aşıyor, dağılan saflara ve katliama seviniyordu.

Adamlarım fazla zayıfladı, diye düşündü Elayne. *Ah, Işık. Zavallı askerlerim.* Gördüğü, bir ölüm ve çaresizlik hikâyesiydi. Andorlu ve Cairhienli kargı sıraları, korkunç kayıplar verdikten sonra dağılmıştı. Şimdi askerler küçük kümeler halinde savaşıyorlardı ve çoğu dağılıp canlarını kurtarmak için kaçıyordu. "Direnin!" diye bağırdı Elayne. "Kraliçenizle direnin!"

Daha fazla adam kaçmayı bıraktı, ama savaşa geri dönmediler. Ne yapmalıydı?

Savaşmalıydı.

Elayne bir Trolloc'a saldırdı. Daha biraz önce onunla hiçbir şey yapamayacağını düşünmüş olmasına rağmen, kılıcı kullandı. Gerçekten de hiçbir şey yapamadı. Yabandomuzu kafalı Trolloc, Elayne kılıcı sallayınca şaşırmış göründü.

Neyse ki Birgitte oradaydı ve silahını Elayne'e sallayan yaratığı kolundan vurdu. Bu Elayne'in hayatını kurtardı, ama yine de lanet şeyi öldürmesine yaramadı. Atı –Askerlerin birinden almıştı– dans ederek, Elayne kılıcını sallarken Trolloc'un onu biçmesini engelledi. Kılıç Elayne'in istediği yöne gitmiyordu. Tek Güç çok daha rafine bir silahtı. Gerekirse onu kullanacaktı, ama şu anda dövüşmeyi tercih ediyordu.

Uzun süre çabalaması gerekmedi. Askerleri çevresini alarak yaratığı öldürdüler ve Elayne'i, yaklaşmaya başlayan dört diğer yaratıktan korudular. Elayne alnını sildi ve geriledi.

"O da neydi?" diye sordu Birgitte, yanına gelerek, askerlerden birini öldürmeye niyetlenen bir Trolloc'u okuyla vurunca. "Ratliff'in tırnakları Elayne! Budalalığının sınırını öğrendim sanıyordum."

Elayne kılıcını kaldırdı. Yakında, adamları bağırmaya başladı. "Kraliçe yaşıyor!" diye bağırdılar. "Işık ve Andor adına! Kraliçenizle direnin!"

"Sen kaçarken Kraliçe'nin kılıcıyla Trolloc öldürmeye çalıştığını görsen ne hissederdin?" diye sordu Elayne usulca.

"Başka bir lanet ülkeye taşınmam gerektiğini hissederdim," diye terslendi Birgitte, bir ok daha bırakarak, "hükümdarların sütlaç

yerine beyin taşıdıkları bir ülkeye.”

Elayne burnunu çekti. Birgitte ne isterse söyleyebilirdi, ama manevrası işe yaramıştı. Bir parça maya gibi, topladığı adamların gücü büyüdü, iki yanına yayıldı ve yeni bir saf oluşturdu. Elayne kılıcını havada tutarak bağırmaya devam etti ve –bir anlık kararsızlıktan sonra– Tek Güç’le, başlarının üzerinde yüzen devasa bir Andor bayrağı oluşturdu. Kızıl aslan geceyi aydınlatıyordu.

Bu, Demandred ve yönlendiricilerinin doğrudan ateşini çekecekti, ama adamlarının bir işaret ateşine ihtiyacı vardı. Elayne gelen saldırıları savuştururdu.

Saldırı gelmedi. Elayne hat boyunca at sürerken, adamlarına umut veren sözler bağırdı. “Işık ve Andor adına! Kraliçeniz yaşıyor! Direnin ve savaşın!”

* * *

Mat, eskiden muazzam olan bir ordunun kalıntılarıyla, Yayla’da güneybatıya doğru at koşturuyordu. Trolloclar ileride, solda toplanmıştı. Shara ordusu ise sağdaydı. Düşmanın karşısında kahramanlar, Sınırboylular, Karede ve adamları, Ogierler, İki Nehir okçuları, Beyazpelerinler, Ghealdanlılar ve Mayeneliler, paralı askerler, Tinna ve Ejderyeminli mültecileri vardı. Ve Kızıl El Birliği. Kendi adamları.

Kendine ait olmayan anılardan, çok daha görkemli ordulara kumanda ettiğini hatırlıyordu. Parçalanmış, yarı eğitimli, yaralı ve bitkin olmayan ordular. Ama Işık ona yardım etsin, hiç bu kadar gururlanmamıştı. Yaşanan her şeye rağmen, adamları savaş naralarını tekrarlamış, yenilenmiş bir şevkle savaşa atılmışlardı.

Demandred’in ölümü Mat’e bir şans vermişti. Orduların aktığını hissedebiliyordu. Onlarla birlikte, savaşın içgüdüsel ritmi de akıyordu. Beklediği an buydu. Sahip olduğu her şeyi üzerine yatıracağı kart buydu. Bire on şansı vardı, ama Shara ordusu, Trolloclar ve Soluklar öndersizdi. Onlara rehberlik edecek bir generalleri yoktu. Soluklar ve Dehşetlordları emirler vermeye çalışırken, farklı birlikler farklı eylemlere girişiyordu.

O Sharalılara karşı gözümü açık tutmam lazım, diye düşündü Mat. *Onlarda kumanda yapısını tekrar kurabilecek generaller vardır.*

Şimdilik, sertçe ve kuvvetle saldırması gerekiyordu. Sharalıları ve Trollocları Yayla’dan aşağı püskürtmesi. Aşağıda, Trolloclar bataklıklarla Yayla arasındaki koridoru doldurmuşlar, ırmak

yatağındaki savunuculara baskı yapıyorlardı. Elayne'in ölümü yalan çıkmıştı. Birlikleri dağılmıştı –askerlerinden üçte birinden fazlasını kaybetmişlerdi– ama tam Trolloclar tarafından bozguna uğratılacakken, Elayne ortalarında belirmiş, askerlerini tekrar toplamıştı. Şimdi, Shienar topraklarına sürülmüş olmalarına rağmen, mucizevi bir biçimde saflarını koruyorlardı. Ama, Elayne olsa da olmasa da, daha fazla dayanamazlardı. Gittikçe daha fazla kargılı asker kuşatılıyordu, meydanın her yerinde askerler düşüyordu ve Elayne'in süvarileriyle Aieller düşmanı tutmak için gittikçe daha büyük zorlukla, hırsla savaşıyorlardı. *Işık, Gölge'yi bu lanet Yayla'dan aşağıdaki yaratıkların üzerine itebilirsem, hepsi birbirinin ayağına dolanır!*

"Lord Cauthon!" diye bağırdı Tinna yakından. At sırtından kanlı mızrağını uzatarak güneyi gösterdi.

Uzakta, Erinin Nehri yönüne doğru ışık parlıyordu. Mat alnını sildi. O...

Gökyüzünde kapıyollar. Düzinelercesi ve içlerinden de fenerler taşıyarak uçan *to'raken*'ler geçiyordu. Yaratıklar saf tutarak geçidin üzerinden uçtular ve ötedeki koridorun üzerine geldiler.

Mat savaş gürültülerinin üzerinden, düşmanın kanını dondurmuş olması gereken sesler duydu: gecenin içinde yüzlerce, binlerce boynuz boru haykırarak savaş çağrısı yaptı. Bir davul gümbürtüsü hep birlikte ritim tutmaya başladı ve sesleri yükseldikçe yükseldi. Ve ilerleyen bir ordudaki insan ve hayvan ayak seslerinin gürlemesi karanlıkta yavaş yavaş Polov Yaylası'na yaklaşmaya başladı. Şafak öncesi karanlığında kimse onları göremiyordu, ama savaş meydanındaki herkes kim olduklarını biliyordu.

Mat bir sevinç narası kopardı. Zihin gözüyle Seanchanların hamlelerini görebiliyordu. Ordunun yarısı Erinin'den, doğrudan kuzeye yürüyecek, Elayne'in Mora'daki perişan ordusuna katılacak, Shienar'a girmeye çalışan Trollocları ezecekti. Diğer yarı batıya gidip bataklıkların çevresinden dolanacak, Yayla'nın batı kenarına ilerleyecek, koridordaki Trollocları arkadan ezecekti.

Şimdi ok yağmuruna havada beliren parlak ışıklar eşlik ediyordu –*damane*'ler ordunun görebilmesi için daha fazla ışık yaratıyorlardı. Havaifişekçileri bile gururlandıracak bir ışık gösterisi! Sahiden de dev Seanchan ordusu Merrilor Çayırı'ndan geçerken yer sarsılıyordu.

Mat'in Yayla'daki sağ kanadının üzerinde gök gürledi –daha gür bir gök gürültüsü. Talmanes ve Aludra ejderleri onarmışlardı ve

kapıyollar kullanarak, mağaradan direkt Shara ordusunun üzerine ateş ediyorlardı.

Bütün parçalar yerli yerinde sayılırdı. Zarlar son bir defa atılmadan, ilgilenilmesi gereken tek bir iş kalmıştı.

Mat'in orduları ilerlemeye başladı.

* * *

Jur Grady karısından gelen mektubu evirip çeviriyordu. Karısı mektubu Siyah Kule'den, Androl eliyle yollamıştı. Karanlıkta mektubu okuyamıyordu, ama onu elinde tutabildiği sürece fark etmezdi. Sözleri ezbere biliyordu zaten.

Cauthon'un onu konuşlandırdığı, Mora Nehri'nin on beş kilometre kadar kuzeydoğusundaki bu kanyonu izliyordu. Merrilor'daki savaşı görebileceği bir yerde değildi.

Savaşmıyordu. Işık, zordu, ama savaşmıyordu. Buradaki ırmağı tutmaya çalışırken ölen o zavallı insanları düşünmemeye çalışarak izliyordu. Bunun için kusursuz bir yerdi –Mora burada bir kanyondan geçiyordu, Gölge nehri durdurabilirdi. Durdurmuştu da. Ah, Mat'in gönderdiği adamlar Dehşetlordları ve Sharalılarla savaşmaya *çalışmışlardı.* Ne kadar da gereksiz bir çaba! Grady, Cauthon'a duyduğu öfkeyle için için yanıyordu. Herkes onun iyi bir general olduğunu iddia ediyordu. Sonra da gidip bunu yapmıştı.

Eh, eğer o kadar büyük bir dâhiyse, neden Murandy'nin beş yüz sıradan dağ köylüsünü bu ırmağı tutmaları için yollamıştı? Evet, Cauthon Birlik'ten de yüz asker yollamıştı, ama bu yeterli değildi. Adamlar ırmağı birkaç saat tuttuktan sonra ölmüşlerdi. Irmak kanyonunda yüzlerce Trolloc ve pek çok Dehşetlordu vardı!

Eh, Murandyliler son adama dek katledilmişti. Işık! O grupta *çocuklar* vardı. Kasabalılar ve birkaç asker iyi savaşmış, kanyonu Grady'nin hayal ettiğinden çok daha uzun süre savunmuşlardı. Ve Grady'ye onlara yardım etmemesi emredilmişti.

Eh, şimdi Grady kanyon duvarının üzerinde, karanlıkta, bir kayalığın arkasında saklanarak bekliyordu. Uzakta, belki yüz adım ötede, Trolloclar meşale ışıklarında ilerliyordu –Dehşetlordlarının görebilmesi gerekiyordu. Onlar da kanyon duvarlarındaydı, böylece aşağıdaki ırmağı görebilecek yükseklikte ve pozisyondaydılar – ırmak bir göle dönüşmüştü. Üç Dehşetlordu kanyon duvarlarından büyük kayalar koparmış, ırmağın önünde kayadan bir set oluşturmuşlardı.

Böylece Mora, Merrilor'da kurumuş, Trollocların ırmağı kolaylıkla geçebilmesini sağlamıştı. Grady o seti bir anda açabilirdi –Tek Güç'le bir darbe seti yıkar, kanyondaki suyu serbest bırakabilirdi. Şimdiye dek buna cüret etmemişti. Cauthon ona saldırmamasını emretmişti, ama bunun ötesinde, kendi başına üç Dehşetlordunu yenebildiği olmamıştı hiç. Onu öldürür, sonra seti yine kurarlardı.

Grady karısının mektubunu okşadı ve sonra kendini hazırladı. Cauthon ona, şafakta aynı köye kapıyol açmasını emretmişti. Bunu yapınca yerini belli edecekti. Emrin amacını bilmiyordu.

Kanyon suyla dolmuş, ölenlerin cesetlerini kaplamıştı.

Şimdi açsam olur sanırım, diye düşündü Grady, derin bir nefes alarak. Şafak sökmek üzereydi, ama bulutlar yüzünden ortalık hâlâ karanlıktı.

Aldığı emirlere uyacaktı. Işık onu kavursun, uyacaktı. Ama Cauthon ırmak aşağısındaki savaştan canlı kurtulursa, Grady'nin ona edecek bir çift lafı vardı. Sert laflar. Cauthon gibi sıradan doğumlu bir adam, insanların canlarını boşa harcamamak gerektiğini bilmeliydi.

Derin bir nefes aldı ve sonra kapıyolu örmeye başladı. Onu, insanların dün geldiği köye açtı. Bunu neden yapması gerektiğini bilmiyordu. Köy, dün savaşan grubu oluşturmak için boşaltılmıştı. Geride kimse kaldığını sanmıyordu. Mat ne demişti oraya? Hinder Çeşmesi mi?

Kapıyolun arkasında, satırlar, yabalar, paslı kılıçlar sallayan insanlar bağırıp çağırmaya başladı. Yanlarında, dünkü gibi, yüz Birlik askeri vardı. Yalnız...

Yalnız, Dehşetlordlarının ateşlerinin altında, askerlerin yüzleri, dün burada savaşan askerlerin yüzleriyle *aynıydı*... burada savaşan ve ölen askerlerin yüzleriyle aynı.

Grady karanlıkta, ağzı bir karış açık, durdu ve insanların saldırmasını izledi. Hepsi *aynıydı.* Aynı anaç kadınlar, aynı demirciler, nalbantlar, aynı köy halkı. Onların ölmesini izlemişti ve şimdi geri dönmüşlerdi.

Muhtemelen Trolloclar bir insanı diğerinden ayırt edemiyorlardı, ama Dehşetlordları bunu gördü –ve bunların aynı insanlar olduklarını anladı. O üç Dehşetlordu sersemlemiş görünüyordu. İçlerinden biri, Karanlık Varlık'ın onları terk ettiğini haykırdı. İnsanlara örgüler fırlatmaya başladı.

İnsanlar, aralarından pek çok kişi paramparça edilirken,

tehlikeye aldırmadan saldırmaya devam ettiler. Dehşetlordlarının üzerine çullandılar ve mutfak bıçakları, çiftçi aletleriyle onları biçtiler. Trolloclar saldırana kadar, Dehşetlordları ölmüştü. Şimdi Grady...

Grady sersemliğini üzerinden atarak gücünü topladı ve kanyonu tıkayan seti yok etti.

Böylece ırmağı serbest bıraktı.

41
Bir Tebessüm

“Cauthon ejderleri geri aldı ve yine savaşmaya başladı,” dedi Jonneth, dumanların içinden görmeye çalışarak. “Dinlesene!”

Yayla’da gümlemeler yankılanıyordu. Pevara gülümsedi. O, Androl, Jonneth, Emarin ve Canler, Logain ve diğer Asha’manlara katılmıştı. Asha’manlarla bağ kurmuş Aes Sedailer de oradaydı. Dashar Tepesi’nin karşısındaki dik yamaçların kenarında, Demandred’in kafasız cesedinin yattığı yerin sekiz yüz metre kadar yukarısındaydılar.

Yayla’da bir başka ejder ateşi yaylımı duyuldu, ama karanlık ve duman yüzünden göremiyorlardı. “Bu ejderler fazla dayanmaz. Taim’in adamlarının arasında Sharalılar varsa değil,” dedi Pevara. “Ejderciler yönlendiricilere karşı kendilerini savunamaz ve gürültü yüzünden yerlerini bulmak çok kolay olur.”

“Cauthon’un onları kullanmaktan başka çaresi olduğunu sanmıyorum,” dedi Androl. “Artık tüm gücünü kullanmak zorunda.”

“Asha’manlar!” Logain dumanların içinde belirdi ve yanında Gabrelle ile, aralarında yürüdü. “Harekete geçme zamanı.”

“O ejderleri mi savunacağız?” diye sordu Androl. Çevrelerinde, düzinelerce bitkin Asha’man güçlükle ayağa kalktı ve Logain’e döndü.

“Hayır,” dedi Logain. “Batıya kayacağız.”

“Batıya mı?” Pevara kollarını kavuşturdu. “Savaştan *uzağa* demek bu!”

“Amyrlininizin Taim’le savaştığı yer,” dedi Logain, ona sırtını dönerek. “Oradaki toprak ve pek çok Sharalı kristalle kaplandı. Başka emir vermediğim her Asha’man, her asker ve Adanmış’ın aramaya başlamasını istiyorum. Orada...”

Yer, uğursuz bir biçimde gürleyerek sarsıldı ve Pevara tökezledi.

Androl onu kolundan yakaladı. Pevara onun bağında kendisininkine denk bir bitkinlik seziyordu. Fazla güçleri kalmamıştı.

Titreme dindiğinde Logain sözlerine devam etti. “O kristal kütlelerinin içinde bir yerde altın bir asa var. Egwene al’Vere’e yenildiği sırada Taim’in elindeymiş. Onu bulacağız. Gören olursa sakın dokunmasın. Beni çağırtsın.”

Logain aynı emirleri bir sonraki Asha’man grubuna da verdi. Androl onun uzaklaşmasını izlerken, Pevara adamın can sıkıntısını hissetti.

“O asa bir *angreal* ya da bir *sa’angreal* ise,” dedi Emarin, “çok işimize yarayabilir.”

“Belki,” dedi Pevara. “Bence o ejderleri korumak, asayı bulmaktan daha önemli. *Yemin ederim* o boru sesinde bir şey var. Şu anda savaş ganimeti aramak yerine saldırıyor olmamız gerekirdi...”

“Bunu diğer Asha’manlar yapabilir,” dedi Androl. “Bizim yapmamız gerekmiyor.”

“Ne?” dedi Canler, kaşlarını çatarak. “Emirlere itaatsizlik mi edeceksin?”

“Hayır,” dedi Androl. “Başka emir almamış olanlar için dedi. Biz başka emir aldık. Savaşın başında bize, Taim’in yardakçılarını izlememizi ve onlar hakkında bir şeyler yapmamızı söylemişti.”

“O emri hatırladığından emin değilim Androl,” dedi Emarin, çenesini ovarak. “Hatırlasa da şu an o emre uymamızı istediğinden de emin değilim. O asayı bulmak konusunda kararlı görünüyor.”

“Yine de bize o emri verdi,” dedi Androl.

“Androl,” dedi Canler, topuklarını üzerine çökerek, “o kadar yorgunum ki, istesem de sana küfredecek gücü bulamazdım. Bu delikanlıların hiçbiri de daha iyi durumda görünmüyor. Sen de küçük bir kapıyol açmakta bile güçlük çekiyorsun. Mishraile ve diğerlerinin karşısına nasıl çıkacağız?”

Androl kaşlarını çattı, ama verecek yanıtı yoktu. Bununla birlikte, Pevara’nın aklına bir şey geldi. Belki, bitkin olmalarına rağmen bir şey başarmanın bir yolu...

Androl dikkat kesildi, gözleri irileşti ve sonra sırıttı. “Sen bir dâhisin Pevara.”

“Teşekkür ederim,” dedi Pevara serinkanlılıkla. “Canler, ayağa kalk. İddiaya girerim Taim’in adamlarını o ejderleri yok etmeye çalışırken bulacağız. Onlara bir sürpriz hazırlayacağız...”

* * *

Bu iş tam bir çorbaya dönüşmüştü.

Moghedien, Demandred'in cesedini tekmeledi. Sharalılar, Cauthon'un ordusuyla savaşıp önderlerinin intikamını almaya gittikleri için ceset burada terk edilmişti.

Demandred. Budala herif dikkatini dağıtmalarına izin vermişti. Kişisel garezlere çok fazla odaklanırsanız ya da hizmetinizde çalışan solucanlarla çok fazla yakınlaşırsanız... eh, Demandred bu sonu hak etmişti. Ölüm ve muhtemelen Yüce Efendi'nin ellerinde ebedi ceza.

Demandred gerçekten de öldüğüne göre, Tek Güç'e uzandı –ve başka bir şey buldu. On kat daha güçlü, on kat daha tatlı, parlak bir nehir. Bunca Seçilmiş ölünce, Yüce Efendi kendini Moghedien'e açmıştı. Sahiden de insanın kendini ona kanıtlamasının en iyi yolu hayatta kalmaktı.

Moghedien'in planlarını dramatik bir biçimde değiştiriyordu bu. İlk önce, Demandred'in cesedini yakıp küle çevirdi. Sonra çabucak bir Aynalar Maskesi ördü –ah, Gerçek Güç ne kadar da tatlıydı!– ve Demandred'in suretine büründü. Öteden beri, diğer Seçilmişleri başarıyla taklit edebilmeye özen göstermişti. Demandred zor olacaktı, çünkü son günlerde çok değişmişti, ama Moghedien onu dikkatle izlemişti. Biri ona dokunacak olsa aldatmacaya kanmazdı; dikkatli olması gerekecekti.

Aynalar Maskesi'ni takındıktan sonra, Cauthon'un birlikleriyle savaşan Shara ordusunun arka saflarına Yolculuk etti. Yedek birlikler harekete geçmek üzere bekliyordu burada. Malzeme arabaları ve yaralılar da buradaydı.

Sharalılar malzemeleri düzenlemeyi bırakıp ona döndüler. Ağızları açık kaldı. Savaştan kaçmaya hazırlanıyorlardı. Herkes gibi, dev Seanchan ordusunun da savaşa katıldığının farkındaydılar. Moghedien bu grupta bir avuç Ayyad da olduğunu fark etti – yalnızca üç tane görebiliyordu. Dövmeli iki kadın ve ayaklarının dibinde çömelmiş kirli bir erkek. Diğerlerinin çoğu Aes Sedailerle savaşırken öldürülmüştü.

Seanchanlar. Onları ve kurumlu önderlerini düşünmek Moghedien'i sinirden kıvrandırıyordu. Yüce Efendi sebep olduğu karmaşayı öğrendiği zaman...

Hayır. Yüce Efendi ona Gerçek Güç vermişti. Moghedien diğerlerinden daha uzun yaşamıştı ve şu anda asıl önemli olan buydu. Yüce Efendi her yeri göremezdi ve muhtemelen Moghedien'in kimliğinin keşfedildiğini henüz bilmiyordu. O kız kimliğini nasıl anlamıştı? Mümkün olmaması gerekirdi.

Biri ona ihanet etmiş olmalıydı. Yine de, bu savaş boyunca Moghedien, Demandred'le yakın çalışmıştı ve hiçbir zaman onun kadar iyi bir taktikçi olmasa da –Sammael dışında, Seçilmişlerin hiçbiri değildi– savaşı, idareyi eline alacak kadar iyi biliyordu. Bunu yapmaktan nefret ediyordu, çünkü hiç hoşuna gitmeyen bir biçimde açıkta hissediyordu kendini. Ama çaresiz zamanlarda çaresiz eylemler gerekirdi.

Ve düşününce, işlerin aslında onun için oldukça iyi gittiğini düşünüyordu. Demandred, kendi kibri yüzünden ölmüştü. M'Hael denen zıpçıktı da ölmüştü –Aes Sedailerin önderini yok ederek Moghedien'e bir iyilik de yapmıştı üstelik. Hâlâ elinde Demandred'in Gölgedöllerinden bol bol vardı ve birkaç Dehşetlordu ile birkaç Kara Ajah da kalmıştı. M'Hael'in getirdiği bir düzine Döndürülmüş adam da vardı.

"Bu o değil!" dedi Shara keşişi pelerini giymiş yaşlı bir adam. Moghedien'i gösterdi. "Bu bizim Wyld'ımız değil! Bu..."

Moghedien adamı kavurup yok etti.

Adamın kemikleri bir yığın halinde yere düşerken, göz ve kulaklarının Demandred'in bu yaşlı adamı sevdiğini söylediğini hatırladı. "Sevmen gereken birinin adını lekelemektense ölmen daha iyi ihtiyar," dedi cesede, Demandred'in sesiyle. "Beni inkâr etmek isteyen başkası var mı?"

Sharalılar sessiz kaldı.

"Ayyadlar," dedi Moghedien üçüne, "örgü ördüğümü gördünüz mü?"

İki kadın ve pis adam başlarını iki yana salladılar.

"Ben örgüsüz öldürürüm," dedi Moghedien, "yalnızca ben, Wyld'ınız, bunu yapabilirim."

İnsanlar başlarını eğerken, zafer kazandığında bile gülümsememesi gerektiğini hatırlaması gerekiyordu. Demandred her zaman ciddiydi. İnsanlar dizleri üzerine çökerken, Moghedien sevincini güçlükle bastırdı. Evet, Demandred burada iyi iş başarmıştı. Tüm ulusun ordusunu, oynaması için Moghedien'e teslim etmişti. Bu iş gerçekten de iyi gidecekti!

"Ejderkatili," dedi diz çökmüş Ayyad kadın. Ağlıyordu! Bu Sharalılar ne kadar da zayıftı. "Düştüğünü görmüştük..."

"Nasıl düşebilirim? Kehanetleriniz var, değil mi?"

Kadınlar bakıştılar. "Savaşacağını söylüyorlar Ejderkatili," dedi kadın. "Ama..."

"Arka saflardan beş Trolloc yumruğu topla," dedi Moghedien,

yedek birliğin kumandanına dönerek, “ve ırmak yukarı, harabelere gönder.”

“Harabeler mi?” diye sordu adam. “O yönde yalnızca Caemlyn mültecileri var.”

“İşte bu yüzden seni budala. Mülteciler –çocuklar, yaşlılar, ölüleri arayan kadınlar. Onlar savaşamaz. Trolloclara, katliama başlamalarını söyle. Düşmanımız zayıf; böyle bir saldırı onları dağılmaya ve gerçek savaşçıların ölmeye bırakacağı insanları korumaya çalışmaya zorlar.”

General başını salladı ve Moghedien adamın yüzünde takdir gördü. Adam onu Demandred olarak kabullenmişti. Emri vermek üzere koşarak uzaklaştı.

“Şimdi,” dedi Moghedien, uzakta ejderler patlarken, “neden Ayyadlarımızın hiçbiri o silahları yok etmeye gitmedi?”

Moghedien’in önünde diz çökmüş olan Ayyadlar başlarını eğdiler. “Bir düzineden az Ayyad kaldı Wyld.”

“Bahaneleriniz zayıf,” dedi Moghedien, patlamaların durmasını dinlerken. Belki de M’Hael’in kalan Dehşetlordlarından birkaçı ejder sorununu çözmüştü.

Sharalı kumandan meydanda bir Myrddraal’e doğru yürürken Moghedien tüylerinin ürperdiğini hissetti. Böyle açıkta olmaktan *nefret ediyordu.* O gölgelerde kalmalı, savaşlara başkalarının önderlik etmesine izin vermeliydi. Ama durum gerektirdiğinde gidip savaşamayacak kadar korktuğunun söylenmesine asla izin...

Yanında bir kapıyol açıldı ve pek çok Sharalı bağırdı. Moghedien hızla döndü. Karanlık bir mağaraya benzeyen bir şey görünce gözleri büyüdü. Ejderler ona bakıyordu.

“Ateş!” diye bağırdı bir ses.

* * *

“Kapıyolu kapat!” diye bağırdı Talmanes ve açıklık kapandı.

“Bu Lord Mat’in fikirlerinden biriydi, değil mi?” diye bağırdı Daerid, Talmanes’in yanında durup ejderlerin yeniden doldurulmasını izlerken. İkisi de kulaklarını balmumuyla tıkamıştı.

“Sence?” diye bağırarak karşılık verdi Talmanes.

Ejderler ateşlenirken tehlikeye maruz kalıyorsa ne yapardınız? Gizli bir yerden ateş ederdiniz.

Neald on ejderin önünde yeni bir kapıyol açarken Talmanes gülümsedi. Önlerinde kapıyol açıp dilediğiniz yere ateş edebilirken,

ejder arabalarının çoğunun bir yere gidemeyecek kadar hasar görmüş olmasının hiçbir önemi yoktu.

Bu kapıyol Beyazpelerinlerle şiddetli bir çatışmaya girmiş olan pek çok Trolloc yumruğunun üzerine açılmıştı. Gölgedöllerinin bazıları dönüp dehşetle ejderlere baktılar.

"Ateş!" diye bağırdı Talmanes, adamlarının duymaması ihtimaline karşı görsel bir işaret olarak elini de sallayarak.

Mağara dumanla doldu, patlamalar Talmanes'in kulak tıkaçlarında yankılandı ve ejderler Trollocların üzerine bir ölüm fırtınası salarak geri teptiler. Yumrukları yandan vurarak süpürdüler ve onları yaralı halde, ölüm çırpınışları içinde bıraktılar. Civardaki Beyazpelerinler bir tezahürat kopardılar ve kılıçlarını kaldırdılar.

Neald kapıyolu kapattı ve ejderciler silahlarını tekrar doldurdular. Sonra Neald üstlerine, aşağı bakan bir kapıyol açtı ve ejder dumanlarının mağaralardan uçmasına, uzak bir yerlerdeki boş havaya akmasına izin verdi.

"Sen *gülümsüyor musun?*" diye sordu Daerid.

"Evet," dedi Talmanes tatminle.

"Kan ve lanet küller Lord Talmanes... gülümsediğinde korkunç oluyorsun." Daerid duraksadı. "Muhtemelen bunu daha sık yapmalısın."

Talmanes sırıtırken Neald bir sonraki kapıyolu Dashar Tepesi'nde, Aludra'nın bir dürbün ve izcilerle durmuş, bir sonraki hedefe karar vermeye çalıştığı yere açtı. Aludra bir konum bağırdı, Neald başını salladı ve bir sonraki hedef için hazırlandılar.

42
İmkânsızlıklar

Aviendha, dünyanın kendisi çatlayıp dağılıyor, *yutuluyormuş* gibi hissediyordu.

Shayol Ghul vadisine düşen yıldırımlar artık kontrol altında değildi. Rüzgârbulanlardan gelmiyordu, hiç kimseden gelmiyordu. Hem Gölgedöllerini hem de savunucuları öldürüyordu. Havada ateş, yanık et ve bir koku daha vardı –Aviendha'nın yıldırım kokusu olarak sınıflamaya başladığı belirgin, temiz bir koku.

Aviendha kıvrılan rüzgâr gibi hareket ediyor, ona peş peşe kor beyaz şerateş fırlatan Graendal'ın önünde kalmaya çalışıyordu. Her atışta yer *titriyordu.* Tüm kayalardan siyah çatlaklar yayılıyordu.

Vadinin savunucuları yenilmek üzereydi. En arkaya, dağ patikasının yakınına çekilmemiş olanlar Karanlıktazıları tarafından yok ediliyordu. Yer sarsıldı ve Aviendha tökezledi. Yakında, bir grup Trolloc hırlayarak rüzgârlı gölgelerden ayrıldı. Yaratıklar onu görmedi, dönüp başka bir şeye saldırdılar... Başka Trolloclara mı? Yaratıklar birbirleriyle savaşıyordu.

Aviendha şaşırmamıştı. Gözsüzler tarafından sıkıca kontrol edilmezlerse, Trollocların birbirleriyle savaşmaları o kadar sıradışı değildi. Ama o tuhaf sis neydi?

Aviendha ayağa kalktı ve Trolloclardan uzağa koşarak yakındaki yamaca tırmandı. Belki daha yüksekten bakarsa Graendal'ın yerini saptayabilirdi. Tepede, bir imkânsızlığın üzerinde durduğunu fark etti: altında pek az destekle, tehlikeli bir biçimde havada asılı kalmış devasa bir kaya parçasının üzerinde. Kaya yerden kopup buraya yükselmişti.

Vadinin her yerinde benzer imkânsızlıklar vardı. Kaçan bir grup Doman süvarisi su gibi dalgalanan bir kayanın üzerinde dörtnala koşarken, dört adamın tamamı ve atları kayaya batıp yok oldu. O

koyu sis bir taraftan vadiye girmeye başlamıştı. İnsanlar da Trolloclar da haykırarak sisten kaçıyordu.

Akışkan bir şerateş çubuğu havada süzülen kayayı deldi ve Aviendha'nın başının birkaç santim üzerinden geçti. Aviendha inledi ve kendini yere attı. Yakında birinin koştuğunu duydu ve bir örgü hazırlayarak yuvarlandı.

Amys –Bilge kıyafeti kavrulup kararmış ve yüzünün bir yanı kızarmıştı–, Aviendha'nın yanına koştu ve onun yanında büzüldü. "Cadsuane ve diğerlerini gördün mü?"

"Hayır."

Amys alçak sesle küfretti. "Gölgeruhlu'ya hemen saldırmamız gerek. Sen sağa git; ben sola gideyim. Ördüğümü sezdiğinde bana katıl. Belki birlikte onu yenebiliriz."

Aviendha başını salladı. Kalktılar ve ayrıldılar. Burada bir yerlerde, Cadsuane'in kendi elleriyle seçtiği ekip savaşıyordu. Bir şekilde Ejderyeminlilere katılmış bir Rüzgârbulan Talaan. Eski *damane* Alivia. Onlar, Amys ve Aviendha'yla birlikte, Işık'ın sahip olduğu en güçlü yönlendiricilerdendi.

Şerateşin kaynağı Graendal'ın nerede olduğuna işaret ediyordu. Aviendha yüzen kayanın çevresinden dolandı –şerateş onu tamamen yok etmek yerine delmişti– ve vadide başka kayaların da yükselmiş olduğunu görünce huzursuz oldu. Bu bir şer kabarcığıydı, ama çok daha kapsamlı bir şer kabarcığı. Sessizce ilerlerken, dağdan pes bir zonklama geldiğini duydu. Yer titremeye başladı, taş parçaları sekti. Aviendha eğildiği yerden kalkmadı. Vadide –inanılmaz bir şekilde– yeni bitkiler bitmeye başladığını gördü. Eskiden çorak olan vadi yemyeşil olmuştu; bitkiler büyürken adeta kıvranıyordu.

Vadinin her yerinde küme küme bitkiler, çılgın yeşillik patlamaları beliriyordu. Yukarıda, siyah ve beyaz bulutlar birbirlerine dolandılar, siyah üzerine beyaz, beyaz üzerine siyah. Yıldırımlar düştü ve sonra yerde *dondu.* Yıldırım, imkânsız bir biçimde, camdan yüksek bir sütuna dönüşmüş gibiydi. Düşen yıldırımın biçiminde, artık parlamayan çentikli bir sütun.

Yukarıdaki bulutlar tanıdık bir desen oluşturmuşlardı. Beyaz üzerine siyah, siyah üzerine beyaz...

Simge, diye düşündü Aviendha, aniden anlayarak. *Aes Sedailerin kadim simgesi.*

Bu işaret altında... fethedecek.

Aviendha Tek Güç'e sıkı sıkı tutundu. O zonklama sesi, bir şekilde, Rand'dı. Büyüyen bitkiler oydu. Karanlık Varlık dünyayı

paramparça ederken, Rand onu bir araya getiriyordu.

Aviendha'nın hareket etmeyi sürdürmesi gerekiyordu. Yeni büyüyen bitkilerin arkasına saklanarak eğilip koştu. Yaklaşmaya çalışırken saklanması gereken yerlerde çıkmışlardı tam da. Tesadüf müydü? Aviendha tesadüf olmadığına inanmayı seçti. Zihninin gerisinde Rand'ı hissedebiliyordu. Gerçek bir savaşçı gibi savaşıyordu. Savaşı Aviendha'ya güç verdi ve o da bağdan aynı gücü ona yansıtmaya çalıştı.

Kararlılık. Şeref. İhtişam. *Savaş, yüreğimin gölgesi. Savaşmaya devam et.*

Graendal'ı –İçtepi altındaki hizmetkârları hâlâ çevresindeydi–, Cadsuane ve Alivia'yla ölümcül Tek Güç örgüleri değiş tokuş ederken buldu. Aviendha yavaşladı ve üçünün birbirine ateş fırlatmasını, birbirlerinin örgülerini Ruh'la kesmelerini ve havayı sıcakla çarpıtmalarını izledi. O kadar hızlı örgü fırlatıyorlardı ki, neler olduğunu anlamak imkânsızdı.

Yardım etmek için can atıyordu, ama Amys haklıydı. Eğer o ve Aviendha, özellikle de Graendal meşgulken, birlikte saldırırsa Terkedilmiş'i öldürme şansları daha fazla olurdu. Cadsuane ve Alivia dayanabildikleri sürece, beklemek daha iyiydi.

Ama dayanabilecekler miydi? Cadsuane güçlüydü, Aviendha'nın sandığından çok daha güçlü. O saç süslerinin aralarında kesinlikle *angreal*'ler ve *ter'angreal*'ler vardı, ama Aviendha onlara hiç dokunamadığından, Yetisini kullanarak emin olamıyordu.

Graendal'ın kadın tutsakları yerde yatıyordu. İkisi yıkılmıştı; Sarene dizleri üzerine çökmüştü ve boş gözlerle önüne bakıyordu.

Cadsuane ve Alivia tutsaklara vurmaya aldırmıyor gibi görünüyorlardı. Doğru seçim buydu. Yine de, Aviendha bir şekilde...

Yanındaki yüksek çalı sallandı.

Aviendha düşünmeden döndü ve Ateş ördü. Siyah peçeli bir saldırganı, adamın mızrağı kendi boynunu bulmadan birkaç saniye önce kavurdu. Adam düşerken silahı omzunu çizdi, sonra öne devrildi. Aviendha'nın saldırısı adamın göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik açmıştı.

Çatışmaya bir başka yönlendirici katıldı ve çılgın gibi örgü fırlatmaya başladı. Amys gelmişti. Neyse ki, Graendal yerini belli etmiş olan Aviendha yerine ona odaklandı.

Bu iyiydi, çünkü Aviendha biraz önce öldürdüğü adama bakıyordu; Graendal'ın İçtepi kullanarak kendine köle ettiği bir adama. Aviendha'ya tanıdık gelen bir adama.

Dehşet içinde, titreyerek eğildi ve peçeyi sıyırdı.
Rhuarc'tı.

* * *

"Ben gidiyorum," dedi Mishraile, saldıran Shara süvarilerinin sırtlarına kaş çatarak. Yayla'nın batı tarafında, Shara ordusunun sol kanadının uzağındaydılar. "Lanet Boru kahramanlarıyla savaşacağımızı söylemedi kimse."

"Bu Son Savaş evlat," dedi Alviarin alayla. Son zamanlarda hepsine 'evlat' demeye başlamıştı. Mishraile kadını boğabilirdi. M'Hael onun Nensen'le bağ kurmasına neden izin vermişti? Neden başlarına bir *kadın* atamıştı?

Küçük bir grup halinde duruyorlardı: Alviarin, Mishraile, Nensen, Kash, Rianna, Donalo ve –onunla aynı zamanda Döndürülmüş– Ayako. Mishraile fiziksel çatışmalar hakkında çok şey bilmiyordu. O insan öldürürken, tüm gözlerden uzakta, karanlık bir yere sapmalarını beklerdi. Bu açık hava savaşı, bunca kargaşa, sırtına bıçak dayanmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"İşte," dedi Nensen'e Alviarin, bir ışık çakmasını göstererek. Savaş meydanındaki kapıyollarda ejder patlamaları duyulmuştu yine. "Sanırım platonun ortasından geliyor. Kapıyol açın ve oraya gidin."

"Biz asla..." diye başladı Mishraile.

"Gidin!" dedi Alviarin, yüzü öfkeden kızararak.

Nensen kadının dediğini yapmak üzere yerinden fırladı. Emirlere itaat etmekten, kontrolün birinde olduğunu hissetmekten hoşlanırdı.

O kadını öldürmem gerek, diye düşündü Mishraile. *Nensen'i de.* Çok fazla savaş deneyimi olmamasına rağmen, Mishraile bu savaşın kolay geçmeyeceğini görebiliyordu. Seanchanların dönüşü, Demandred'in ölümü, Trollocların amaçsızca sağa sola saldırmaları... Evet, Gölge hâlâ sayıca üstündü, ama savaşta onun arzuladığı kadar baskın değildi. Hayatta öğrendiği ilk kural, kaybetme şansının eşit olduğu bir adamla kavgaya girmemekti.

Altısı kapıyoldan geçti ve platonun ortasına geldi. Ejderler yeri kavurmuştu. Yönlendiriciler, yükselen tuhaf sise karışması için duman üretiyorlardı. Burada neler olup bittiğini anlamak zordu. Yerde, ejderlerin açtığı delikler vardı. Çevreye cesetler... eh, ceset parçaları saçılmıştı. Havada tuhaf bir koku vardı. Gün doğmuştu,

ama bulutlardan pek az ışık sızıyordu.

Yukarıdan, Seanchanların getirdiği tuhaf uçan yaratıkların feryatları geliyordu. Mishraile ürperdi. Işık. Düşmanlarının tepene okçular yerleştirdiğini bilerek, çatısız bir evde dikilmek gibiydi. Bir Ateş örgüsüyle yaratıklardan birini vurdu. Hayvanın kanatlarını kısıp döne döne düşmesini zevkle izledi.

Ama bu şekilde saldırarak yerini belli etmişti. Gerçekten de diğer Dehşetlordlarını öldürüp kaçması gerekiyordu. Onun *kazanan* tarafta olması gerekiyordu!

"İş başına," dedi Alviarin. "Dediğimi yapın. Ejderlerin ateş etmesi için kapıyolu açan adamlar var, bu yüzden kapıyollarının nerede olduğunu belirleyeceğiz ve Donalo kalıntıları okuyacak."

Adamları çevreye yayılarak yeri incelediler ve kapıyol açılmış bir yer bulmaya çalıştılar. Huzursuz edecek kadar yakında savaşan insanlar vardı –Sharalılar ve kurt bayraklı adamlar. Eğer bu tarafa gelirlerse...

Donalo, Mishraile'in peşine takılarak aramaya başladı. Güç tutmuşlardı ve hızlı hareket ediyorlardı. Donalo, kır sakalları sivri bitecek şekilde biçimlendirilmiş, kare yüzlü bir Tearlıydı.

"Demandred öldüğünde," diye fısıldadı Donalo, "bütün bunların en baştan beri bir tuzak olduğunu düşündüm. Bizi tuzağa düşürdüler."

Mishraile başını salladı. Belki Donalo'yla ittifak kurabilirdi. Birlikte kaçarlardı. Sonra Donalo'yu da öldürmesi gerekirdi elbette. Mishraile, yaptıklarını Yüce Efendi'ye raporlayacak tanık bırakmak istemiyordu.

Donalo'ya güvenemezdi zaten. Adam sırf Myrddraallerin zorlamasıyla katılmıştı aralarına. Bir insan bu kadar çabuk taraf değiştiriyorsa, bir daha değiştirmemesi için sebep yoktu. Dahası Mishraile, Donalo ve Döndürülmüş diğerlerine bakarken bir tuhaf hissediyordu. O adamların içlerinde, derinliklerde, doğal olmayan bir şey vardı sanki, dünyayı izleyerek av arayan bir şey.

"Buradan gitmemiz lazım," diye fısıldadı Mishraile. "Şu anda burada savaşmak tam bir budala..." Dumanların içinde birine rastlayınca sustu.

Kızıl altın saçları olan, uzun boylu bir adam. Kesiklerle kaplı, giysileri yanıp kararmış, tanıdık bir adam. Mishraile'in ağzı açık kaldı. Donalo bir küfür savurdu. Yenidendoğan Ejder onları gördü, irkildi ve sonra platoda geri kaçtı. Mishraile saldırmayı akıl ettiğinde, al'Thor kendine bir kapıyol açmış ve kaçmıştı bile.

Yer şiddetle sarsıldı ve toprak yer yer yarıldı. Doğu yamacının bir kısmı, aşağıdaki Trollocların üzerine yıkıldı. Bu mekân gittikçe daha dengesiz oluyordu. Gitmek için bir sebep daha.

"O adam kahrolası Yenidendoğan Ejder'di!" dedi Donalo. "Alviarin! Lanet *Yenidendoğan Ejder* savaş meydanında!"

"Ne saçmalıyor bu?" diye sordu Alviarin, diğerlerine yaklaşarak.

"Rand al'Thor buradaydı," dedi Mishraile, sersemliğini üzerinden atamayarak. "Kan ve lanet küller Donalo. Haklıydın! Demandred ancak bu yüzden ölmüş olabilir."

"Ejder'in bu savaş meydanında bir yerde olduğunu söyleyip duruyordu zaten," dedi Kash.

Donalo, havadaki bir şeyi incelermiş gibi, başını yana eğerek öne çıktı. "Kaçmak için tam olarak nereye kapıyol açtığını gördüm. Tam buradaydı. Burada... Evet! Yankıyı hissedebiliyorum. Nereye gittiğini biliyorum."

"O Demandred'i yendi," dedi Alviarin, kuşkuyla kollarını kavuşturarak. "Onunla savaşabilir miyiz?"

"Bitkin görünüyordu," dedi Mishraile. "Bitkinden de öte. Bizi gördüğünde paniğe kapıldı. Demandred'le savaşmışsa, bu onu tüketmiş olmalı."

Alviarin, al'Thor'un yok olduğu yerde, havayı inceledi. Mishraile kadının düşüncelerini görebiliyordu neredeyse. Yenidendoğan Ejder'i öldürürlerse Seçilmiş olarak terfi ettirilen tek Dehşetlordu, M'Hael olmayabilirdi. Yüce Efendi, al'Thor'u öldüren kişiye minnettar olurdu. Hem de çok minnettar.

"Buldum!" diye bağırdı Donalo, kapıyol açarak.

"Onunla savaşmak için bir halkaya ihtiyacım olacak," dedi Alviarin. Sonra duraksadı. "Ama yalnızca Rianna ile Nensen'i kullanacağım. Hepimiz aynı halkaya katılırsak, yeterince esnek olamayız korkarım."

Mishraile hıhlayarak gücünü topladı ve açıklıktan öteye atladı. Alviarin, halkaya erkeklerden birinin önderlik etmesini ve Ejder'i öldürme şerefini ondan çalmasını istemediğini ima etmişti. Eh, Mishraile görecekti bakalım.

Savaş meydanından, tanımadığı bir açıklığa adım attı. Buradaki ağaçlar Yüce Efendi'nin dokunuşundan, diğer yerdekiler kadar çok etkilenmemiş görünüyordu. Nedendi o? Eh, yukarıda aynı karanlık gökyüzü gürlüyordu ve bölge o kadar karanlıktı ki, görmek için bir ışık küresi örmesi gerekti.

Al'Thor yakındaki bir ağaç kütüğünde dinleniyordu. Başını

kaldırdı, Mishraile'i gördü ve bağırarak kaçtı. Mishraile peşinden bir ateş topu fırlattı ve al'Thor'un arkasından koştu, ama al'Thor ateş topunu bir örgüyle kesmeyi başardı.

Ha! Zayıf düşmüş! diye düşündü Mishraile, koşarak. Diğerleri de onun peşinden kapıyoldan geçtiler. Kadınlar Nensen'le bağ kurmuştu ve Nensen yavru köpek gibi Alviarin'in peşinden koşuyordu. Kapıyoldan en son Donalo geçti. Koşarken bir yandan da onu beklemeleri için sesleniyordu.

Bir an sonra koşmayı bıraktılar.

Mishraile'e buz gibi bir dalga gibi çarptı –bir çağlayana dalmak gibi. Tek Güç yok olmuştu. Öylesine, onu bırakıp yok olmuştu.

Mishraile paniğe kapılarak tökezledi ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ona kalkan konmuştu! Hayır. Kalkan sezmiyordu... hiçbir şey sezmiyordu.

Yakındaki ağaçlar hareket etti ve gölgelerden şekiller çıktı. Sarkık kaşlı, kalın parmaklı, hantal yaratıklar. Kırışık derileri ve beyaz saçlarıyla, ağaçların kendileri kadar yaşlı görünüyorlardı.

Bir *yurdun* içindeydi.

Mishraile kaçmaya çalıştı, ama kararlı eller onu yakaladı. Ogierlerin kadimleri onu ve diğerlerini kuşattı. İleride, ormanda, al'Thor öne çıktı –ama o değildi. Artık değil. Bu bir tuzaktı. Androl, Yenidendoğan Ejder'in yüzünü takınmıştı.

Diğerleri bağırdılar ve Ogierleri yumrukladılar, ama Mishraile, eskiden Tek Güç'ün olduğu yerdeki boşluğa bakarak dizleri üzerine çöktü.

* * *

Savaşa katılamayacak kadar yaşlı olan Ogierler, Dehşetlordlarını alıp Sholoon Yurdu'nun derinliklerine götürürken Pevara, Androl'ün yanına geldi. Lindsar –en yaşlılarıydı ve erkek bacağı kadar kalın bir bastona yaslanarak yürüyordu–, Androl'e yaklaştı.

"Tutsaklarla biz ilgileniriz Androl Efendi," dedi Lindsar.

"İdam mı?" diye sordu Pevara.

"En ulu ağaçlar adına, hayır!" Ogier alınmış görünüyordu. "Burada değil, hayır, burada cinayet işlenmez. Onları tutacağız ve kaçmalarına izin vermeyeceğiz."

"Bunlar *çok* tehlikeli insanlar, iyi Ogier," dedi Androl. "Ne kadar sinsi olabildiklerini hafife almamak lazım."

Ogier gülerek, *yurdun* hâlâ güzel olan ağaçlarının arasında

aksaya aksaya yürüdü. “İnsanlar biz sakin olduğumuz için sinsi olamayacağımızı varsayarlar,” dedi. “Görsünler bakalım, yüzyılların deneyimine sahip bir zihin ne kadar kurnaz olabiliyormuş. Sen hiç endişelenme Androl Efendi. Dikkatli oluruz. *Yurdun* huzurunda yaşamak bu zavallı ruhlara iyi gelecektir. Belki birkaç onyıllık bir barış dünyaya bakışlarını değiştirir.”

Kadın Ogier ağaçların arasında gözden kayboldu.

Androl, Pevara’ya baktı. Pevara’nın yüzü sakin olsa da hissettiği tatmin bağda hissedilebiliyordu. “İyi iş çıkardın,” dedi Androl. “Plan kusursuzdu.”

Pevara tatminle başını salladı ve ikisi *yurttan* ayrıldı –görünmez engeli geçerek Tek Güç’e yeniden kavuştular. Androl düşünemeyecek kadar yorgun olsa da *saidin*’i kavramakta güçlük çekmedi. Yalnızca birkaç dakika Güçsüz kalmış olsa da, aç bir adamın bir parça ekmeği kapması gibi kavradı onu.

Donalo ve diğerlerine yaptığı numara için üzülecekti neredeyse. *Burada iyi dinlen dostum,* diye düşündü, omzunun üzerinden arkaya bakarak. *Belki bir gün seni, zihnini koydukları zindandan kurtarmanın bir yolunu bulabiliriz.*

“Ee?” diye sordu Jonneth, koşarak yanlarına gelip.

“Bitti,” dedi Androl.

Pevara başını salladı. Ağaçların arasından çıkıp *yurdun* dışındaki harabelere ve Mora’ya baktılar. Pevara harabelerin çevresinde, Caemlyn mültecilerinin yaralıları ve silahları topladıkları yeri görünce durdu.

Mekân şimdi Trolloclarla doluydu.

Katliam vardı.

* * *

Aviendha, Rhuarc’ın cesedinin yanında diz çöktü.

Ölmüştü. Rhuarc’ı öldürmüştü.

Artık o değildi, dedi kendi kendine. *Onu Graendal öldürdü. Örgüsü onu kavurup bitirdi. Bu yalnızca bir kabuk.*

Yalnızca bir...

Yalnızca bir...

Yalnızca bir...

Güçlü ol Aviendha. Zihninin köşesindeki bağdan gelen Rand’ın kararlılığı içini doldurdu. Aviendha başını kaldırdı ve tüm bitkinliğinin silindiğini, tüm dalgınlığının kaybolduğunu hissetti.

Graendal; Amys, Talaan, Alivia ve Cadsuane'le savaşıyordu –ve Graendal kazanıyordu. Örgüler ileri geri uçuyor, tozlu havayı aydınlatıyordu, ama Cadsuane ve diğerlerinden gelenler gittikçe zayıflıyordu. Daha savunma ağırlıklı oluyordu. Aviendha izlerken, Amys'in çevresine bir yıldırım yağmuru düştü ve kadını yere fırlattı. Graendal'ın yanında, Sashalle Anderly sarsıldı ve sonra yere düştü. Kadının çevresindeki Tek Güç parıltısı söndü. Graendal çok fazla Güç çekerek kadını tüketmişti.

Aviendha ayağa kalktı. Graendal çok güçlü ve kurnazdı. Örgüleri daha oluşurken havada kesmek konusunda *olağanüstü* başarılıydı.

Aviendha elini yana uzatıp Ateş, Hava ve Ruh ördü. Elinde parlak, alev alev bir ışık mızrağı oluştu. Aviendha başka ruh örgüleri hazırladı ve sonra koşmaya başladı.

Adımlarına, yerin zonklamaları eşlik ediyordu. Gökten kristal şimşekler düşüyor, sonra yerde donuyordu. Karanlıktazıları Rand'a giden patikayı savunan insanların son saflarına gelirken, hem insanlar hem yaratıklar haykırıyordu.

Graendal, Aviendha'yı gördü ve şerateş örmeye başladı. Aviendha bir Ruh akışıyla örgüyü havada kesti. Graendal küfrederek yine ördü. Aviendha saldırdı ve örgüyü biçti.

Cadsuane ile Talaan ateş patlamaları yolladı. Tutsak Aiellerden biri kendini Graendal'ın önüne fırlattı ve alevler her yerini sararken uzun bir çığlıkla öldü.

Aviendha, elinde ışıktan bir mızrak, hızla koşuyordu. Altındaki toprak bir bulanıklığa dönüşmüştü. İlk yarışı hatırladı, Kızlara katılmak için geçtiği sınavlardan birini. O gün rüzgârı arkasında hissetmişti; onu koşmaya teşvik ediyordu.

Bu sefer rüzgâr hissetmiyordu. Bunun yerine, savaşçıların naralarını duyuyordu. Savaşan Aieller onun için tezahürat yapıyordu sanki. Ses onu Graendal'a doğru taşıyordu.

Terkedilmiş, Aviendha durduramadan bir örgü oluşturdu. Aviendha'nın altına yöneltilmiş güçlü bir Toprak örgüsü.

Bu yüzden sıçradı.

Toprak patladı, taşlar fırladı ve patlama Aviendha'yı havada öne itti. Taşlar bacaklarını dövdü ve çevresinde, havaya kandan kurdeleler fışkırttı. Aviendha'nın ayakları parçalandı, kemikleri kırıldı, bacakları yandı.

Eteği dalgalanarak lime lime olurken, Aviendha taş fırtınasının içinde, ateş ve ışıktan mızrağı iki eliyle kavradı. Graendal gözleri irileşerek, dudakları aralanarak başını kaldırıp baktı. Gerçek Güç'le

Yolculuk edecekti. Aviendha biliyordu. Kadın şimdiye dek bu Yolculuk yönteminden, sırf giderken tüm hizmetkârlarına dokunmak zorunda olduğu ve tek bir hizmetkârını bile geride bırakmak istemediği için kaçınmıştı.

Aviendha, havada asılı kaldığı o kısacık anda, Gölgeruhlu'yla göz göze geldi ve o gözlerdeki gerçek dehşeti tanıdı.

Hava çarpılmaya başladı.

Aviendha'nın mızrağı Graendal'ın böğrüne saplandı.

Bir anda, ikisi birden yok oldu.

43
Bir Çimenlik

Logain bir çimenliğin ortasında, ellerini arkasında kavuşturmuş, dikiliyordu. Yayla'da savaş tüm hızıyla sürmekteydi. Sharalılar, Cauthon'un ordusunun saldırısı karşısında geri çekiliyor gibi görünüyorlardı ve izcileri kısa süre önce, Merrilor Çayırı'nın her yerinde, Gölge'nin sıkı darbe aldığını raporlamıştı.

"Sana ihtiyaçları yokmuş gibi görünüyor," dedi Gabrelle ona, Logain'in izcileri çekilirken. "Haklıymışsın."

Bağdan tatminsizlik, hatta hayal kırıklığı geliyordu. "Siyah Kule'nin geleceğini düşünmem gerekiyor," dedi Logain.

"Siyah Kule'nin geleceğini düşünmüyorsun," dedi Gabrelle yumuşak, neredeyse tehditkâr bir sesle. "Sen bu topraklar üzerinde güç sahibi olacağından emin olmayı düşünüyorsun Logain. Duygularını benden saklayamazsın."

Logain öfkesini bastırdı. Bir daha başkalarının gücüne mahkûm olmayacaktı. *Olmayacaktı.* İlk önce Beyaz Kule, sonra M'Hael ve adamları.

Günler süren işkence. *Haftalar.*

Herkesten daha güçlü olacağım, diye düşündü. Tek çare buydu, değil mi? *Benden korkacaklar.*

Işık. Onu yozlaştırma, Gölge'ye döndürme girişimlerine direnmişti... ama içinde başka bir şeyi mi kırdıklarını merak etmeden yapamıyordu. Derin bir şeyi. Başını kaldırdı ve kristal tarlasına baktı.

Aşağıdan bir başka gürleme geldi ve kristallerin bazıları parçalandı. Yakında bütün bölge yıkılacaktı. Onunla birlikte, asa da...

Güç.

"Seni uyarıyorum kıtalı," dedi sakin bir ses yakından. "Teslim

etmem gereken bir mesaj var. İletmek için kolunu kırmam gerekse bile ileteceğim.”

Bu Seanchan aksanı, diye düşündü Logain, kaşlarını çatıp dönerek. Seanchan bir kadınla iri yarı bir Illianlı, korumalarından biriyle tartışıyordu. Kadın bağırmadan sesini duyurmayı biliyordu. Onda, Logain’in ilginç bulduğu bir kendine hâkimiyet vardı.

O tarafa yürüdü ve Seanchan kadın ona döndü. “Sende yetkili biri havası var,” diye seslendi ona. “Logain dedikleri sen misin?”

Logain başını salladı.

“Amyrlin son mesajını sana yolladı,” diye seslendi Seanchan kadın. “Mühürleri, kırılmak üzere Beyaz Kule’ye teslim etmen lazım. İşaret, ışığın gelişi! Geldiği zaman anlayacağını söyledi.”

Logain tek kaşını kaldırdı. Kadına, sırf geçiştirmek için başını salladı, sonra aksi yöne yürüdü.

“Yapmayı düşünmüyorsun,” dedi Gabrelle. “Seni budala. O mühürler Beyaz Kule’ye ait...”

“Bana ait,” dedi Logain.

“Logain,” dedi Gabrelle yumuşak bir sesle. “İncitildiğini biliyorum. Ama bu oyun oynama zamanı değil.”

“Neden olmasın? Beyaz Kule’nin bana karşı muamelesi uzun ve büyük bir oyundan başka bir şey değil, değil mi?”

“Logain.” Gabrelle onun koluna dokundu.

Işık o bağı *kavursundu!* Kadını bağ kurmaya hiç zorlamamış olmayı diledi. Bu şekilde Logain’e bağlıyken, onun içtenliğini sezebiliyordu. Tüm Aes Sedailere kuşkuyla bakmaya devam edebilse hayat ne kadar kolay olurdu.

İçtenlik. Düşüşü bundan mı olacaktı?

“Lord Logain!” diye seslendi Desautel yakından. Asha’man Adanmış, bir demirci kadar iri yarıydı. “Lord Logain, sanırım onu buldum!”

Logain gözlerini Gabrelle’inkilerden ayırdı ve Desautel’e baktı. Asha’man büyük bir kristalin yanında duruyordu. “Burada,” dedi, Logain yaklaşırken kristali silerek. “Gördün mü?”

Logain bir ışık küresi örerek çömeldi. Evet... orada, kristalin içinde. Bir el gibi görünüyordu, biraz daha farklı türden bir kristalden yapılmıştı ve Logain’in yarattığı ışıkla parlıyordu. O el, belli belirsiz kupa şeklinde bir tepesi olan, altın bir asa tutuyordu.

Logain geniş geniş gülümseyerek Tek Güç topladı. *Saidin*’in ondan kristale akmasına izin verdi ve taş parçalamakta kullandığı bir örgüyü kristale yöneltti.

Yer sarsıldı. Ama kristal direndi. Ne kadar zorlarsa, sarsıntı o kadar şiddetli oluyordu.

"Logain..." dedi Gabrelle.

"Geri çekil," dedi Logain. "Sanırım şerateş kullanmam gerekecek."

Bağda panik kabardı. Neyse ki, Gabrelle ona neyin yasak neyin izinli olduğunu söylemeye kalkışmadı. Asha'manların Beyaz Kule kanunlarına uyması gerekmiyordu.

"Logain!"

Bir başka ses. Onu rahat bırakmayacaklar mıydı? Örgüsünü hazırladı.

"Logain!" Androl nefes nefese yaklaştı. Dizleri üzerine çöktü. Yüzünde yanık izleri vardı. Ölümden de beter görünüyordu. "Logain... Caemlyn mültecileri... Gölge harabelerde onları öldürmeleri için Trolloclar gönderdi. Işık! Katlediliyorlar."

Logain şerateş ördü, ama hemen hemen tamamlanmış örgüyü tutarak kristale ve içindeki altın ganimete baktı.

"Logain..." dedi Androl acı içinde. "Yanımdaki diğerleri savaşmak için kaldı, ama çok yorgunlar. Cauthon'u bulamıyorum ve bulduğum askerler yardım edemeyecek kadar meşgul. Hiçbir kumandanın Trollocların orada olduğunu bildiğini sanmıyorum. Işık."

Logain örgüyü tuttu ve içinde zonklayan Tek Güç'ü hissetti. Güç. Korku.

"Lütfen," diye fısıldadı Androl. "Çocuklar, Logain. Çocukları katlediyorlar..."

Logain gözlerini yumdu.

* * *

Mat, Boru kahramanlarıyla at sürüyordu. Görünüşe göre, eskiden Borazancı olması ona aralarında özel bir yer kazandırmıştı. Onu tanıyormuş gibi yaklaşıyorlar, sesleniyorlar, konuşuyorlardı. Eyerlerinde dimdik, şafak ışıklarında parlayan bir sisle kuşatılmışken o kadar, eh, kahraman görünüyorlardı ki.

Savaşın ortasında, sonunda uzun süredir kafasını meşgul eden soruyu sordu. "Ben lanet bir... sizden biri değilim, değil mi?" diye sordu Vurucu Hend'e. "Bilirsin... kahramanlar doğuyor, sonra ölüyor ve... siz ne yapıyorsanız onu yapıyor."

İri yarı adam kahkaha attı. Doru atı, Seanchanların

yabandomuzu-atları kadar iriydi neredeyse. “Bunu soracağını biliyordum Kumarbaz!”

“Eh, o zaman kahrolası bir yanıt hazırlaman gerekirdi.” Mat yanıtı beklerken yüzünün kızardığını hissetti.

“Hayır, bizden biri değilsin,” dedi Hend. “Rahat ol. Aramızda bir yer kazanmak için yeterinden fazlasını yapmış olsan da, sen seçilmedin. Neden bilmiyorum.”

“Belki biri o lanet aleti her çaldığında yerimden sıçrama fikrinden hoşlanmadığım için olabilir.”

“Belki!” Hend sırıttı ve Shara mızraklılarına doğru dörtnala uzaklaştı.

Mat artık savaş meydanındaki birliklerin hareketlerini yönetmiyordu. Işık izin verirse, planları işlemeye başlamıştı ve artık doğrudan kontrole gerek kalmayacaktı. Bağırıp çağırarak kahramanlarla birlikte yaylada atını sürdü ve savaşa katıldı.

Elayne gerideydi ve kendi birliklerini toparlamıştı. Mat, Elayne’in Tek Güç eseri bayrağının, başlarının üzerinde, gökyüzünde parladığını gördü ve askerlerin arasında ona benzeyen birinin, saçları arkadan aydınlatılmış gibi parlayarak at sürdüğünü gördü. Elayne de kahrolası Boru kahramanlarından biri gibi görünüyordu.

Mat, Seanchan ordusunun Elayne’in ordusuna katılmak üzere kuzeye yürüdüğünü fark edince bir sevinç narası attı ve sonra Yayla’nın doğu yamacında at sürmeye devam etti. Kısa süre sonra yavaşladı. Zar bir Trolloc’u ezmişti. O hışırtı... Mat aşağı baktığında, ırmağın çamurlu sularının çalkalana çalkalana yaklaştığını gördü. Sular yatağı doldurarak Trolloc ordusunu ikiye böldü ve çoğunu sürükleyip götürdü.

Kar saçlı Rogosh suyun akmasını izledi ve sonra Mat’e saygıyla başını salladı. “İyi iş başardın Kumarbaz,” dedi. Irmağın dönüşü Gölge’nin güçlerini bölmüştü.

Mat savaşa yeniden katıldı. Yayla’da dörtnala giderken Sharalıların –onlardan kalanların– kapıyollarla kaçtığını fark etti. Gitmelerine izin verdi.

Yayla’daki Trolloclar Sharalıların kaçtığını görünce direnişleri kırıldı ve paniğe kapıldılar. Kuşatılmış ve Mat’in birleşmiş orduları tarafından platoda süpürülürken, güneybatıdaki uzun yamaca doğru kaçmaktan başka çareleri yoktu.

Yayla tam bir kargaşaya kapılmıştı. Seanchan ordusu Elayne’inkine katılmıştı ve iki grup büyük bir gazapla Trolloclara

saldırmıştı. Yaratıkların çevresinde kordon oluşturmuşlardı ve tekinin bile kaçmasına izin vermeden hızla ilerliyorlardı. Trolloclar biner biner ölürken, yer hızla kırmızıya kesti.

Ama Mora'nın Shienar tarafındaki çatışma, ırmağın karşı yakasında süren savaşın yanında hiçbir şeydi. Bataklıklarla Polov Yaylası arasındaki koridor, koridorun batı tarafından saldıran Shienarlılardan kaçmaya çalışan Trolloclarla tıkanmıştı.

Koridordaki Trollocların üzerine sürülen öncü güç Seanchan askerlerinden değil, *lopar* ve *morat'lopar* ekiplerinden oluşuyordu. Arka ayakları üzerinde doğrulduklarında, *lopar*'lar Trolloclardan daha yüksekte olmuyorlardı, ama ağırlıkça çok daha üstünlerdi. *Lopar*'lar Trolloclara yaklaşıyor, doğruluyor ve ustura kadar keskin pençelerle Trollocları biçiyorlardı. *Lopar*'lar avlarını yumuşattıktan sonra, pençeleriyle Trollocların enselerini tutuyor ve yaratığın boynunu ısırıp kellesini koparıyorlardı. Bu *lopar*'lara büyük keyif veriyordu.

Koridorun uzak ucunda Trolloc leşleri yığılmaya başlayınca *lopar*'lar geri çekildi. Sonra bu katliam çukuruna *corlm* sürüleri sürülmeye başlandı: et koparmak üzere evrimleşmiş uzun kıvrık gagaları olan iri, kanatsız, tüylü yaratıklar. Bu etoburlar leş yığınlarını kolaylıkla aşıp, savaşmaya devam eden Trollocların üzerine gidiyor, yaratıkların etlerini kemiklerinden ayırıyorlardı. Seanchan askerler bu çatışmada pek az rol oynuyorlar, yalnızca Trollocların koridordan ya da Yayla'nın batı tarafından kaçmaması için kargılarıyla duvar oluşturuyorlardı. Saldıran yaratıklar Trollocları o kadar ürkütmüştü ki, Seanchan birliklerine doğru kaçmak akıllarına gelmiyordu.

Yamaçta, Mat'in ordusundan kaçan dehşet içindeki Trolloclar kendilerini koridoru dolduran Trollocların üzerine fırlatıyorlardı. Canavarlar birbirlerinin üzerine yuvarlanıyordu ve yığının üstüne çıkıp bir süre daha nefes alabilmek için birbirleriyle savaşıyorlardı.

Talmanes ve Aludra ejderleri koridorun karşısına kurmuşlardı ve dehşet içinde çalkalanan Trolloc yığınlarının üzerine ejder yumurtası yağdırmaya başlamışlardı.

Her şey kısa sürede oldu ve bitti. Hayatta kalan Trollocların sayısı binlerden yüzlere düştü. Kalanlar da ölümün onları üç yönden kaptığını görerek bataklıklara kaçtılar ve çoğu bataklığın sığ sularına batıp kayboldu. Onların ölümleri daha az şiddetli, ama eşit ölçüde korkunç oldu. Kalanlar daha merhametli ölümler bularak, bataklıklarda özgürlüğün tatlı kokusuna doğru bata çıka ilerlerken

oklar, mızraklar ve arbaletlerle vuruldular.

* * *

Mat kanlı *ashandarei*'ini indirdi. Gökyüzüne baktı. Güneş oraya bir yere saklanmıştı. Kahramanlarla birlikte kaç saattir savaştığını bilmiyordu.

Geri döndüğü için Tuon'a teşekkür etmesi gerekecekti. Ama onu aramaya gitmedi. Ondan prenslik görevlerini –onlar da her neyse– yerine getirmesini bekleyeceğini tahmin ediyordu.

Yalnız... içinde tuhaf bir çekiş vardı. Gittikçe güçleniyordu.

Kan ve lanet küller Rand, diye düşündü Mat. *Üzerime düşeni yaptım. Sen de seninkini yap.*

Amaresu'nun sözlerini hatırladı. *Aldığın her nefes onun izniyledir Kumarbaz...*

Rand ihtiyaç duyduğunda ona iyi bir dost olmuştu, değil mi? Çoğu zaman? Kan ve küller, söz konusu olan deli bir adamsa insanın endişelenmemesini bekleyemezdiniz, değil mi... hatta araya mesafe koyması bile beklenebilirdi. Değil mi?

"Şahinkanadı!" diye seslendi Mat, adama yaklaşarak. "Savaş," dedi Mat, derin bir nefes alarak. "Bitti, değil mi?"

"Bu tarafı sıkıca dikip kapattın Kumarbaz," dedi Şahinkanadı, atının sırtında azametle oturarak. "Ah... Savaş meydanında karşımda olmanı ne kadar isterdim. Ne ihtişamlı bir savaş olurdu."

"Harika. Müthiş. Bu savaş meydanını kastetmedim. Son Savaş'ı diyorum. Bitti, değil mi?"

"Korkuyla titreyen toprağın üzerinde, gölgeli bir gökyüzünün altında mı soruyorsun bu soruyu? Ruhun sana ne diyor Kumarbaz?"

O zarlar hâlâ Mat'in kafasının içinde yuvarlanıyordu.

"Ruhum aptalın teki olduğumu söylüyor," diye hırladı Mat. "Bir de dikilip saldırılmayı bekleyen lanet bir kılıç idman mankeni olduğumu." Kuzeye döndü. "Rand'a gitmem gerek. Şahinkanadı, bana bir iyilik yapar mısın?"

"İste yeter Borazancı."

"Seanchanları tanır mısın?"

"Ben... aşinayım."

"İmparatoriçelerinin seninle tanışmayı çok isteyeceğini tahmin ediyorum," dedi Mat, dörtnala uzaklaşarak. "Gidip onunla konuşursan çok memnun olurum. Ve bunu yaparsan, seni benim gönderdiğimi söyleme iyiliğini de göster."

* * *

GERİ ÇEKİLECEĞİMİ Mİ SANIYORSUN? diye sordu Karanlık Varlık.

Bu sözleri söyleyen varlık, Rand'ın asla tam olarak kavrayamadığı bir şeydi. Evrenin tamamını görmek bile Şerrin kendisini anlamasına yardımcı olmamıştı.

GERİ ÇEKİLMENİ HİÇ BEKLEMEDİM, dedi Rand. GERİ ÇEKİLEBİLECEĞİNİ SANMIYORUM. NEDEN HEP KAYBEDECEĞİNİ GÖREBİLSEN, ANLAYABİLSEN KEŞKE.

Altlarında, savaş meydanında, Trolloclar İki Nehir'den genç bir kumarbaz tarafından yenilmiş, öldürülmüştü. Gölge kaybetmemeliydi. Hiç *mantıklı* değildi. Trollocların daha büyük bir ordusu vardı.

Bununla birlikte, Trolloclar sırf Myrddraaller onları zorladığı için savaşıyordu –bir Trolloc, kendi başına, bir aslanı öldürmeye çalışan bir tilkiden farksızdı.

Bu, avcıların temel kuralıydı. Senden zayıf olanı ye. Senden daha güçlü olandan kaç.

Karanlık Varlık, Rand'ın bu mekânda fiziksel bir güç gibi hissettiği bir öfkeyle kaynıyordu.

ŞAŞIRMAMAN GEREK, dedi Rand. İNSANLARIN İÇİNDEKİ EN İYİ DUYGULARA NE ZAMAN İLHAM VERDİN Kİ? YAPAMAZSIN. BU SENİN GÜCÜNÜN ÖTESİNDE SHAI'TAN. HİZMETKÂRLARIN UMUTLARINI KAYBETTİKLERİNDE ASLA SAVAŞMAZLAR. SIRF DOĞRU OLDUĞU İÇİN ASLA DİRENMEZLER. SENİ YENEN GÜÇ DEĞİL. ASALET.

YOK EDECEĞİM! YAKIP YIKACAĞIM! HERKESE KARANLIK GETİRECEĞİM. GELİŞİMDEN ÖNCE ÇALACAĞIM BORAZAN ÖLÜM OLACAK! VE SEN, DÜŞMAN... DİĞERLERİ KAÇABİLİR, AMA SEN ÖLECEKSİN. BUNU BİLMELİSİN.

AH, BİLİYORUM SHAI'TAN, dedi Rand usulca. ÖLÜME KUCAK AÇTIM, ÇÜNKÜ ÖLÜM TÜYDEN HAFİFTİR –HEP ÖYLE OLDU. ÖLÜM BİR YÜREK ATIMINDA GELİR, BİR IŞILTIDAN DAHA ELLE TUTULUR DEĞİLDİR. AĞIRLIĞI YOKTUR, MADDESEL DEĞİLDİR...

Rand sesini yükselterek öne çıktı. ÖLÜM BENİ UZAK TUTAMAZ, BANA HÜKMEDEMEZ. İŞİN GELİP ÇATTIĞI YER BU, YALANLARIN BABASI. NE ZAMAN BİRİNE, SENİN UĞRUNA CANINI VERME İLHAMI VERDİN? VAATLERİN YÜZÜNDEN DEĞİL, ARZULADIKLARI SERVETLER YÜZÜNDEN DEĞİL, SAHİP

OLACAKLARI KONUMLAR YÜZÜNDEN DEĞİL, SENİN İÇİN. NE ZAMAN OLDU BU?

Karanlık durgunlaştı.

ÖLÜMÜMÜ GETİR SHAI'TAN, diye hırladı Rand, kendini karanlığa fırlatarak. ÇÜNKÜ BEN SENİNKİNİ GETİRDİM!

* * *

Aviendha, Thakan'dar zemininin çok yukarısındaki bir kaya çıkıntısına indi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama harap olmuş ayakları ve bacakları ağırlığını kaldırmıyordu. Çıkıntıya yığıldı. Parmaklarındaki ışık mızrağı kaybolmuştu. Ateşe sokmuş gibi, bacaklarından yukarı ateş tırmandı.

Graendal, derin derin nefesler alarak, böğrünü tutarak geri geri sendeledi. Aviendha hemen ateş saldırısı ördü, ama Graendal onları kendi örgüleriyle kesti.

"Sen!" dedi Graendal tükürürcesine. "Seni haşere, seni iğrenç çocuk!" Kadın, yaralı olmasına rağmen hâlâ güçlüydü.

Aviendha'nın yardıma ihtiyacı vardı. Amys, Cadsuane ve diğerleri. Çaresizlik içinde, ıstırabına rağmen Tek Güç'e tutunarak, biraz önce bulunduğu yere bir kapıyol ördü. Çok yakında olduğundan bölgeyi iyi bilmesi gerekmiyordu.

Graendal bu örgüye müdahale etmedi. Kadının parmaklarının arasından kan akıyordu. Aviendha çalışırken, Graendal ince bir Hava sızıntısı ördü ve onu kullanarak kanamayı durdurdu. Sonra kanlı parmaklarını Aviendha'ya uzattı. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Kadın bir kalkan örmeye başladı.

Gücü solan Aviendha, çaresizlik içinde örgüsünü bağladı ve kapıyolu açık tuttu. *Lütfen Amys, gör bunu!* diye düşündü, Graendal'ın kalkanına karşılık verirken.

Onu engellemeyi zar zor başardı, çok zayıflamıştı. Graendal tüm savaş boyunca ödünç enerji kullanmıştı, ama Aviendha kendi gücünü kullanıyordu. *Angreal*'e rağmen, bu durumdayken Graendal'la boy ölçüşemezdi.

Graendal, yüzü acıyla çarpılarak doğruldu. Aviendha kadının ayaklarına tükürdü, sonra arkasında kandan bir iz bırakarak uzağa sürüklendi.

Kapıdan kimse gelmedi. Yanlış yere mi açmıştı?

Çıkıntının kenarına gelerek, Thakan'dar savaş meydanına yukarıdan baktı. Biraz daha ilerlerse düşecekti. *Onun gözdelerinden*

biri olmaktan iyidir...

Hava iplikleri Aviendha'nın bacaklarına dolandı ve onu geri çekti. Aviendha dişlerini sıkarak bağırdı, sonra döndü. Ayakları paramparça olmuş et parçaları gibi görünüyordu. Acıya boğuldu ve gözleri karardı. Tek Güç'e uzanmaya çalıştı.

Graendal onu engelledi, ama Aviendha duraksadı, hırladı, sonra nefes nefese yere çöktü. Yarasını kapatan örgü hâlâ yerindeydi, ama kadının yüzü solmuştu. Bayılacakmış gibi duruyordu.

Yanındaki kapıyol Aviendha'ya davetkâr görünüyordu, bir kaçış yolu –ama bir kilometre uzaktaydı sanki. Aviendha, zihni bulutlanarak, bacakları acıyla alev alev, bıçağını kınından çekti.

Bıçak titrek parmaklarından düştü. Onu tutamayacak kadar zayıftı.

44
İki Zanaatkâr

Perrin bir şeyin hışırtısına uyandı. Gözlerini ihtiyatla araladı ve kendini karanlık bir odada buldu.

Berelain'in sarayındayım, diye düşündü. Dışarıda, dalgaların sesi yumuşamış, martı çığlıkları dinmişti. Uzakta gök gürlüyordu.

Saat kaçtı? Sabah gibi kokuyordu, ama dışarısı hâlâ karanlıktı. Odada, ona doğru gelen karanlık silueti seçmekte güçlük çekiyordu. Gerildi, ama sonra kokusunu aldı.

"Chiad?" diye sordu doğrulup oturarak.

Aiel yerinde sıçramadı, ama olduğu yerde kalakalmasından, şaşırdığını anlayabiliyordu. "Burada olmamam gerek," diye fısıldadı Chiad. "İzin verilen şeylerin sınırlarını zorlayarak şerefimin de sınırlarını zorlamış oluyorum."

"Bu Son Savaş, Chiad," dedi Perrin. "Bazı sınırlar zorlanmak içindir... henüz kazanmadığımızı varsayarak."

"Merrilor'daki savaş kazanıldı ama büyük savaş – Thakan'dar'daki– hâlâ sürüyor."

"İşimin başına dönmem gerek," dedi Perrin. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı. Bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Chiad gibi bir Aiel'in yüzü kızarmazdı. Battaniyeyi ittirdi.

Ne yazık ki, iliklerine işleyen yorgunluk pek az dinmişti. "Bana yatakta kalmamı söylemeyecek misin?" diye sordu, yorgun argın gömleğini ve pantolonunu ararken. Katlanıp ayakucuna konmuşlardı ve çekici de üstlerindeydi. "Yorgun argın savaşamayacağımı söylemeyecek misin? Tanıdığım bütün kadınlar başlıca görevlerinin bu olduğunu düşünüyor gibi."

"Aptallıklarına işaret etmenin erkekleri daha da aptal kıldığını öğrendim," dedi Chiad kuru kuru. "Dahası, ben *gai'shain*'im. Seni uyarmak haddimi aşar."

Perrin ona baktı ve karanlıkta kızardığını göremese de utancının kokusunu alabildi. Kadın pek de *gai'shain* gibi davranmıyordu. "Rand sizi tüm yeminlerinizden azat etmeliydi."

"Öyle bir güce sahip değil," dedi Chiad hararetle.

"Karanlık Varlık Son Savaş'ı kazanırsa şerefin ne önemi kalır?" diye terslendi Perrin, pantolonunu çekerek.

"Çok önemi kalır," dedi Chiad usulca. "Ölmeye, dünyanın kendisini riske atmaya değer. Şerefimiz yoksa, kaybetsek daha iyi."

Eh, Perrin kendisinin de benzer bir yaklaşım sergileyeceği şeyler olduğunu düşünüyordu. Aptal beyaz cüppeler giymek değil tabii – ama ucunda dünyanın kaderi bile olsa, Beyazpelerinlerin yaptığı bazı şeyleri yapmazdı. Daha fazla ısrar etmedi.

"Neden buradasın?" diye sordu gömleğini giyerek.

"Gaul," dedi Chiad. "O..."

"Ah, Işık!" dedi Perrin. "Sana daha önce söylemeliydim. Son zamanlarda beyin yerine atık demir taşıyorum Chiad. Onun yanından ayrıldığımda iyiydi. Hâlâ düşte ve orada zaman daha yavaş geçiyor. Muhtemelen onun zamanıyla yalnızca bir saat kadar geçti, ama yanına dönmeliyim."

"Bu durumda mı?" diye sordu Chiad, bu yüzden onu paylamayacağını söylemiş olmasına aldırmadan.

"Hayır," dedi Perrin, yatağın kenarına oturarak. "Son seferinde neredeyse boynumu kırıyordum. Aes Sedailerden birinin yorgunluğumu yok etmesi lazım."

"Bu şey tehlikeli," dedi Chiad.

"Rand'ın ölmesine izin vermekten daha mı tehlikeli?" dedi Perrin. "Gaul'u, yanında tek bir müttefiki olmadan, *Car'a'carn*'ı korumak üzere Düşler Dünyası'nda yalnız bırakmaktan daha mı tehlikeli?"

"O adamı tek başına savaşa göndersen kendi mızrağını kendine saplar," dedi Chiad.

"Kastettiğim..."

"Sus Perrin Aybara. Deneyeceğim." Giysilerini hışırdatarak çıktı.

Perrin yatağa uzandı ve gözlerini ovaladı. Katil'le son mücadelesinde kendinden daha emindi, ama yine de başarısız olmuştu. Chiad'ın çabuk döneceğini umarak dişlerini sıktı.

Odada bir şey hareket etti. Perrin canlanarak, doğrulup oturdu.

Kapıda iri bir şekil belirdi, sonra bir fenerin kabını çıkardı. Luhhan Usta örs gibi bir adamdı, sıkı –ama güçlü– bir gövdesi vardı ve kolları kaslarla şişmişti. Perrin'in anılarında, saçları fazla

kırlaşmamıştı. Luhhan Usta yaşlanmış, ama zayıflamamıştı. Perrin onun yaşlansa da zayıf düşeceğini sanmıyordu.

"Lord Altıngöz?" diye sordu.

"Işık, lütfen," dedi Perrin. "Luhhan Usta, bana Perrin demesi gereken ilk insan sensin. 'Benim beş para etmez çırağım' demediğin zamanlarda."

"Bak şimdi," dedi Luhhan Usta, odaya girerek. "Sana bir kez hariç hiç öyle demedim."

"Al'Moor Efendi'nin tırpanının yepyeni bıçağını kırdığımda demiştin," dedi Perrin gülümseyerek. "Yapabileceğimden emindim halbuki."

Luhhan Usta güldü. Perrin'in hâlâ yatağın ayak tarafındaki sehpada bulunan çekicinin yanında durdu ve elini çekicin üzerine koydu. "Zanaatın ustası olmuşsun." Luhhan Usta yatağın yanındaki tabureye oturdu. "Bir zanaatkârdan diğerine, etkilendiğimi söylemeliyim. O çekiç kadar güzel bir şey yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Balta yaptın."

"Yaptım sanırım," dedi Luhhan Usta. "Güzel bir eşya değildi. Öldürmek için bir silahtı."

"Bazen öldürmek gerekli oluyor."

"Evet, ama asla güzel olmuyor. Asla."

Perrin başını salladı. "Teşekkür ederim. Beni bulduğun ve buraya getirdiğin için. Hayatımı kurtardığın için."

"Sırf kendimi düşündüğüm için yaptım evlat!" dedi Luhhan Usta. "Eğer bu işten kurtulursak, sırf siz delikanlılar sayesinde olacak, bak buraya yazıyorum." İnanamazmış gibi, başını iki yana salladı. En azından bir adam o üçünün çocukluğunu biliyordu –en azından Mat varken, ikide bir başlarını belaya sokan çocuklar.

Aslında, diye düşündü Perrin, *Mat'in hâlâ ikide bir başını belaya soktuğundan adım gibi eminim.* En azından, kafasının içinde dönerek bir imge oluşturan renklere göre, o anda savaşmıyor, bazı Seanchanlarla konuşuyordu.

"Chiad, Merrilor'daki savaşın bittiğini söyledi?" dedi Perrin.

"Bitti," dedi Luhhan Usta. "Ben yaralıları getirdim. Yakında Tam ile Abell'ın yanına dönmeliyim, ama sana bir bakmak istedim."

Perrin başını salladı. İçindeki o çekiş... eskisinden de güçlü olmuştu. Rand'ın ona *ihtiyacı* vardı. Savaş daha bitmemişti. Bitmeye çok uzaktı henüz.

"Luhhan Usta," dedi Perrin, içini çekerek. "Ben bir hata yaptım."

“Hata mı?”

“Kendimi tükettim,” dedi Perrin. “Çok zorladım.” Yumruğunu sıktı ve yatağın direğine indirdi. “Zorlamamam gerekirdi Luhhan Usta. Hep aynı şeyi yapıyorum. Çok çalışıyorum ve ertesi gün hiçbir işe yaramıyorum.”

“Perrin, evlat?” dedi Luhhan Usta, öne eğilerek. “Bugün, bir ertesi gün olup olmayacağı hakkında daha fazla endişeleniyorum.”

Perrin kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

“Kendini zorlaman gereken bir gün varsa o gün bugündür,” dedi Luhhan Usta. “Bir savaşı kazandık, ama Yenidendoğan Ejder kendi savaşını kazanmazsa... Işık, hata yaptığını düşünmüyorum hiç. Bu, demirhanedeki son şansımız. Büyük parça bugün teslim edilecek. Bugün, iş bitene kadar çalışmalısın.”

“Ama eğer yıkılırsam...”

“O zaman bütün gücünü ver.”

“Gücümü tükettiğim için başarısız olabilirim.”

“O zaman en azından, gücünü esirgediğin için yenilmiş olmazsın. Kulağa iyi gelmediğini biliyorum. Belki de ben haksızım. Ama... eh, söylediklerinin hepsi sıradan bir gün için iyi tavsiyeler. Bu, sıradan bir gün değil. Hayır, Işık adına, hiç değil.”

Luhhan Usta, Perrin’in kolunu tuttu. “Kendine bakınca, kendine çok yüklenen bir adam görüyor olabilirsin, ama benim gördüğüm adam o değil. Tam tersine, ben sende kendini tutmayı öğrenmiş birini görüyorum Perrin. Gücünle kırmaktan korkarcasına, bir çay fincanını narince tutarken izledim seni. Bir başka adamın elini tuttuğunu ve fazla sıkmadan, dikkatle el sıkıştığını gördüm. Seni, kimseyi itmemek ve hiçbir şeyi devirmemek için, bilinçli bir özenle hareket ederken izledim.

“Bunlar senin için iyi derslerdi evlat. Kendini kontrol etmeyi öğrenmen gerek. Ama sende, bir çocuğun büyüyüp o engelleri nasıl göz ardı edeceğini bilmeyen bir adama dönüşmesini izliyorum. Kontrolünü bir parça kaybederse neler olacağından korkan bir adam görüyorum. Bütün bunları, insanları incitmemek için yaptığını biliyorum. Ama Perrin... kendini tutmayı bırakma zamanı geldi.”

“Ben kendimi tutmuyorum Luhhan Usta,” diye itiraz etti Perrin. “Gerçekten, yemin ederim.”

“Öyle mi? Eh, belki de haklısın.” Luhhan Usta aniden utanmış gibi koktu. “Halime bak. Seni uyarmak bana düşermiş gibi konuşup duruyorum. Ben senin baban değilim Perrin. Özür dilerim.”

“Hayır,” dedi Perrin, Luhhan Usta gitmek için kalkarken. “Artık

bir babam yok.”

Luhhan Usta acıyla baktı ona. “O Trollocların yaptığı...”

“Ailemi Trolloclar öldürmedi,” dedi Perrin usulca. “Padan Fain yaptı.”

“Ne? Emin misin?”

“Beyazpelerinlerden biri söyledi bana,” dedi Perrin. “Yalan söylemiyordu.”

“Peki o zaman,” dedi Luhhan. “Fain... o hâlâ orda bir yerde, değil mi?”

“Evet,” dedi Perrin. “Rand’dan nefret ediyor. Bir adam daha var. Lord Luc. Onu hatırlıyor musun? Rand’ı öldürme emri almış. Sanırım... sanırım bu iş bitmeden ikisi de onu öldürmeye çalışacak.”

“O zaman başarılı olmamaları için elinden geleni yapman lazım, değil mi?”

Perrin gülümsedi, sonra dışarıdan ayak sesleri gelince döndü. Bir an sonra Chiad içeri girdi. Perrin onun geldiğini sezdiğinde, sinirinin kokusunu da almıştı. Bain de, tepeden tırnağa beyaz içinde, peşinden geldi. Ve arkalarında...

Masuri. Başka bir Aes Sedai tercih ederdi Perrin. Dudaklarının gerildiğini hissetti.

“Benden hoşlanmıyorsun,” dedi Masuri. “Bunu biliyorum.”

“Ben hiç öyle demedim,” dedi Perrin. “Yolculuklarımız sırasında çok yardımın dokundu.”

“Bana yine de güvenmiyorsun, ama mesele bu değil. Gücünün geri gelmesini istiyorsun ve muhtemelen bunu yapmaya gönüllü olacak tek kişi benim. Bilgeler ve Sarılar, gitmek istediğin için seni bebek gibi pataklar.”

“Biliyorum,” dedi Perrin, yatağa oturarak. Duraksadı. “Neden benim arkamdan iş çevirip Masema’yla görüştüğünü bilmek istiyorum.”

“Buraya bir talebi yerine getirmek için geldim,” dedi Masuri, neşe kokarak, “ve sorgulamana yanıt vermezsem sana iyilik yapmama izin vermeyeceğini söylüyorsun, öyle mi?”

“Bunu neden yaptın Masuri?” dedi Perrin. “Söyle.”

“Onu kullanmayı planlıyordum,” dedi ince Aes Sedai.

“Kullanmak mı?”

“Kendine Ejderin Habercisi diyen biri üzerinde etkili olmak işe yarayabilirdi.” Kadın utanmış kokuyordu. “O farklı bir zamandı Lord Aybara. Seni tanımadan önce. Hiçbirimiz seni tanımazken.”

Perrin homurdandı.

“Aptallık ettim,” dedi Masuri. “İşitmek istediğin bu muydu? Aptallık ettim ve dersimi aldım.”

Perrin onu süzdü, sonra içini çekti ve kolunu uzattı. Yine de bir Aes Sedai yanıtıydı, ama işittiği diğerlerinden daha açık bir yanıttı. “Yap şunu,” dedi. “Ve teşekkür ederim.”

Masuri kolunu tuttu. Perrin bitkinliğinin buharlaşıp gittiğini hissetti –küçük bir kutuya tıkılan eski yorgan gibi geriye itildiğini. Perrin canlandığını, güçlendiğini hissetti. Yine kuvvetliydi. Ayağa kalkarken neredeyse yerinden sıçradı.

Masuri çökerek, Perrin’in yatağının üzerine oturdu. Perrin elini gerdi ve yumruğuna baktı. Karşısına kim çıksa meydan okuyabilirmiş gibi hissediyordu. Karanlık Varlık’a bile. “Bu harika bir his.”

“Bu örgüde çok başarılı olduğumu söylerler,” dedi Masuri. “Ama dikkatli ol, bu...”

“Evet,” dedi Perrin. “Biliyorum. Beden hâlâ yorgun. Yalnızca ben hissedemiyorum.” Aslında, bir düşününce, o son kısım doğru değildi. Yorgunluğunu, deliğine saklanmış, bekleyen bir yılan gibi hissedebiliyordu. Onu yine de tüketecekti.

Bu, ilk önce işini bitirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Derin derin nefes aldı ve sonra çekicini eline çağırdı. Çekiç yerinden kıpırdamadı.

Doğru, diye düşündü. *Bu gerçek dünya, kurt düşü değil.* Gidip çekici aldı ve kemerindeki kayışlara geçirdi; daha büyük olan çekici tutacak şekilde değiştirdiği yeni kayışlara. Kapıda duran Chiad’a döndü. Bain’in de kokusunu orada, çekildiği yerde alabiliyordu. “Onu bulacağım,” dedi Perrin. “Eğer yaralanmışsa buraya getireceğim.”

“Bunu yap,” dedi Chiad, “ama bizi burada bulamayacaksın.”

“Merrilor’a mı gideceksiniz?” diye sordu Perrin şaşkınlıkla.

“Bazılarımızın Şifa için yaralıları buraya getirmesi gerek,” dedi Chiad. “Geçmişte *gai’shain*’lerin yaptığı bir şey değil, ama belki bu sefer yapabileceğimiz bir şeydir.”

Perrin başını salladı, sonra gözlerini yumdu. Kendini uykuya dalmak üzereyken hayal etti. Kurt düşünde geçirdiği süre içinde zihnini iyi eğitmişti. Odaklanırsa kendini kandırabiliyordu. Bu, buradaki dünyayı değiştirmiyordu, ama kendi algılarını değiştirebiliyordu.

Evet... uykuya dalmak üzere... ve orada bir patika vardı. Kurt düşüne bedenen girmesini sağlayan yolu seçti ve dünyalar arasında

sekerken Masuri'nin inlemesini duydu.

Gözlerini açtı ve sert rüzgârların içine düştü. Havanın sakin olduğu bir kabarcık yarattı ve güçlenmiş bacaklarla yere indi. Bu tarafta, Berelain'in sarayından geriye yalnızca birkaç dengesiz duvar kalmıştı. O duvarlardan biri yıkıldı, taşlar parçalandı ve rüzgârlar tarafından gökyüzüne savruldu. Ötedeki şehir neredeyse yok olmuştu; orada burada kalan taş yığınları, eskiden binaların yükseldiği yerleri gösteriyordu. Gökyüzü, bükülen metal gibi inliyordu.

Perrin çekicini eline çağırdı ve son bir defa ava çıktı.

* * *

Thom Merrilin isle kararmış büyük bir kayanın üzerine oturmuş, piposunu tüttürerek dünyanın sona ermesini izliyordu.

Bir gösteriyi izlemek için en iyi yeri bulmak konusunda bir iki şey biliyordu. Bunun dünyadaki en iyi yer olduğunu düşünüyordu. Kaya, Kıyamet Çukuru'nun girişinin hemen yanındaydı; o kadar yakındaydı ki, eğilip gözlerini kısarsa içeriye bakabilir ve içerideki ışıklarla gölgelerin oynaşmasını izleyebilirdi. İçeriye baktı. Hiçbir şey değişmemişti.

Orada güvende ol Moiraine, diye düşündü. *Lütfen.*

Aşağıdaki vadiye bakan patikanın kenarına da yakındı. Bıyıklarını sıvazlayarak piposunu çekiştirdi.

Birinin bütün bunları kaydetmesi gerekiyordu. Tüm zamanını Moiraine hakkında endişelenerek geçiremezdi. Bu yüzden, gördüklerini tarif edecek doğru sözcükleri zihninde aradı. 'Destansı' ve 'ihtişamlı' sözcüklerini bir kenara ayırdı. Fazla kullanılmaktan yıpranmışlardı.

Vadide bir rüzgâr eserek, kızıl peçeli düşmanlarıyla savaşan Aiellerin *cadin'sor*'larını savurdu. Şimşekler kabararak, mağara girişine çıkan patikayı tutan Ejderyeminlileri dövdü. O ışık çakmaları insanları havaya fırlattı. Sonra, şimşekler bu kez Trollocların üzerine düşmeye başladı. Bulutlar bu şekilde ileri geri gidiyor, Rüzgârbulanlar hava durumunun kontrolünü alıyor, sonra Gölge'ye kaybediyorlardı. Henüz iki taraf da avantajlarını uzun süre koruyamamıştı.

İri yarı yaratıklar vadiyi kasıp kavuruyor, kolaylıkla öldürüyorlardı. Birlikte çalışan düzinelerce insana rağmen Karanlıktazıları kolay kolay ölmüyordu. Vadinin sağ tarafı,

fırtınanın bir sebepten yerinden kıpırdatamadığı yoğun bir sisle kaplıydı.

'Heyecanın doruğunda?' diye düşündü Thom, piposunun sapını kemirerek. *Hayır. Fazla tahmin edilebilir.* Sözcükleri onların beklediği gibi kullanırsa insanlar sıkılırdı. Büyük bir destanın beklenmedik olması gerekirdi.

Asla beklenmeyecek bir şey. İnsanlar ne diyeceğini tahmin edebilmeye başlamışsa –süslemelerine alışmışlarsa, el çabukluğuyla sakladığın topu arıyorlarsa ya da hikâyenin can alıcı cümlesine gelmeden gülümsüyorlarsa– pelerinini toplamanın, son bir kez eğilmenin ve yürüyüp gitmenin zamanı gelmiş demekti. Ne de olsa, her şey iyi giderken yapmanı hiç beklemeyecekleri bir şeydi bu.

Yine eğildi ve tünelin içine baktı. Moiraine'i göremiyordu elbette. O çok derinlerdeydi. Ama bağ sayesinde onu zihninde hissedebiliyordu.

Moiraine, metanet ve kararlılıkla dünyanın sonuna bakıyordu. Thom elinde olmadan gülümsedi.

Aşağıda, savaş bir kıyma makinesi gibi çalkalanıyor, insanları ve Trollocları ölü et parçaları gibi paralıyordu. Aieller savaş meydanının kıyılarında savaşıyor, Gölge'nin ele geçirdiği kuzenlerine karşı koyuyorlardı. Güçleri denk gibiydi. Daha doğrusu, Karanlıktazıları gelmeden önce öyleydi.

Ama bu Aieller pes etmeyi bilmiyordu. Hiç yorulmuş görünmüyorlardı. Halbuki saat... Thom ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu. Shayol Ghul'e geldiklerinden beri beş altı kez uyumuşlardı, ama bunun kaç gün geçtiğini belirlediğinden emin değildi. Gökyüzüne baktı. Güneşten iz yoktu, ama Rüzgârbulanların –ve Rüzgârlar Çanağı'nın– yönlendirmesiyle, büyük bir beyaz bulut çizgisi siyah bulutlara dalmıştı. Bulutlar da, aşağıdaki savaşı yansıtarak, kendi savaşlarını veriyor gibiydiler. Siyaha karşı beyaz.

'Vahim?' diye düşündü. Hayır, bu doğru sözcük değildi. Bundan kesinlikle bir destan çıkaracaktı. Rand bunu hak ediyordu. Moiraine de. Bu Rand kadar onun da zaferi olacaktı. *Sözcüklere* ihtiyacı vardı. Doğru sözcüklere.

Aiellerin mızraklarını kalkanlarına vurarak savaşa koşmalarını dinlerken sözcük aradı. Tünelin içinde uluyan rüzgârın sesini dinlerken ve Moiraine'in dünyanın sonunda dikildiğini hissederken.

Aşağıda, Domanlı arbaletçiler çılgın gibi silah kuruyordu. Önceden binlercesi vardı. Şimdi bir avuç kalmışlardı.

Belki... 'dehşet verici'.

Bu doğru bir sözcüktü, ama doğru sözcük değildi. Beklenmedik olmayabilirdi, ama çok doğruydu. Bunu iliklerinde hissediyordu. Karısı canını kurtarmak için savaşıyor. Işık'ın güçleri neredeyse ölümün kıyısında. Işık, Thom korkuyordu. Moiraine için. Herkes için.

Ama sözcük yavandı. Daha iyi bir şeye ihtiyacı vardı. Kusursuz bir şeye.

Aşağıda, Tearlılar kargılarını uzatarak Trolloclara çaresizce saldırıyorlardı. Ejderyeminliler farklı farklı silahlarla savaşıyorlardı. Son kapıyolla Baerlon'dan ok getirmiş olan son buharlı araç, yakında kırık halde yatıyordu. Saatlerdir yeni malzeme gelmemişti. Buradaki zaman çarpıklığı, bora, Tek Güç'e bir şeyler yapıyordu.

Thom arabayı inceledi –onu hayret verici biçimde kullanması gerekecekti; onun soğuk, demir kenarlarının düşmeden önce nasıl okları savuşturduğunu gösterecekti.

Her satırda, kirişin her çekilişinde, silah tutan her elde kahramanlık vardı. Bunu nasıl aktarmalıydı? Ama aynı zamanda, bütün bunlardaki korkuyu, yıkımı, tuhaflığı nasıl anlatmalıydı? Bir önceki gün –tuhaf, kanlı bir tür ateşkesle– her iki taraf da durup cesetleri temizlemişti.

Kaosu, ölümü, kargaşayı, salt yiğitliği anlatan bir sözcüğe ihtiyacı vardı.

Aşağıda, yorgun bir grup Aes Sedai patikada, Thom'un beklediği yere doğru tırmanmaya başladı. Keskin bakışlarla savaş meydanında Soluk arayan okçuların önünden geçtiler.

'Enfes,' diye düşündü Thom. *Sözcük bu. Beklenmedik, ama doğru. Görkemli bir biçimde enfes. Hayır. Görkemli olmaz. Bırak sözcük kendi başına dursun. Doğru sözcükse, yardımsız da iş görür. Yanlış sözcükse, başka sözcükler eklemek yalnızca daha çaresiz görünmesine sebep olur.*

Son böyle olmalıydı. İki taraf doğanın unsurlarının kontrolünü ele geçirmeye çalışırken, farklı uluslardan insanlar son güçleriyle direnirken, gökyüzü paramparça oluyordu. Işık kazanırsa, kıl payı kazanmış olacaktı.

Bu elbette Thom'u dehşete düşürüyordu. İyi bir duygu. Destana girmesi gerekirdi. Piposunu çekiştirdi ve bunu sırf titrememek için yaptığını anladı. Yakında, vadinin tüm bir yamacı patladı ve aşağıda savaşan insanların üzerine taş yağdırdı. Thom bunu yönlendiricilerden hangisinin yaptığını bilmiyordu. Bu savaş meydanında Terkedilmişler vardı. Thom onların yoluna çıkmamaya çalışıyordu.

Ne zaman vazgeçeceğini bilmemenin sonu budur ihtiyar, diye hatırlattı kendine. Kaçamadığı için, Rand'ı, Mat'i ve diğerlerini terk etme girişimleri başarısız olduğu için memnundu. Son Savaş verilirken sahiden de bir yerlerde, sessiz bir handa oturmak ister miydi? Moiraine tek başına savaşa girerken?

Başını iki yana salladı. Thom da herkes kadar aptaldı. Bunu fark edecek kadar deneyim kazanmıştı sadece. Bir insanın bunu kavraması için birkaç mevsim yaşaması gerekiyordu.

Yaklaşan Aes Sedai grubu dağıldı. Bazıları aşağıda kaldı. Bir tanesi bitkinlik içinde, aksaya aksaya mağaraya tırmandı. Cadsuane. Öncekinden daha az Aes Sedai vardı burada. Kayıplar gittikçe artıyordu. Buraya gelen çoğu kişi onları ölümün beklediğini biliyordu elbette. Bu en çaresiz savaştı ve buradaki savaşçılar da yaşama olasılığı en az olanlardı. Savaşmak için Shayol Ghul'e gelen her on kişiden yalnızca biri ayaktaydı. Thom, ihtiyar Rodel Ituralde'nin kumandayı kabul etmeden önce karısına veda mektubu gönderdiğini biliyordu. Gönderdiği iyi de olmuştu.

Cadsuane, Thom'a başını salladı, sonra Rand'ın dünyanın kaderi için savaştığı mağaraya doğru yoluna devam etti. Kadın sırtını döner dönmez Thom tek bir bıçak fırlattı –diğer eli hâlâ piposunu ağzına tutuyordu. Bıçak Aes Sedai'nin sırtına, tam ortaya saplandı ve belkemiğini kesti.

Kadın patates çuvalı gibi yığıldı.

Bu da fazla kullanılmış bir ifade, diye düşündü Thom, piposunu çekiştirerek. *Patates çuvalı? Burada farklı bir benzetmeye ihtiyacım var. Dahası patates çuvalları kaç kere yere düşer? Pek sık değil.* Kadın şey gibi... ne gibi? Bir çuvalın yırtık ucundan dökülen arpa gibi yere yığılmıştı. Evet, bu daha iyiydi.

Aes Sedai yere düşerken, örgüsü soldu ve kullandığı Cadsuane maskesinin ardında bir başka yüz ortaya çıktı. Thom bu kadını belli belirsiz tanıyordu. Bir Domanlı. Adı neydi? Jeaine Caide. Buydu işte. Güzel bir kadındı.

Thom başını iki yana salladı. Kadının yürüyüşü yanlıştı. Bir insanın yürüyüşünün de, yüzündeki burun kadar farklı olduğunu kimse fark etmemiş miydi? Yanından geçmeye çalışan her kadın, yüzünü ve elbisesini –bazen sesini de– değiştirmenin onu aldatmaya yeteceğini varsaymıştı.

Thom tünediği yerden indi ve cesedi koltuk altlarından tuttu, sonra yakındaki bir çukura tıktı –orada artık beş ceset vardı, yani kalabalıklaşmaya başlamıştı. Piposunu çekiştirdi, pelerinini çıkardı

ve bir Kara Aes Sedai'nin çukurdan çıkan elini örtmek için kullandı.

Tüneli bir kez daha kontrol etti –Moiraine'i göremese de, bakmak içini rahatlatıyordu. Sonra tüneğine döndü ve kâğıt kalem çıkardı. Ve –gök gürültüsü, bağırışlar, patlamalar ve uluyan rüzgârın eşliğinde– destanını yazmaya başladı.

45
Sisten Dokunaçlar

Mat, kafasında takırdayan zarlarla, Yayla'da Grady, Olver ve Noal'ı buldu. Rand'ın kanlı bayrağını katlamış, küçük bir bohçanın içinde, kolunun altında taşıyordu. Çevreye cesetler, silahlar ve zırh parçaları saçılmıştı. Taşlar kan lekeleriyle kaplıydı. Ama burada savaş bitmişti ve düşmanlar kaçmıştı.

Noal atının sırtından Mat'e gülümsedi. Olver Boru'yu göğsüne bastırmış, önünde at sürüyordu. Grady'nin Şifası Olver'i yormuştu – Asha'man atın yanında duruyordu– ama aynı zamanda olabildiğince gururluydu.

Noal. Boru kahramanlarından biri. Kahrolası mantıklı geliyordu. Jain Uzakgezgini'nin kendisi. Eh, Mat onunla yer değiştirmek istemezdi. Noal bundan hoşlanıyor olabilirdi, ama Mat bir başkasının emriyle dans etmezdi. Ölümsüzlük için bile yapmazdı.

"Grady!" dedi Mat. "Irmak yukarısında iyi iş çıkardın. O su tam da ihtiyaç duyduğumuz anda geldi!"

Grady'nin yüzü, görmek istemediği bir şey görmüş gibi sapsarı kesilmişti. Başını salladı. "Ne... Ne..."

"Başka zaman açıklarım," dedi Mat. "Şu anda lanet bir kapıyola ihtiyacım var."

"Nereye?" diye sordu Grady.

Mat derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. "Shayol Ghul'e." *Aptal desinler bana.*

Grady başını iki yana salladı. "Mümkün değil Cauthon."

"Çok mu yorgunsun?"

"Yorgunum," dedi Grady. "Ama mesele bu değil. Shayol Ghul'de bir şeyler oluyor. Oraya açılan kapıyollar sapıyor. Desen... çarpık, eğer bu bir şey ifade edecekse. Vadi artık tek bir yer değil, pek çok yer oldu ve kapıyol o yeri bulamıyor."

“Grady,” dedi Mat, “bu benim için parmaksız arp çalmaktan farksız.”

“Shayol Ghul’e Yolculuk etmek işe yaramıyor Cauthon,” dedi Grady sinirle. “Başka yer seç.”

“Beni ne kadar yakına gönderebilirsin?”

Grady omuzlarını silkti. “İzci kamplarından biri bir günlük yürüyüş mesafesinde muhtemelen.”

Bir günlük yürüyüş mesafesi. Mat yine çekişi hissetti.

“Mat?” dedi Olver. “Benim de seninle gelmem gerek, değil mi? Afet’e? Kahramanların orada savaşması gerekmiyor mu?”

Bir parçası buydu. Çekiş dayanılmazdı. *Lanet küller Rand. Beni rahat bırak, seni...*

Mat durdu. Aklına bir şey gelmişti. İzci kampları. “Seanchanların devriye kamplarından biri mi demek istiyorsun?”

“Evet,” dedi Grady. “Kapıyollar istikrarını yitirdiğinden beri bize oradan durum raporu gönderiyorlar.”

“Eh, orada durup aptal aptal bakma,” dedi Mat. “Hemen kapıyol aç! Gel Olver. Daha yapacak işlerimiz var.”

* * *

“Ahhhh...” Shaisam, Thakan’dar’daki savaş meydanına yuvarlandı. Öylesine kusursuz. Öylesine zevkli. Düşmanları birbirini öldürüyordu. Ve o... o büyüdükçe büyümüştü.

Vadinin yamacından aşağı yuvarlanan her sis parçasında onun zihni vardı. Trollocların ruhları... eh, tatmin edici değildi. Yine de, tek bir buğday tanesi, milyonlarcasıyla bir araya gelince doyurucu olabiliyordu. Ve Shaisam onlardan bol bol yutmuştu.

Uşakları, sislere bürünerek yamaçtan aşağı akıyordu. Derileri kaynamış gibi delik deşik olmuş Trolloclar. Ölü beyaz gözlü. Ruhları ona kendini yeniden oluşturacak besini verdiğinden, onlara ihtiyacı kalmamıştı artık. Deliliği çekilmişti. Çoğunlukla. Eh, hemen hemen. Yeterince.

Sis bulutunun ortasında yürüyordu. Henüz doğmamıştı, tam olarak değil. İstila edecek bir yer bulması gerekiyordu, dünyalar arasındaki engellerin ince olduğu bir yer. Orada, *benliğiyle* taşlara sızabilir, farkındalığını o mekâna yerleştirebilirdi. Süreç seneler alırdı, ama olduktan sonra onu öldürmek güçleşirdi.

Şu anda Shaisam kırılgandı. Zihninin ortasında yürüyen bu ölümlü şekil... ona bağlıydı. Fain diyorlardı ona. Padan Fain.

Yine de, o engindi. O ruhlar bunca sisi yaratmıştı ve o da karşılığında beslenecek başkalarını bulmuştu. Önünde, insanlar Gölgedölleriyle savaşıyordu. Hepsi ona güçlerini verecekti.

Uşakları sallanarak savaş meydanına girdi ve her iki taraf da hemen onlarla savaşmaya başladı. Shaisam sevinçle titriyordu. Görmüyorlardı. Anlamıyorlardı. Uşaklar oraya savaşmak için gitmemişti.

Onlar oraya dikkat dağıtmak için gitmişti.

Savaş sürerken, sisten dokunaçlar halinde özünü uzattı ve savaşan insanların ve Trollocların bedenlerine saplamaya başladı. Myrddraalleri aldı. Dönüştürdü. Kullandı.

Kısa süre sonra, tüm bu ordu onun olacaktı.

Kadim düşmanının... sevgili dostunun saldırması ihtimaline karşı bu güce ihtiyacı vardı.

O iki dost –o iki düşman– birbiriyle meşguldü. Mükemmel. Shaisam saldırmaya, her iki taraftan düşmanları vurup yutmaya devam etti. Bazıları sislere, kucağına, koşarak ona saldırmaya çalışıyordu. Bu onları öldürüyordu elbette. Bu onun *gerçek* benliğiydi. Fain olarak, daha önce de bu sisi yaratmaya çalışmıştı, ama yeterince olgun değildi.

Ona ulaşamazlardı. O sise hiçbir canlı dayanamazdı. Eskiden zihinsiz bir şeydi. Eskiden o sis Shaisam değildi. Ama onda kapana kısılmıştı, bir tohumun içinde alınıp götürülmüştü ve o ölüm –o harika ölüm– bir insanın etinde verimli bir alan bulmuştu.

Üçü onda birbirine dolanmıştı. Sis. İnsan. Efendi. O harika hançer –şu anda fiziksel biçimi taşıyordu onu– nefis bir şeye dönüşmüştü, aynı anda hem yeni hem kadim bir şeye.

Böylece, sis oydu, ama aynı zamanda sis o değildi. Zihinsizdi, ama aynı zamanda onun bedeniydi, zihnini taşıyordu. Harika bir şekilde, gökyüzündeki bulutlar sayesinde, güneşin onu kavurup yok etmesi hakkında endişelenmesi gerekmiyordu.

Eski düşmanının ona böyle kucak açması *ne güzeldi!* Fiziksel biçimi sislerin yüreğinde kahkaha atarken, zihni –sislerin kendisi– her şeyin ne kadar da kusursuz olduğunun zevkini çıkardı.

Bu mekân onun olacaktı. Ama ancak, aralarındaki en güçlü ruhun, Rand al'Thor'un ruhuyla kendine ziyafet çektikten sonra.

Ne muhteşem bir kutlama!

* * *

Gaul, Kıyamet Çukuru'nun dışındaki kayalara tutunmuştu. Rüzgârlar onu çekiştiriyor, kum ve taş parçalarıyla vücudunu dövüyor, derisini yarıyordu. Gaul, yukarıdaki karanlığın merkezinde kahkaha atıyordu.

"Elinden geleni yap!" diye bağırdı yukarıya. "Ben Üç Kat Topraklar'da yaşadım. Son Savaş'ın muhteşem olacağını duymuştum, annemin çatısında simçiçekleri toplayarak gezinmek gibi değil!"

Rüzgâr, karşılık vermek istercesine sertleşti, ama Gaul taşa yapıştı ve rüzgârın onu kavramasına izin vermedi. *Shoufa*'sını kaybetmişti –rüzgâr alıp götürmüştü–, bu yüzden gömleğinden bir parçayla ağzını ve burnunu kapatmıştı. Bir mızrağı elindeydi. Diğerleri gitmişti, ya kırılmış ya da süpürülmüştü.

Mağaranın ağzına doğru süründü. Girişi kapatan ince, mor bir perde dışında açıktı. Açıklığın önünde siyah derilere bürünmüş bir şekil belirdi. Rüzgârlar bu adamın çevresinde diniyordu.

Gaul fırtınaya karşı gözlerini kısarak adama arkadan sessizce yaklaştı ve mızrağını saplamaya çalıştı.

Katil küfrederek döndü ve aniden çelik kadar sertleşen bir kolla mızrağı süpürdü. "Kavrul!" diye bağırdı Gaul'a. "Bir yerinde dur!"

Gaul geriye sıçradı ve Katil üzerine atıldı, ama sonra kurtlar geldi. Gaul geri çekildi ve kayalara karıştı. Katil burada çok güçlüydü, ama göremediği bir şeyi öldüremezdi de.

Kurtlar Katil'i gözden kaybolana kadar taciz etti. Bu vadide yüzlerce kurt, rüzgârların içinde dolaşıyordu. Katil düzinelercesini öldürmüştü. Gaul bu saldırıda ölen bir başka kurda bir veda fısıldadı. Onlarla Perrin Aybara gibi konuşamıyordu, ama onlar mızrak-kardeşleriydi.

Gaul dikkatle ilerledi. Giysileri ve derisi kayaların rengine uydu –bu şekilde olması doğru geliyordu, bu yüzden öyleydiler. Kurtlar ve o muhtemelen bu Katil'i alt edemezdi, ama deneyebilirlerdi. Ellerinden geleni yapabilirlerdi.

Perrin Aybara gideli ne kadar olmuştu? İki saat mi?

Gölge seni aldıysa dostum, diye düşündü, *uyanmadan önce Köreden'in gözüne tükürmüşsündür umarım.*

Katil yine kayaların üzerinde belirdi, ama Gaul o tarafa gitmedi. Adam daha önce, sırf taştan yapılmış modellerini yollamıştı. Bu şekil kıpırdamıyordu. Gaul –temkinle, yavaşça– çevresine bakındı. Modelin çevresinde kurtlar belirdi ve onu kokladı.

Model onları öldürmeye başladı.

Gaul bir küfür savurarak saklandığı yerden fırladı. Görünüşe göre Katil'in istediği de buydu. Katil bir mızrak fırlattı –Gaul'un kendi mızrağı. Mızrak Gaul'un böğrüne saplandı. Gaul homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü.

Katil güldü ve sonra ellerini kaldırdı. Adamdan hava fışkırdı ve kurtları uzağa savurdu. Gaul rüzgârın sesi yüzünden onların sızlanmalarını doğru düzgün duyamadı bile.

"Burada," diye haykırdı Katil boraya, "*kral* benim! Burada Terkedilmişlerden daha fazlasıyım. Burası benim ve ben..."

Belki Gaul'un yaralarının acısı onu uyuşturuyordu; rüzgârların dinmeye başladığını düşündü.

Rüzgâr durdu.

Tüm vadi sessizleşti. Katil gerildi ve sonra endişeli bakışlarını ötedeki mağaraya çevirdi. Orada hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

"Sen kral değilsin," dedi yumuşak bir ses.

Gaul döndü. Arkasındaki kaya çıkıntısında, bir iki Nehir ormancısının yeşil ve kahverengilerine bürünmüş bir şekil duruyordu. Koyu yeşil pelerini, dinmek üzere olan rüzgârlarla hafif hafif sallanıyordu. Perrin gözlerini kapatmış, yukarıdaki güneşe dönmüş gibi çenesini hafifçe çıkarmıştı –ama bir güneş vardıysa bile, bulutların arkasında kalmıştı.

"Bu mekân kurtlara ait," dedi Perrin. "Sana değil, bana değil, hiçbir insana değil. Sen burada kral olamazsın Katil. Kulların yok ve asla olmayacak da."

"Seni küstah enik," diye hırladı Katil. "Kaç defa öldürmem lazım seni?"

Perrin derin bir nefes aldı.

"Fain'in aileni öldürdüğünü öğrendiğimde güldüm," diye bağırdı Katil. "*Kahkaha attım.* Onu öldürmem gerekiyordu, biliyorsun. Gölge onu vahşi ve başıbozuk buluyor, ama sana acı getirecek anlamlı bir şey yapabilen ilk o oldu."

Perrin hiçbir şey söylemedi.

"Luc önemli bir şeyin parçası olmak istiyordu," diye bağırdı Katil. "Bu konuda onunla aynıyız, ama ben yönlendirme yeteneği istedim. Karanlık Varlık bunu bahşedemiyor, ama bizim için farklı bir şey buldu, daha iyi bir şey. Bir ruhun bir başka şeyle birleşmesini gerektiren bir şey. Sana da olduğu gibi Aybara. Senin gibi."

"Biz birbirimize hiç benzemiyoruz Katil," dedi Perrin usulca.

“Ama benziyoruz! Bu yüzden güldüm. Biliyor musun, Luc hakkında bir kehanet var. Son Savaş’ta önemli olacağı hakkında. Bu yüzden buradayız. Seni öldüreceğiz. Sonra al’Thor’u öldüreceğiz. Tıpkı senin kurdu öldürdüğümüz gibi.”

Kayalık çıkıntının üzerinde, Perrin gözlerini açtı. Gaul geriledi. O altın gözler ateş gibi parlıyordu.

Fırtına yine başladı. Ama bu bora, Gaul’un Perrin’in gözlerinde gördüğü fırtınanın yanında uysal kalıyordu. Gaul dostundan bir *baskı* hissi geldiğini sezdi. İçecek tek damla su bulamadan geçen dört günün ardından öğlen güneşinin yarattığı baskı hissi gibi.

Gaul birkaç saniye boyunca Perrin’e baktı, sonra elini yarasına bastırdı ve kaçtı.

* * *

Yerden onlarca metre yüksekte uçan kanatlı yaratığın eyerine yapışmış oturan Mat, rüzgârlarca örseleniyordu.

“Ah, kan ve lanet küller!” diye bağırdı Mat, bir eliyle şapkasını, diğeriyle eyeri tutarak. Kayışlarla bağlanmıştı. İki ince deri kayış. Çok ince. Daha fazlasını kullansalar olmaz mıydı? Belki on yirmi tane? Yüz tane olsa da bir şey demezdi!

Morat’to’raken’ler kahrolası çılgındı. Her biri! Bunu her gün yapıyorlardı! Nesi vardı bu insanların?

Mat’in önünde, eyere bağlanmış olan Olver coşkuyla gülüyordu.

Zavallı çocuk, diye düşündü Mat. *Korkudan delirdi. Buradaki havasızlık onu etkiliyor.*

“İşte orada Prensim!” diye seslendi *morat’to’raken* Sulaan, uçan hayvanın önündeki yerinden. Güzel bir kadındı. Aynı zamanda, tamamen deli. “Vadiye geldik. Oraya konmak istediğinizden emin misiniz?”

“Hayır!” diye bağırdı Mat.

“İyi yanıt!” Kadın yaratığı yay çizerek havalandırdı.

“Kan ve lanet...”

Olver kahkaha attı.

To’raken onları çılgın bir savaşın sürdüğü uzun bir vadinin üzerine getirdi. Mat, iki lanet kaçıkla birlikte uçan bir kertenkelenin sırtında, havada olduğu gerçeği yerine, savaşa odaklanmaya çalıştı.

Trolloc leşi yığınları, hikâyeyi bir haritadan daha iyi anlatıyordu. Trolloclar Mat’in arkasında kalan vadi girişindeki savunma hattını yarıp geçmişlerdi. Mat onun üzerinden geçti ve

vadi duvarlarının arasından Shayol Ghul dağına doğru uçtu.

Aşağısı tam bir kargaşaydı. Vadide Aiel ve Trolloc grupları dolaşıyor, orada burada çatışıyorlardı. Kıyamet Çukuru'na çıkan yolu Aieller değil askerler savunuyordu, ama Mat'in görebildiği tek organize grup buydu.

Vadinin kenarından zemine koyu bir sis yayılmaya başlamıştı. Başta Mat'in kafası karıştı ve Boru kahramanlarının geldiğini sandı. Ama hayır, Boru Mat'in *ashandarei*'iyle birlikte, eyerin yanına bağlanmıştı. Ve bu sis çok... gümüşsüydü. Doğru sözcük buysa. Mat o sisi daha önce de gördüğünü düşünüyordu.

Sonra bir şey hissetti. O sisten gelen bir şey. Soğuk, diken diken bir his. Ardından, zihninin içinde fısıldadığına yemin edebileceği bir şey. Ne olduğunu hemen anladı.

Ah, Işık!

"Mat, bak!" diye seslendi Olver, işaret ederek. "Kurtlar!"

Neredeyse at kadar büyük, simsiyah hayvanlar Shayol Ghul yolunu savunan askerlere saldırıyordu. Kurtlar insanları çabucak alt ediyordu. Işık! İşler yeterince zor değilmiş gibi.

"Onlar kurt değil," dedi Mat ciddiyetle. Vahşi Av, Thakan'dar'a gelmişti.

Belki onlar ve Mashadar birbirlerini yok ederlerdi? Çok mu iyimserdi? Zarlar kafasında takırdarken, Mat umudunu buna bağlamayacaktı. Rand'ın güçleri –Aieller, Domanlılar, Ejderyeminliler ve Tearlılardan geriye kalanlar– Karanlıktazıları tarafından ezilecekti. Hayatta kalırlarsa, Mashadar tarafından yutulacaklardı. İkisiyle de savaşamazlardı.

Oradaki ses... Yalnızca Mashadar, zihinsiz sis, değildi. Fain de orada bir yerdeydi. Hançer de.

Shayol Ghul önlerinde yükseliyordu. Yüksekte, bulutlar çalkalanıyordu. Şaşırtıcı şekilde, güneyden beyaz fırtına bulutları gelmişti ve karanlıkla çarpışıyor, onunla birlikte dönüyordu. Aslında o ikisi korkunç bir şekilde şeye benziyordu...

To'raken döndü, kanatlarını çırptı ve sonra alçalarak, yerin otuz metre yükseğine geldi.

"Dikkatli olsana!" diye bağırdı Mat, şapkasını tutarak. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Özür dilerim Prensim," diye bağırdı kadın. "Yalnızca sizi indirecek güvenli bir yer arıyorum."

"*Güvenli* bir yer mi?" dedi Mat. "Sana iyi şanslar."

"Zor olacak. Dhana güçlüdür, ama ben..."

Aşağıdan bir yerden gelen siyah tüylü bir ok Sulaan'ın kafasını sıyırıp geçti. Bir düzine başkası Mat'in çevresinde uçtu ve bir tanesi *to'raken*'in kanadına saplandı.

Mat bir küfür savurarak şapkasını bıraktı ve Sulaan'a uzandı. Olver şokla bağırdı. Sulaan kendinden geçti ve dizginleri bıraktı. Aşağıda, bir grup kızıl peçeli Aiel yeni bir yaylıma hazırlandı.

Mat kayışları çözdü. Olver'e ve baygın kadına doğru atıldı –eh, süründü– ve paniğe kapılmış *to'raken*'in dizginlerini aldı. At sürmekten çok daha zor olamazdı, değil mi? Sulaan'ın yaptığı gibi dizginleri çekerek *to'raken*'i çevirdi. Çevrelerinde ok yağıyordu ve bazıları yaratığın kanatlarına saplanıyordu.

Doğrudan kaya duvara döndüler ve Mat kendini ayakta buldu. Eyerde doğrulmuştu ve dizginleri sıkıca tutarak yaralı hayvanın hepsini birden öldürmesini engellemeye çalışıyordu. O dönüş sırasında neredeyse savrulup düşecekti, ama ayaklarını eyere sıkıştırarak yerinde kalmayı başardı ve dizginleri daha da sıkı tuttu.

Dönerken maruz kaldıkları hava akıntısı Olver'in sözlerini yuttu. Yaratık acıyla haykırarak, fena yaralanmış kanatlarını çılgınca çırpıyordu. Hayvan kıvranarak alçalırken Mat ne kendisinin ne de yaratığın kendini kontrol edebildiğinden emindi.

Bir yığın halinde vadi zeminine düştüler. Kemikler çatırdadı – Işık, Mat çatırtıların *to'raken*'den geldiğini umuyordu– ve Mat tepetaklak yuvarlandı.

Sonunda durdu ve düştü.

Sersemlemiş bir halde, derin derin nefes alıp verdi. "Bu," diye homurdandı sonunda, "aklıma gelen kahrolası en kötü fikirdi." Duraksadı. "Belki en kötü ikinci fikir." Ne de olsa, Tuon'u kaçırma fikri de onundu.

Sallanarak ayağa kalktı. Bacakları hâlâ çalışıyor gibiydi. Seğiren *to'raken*'e doğru koşarken çok da kötü aksamıyordu. "Olver? Olver!"

Oğlanı hâlâ eyere bağlı, gözlerini kırpıştırır ve başını iki yana sallarken buldu. "Mat," dedi Olver, "bir dahaki sefere benim uçurmama izin versen iyi olur sanırım. Pek iyi bir iş çıkardığını düşünmüyorum."

"Bir dahaki sefer olursa," dedi Mat, "koca bir torba Tar Valon altını yerim." *Ashandarei*'i ve Olver'in Borusunu tutan kayışları çözdü ve sonra aleti oğlana verdi. Belinde taşıdığı, Rand'ın bayrağını sardığı pakete uzandı, ama gitmişti.

Mat panik içinde çevresine bakındı. "Bayrak! Lanet bayrağı düşürdüm!"

Olver dönen bulutların oluşturduğu simgeye bakarak gülümsedi. “Sorun değil –zaten bayrağın altındayız,” dedi ve sonra Boru’yu kaldırıp güzel bir nota üfledi.

46
Uyanmak

Rand karanlıktan sıyrıldı ve Desen'e yine tüm varlığıyla girdi.

Desen'i izlerken, içeri girmesinden bu yana yalnızca birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen, bu mağaranın dışındaki vadide günler, daha uzaklarda daha da uzun zaman geçtiğini biliyordu.

Rand, Moridin'i kılıç kılıca durdukları o gergin dakikalardaki pozisyondan ittirdi. Rand, hâlâ öylesine tatlı Tek Güç'le dolu, *Callandor*'un kenarını eski dostuna doğru savurdu.

Moridin kılıcını tam zamanında kaldırarak engelledi, ama zar zor. Hırlayarak kemerinden bir bıçak çekti ve kılıç-hançer duruşu aldı.

"Artık sen önemli değilsin Elan," dedi Rand, *saidin* seli içinde kabarırken. "Bitirelim şu işi!"

"Değil miyim?" diye güldü Moridin.

Döndü ve bıçağını Alanna'ya fırlattı.

* * *

Bıçak havada döne döne gelirken Nynaeve dehşet içinde izledi. Bir sebepten, rüzgârlar bıçağa dokunmuyordu.

Hayır! Kadını güçlükle hayata döndürdükten sonra. *Onu şimdi kaybedemem!* Nynaeve bıçağı yakalamaya ya da engellemeye çalıştı, ama kıl payıyla kaçırdı.

Bıçak Alanna'nın göğsüne saplandı.

Nynaeve bıçağa dehşet içinde baktı. Dikmenin ve şifalı bitkilerin iyileştirebileceği bir yara değildi. O çelik, kalbe denk gelmişti.

"Rand! Tek Güç'e ihtiyacım var!" diye haykırdı Nynaeve.

"Sorun... değil..." diye fısıldadı Alanna.

Nynaeve kadının gözlerine baktı. Parlaktılar. *Andilay* olduğunu

fark etti Nynaeve, kadına güç vermesi için kullandığı bitkiyi hatırlayarak. *Onu baygınlıktan uyandırdı. Kendine getirdi.*

"Ben..." dedi Alanna. "Onu serbest bırakabilirim..."

Gözlerindeki ışık soldu.

Nynaeve, Moridin'le Rand'a baktı. Rand ölü kadına acıma ve hüzünle baktı, ama Nynaeve o gözlerde öfke görmedi. Rand ölümünün etkisini hissetmesin diye Alanna bağı salıvermişti.

Moridin, sol elinde yeni bir bıçakla Rand'a döndü. Rand *Callandor*'u kaldırarak Moridin'e saldırdı.

Moridin kılıcını indirdi ve bıçakla kendi sağ elini yaraladı.

Rand aniden seğirdi ve Moridin'in saldırısında *kendi* eli yaralanmış gibi *Callandor*'u düşürdü.

Kılıcın parıltısı söndü ve kristal kılıç çınlayarak yere düştü.

* * *

Perrin, Katil'le savaşında kendini tutmuyordu.

Kurtla adamı ayırmaya çalışmıyordu. Sonunda her şeyi salıvermişti, Katil'e duyduğu öfkenin her zerresini, ailesinin ölümü karşısında duyduğu acının tamamını –aylardır fark edilmeden içinde büyüyen tüm baskıları.

Salıverdi. Işık, bırakıverdi. Beyazpelerinleri öldürdüğü o korkunç gece yaptığı gibi. O zamandan bu yana, kendisini ve duygularını sıkı kontrol altına almıştı. Tıpkı Luhhan Usta'nın dediği gibi.

Şimdi, bu donmuş anda, görebiliyordu. Hep birilerini incitmekten korkan nazik Perrin. Kendini kontrol etmeyi öğrenmiş bir demirci. Asla tüm gücüyle vuracak kadar serbest bırakmamıştı kendini.

Bugün kurdun tasmasını çıkarmıştı. Zaten o tasma oraya ait değildi.

Fırtına öfkesine *uyum sağladı.* Perrin onu tutmaya çalışmadı. Neden tutacaktı ki? Duygularına tamamen uyuyordu. Çekicinin vuruşu gök gürültüsü gibiydi, çakmak çakmak gözleri şimşekler gibiydi. Kurtlar rüzgârla birlikte uluyorlardı.

Katil mücadele etmeye çalıştı. Atladı, sekti, bıçağını savurdu. Her seferinde Perrin oradaydı. Kurt gibi atılıyor, insan gibi silah sallıyor, Katil'i bora gibi hırpalıyordu. Katil'in gözlerinde yabani bir ifade vardı. Kalkan yapıp Perrin'le arasına oturtmaya çalıştı.

Perrin saldırdı. Artık düşünmeden, sırf içgüdüyle hareket ediyordu. Perrin kükreyerek çekicini kalkana tekrar tekrar indirdi.

Katil'i önüne katıp *sürükledi.* İnatçı bir demir parçası gibi kalkanı *dövdü.* Öfkeyle, gazapla *vurdu.*

Son darbesi Katil'i geri fırlattı ve adamın ellerindeki kalkanın otuz metre havaya uçup gitmesine sebep oldu. Katil vadi zeminine düştü ve nefes nefese yuvarlandı. Savaş meydanının ortasında durdu. Çevresinde gölgeli şekiller yükseliyor, gerçek dünyada savaşırken ölüyordu. Katil panik içinde Perrin'e baktı ve sonra gözden kayboldu.

Perrin onun peşinden uyanık dünyaya geçti. Savaşın ortasında belirdi. Aieller vahşi bir savaşta, Trolloclarla savaşıyordu. Rüzgârlar bu tarafta şaşırtıcı ölçüde güçlüydü ve çarpık bir parmak gibi gökyüzüne yükselen Shayol Ghul'ün üzerinde kara bulutlar dönüyordu.

Yakında, Aieller onu fark etmedi bile. Savaş meydanının her yerine insan ve Trolloc cesetleri yığılmıştı ve mekân ölüm kokuyordu. Eskiden burada yer tozluydu, ama şimdi ölenlerin kanıyla çamura dönmüştü.

Katil hırlayarak, uzun bıçağını savurarak yakındaki Aiel grubunu itip geçiyordu. Arkasına dönüp bakmadı –Perrin'in peşinden uyanık dünyaya geldiğinin farkında değil gibiydi.

Yamaçtaki gümüşsü sisin içinden yeni bir Gölgedölü dalgası çıktı. Derileri delik deşik ve tuhaf görünüyordu. Gözleri süt beyazıydı. Perrin onları görmezden geldi ve Katil'in peşinden koştu.

Genç Boğa! Kurtlar. *Gölgekardeşler burada! Savaşıyoruz!*

Karanlıktazıları. Kurtlar tüm Gölgedöllerinden nefret ederdi; bir Myrddraal'i indirirken koca bir sürü ölebilirdi. Ama Karanlıktazılarından korkuyorlardı.

Perrin yaratıkları görmek için çevresine bakındı. Sıradan insanlar, salyaları ölüm saçan Karanlıktazılarıyla savaşamazdı. Yakında, at büyüklüğünde siyah kurtların önünde insan güçleri bozguna uğradı. Vahşi Av.

Işık! O Karanlıktazıları devasaydı. Düzinelerce yozlaşmış siyah kurt savunma hatlarını aştı, Tear ve Doman askerlerini bez bebek gibi iki yana fırlattı. Kurtlar Karanlıktazılarına saldırdı, ama boşuna. Kurtlar haykırarak, uluyarak öldüler.

Perrin onların ölüm feryatlarıyla birlikte sesini yükseltti, perişan bir öfke narası attı. O anda elinden bir şey gelmiyordu. İçgüdüleri ve tutkuları onu güdüyordu. Katil'i yenmek zorundaydı. Perrin, Katil'i durduramazsa, adam Düşler Dünyası'na geçer, Rand'ı öldürürdü.

Perrin döndü ve savaşan orduların arasından koşarak uzaktaki şekli kovaladı. Perrin'in dikkati dağıldığında Katil arayı açmıştı, ama biraz yavaşlamıştı da. Perrin'in Düşler Dünyası'ndan çıktığının farkında değildi henüz.

İleride, Katil durdu ve savaş meydanına göz gezdirdi. Arkasına baktı ve Perrin'i gördü –sonra gözleri irileşti. Perrin şamatanın üzerinden sözlerini duyamıyordu, ama Katil'in dudaklarını okuyabiliyordu: "Hayır. Hayır, olamaz."

Evet, diye düşündü Perrin. *Nereye kaçarsan kaç seni takip edebiliyorum artık. Bu bir av. Sonunda, av sensin.*

Katil kayboldu ve Perrin onun peşinden kurt düşüne sekti. Çevresinde savaşan insanlar tozdan desenlere dönüştüler, patlıyor ve yeniden oluşuyorlardı. Katil onu görünce korkuyla bağırdı ve sonra yine uyanık dünyaya geçti.

Perrin de aynısını yaptı. Katil'in izinin *kokusunu* alabiliyordu. Terle kayganlaşmış, panik dolu bir koku. Düşe, sonra yine uyanık dünyaya. Düşte, Perrin dört ayak üzerinde, Genç Boğa olarak koşuyordu. Uyanık dünyada, çekicini kaldırarak koşan Perrin'di.

Göz kırpar kadar hızlı, iki dünya arasında sekerek Katil'i kovaladı. Savaşanlara denk geldiğinde kurt düşüne sıçrıyor, kum ve tozdan oluşan şekilleri yarıp geçiyor, sonra yine iz peşinde, uyanık dünyaya sekiyordu. Sekmeler o kadar sıklaşmıştı ki, her yürek atımında iki dünya geçiyordu.

Güm. Perrin çekicini kaldırdı ve ileride koşan şeklin peşinden, küçük bir sırtı aştı.

Güm. Genç Boğa uluyarak sürüyü çağırdı.

Güm. Perrin çok yakındaydı. Yalnızca birkaç adım geride. Katil'in kokusu ekşiydi.

Güm. Genç Boğa'nın çevresinde kurtların ruhları belirdi ve avın susuzluğuyla uludular. Hiçbir av bunu Katil kadar hak etmemişti. Hiçbir av sürülere bu kadar zarar vermemişti. Hiçbir insandan bu kadar korkulmamıştı.

Güm. Katil sendeledi. Dönerek düştü ve içgüdüyle, kendini kurt düşüne yolladı.

Güm. Perrin, üzerine sıçrayan kurt deseni damgalanmış *Mah'alleinir*'i savurdu. Yükseleni.

Güm. Genç Boğa kardeşlerinin katilinin gırtlağına atladı. Katil kaçtı.

Çekiç hedefini buldu.

Bu anda, bu mekânda bir şey, Perrin'le Katil'i iki dünya arasında

kesintisiz bir gidiş geliş döngüsüne soktu. İleri geri, ileri geri, an ve düşünce çakmaları. İleri geri. İleri geri.

Çevrelerinde insanlar ölüyordu. Bazıları tozdan, bazıları etten kemikten. Dünyaları ve başka dünyaların gölgeleri. Tuhaf giysiler ve zırhlar içinde, her boy ve şekilden yaratıkla savaşan insanlar. Aieller Seanchan oluyor, sonra ikisi arasında, mızraklı ve açık renk gözlü, ama canavarsı böceklere benzeyen miğferler takmış bir şeye dönüşüyordu.

Bütün bu anlarda, bütün bu mekânlarda, Perrin'in çekici iniyor, Genç Boğa'nın dişleri Katil'in boğazını kavrıyordu. Ağzında Katil'in kanının tuzlu sıcaklığını hissetti. Çekicin çarpıp titreşmesini hissetti, kemiklerin kırıldığını duydu. Dünyalar şimşek gibi çakıp çakıp geçiyordu.

Her şey çatırdadı, sarsıldı, sonra dağıldı.

Perrin, Thakan'dar vadisinin kayalıklarının üzerinde duruyordu ve Katil'in kafası kırılmış cesedi önünde yatıyordu. Perrin, avın heyecanıyla nefes nefeseydi. Her şey bitmişti.

Döndü ve Aieller tarafından kuşatılmış olduğunu görünce şaşırdı. Kaşlarını çattı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Kızlardan biri güldü. "Büyük bir dansa koşuyormuş gibi görünüyordun Perrin Aybara. İnsan savaş meydanında senin gibi savaşçıları tanıyıp takip etmeyi öğreniyor. Genellikle en çok onlar eğleniyor."

Perrin haşin bir gülümsemeyle savaş meydanını inceledi. Onun tarafı için iyi gitmiyordu. Karanlıktazıları amansız bir çılgınlıkla savunucuları paralıyordu. Rand'a giden yol tamamen korunaksızdı.

"Bu savaşın kumandanı kim?" diye sordu.

"Artık hiç kimse," dedi Mızrağın Kızı. Adını bilmiyordu. "Başta Rodel Ituralde'ydi. Sonra Darlin Sisnera önderlik etti –ama kumanda merkezi Draghkarlar karşısında düştü. Saatlerdir tek bir Aes Sedai ya da klan şefi görmedim."

Kadının sesi sertti. Yiğit Aieller bile yorulmaya başlamıştı. Savaş meydanını taradığında, Perrin kalan Aiellerin oldukları yerde, genellikle küçük gruplar halinde savaştıklarını ve düşman tarafından biçilmeden önce verebildiklerince zarar vermeye çalıştıklarını gördü. Burada sürüler halinde savaşan kurtlar dağılmışlardı, korku ve acı mesajları geliyordu. Ve Perrin yüzleri delik deşik Gölgedöllerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Savaş bitmişti ve Işık'ın tarafı kaybetmişti.

Karanlıktazıları yakındaki Ejderyeminli hattını geçtiler,

önlerinde düşen son gruptu bu. Birkaçı kaçmaya çalıştı, ama Karanlıktazılarından biri peşlerinden sıçradı, çoğunu yere devirdi ve birini dişledi. Diğerlerinin üzerine köpüklü salyalar saçıldı ve düşerek seğirmeye başladılar.

Perrin çekicini indirdi. Sonra diz çöktü ve Katil'in pelerinini çıkarıp ellerine sardı. Sonra çekicini yine eline aldı. "Tükürüğün derinize değmesine izin vermeyin. Ölümcüldür."

Aieller başlarını salladılar ve elleri çıplak olanlar onları bezlere sardılar. Kararlı, ama aynı zamanda pes etmiş kokuyorlardı. Eğer tek seçenek buysa Aieller gülerek ölüme koşarlardı. Islaktopraklılar onları deli sayardı, ama Perrin onlardaki gerçeğin kokusunu alabiliyordu. Aieller deli değildi. Ölümden korkmuyor, ama ona kucak da açmıyorlardı.

"Hepiniz bana dokunun," dedi Perrin.

Aieller söyleneni yaptılar. Perrin hepsini kurt düşüne sektirdi – çelik çubuk eğmek kadar zorlu bir işti– ama başardı. Onları hemen Kıyamet Çukuru'nun girişine sektirdi. Kurtların ruhları orada toplanmış, sessizce bekliyordu. Yüzlercesi.

Perrin, Aielleri uyanık dünyaya geri sektirdi. Böylece küçük ekibini Rand'la Karanlıktazıları arasına yerleştirmişti. Vahşi Av yukarı baktı, gümüş gibi parlayan gözleri Perrin'e dikildi.

"Burayı tutacağız," dedi Perrin Aiellere, "ve bize başkalarının da yardım edeceğini umacağız."

"Direneceğiz," dedi Aiellerden biri, Rand'ın simgesini taşıyan baş bantlarından takmış uzun boylu bir adam.

"Ve eğer direnemezsek," dedi bir başkası, "uyanacağız ve en azından kanımızla toprağı sulamış, burada büyüyecek bitkileri bedenimizle beslemiş olacağız." Perrin, uyumsuz bir biçimde, vadide biten yeşil, canlı bitkileri fark etmemişti. Küçük ama güçlüydüler. Rand'ın hâlâ savaşmakta olduğunun işareti.

Karanlıktazıları, kuyruklarını indirmiş, kulaklarını yatırmış, kan lekeli metal gibi parlayan dişlerini çıkarmış, onlara doğru süzülüyorlardı. Rüzgârın üzerinden işittiği neydi? Çok uzak, çok yumuşak bir ses. O kadar yumuşaktı ki, duyamamış olmalıydı. Ama savaşın şamatasını delip geçiyordu. Belli belirsiz aşina...

"O sesi tanıyorum," dedi Perrin.

"Ses mi?" dedi bir Aiel Kız. "Ne sesi? Kurtların uluması mı?"

"Hayır," dedi Perrin, Karanlıktazıları patikadan yukarı koşmaya başlarken. "Valere Borusu."

Kahramanlar gelecekti. Ama hangi savaş meydanında

savaşacaklardı? Perrin burada yardım bekleyemezdi. Yalnız...

Bize önderlik et Genç Boğa.

Neden tüm kahramanlar insan olmak zorundaydı?

Boru'yla aynı tınıda bir uluma yükseldi. Perrin başını kaldırdığı zaman meydanın sayısız parlayan kurtla dolmuş olduğunu gördü. Büyük soluk yaratıklardı, Karanlıktazıları kadar iriydiler. Ölen kurtların ruhları burada toplanmış, işareti bekliyorlardı, savaşma şansını.

Boru onları da çağırmıştı.

Perrin zevkle uludu, sonra Karanlıktazılarını karşılamak üzere atıldı.

Son Av sonunda gerçekten gelmişti.

* * *

Mat, Olver'i yine kahramanların yanında bıraktı. Oğlan Noal'ın önüne yerleşmiş, Trolloclara saldırır, Rand'ı öldürmek isteyen kimsenin patikadan yukarı tırmanmasına izin vermezken, prens gibi görünüyordu.

Mat hâlâ bir atı olan savunucuların birinden atını ödünç aldı ve dörtnala Perrin'i bulmaya gitti. Arkadaşı kurtların arasında olmalıydı elbette. Mat o kocaman, parlak kurt sürülerinin savaşa nasıl katıldığını bilmiyordu, ama yakınacak değildi. Vahşi Av'ı kafa kafaya karşıladılar, hırlayarak Karanlıktazılarını paralamaya başladılar. Her iki yandan yükselen ulumalar Mat'in kulaklarını doldurdu.

Bir Karanlıktazısıyla savaşan Aiellerin yanından geçti. İnsanların hiç şansı yoktu. Yaratığın ayağını tökezletiyor, onu yaralıyorlardı, ama Karanlıktazısı etten değil karanlıktan yapılmış gibi, kendini yine bütünlüyordu –sonra bu sefer o insanları paralıyordu. Kan ve lanet küller! O Aiel silahları yaratığı çizmeyi bile başaramıyor gibiydi. Mat tüm vadiye yayılan gümüşsü sisin kollarından kaçınarak atını dörtnala sürmeye devam etti.

Işık! O sis patikadan yukarı, Rand'a doğru tırmanıyordu. Hızlanıyor, Aiellerin, Trollocların ve Karanlıktazılarının üzerinden yuvarlanıyordu.

Orada, diye düşündü Mat, Karanlıktazılarıyla savaşacak kadar aptal bir adam görünce. Perrin çekicini indirip bir Karanlıktazısının kafasını kırdı ve yere çökmeye zorladı. Çekici kaldırdığında, çekiç başından dumanlar çıkıyordu. Şaşırtıcı şekilde, Karanlıktazısı

ölmüştü.

Perrin döndü ve bakakaldı. “Mat!” diye seslendi. “Burada ne işin var?”

“Yardıma geliyorum!” dedi Mat. “Hiç akıllıca gelmese de!”

“Karanlıktazılarıyla savaşamazsın Mat,” dedi Perrin, Mat yanına yaklaşırken. “Ben savaşabilirim. Son Av da öyle.” Başını yana eğdi, sonra Boru sesinin geldiği yöne döndü.

“Hayır,” dedi Mat. “Ben çalmadım. O lanet sorumluluk, bundan keyif alıyormuş gibi görünen bir başkasına geçti.”

“O değil Mat.” Perrin, Mat’e yaklaştı ve kolunu tuttu. “Karım Mat. Lütfen. Boru ondaydı.”

Mat üzüntüyle başını eğdi. “Çocuk dedi ki... Işık, Perrin. Faile Merrilor’daydı ve Olver Boru’yla kaçabilsin diye Trollocları ondan uzaklaştırdı.”

“O zaman hâlâ yaşıyor olabilir,” dedi Perrin.

“Evet. Elbette yaşıyor olabilir,” dedi Mat. Başka ne diyebilirdi? “Perrin, bir şey daha bilmen gerek. Fain burada, bu savaş meydanında.”

“Fain mi?” diye hırladı Perrin. “Nerede?”

“O sisin içinde! Perrin, bir şekilde Mashadar’ı getirmiş. Sana dokunmasına izin verme.”

“Ben de Shadar Logoth’taydım Mat,” dedi Perrin. “Fain’le görülecek bir hesabım var.”

“Benim yok mu?” dedi Mat. “Ben...”

Perrin’in gözleri irileşti. Mat’in göğsüne bakıyordu.

Orada, gümüş sisten –Mashadar’ın sisinden– küçük beyaz bir kurdele arkadan Mat’in göğsüne saplanmıştı. Mat ona baktı, bir kez sarsıldı ve sonra atından yere düştü.

47
Akışın Kıvranmasını İzlerken

Aviendha, Thakan'dar vadisinin yamaçlarında didiniyor, Graendal'ın oturtmaya kalkıştığı Ruh kalkanından kaçınmaya çalışıyordu. Dantel gibi bir örgü Tek Güç'e ulaşma çabalarını engelliyordu. Ayakları mahvolmuştu, ayakta duramıyordu. Acı içinde, kıpırdayamadan yatıyordu.

Kalkanla savaşıyordu, ama güçlükle.

Terkedilmiş, kısa bir süredir yaptığı gibi, kaya çıkıntısının duvarına yaslanmış, kendi kendine mırıldanıyordu. Böğrü kıpkırmızı kanıyordu. Aşağıda, vadide, savaş sürüyordu. Ölülerin ve bazı canlıların üzerine gümüşsü beyaz bir sis yayılıyordu.

Aviendha sürünerek, açtığı kapıyoldan geçmeye çalıştı. Kapıyol hâlâ açıktı ve ardında vadi zeminini görebiliyordu. Bir şey Cadsuane ve diğerlerini uzağa çekmiş olmalıydı –ya bu ya da Aviendha yanlış yere kapıyol açmıştı.

Saidar'ın parıltısı Graendal'ı yeniden sardı. Daha fazla örgü; Aviendha onları kırdı, ama kapıyola ilerleyişi de gecikti.

Graendal homurdandı, sonra doğruldu. Sallanarak Aviendha'ya doğru yürüdü, ama kadın kan kaybından sersemlemiş görünüyordu.

Aviendha da kan kaybından zayıfladığında, kendini korumaktan âcizdi. Savunmasızdı.

Yalnız...

Kapıyol örgüsü, bağlayıp bıraktığı örgü. Hâlâ orada asılı duruyor, kapıyolu açık tutuyordu. Dantelden kurdeleler.

Aviendha dikkatle, tereddütle, ama çaresizlikle, zihinsel olarak uzandı ve kapıyolun ipliklerinden birini çekip kurtardı. Bunu yapabilirdi. Akış titredi ve kayboldu.

Aiellerin bazen yaptığı, ama Aes Sedailerin son derece tehlikeli saydığı bir şeydi. Sonuçları öngörülemez olabilirdi. Bir patlama,

küçük bir kıvılcım yağmuru... Aviendha yalıtılabilirdi. Ya da belki hiçbir şey olmazdı. Elayne denediğinde, yıkıcı bir patlamayla sonuçlanmıştı.

Bu ona uyardı. Yanında Terkedilmişlerden birini de götürürse, bu harika bir ölüm olurdu.

Denemek zorundaydı.

Graendal, Aviendha'nın yanında durdu ve gözlerini yumarak kendi kendine homurdandı. Sonra gözlerini açtı ve bir başka örgü oluşturmaya başladı. İçtepi.

Aviendha hızlandı ve kapıyoldan iki, üç, yarım düzine iplik çekti. Neredeyse, yakında...

"Sen ne *yapıyorsun?*" diye sordu Graendal.

Aviendha daha hızlı çekmeye koyuldu ve telaştan yanlış ipliği çekti. Donakaldı ve akışın kıvranmasını, yanındaki diğerlerini harekete geçirmesini izledi.

Graendal tısladı ve İçtepi'yi Aviendha'nın üzerine yerleştirmeye başladı.

Kapıyol bir ışık ve ısı patlamasıyla yok oldu.

* * *

Shaisam savaş meydanını ele geçirmişti. Sis, al'Thor'a çıkan yolu kesmeye çalışan kurtları ve insanları delip geçiyordu.

Evet, *al'Thor.* Onu öldürecek, yok edecek, onunla beslenecekti. Evet, al'Thor!

Duyularının kenarında bir şey titredi. Shaisam duraksadı ve kendi kendine kaşlarını çattı. Orada ne sorun vardı? Bir parçası... bir parçası hissetmez olmuştu.

Neydi bu? Fiziksel biçimi sisin içinde koştu. Taşıdığı hançerin lime lime ettiği parmaklarından kan sızıyordu, o harika tohum, eski benliğinin son parçası.

Sislerin öldürdüğü bir cesede rastladı. Shaisam kaşlarını çatarak eğildi. O ceset tanıdık geliyordu...

Cesedin eli uzandı ve Shaisam'ı gırtlağından yakaladı. Shaisam'ın nefesi kesildi, kıvranmaya başladı. Cesedin gözü açıldı.

"Eskiden hastalıkların garip bir özelliğini duymuştum Fain," diye fısıldadı Matrim Cauthon. "Bir hastalığa yakalanıp iyileştiğinde, bir daha yakalanmıyorsun."

Shaisam panik içinde kıvrandı. Hayır. Hayır, eski bir dostla bu şekilde karşılaşmamalıydı! Onu tutan eli pençeledi ve sonra dehşet

içinde, hançeri düşürmüş olduğunu fark etti.

Cauthon onu çekti ve yere çarptı. Shaisam uşaklarını çağırdı. Çok geç! Çok yavaş!

"Armağanını sana geri vermeye geldim Mordeth," diye fısıldadı Cauthon. "Borcumu tamamen ödemiş sayıyorum kendimi."

Cauthon hançeri kaburgaların arasından Shaisam'ın tam kalbine sapladı. Bu acınası ölümlü biçime bağlı olan Mordeth haykırdı. Padan Fain uludu ve etlerinin kemiklerinden eridiğini hissetti. Sisler titredi ve dönmeye, çalkalanmaya başladı.

Birlikte öldüler.

* * *

Perrin kurt düşüne sekti ve kanının kokusunu izleyerek Gaul'u buldu. Mat'i Mashadar'la yalnız bırakmaktan nefret ediyordu, ama – düştükten sonra ona fırlattığı bakıştan dolayı– arkadaşının sisten canlı kurtulacağından ve ne yaptığını bildiğinden emindi.

Gaul iyi saklanmıştı. Kıyamet Çukuru'nun hemen dışında, kayadaki bir yarığa girmişti. Gaul hâlâ bir mızrak taşıyordu ve giysilerini çevresindeki kayalara uyacak şekilde karartmıştı.

Perrin onu bulduğunda uyukluyordu. Gaul yalnızca yaralı değil, aynı zamanda çok uzun süredir kurt düşündeydi. Perrin'in bile bitkinlikten her yeri ağrıyorsa, Gaul için çok daha kötü olmalıydı.

"Gel Gaul," dedi Perrin, onun kayadaki yarıktan çıkmasına yardım ederek.

Gaul sersemlemiş görünüyordu. "Kimse beni geçemedi," diye mırıldandı. "Nöbet tuttum Perrin Aybara. *Car'a'carn* güvende."

"İyi iş çıkardın dostum," diye yanıt verdi Perrin. "Kimsenin beklemediği kadar iyi. Çok şerefin var."

Gaul gülümseyerek Perrin'in omzuna yaslandı. "Endişelendim... kurtlar kaybolduğunda endişelendim."

"Uyanık dünyada savaşıyorlar." Perrin oraya dönmesi gerektiğini hissediyordu. Gaul'u bulmak bunun bir parçasıydı, ama başka bir şey vardı, açıklayamadığı bir *dürtü*.

"Tutun," dedi Perrin, Gaul'un belini tutarak. Onları Merrilor Çayırı'na sektirdi, sonra kurt düşünden sekti ve İki Nehirlilerin kampının ortasında belirdi.

İnsanlar Perrin'i hemen gördüler ve bağırışlar yükseldi. "Işık, Perrin!" dedi yakında bir adam. Grady koşarak geldi. Gözlerinin altı torba torba olmuştu. "Neredeyse seni yakıp kül ediyordum Lord

Altıngöz. Nasıl o şekilde ortaya çıkıverdin?"

Perrin başını iki yana sallayarak Gaul'u yere bıraktı. Grady adamın böğründeki yaraya baktı ve Şifa için Aes Sedailerden birini yanına çağırdı. Çevrede koşuşturuyorlardı –bazı İki Nehirliler Lord Altıngöz'ün döndüğünü bağırıyordu.

Faile. Faile Boru'yla birlikte burada, Merrilor'daydı.

Onu bulmak zorundayım.

Rand kurt düşünde yalnızdı, korunaksızdı.

Kavrulsun, bu önemli değil! diye düşündü Perrin. *Faile'i kaybedersem...*

Rand ölürse Faile'i zaten kaybedecekti. Başka her şeyle birlikte. Orada hâlâ Terkedilmişler vardı. Perrin duraksadı. Onu aramaya gitmeliydi, değil mi? Kocası olarak görevi değil miydi bu? Rand'la başkası ilgilenemez miydi?

Ama... o yapmazsa kim yapacaktı?

İçini parçalasa da, Perrin son bir defa kurt düşünü aradı.

* * *

Moridin, *Callandor*'u yerden kaldırdı. Kılıç Tek Güç'le parladı.

Rand ağrıyan elini göğsüne bastırarak sendeleye sendeleye uzaklaştı. Moridin kahkaha atarak silahı havaya kaldırdı. "Sen benimsin Lews Therin. Sonunda benimsin! Ben..." Sesi solup gitti ve sonra, belki huşuyla, başını kaldırıp silaha baktı. "Gerçek Güç'ü çoğaltıyor. Bir Gerçek Güç *sa'angreal*'i ha? Nasıl? Neden?" Kahkahası daha da yükseldi.

Çevrelerinde bir fırtına çalkalanıyordu.

"Burada Gerçek Güç yönlendirmek ölümdür Elan!" diye bağırdı Rand. "Seni kavurur, küle çevirir!"

"Hiçlik!" diye bağırdı Moridin. "O özgürlüğü tadacağım Lews Therin. Seni de yanımda götüreceğim."

Kılıcın parıltısı vahşi bir kırmızıya döndü. Rand, Gerçek Güç çeken Moridin'den yayılan kuvveti hissedebiliyordu.

Bu planının en tehlikeli kısmıydı. Min yapmıştı planı. *Callandor*'da bu tür kusurlar vardı, böylesine inanılmaz kusurlar. Onu kullanan bir erkeğin, kadınların kontrolüne ihtiyaç duyacağı şekilde yapılmıştı. Rand kullanırsa, diğerlerinin onu kontrol edebileceği şekilde yaratılmıştı...

Rand neden bu tür kusurları olan bir silaha ihtiyaç duysundu? Kehanetler neden ondan bahsetsindi? Gerçek Güç için bir *sa'angreal.*

Neden bu tür bir şeye ihtiyaç duyacaktı?

Yanıt basitti.

"Şimdi!" diye bağırdı Rand.

Moridin silahı Rand'a karşı kullanmaya çalışırken, Nynaeve ve Moiraine aynı anda yönlendirerek *Callandor*'daki kusuru kullandılar. Tünelde rüzgâr savruldu. Yer sarsıldı ve gözleri faltaşı gibi açılan Moridin haykırdı.

Onu kontrol altına aldılar. *Callandor* kusurluydu. Onu kullanan her adamın kadınlarla bağ kurması, onların kontrolü altına girmesi gerekiyordu. Bir tuzak... Rand bu tuzağı Moridin'e kurmuştu.

"Bağ kurun!" diye emretti Rand.

Ona akıttılar. Gücü.

Kadınların *saidar*'ını.

Moridin'in Gerçek Gücünü.

Rand'ın *saidin*'ini.

Moridin'in burada Gerçek Güç yönlendirmesi hepsini yok edebilirdi, ama onu *saidin* ve *saidar*'la sınırladılar ve sonra üçünü birden Karanlık Varlık'a yönelttiler.

Rand orada karanlığı delerek hem ışık hem de karanlık için bir kanal oluşturdu ve Karanlık Varlık'ın özünü kendi üzerine akıttı.

Rand ötedeki Karanlık Varlık'ı, onun muazzamlığını hissetti. Uzay, kütle, zaman... Rand şu anda bunların neden anlamsız olduğunu kavradı.

Yenidendoğan Ejder –üç Güç içinden akarken, kanı böğründen sızarken– bağırdı ve güçten oluşan elini uzatıp, ırmağın dibindeki ganimete uzanan bir adam gibi, Çukur'un içindeki Karanlık Varlık'ı kavradı.

Karanlık Varlık gerilemeye çalıştı, ama Rand'ın pençesi Gerçek Güç'le kaplanmıştı. Düşman *saidin*'i bir daha lekeleyemeyecekti. Karanlık Varlık, Gerçek Güç'ü Moridin'den geri almaya çalıştı, ama kanal kesilemeyecek kadar özgürce ve kuvvetle akıyordu. Shai'tan'ın bile kesemeyeceği kadar güçlü.

Böylece Rand, Karanlık Varlık'ın kendi özünü, tüm gücüyle kullandı. Karanlık Varlık'ı, bir şahinin pençesindeki güvercin gibi sıkıca kavradı.

Ve bir ışık patlaması içinde kayboldu.

48
Parlak Bir Mızrak

Elayne atını ölü Trolloc yığınlarının arasından geçiriyordu. Günü kazanmışlardı. Ayakta durabilen herkesi, ölüler arasında canlı aramaya yollamıştı.

Ne kadar çok ölü vardı. Yüz binlerce insan ve Trolloc, Merrilor'un her yanında, yığınlar halinde yatıyordu. Irmak kıyıları mezbahaya, bataklıklar toplu mezarlara dönmüş, yüzeyinde cesetler yüzüyordu. İleride, ırmağın karşı kıyısında, Yayla homurdanıp gürlüyordu. Elayne insanları oradan uzaklaştırmıştı. Atının sırtında oturmakta güçlük çekiyordu.

Tüm plato kendi içine çökerek ölüleri gömdü. Elayne uyuşuk bir hisle, yerin sarsıntısını hissederek izledi. O...

Işık.

Rand'ın içindeki güç kabarmasını hissederek doğrulup oturdu. Dikkati Yayla'dan ona döndü. Yüce bir güç hissi, kontrol ve hâkimiyet hissinin güzelliği. Kuzeyde, uzakta, o kadar parlak bir ışık fışkırdı ki, Elayne'in nefesi kesildi.

Son gelmişti.

* * *

Kıyamet Çukuru'ndan –güneş kadar parlak– bir ışık fışkırırken, Thom koluyla gözlerini perdeleyerek geri geri sendeledi. Moiraine!

"Işık," diye fısıldadı Thom.

Işıktı gerçekten, Shayol Ghul dağının zirvesinden fışkırmıştı. Parlak ışık dağın tepesini eritip doğrudan gökyüzüne fırlamıştı.

* * *

Min, elini göğsüne götürerek, örtülerini değiştirdiği yaralı sıralarından uzaklaştı.

Rand, diye düşündü, onun acı dolu kararlılığını hissederek. Kuzeyde, uzakta, havaya bir ışık yükseldi. O kadar parlaktı ki, onca mesafeden Merrilor Çayırı'nı aydınlatıyordu. Yardımcılar ve yaralılar gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktılar ve yüzlerini gölgelediler.

O ışık, semaya yükselen o parlak mızrak, bulutları kavurdu ve gökyüzünü açtı.

* * *

Aviendha ışığa karşı gözlerini kırpıştırdı ve Rand'dan kaynaklandığını anladı.

Işık onu karanlığın eşiğinden geri çekti, içini sıcaklıkla doldurdu. Rand kazanıyordu. Rand *kazanıyordu.* Öylesine güçlüydü ki. Aviendha ondaki gerçek savaşçıyı şimdi görebiliyordu.

Yakında, Graendal donuk bakışlarla dizleri üzerinde doğruldu. Dağılan kapıyol patladı, ama son seferdeki kadar güçlü bir patlama değildi. Graendal tam İçtepi örmeye çalışırken, örgüler ve Tek Güç etrafa saçıldı.

Terkedilmiş, Aviendha'ya döndü ve yüzüne hayranlık dolu bir ifade oturdu. Aviendha'ya tapınırmış gibi eğildi.

Patlamadan kaynaklandığını fark etti Aviendha, uyuşmuş bir halde. İçtepi örgüsüne bir şey yapmıştı. Aviendha o patlamanın onu öldürmesini beklemişti. Ama başka bir şey olmuştu.

"Lütfen, ihtişamlı varlık," dedi Graendal. "Ne dilersen dile benden. Sana hizmet etmeme izin ver!"

Aviendha, Rand'ın olduğu yerdeki ışığa baktı ve nefesini tuttu.

* * *

Logain kollarında –belki iki yaşlarında– bir çocukla harabelerden çıktı. Çocuğun gözyaşları içindeki annesi onu Logain'in ellerinden aldı. "Teşekkür ederim. Işık seni kutsasın Asha'man. *Işık seni kutsasın.*"

Logain insanların arasında sallanarak durdu. Hava yanık et ve ölü Trolloc kokuyordu. "Yayla gitti mi?"

"Gitti," dedi Androl gönülsüzce, yanından. "Depremler yıktı onu."

Logain içini çekti. Ganimet... kaybolmuştu o zaman? Onu kazıp çıkarabilir miydi acaba?

Ben aptalın tekiyim, diye düşündü. Onca kudreti ne için bırakmıştı? Bu mültecileri kurtarmak için mi? Onu, kimliği yüzünden küçümseyecek, ondan nefret edecek insanlar için mi? O insanlar...

...o insanlar şimdi ona hayranlıkla bakıyordu.

Logain kaşlarını çattı. Bunlar sıradan insanlardı, yönlendirebilen erkeklere alışık Siyah Kuleliler gibi değillerdi. O anda, aralarındaki farkı anlayamazdı.

İnsanlar, kurtuldukları için ağlayarak Asha'manların çevresine toplanırken Logain hayretler içinde izledi. Yaşlı adamlar Asha'manların ellerini iki ellerine almış, duygu dolu seslerle onlara övgüler yağdırıyorlardı.

Yakında, genç biri Logain'e hayranlıkla bakıyordu. Bir düzine genç. Işık, *yüzlerce* genç. Gözlerinde korku yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi genç anne yine. "Teşekkür ederim."

"Siyah Kule korur," derken duydu Logain kendi sesini. "Daima."

"Yaşı geldiğinde sınanması için onu size yollayacağım," diye söz verdi kadın, oğluna sarılarak. "Yetisi varsa size katılmasını isterim."

Yeti. Lanet değil. Yeti.

Işık onları sarmalamıştı.

Logain durdu. Kuzeydeki o ışık... arındırma sırasında hissettiğinden de kuvvetli bir yönlendirmeydi. Öylesine *kudretli.*

"Oluyor," dedi Gabrelle, ona yaklaşarak.

Logain kemerine uzandı ve kesesinden üç nesne çıkardı. Yarısı siyah, yarısı beyaz diskler. Yakında, insanlara Şifa ve teselli vermekte olan Asha'manlar duraksadılar.

"Yap şunu," dedi Gabrelle. "Yap *Mühürkıran.*"

Logain, eskiden kırılması imkânsız olan mühürleri teker teker kırdı ve parçaları yere bıraktı.

49
Işık ve Gölge

Her şey ölmüştü. Perrin, kurt düşünde, bitkisi ya da toprağı olmayan kayalık bir kıraçta sendeleyerek yürüyordu. Gökyüzü kararmıştı, kara bulutlar bile o hiçlikte yok oluyorlardı. Bir sırtın tepesine tırmandığında, arkasında yerin büyük bir kısmı ufalandı – bastığı kaya şiddetle sarsıldı– ve havaya emildi.

Aşağıda yalnızca boşluk vardı.

Kurt düşünde her şey yok oluyordu. Perrin, Shayol Ghul'e doğru yürümeye devam etti. Dağın, bir işaret ateşi gibi, ışıkla parladığını görebiliyordu. Tuhaf bir biçimde, göremeyeceği kadar uzakta olması gerekirken, arkasında Ejderdağı'nı da görebiliyordu. Aradaki yer ufalanırken dünya da küçülüyor gibiydi.

İki zirve birbirine yaklaşırken, aradaki her şey parçalanıp dağılıyordu. Perrin Kıyamet Çukuru'nun önündeki tünele sekti, sonra daha önce diktiği mor engeli aşarak içeri girdi.

Lanfear içeride aylaklık ediyordu. Saçları, onunla ilk karşılaştığında olduğu gibi kuzgun karasıydı ve yüzü tanıdıktı. Eskiden göründüğü gibi görünüyordu.

"O düşçubuğunu sinir bozucu buluyorum," dedi. "Buraya mı koymak zorundaydın?"

"Diğer Terkedilmişlerin yaklaşmasını engelliyor," dedi Perrin dalgın dalgın.

"O işe yarıyor herhalde," dedi Lanfear, kollarını kavuşturarak.

"O hâlâ ileride mi?" diye sordu Perrin.

"Son geldi," dedi Lanfear, başını sallayarak. "Az önce hayret verici bir şey oldu." Gözlerini kıstı. "Delik'i açtığımızdan beri insanlığın başına gelen en önemli an olabilir bu."

"O zaman her şeyin yolunda gittiğinden emin olalım," dedi Perrin, yanında Lanfear'la, kayalardaki açıklıktan içeri girerek.

Tünelin ucunda, beklenmedik bir sahne buldular. *Callandor*'u bir başkası tutuyordu, önceden Rand'ın savaştığı adam. Demandred olabilir miydi bu? Perrin bilmiyordu. Terkedilmişlerden biri olduğu kesindi.

Adam yerde diz çökmüştü ve Nynaeve'in eli omzundaydı. Nynaeve, Rand'ın hemen arkasında, solunda duruyordu. Moiraine de sağındaydı. Üçü dimdik durmuş, önlerindeki hiçliğe bakıyorlardı.

Dağ gürledi.

"Kusursuz," diye fısıldadı Lanfear. "Sonucun bu kadar iyi olabileceğini hayal bile edemezdim." İki kadını süzdü. "Hemen saldırmamız lazım. Ben uzun boylu kadını öldüreyim, sen de kısa boylu olanı."

Perrin kaşlarını çattı. Bunda bir şey çok yanlış geliyordu. "Öldürmek mi?.."

"Elbette," dedi Lanfear. "Hemen saldırırsak, o kılıç elindeyken Moridin'in kontrolünü ele almak için zamanımız olur. O kılıçla Lews Therin'i bana itaat etmeye zorlayabilirim." Gözlerini kıstı. "Karanlık Varlık'ı avucunun içine aldı. Canını çıkarmak için –ona can denebilirse– biraz daha sıkması yeterli. Yüce Efendi'yi yalnızca bir el kurtarabilir. Şu anda ödülümü kazanabilirim. Şu anda, yücelerin en yücesi olabilirim."

"Sen... sen Karanlık Varlık'ı kurtarmak mı istiyorsun?" dedi Perrin, elini başına götürerek. "Bize katılmıştın. Hatırlıyorum..."

Lanfear ona bir bakış fırlattı. "Ne kadar da düşük bir alet," dedi, hoşnutsuz kokarak. "Onu kullanmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Graendal'dan bir farkım kalmıyor." Ürperdi. "Bana biraz daha zaman verselerdi, seni adil bir biçimde ele geçirirdim." Perrin'in yanağını sevgiyle okşadı. "Rahatsız oldun. Uzun boylu olan senin köyünden, hatırladığım kadarıyla. Birlikte büyümüşsünüzdür herhalde? Seni onu öldürmeye zorlamayacağım kurdum benim. Sen kısa boylu olanı öldürebilirsin. Ondan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Ben... evet, ediyorum. Ailemi benden çaldı. Sırf onun yüzünden öldüler aslında. Yoksa ben orada olurdum."

"Bu doğru," dedi Lanfear. "Çabuk olmalıyız. Fırsat anımız fazla uzun sürmez."

İki kadına döndü. Nynaeve ve Moiraine. Perrin'in *dostları*. Sonra... sonra *Rand* vardı. Lanfear onu öldürecekti, Perrin biliyordu. Onu boyun eğmeye zorlayacaktı ve sonra onu öldürecekti. En baştan beri tek amacı Karanlık Varlık'ı savunmasız bir hale

getirmek ve sonra müdahale edip onu kurtarmaktı.

Perrin, Lanfear'ın yanına geldi.

"Birlikte saldıralım," dedi Lanfear yumuşak bir sesle. "Dünyaların arasındaki engeller burada yıkıldı. Çabuk olmazsak mücadele ederler. Onları aynı anda öldürmemiz lazım."

Bu yanlış, diye düşündü Perrin. *Bu çok ama çok yanlış.* Bunun olmasına izin veremezdi, ama ellerini kaldırıyordu.

BU YANLIŞ. Neden, bilmiyordu. Zihni nedenini düşünmesine izin vermiyordu.

"Hazır ol," dedi Lanfear, gözleri Nynaeve'de.

Perrin, Lanfear'a döndü.

"Üçe kadar sayacağım," dedi Lanfear ona bakmadan.

Görevim, diye düşündü Perrin, *Rand'ın yapamadığı şeyleri yapmak.*

Bu kurt düşüydü. Kurt düşünde, hissettikleri gerçekleşirdi.

"Bir," dedi Lanfear.

Perrin, Faile'e âşıktı.

"İki."

Perrin, Faile'e âşıktı.

"Üç."

Perrin, Faile'e âşıktı. İçtepi rüzgâra kapılmış duman gibi dağıldı ve göz açıp kapayana dek değişen giysiler gibi üzerinden akıp gitti. Lanfear saldıramadan Perrin uzandı ve onu boynundan yakaladı.

Bir kez çevirdi. Lanfear'ın boynu parmaklarının arasında tık etti.

Lanfear olduğu yere yığıldı ve Perrin bedeni tuttu. Çok *güzeldi.* Lanfear ölürken, daha önce kullandığı biçime, yeni bedenine geri döndü.

Perrin korkunç bir kayıp duygusuna kapıldı. Lanfear'ın zihnine yaptığını tamamen silememişti. Onu aşmıştı, belki üzerine yeni bir şey sermişti, doğru bir şey. Sırf kurt düşü ve kendini olması gerektiği gibi görebilmesi sayesinde başarmıştı bunu.

Ne yazık ki içten içe, derinlerde, bu kadına hâlâ aşk besliyordu. Bu midesini bulandırıyordu. O aşk, Faile'e duyduğu aşkın yanına bile yaklaşamazdı, ama oradaydı. Lanfear'ın beyaz ve gümüşlere bürünmüş cesedini taş zemine uzatırken, gözyaşları içindeydi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Bir kadını, özellikle de onu tehdit etmeyen bir kadını öldürmek... yapabileceğini asla düşünmediği bir şeydi.

Ama birinin yapması gerekiyordu. En azından Rand'ın yüzleşmek zorunda kalmadığı bir sınav olmuştu. Perrin'in arkadaşı için taşıyabileceği bir yük.

Rand'ın olduğu yere baktı. "Git," diye fısıldadı Perrin. "Yapman gerekeni yap. Her zaman olduğu gibi ben arkanı kollayacağım."

* * *

Mühürler ufalandı. Karanlık Varlık serbest kaldı.

Rand, Karanlık Varlık'ı sıkı sıkı tuttu.

Güç'le dolu, bir ışık sütununun içinde durarak, Karanlık Varlık'ı Desen'e çekti. Yalnızca burada zaman vardı. Gölge yalnızca burada öldürülebilirdi.

Elindeki aynı anda hem engin hem minicik güç titriyordu. Çığlıkları, birbirine sürtünen gezegenlerin sesiydi.

Zavallı bir şey. Rand aniden varoluşun temel güçlerinden birini değil, koyun ağıllarının dibindeki çamurdan çektiği kıvranan bir şeyi tutuyormuş gibi hissetti.

ASLINDA HİÇBİR ŞEYSİN, dedi Rand, Karanlık Varlık'ın sırlarını tamamen kavrayarak. ASLA SÖZ VERDİĞİN GİBİ HUZUR VERMEZDİN BANA YALANLARIN BABASI. DİĞERLERİNİ KÖLE ETTİĞİN GİBİ BENİ DE KÖLE EDERDİN. SEN HİÇLİK BAĞIŞLAYAMAZSIN. HUZUR SANA AİT DEĞİL. YALNIZCA İŞKENCE SANA AİT.

Karanlık Varlık elinde titriyordu.

SENİ KORKUNÇ, ACINASI BÖCEK, dedi Rand.

Rand ölüyordu. Kanı akıp gidiyordu ve onun ötesinde, tuttuğu Güç miktarı yakında onu kavururdu.

Karanlık Varlık'ı elinde tuttu. Sıkmaya başladı, ama sonra durdu.

Tüm sırları biliyordu. Karanlık Varlık'ın neler yaptığını görebiliyordu. Ve Işık, Rand anladı. Karanlık Varlık'ın gösterdiklerinin çoğu yalandı.

Ama Rand'ın yarattığı imge –içinde Karanlık Varlık olmayan dünya– doğruydu. Eğer Rand dilediğini yaparsa, insanları Karanlık Varlık'ın kölelerinden bir farkı olmayan varlıklara dönüştürürdü.

Ne aptalmışım.

Rand bağırarak Karanlık Varlık'ı geldiği çukura geri soktu. Kollarını iki yana uzattı, zihniyle birer *saidar* ve *saidin* sütunu yakaladı ve Moridin aracılığıyla çektiği Gerçek Güç'le kapladı. Moridin gözleri açık, yerde diz çöküyordu; içinden o kadar çok güç geçiyordu ki hareket edemiyordu.

Rand Güçleri zihniyle fırlattı ve *birbirine* ördü. Önce *saidin* ve

saidar, sonra da onları kuşatıp Delik üzerinde bir kalkan oluşturan Gerçek Güç.

Görkemli bir şey dokudu, en saf biçimlerinde *saidar* ve *saidin*'in birbirine geçmiş halinden bir desen. Ateş değil, Ruh değil, Su değil, Toprak değil, Hava değil. Saflık. Işık'ın kendisi. Bu, onarmıyordu, yamamıyordu, *yeniden oluşturuyordu.*

Bu yeni Güç biçimiyle, Rand uzun zaman önce aptal adamlar tarafından yapılmış yırtığı çekerek birleştirdi.

Sonunda düşmanın Karanlık Varlık olmadığını anlamıştı.

Düşman hiçbir zaman o olmamıştı.

* * *

Moiraine, Nynaeve'i yanına çekti. El yordamıyla hareket ediyordu, çünkü o ışık kör ediciydi.

Nynaeve'i çekerek ayağa kaldırdı. Birlikte koştular. İleride yanan ışıktan uzağa kaçtılar. Koridordan yukarı tırmandılar. Moiraine fark etmeden açık havaya fırladı ve neredeyse patikanın kıyısına kadar koşacak, aşağıdaki dik yamaca düşecekti. Biri onu yakaladı.

"Tuttum seni," dedi Thom'un sesi. Tamamen tükenmiş olan Moiraine, onun kollarına yığıldı. Nynaeve yakında, nefes nefese, yere düştü.

Thom, Moiraine'i mağaranın aksi yönüne çevirdi, ama Moiraine gözlerini kaçırmayı reddetti. Işığın fazla şiddetli olduğunu bilmesine rağmen gözlerini açtı ve bir şey *gördü.* Rand ve Moridin, dışarı doğru genişleyen ve dağı kaplayan ışığın ortasında duruyordu.

Rand'ın önündeki karanlık, bir delik gibi orada asılıydı ve her şeyi içine çekiyordu. Yavaş yavaş, parça parça, delik küçüldü ve iğne başı kadar minik oldu.

Sonra kayboldu.

Sonsöz
Yanıtı Görmek

Rand kana basıp kaydı.

Göremiyordu. Bir şey taşıyordu. Ağır bir şey. Bir beden. Sendeleyerek tünelden yukarı çıktı.

Kapanıyor, diye düşündü. *Kapanıyor.* Tavan, kapanan bir çene gibi alçalıyordu. Kayalar kapanan çeneler gibi birbirine kavuşurken Rand son bir inlemeyle açık havaya fırladı.

Ayağı takıldı. Kollarındaki beden çok ağırdı. Yere kaydı.

Belli belirsiz görebiliyordu. Yanında bir şekil diz çökmüştü. "Evet," diye fısıldadı bir kadın. Sesi tanımıyordu. "Evet, bu iyi. Yapman gereken bu."

Rand gözlerini kırpıştırdı. Bulanık görüyordu. Aiel giysileri miydi onlar? Kır saçlı yaşlı bir kadın? Kadın geri çekildi ve yalnız kalmak istemeyen Rand ona uzandı. Açıklamak istiyordu. "Yanıtı şimdi görebiliyorum," diye fısıldadı. "Aelfinnlere yanlış soruyu sordum. Seçmek bizim kaderimiz. Seçeneğin yoksa insan değilsin. Yalnızca bir kuklasın..."

Bağırışlar.

Rand ağır hissediyordu. Kendinden geçti.

* * *

Mashadar'ın sisleri kavrularak uzaklaşıp yok olurken Mat ayakta duruyordu. Araziye derileri delik deşik Trolloc leşleri saçılmıştı. Başını kaldırıp gözden kaybolan sis parçalarına baktı ve güneşi tam tepesinde buldu.

"Eh, görülecek manzarasın," dedi ona. "Yüzünü daha sık göstermen lazım. Güzel bir yüzün var." Gülümsedi, sonra ayaklarının dibindeki ölü adama baktı. Padan Fain bir demet sopa

ve yosun gibi görünüyordu, eti kemiklerinden kayıp gidiyordu. Hançerin siyahlığı çürüyen derisine yayılmıştı. Leş gibi kokuyordu.

Mat neredeyse hançere uzanacaktı. Sonra tükürdü. "Bu sefer," dedi, "dokunmak istemediğim bir kumar bu." Sırtını döndü ve yürüyüp gitti.

Üç adım sonra şapkasını buldu. Sırıttı, şapkayı aldı ve kafasına oturttu, sonra ıslık çalarak *ashandarei*'i omzuna dayadı ve yürümeye başladı. Kafasının içindeki zarlar susmuştu.

Arkada, yakutlu hançer eriyip eskiden Padan Fain olan yığına karıştı.

* * *

Perrin yorgun argın, savaş bittikten sonra Shayol Ghul'ün dibine kurdukları kampa yürüdü. Ceketini bıraktı. Çıplak göğsüne vuran hava güzeldi. *Mah'alleinir*'i kemerine taktı. İyi bir demirci aletlerini asla ihmal etmezdi, bazen onu mezara götürecek kadar ağır gelseler de taşımaya devam ederdi.

Yüz gün durmadan uyumayı düşünüyordu. Ama daha değil. Daha değil.

Faile.

Hayır. İçten içe, Faile hakkında korkunç bir gerçekle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Ama daha değil. Şimdilik, endişeyi –dehşeti– bastırmıştı.

Son kurt ruhları da kurt düşüne dönüp kayboldu.

Elveda Genç Boğa.

Aradığını bulasın Genç Boğa.

Av bitti, ama yine avlanacağız Genç Boğa.

Perrin yaralı insanların ve Gölgedöllerini yenmelerini kutlayan Aiellerin arasından geçti. Bazı çadırlar inlemelerle, diğerleri zafer naralarıyla doluydu. Şimdi çiçek açmaya başlayan Thakan'dar vadisinde her çeşit insan koşuyordu, bazıları yaralı arıyor, diğerleri de o son, karanlık anlardan canlı kurtulan arkadaşlarını görüp sevinçle bağırıyorlardı.

Aieller Perrin'e seslendi: "Hey, demirci, bize katıl!" Ama Perrin onların kutlamasına katılmadı. Muhafızları arıyordu. Başıboş Myrddraaller ya da intikam alma fırsatını kaçırmayacak Draghkarlar hakkında endişelenecek kadar sağduyulu birileri olmalıydı buralarda. Gerçekten de, kampın ortasında, büyük bir çadırı koruyan bir grup savunucu buldu. Rand'a ne olmuştu?

Gözlerinin önünde renkler dönmedi. Rand'ın imgesi belirmedi. Perrin artık belli bir yöne çekiştirildiğini hissetmiyordu.

Bunlar çok kötü işaretler gibi geliyordu.

Uyuşmuş bir halde korumaları itti ve çadıra girdi. Bu savaş meydanında bu kadar büyük çadırı nasıl bulmuşlardı? Her şey ezilmiş, patlamış ya da yanmıştı.

İçerisi şifalı ot kokuyordu ve pek çok bez parçasıyla küçük odalara bölünmüştü.

"Her şeyi denedim," diye fısıldadı bir ses. Damer Flinn'in sesi. "Olanları hiçbir şey değiştiremez. O..."

Perrin devam ettiği zaman Nynaeve'le Flinn'i bölmelerden birinde, bir şiltenin yanında buldu. Rand, temizlenmiş ve giydirilmiş bir halde orada yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Moiraine yanında diz çökmüş, elini yüzüne dayamış, Rand dışında kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldıyordu. "İyi iş başardın Rand. İyi iş başardın."

"Yaşıyor mu?" diye sordu Perrin, eliyle yüzündeki teri silerek.

"Perrin!" dedi Nynaeve. "Ah, Işık. Korkunç görünüyorsun. Otur, seni hödük! Yoksa düşeceksin. *İki* kişiye hastabakıcılık etmek istemiyorum."

Nynaeve'in gözleri kızarmıştı. "O ölüyor, değil mi?" diye sordu Perrin. "Onu canlı çıkardınız, ama yine de ölecek."

"Otur," diye emretti Nynaeve, bir tabure göstererek.

"O emre köpekler uyar Nynaeve," dedi Perrin, "kurtlar değil." Çömeldi ve elini Rand'ın omzuna koydu.

Beni çekiştirdiğini hissetmedim, görüler de görmedim, diye düşündü Perrin. *Artık* ta'veren *değilsin. Ben de değilim sanırım.* "Üçünü çağırdınız mı?" diye sordu Perrin. "Min, Elayne ve Aviendha. Onu son bir kez ziyaret etmeleri lazım."

"Tek söyleyebildiğin bu mu?" diye azarladı onu Nynaeve.

Perrin başını kaldırıp ona baktı. Kollarını kavuşturma tarzı, kendini yıkılmaktan korumaya çalışıyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Ağlamamak için kendine sarılıyormuş gibi.

"Başka kimler öldü?" diye sordu Perrin, kendini hazırlayarak. Nynaeve'in yüzünden belliydi. Birini kaybetmişti bile.

"Egwene."

Perrin gözlerini yumarak nefes verdi. Egwene. Işık.

Hiçbir şaheser bedelsiz olmaz, diye düşündü. *Bu, o demiri dövmeye değmediği anlamına gelmez.* Yine de... Egwene?

"Senin suçun değil Nynaeve," dedi Perrin, gözlerini açarak.

“Elbette değil. Benim suçum olmadığını biliyorum uyuşuk beyinli aptal.” Nynaeve sırtını döndü.

Perrin ayağa kalktı, Nynaeve’e sarıldı ve demirci elleriyle sırtını okşadı. “Üzgünüm.”

“Ben... sizi kurtarmak için ayrılmıştım köyden,” diye fısıldadı Nynaeve. “Sırf sizi korumak için geldim.”

“Korudun da Nynaeve. Rand’ı korudun ve bu sayede yapması gerekeni yapabildi.”

Nynaeve sarsılıyordu. Perrin onun ağlamasına izin verdi. Işık. Kendisi de birkaç damla gözyaşı döktü. Nynaeve bir an sonra sertçe çekildi, akabinde çadırdan dışarı fırladı.

“Denedim,” dedi Flinn çaresizlik içinde, Rand’a bakarak. “Nynaeve de denedi. Moiraine Sedai’nin *angreal*’ini kullanarak birlikte denedik. Hiçbir şey işe yaramadı. Onu nasıl kurtaracağımızı kimse bilmiyor.”

“Elinizden geleni yaptınız,” dedi Perrin, yandaki bölmenin içine bakarak. Oradaki şiltede bir başka adam yatıyordu. “Onun burada ne işi var?”

“Onları bir arada bulduk,” dedi Flinn. “Onu çukurdan dışarı Rand taşımış olmalı. Lord Ejder’in neden Terkedilmişlerden birini kurtarmak istediğini bilmiyoruz, ama fark etmez. Ona da Şifa veremiyoruz. Ölüyorlar. İkisi de.”

“Min, Elayne ve Aviendha’yı çağırt,” dedi Perrin yine. Duraksadı. “Hepsi hayatta mı?”

“Aiel kız epey hırpalanmış,” dedi Flinn. “Korkunç görünüşlü bir Aes Sedai’nin açtığı kapıyoldan birlikte geldiler. Aes Sedai onu taşıyordu neredeyse. Yaşayacak, ama gelecek senelerde ne kadar yürüyebilecek, bilmiyorum.”

“Haber ver. Hepsine.”

Flinn başını salladı ve Perrin, Nynaeve’in peşinden dışarı çıktı. Görmeyi umduğu şeyi gördü, Nynaeve’in dışarı çıkmasının sebebini. Çadırın hemen dışında, Lan ona sıkı sıkı sarılmıştı. Adam Perrin’in hissettiği kadar kanlı ve yorgun görünüyordu. Göz göze geldiler ve birbirlerine başlarını salladılar.

“Pek çok Rüzgârbulan burasıyla Merrilor arasında kapıyol açtı,” dedi Lan, Perrin’e. “Karanlık Varlık yine zindanına kapatıldı. Lanetli Topraklar’da çiçekler açıyor ve artık oraya da kapıyollar açılabiliyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Perrin, onun yanından geçerek. “Acaba... Faile hakkında bir şey duyan var mı?”

“Hayır demirci. Onu en son Borazancı duymuş, ama sonra Faile ondan ayrılmış ve Trollocların dikkatini ondan uzağa çekmek için savaş meydanına girmiş. Üzgünüm.”

Perrin başını salladı. Mat ve Olver’le konuşmuştu zaten. Ona öyle geliyordu ki... neler olduğu hakkında düşünmekten kaçınmaya çalışıyordu.

Düşünme, dedi kendi kendine. *Buna cüret bile etme.* Kendini hazırladı ve sonra Lan’in bahsettiği kapıyolu bulmaya gitti.

* * *

“Affedersiniz,” dedi Loial, çadırın yanında oturan Mızrağın Kızlarına. “Matrim Cauthon’u gördünüz mü?”

“Oosquai?” diye sordu biri gülerek ve bir tulum uzatarak.

“Hayır, hayır,” dedi Loial. “Matrim Cauthon’u bulup savaş hakkında anlatacaklarını dinlemem lazım. Henüz tazeyken. Herkesin duyduklarını ve işittiklerini anlatması lazım ki hepsini yazabileyim. Bundan daha iyi bir zaman olmayacak.”

Ve, diye itiraf etti kendi kendine, Mat’le Perrin’i görmek istiyorum. İyi olduklarını görmek istiyorum. Çok şey olmuştu; arkadaşlarıyla konuşmak ve iyi olduklarından emin olmak istiyordu. Rand’a olanlar düşünülünce...

Aiel kadın ona sarhoş sarhoş gülümsedi. Loial içini çekti ve kampta yürümeye devam etti. Gün bitiyordu. Son Savaş’ın günü! Artık Dördüncü Çağ’dı, değil mi? Bir çağ gün ortasında başlayabilir miydi? Takvimler için hiç uygun olmazdı, değil mi? Ama herkes aynı fikirdeydi. Rand, Delik’i öğlen kapatmıştı.

Loial kampta yürümeye devam etti. Shayol Ghul’ün dibinden ayrılmamışlardı. Nynaeve çok endişeli olduğunu, Rand’ı yerinden oynatmak istemediğini söylemişti. Loial aramaya, çadırların içine bakmaya devam etti. Bir sonraki çadırda, kır saçlı general Ituralde’yi buldu. Dört Aes Sedai çevresini almıştı.

“Bakın,” dedi Ituralde. “Hayatım boyunca Arad Doman krallarına hizmet ettim. Yeminler ettim.”

“Alsalam öldü,” dedi Saerin Sedai, sandalyenin yanından. “Tahta birinin oturması lazım.”

“Saldaea’da kargaşa var,” diye ekledi Elswell Sedai. “Artık Andor’la arasında bağlar da olduğundan, tahta kimin çıkacağı işi karmaşık bir iş. Arad Doman öndersiz kalmayı göze alamaz. Tahta *sen* oturmalısın Rodel Ituralde. Bunu hemen yapmalısın.”

“Tüccarlar Konseyi...”

“Hepsi öldü ya da kayboldu,” dedi bir başka Aes Sedai.

“Yeminler ettim...”

“Kralın olsa ne yapmanı isterdi?” diye sordu Yukiri Sedai. “Krallığın dağılıp gitmesine seyirci kalmanı mı? Güçlü olmak zorundasın Lord Ituralde. Arad Doman’ın öndersiz kalması için hiç de uygun bir zaman değil.”

Loial uzaklaştı ve sonra adam için üzülerek başını iki yana salladı. *Dört* Aes Sedai. Daha gün bitmeden Ituralde tacı takmış olacaktı.

Loial ana Şifa çadırında durup Mat’i gören olup olmadığını sordu. Bu savaş meydanına gelmişti ve insanlar gülümsediğini, sağlıklı olduğunu söylüyordu, ama... eh, Loial kendi gözleriyle görmek istiyordu. Onunla konuşmak istiyordu.

Çadırın içinde, tavan yüksekliği yüzünden Loial’in kamburunu çıkarması gerekti. İnsanlar için büyük bir çadır, Ogier standartlarına göre küçüktü.

Rand’a baktı. Arkadaşı öncekinden de kötü görünüyordu. Lan duvarın dibinde duruyordu. Eskiden *hadori*’yi taktığı yere bir taç takmıştı –basit, gümüş bir şerit. Bu tuhaf değildi, ama Nynaeve’in taktığı benzer taç Loial’i irkiltti.

“Haksızlık bu,” diye fısıldadı Nynaeve. “Diğeri iyiye giderken o neden ölsün?”

Nynaeve endişeli görünüyordu. Gözleri hâlâ kırmızıydı, ama önceden, onlardan bahseden birini paylamıştı, bu yüzden Loial hiçbir şey söylemedi. İnsanlar genellikle onun hiçbir söylemesini istemiyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar telaşlı yaşayan yaratıklar için tuhaf bir tavır.

Nynaeve, Loial’e baktı ve Loial başını ona doğru eğdi.

“Loial,” dedi Nynaeve. “Arayışın nasıl gidiyor?”

“İyi değil,” dedi Loial, yüzünü buruşturarak. “Perrin beni görmezden geldi ve Mat’i de bulamıyorum.”

“Hikâyelerin birkaç gün bekleyebilir İnşaatçı,” dedi Lan.

Loial itiraz etmedi. Lan kral olmuştu ne de olsa. Ama... hayır, hikâyeler *bekleyemezdi.* Loial’in yazacağı tarihin doğru olması için taze olmaları gerekiyordu.

“Korkunç bir şey bu,” dedi Flinn, Rand’a bakmaya devam ederek. “Ama, Nynaeve Sedai... Çok tuhaf. Üçü de aldırış etmiyormuş gibi. Daha endişeli olmaları gerekmez mi?..”

Loial yanlarından ayrıldı, ama yakındaki bir çadırda kalan

Aviendha'yı ziyaret etti. Aviendha oturmuştu ve bir sürü kadın çarpılmış, kanayan ayaklarıyla ilgileniyordu. Aviendha pek çok ayak parmağını kaybetmişti. Loial'i görünce başını salladı. Şimdiye kadar verilen Şifa acısını almıştı anlaşılan. Yorgun görünüyordu, ama acı çekmiyor gibiydi.

"Mat?" diye sordu Loial umutla.

"Onu görmedim Halan oğlu Arent oğlu Loial," diye yanıt verdi Aviendha. "En azından, biraz önce sorduğundan bu yana görmedim."

Loial kızardı ve Aviendha'nın yanından ayrıldı. Dışarıda Elayne ile Min'in yanından geçti. Onların hikâyelerini de dinleyecekti – birkaç soru sormuştu bile– ama üç *ta'veren*... onlar çok önemliydi! İnsanlar neden hiç oturmuyor, devamlı ortalıkta koşuşturuyorlardı? Asla durup düşünmüyorlardı. Bu önemli bir gündü.

Ama gerçekten tuhaftı. Min ve Elayne. Rand'ın yanında olmaları gerekmiyor muydu? Elayne kayıplar ve mülteci erzakları hakkında raporları alıyor gibiydi. Min ise oturmuş, dalgın gözlerle Shayol Ghul'e bakıyordu. İkisi de ölüm döşeğindeki Rand'ın yanında oturup elini tutmuyordu.

Eh, diye düşündü Loial, *belki de Mat gizlice yanımdan geçip Merrilor'a dönmüştür.* Asla yerinde durmuyordu bu insanlar. Her zaman aceleciydiler...

* * *

Matrim Cauthon, Merrilor'un güneyinde, ceset yığınlarının uzağında kurulmuş Seanchan kampına kasıla kasıla girdi.

Çevresinde Seanchan erkekler ve kadınlar inleyerek ellerini ağızlarına götürdüler. Mat şapkasını eğerek onlara selam verdi.

"Kuzgunlar Prensi!" sözleri usulca ondan önce kampa yayıldı, soğuk bir gecedeki son brendi şişesi gibi ağızdan ağıza aktarıldı.

Mat, kampın ortasında, büyük bir harita masasının yanında durmuş, Selucia'yla konuşmakta olan Tuon'a yaklaştı. Mat, Karede'nin hayatta kalmış olduğunu fark etti. Adam muhtemelen bu yüzden vicdan azabı çekiyordu.

Tuon, Mat'e baktı ve kaşlarını çattı. "Sen nerelerdeydin?"

Mat kolunu kaldırdı ve Tuon başını kaldırıp hiçliğe bakarak kaşlarını çattı. Mat döndü ve elini gökyüzüne daha fazla uzattı.

Kampın tepesinde geceçiçekleri patlamaya başladı.

Mat sırıttı. Aludra'yı ikna etmek gerekmişti, ama çok da zor

olmamıştı. Kadın bir şeyleri patlatmaya bayılıyordu.

Daha tam olarak alacakaranlık değildi, ama yine de görkemli bir gösteriydi. Aludra ejdercilerin yarısını havaifişek yapmak ve tozları kullanmak konusunda eğitmişti. Sır saklamayı eskisi kadar sevmiyor gibiydi.

Gösterinin gürültüleri her yerde yankılanıyordu.

"Havaifişek mi?" diye sordu Tuon.

"Benim ve senin diyarlarımızın tarihindeki en iyi kahrolası havaifişek gösterisi," dedi Mat.

Tuon kaşlarını çattı. Patlamalar kara gözlerine yansıyordu. "Hamileyim," dedi. "Kadergören de onayladı."

Mat, havaifişekler midesinde patlamış gibi sarsıldı. Bir vâris. Bir oğlan, kuşkusuz! Oğlan olması olasılığı ne kadardı? Mat zorla sırıttı. "Eh, artık bir vârisin olduğuna göre, ben artık özgürüm demektir."

"Bir vârisim var," dedi Tuon, "ama artık özgür olan benim. Artık istersem seni öldürtebilirim."

Mat'in sırıtışı genişledi. "Eh, ne yapabileceğimize bakarız artık. Söylesene, hiç zar atar mısın?"

* * *

Perrin ölülerin arasında oturdu ve sonunda ağlamaya başladı.

Beyazlı *gai'shain*'ler ve şehirli kadınlar ölülerin arasında aranıyorlardı. Faile'den iz yoktu. Hem de hiç.

Devam edemeyeceğim. En son ne zaman uyumuştu? Mayene'deki o gece. Bedeni, o uykunun yeterli olmadığını söyleyerek yakınıyordu. Perrin ondan önce de kendini çok zorlamıştı ve kurt düşünde geçirdiği süre haftalara denkti.

Lord ve Leydi Bashere ölmüşlerdi. Faile yaşasa kraliçe olacaktı. Perrin sarsılıyor, titriyordu, ama artık hareket edecek hali kalmamıştı. Bu savaş meydanında yüz binlerce ölü vardı. Diğer arayıcılar yaşam işareti vermeyen bedenleri işaretliyor ve aramaya devam ediyorlardı. Perrin onlardan Faile'i aramalarını istemişti, ama yaşayanları aramak zorundaydılar.

Kararan gökyüzünde havaifişekler patladı. Perrin başını ellerine aldı, sonra yana kaydı ve cesetlerin arasına yığıldı.

* * *

Gökyüzündeki gösteriyi görünce Moghedien irkildi. Her

patlamada, Sharalıları yarıp geçen o ölümcül ateşi görüyordu. O ışık fışkırmasını, o panik anını.

Ve sonra... ve sonra karanlık. Çok geçmeden uyanmıştı. Sharalıların cesetleri arasında, ölü sanılarak bırakılmıştı. Kendine geldiğinde, o budalaları savaş meydanının her yerinde bulmuştu. Günü kazandıklarını iddia ediyorlardı.

İddia mı? diye düşündü, yeniden patlamaya başlayan havaifişekler karşısında irkilerek. *Yüce Efendi düştü.* Her şeyi kaybetmişlerdi.

Hayır. Hayır. Kararlı adımlarla, kuşku uyandırmadan yürümeye devam etti. Bir işçiyi boğmuş, azıcık yönlendirip örgüyü içeri alarak onun biçimine bürünmüştü. Buradan kaçmasına yetmesi gerekirdi. Havadaki pis kokuyu duymazdan gelerek cesetlerin arasından geçmeye devam etti.

Her şeyi kaybetmemişlerdi. Hâlâ yaşıyordu. O bir Seçilmiş'ti! Bunun anlamı... bunun anlamı, düşük insanların arasında imparatoriçe olacağıydı. Yüce Efendi yine hapsedilmişti, yani onu cezalandıramazdı. Ve Seçilmişlerin hepsi olmasa bile, çoğu ölmüş ya da hapsedilmişti. Eğer bu doğruysa, kimse Moghedien'in bilgisiyle boy ölçüşemezdi.

Bu aslında işe yarayabilirdi. Bu bir *zafer* olabilirdi. Moghedien *cour'souvra*'sını tutarak –neyse ki hâlâ sağlamdı– devrilmiş bir arabanın yanında durdu. Geniş geniş gülümsedi ve sonra yolunu aydınlatmak için küçük bir ışık ördü.

Evet... Açık gökyüzüne bak, fırtına bulutlarına değil. Bunu avantaja çevirebilirdi. Birkaç sene içinde, dünyaya hükmediyor olabilirdi!

Soğuk bir şey boynuna dolandı.

Moghedien dehşet içinde uzandı ve sonra çığlık attı. "Hayır! *Yine* olmaz!" Takındığı biçim eriyip gitti ve Tek Güç'ü kaybetti.

Arkasında kendini beğenmiş bir *sul'dam* duruyordu. "Kendine Aes Sedai diyenleri yakalayamayacağımız söylendi. Ama sen onların yüzüklerinden birini takmamışsın ve yanlış bir şey yapmış biri gibi sinsi sinsi dolaşıyorsun. Yokluğunu kimsenin hissedeceğini sanmıyorum."

"Beni bırak!" dedi Moghedien, *a'dam*'ı pençeleyerek. "Beni bırak, seni..."

Acıyla yere yığıldı ve kıvranmaya başladı.

"Adım Shanan," dedi başka bir *sul'dam,* peşinde bir *damane* ile yaklaşırken. "Ama sen bana hanımım diyebilirsin. Seni bir an önce

Ebou Dar'a ulaştırmalıyız sanırım."

Arkadaşı başını salladı ve *damane* bir kapıyol açtı.

Moghedien'i kapıyoldan sürükleyerek geçirmek zorunda kaldılar.

* * *

Nynaeve, Shayol Ghul'deki Şifa çadırından çıktı. Güneş ufkun altına batmak üzereydi.

"Öldü," diye fısıldadı dışarıda toplanmış küçük kalabalığa.

Sözcükleri söylemek, kendi ayaklarına tuğla düşürmek gibiydi. Ağlamadı. O gözyaşlarını çoktan dökmüştü. Ama bu, canının yanmadığı anlamına gelmiyordu.

Lan arkasından çadırdan çıktı ve kolunu Nynaeve'in omuzlarına doladı. Nynaeve elini kaldırıp onun elini tuttu. Yakında, Min'le Elayne bakıştılar.

Gregorin, Darlin'e fısıldadı –çadırının yıkıntıları arasında, yarı ölü bulunmuştu. İkisi kaşlarını çatarak kadınlara baktılar. Nynaeve, Gregorin'in sözlerinin bir kısmını duydu. "...Aiel vahşisinin kalpsiz olmasını beklemiştim. Belki Andor Kraliçesi'nin de. Ama diğeri? Tek damla gözyaşı dökmedi."

"Şok geçiriyorlar," diye yanıt verdi Darlin.

Hayır, diye düşündü Nynaeve, Min'le Elayne'i inceleyerek. *O üçü benim bilmediğim bir şey biliyor. Ağızlarından kerpetenle almam gerekecek.*

"Affedersin," dedi Nynaeve, Lan'den uzaklaşarak.

Lan peşinden geldi.

Nynaeve ona dönerek tek kaşını kaldırdı.

"Gelecek birkaç hafta boyunca benden kurtulamayacaksın Nynaeve," dedi Lan. Aralarındaki bağda aşk akıyordu. "İstesen bile."

"İnatçı öküz," diye homurdandı Nynaeve. "Hatırladığım kadarıyla, tek başına sözde kaderine gitmek için beni bırakmakta ısrar eden sendin."

"Ve sen o konuda haklıydın," dedi Lan. "Sık sık olduğun gibi." Bunu o kadar sakin söylemişti ki adama öfkelenmek zordu.

Dahası, Nynaeve'i asıl kızdıran kadınlardı. İlk olarak Aviendha'yı seçti ve Lan'le birlikte onun yanına yollandı.

"...Rhuarc öldüğüne göre," diyordu Aviendha, Sorilea ile Bair'e, "gördüklerim değişebiliyor olmalı. Değişmeye başladı bile."

“Görünü ben de gördüm Aviendha,” dedi Bair. “Ya da farklı gözlerle benzer bir şey gördüm. Bence o, olmasına izin vermememiz gereken bir şey hakkında bir uyarı.”

Diğer ikisi başlarını salladılar. Sonra Nynaeve’e döndüler ve yüzleri Aes Sedailerinki kadar ifadesiz oldu. Aviendha da diğerleri kadar kötüydü, ayakları sargılar içinde, sakin sakin sandalyesinde oturuyordu. Bir gün yine yürüyebilirdi, ama bir daha asla savaşamayacaktı.

“Nynaeve al’Meara,” dedi Aviendha.

“Rand’ın öldüğünü söyledim. Duydun mu?” diye sordu Nynaeve. “Sessizce gitti.”

“Yaralanmış olan düşten uyandı,” dedi Aviendha sakin sakin. “Herkesin uyanması gerektiği gibi. Yücelik içinde öldü ve yücelik içinde kutlanacak.”

Nynaeve eğildi. “Tamam,” dedi tehditkâr bir biçimde, Kaynak’a kucak açarak. “Çıkar ağzındaki baklayı. Seni seçtim, çünkü benden kaçamazsın.”

Bir anlığına Aviendha’nın yüzünde korku olabilecek bir duygu belirdi. Sonra yok oluverdi. “Cenaze ateşini hazırlayalım.”

* * *

Perrin kurt düşünde koşuyordu. Yalnız başına.

Diğer kurtlar onun acısı karşısında hissettikleri kederle uluyordu. Perrin onların yanından geçtikten sonra kutlamalarına geri döneceklerdi, ama bu duygudaşlıklarını daha az gerçek kılmıyordu.

Perrin ulumadı. Bağırmadı. Genç Boğa oldu ve koştu.

Burada olmak istemiyordu. Uyumak istiyordu. Gerçekten uyumak. Orada acı hissetmezdi. Burada hissediyordu.

Onu bırakmamalıydım.

İnsanlara ait bir düşünce. Neden düşüncelerine sızmıştı!

Ama ne yapabilirdim? Ona billurdanmış gibi davranmamaya söz verdim.

Koş. Hızlı koş. Bitkinlik gelene kadar koş!

Rand’a gitmem gerekiyordu. Zorunluydum. Ama bunu yaparak onu yalnız bıraktım!

Bir anda İki Nehir’e gitti. Oradan, ırmak boyuna. Kıraç’a, sonra geriye, Falme’ye doğru koştu.

İkisini birden tutup, sonra birini bırakmam nasıl beklenebilirdi?

Tear'a. Sonra iki Nehir'e. Hırlayarak, bir bulanıklık halinde, elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu. Burada. Burada onunla evlenmişti.

Burada uludu.

Caemlyn, Cairhien, Dumai Kuyuları.

Burada bir tanesini kurtarmıştı.

Cairhien, Ghealdan, Malden.

Burada diğerini kurtarmıştı.

Hayatında iki güç. Her biri onu ayrı ayrı yönlere çekiştiren. Genç Boğa sonunda Andor'da bir yerde, tepelerin yakınında yere yıkıldı. Tanıdık bir yer.

Elyas'a rastladığım yer.

Yine Perrin oldu. Düşünceleri kurt düşünceleri değildi, sorunları kurt sorunları değildi. Rand'ın fedakârlığından sonra, bulutlardan arınmış gökyüzüne baktı. Ölürken arkadaşının yanında olmak istemişti.

Bu sefer, öldüğü yerde Faile'le birlikte olacaktı.

Çığlık atmak istiyordu, ama bir işe yaramazdı. "Boş vermem gerekiyor, değil mi?" diye fısıldadı gökyüzüne. "Işık. İstemiyorum. Ders aldım. Malden'den *ders aldım.* Bir daha yapmadım! Bu sefer yapmam gerekeni yaptım."

Yakında bir yerde, gökyüzünde bir kuş haykırdı. Kurtlar uludu. Avlanan kurtlar.

"Öğrendim..."

Bir kuşun feryadı.

Atmaca sesi gibiydi.

Perrin ayağa fırladı ve döndü. *Orada.* Bir anda yok oldu ve tanımadığı bir açıklıkta belirdi. Hayır, bu alanı *tanıyordu.* Tanıyordu! Burası Merrilor'du, ama kansız, ezilip çamura dönmüş çimenleri olmayan, patlatılmış ve parçalanmış bir yer olmayan Merrilor.

Burada minik bir atmaca buldu –eli kadardı–, kırık bacağı bir taşın altında kalmış, usul usul ağlıyordu. Kalbi çok hafif atıyordu.

Perrin kükreyerek uyandı, kurt düşünden zorlukla çıktı. Cesetlerle dolu meydanda durdu ve gökyüzüne bağırdı. Yakındaki arayıcılar korku içinde dağıldılar.

Nerede? Karanlıkta aynı yeri bulabilir miydi? Koştu, cesetlere takılarak tökezledi, yönlendiricilerin ve ejderlerin açtığı çukurları aştı. Durdu ve bir o yana, bir bu yana baktı. Nerede. *Nerede!*

Çiçeksi sabun. Havada bir zerre parfüm. Perrin o tarafa koştu ve

göğsüne dek başka cesetlerin arasına gömülmüş dev bir Trolloc'u omuzladı. Altında bir atın leşini buldu. Ne yaptığını ya da gereken gücü düşünemeden atı kenara sürükledi.

Altında, Faile yerdeki küçük bir çukurda yatıyordu. Nefesleri sığdı. Perrin bağırdı ve dizleri üzerine çöktü, onu kollarına aldı ve kokusunu içine çekti.

Kurt düşüne sekmek, Faile'i kuzeye, Nynaeve'in olduğu yere taşımak ve kurt düşünden sekmek iki yürek atımı kadar zaman aldı. Birkaç saniye sonra, Faile'e kollarında Şifa verildiğini hissetti. Bunun için bile bırakamamıştı onu.

Faile, atmacası, titredi ve kıpırdandı. Sonra gözlerini açtı ve ona gülümsedi.

* * *

Diğer kahramanlar gitmişti. Akşam yaklaşırken, Birgitte hâlâ oradaydı. Yakında, askerler Rand al'Thor'un cenaze ateşini hazırlıyordu.

Birgitte çok fazla kalamazdı, ama şimdilik... evet, kalabilirdi. Kısa bir süre. Desen buna izin verirdi.

"Elayne?" dedi Birgitte. "Bir şey biliyor musun? Ejder hakkında?"

Elayne solan ışıkta omuzlarını silkti. İkisi, Yenidendoğan Ejder'in cenazesinin yakılmasını izlemek üzere toplanan kalabalığın arkasındaydılar.

"Ne planladığını biliyorum," dedi Birgitte, Elayne'e. "Boru hakkında."

"Ne planlıyormuşum?"

"Onu saklamayı," dedi Birgitte, "oğlanı da alıkoymayı. Bir Andor hazinesi olarak. Ya da belki ulusun silahı."

"Belki."

Birgitte gülümsedi. "O zaman iyi ki onu uzaklara göndermişim."

Elayne, Rand'ın cenazesini hazırlayanları görmezden gelerek ona döndü. *"Ne?"*

"Olver'i gönderdim," dedi Birgitte. "Güvendiğim korumalarla. Olver'e, kimsenin bakmayacağı, kendisinin de unutacağı bir yer bulmasını ve Boru'yu içine atmasını söyledim. Tercihen okyanusa."

Elayne usulca nefes verdi, sonra cenaze için toplanan odun yığınına döndü. "Çekilmez bir kadınsın." Duraksadı. "Beni bu kararı vermek zorunda kalmaktan kurtardığın için teşekkür ederim."

“Böyle düşüneceğinden emindim.” Birgitte, Elayne’in anlaması için uzun zaman geçmesi gerekeceğini düşünüyordu aslında. Ama Elayne son birkaç hafta içinde büyümüştü. “Hem hiç de çekilmez olduğumu sanmıyorum, çünkü son birkaç ay içinde beni çekmek konusunda harika iş çıkardın.”

Elayne yine ona döndü. “Veda ediyorsun sanki.”

Birgitte gülümsedi. Bazen, geldiği zaman, hissediyordu. “Ediyorum.”

Elayne üzüldü. “Böyle mi olmak zorunda?”

“Yeniden doğuyorum Elayne,” diye fısıldadı Birgitte. “Şu anda. Bir yerlerde, bir kadın doğurmaya hazırlanıyor ve ben de o bedene gireceğim. Oluyor.”

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

Birgitte güldü. “Eh, belki bir daha karşılaşırız. Şimdilik benim için mutlu ol Elayne. Bu, döngünün devam ettiği anlamına geliyor. Yine onunla birlikte olacağım. Gaidal’la... Ondan yalnızca birkaç yaş küçük olacağım.”

Elayne yaşlı gözlerle onun kolunu tuttu. “Barış ve huzur, Birgitte. Teşekkür ederim.”

Birgitte gülümsedi, sonra gözlerini kapattı ve kendini bıraktı.

* * *

Akşam çökerken, Tam eskiden en çok korkulan yere baktı: Shayol Ghul’e. Güneşin son ışınları altında, burada büyüyen bitkiler, açan çiçekler, yerdeki silahların çevresinde, cesetlerin üzerinde yetişen çimenler görünüyordu.

Bu bize armağanın mı oğul? diye düşündü. *Son armağanın?*

Tam yakındaki çukurda çıtırdayan küçük, titrek alevden meşalesini yaktı. Yürümeye başladı. Gecenin içinde duran sıraların arasından geçti. Çok kişiye Rand’ın cenazesini haber vermemişlerdi. Hepsi gelmek isterdi. Belki hepsi gelmeyi hak ediyordu. Aes Sedailer, Egwene için görkemli bir cenaze töreni planlıyordu. Tam oğlu için sessiz bir töreni tercih ediyordu.

Rand sonunda dinlenebilecekti.

Başlarını eğmiş bekleyen insanların yanından geçti. Tam dışında hiç kimse ışık taşımıyordu. Diğerleri karanlıkta bekliyordu, yaklaşık iki yüz kişilik bir kalabalık, cenaze için yığılmış odunların çevresini almıştı. Tam’in meşalesi ciddi yüzlerden turuncu turuncu yansıyordu.

Gece vakti, meşalesine rağmen, Aielleri Aes Sedailerden, İki Nehirlileri Tear kralından ayırt etmek imkânsızdı. Hepsi gecenin içinde şekillerdi, Yenidendoğan Ejder'in cesedini selamlıyorlardı.

Tam yığına yaklaştı. Ciddi yüzlerle, el ele duran Thom ile Moiraine'in yanında durdu. Moiraine uzandı ve Tam'in kolunu nazikçe sıktı. Tam cesede baktı, ateşin ışığında oğlunun yüzünü gördü. Gözlerindeki yaşı silmedi.

İyi iş başardın. Oğlum... çok iyi iş başardın.

Saygılı bir elle odunları yaktı.

* * *

Min kalabalığın önünde duruyordu. Omuzları çökmüş, başını alevlerin önünde eğmiş Tam'i izledi. Adam sonunda geri dönüp İki Nehirlilere katıldı. Abell Cauthon ona sarıldı ve arkadaşına usul usul bir şeyler fısıldadı.

Gecenin içinde başlar Min, Aviendha ve Elayne'e döndü. Üçünden bir şey bekliyorlardı. Bir tür gösteri.

Min, ciddi bir yüzle, diğer ikisiyle birlikte öne çıktı. Yürümek için Aviendha'nın iki Kız'ın yardımına ihtiyacı olmuştu, ama ayakta durmak için Elayne'e yaslanması yeterliydi. Kızlar geri çekildi ve üçü ateşin önünde yalnız kaldı. Elayne ve Min onunla birlikte durarak ateşin yanmasını, Rand'ın cesedini tüketmesini izlediler.

"Bunu gördüm," dedi Min. "Onunla ilk tanıştığımda, bugünün geleceğini biliyordum. Üçümüz, burada, birlikte."

Elayne başını salladı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi..." dedi Aviendha. "Şimdi herkesin onun gerçekten gittiğine inandığından emin olacağız."

Min başını salladı. Zihninin köşesindeki bağın zonkladığını hissediyordu. Her geçen an daha da güçleniyordu.

* * *

Rand al'Thor –yalnızca Rand al'Thor– karanlık bir çadırda tek başına uyandı. Biri şiltesinin yanında yanan bir mum bırakmıştı.

Derin derin nefes alarak gerindi. Uzun ve derin bir uyku çekmiş gibi hissediyordu. Canı acıyor olması gerekmez miydi? Her yanı tutulmuş? Ağrılar içinde? Bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Böğrüne uzandı ve oradaki yaraları yokladı. Yarası yoktu. Uzun süredir ilk defa, *acı hissetmiyordu.* Bundan ne çıkaracağını

bilmiyordu.

Sonra başını eğdi ve böğrünü yoklayan elinin sol eli olduğunu fark etti. Kahkaha atarak elini kaldırdı. *Ayna,* diye düşündü. *Aynaya ihtiyacım var.*

Çadırdaki yan bölmede bir ayna buldu. Görünüşe göre onu tamamen yalnız bırakmışlardı. Mumu kaldırarak küçük aynaya baktı. Moridin'in yüzü bakışlarına karşılık verdi.

Rand yüzüne dokundu, yokladı. Sağ gözünde bir *saa* asılıydı, ejder dişi biçiminde siyah bir leke. Hareket etmiyordu.

Rand uyandığı bölmeye geri döndü. Laman'ın kılıcı oradaydı; düzgünce katlanmış, farklı tarzlarda bir giysi yığınının tepesinde yatıyordu. Anlaşılan Alivia ne giymek isteyeceğini kestirememişti. Bunları bırakan oydu elbette. Farklı ulusların paralarıyla dolu bir kese de bırakmıştı. Kendisi giysilere ya da paraya aldırmazdı, ama Rand'ın ikisine de ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Ölmene yardım edecek. Rand başını iki yana salladı. Giyindi, paralarla kılıcı aldı ve sonra çadırdan dışarı süzüldü. Biri biraz öteye iyi bir at bırakmıştı, benekli bir iğdiş. Bu işine yarardı. Yenidendoğan Ejder'den at hırsızlığına. Rand kendi kendine güldü. Eyersiz binmesi gerekecekti.

Duraksadı. Yakında, karanlıkta, insanlar şarkı söylüyordu. Burası Shayol Ghul'dü, ama hatırladığı Shayol Ghul değil. Yaşamla dolu, çiçekli bir Shayol Ghul.

Söyledikleri şarkı, bir Sınırboylu ağıtıydı. Rand atı çekerek kalabalığa biraz yaklaştı. Çadırların arasından, üç kadının cenaze ateşinin yanında durduğu yere baktı.

Moridin, diye düşündü. *Yenidendoğan Ejder olarak, şerefli bir biçimde yakılıyor.*

Rand geriledi ve sonra benekli ata bindi. Bunu yaparken, bir şeklin ateşin yanında durmadığını fark etti. Tüm gözler ateşe dönükken, bu yalnız şekil onu izliyordu.

Cadsuane. Cadsuane onu tepeden tırnağa süzdü. Rand'ın cenaze ateşinin alevleri gözlerinden yansıyordu. Rand başını salladı, bir an bekledi, sonra atını çevirdi ve topukladı.

* * *

Cadsuane onun uzaklaşmasını izledi.

İlginç, diye düşündü. O gözler kuşkusunu doğrulamıştı. Bu, kullanabileceği bir bilgiydi. O zaman bu sahte cenazeyi izlemesine

gerek yoktu.

Kampın içinde yürüdü ve doğrudan pusuya düştü.

"Saerin," dedi, kadınlar çevresini alırken. "Yukiri, Lyrelle, Rubinde. Nedir bu?"

"Talimat istiyoruz," dedi Rubinde.

"Talimat mı?" diye hıhladı Cadsuane. "Yeni Amyrlin'e sorun. Bu konuma getirecek zavallı bir kadın bulduğunuz zaman."

Diğer kadınlar onunla birlikte yürümeye devam ettiler.

Kafasına dank edince, Cadsuane olduğu yerde kalakaldı.

"Ah, *kan ve küller,* hayır!" dedi Cadsuane, onlara dönerek. "Hayır, hayır, olamaz."

Kadınlar, adeta avcı hayvanlar gibi, gülümsediler ona.

"Yenidendoğan Ejder'e sorumluluktan, çok bilgece bahsediyordun," dedi Yukiri.

"Bu Çağ'da kadınların daha iyi eğitime ihtiyaç duyduğunu söyler dururdun," diye ekledi Saerin.

"Bu yeni bir Çağ," dedi Lyrelle. "Bizi bekleyen pek çok güçlük var... ve bizi güçlü bir Amyrlin yönetmeli."

Cadsuane gözlerini yumdu ve homurdandı.

* * *

Cadsuane'i geride bıraktığı zaman Rand rahat bir nefes aldı. Kadın alarm vermedi, ama o aralarına mesafe koyarken onu incelemeye devam etmişti. Rand omzunun üzerinden arkaya baktığı zaman, kadının başka Aes Sedailerle yürüdüğünü gördü.

Cadsuane onu endişelendiriyordu. Muhtemelen Rand'ın şüphelenmemesini dilediği bir şeyden şüpheleniyordu. Ama alarm vermesinden iyiydi.

Rand içini çekti, cebini karıştırdı ve bir pipo buldu. *Bunun için teşekkür ederim Alivia,* diye düşündü, diğer cebinde bulduğu keseden pipoya tütün doldurarak. İçgüdüyle, pipoyu yakmak için Tek Güç'e uzandı.

Hiçbir şey bulamadı. Boşlukta *saidin* yoktu, hiçbir şey yoktu. Rand duraksadı, sonra gülümsedi ve muazzam bir rahatlama hissetti. Yönlendiremiyordu. Emin olmak için, çekinerek Gerçek Kaynak'a uzandı. Orada da hiçbir şey yoktu.

Thakan'dar'ın yan tarafında, şimdi bitkilerle kaplı hafif bir yokuşa tırmanırken piposuna baktı. Karanlıkta onu bir anlığına inceledi, sonra piponun yanık olduğunu *düşündü.* Ve pipo yanıktı.

Rand gülümsedi ve güneye döndü. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Cenaze ateşinin yanındaki üç kadın da ona dönmüş, doğrudan ona bakıyordu. Yanan cesedin ışığında, başka bir şey seçemese de onları seçebiliyordu.

Acaba hangisi peşimden gelecek, diye düşündü ve sonra daha da geniş gülümsedi. *Rand al'Thor, kafan iyice şişti, değil mi? Bir ya da daha fazlasının peşinden geleceğini varsayıyorsun.*

Belki hiçbiri gelmezdi. Belki, zamanı geldiğinde, hepsi gelirdi. Rand güldü.

Hangisini seçerdi? Min... ama hayır, Aviendha'yı bırakacak mıydı? Elayne. Hayır. Kahkaha attı. Seçemiyordu. Ona âşık üç kadın vardı ve hangisinin onu takip etmesini istediğini bilemiyordu. Herhangi biri olurdu. Hepsi de olurdu. *Işık, adam. Umutsuz vakasın. Üç kadına ümitsizce âşıksın ve bundan kurtuluşun yok.*

Atı topuklayarak eşkin kaldırdı ve güneye sürdü. Para dolu bir kesesi, iyi bir atı ve güçlü bir kılıcı vardı. Laman'ın kılıcı, isteyeceğinden de iyi bir kılıç. Kılıç dikkat çekebilirdi. İyi bir çeliği olan, gerçek bir balıkçıl damgalı kılıçtı.

Alivia ona ne kadar para verdiğinin farkında mıydı? Para hakkında çok şey bilmiyordu. Muhtemelen büyük kısmını çalmıştı, bu yüzden Rand yalnızca at hırsızı değildi. Eh, ona para bulmasını söylemişti ve o da bulmuştu. Rand taşıdığı parayla İki Nehir'de koca bir çiftlik satın alabilirdi.

Güneye. Doğu ya da batı da olurdu, ama her şeyden uzakta bir yere gitmek istediğine karar vermişti. İlk önce güneye, sonra belki kıyı boyunca batıya giderdi. Belki bir gemi bulurdu. Dünyada görmediği o kadar çok yer vardı ki. Birkaç savaş yaşamıştı, dev bir Evler Oyunu'na kapılmıştı. Hiç bulaşmak istemediği pek çok şey yaşamıştı. Babasının çiftliğini görmüştü. Ve saraylar. Pek çok saray görmüştü.

Ama dünyanın büyük kısmına rahat rahat bakamamıştı. *İşte bu yeni olacak,* diye düşündü. Kovalanmadan ya da oraya buraya hükmetmek zorunda kalmadan yolculuk etmek. Birinin odunlarını kesmek karşılığında ahırında uyuyabileceği türden bir yolculuk. Bunu düşündü ve kendini kahkahalar atarken buldu. İmkânsız piposunu içerek güneye at sürdü. Ve o bunu yaparken bir zamanlar lord, Yenidendoğan Ejder, kral, katil, âşık ve dost denmiş adamın çevresinde bir rüzgâr doğdu.

Rüzgâr serbestçe yükseldi, bulutsuz açık bir gökyüzünde esti. Henüz gömülmemiş cesetlerin saçıldığı kırık bir arazinin üzerinden

geçti. Arazi aynı zamanda kutlamalarla kaplıydı. Rüzgâr, sonunda tomurcuklanmaya başlamış ağaçların dallarını gıdıkladı.

Rüzgâr kocamış ormanların arasından, ışıl ışıl ovaların üzerinden güneye, keşfedilmemiş topraklara doğru esti. Bu rüzgâr son değildi. Zaman Çarkı dönerken sonlar yoktur ve asla olmayacaktır.

Ama *bir* sondu.

Ve gün geldi, eskiden olduğu gibi ve yine olacağı gibi dünyanın üzerine ağır bir Karanlık çöktü ve o Karanlık insanların yüreklerine bastı, yeşillikler soldu, umut öldü. Ve insanlar Yaratıcı'ya feryat ettiler ve dediler ki, Ey Semavi Işık, Dünyanın Işığı, geçmiş çağlarda olduğu gibi, gelecek çağlarda olacağı gibi, kehanetlerde Vadedilmiş olan dağdan doğsun. Sabahın Prensi toprağa şarkı söylesin ki, yeşillikler yeniden büyüsün, vadiler kuzular doğursun. Şafağın Efendisi'nin kolu bizi Karanlık'tan korusun ve adaletin yüce kılıcı bizi savunsun. Ejder atını yine zamanın rüzgârlarında sürsün.

Charal Drianaan te Calamon,
Ejderin Döngüsü'nden.
Yazarı bilinmiyor.
Dördüncü Çağ.

Rüzgâr gibi geldi, rüzgâr gibi her şeye dokundu ve rüzgâr gibi geçti.

Yenidendoğan Ejder'den.
Halan oğlu Arent oğlu Loial.
Dördüncü Çağ.